Margaret Weis _ Tracy Hickman _ Efsaneler Serisi Cilt1 İkizler Zamanı
Yalnız bir suret, uzaktaki sönük ışığa doğru usulca yürüdü. Adamın adımları, etrafındaki engin karanlık tarafından yutulmuştu. Bertrem sonsuzmuş gibi görünen ve aslında, Astinus'un kronolojisi'nin bir bölümü olan, bu dünyanın yani Krynn tarihinin detaylarını veren kitap dizilerine ve parşömen rulolarına bakarken bir hayal dünyasına kapıldı.

"Zaman tarafından yutulmak gibi bir şey," diye düşündü, hareketsiz ve sessiz raflara bakarken içini çekerek. Kısa bir an için, onu da bir şeylerin yutup başka bir yere götürmesini diledi; böylelikle önündeki zor görevi yapmak zorunda kalmazdı.

"Dünyadaki bütün bilgiler bu kitaplarda," dedi kendi kendine, dalgın birşekilde. "Ve ben, henüz çalışırken tarihçinin işini bölmeden ona ulaşmanın kolay bir yolunu bulamadım."

Bertrem kapının önünde cesaretini toplayabilmek için bir süre oyalandı. Hareketli Aesthetic cüppesi, durduğu yerde düzgün ve sıralı katlar halinde döküldü. Öte yandan midesi, cübbesi kadar rahat durmuyor, çılgınlar gibi bulanıyordu. Bertrem kelini elledi; bu onda daha küçük yaşlardan kalma, -henüz kendisi için seçilmiş olan mesleği saçlarına mâl olmadan önce- asabileşince yaptığı bir hareketti.

Beni rahatsız eden ne? diye merak etti içi sıkılarak -gidip Üstadı görmekten başka, yani ta ne zamandan...ne zamandan beri yapmadığı... Ürperdi. Evet, son savaş sırasında genç büyücünün eşiklerinde ölmek üzere olduğu zamandan beri.

Savaş... değişim; buydu işte. Aynen cüppesi misali, sonunda dünya da kendi etrafında durulmuştu sanki ama genç rahip değişimin, bir kez daha kaosun yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Tıpkı iki yıl öncesindeki gibi. Bütün varlığıyla bunu durdurabilmeyi istedi bir an...

Bertrem içini çekti. "Burada karanlıkta durarak bir şeyleri durduramayacağım kesin," diye mırıldandı. Zaten, etrafım hayaletler sarmış gibi kendini rahatsız hissediyordu. Kapının altından bir ışık
sızıyor, hole doğru yayılıyordu. Kabirlerinde istirahat eden sükut içindeki cesetlere, o kitapların gölgelerine aceleyle bir göz atan Aesthetic, Palanthaslı Astinus'un çalışma odasının kapısını sessizce açtı.

Adam içeride olduğu halde ne konuştu, ne de başını kaldırıp baktı.

Mermer zemin üzerinde duran, koyun yününden gösterişli halı üzerinde kibar ve ölçülü adımlarla yürüyen Bertrem cilalı, büyük ahşap masanın önünde durdu. Uzun bir süre dalarak; tarihçinin, tüy kalemini parşömenin üzerinde eşit ve şaşmaz hareketlerle yürütüşünü seyrederek hiçbir şey söylemedi.
"Evet Bertrem?" Astinus yazısına ara vermemişti.

Yüzü Astinus'a dönük olan Bertrem -başaşağı olmalarına rağmen- belirgin, keskin ve okunaklı harfleri okudu.

"Bugün, yukarıda belirtilmiş olduğu gibi Karanlıksaat 29'a yükselirken, Bertrem odama girdi."

"Tarinius Hanedanı'ndan Crysania sizi görmeye gelmiş Üstad. Beklendiğini söylüyor..." Bertrem'in sesi bir fısıltıya dönüşerek kesildi; o noktaya kadar gelmesi bile Aesthetic'in bütün cesaretini kaybetmesine sebep olmuştu.
Astinus yazmaya devam etti.

"Usta," diye başladı Bertrem belli belirsiz, kendi cüreti karşısında kendisi de titreyerek. "Ben - biz ne yapacağımızı şaşırdık. Sonuç olarak O Paladine'ın Saygıdeğer Rahibelerinden biri ve ben yani biz onun içeriye girme talebinin geri çevirile-meyeceğini düşündük. Kızı ne..."

"Kızı benim özel odama götürün," dedi Astinus yazmasına hiç ara vermeden ve başını dahi kaldırıp bakmadan.

Dili damağına yapışan Bertrem bir an için söyleyecek söz bulamadı. Harfler tüy kalemden beyaz parşömene dökülmeye devam etti.

Bugün, yukarıda belirtilmiş olduğu gibi saat Karanlıksonrası 28'e yükselirken Tarinius Hanedanından Crysania, Raistlin Majere ile olan randevusu için geldi.

"Raistlin Majere mi!" diye kesildi Bertrem'in nefesi, yaşadığı şok ve dehşet, dilinin çözülmesine neden olmuştu. "Onu da içeri alacak mıy. .."

Sıkıntı ve duyduğu rahatsızlıkla kaşları çatılan Astinus, artık bu sefer bakışlarını kaldırmıştı. Kalemi parşömen üzerideki ebedi hareketini durdurunca, odaya acaip ve derin bir sessizlik çöktü.

Bertrem'in beti benzi attı. Tarihçinin yüzü zamandan ve yaştan arınmış olarak düşünülürse yakışıklı bile sayılabilirdi. Fakat onun yüzünü gören kimse bir daha hatırlayamazdı. Sadece gözleri -karanlık, dikkatli, uyanık, durmadan hareket eden, her şeyi gören o gözleri- hatırlarlardı. O gözler ki aynı zamanda engin bir sabırsızlık dünyasını da aktarıyor, Bertrem'e zamanın hakikaten var, olduğunu hatırlatıyordu. Bu arada onlar konuşurken tarihin koca dakikaları da kaydedilmeksizin geçip gidiyordu.

"Bağışlayın beni, Üstad!" dedi Bertrem ve derin bir saygıyla eğilip aceleyle gerileyerek çalışma odasından çıkarken kapıyı sessizce kapatmayı da ihmal etmedi. Bir kez dışarı çıkınca terle parlayan başını bir bezle silerek Palanthas'ın Büyük Kütüphanesi'nin sessiz, mermer koridorlarından hızla seyirtti.

Astinus şahsi ikametgâhının kapısında duraksayarak bakışlarını içerde oturan kadına çevirdi.

Tarihçinin Büyük Kütüphane'nin batı kanadında bulunan ikametgâhı küçüktü ve kütüphanedeki tüm diğer odalar gibi duvarlardaki rafları dolduran ve ortada kalan yaşam alanına aynı yüzyıllar boyunca kilitli kalmış bir mozole gibi hafif bir küf kokusu veren her cinsten ve her türlü cilde sahip kitaplarla doluydu. Mobilya az ve eskiydi. Son derece zarafetle oyulmuş ahşap sandalyeler sert ve rahatsızdı. Pencere yanında duran, bezemesiz ve üzeri bomboş, fazlasıyla sade görünen sehpanın pürüzsüz, siyah yüzeyi kavuşan güneşin ışınlarını yansıtıyordu. Odadaki her şey mükemmel bir düzen içindeydi. Hatta akşam ateşi için çatılmış odunlar bile -Krynn'in bu kadar kuzeyinde dahi baharın son günlerinin geceleri serin oluyordu- o kadar muntazam sıralanmıştı ki bir ölü yakma seremonisi için hazırlanmışa benziyorlardı.

Yine de hem serin, hem bozulmadan kalmış, hem de sadeydi, tarihçinin şahsi bölümü; aslında bu oda, elleri kucağında kavuşmuş bekleyerek oturan kadının buz gibi havasını, bozulmamış halini ve saf güzelliğini yansıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Tarinius'lu Crysania sabırla bekliyordu. Ne kıpırdıyor, ne iç çekiyor, ne de odanın köşesinde duran suyla işleyen zaman aletine bakıyordu. Bir şey de okumuyordu fakat Astinus, Bertrem'in ona okuması için bir şeyler vermiş olduğuna emindi. Ne odada volta atıyor, ne de kitaplıkların içinde, gölgeli kuytu köşelerde kalmış olan birkaç nadir süsü inceliyordu. Dik, rahatsız tahta sandalyede oturmuş, berrak ve parlak gözlerini dağların tepesindeki bulutların kızıla boyanmış parmaklarına dikmiş, sanki Krynn üzerinde güneşin kavuşmasını ilk -ya da son- kez görüyormuşçasına seyrediyordu.

Crysania kendisini pencerinin gerisindeki manzaraya o kadar çok kaptırmıştı ki; Astinus kızın dikkatini çekmeden odaya girebildi. Adam kızı yoğun bir ilgiyle izledi. Bu, Krynn üzerinde yaşayan her varlığı aynı dipsiz ve delici bakışla dikkatle inceleyen tarihçi için olağan dışı bir hal değildi. Olağan dışı olan, bir an için de olsa tarihçinin yüzünden acıma dolu bir bakışın, derin bir hüznün gelip geçmesiydi.

Astinus tarihi kaydederdi. Zamanın başından beri kaydetmiş, gözlerinin önünden geçip gitmesini izlemiş, bunları kitaplarına aktarmıştı. Geleceği söyleyemezdi; gelecek, tanrıların yetki alanındaydı. Ama değişimin bütün belirtilerini, Bertrem'i bu kadar rahatsız etmiş olan aynı belirtileri hissedebilirdi. Orada durmuş, zaman aletinden damlayan suyun sesini duyabiliyordu. Elini altına koyarak damlaların akışını durdursa bile zaman akmaya devam ederdi.

İçini çeken Astinus, dikkatini hiç çekmediği ama hakkında bazı şeyler duymuş olduğu kıza çevirdi.

Kuzguni saçları, gece vakti görünen durgun deniz suyu kadar siyahtı. Saçları ortadan geriye doğru dümdüz taranmış, başının arkasında sade, süssüz, tahta bir tarakla toplanmıştı. Bu ciddi saç toplama stili kızın solgun, narin yüz hatlarına uymuyor, solgun benzini daha da belirginleştiriyordu. Kızın yüzünde hiç renk yoktu. Gözleri griydi ve çok iriydi. Hatta dudakları bile kansızdı.

Birkaç yıl önce, gençken hizmetkârlar kızın gür, siyah saçlarını en son modaya göre örüp halka şeklinde kıvırırlar; gümüş, altın iğneler takarlar, koyu renkli saçı parlak mücevherlerle süslerlerdi. Yanaklarmı ezilmiş kiraz sularıyla renklendirirler, toz pembe, uçuk mavi renkli, şatafatlı elbiseler giydirirlerdi. Bir zamanlar çok güzeldi ve o zamanlar talipleri sıraya girerlerdi.

Şimdi giydiği elbise, Paladine Rahibelerine uygun biçimde, beyazdı; en iyi kumaştan yapılmış olmasına rağmen sadeydi. Kızın ince belini kavrayan altın kemer haricinde hiç süsü yoktu. Kızın üzerindeki tek süs Paladine'a aitti: Platin Ejderha madalyonu. Başı, yüzünün mermerimsi pürüzsüzlüğü ve soğukluğunu arttıran gevşek beyaz bir başlıkla örtülüydü.

Sanki mermerden yapılmış, diye düşündü Astinus, ama tek bir farkı var: mermer güneşle ısınır.

j "Selâm olsun Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi" dedi Astinus içeri girip, kapıları kapatırken.

"Selâm olsun Astinus," dedi Tariniuslu Crysania ayağa kalkarak.

Küçük odada adama doğru ilerlerken kızın adımlarının seriliği ve adımlar arasındaki mesafenin neredeyse bir erkeğinki kadar uzun olması Astinus'un dikkatini çekti. Bu kızın narin hatlarına garip bir biçimde aykırı duruyordu. Kızın el sıkışı da, çok ender el sıkışan ve sıkıştığında da sadece parmak uçlarını uzatan Palanthaslı kadınların aksine sert ve güçlüydü.

"Bu buluşmada hakem olmayı kabul ederek kıymetli zamanınızı ayırdığınız için size teşekkür ederim," dedi Crysania soğuk bir edayla. "Çalışmalarınıza ara vermekten, başka bir şeye zaman ayırmaktan ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum."

"Bu verilen ara boşa gitmeyecekse, benim için önemli değildir," diye cevap verdi Astinus, kızın elini tutup, bir yandan da kıza bakarak: "Öte yandan buna içerlemiş olduğumu da itiraf etmeliyim."

"Neden?" Crysania adamın yaştan arınmış yüzüne gerçek bir şaşkınlıkla baktı. Sonra -aniden anlayarak- gülümsedi; yüzünde, karların üzerindeki mehtaptan daha fazla yaşam içermeyen bir tebessümle.

Astinus homurdanarak, sanki kızın varlığına olan ilgisini tamamen yitirmiş gibi elini bıraktı. Dönerek pencereye doğru yürüdü ve biri hariç, ışıltılı beyaz binaları güneş ışınları altında, nefes kesen bir güzellikle parlayan Palanthas şehrine baktı. Binalardan biri güneşten, hatta öğlen güneşinden bile hiç etkilenmiyordu.

Astinus'un bakışları da bu bina üzerine kenetlenmişti. Kendisini parlak ve güzel şehrin tam orta yerinden yükselten binanın, kara taştan kuleleri çarpılmış ve büzüşmüştü; -büyü gücüyle yeni onarılmış ve yapılmış- minareleri, kavuşan güneşte kan kırmızısı bir renkle parlıyor; kutsallığı bozulmuş bir mezarlıktan çıkan, çürümekte olan iskeletimsi bir elin parmakları gibi görünüyordu.

"iki yıl önce girmişti Yüce Büyücülük Kulesi'ne," dedi Astinus sakin, heyecansız sesiyle, Crysania pencereye doğru, onun yanına ilerlerken. "Gecenin köründe karanlıkta girdi; gökyüzündeki tek ay, hiç ışık vermeyen o aydı. Shoikan Korusu'ndan -hiçbir ölümlünün -hatta kender soyundan olanların bile- yaklaşmaya cesaret edemediği lânetli meşe ağaçlarının bulunduğu yerden- yürüyerek

l

geçti. Yukarıdaki pencerelerden birinden atlayarak kapılardaki demirlere saplanıp son nefesini verirken Kule'yi lanetleyen kötü büyücünün cesedinin -o korkunç nöbetçinin- hâlâ asılı durduğu kapılara doğru ilerledi. Ama kapıya vardığında nöbetçi onun önünde eğildi ve kapılar bir dokunuşuyla açıldıktan sonra arkasından kapandı. Ve bu, son iki yıldır da bir daha hiç açılmadı. O kuleden ayrılmadı; eğer birisi içeri kabul edildiyse bile kimse görmedi. Ve sen onun buraya gelmesini mi... bekliyorsun?"

"Geçmişin ve şimdinin efendisi." Crysania omuzlarını silkti. "Kehanetteki gibi, o geldi."

Astinus kızı biraz hayretle süzdü.

"Sen hikâyeyi biliyor musun?"

"Tabii ki," diye cevap verdi kız, sakin bir edayla bir an için adama baktıktan sonra parlak gri gözlerini, daha şimdiden yaklaşan gecenin gölgeleriyle örtünmeye başlayan Kule'ye çevirerek:

"İyi bir komutan her zaman için savaşa başlamadan önce düşmanını inceler. Raistlin Majere'yi çok iyi tanıyorum, gerçekten çok iyi. Ve bu gece... geleceğini de biliyorum."

Crysania çenesi yukarıda, kansız dudakları bir çizgi halinde birleşmiş, elleri arkasında kavuşmuş, korkunç Kule'ye bakmaya devam etti.

Aniden Astinus'un yüzü ciddileşerek, düşünceli bir hal aldı; sesi her zamanki gibi soğuk olduğu halde gözleri sıkıntılıydı. "Kendinden çok eminsin Saygıdeğer Rahibe. Bunu nereden biliyorsun?"

"Paladine benimle konuştu," diye cevap verdi Crysania, gözlerini Kule'den hiç ayırmadan. "Bir rüyada Platin Ejderha önüme çıktı ve bana -bir kez dünyadan sürülmüş olan- kötülüğün, kara cüppeli büyücü Raistlin Majere olarak geri döndüğünü söyledi. Şu anda dehşetli bir tehlike ile karşı karşıyayız ve bunu önlemek görevi de bana verildi." Crysania konuşurken mermer yüzü pürüzsüz bir hal aldı, gri gözleri berraklaştı ve aydınlandı. "Bu, inancımın bir sınavı olacak, bunun için çok dua etmiştim!" Astinus'a baktı. "Biliyor musunuz, çocukluğumdan beri kaderimde çok büyük bir iş üstlenmek, dünya ve üzerindeki insanlar için büyük bir hizmette bulunmak olduğunu biliyordum. Bu benim fırsatım."

Dinlerken Astinus'un yüzü daha bir ciddileşti, hatta daha bir sertleşti.
"Bunu sana Paladine mı söyledi?" diye bilmek istedi aniden.
Büyük bir ihtimalle bu adamın söylenenlere inanamadığını
hisseden Crysania dudaklarını büktü. Öte yandan kaşları arasında beliren bir çizgi hiddetinin tek belirtisiydi; hem o, hem de cevabındaki daha maksatlı durgunluk.

"Bunu söylemiş olduğuma pişman oldum Astinus, özür dilerim. Bu tanrım ile aramda olan bir şeydi ve bu tür kutsal şeyler tartışılmamalı. Bu konuyu sadece, bu kötü adamın geleceğini size kanıtlamak için açmıştım. Kendisini tutamayacak. Onu, Paladine getirecek."

Astinus'un yüzü hayretten öyle bir ifade aldı ki, kaşlarını öyle bir kaldırdı ki kaşları neredeyse aklaşmaya başlamış saçları içinde kayboldu.

"Senin deyiminle bu 'kötü adam' Saygıdeğer Rahibe, en az Paladine kadar güçlü bir tanrıçaya hizmet ediyor: Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'e! Belki de hizmet ediyor, dememeliyim," diye dikkat çekti Astinus alaycı bir tebessümle. "Bu ona göre değil..."

Crysania'nın kaşları düzeldi, soğuk tebessümü geri geldi, "iyilik, kendine ait olanı kurtarır," diye cevap verdi kibarca. "Kötülük kendine döner. İyilik yine galip gelecektir; aynı Takhisis ve kötü ejderhalarına karşı yapılan Mızrak Savaşı'nda olduğu gibi. Paladine'm yardımıyla ben de bu kötülüğü, kahraman Tanis Yarımelf'in Karanlıklar Kraliçesi'ni bizzat yendiği gibi yeneceğim."

"Tanis Yarımelf, Raistlin Majere'nin yardımıyla kazanmıştı zaferini," dedi Astinus vakarla. "Yoksa bu bölüm senin efsanede kulak ardı etmek istediğin bir bölüm mü?"

Crysania'nın yüz ifadesinin durgun, sakin yüzeyini bulandıran tek bir duygu emaresi bile görülmedi. Tebessümü değişmeden kaldı. Bakışları caddedeydi.
"Bakın Astinus," dedi yavaşça. "Geliyor."

Güneş uzaktaki dağların ardına battı; güneşin giderayak saçtığı ışınlarla aydınlanan gökyüzü kıymetli bir taşın morluğunu taşıyordu. Hizmetkârlar sessizce girerek Astinus'un küçük odasındaki ateşi tutuşturdular. Ateş bile, sanki tarihçi alevlere Büyük Kütüphane'nin huzur dolu ahengine uygun olmalarını öğretmiş gibi sessizce yanıyordu. Crysania, bir kez daha ellerini kucağında kavuşturarak, rahatsız sandalyeye oturdu. İçten içe ise, sadece gri gözlerinin aydınlanmasından görülebilen bir heyecanla çarpıyordu kalbi.

Palanthas'ın, neredeyse şehrin kendisi kadar bir geçmişe sahip olan soylu ve zengin Tarinius sülalesinde gözlerini açan Crysania, para ve aristokrasinin sağlayacağı her türlü konfor ve ayrıcalığa

sahipti. Akıllı ve yüksek iradeli bir kız olan Crysania inatçı ve söz dinlemez biri olmuştu. Öte yandan aklıbaşında, sevgi dolu ebeveynleri kızlarının güçlü ruhunu dikkatle geliştirip, kötü taraflarını öylesine büyük bir özenle yok etmişlerdi ki, kızın ruhu kendine olan derin ve

sarsılmaz bir güvenle adeta taçlanmıştı. Crysania bütün yaşamı boyunca kendisine bu kadar düşkün olan ebeveynlerini üzecek sadece tek bir şey yapmıştı; ama o tek şey de onları çok derinden yaralamıştı. İyi ve soylu genç bir adamla yapacağı mükemmel bir evlilikten vazgeçerek, hayatını çoktan unutulmuş tanrıların hizmetine adamıştı.

Önce, Mızrak Savaşı sonunda Palanthas'a gelmiş olan rahip Elistan'ı dinlemişti. Elistan'm yeni dini -aslında belki de buna eski din denmeliydi- Krynn üzerinde bir yangın gibi yayılıyordu çünkü yeni doğmuş bu efsane, kötü ejderhaların, efendilerinin ve Ejderha Yüceefendilerinin yenilmesine neden olduğundan, bu yeni inanca destek olmuştu.

Elistan'm konuşmasını ilk kez dinlemeye giden Crysania kuşkucu davranmıştı. Genç kız - yirmili yaşlarının ortasmdaydı-tanrıların nasıl Krynn'i Afet ile cezalandırdıkları, yeri yaran ateşten dağı Krynn'e fırlattıkları, kutsal İstar şehrini, Kan Denizi dibine yolladıkları, öyküleriyle büyümüştü. Bu olaylardan sonra, diye anlatıyordu insanlar, tanrılar insanlardan yüz çevirmiş, onlarla ilgilenmeyi reddetmişlerdi. Crysania, Elistan'ı kibarca dinlemeye hazırlanmıştı ama elinde adamın iddialarını çürütecek delilleri vardı.

Adamla karşılaştıklarında oldukça etkilenmişti. Elistan o vakitler gücünün zirvesindeydi. Yakışıklı, güçlü ve orta yaşta olmasına rağmen -bazı efsanelerde anlatıldığı üzere- kudretli şövalye Huma ile birlikte savaşlara at süren o eskinin rahiplerine benziyordu. Crysania o akşama, adamı takdir edecek şeyler bularak başlamıştı. Akşamın sonunda ise dizleri üzerinde adamın ayaklarına kapanarak, sonunda ruhu eksikliğini duyduğu dayanak noktasını bulduğu için tevazu ve mutlu halinde hıçkırıklara boğulmuştu.

Verilen mesaj, tanrıların insanlara sırt çevirmediği yolundaydı. Tanrılara yüz çeviren, Huma'nın tevazuyla aradığı şeyi gururla isteyen insanların kendisi olmuştu. Ertesi gün Crysania evini, servetim, hizmetkârlarını, ebeveynlerini, nişanlısını, Elistan'ın Palanthas'ta inşa etmeyi planladığı yeni Mabet'in müjdecisi olan küçük, buz gibi bir eve taşınmak için terk etmişti.

10

Şimdi, iki yıl sonra, Crysania, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi, yani ergenlik sancıları sırasında kiliseye önayak olması için seçilmeye layık görülen mutlu azınlıktan biri olmuştu. Kilisenin bu güçlü, genç kana sahip olması iyiydi. Elistan bütün yaşamını ve enerjisini cömertçe sunmuştu. Görünüşe göre artık bunca zamandır bu kadar büyük bir inançla hizmet ettiği tanrısı rahibini yanına alacaktı.

Elbette ki Crysania kilisenin liderliğini kabul edebilecek durumda olduğunu biliyordu ama bu yeterli miydi? Astinus'a da söylemiş olduğu gibi genç rahip kaderinde bu dünya için büyük bir hizmet vermesi gerektiğini uzun zamandır hissediyordu. Savaş bitmiş olduğu için kilisenin gündelik işlerini idare etmek sıkıcı ve sıradan idi. Her gün Paladine'a, ona zor bir görev vermesi için dua ediyordu. Her şeyi feda edeceğine dair söz vermişti; hatta aziz tanrısının hizmetinde yaşamını bile vermeye razıydı.

Bunun üzerine gelmişti cevabı.

Şimdi ise zar zor bastırabildiği sabırsızlığıyla bekliyordu. Korkmuyordu, hatta o anda Krynn yüzünde kötülüğün yaşayan en büyük gücü olduğu söylenen bu adamla karşılaşmaktan bile korkmuyordu. Eğer terbiyesi müsade etseydi dudakları mağrur bir edayla bükülecekti. Hangi kötülük onun inancının kudretli kılıcına dayanabilirdi? Hangi kötülük onun parlak zırhını delebilirdi?

Aynı, sevgilisinin buketleriyle süslenmiş, rüzgârda dalgalanan böylesi nişanlarla, mağlubiyetinin mümkün olmadığı bilinciyle atını bir turnuvaya süren şövalyeler gibi Crysania gözlerini kapıya dikmiş sabırsızlıkla turnuva rakibinin ilk darbesini bekliyordu. Kapı açıldığında - o ana kadar sakin bir şekilde kavuşmuş duran-elleri heyecanla birbirine kenetlendi.

İçeri Bertrem girdi. Bertrem'in gözleri, ateşin yakınındaki rahatsız ve sert bir sandalye üzerinde taştan bir heykel gibi oturan Astinus'a kaydı.

"Büyücü Raistlin Majere," dedi Bertrem. Sesi son hecede çatlamıştı. Belki de bu ziyaretçiyi son takdim ettiği zamanı hatırlıyordu: Raistlin'in ölmekte olduğu, Büyük Kütüphane'nin merdivenlerine kan kustuğu zamanı. Astinus, Bertrem'in kendisine yeterince hakim olamaması

karşısında kaşlarını çattı; Aesthetic de etrafında çırpınan cüppesinin müsade ettiği hızla kapıdan geçip kayboldu.

Crysania gayri ihtiyari nefesini tuttu. Önce hiçbir şey görmedi, sadece kapıda karanlığın bir gölgesi vardı, sanki girişte gecenin

kendisi, biçim ve suret almıştı. Karanlık orada duraksamıştı.

"Gir içeri eski dostum," dedi Astinus derin ve heyecansız sesiyle.

Gölge önce bir ısı titreşimiyle -ateşışığı kadifemsi yumuşaklığa sahip kara cüppe üzerinde parlıyordu-, sonra da kadife kukuletasının etrafına işlenmiş rünlerin gümüş minik kıvılcımlar halinde ipliklerinden yansımasıyla belirmişti. Gölge, bir suret şeklini aldı, siyah cüppe bedeni tamamen örtmüştü. Kısa bir an için, suretin görünen yegâne insani uzantısı, tahta asayı kavramış olan ince, neredeyse iskeletimsi eliydi. Asanın tepesinde, altın bir ejderhanın pençesinde duran kristal bir küre vardı.

Suret odaya girdiğinde, adam açık açık gözleri önüne serilince Crysania buz gibi bir hayal kırıklığı ürpertisi hissetti. Omuzları biraz kamburlaşmış, sanki asasının desteği olmasa yürüyemeye-cekmiş gibi duran adam, aslında yirmisekiz yaşındaydı. Fakat o doksan yaşında biri gibi sendeleyerek, yavaşça yürüyordu. Adımları yavaş ve dikkatliydi, hatta aksıyordu.

" Bu zavallı yaratığı fethetmek, benim inancımı nasıl sınayabilir ki?" diye buruk bir edayla Paladine'ı sorguladı Crysania. "Onunla savaşmama gerek yok. O kendi kötülüğü tarafından zaten yutulmuş!"

Arkasını Crysania'ya verip Astinus'a dönen Raistlin kara kukuletasını geri itti.

"Selâmlar olsun yeniden Ölümsüz Kişi," dedi Astinus'a yumuşak bir sesle.

"Selâmlar olsun Raistlin Majere," dedi Astinus ayağa kalkmadan. Sesinde, sanki büyücüyle aralarındaki bir şakayı paylaşırmış gibi hafif alaycı bir tını vardı. Astinus eliyle işaret etti. "İzin ver de Tarinius Hanedanından Crysania'yı takdim edeyim."

Raistlin döndü.

Crysania'nın nefesi kesildi; göğsündeki korkunç ağrı boğazının tıkanmasına neden oldu, bir an için nefes alamadı. Parmak uçlarına, sızlatan, sivri iğneler battı sanki; bir ürperti bütün bedenini sardı. Gayri ihtiyari, elleri kasıldı; tırnaklarım hissizleşmiş tenine saplayarak sandalyesine büzüştü.

Önünde bütün görebildiği, karanlığın derinliklerinden parlayan bir çift altın gözdü. Gözler yaldızlı aynalar gibiyidi; yassı, yansıtıcı, içindeki ruhtan hiçbir şey açık etmeyen. Gözbebekleri: Crysania kara göz bebeklerine kendinden geçmiş bir dehşetle bakıyordu. Altın gözler içindeki gözbebekleri kumsaati şeklindey-

di! Ve yüzü: Çekilen ıstıraplarla bitkin düşmüş; genç adamın bedenini harap, tenini de altın renginde bırakan, Yüce Büyücülük Kulesi'indeki zalim Sınav'dan beri, yedi yıldır sürdürdüğü azap içindeki varlığının acılarının işaretlerini taşıyan yüzü delinemeyen, en az asasındaki altın ejderhanın pençesi kadar hissiz, metal bir maskeydi.

"Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi," dedi yumuşak bir sesle; saygı -hatta hürmet- yüklü bir sesti bu.

Crysania adama hayretler içinde bakakalmıştı. Böyle bir şey beklemediği kesindi.

Yine de kıpırdıyamadı. Adamın bakışları kızı alıkoymuştu; kız panik içinde adamın ona bir büyü yapıp yapmamış olduğunu merak etti. Kızın korkusunu hissettiği belli olan adam hem himaye edici, hem güven verici bir edayla ilerleyerek kızın önünde durdu. Başını kaldıran kız, ateşin ışıklarının adamın altın gözlerinde oynaştığını görebiliyordu.

"Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi," dedi Raistlin yeniden, yumuşak sesi Crysania'yı, adamın cüppesinin kadifemsi siyahlığı gibi kucaklıyordu. "Umarım iyisinizdir?" Ama kız şimdi o seste acı ve iğneleyici bir alay seziyordu. Bunu bekliyordu, buna hazırlanmıştı. Adamın sesinde az önce hissetmiş olduğu saygının kendisini gafil avlamış olduğunu kendi kendine kızarak kabullendi; ama ilk anda yaşadığı zayıflık hali geçmişti. Ayağa kalkarak kendi gözlerini adamın gözleri

hizasına getirirken, gayri ihtiyari Paladine'ın madalyonunu eline aldı. Metalin serinletici teması kıza cesaret vermişti.

"Anlamsız bazı sosyal ayrıntıları sürdürmemiz gerekmediğine inanıyorum," diye belirtti Crysania kuru kuru; yüzü yine ifadesiz ve soğuktu. "Astinus'u işinden alıkoyuyoruz, işimizi hızla bitirmemizi takdir edecektir."

"Ancak bu kadar hemfikir olabilirdik," dedi kara cüppeli büyücü, dudaklarında bir tebessüm olarak algılanabilecek hafif bir hareketle. "Talebinize cevaben buradayım. Benden istediğiniz nedir?"

Crysania adamın kendisine güldüğünü hissetti. Bu, sadece kendisine gösterilen en yüksek saygıya alışkın olan kızın hiddetini arttırdı. Adama buz gibi gri gözlerle baktı. "Sizi, kötü emellerinizin Paladine tarafından bilindiğine dair uyarmaya geldim Raistlin Majere. Dikkatli olun, yoksa sizi mahvedecek..."

"Nasıl?" diye sordu Raistlin aniden; tuhaf gözleri garip ve

yoğun bir ışıkla alevlendi. "Beni nasıl mahvedecek?" diye tekrarladı. "Şimşeklerle mi? Sel veya yangınla mı? Yoksa başka bir ateşli dağ mı atacak?"

Kıza doğru bir adım daha attı. Crysania soğuk bir edayla adamdan uzaklaşarak yeniden sandalyesine gitti. Sandalyenin sert ahşap sırtını sıkı sıkı tutarak etrafında yürüdükten sonra adama bakmak için döndü.

"Alay ettiğiniz sizin kendi sonunuz," diye cevap verdi kız sakin sakin.

Raistlin'in dudakları daha da kıvrıldı ama sanki hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Elistan mı?" Raistlin'in sesi tıslayan bir fısıltıya dönüşmüştü. "Beni mahvetmesi için Elistan'ı mı yollayacak?" Büyücü omuzlarını silkti. "Ama hayır, kesinlikle öyle olamaz. Gelen haberlere göre Paladine'ın ulu ve kutlu rahibi yorulmuş, dermansız kalmış, ölüyormuş..."

"Hayır!" diye bağırdı Crysania; sonra duygularını belli etmesine neden olan bu adama hiddetlenerek dudaklarını ısırdı. Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Paladine'ın yaptığı şeyler sorgu-lanamaz, onlarla alay edilemez," dedi buz gibi bir edayla ama sesinin nedereyse duyulamayacak kadar alçalmasına engel olamamıştı. "Üstelik Elistan'ın sıhhati de sizi hiç ilgilendirmez."

"Belki de, onun sıhhati beni, sizin tahmininizden çok daha fazla ilgilendiriyordur," diye cevap verdi Raistlin, Crysania'ya alaycı gibi görünen bir tebessümle.

Crysania, şakaklarının zonkladığını hissetti. Büyücü konuşurken sandalyenin etrafından dolaşmış, genç kadına yaklaşmıştı. Crysania'ya o kadar yaklaşmıştı ki kız adamın bedeninden yayılarak siyah cüppesinden geçip gelen garip, doğal olmayan ısıyı hissedebiliyordu. Kız, adamın üzerinde insanı hafif bayan ama yine de hoş olan bir koku duydu. Baharatımsı bir şey: Aniden bunların büyülerinin gereçleri olduğunu fark etti. Bu düşünce kızı hasta ederek midesini kaldırdı. Paladine'ın madalyonunu elinde tutup pürüzsüzce kesilmiş kenarlarının tenine batışını hissederek bir kez daha adamın yanından uzaklaştı.

"Rüyamda Paladine bana geldi..." dedi gururla.

Raistlin güldü.

Büyücünün güldüğünü duymuş olan çok az insan vardır ve bunu duyanlar da hiç unutmazlar, sesi en karanlık rüyalarında yankılanır. Kahkahası ince, tiz ve bir bıçak kadar keskindi. Bütün iyilikleri inkâr ediyor, doğru ve gerçek olan herşeyle alay ediyor ve

Crysania'nm ruhunu parçalıyordu.

"Pekâlâ," dedi Crysania, parlak gri gözlerini katılaştırıp çelik mavisine çeviren bir kibirle adama bakarak, "sizi yolunuzdan döndürmek için ben elimden geleni yaptım. Sizi önceden uyardım. Artık sonunuz tanrıların elinde."

Aniden, belki de kızın kendisine nasıl korkusuzca karşı koyduğunu fark eden Raistlin'in kahkahası kesildi. Kıza dikkatle bakan altın gözleri kısıldı. Sonra gülümsedi; o kadar garip bir neşenin içten gelen gizemli bir tebessümüydü ki bu, aralarındaki bakışmayı seyreden Astinus

ayağa kalktı. Tarihçinin bedeni ateşten gelen ışığı kesiyordu. Gölgesi her ikisinin üzerine düşmüştü. Raistlin neredeyse telaşla irkildi. Olduğu yerde yarım dönerek Astinus'a alevli, tehditkâr bir bakış fırlattı.

"Dikkat et eski dost," diye uyardı büyücü, "yoksa tarihle oynamaya mı başladın?"

"Oynamıyorum," diye cevapladı Astinus, "senin de gayet iyi bildiğin gibi. Ben bir gözlemciyim, bir kayıtçı. Her konuda tarafsızım. Senin amaçlarını, planlarını, şu gün nefes alan herkesin plan ve amaçlarını bildiğim gibi biliyorum. O yüzden beni dinle Raistlin Majere ve bu uyarıya kulak as. Bu, tanrıların sevgili bir kulu -adından da anlaşılabileceği gibi."

"Tanrıların sevgili kulu mu? Ama hepimiz öyleyiz, öyle değil mi? Saygıdeğer Rahibe?" diye sordu Rasitlin, bir kez daha Crysania'ya doğru dönerek. Sesi giydiği kadife kadar yumuşaktı. "Bu Mishakal Diskleri'nde yazılı değil mi? Bu kutlu Elistan'ın öğretisi değil mi?"

"Evet," dedi Crysania yavaşça, adamı kuşku ile süzüp, daha başka alayların da beklentisiyle. Fakat adamın metalik yüzü ciddiydi ve aniden bir bilgin -akıllı ve bilge- birinin görüntüsüne bürünmüştü. "Öyle yazılı." Kız soğuk bir edayla gülümsedi. "Görünüşe göre bir şey öğrenmemiş olmanıza rağmen, Kutsal Diskleri okumuş olduğunuzu öğrenmek beni memnun etti. Hatırlarsanız, orada söylendiğine göre..."

Kızın sözü, homurdanan Astinus tarafından kesildi.

"Yeteri kadar çalışmalarımdan uzak kaldım." Tarihçi odanın mermer zemininden hole açılan kapıya doğru yürüdü. "Gitmeye hazır olduğunuzda zili çalar Bertrem'i çağırırsınız. Hoşçakal Saygıdeğer Rahibe. Hoşçakal...eski dost."

Astinus kapıyı açtı. Kütüphanenin huzur dolu sessizliği odaya akarak Crysania'yı hayat veren bir serinlikle yıkadı. Kendini dene-

tim altına aldığını hissederek rahatladı. Madalyon üzerindeki eli gevşedi. Büyük bir zarafetle ve resmi bir edayla eğilip Astinus'u selâmladı, aynı Raistlin gibi. Sonra kapı tarihçinin ardından kapandı. İkisi yalnız kalmıştı.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Paladine'm gücünün içinde dolaştığını hisseden Crysania, Raistlin'e bakmak için döndü. "Kutsal Diskler'i sizin ve sizinle birlikte olanların bulduklarını unutmuşum. Tabii onları okumuş olacaktınız. Bu konuda sizinle daha fazla tartışmak isterdim ama şu andan itibaren bundan sonraki tüm olası münasebetlerimizde Raistlin Majere," dedi buz gibi sesiyle, "sizden Elistan'dan daha saygılı söz etmenizi rica edeceğim. O..."

Büyücünün ince bedeninin gözleri önünde ufalanışını telaşla seyrederken hayretler içersinde kalarak sustu.

Öksürük nöbetleriyle yıkılan, göğsünü tutan Raistlin nefes almaya çalışıyordu. Sendeledi. Eğer dayandığı asası olmasaydı yere yuvarlanacaktı. Nefretini ve tiksintisini unutan Crysania gayri ihtiyari hareket ederek uzandı, ellerini adamın omuzlarına koyarak iyi edici bir dua mırıldanmaya başladı. Elleri altındaki kara cüppe yumuşak ve sıcaktı. Raistlin'in kaslarının kasıldığını hissediyor, acı ve ıstırabını algılayabiliyordu. Kalbini bir acıma hissi doldurdu.

Raistlin kızın temasından irkilip çekinerek, kızı bir yana doğru itti. Zamanla öksürüğü azaldı. Bir kez daha rahatça nefes almaya başlayınca kıza tepeden baktı.

"Dualarınızı bana harcamayın Saygıdeğer Rahibe," dedi acımasızca. Cüppesinin içinden yumuşak bir bez parçası çekip çıkartarak dudaklarına dokundu; Crysiana bezin, Raistlin'in dudaklarından kanla lekelenmiş olarak ayrıldığını gördü. "Benim illetimin çaresi yok. Bu büyüm için ödediğim bedeldi, feda ettiğim bir şey."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı kız. Kara cüppenin kadifemsi yumuşak pürüzsüzlüğünü tüm canlılığı ile hatırlayınca elleri seyirtti ve gayri ihtiyari ellerini arkasında birleştirdi.

"Anlamıyor musun?" diye sordu Raistlin, garip altın gözleriyle kızın ruhunun derinliklerine bakarak. "Siz kendi gücünüz için neyi feda ettiniz?"

Ölmekte olan ateşin ışığıyla belli belirsiz görünen hafif bir kızartı Crysania'ın yanaklarını, büyücünün dudakları gibi kan rengine boyadı. Varlığının istilâ edilmesiyle telaşlanan kız başını başka tarafa çevirdi; gözleri bir kez daha pencereden dışarı baktı.

16

Palanthas üzerine akşam çökmüştü. Gümüş ay Solinari karanlık gökyüzünde bir ışık parçasıydı. İkizi olan kızıl ay henüz yük-selmemişti. Kara ay: Kız, kendisini bu ayın nerede olduğunu merak ederken yakaladı. Bu adam gerçekten bu ayı görebiliyor olabilir miydi?

"Gitmeliyim," dedi Raistlin, nefesi boğazını törpülüyordu adeta. "Bu kasılmalar beni bitap düşürdü. Dinlenmem gerek."

"Tabii." Crysania bir kez daha sakinleştiğini hissetti. Duygularının hepsi yerli yerine oturmuş bir halde yeniden adama bakmak için döndü. "Geldiğiniz için size teşekkür ederim..."

"Ama işimiz henüz tamamlanmadı," dedi Raistlin yavaşça. "Size, tanrınızın bu korkularının yersiz olduğunu kanıtlamanın bir fırsatım bulmak isterim. Bir önerim var. Gelip beni Yüksek Büyücülük Kulesi'nde ziyaret edin. Orada beni kitaplarım arasında görüp, çalışmalarımı anlayabilirsiniz. Öyle yaptığınız zaman, içiniz huzur bulur. Diskler'de de öğretildiği gibi, sadece bilmediklerimizden korkarız." Kıza bir adım daha yaklaştı.

Adamın teklifi karşısında şaşırıp kalan Crysania'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamdan uzaklaşmaya çalıştı ama istemeyerek kendisini pencere önünde kapana kıstırmıştı. "Kuleye. . .gelemem," diye kekeledi adamın yakınlığı onu boğacak gibi olup nefesini tıkarken. Adamın etrafından dolaşmaya çalıştı ama adam asasını kızın yolunu kapatacak şekilde hafifçe oynatmıştı. Kız soğuk bir edayla devam etti, "Üzerindeki büyüler herkesi uzak tutar..."

"Benim içeri girmesine izin verdiklerim hariç," diye fısıldadı Raistlin. Kanla lekelenmiş kumaş parçasını katlayarak cüppesinin gizli ceplerinden birine tıktı. Sonra uzanarak Crysania'nın elini tuttu.

"Ne kadar cesursunuz Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin. "Benim kötü temasımla dahi titremiyorsunuz."

"Paladine benimle," diye cevapladı Crysania hor görerek.

Raistlin gülümsedi; sıcak bir tebessümdü, kara ve gizli: Sadece ikisi için bir tebessüm. Crysania'yi büyüledi. Adam kızı daha da yakınına çekti. Sonra, kızın elini bıraktı. Asayı sandalyeye dayayarak uzandı ve kızın başını ince elleri arasına alarak parmaklarını kızın başındaki beyaz başlık üzerine koydu. Artık Crysania onun temasıyla titriyordu ama kıpırdıyamıyor, konuşamıyor sadece bastıramadığı ve anlayamadığı çılgın bir korkuyla adama bakıyordu.

Kızı sıkı sıkı tutan Raistlin eğilerek kanla lekelenmiş dudak-

17

f<t

larını kızın alnına sürdü. Bunu yaparken de garip sözler mırıldandı. Sonra kızı bıraktı.

Crysania tökezlendi, neredeyse düşecekti. Kendisini zayıf hissediyor, başı dönüyordu. Eli alnına, adamın dudaklarının dağlayan bir acıyla tenini yaktığı yere gitti. "Ne yaptınız?" diye ağladı ruhça zayıf düşerek. "Bana büyü yapamazsınız! Benim inancım beni korur..."

"Tabii." Raistlin yorgun bir edayla iç çekti; yüzünde ve sesinde bir hüzün ifadesi vardı; sürekli kendisinden kuşku duyulan, hep yanlış anlaşılan birinin hüznü. "Sadece Shoikan Korusu'ndan geçmenizi sağlayacak bir tılsım verdim size. Yol kolay değilldir" -alaycı hali geri gelmişti- "ama mutlaka inancınız tahammül etmenizi olanaklı kılacak!"

Kukuletasını gözlerine kadar indiren büyücü, elinden adama bakmaktan başka bir şey gelmeyen Crysania'ya sessizce eğilerek selâm verdikten sonra yavaş ve aksak adımlarla kapıya doğru yürüdü. İskelet gibi bir el uzatarak zilin ipini çekti. Kapı açıldı ve Bertrem odaya o kadar aniden ve hızla girdi ki Crysania adamın kapının önünde nöbet tuttuğunu anladı. Dudakları gerildi. Aestnetic'e öyle hiddetli ve azarlayıcı bir bakış fırlattı ki ne gibi bir kabahat işlediğinin katiyen farkında olmayan adamın görünür bir şekilde beti benzi attı ve parlayan alnını cüppesinin koluyla sildi.

Raistlin ayrılmaya hazırlanmıştı ama Crysania onu durdurdu. "Si-size güvenmediğim için sizden özür dilerim Raistlin Majere," dedi yavaşça. "Ve yine, geldiğiniz için teşekkür ederim."

Raistlin döndü. "Ben de sivri dilim için özür dilerim," dedi. "Elveda Saygıdeğer Rahibe. Eğer gerçekten bilgiden korkmuyor-sanız bu geceden sonraki ikinci gece, Lunitari gökyüzünde ilk göründüğünde Kule'ye gelin."

"Geleceğim," diye cevap verdi Crysania, Bertrem'in dehşet içindeki şokunu zevkle fark ederek. Hoşçakal dercesine başını sallayıp elini yavaşça oymalı ahşap sandalyenin arkasına koydu.

Büyücü odayı terk ettikten sonra, kapıları ardından kapayan Bertrem onu izledi.

Ilık, sessiz odada tek başına kalan Crysania sandalyenin önünde dizleri üzerine çöktü. "Şükürler olsun sana Paladine!" dedi nefesi arasından. "Meydan okumanı kabul ediyorum. Seni mahcup etmeyeceğim! Yenilmeyeceğim!"

"|i ,ı
J
I.XltTAP
ü V \ f, ı
t-Vf "' *
(l 11,1 ı 11 '

19
18

BöCiim t

Kendisini takip eden pençeli ayakların ormanın yapraklarla kaplı zemininde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Tika gerginleşse de duymamış gibi yapmaya gayret ederek yaratığı kendine çek-meye devam etti. Kılıcını sıkı sıkı kavramıştı. Kalbi çarpıyordu. Ayak sesleri gitgide yaklaştı; haşin nefesini duyabiliyordu. Nihayet pençeli bir elin temasını omuzunda hissetti. Kendisi dönmeden kılıcını savurdu ve...bir gümbürtüyle bir tepsi dolusu kupayı yere devirdi.

Korkuyla ciyaklayan Dezra, telaşla geriye doğru sıçradı. Tezgâhta oturan meyhanenin müdavimleri yüksek sesle kahkahalar attılar. Tika, yüzünün saçları kadar kızarmış olduğunun farkındaydı. Kalbi deliler gibi çarpıyor, elleri titriyordu.

"Dezra," dedi soğuk bir edayla, "en fazla bir lağım cücesi kadar akıllı ve şirinsin. Belki de Raf ile yer değiştirmen fena olmayacak. Çöpleri sen taşı, masalara o baksın!"

Dezra diz çökmüş, bir bira denizi içinde yüzen kırık kupa parçalarını toplamakta olduğu yerden baktı. "Belki de öylesi daha iyi olur!" diye sızlandı garson kız, kırık parçaları yeniden yere fırlatarak. "Kendi masalarına kendin bak... yoksa artık bu senin tenezzül dahi etmeyeceğin bir şey mi sayın Mızrak Kahramanı Tika Majere?"
22

Tika'ya alınmış, sitem dolu bir bakış fırlatan Dezra ayağa kalkarak yolu üzerindeki kırık parçaları tekmeleyip öfkeyle Han'dan dışarı fırladı.

Savrularak açılan ön kapı kendi pervazına sertçe çarptı; bu hareketin ahşap üzerinde bırakacağı izleri gözünde canlandıran Tika'nın gözlerini yummasına neden oldu. Sivri sözler dudaklarına kadar geldi ama dilini ısırarak bunları söylemekten kendini alıkoydu, çünkü daha sonra söylediğine pişman olacağını biliyordu.

Kapı açık kalmış, solmakta olan akşamüstünün parlak ışığının içeri dolmasına neden olmuştu. Kavuşmakta olan güneşin al ışıltısı meyhanenin yeni cilalanmış ahşap yüzeyinde parlıyor, camlardan kıvılcımlar saçarak yansıyordu. Hatta yerdeki bira birikintisinin üzerinde bile oynaşıyordu. Onu kızdırmak istercesine Tika'nın alev rengi buklelerine de bir sevgilinin

elleri gibi dokunuyor, gülmekten kendilerini alamayan müdavimlerin bir çoğunun gülerken boğulacak gibi olmalarına ve sevimli kadına özlemle bakmalarına neden oluyordu.

Tika bunların farkında bile değildi. O anda kendi kızgınlığı yüzünden utanan kadın, pencereden dışarı bakıyor, bir yandan da Dezra'nm gözünü önlüğüne sildiğini görüyordu. Müşterilerden biri açık kapıdan girip, kapıyı ardından çekip kapattı. Işık yok olarak bir kez daha Han'ı serin bir loşluk içinde bıraktı.

Tika elleriyle gözlerini sıvazladı. Ne tür bir canavara dönüşmeye başladım? diye sordu kendi kendine vicdan azabıyla. Her şeyden önce bu Dezra'nm hatası değildi. Bunun nedeni içimdeki bu korkunç his! Sanki etrafta dövüşebileceğim ejderan-ların olmasını diler gibiyim. En azından o zaman neden korktuğumu biliyordum, en azından o zaman dövüşebileceğim birileri vardı. Şimdi adını bile koyamadığım bir şeyle nasıl dövüşebilirim?

Bira ve yemek isteyerek bağıran sesler düşüncelerini böldü. Kahkaha sesleri yükselerek Son Yuva Hanı'nda yankılandı.

Bunları bulmak için dönmüşüm geriye diye çekti burnunu Tika ve sonra da meyhane tezgâhını sildiği çaputla sildi. Burası benim yuvam. Bu insanlar en az kavuşmakta olan güneş kadar doğru, güzel ve sıcaklar. Ben sevgi sesleriyle kuşatılmış bir haldeyim: Kahkahalar, dostluk, süs köpekleri...

Süs köpekleri! diye homurdandı Tika ve içki tezgâhının

arkasından ayrıldı.

"Raf!" diye bağırdı lağım cücesine çaresizlik içinde bakarak.

"Bira dökül. Ben sil," dedi lağım cücesi kıza bakıp neşeyle ağzını silip.

Birkaç eski müşteri güldü ama Han'a yeni gelmiş az sayıda bazı müşteriler lağım cücesine tiksintiyle bakıyordu.

"Temizlemek için bu paçavrayı kullan!" diye tısladı Tika bir tarafdan da müşterilerinden özür dilercesine hafif bir biçimde sırıtırken. Rafa tezgâh bezini attı; lağım cücesi paçavrayı tuttu. Ama lağım cücesi paçavrayı elinde tutmuş, gizemsel bir ifadeyle paçavraya bakıyordu.

"Ben bunna ne yap?"

"Dökülenleri temizle!" diye azarladı Tika; başarısız olsa da Raf i müşterilerinin bakışlarından uzun eteğiyle korumaya çalışıyordu.

"Ha! Ben ona ihtiyaç yok," dedi Raf ağır başlılıkla. "Ben güzel paçavra pisletmez." Bezi Tika'ya geri veren lağım cücesi emekler gibi yere diz çökerek; ayakkabılarla içeri girmiş olan çamura karışan yerdeki birayı yalamaya başladı.

Yanakları alev alev yanan Tika uzanarak Raf'i yakasından tuttuğu gibi kaldırıp sarstı. "Paçavrayı kullan!" diye tısladı hiddetle. "Müşterilerin iştahı kaçmaya başladı. İşin bitince de, ateş çukuru yanındaki masayı temizlemeni istiyorum. Bazı dostlarımı bekliyorum..." Tika sustu.

Raf, gözleri fal taşı gibi açılmış, karışık emirleri anlamaya çalışıyordu. Lağım cüceleri arasında bir istisna sayılırdı. Daha buraya geleli üç hafta olmasına rağmen Tika ona üçe kadar saymasını öğretmişti (çok az lağım cücesi ikiden ileriye gidebilmiştir) ve sonunda artık leş gibi kokmuyordu. Bu yeni elde ettiği entellek-tüel cesaretine bir de temizlik katılınca bu durum onu lağım cücesi diyarında bir kral yapabilirdi ama Raf'in öyle hırsları yoktu. O, kendisi gibi yaşayan bir kral tanımıyordu: (eğer elini çabuk tutarsa) dökülen birayı "silip süpüren" ve çöpü "götürüp döken" bir kral. Fakat Raf'in yeteneklerinin de bir sınırı vardı ve Tika buraya varmıştı.

"Bazı dostlarımı bekliyorum ve..." diye başladı yeniden; sonra vaz geçti. "Aman boş ver. Şurayı silip süpürüver -bezle ama," diye ekledi sert bir edayla, "sonra gel sana bitirdiğinde ne yapacağını anlatayım."

"Ben yok içmek mi?" diye başlamıştı ki Raf, Tika'nın hiddetli

bakışlarını yakaladı. "Ben yap."

Hayal kırıklığıyla içini çeken lağım cücesi paçavrayı yeniden alıp suları sıçrata sıçrata etrafı silip, "güzelim bira yaban götür," diye söylenip duruyordu. Sonra kırılmış kupa parçalarını alıp, bir süre bunlara baktıktan sonra sırıtarak bunları bluzunun cebine attı.

Tika, bu parçalarla ne yapmayı planladığını bir an için merak etti ama sormamanın daha akıllıca olduğunu biliyordu. İçki tezgâhına dönerek birkaç kupa daha alırken, Raf'in kendisini birkaç keskin kupa kırığıyla kestiğini ve topukları üzerinde durmuş, derin bir ilgiyle elinden damlayan kanları seyretmekte olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Caramon'u...m...gördün mü?" diye sordu Tika lağım cücesine ilgisizce.

"Hayır." Raf kanlı elini saçına silmişti. "Ama ben nereye bakçak biliyor." Şevkle ayağa sıçradı. "Ben gidip bulsun?"

"Hayır!" diye atıldı Tika kaşlarını çatarak. "Caramon evde."

"Ben öyle düşünmüyor," dedi Raf başını sallayarak. "Güneş battıktan sonra değil..."

"Evde!" diye öyle bir hiddetle atıldı ki Tika lağım cücesi kadından korkup büzüştü.

"İddia girmek istersin mi?" diye mırıldandı Raf ama duyulmayacak şekilde. Son günlerde kadının sinirleri en az saçları kadar alevliydi.

Raf'in şansına Tika onu duymadı. Tika bira kupalarını doldurma işini bitirdikten sonra bunları kapı yanında oturan kalabalık bir elf grubuna taşıdı.

Bazı dostlarımı bekliyorum, diye tekrarladı kendi kendine sıkıntıyla. Sevgili dostlarım. Eskiden olsaydı çok heyecanlanır, Tanis'i, Nehiryeli'ni göreceğinden dolayı içi içine sığmazdı. Şimdi ise...ne yaptığının farkında bile olmadan bira kupalarını dağıtırken içini çekti. Gerçek tanrıların adına, diye dua etti, bir an önce gelip gitsinler! Eğer kalırlarsa... Eğer fark ederlerse...

Bu düşünceyle içi karardı. Alt dudağı titredi. Eğer kalırlarsa, bu herşeyin sonu olurdu. Basit ve açık. Hayatı sona ererdi. Acı, aniden tahammül edebileceğinden fazla geldi. Son bira kupasını aceleyle bırakan Tika gözlerini kırpıştırarak ciflerin yanından ayrıldı. Elflerin bir bira kupalarına, bir de birbirlerine akılları karışarak baktıklarını fark etmedi; hepsinin şarap sipariş etmiş olduklarını ise hiç hatırlamadı.

25

Gözyaşlarıyla gözleri yarı yarıya körleşen Tika'nın tek düşüncesi, rahat rahat ağlayabileceği mutfağa kaçmaktı. Elfler başka bir garson bulmak ümidiyle etraflarına bakındılar; memnuniyetle içini çeken Raf elleri ve dizleri üzerine çökerek biranın geri kalanını mutlulukla silip süpürdü.

Tanis Yarımelf önünde uzayıp giden uzun, düz ve çamurlu yola bakarak hafif bir yokuşun başında durdu. Refakat ettiği kadın ile binekleri biraz gerisinde bekliyordu. Kadın da en az atlar kadar dinlenme ihtiyacı içindeydi. Gururu kadının bir şey söylemesine engel olduğu halde Tanis, onun yüzünün kül rengine dönüp, bitkin göründüğünü fark etmişti. Hatta o gün, bir kere atın üzerinde uyuyarak başı önüne düşmüştü ve Tanis'in güçlü kolları olmasaydı yere yuvarlanacaktı. O yüzden, gitmek istediği yere varmak için can atsa da Tanis önlerindeki yolu tek başına bir araştırmak istediğini söylediğinde itiraz etmemişti. Tanis, kadının atından inip, çalılıklar arasında gizlenmesini sağlamıştı.

Kadını tek başına bırakmak konusunda endişeleri vardı ama kendilerini izlemekte olan karanlık yaratıkların geride kaldıklarını hissediyordu. Hem kendisinin, hem de kadının her yanı sızlasa ve bitap düşmüş olsalar bile yollarına hızla devam etmeleri konusundaki ısrarı semeresini vermişti. Tanis, yol arkadaşını, Krynn üzerinde ona yardım edebilecek tek insana teslim edinceye kadar ilerde olmak istiyordu.

Şafak vaktinden beri at üzerindeydiler ve Palanthas'ı terk ettiklerinden beri kendilerini izleyen dehşetten kaçıyorlardı. Tam olarak bu neydi -savaşlar sırasında edindiği tüm deneyimlere rağmen-Tanis adını koyamıyordu. Ve bu, durumu daha korkunç bir hale sokuyordu. Dönüp bakınca hiç görülmeyen ama başka bir şeye bakarken göz ucuyla seçilebilen bir şey. Yol arkadaşı da bunu hissetmişti; ama kişiliği nedeniyle korkusunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olduğunu anlayabiliyordu.

Çalılıktan ayrılan Tanis kendini suçlu hissetti. Kadını yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Değerli zamanı boşa harcama-malıydı. Bütün savaşçı hisleri karşı koyuyordu. Ama yapması gereken bir şey vardı ve bunu yalnız yapmalıydı. Başka türlüsü saygısızlık olurdu.

Böylece Tanis tepenin dibinde durup, devam etmek için cesaretini toplamaya çalıştı. Onu seyreden biri dövüşmek için bir ogreye

yaklaşmakta olduğunu düşünebilirdi. Ama öyle değildi. Tanis Yarımelf yurduna geri dönüyordu. Ve göreceği ilk manzaradan hem korkuyor, hem de özlemle yanıp, tutuşuyordu.

Akşamüstü güneşi, geceye doğru yaptığı iniş yolculuğuna başlıyordu. Han'a varmadan hava kararırdı; bu yollarda gece yolculuk yapmak da onu korkutuyordu. Ama bir kez oraya varınca bu kâbusumsu yolculuk bitecekti. Kadını emin ellerde bırakarak Qualinesti'ye doğru yoluna devam edecekti. Ama önce yüzleşmesi gereken bu mesele vardı. Derin bir iç çeken Tanis Yarımelf, yeşil kukuletasını başına çekip tırmanmaya başladı.

Yokuşun tepesine varınca bakışları iri, yosun kaplı bir kayaya takıldı. Bir an için anılara kapıldı. Göz kapaklarının altında biriken yaşların gözlerine batmasını hissederek gözlerini kapattı.

Cücenin sesinin kafasında, "Saçma sapan bir macera," diye yankılandığını duydu. "Yaptığım en ahmakça şey!"

Flint! Eski dostum!

Devam edemeyeceğim, diye düşündü Tanis. Bu çok acı verici. Neden sanki geri gelmeye ikna oldum? Artık benim için bir anlamı yok...eski yaraların acısından başka hiçbir anlamı. Sonunda hayatım yoluna girdi. Sonunda huzurlu ve mutluyum. Neden... neden onlara geleceğimi söyledim?

Ürpertiyle içini çekerek gözlerini açıp kayaya baktı. İki yıl önce

-bu sonbaharda üç olacaktı- bu yokuşu tırmanarak bu kaya üzerine oturmuş, bir tahtayı yontan ve -her zamanki gibi- söylenip duran eski dostu cüceyle, Flint Fireforge ile karşılaşmıştı. Bu buluşma, Karanlıklar Kraliçesi'ni yeniden cehenneme atıp Ejderha Yüceefendileri'nin kudretini bozan Mızrak Savaşı ile biten, dünyayı sarsan olayları harekete geçirmişti.

Artık bir kahramanım, diye düşündü Tanis pişmanlıkla giydiği cicili bicili zırh takımına bakarak: Solamniya Şövalyeleri'nin göğüs zırhı; elflerin en saygın lejyonu olan Silvanestilli VVildrunners'ın işaretlerini taşıyan yeşil ipek kuşak; cücelerin en büyük şeref madalyası olan Kharas madalyası; ve sayısız diğer nişan. Hiç kimse

-ister insan, ister elf, isterse yarımelf olsun- hiç kimse bu kadar şe-reflendirilmemişti. Bu son derece ironikti. Zırhlardan, merasimden nefret etmesine rağmen şimdi konumuna öylesi yakıştığı için bunları taşıyordu. Yaşlı cüce olsa ne gülerdi.

"Sen...bir kahraman!" Neredeyse cücenin homurdanışını duyabiliyordu. Ama Flint ölmüştü. Tanis'in kollarında öleli, bu bahar iki

yıl olacaktı.

"Sakal niye?" Yine Flint'in sesini duyduğuna yemin edebilirdi; bunlar yarımelfi yolda gördüğünde ilk söylediği sözlerdi. "Yeterince çirkindin..."

Tanis gülümseyerek Krynn üzerinde hiçbir elfin uzatamayacağı sakalını, insan yarısının mirasının dışavuran tek işareti olan sakalını kaşıdı. Flint'in, onun neden sakal bırakmış olduğunu gayet iyi bildiğini düşündü Tanis, güneşte ısınmış kayaya sevgiyle baktı. Beni, kendimden daha iyi tanıyordu. Ruhumun içinde köpüren kaosu biliyordu. Öğrenmem gereken bir ders olduğunu biliyordu.

"Ve dersimi aldım," diye fısıldadı Tanis, onunla sadece ruhen birlikte olan dostuna. "Öğrendim Flint. Ama...çok acıydı!"

Odun dumanının kokusu Tanis'e kadar gelmişti. Hem o, hem güneşin eğik ışınları ile bahar havasındaki ürperti, önünde gitmesi gereken bir yolu olduğunu hatırlattı ona. Geriye dönen

Tanis Yarımelf ilk gençliğinin acı-tatlı yıllarını geçirdiği vadiye baktı. Geriye dönen Tanis, Solace'a baktı.

Küçük kasabayı son gördüğünde güzdü. Vadideki vallen ağaçları mevsimin renkleriyle tutuşmuştu: parlak kırmızılar ve altınlar gerideki Kharolis dağlarının zirvelerindeki mor rengine, Kristalmir Gölü'nün durgun sularının yansıttığı koyu gök mavisine doğru soluyordu. Vadinin üzerinde bir duman perdesi vardı: huzur dolu kasabadaki, vallen ağaçlarına bir zamanlar halinden memnun kuşlar gibi tünemiş evlerin ocaklarının dumanı. Flint ile birlikte koca ağaçlar arasında saklanmış evlerin ışıklarının birer birer göz kırparak yanmalarını seyretmişlerdi. Ağaç şehri Solace: Krynn üzerindeki güzelliklerden ve harikalardan biri.

Bir an için Tanis manzarayı hayalinde, iki yıl önce gözlerinin önünde görmüş olduğu netlikle canlandırdı. Sonra görüntü soldu. O zaman sonbahardı. Şimdi ise bahar. Duman hâlâ oradaydı, evlerin ocaklarından çıkan duman. Ama artık genellikle yere inşa edilmiş evlerden yükseliyordu. Yaşayan, yetişen şeylerin yeşili vardı ama -Tanis'e- bunlar yerdeki kara izleri, tam anlamıyla hiçbir zaman silinemeyecek yaraları daha da belirginleştirmek içinmiş gibi geldiler; gerçi yer yer bunların üzerindeki toprağın işlenmiş olduğunu görebiliyordu.

Tanis başını salladı. Herkes, Kraliçe'nin Neraka'daki kötü mabetinin yıkılmasıyla savaşın bittiğini düşünmüştü. Herkes,

ejderha ateşiyle kavrulmuş, kararmış ve yanmış toprağı yeniden işlemek, acılarını unutmak için sabırsızlanıyordu.

Gözleri kasabanın ortasında duran kocaman kara bir daireye gitti. Burada hiçbir şey yetişmiyordu. Hiçbir saban ejderha ateşi ile harap edilmiş, Ejderha Yüceefendileri'nin askerleri tarafından öldürülmüş masumların kanlarıyla sulanmış toprağı işleyemiyor-du.

Tanis acı acı tebessüm etti. Göze batan bu görüntünün olanları unutmaya çalışanlar için ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyordu. Onun orada olduğuna memnun oldu. Hep de kalmasını diledi, sonsuza kadar.

Yavaşça Elistan'ın, Yüce Rahip Kulesi'nde ölmüş olan şövalyelerin anısına ithaf ettiği bir merasimde söylediğini duymuş olduğu sözleri tekrarladı.

"Hatırlamamız gerek yoksa rahatlarız -daha önce de yapmış olduğumuz gibi- ve kötülük yeniden gelir."

Tabii şimdiden üzerimize çökmediyse, diye düşündü Tanis kasvetle. Ve aklında bu düşünceyle birlikte dönerek hızla tepeden aşağıya yürüdü.

O akşam Son Yuva Hanı kalabalıktı.

Savaş Solace sakinleri için bir yıkım olmasına rağmen, savaşın sonu öyle bir refah getirmişti ki savaşın "o kadar da kötü bir şey" olmadığını söyleyenler bile çıkmaya başlamıştı. Solace, uzun zamandan beri Abanasiniya topraklarından gelen yolcular için bir kavşak olmuştu. Fakat savaştan önceki günlerde yolcuların sayısı nispeten azdı. Flint gibi birkaç kaçak hariç, cüceler kendilerini Thorbardin'in dağ krallığına kapatmışlar veya dünyanın geri kalanıyla bir ilişkiye girmeyi reddederek tepelere gizlenmişlerdi. Elfler de, güney batıdaki Qualinesti'nin güzel topraklarında veya Ansalon kıtasının doğu ucundaki Silvanesti'de aynı şeyi yapmışlardı.

Savaş bütün bunları değiştirmişti. Artık elfler, cüceler ve insanlar fazlasıyla seyahat ediyordu; üstelik toprakları ve krallıkları da herkese açılmıştı. Fakat bu narin kardeşlik ortamını yaratmak ancak her şey tükendikten sonra mümkün olabilmişti.

Kaliteli içkileri ve Otik'in meşhur baharatlı patatesleri nedeniyle Son Yuva Hanı her zaman için yolcular arasında gözde bir yer sayılırdı; artık daha da aranan bir yer olmuştu. Otik emekliye ayrılmış olsa bile içkiler hâlâ kaliteli, patatesler de her zaman-

ki kadar lezzetliydi ama Han'ın itibarının artmasının asıl nedeni: Mızrak Kahramanlarının -artık böyle anılıyorlardı- eskiden bu Han'ı sık sık ziyaret etmelerindendi.

Aslında Otik emekliye ayrılmadan önce ocağın yanındaki masanın üzerine "Tanis Yarımelf ile Yolarkadaşları Burada İçmişlerdi" diye bir levha koymayı düşünmüştü. Fakat Tika bu plana o

kadar şidetle karşı koymuştu ki (bunu görürse Tanis'in ne söyleyeceğininin düşüncesi bile Tika'nın utançtan kızarmasına neden oluyordu) Otik vaz geçmek zorunda kalmıştı. Fakat şişko barmen müdavimlere barbar kadının garip şarkısını söylediği, Teokrat Hederick'i mavi kristalden asasıyla iyileştirerek kadim ve gerçek tanrıların varlığının ilk kanıtını verdiği o akşamın hikâyesini anlatmaktan bıkmıyordu.

Otik'in emekliye ayrılmasından sonra Han'ın işletmesini üzerine alıp sonunda Han'ı alacak kadar para biriktirebilmeyi hayal eden Tika, o gece Otik'in hikâyeyi anlatmamak konusunda kendine hakim olmasını tüm kalbiyle umuyordu. Ama umutlarını daha iyi şeylere bağlasa fena olmayacaktı.

Güneşlerin Sözcüsü ve Qualinesti ülkesinin hükümdarı Solostaran'ın cenazesine katılmak için Silvanesti'den çıkıp gelmiş olan birkaç elf grubu vardı. Onlar hikâyeyi anlatması için Otik'i sıkıştırmakla kalmıyor, Kahramanların kendi ülkelerini ziyaretleriyle ve ülkeyi kötü ejderha Cyan Bloodbane'nin elinden kurtar-malarıyla ilgili kendi öykülerinin bir kısmını da bizzat aktarıyorlardı.

Tika, bunun üzerine Otik'in onun tarafına doğru istekle baktığını gördü: Sonuç olarak Tika da Silvanesti'deki grup üyelerinden biriydi. Ama kadın onu kızıl buklelerinin hiddetli bir sallanışıyla susturdu. Yolculuklarının o bölümünü anlatmayı, hatta tartışmayı bile kabul etmiyordu. Aslında, o işkence altındaki toprakların korkunç kâbusunu unutmak için her gece dua ediyordu.

Tika elflerin sözü değiştirmelerini dileyerek bir an için gözlerini kapattı. Artık kendi kâbusları vardı. Eski kâbusların uykularını kaçırmasına hiç gerek yoktu. "Bırak bir an önce gelip gitsinler," dedi yavaşça kendi kendine ve eğer varsa dinleyen bir tanrıya.

Gün yeni kavuşmuştu, içeriye yiyecek ve içecek isteyen daha çok müşteri girdi. Tika, Dezra'dan özür dilemiş, iki arkadaş birlikte birkaç damla gözyaşı dökmüş şimdi de mutfaktan içki
tezgâhına, oradan masalara koşuşturup duruyorlardı. Her kapı açılışında ya da Otik sesini çanak çömlek takırtısı ve gürültüsünün üzerine her yükseltisinde Tika irkiliyor ve tedirginlikle kaşlarını çatıyordu.

"...güzel bir güz akşamıydı, hatırlıyorum ve ben, tabii ki, ej-deran bir talim çavuşundan daha meşguldüm." Buna her zaman için gülünürdü. Tika dişlerini sıktı. Otik'in hatırı sayılır bir dinleyicisi vardı ve kendini kaptırmış gidiyordu. Artık onu susturmak mümkün olmazdı. "Han o zamanlar vallen ağacının tepesindeydi, ejderhalar yıkmadan önce şehrimizdeki bütün güzel binalar gibi. Ah eskiden ne kadar güzeldi." İçini çekti -her zaman bu noktada çektiği gibi- ve gözündeki yaşı sildi. Kalabalıktan samimiyet dolu bir mırıltı yükselmişti. "Nerede kalmıştım?" Mendiline sümkürdü; bu da oyunun başka bir sahnesiydi. "A, evet. Oradaydım, içki tezgâhının gerisinde; kapı açıldı..."

Kapı açıldı. Zamanlama o kadar mükemmeldi ki, sanki bir komut üzerine gerçekleşmişti. Tika ter içinde kalmış alnından kızıl bir bukle saçı geri iterek sinirle baktı. Aniden odaya bir sessizlik doldu. Tırnaklarını ellerine batıran Tika gerginleşti.

Uzun boylu, içeriye girerken başını eğmek zorunda kalacak kadar uzun boylu bir adam duruyordu kapıda. Saçları koyu renk, yüzü ciddi ve sertti. Kürkler içinde olmasına rağmen yürüyüşünden ve duruşundan bedeninin güçlü ve kaslı olduğu anlaşılıyordu. Tehlikelere karşı dikkatli gözleri kalabalık Han'ı hızla tarayarak bulunanları bir bir tarttı.

Ama bu sadece gayri ihtiyari yapılan bir hareketti çünkü etrafı delip geçen kasvetli bakışları Tika'da durunca gergin yüzü rahatlayıp gülümsedi ve kollarını açtı.

Tika tereddüt etti ama arkadaşının görüntüsü aniden içini neşe ve garip bir özlem dalgası ile doldurdu. Kalabalığı ittirerek yolunu açan kız kendini adamın kollarına attı.
"Nehiryeli, dostum," diye mırıldandı kesik kesik.

Genç kadını kollarında tutan Nehiryeli, sanki bir çocukmuş gibi hiç zahmet çekmeden kızı kaldırıverdi. Kalabalık tezahüratta bulunup, kupalarını masalara vurmaya başladı. Birçoğu gözlerine inanamıyordu. İşte, Mızrak Kahramanlarından biri gözlerinin önündeydi, sanki Otik'in hikâyelerinin birinden fırlayıp gelmişti, "e unvanına da yakışıyordu! Büyülenmişlerdi.

omuzlarından atmış ve artık V şekilli bölümleri, her biri onun yönetmekte olduğu, Bozkırların ayrı bir kabilesini temsil eden değişik kürklerden ve işlenmiş deriden yapılmış olan Reislik Hırkası herkesin gözleri önüne serilmişti. Adamın, Tika'nın son gördüğünden bu yana biraz daha yaşlanmış ve hüzünlenmiş olan yüzü güneş ve hava koşullarıyla esmerleşmişti; üstelik gözlerinde içten gelen, adamın yıllar önce yaşamında aradığı huzuru bulduğuna dair bir mutluluk vardı.

Tika bir şeylerin boğazına düğümlendiğini hissedince hemen başını çevirdi ama yeterince hızlı davranamamıştı.

"Tika," dedi adam, yeniden kendi halkı ile yaşamaya başladığı için kullandığı kaba bir aksanla, "seni hâlâ iyi ve güzel bulmak ne hoş. Caramon nerede? Daha fazla bekleyemeyeceğim. . . Ne var Tika, yanlış giden bir şey mi var?"

"Hiç, hiç," dedi Tika kıpır kıpır; kızıl buklelerini sallayıp gözlerini kırpıştırarak. "Gel, senin için ateşin yanında bir yer ayırdım. Yorgun ve aç olmalısın."

Hiç susmadan, adama tek bir söz bile ettirmeden, kalabalık içinden geçirdi. Kalabalık da, etrafında toplanıp ona dokunmaya çalışırken, kürk pelerinine hayran hayran bakarken veya elini sıkmak isterken (bu Bozkırlı'mn barbarca bulduğu bir adetti) ya da içki kupalarını adamın burnuna doğru uzatırken, ister istemez ona yardımcı olmuştu.

Nehiryeli, Tika'yı heyecanlı kalabalık arasından izlerken, bir yandan elf yapımı güzel kılıcını sıkı sıkı tutup her şeyi kayıtsızca kabullendi. Sert yüzü biraz daha karardı; sık sık pencereden dışarı bakıyordu sanki daha şimdiden bu gürültülü, sıcak odanın hudutlarından kaçıp çok sevdiği açık havaya kavuşmaya can atarmış gibi. Fakat Tika büyük bir beceriyle taşkın müşterileri bir yana itip kısa bir süre sonra eski arkadaşını ateşin yanında, diğerlerinden ayrı, mutfağa yakın bir masaya oturttu.

"Hemen geleceğim," diyerek ona gülümsedi ve daha adam ağzım açamadan mutfağa girerek kayboldu.

Otik'in sesi, yüksek bir patlama sesiyle birlikte bir kez daha yükseldi. Hikâyesi kesilen Otik, yeniden asayişi sağlamak için -Solace'ta en çok korkulan silahlardan biri sayılan- bastonunu kullanıyordu. Barmenin bir ayağı sakatlanmıştı; bu öyküyü -Solace'ın düşüşü sırasında, kendi anlattığına göre istilâcı ejderan ordularıyla tek eliyle savaşırken nasıl yaralandığını- anlatmaktan da zevk
32

alırdı.

Bir tava dolusu baharatlı patates kaparak aceleyle Nehiryeli'nin yanına dönen Tika huzursuz bir edayla Otik'e baktı. O gerçek öyküyü, nasıl zeminin altında saklandığı yerden sürüklenip çıkartılırken ayağını sakatladığını biliyordu. Ama bunu hiç anlatmamıştı. İçinden, adamı kendi babası gibi seviyordu. Adam öz babası ortadan yok olunca kızı alıp büyütmüş; bir hırsız olmasına mani olup, ona namusuyla çalışabileceği bir iş vermişti. Ayrıca, gerçeği bildiğini ona hatırlatmak bile Otik'in yüksekten uçan masallarının, daha da uçmasını engelliyordu.

Tika geri döndüğünde kalabalık oldukça sakinleşmiş, ona eski arkadaşıyla konuşabilecek bir fırsat tanımıştı.

"Altınay ile oğlunuz nasıl?" diye sordu Tika neşeyle, Nehiryeli'nin kendisini dikkatle süzüp bakmakta olduğunu görerek.

"İyidir, sevgilerini yolladı," diye cevap verdi Nehiryeli derin, bariton sesiyle. "Oğlum" -gözleri gururla parlamıştı- "iki yaşında olmasına rağmen daha şimdiden uzun boylu ve birçok savaşçıdan daha iyi at biniyor."

"Altınay'ın da seninle gelmesini umuyordum," dedi Tika, içini çekerek; Nehiryeli'nin içini çekişini duymasını istememişti. Uzun boylu Bozkırlı, cevap vermeden önce bir süre sessizce yemeğini yedi.

"Tanrılar bizi iki çocukla daha kutsadılar," dedi Tika'ya kara gözlerinde garip bir ifadeyle bakarak.

"İki mi?" Tika'nın aklı karışmıştı sonra, "tamam ikizler!" diye bağırdı neşeyle. "Aynı Caramon ve Rais..." Dudaklarını ısırarak aniden sustu.

Nehiryeli kaşlarını çatarak kötülüğü uzaklaştıran bir işaret yaptı. Tika kızararak bakışlarını çevirdi. Kulakları zonkluyordu. Isı ve gürültü başını döndürmüştü. Ağzındaki acı tada rağmen Altınay ile ilgili daha çok soru sormak için kendini zorladı ve bir süre sonra Nehiryeli'nin cevabını dinleyebiliyordu bile.

"... Topraklarımızda hâlâ çok az rahip var. Dinimize inanan çok insan oldu ama tanrıların gücü yavaş yavaş geliyor. Altınay çok Çalışıyor, bana göre çok ama her gün daha da güzelleşiyor. Ve bebeklerin, kızlarımızın her ikisinin de gümüşsü altın rengi saçları var..."

Bebekler... Tika hüzünle gülümsedi. Kadının yüzünü gören

Nehiryeli sesizleşti, yemeğini bitirerek tabağını itti. "Bu ziyaretin sürmesini istediğim kadar başka bir şey istemiyorum" dedi yavaşça, "ama halkımdan uzun süre ayrı kalamam. Görevimin aciliyetini biliyorsun. Caramon nere..."

"Gidip odana bir bakayım," dedi Tika; öylesine aceleyle ayağa fırlamıştı ki masaya çarparak Nehiryeli'nin içkisini döktü. "O lağım cücesinin yatağı yapması gerekiyordu. Büyük bir ihtimalle onu deliksiz bir uykuda bulacağım..."

Aceleyle ayrıldı. Ama yukarıdaki odalara gitmedi. Mutfak kapısının dışında durup gece rüzgârını alev alev yanan yanaklarında hissederek karanlığa baktı. "Lütfen gitsin!" diye fısıldadı. "Lütfen..."

Belki de Tanis her şeyden
çok, Son Yuva Hanı'nı ilk göreceği andan korkuyordu. Burada başlamıştı her şey, üç yıl önceki sonbaharda. O gece Flint ve zato-lunamaz kender Tasslehoff Burrfoot ile birlikte, eski arkadaşlarıyla buluşmak için buraya gelmişti. Burada dünyası altüst olmuş ve bir daha da kendini tam anlamıyla hiç doğrultamamıştı.

Fakat atını Han'a doğru sürerken, Tanis korkularının yatıştığını fark etti. Her şey o kadar değişmişti ki; yabancı, hiç hatırası olmayan bir yere gelmek gibi bir şeydi bu. Büyük bir vallen ağacının dallan yerine, yerde duruyordu bina. Yeni eklemeler yapılmış, yolcu akınını karşılamak için daha çok odalar inşa edilmiş, yeni bir çatı yapılmıştı, çok daha modern tasarımlı bir çatı. Savaşın bütün yaraları, hatıralarıyla birlikte temizlenmişti.

Derken, tam Tanis rahatlamaya başladığında Han'ın ön kapısı açıldı. Dışarıya doğru huzmelenen ışık, altından bir karşılama yolu açtı; akşam esintisiyle baharatlı patates kokusu ve kahkaha sesleri ona taşındı. Hatıralar üzerine üşüştü; Tanis yenik düşerek başını eğdi.

Ama belki de büyük bir şans eseri olarak geçmişle uğraşacak fazla vakti olmadı. Yol arkadaşıyla birlikte hana yaklaşırken seyis yamağı koşarak atlarının dizginlerini yakaladı. "Yiyecek ve su," dedi Tanis eyerinden yorgun bir halde kayıp,

çocuğa bir metelik atarken. Kaslarındaki kasılmaları gidermek için gerindi. "Yeni bir atın hazır bekletilmesi için haber yollamıştım. Adım Tanis Yarımelf."

Oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı; zaten gözleri Tanis'in giymiş olduğu parlak zırha ve zengin pelerine takılmıştı. Şimdi ise merakının yerini huşu ve hayranlık almıştı.

"T-tabii beyim," diye kekeledi, böylesine büyük bir kahramanın kendisiyle konuşmasına inanamayarak. "A-at hazır, he-hemen getireyim mi beyim?"

"Hayır." Tanis gülümsedi. "Önce bir şeyler yiyeceğim. İki saat içersinde getir onu."

"İ-iki saat. Tamam beyim. Sağol beyim." Başını sallayıp duran oğlan, hissizleşmiş eline doğru Tanis'in ittiği dizginleri tuttuktan sonra ağzı bir karış açık, sabırsız at onu dürtüp de neredeyse düşürünceye kadar yapması gereken işi unutarak öylece durmuştu.

Oğlan, Tanis'in atını aceleyle götürürken yarımelf yol arkadaşının attan inmesine yardımcı olmak için döndü.

"Demirden yapılmış olmalısın," dedi kadın, inmesine yardımcı olan Tanis'e bakarak. "Gerçekten bugün yoluna devam etmeye niyetli misin?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse bedenimdeki bütün kemikler sızlıyor," diye başladı Tanis, sonra kendisini huzursuz hissederek durdu. Bu kadının yanında kendini rahat hissedemiyordu bir türlü.

Tanis, kadının Han'dan süzülen ışık huzmesini aksettiren yüzünü görebiliyordu. Yorgunluk ve acı gördü. Gözleri solgun, çökük yanaklarına gömülmüştü. Yere adım attığında tökezlendi ama Tanis hemen kolunu uzatarak kadının yaslanmasını sağladı. Kadın kısa bir an için yaslandı. Sonra kendini çekerek kibarca ama sert bir biçimde ittirdi adamı ve ilgisizce etrafına bakınarak tek başına ayakta durdu.

Her hareketi canını yakıyordu Tanis'in; fiziksel bir yorgunluğa veya sıkıntıya alışık olmayan bu kadının da neler hissettiğini tahmin edebiliyor ona karşı kıskançlıkla karışık bir hayranlık duyuyordu. Uzun ve korku dolu yolculukları sırasında kadın bir kere bile şikâyet etmemişti. Hep adama ayak uydurmuş, hiç arkada kalmamış ve verdiği komutları hiç sual etmeden uygulamıştı.

Neden o halde, diye merak ediyordu Tanis, kadına karşı bir şeyler hissetmiyordu? Kadında onu bu kadar huzursuz eden veya

canını sıkan ne vardı? Kadının yüzüne bakan Tanis cevabını aldı. Yüzündeki tek sıcaklık, Han'ın ışığından yansıyan sıcaklıktı. Kadının yüzü bile -yorgun olmasına rağmen- soğuk, ihtirassız ve birşeylerden yoksundu -ama neden yoksun? İnsanlıktan mı? Bütün bu uzun ve tehlikeli yolculuk boyunca hep böyle olmuştu kadının yüzü. A evet, umursamaz ve kibar, umursamaz ve minnettar, umursamaz mesafeli ve uzak olmuştu. Büyük bir ihtimalle kayıtsızca gömerdi de beni, diye düşündü Tanis içi kararak. Sonra, hiç umursamadan küstahça düşüncelerinden dolayı kendisini cezalandırırcasına bakışları kadının boyundaki madalyona kaydı: Paladine'ın Platin Ejderhası. Tam yolculukları başlamadan önce, Elistan'ın kendisine özel olarak söylediği veda sözlerini hatırlayabiliyordu.

"Ona refakat etmen uygun olacak Tanis," demişti artık zayıflamış olan rahip. "Birçok yönden, senin yıllar önce çıktığına benzer bir yolculuğa başlamak üzere: Kendini tanımaya çalışıyor. Yo, haklısın, henüz bunu kendisi de bilmiyor." Bunu Tanis'in şüpheli bakışları üzerine söylemişti. "Gözlerini göklere dikmiş öyle ilerliyor." Elistan hüzünle gülümsedi. "Böyle yaptığı zaman insanın mutlaka tökezleneceğini henüz öğrenmedi. Eğer öğrenmezse düşüşü zor olacak." Başını sallayarak alçak sesle bir dua etti. "Ama Paladine'a güvenmeliyiz."

Tanis o zaman da kaşlarını çatmıştı, şimdi de bu konuda düşündükçe çatıyordu. Gerçek tanrılara karşı inancının çok güçlenmiş olmasına rağmen (bunda her şeyden çok Laurana'nın onlara karşı duyduğu sevgi ve inanç vardı) yaşamını onlara emanet ederken huzursuz oluyordu; ayrıca Elistan gibi tanrıların sırtlarına çok büyük yükler yükleyenlere karşı da sabrı tükenmeye başlamıştı. Mümkünse bir değişiklik yapalım ve insanlar kendi yaptıklarından kendileri sorumlu olsun, diye düşündü Tanis huzursuz bir şekilde.

"Ne var Tanis?" diye sordu Crysania soğuk bir edayla.

Bütün bu zaman zarfında kadına bakıyor olduğunu fark eden Tanis utançla öksürerek boğazını temizledi ve bakışlarını çevirdi. Allahtan tam o anda oğlan Criysania'nın atını almak

için dönmüş, Tanis'i bir cevap vermekten kurtarmıştı. Tanis, Han'ı işaret etti ve kadınla birlikte o yöne doğru yürümeye başladılar.

"Aslında," dedi Tanis sessizlik rahatsız edici bir hal alınca, "burada kalıp arkadaşlarımı ziyaret etmekten daha çok istediğim

bir şey yok. Ama yarından sonra Qualinesti'de olmam gerek ve ancak zorlu bir at yolculuğundan sonra oraya zamanında varabilirim. Kayınbiraderimle olan ilişkilerim Solostaran'ın cenaze törenini kaçırmama olanak sağlayacak boyutlarda değil." Acı bir tebessümle ekledi: "Hem politik hem de şahsi olarak, bilmem anlatabildim mi."

Buna karşılık Crysania gülümsedi ama -Tanis'in gördüğü kadarıyla- bu anlamış olmasından kaynaklanan bir tebessüm değildi. Bu bir hoşgörü tebessümüydü, sanki bu politika ve aile meseleleriyle ilgili konuşmalar onun çok altındaymış gibi.

Han'm kapısına varmışlardı. "Ayrıca," diye ekledi Tanis yavaşça, "Laurana'yı özledim. Komik değil mi. Yakınımda olduğu zaman ve işlerimizle meşgulken bazen günlerce sadece aceleyle verilen bir tebessüm, bir dokunuşla yetinip, sonra yine kendi dünyalarımıza dönüyoruz. Ama ondan uzakta olduğum zaman sanki uyanmışım da sağ kolumun kesilmiş olduğunu fark etmişim gibi oluyor. Yatağa yatarken sağ kolumu düşünerek hareket etmem ama bir kez kolum kopmuşsa..."

Tanis kendini bir ahmak gibi hissedip, sanki işlediği bir kabahatin görülmesinden korkarmış gibi aniden susuverdi. Ama Crysania'nın kendisine zerrece aldırmadığını fark etti. Sadece pürüzsüz, mermer yüzü kıyaslandığında ayın gümüş ışığı daha sıcak duruncaya kadar buz kesti. Başını sallayan Tanis kapıları iterek açtı.

Caramon veya Nehiryeli'ni kıskanmıyorum, diye düşündü inatla.

Han'm o sımsıcak, bildik sesleri ve kokusu Tanis'i sarmaladı ve uzun bir süre her şey bulanıklaştı. İşte Otik oradaydı, -daha yaşlı ve daha şişman olması ne kadar mümkünse o kadar- daha şişman; bir bastona dayanmış sırtını sıvazlıyordu. Yıllardır görmediği, daha önceleri onunla pek alakası olmayan, şimdi ise elini sıkıp onunla arkadaş olmak isteyen insanlar da buradaydı. İşte eski meyhane tezgâhı, hâlâ parıl parıl cilalıydı; ve her nasıl başardıysa bir lağım cücesi de üstüne çıkmıştı...

Sonra kürkler içinde uzun boylu bir adam vardı; derken Tanis arkadaşının sıcak kolları arasında bulmuştu kendini.

"Nehiryeli," diye fısıldadı boğuk bir sesle Bozkırlı'ya sıkı sıkı sarılarak.

"Kardeşim," dedi Nehiryeli halkının Que-shu dilinde. Handaki

kalabalık deliler gibi tezahürat ediyordu ama Tanis onları duymuyordu bile çünkü alev alev kızıl saçlı ve yüzü çillerle kaplı bir kadın elini koluna koymuştu. Hâlâ Nehiryeli'ne sıkı sıkı sarılmış olan Tanis uzanarak Tika'yı da aralarına aldı ve uzun süre üç arkadaş -birbirlerine hüzün, acı ve gururla bağlanarak- sarılıp kaldılar.

Nehiryeli onları kendilerine getirdi. Duygularını böylesine gözler önüne sermeye alışık olmayan uzun boylu Bozkırlı boğuk bir öksürükle kendine çekidüzen vererek geri çekildi ve yeniden kendine hakim oluncaya kadar gözlerini sürekli kırpıp, kaşlarını çatarak tavana baktı. Kendi gözyaşlarıyla kendi kızıl sakalı ıslanan Tanis, Tika'ya bir kez daha sarılıp etrafına bakındı.

"Nerede senin şu kocan olacak koca ahmak herif?" diye sordu neşeyle. "Caramon nerede?"

Bu basit bir soruydu ve Tanis gelecek tepkiye karşı hiç hazırlıklı değildi. Kalabalık tamamen sessizleşti; sanki biri hepsini birden susturmuştu. Tika'nın yüzü kızardı; bu çirkin bir kırmızıydı; anlaşılmayan bir şeyler geveledi, eğilerek yerden bir lağım cücesi kaldırdı ve zavallıyı öyle bir sarstı ki, cücenin ağzındaki dişler birbirine çarptı.

Şaşkına dönen Tanis, Nehiryeli'ne baktı ama Bozkırlı o-muzlarını silkip, kara kaşlarını kaldırmakla yetindi. Yarımelf neler döndüğünü sormak için Tika'ya döndü ama tam o anda kolunda buz gibi bir temas hissetti. Crysania! Onu tamamiyle unutmuştu.

Kendi yüzü de kızaran Tanis geç de olsa kızı takdim etti.

"Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi, Tariniuslu Crysania'yı takdim etmeme izin verin," dedi Tanis resmi bir dilde. "Lady Crysania, Bozkırlıların Reisi Nehiryeli ve Tika VVaylan Majere."

Crysania yolculuk pelerininin bağcıklarını açarak kukuletasını geri itti. Tam o böyle yaparken, boynundaki platin madalyon Han'm parlak mum ışında şimşekler çaktırdı. Kadının saf beyaz kuzu yününden elbisesi, pelerininin kıvrımları arasından görünüyordu. Hem hürmetkar, hem huşu dolu bir mırıltı dolaştı kalabalık arasında.

"Kutsal bir rahibe!"

"Adını duyabildin mi? Crysania! Sıradaki..."

"Elistan'ın ardılı...."

Crysania başını eğdi. Nehiryeli ciddi bir yüzle yerlere kadar eğildi; yüzü hâlâ kıpkırmızı olduğu için ateşler içindeymiş gibi görünen Tika, Rafı aceleyle içki tezgâhının arkasına iterek bir

reverans yaptı.

Tika'nın evlilik soyadı olan Majere'yi duyan Crysania sorgular-casına Tanis'e baktı; cevaben de başıyla bir onay işareti aldı.

"Şeref duydum," dedi Crysania dolgun, serin sesiyle, "yaptıkları cesaret dolu işlerle hepimizi birer misal olarak aydınlatan bu iki kişiyle tanıştığım için."

Tika memnuniyet dolu bir utançla kızardı. Nehiryeli'nin sert yüzünde bir ifade değişikliği olmadı ama Tanis, rahibenin övgüsünün koyu bir dindar olan Bozkırlı için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin edebiliyordu. Kalabalığa gelince, kendilerince bu şeref için gürültüyle tazahüratta bulunmuşlar ve bulunmaya da devam ediyorlardı. Otik, büyük bir tantanayla konuklarını bir masaya götürerek sanki bütün savaş onların hatırına olmuş gibi kahramanları kutluyordu.

Yerine oturan Tanis ilk başta kargaşa ve gürültüden rahatsız oldu ama kısa bir süre içinde bunun kendisi için daha iyi olduğu kararına vardı. En azından Nehiryeli'yle, duyulma korkusu olmadan rahat rahat konuşabiliyordu. Ama önce Caramon'un nerede olduğunu bulması gerekiyordu.

Bir kez daha sormaya başladı ama -onların yerleştiklerini gördükten sonra Crysania'yla anaç bir tavuk gibi ilgilenen-Tika onun ağzını açtığını görerek hemen dönmüş ve mutfakta kaybolmuştu.

Aklı karışan Tanis başını salladı ama daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Nehiryeli ona sorular sormaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra ikisi derin bir muhabbete dalmıştı bile.

"Herkes savaşın bittiğini düşünüyor," dedi Tanis içini çekerek. "Bu da bizi, daha öncekinden de büyük bir tehlike içine atıyor. Karanlık zamanlarda elfler ve insanlar arasındaki güçlü ittifak güneşle erimeye başladı. Laurana şu anda Qualinesti'de, babasının cenazesine katılırken bir yandan da dikkafalı ağabeyi Porthios ile Solamniya Şövalyeleri arasında bir anlaşma yapmaya çalışıyor. Tek umut ışığımız Porthios'un eşi Alhana Starbreeze." Tanis gülümsedi. "O elf kadının insanlara ve diğer ırklara hoşgörüyle yaklaşabileceğini bile göreceğimi hiç tahmin etmezken şimdi hoşgörüsüz kocasına karşı onları tatlı tatlı desteklemesine tanık oluyorum."

"Garip bir evlilik," diye fikir yürüttü Nehiryeli; Tanis de ona katılarak başını salladı. Her iki adamın da aklında, artık ölmüş olan

arkadaşları, Yüksek Rahiplik Kulesi kahramanı şövalye Sturm Brightblade vardı. Her ikisi de Alhana'nın kalbinin orada, Sturm ile birlikte karanlığa gömülmüş olduğunu biliyordu.

"Bir aşk evliliği olmadığı kesin." Tanis omuzlarını silkti. "Ama dünyadaki düzeni kurmaya yarayacak bir evlilik olabilir. Gelelim sana dostum? Yüzün yeni bir neşeyle ışıldamakla birlikte, kararmış ve yeni endişelerle asılmış. Altınay, Laurana'ya ikizlerin haberini yollamış."

Nehiryeli şöyle bir gülümsedi. "Haklısın. Uzakta olduğum her dakika bana fazla geliyor," dedi Bozkırlı derin sesiyle, "gerçi seni görmek, kardeşim, kalbimdeki yükü hafifletiyor. Ama iki kabileyi bir savaşın eşiğinde bırakıp geldim. Şu ana kadar onları birbirleriyle konuşmaya ikna

etmiştim, henüz kan dökülmedi. Fakat isyankârlar bana karşı, benim arkamdan çalışıyor. Benim uzakta olduğum her dakika onlara eski kan davalarını karıştırmak için fırsat veriyor."

Tanis kollarını kavuşturdu. "Üzgünüm dostum; ama geldiğin için minnettarım." Sonra yeniden içini çekip, yeni sorunları olduğunu hatırlayarak Crysania'ya baktı. "Senin bu hanıma yol gösterip onu koruyacağını ummuştum." Sesi bir mırıltı halinde alçaldı. "VVayreth Ormanı'ndaki Yüce Büyücülük Kulesi'ne seyahat ediyor."

Nehiryeli'nin gözleri telaş ve hoşnutsuzlukla açıldı. Bozkırlı, büyücülere ve büyücülerle ilgili hiçbir şeye güvenmezdi.

Tanis başıyla onayladı. "Görüyorum ki Caramon'un, Raistlin ile birlikte oraya gittiği zamana dair anlattığı hikâyeyi hatırlıyorsun. Üstelik onlar davet edilmişlerdi. Bu hanım davetsiz gidiyor, büyücülerden nasihat almak için. . ."

Crysania, Tanis'e sert, hükmedici bir bakış fırlattı. Kaşlarını çatan kadın başını salladı. Dudaklarını ısıran Tanis sözünü eksik bırakarak ekledi, "Ben de senin ona eşlik edebileceğini ummuştum..."

"Ben de bundan korkmuştum," dedi Nehiryeli, "mesajını aldığım zaman; o yüzden de gelmem gerektiğini hissetmiştim -neden reddettiğimi sana açıklayabilmek için. Başka bir zaman olsaydı memnuniyetle yardım edeceğimi bilirsin ve özellikle de böylesine saygın birine hizmet edebilmekten büyük bir şeref duyardım." Hürmetini bir tebessümle kabul eden Crysania'ya doğru hafifçe eğildi. Kadın Tanis'e bakınca tebessümü solmuş,

kaşları arasında minik, derin bir hiddet çizgisi belirmişti. • , '

Nehiryeli sözüne devam etti, "Fakat tehlikede olan çok fazla şey var. Yıllardır savaş içinde olan kabileler arasında kurduğum barış pek narin. Ulus ve halk olarak hayatta kalmamız birleşmemize; topraklarımızı ve hayatlarımızı yeniden inşa etmek için birleşip, birlikte çalışmamıza bağlı."

"Anlıyorum," dedi Tanis, Nehiryelinin yardım talebini geri çevirdiği için hissettiği aşikâr mutsuzluğundan etkilenmişti. Öte yandan yarımelf Lady Crysania'nın memnuniyetsiz bakışlarını yakalamış ve kadına suratsız bir kibarlıkla dönmüştü. "Her şey yoluna girecek Saygıdeğer Rahibe," dedi özenli bir sabırla. "Caramon' da sizi götürebilir ve o bizim gibi sıradan üç ölümlüye bedeldir, öyle değil mi Nehiryeli?"

Aklına anıları gelen Bozkırlı gülümsedi. "Üç sıradan ölümlü kadar yediği kesin. Ve en az üçü, hatta daha fazlası kadar güçlüdür. Hatırlıyor musun Tanis. . .neresiydi orası... Flotsam'deki gösteride nasıl o tıknaz Domuzsurat VVilliam'ı havaya kaldırırdı?"

"Bir keresinde de iki ejderanı kafalarını birbirine çarpıp öldürmüştü." O eski zamanları arkadaşıyla paylaşmanın aniden dünya üzerindeki karanlığı kaldırdığını hisseden Tanis güldü. "Peki ya cüce krallığında olanları hatırlıyor musun, Caramon, Flint'in arkasından süzülmüştü ve..." İleri uzanan Tanis, Nehiryeli'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bozkırlı'nın yüzü gülmekten kızarmıştı. O da başka bir öykü anlattı ve iki adam Caramon'un gücüyle, kılıç kullanmadaki ustalığıyla, cesaret ve şerefiyle ilgili hikâyeleri anlatmaya başladılar.

"Ya ruhunun zarafeti," diye ekledi Tanis bir anlık bir düşünceden sonra. "Raistlin'e o kadar büyük sabırla bakması, o öksürük nöbetleri büyücüyü harap ettiği zamanlar onu kolları arasına alması şimdi gibi gözümün önünde..."

Sözü boğuk bir haykırış, bir gümbürtü ve patırtıyla kesildi. Hayretle dönüp bakan Tanis, Tika'nın kül gibi bir yüzle, yeşil gözleri yaşlar içinde kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Git artık!" diye yalvardı kadın solgun dudaklarıyla. "Lütfen Tanis! Hiç soru sorma! Sadece git!" Adamın koluna yapıştı, tırnakları adamın tenine batıyordu.

"Bana bak Tika, Cehennem adına neler oluyor?" diye sordu Tanis öfkeyle; ayağa kalkmış kadınla yüz yüze duruyordu.

Cevap olarak büyük bir çatırtı geldi. İnanılmaz bir güçle

dışarıdan ittirilen Han'ın kapısı sonuna kadar açıldı. Kapıya bakarken yüzü muazzam bir korku ve dehşetle kasılan Tika geriye doğru öyle bir sıçradı ki Tanis eli kılıcında aceleyle döndü; Nehiryeli de ayağa fırladı.

Koca bir gölge kapıyı doldurmuş, adeta odaya kasvetli bir gölge salmıştı. Kalabalığın neşeli sesi ve kahkahaları hemen kesilerek işitilmesi güç, kızgın bir mırıltıya dönüştü.

Kendilerini izlemekte olan karanlık ve kötü şeyleri hatırlayan Tanis kılıcını çekerek, Lady Crysania ile karanlık arasına attı kendini. Görmese de Nehiryeli'nin kendisini kollayan iri yapılı varlığını arkasında hissedebiliyordu.

Demek ki bizi yakaladı, diye düşündü Tanis, neredeyse bu belirsiz, bilinmeyen dehşetle dövüşmek için bir fırsat yakaladığına memnun olarak. Acımasız bir yüzle kapıya bakıyor; şişmiş, acaip suretin ışığa çıkışını izliyordu.

Tanis, bunun bir adam olduğunu gördü , koca bir adam; daha da dikkatli bakınca adamın devasa bedeninin kof olduğunu fark etti. Koca bir göbek, deri tozluklarının üzerine sarkıyordu. Kirli bir gömlek tam göbeğini ortada bırakıyordu; zaten öyle bir göbeği de örtebilecek çok az gömlek vardır. Adamın -kısmen üç günlük bir sakal yüzünden belirsizleşen- yüzü aşırı derecede kızarmış, benek benek olmuştu; saçları ise yağlı ve dağınıktı. Son derece iyi kumaştan, özenle dikilmiş giysileri ise hem kirliydi, hem de cüce birası diye bilinen sert bir içki ile kusmuk kokuyordu.

Kendini bir ahmak gibi hisseden Tanis kılıcını indirdi. Bu adam sadece sarhoş sefilin biriydi; büyük bir ihtimalle de iri cüssesiyle şehir sakinlerini sindirmeye çalışan bir kasaba kabadayısı. Adama tiksinti ve acımayla baktı; daha bakarken adamda garip bir biçimde tanıdık bir şeyler olduğunu düşündü. Belki de uzun yıllar önce Solace'tan tanıdığı; başından kötü günler geçmiş zavallı ahmağın biri.

Yarımelf dönmeye başlamıştı ki -hayretle- Han'daki herkesin kendisine bir beklentiyle baktığını gördü.

Ne yapmamı bekliyorlar ki, diye düşündü Tanis ani ve hızla beliren bir hiddetle. Ona saldırmamı mı? Bu zavallı kasaba ayyaşını döverken ne de kahramanca görünürüm ya!

Sonra yanıbaşında bir hıçkırık sesi duydu. "Sana gitmeni söylemiştim," diye inledi Tika, bir sandalyeye çökerken. Yüzünü ellerine gömerek sanki içi parçalanacakmış gibi ağlamaya başladı.

43

Gitgide aklı daha da karışan Tanis, Nehiryeli'ne baktı ama belli ki Bozkırlı en az arkadaşı kadar karanlıklar içindeydi. Öte yandan ayyaş sendeleyerek odaya girip hiddetle etrafına bakmıyordu.

"Neyin nesidir bu? Bi eylenti mi?" diye homurdandı. "Kimse, kimse esjki... kimse beni şağırmadı mı?"

Kimse cevap vermedi. Sabit bir biçimde gözlerini Tanis'e dikmiş, şapşal adamı görmemezliğe geliyorladı; artık ayyaşın da dikkati yarımelfe çevrilmişti. Adamın görüntüsünü netleştire-bilmek için uğraşan ayyaş Tanis'e şaşkın bir hiddetle bakıyordu, sanki bütün sorunlarından dolayı onu sorumlu tutarmış gibi. Sonra, aniden ayyaşın gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzü ahmakça bir tebüssümle aydınlandı, kollarını uzatarak ileri doğru sendeledi.

"Taniş... dost..."

"Tanrıların adına," diye saldı nefesini Tanis sonunda onu tanıyarak.

İleri doğru sendeleyen adam bir sandalyeye takıldı. Bir an için ileri geri sallandı, aynı kesilmiş, düşmeye hazır bir ağaç gibi. Gözleri kaydı, insanlar kendilerini kurtarmak için önünden kaçıştılar. Sonra -Han11 sarsan bir gümbürtüyle- Mızrak Kahramanı Caramon Majere, Tanis'in ayaklarının dibine yıkıldı.

BöCüm 3

Tanrılar adına," diye tekrarladı Tanis koma halindeki savaşçının yanına eğilirken. "Caramon..."

"Tanis..." Nehiryeli'nin sesi yarımelfin aceleyle başını kaldırmasına neden olmuştu. Bozkırlı, Tika'yı kollarında tutuyor, Dezra ile birlikte üzüntüyle aklı başından gitmiş genç kadım rahatlatmaya çalışıyordu. Fakat insanlar dört bir yandan sıkıştırıyor, Nehiryeli'ne sorular sormaya çalışıyor ya da Crysania'nın kendilerini kutsamasını istiyorlardı. Geri kalanlar ise daha çok bira istiyor ya da sadece ahmakça bakarak etrafta duruyorlardı.

Tanis aceleyle ayağa kalktı. "Bu gecelik Han kapalı," diye bağırdı.

Kalabalıktan alaylı sözler yükselmişti; sadece arka taraflarda Tanis'in herkese içki ısmarladığım zanneden birkaç müşteriden bölük pörçük alkış sesleri duyuldu.

"Hayır, ciddiyim," dedi Tanis sert bir biçimde, sesi gürültüyü bastırmıştı. Kalabalık sustu. "Bu karşılama töreni için teşekkürler. Yurduma geri dönmenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam. Fakat dostlarım artık yalnız kalmak istiyorum. Lütfen, geç oldu..."

Bazı sempati mırıltıları ve iyi niyetli alkış sesleri duyuldu. Sadece birkaç kişi kaşlarını çatıp, (Solamniya Şövalyeleri'nin küçük görüldüğü zamandan kalma eski bir atasözü olan) , kendi zırhı

kendi gözlerini kamaştırmayan şövalye daha büyük şövalyedir, tarzında fikir beyan etti. Dezra'yı,Tika'ya bakması için kadının başında bırakan Nehiryeli, Tanis'in, kendilerinden başka herkesi kastettiğini varsayan birkaç kişiyi dürtmek için ilerledi. Yarımelf yerde neşeyle horlayan Caramon üzerinde nöbet tutuyor, insanların koca adamı çiğnemelerine engel oluyordu. Yanından geçerken Nehiryeli'yle birbirlerine baktılar ama Han boşalıncaya kadar ikisinin de konuşma fırsatı olmamıştı.

Otik Sandeth kapının yanında durmuş herkese geldikleri için teşekkür ediyor ve Han'ın ertesi akşam açılacağı konusunda herkese garanti veriyordu. Herkes gidince kendisini tuhaf hissederek utanç duyan Tanis emekli mal sahibine doğru bir adım attı. Ama daha konuşmaya fırsat bulamadan Otik onu durdurdu.

Tanis'in elini tutan yaşlı adam fısıldadı, "Geri geldiğin için çok memnunum. İşini bitirince kapıyı kitle." Tika'ya baktıktan sonra yarımelfi kendisine suçortağı edercesine, ileri doğru gelmesini işaret etti. "Tanis," dedi yine fısıltıyla, "Tika'nın kasadan para aldığını görürsen, görmemezliğe gel. Günün birinde öder. Ben fark etmiyormuşum gibi yapıyorum." Bakışları yeniden Caramon'a gitti ve başını hüzünle salladı. "Yardım edebileceğini biliyorum," diye mırıldandıktan sonra başını salladı ve bastonuna yaslanıp geceye doğru topallayarak yürüdü.

Yardım etmek mi! diye düşündü Tanis deliler gibi. O buraya yardım bulmak için gelmişti. Caramon'un horultusu yükselince kendi kendini uyandıracakmış gibi oldu; büyük bir miktar cüce birasının buğusunu geğiren adam yeniden uykuya daldı. Tanis içi sıkılarak Nehiryeli'ne baktı, sonra da çaresizlik içinde başını salladı.

Crysania, Caramon'a acımayla karışık bir tiksintiyle bakıyordu. "Zavallı adam," dedi yavaşça. Paladine madalyonu mum ışığında parlıyordu. "Belki ben..."

"Onun için yapabileceğiniz hiçbir şey yok," diye ağladı Tika buruk bir edayla. "Onun iyileştirilmeye ihtiyacı yok. O sarhoş, görmüyor musunuz? Kütük gibi sarhoş!"

Crysania'nın bakışları hayretler içinde Tika'ya döndü ama rahibe daha bir şey söyleyemeden Tanis aceleyle Caramon'a baktı. "Bana yardım et Nehiryeli," dedi eğilerek. "Onu eve götüreli..."

"Bırakın onu!" diye atıldı Tika, gözlerini önlüğünün kenarına silerek. "Meyhane zeminlerinde uzun geceler geçirdi. Bir gece daha
göz çıkarmaz." Tanis'e döndü. "Sana söylemek istemiştim. Gerçekten denedim. Ama düşündüm ki... umudumu hiç yitirme-dim... Mektubun geldiğinde heyecanlanmıştı. Uzun zamandır... olmadığı kadar aklı başındaydı. Belki de bu bir işe yarar, diye düşünmüştüm. Değişebilirdi. O yüzden, gelmenize izin verdim." Başını eğdi. "Çok üzgünüm..."

Tanis kararsız bir halde koca savaşçının yanında duruyordu. "Anlamıyorum. Ne kadar zamandır..."

"Sizin düğününüze gelemememizin nedeni buydu Tanis," dedi Tika, önlüğünü büküp düğüm düğüm yaparak. "O kadar çok gelmek istemiştim ki! Ama..." Yeniden ağlamaya başladı. Dezra kadına sarıldı.

"Otur Tika," diye mırıldandı Dezra, kadının yüksek arkalıklı, ahşap bir tezgâha oturmasına yardım etti.

Aniden ayakları boşalan Tika yığıldı; sonra başını elleri arasına gizledi.

"Gelin hep birlikte oturalım," dedi Tanis ciddiyetle, "ve aklımızı başımıza toplayalım. Sen oradaki" -yarımelf, onlara tahta içki tezgâhının ardından bakmakta olan lağım cücesini eliyle işaret ederek çağırdı. "Bize bir sürahi bira ile birkaç kupa, Lady Crysania'ya şarap ve biraz baharatlı patates getir..."

Tanis durdu. Kafası karışmış olan lağım cücesi, ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmış, yusyuvarlak gözleriyle ona bakıyordu.

"Gidip ben ahversem daha iyi olacak Tanis," diye önerdi Dezra gülümseyerek. "Eğer Raf uğraşacak olursa sonunda bir sürahi dolusu patates getirebilir."

"Ben yardım et!" diye karşı çıktı Raf hiddetlenerek.

"Sen çöpleri dışarı çıkar!" diye atıldı Dezra.

"Ben çok büyük yardım..." diye kederle söylendi Raf ayaklarını sürüye sürüye; dışarı çıkarken yolda incinmiş gururunu onarmak için masaların bacaklarına tekme atıyordu.

"Odalarınız Han'ın yeni tarafında," diye geveledi Tika. "Size odalarınızı göstereyi..."

"Odaları daha sonra buluruz," dedi Nehiryeli sertçe ama Tika'ya bakarken gözleri nazik bir sempatiyle dolmuştu. "Otur da Tanis'le konuş. Kısa bir süre sonra ayrılması gerekiyor."

"Lanet olsun! Atım!" dedi Tanis, aniden ayağa kalkarak. "Oğlana atı getirmesini söylemiştim..."

« "Gidip onlara beklemesini söyleyeyim," diye önerdi Nehiryeli. 1 "Hayır, ben giderim. Sadece bir dakikamı alır..."

"Dostum," dedi Nehiryeli yavaşça onun yanından geçerken, "dışarı çıkmam lâzım! Sonra gelir yardım ederim..." Başıyla horlamakta olan Caramon'u işaret etti.

Rahatlayan Tanis arkasına yaslandı. Bozkırlı ayrıldı. Crysania, Tanis'in yanına, masanın diğer tarafına oturarak Caramon'a şaşkınlıkla bakmaya başladı. Tanis, Tika'ya; kendini toplayarak oturup, hatta biraz gülümseyinceye kadar küçük, önemsiz olaylardan bahsetmeye başladı. Dezra içeceklerle döndüğünde yüzü hâlâ biraz asık ve gergin görünse de Tika biraz rahatlamış gibiydi. Tanis, Crysania'nın şarabına pek dokunmadığını fark etti. Orada oturmuş, kaşları arasındaki kara çizgi bir kez daha belirmiş, zaman zaman Caramon'a bakıyordu. Tanis ona olanların ne olduğunu anlatması gerektiğini biliyordu ama önce birilerinin ona açıklaması gerekiyordu.

"Ne zaman başladı bu..." diye başladı, tereddütle.

"Başlamak mı?" Tika içini çekti. "Buraya döndükten altı ay kadar sonra." Bakışları Caramon'a kaydı. "Çok mutluydu -ilk başlarda. Şehir berbat haldeydi Tanis. Hayatta kalabilenler için kış bir felaket olmuş. Çoğu açlıktan ölmek üzereydi; ejderan ve goblin askerler her şeyi almışlar. Evleri tahrip edilmiş olanlar, barınabildikleri her yerde yaşıyorlardı -mağaralarda, derme çatma ağıllarda. Biz döndüğümüzde ejderanlar şehri terk etmişlerdi ve insanlar da yeniden inşa etmeye başlamıştı. Caramon'u bir kahraman olarak karşıladılar -ozanlar Kraliçe'nin mağlubiyeti hakkında türküler yakmaya başlamışlardı bile."

Tika'nın gözleri, gözyaşları ve hatırladığı gururla pırıldadı.

"Bir süre için çok mutluydu, Tanis. İnsanların ona ihtiyaçları vardı. Gece, gündüz çalıştı - ağaçlar kesti, dağlardan kereste taşıdı, evlerin yapımında çalıştı. Theros gitmiş olduğu için demircilik işini bile yüklendi. Şey, bu işte pek iyi sayılmazdı." Tika hüzünle gülümsedi. "Ama mutluydu; kimse de kötü bir demirci olmasını umursamıyordu. Çiviler yaptı, nallar yaptı, araba

tekerlekleri yaptı. O ilk yıl bizim için çok iyiydi -gerçekten iyi. Evlenmiştik ve Caramon sanki unutmuştu. . .unutmuştu..."

Tika yutkundu. Tanis kadının elini okşadı; sessizce biraz yemek yiyip, şarap içtikten sonra Tika yeniden devam edebildi.

"Ama geçen bahar, bir yıl önce her şey değişmeye başladı.

Caramon'a bir şeyler oldu. Ne olduğundan emin değilim. Bunun şeyle bir ilgisi vardı, şeyle..." Birden bire durarak başını salladı. "Şehir refah içindeydi. Pax Tharkas'ta tutsak tutulan bir demirci buraya taşınıp demircilik işini eline almıştı. İnsanların hâlâ ev yapmaları gerekiyordu ama artık kimsenin acelesi yoktu. Ben Han'ı işletme işini üzerime aldım." Tika omuzlarını silkti. "Sanırım Caramon'un zamanı bol geldi."

"Kimsenin ona ihtiyacı kalmamıştı," dedi Tanis ciddiyetle.

"Benim bile..." dedi Tika yutkunup gözlerini silerek. "Belki de bu benim hatamdır..."

"Hayır," dedi Tanis, düşünceleri -ve hatıraları- çok uzaklardaydı. "Senin suçun değil Tika. Sanırım kimin hatası olduğunu biliyoruz."

"Her neyse" -Tika derin bir nefes aldı- "yardım etmek istedim ama burada çok işim vardı. Yapabileceği her türlü şeyi önerdim, o da denedi -gerçekten denedi. Kaçan ejderanların izin bulmak için yerel emniyet görevlilerine yardım etti. Bir süre muhafızlık yaptı, Liman'a seyahat eden insanlar tarafından tutuluyordu. Ama kimse onu iki kere bile tutmadı." Sesi alçaldı. "Bir gün, geçen kış, onun koruyor olması gereken grup geri döndü, bir kızakla onu çekiyorlardı. Sarhoştu. Sonunda o insanlar onu korumaya başlamıştı! O gün, bugündür bütün zamanını ya uyuyarak, ya yemek yiyerek, ya da kasabanın öbür tarafındaki o pis yerde, Trough'da eski paralı askerlerin yanında geçiriyor."

Söylemek zorunda olduğu şeyi söylemesi için Laurana'nın burada olmuş olmasını dileyen Tanis yavaşça şöyle önerdi: "Belki... ıı...bir bebek?"

"Geçen yaz hamile kalmıştım," dedi Tika durgun bir edayla, başını eline dayayarak. "Ama uzun sürmedi. Düşük yaptım. Caramon'un haberi bile olmadı. O günden beri" -bakışlarını tahta masaya indirdi- "şey, aynı odada bile yatmıyoruz."

Utançla kızaran Tanis kadının elini okşayıp aceleyle konuyu değiştirmekten başka bir şey yapamadı. "Biraz önce, 'bunun bir şeyle ilgisi var' gibi bir şeyler söylemiştin... neyle ilgisi var?"

Tika şöyle bir titredikten sonra şarabından bir yudum daha aldı. "O zamanlar dedikodular başlamıştı Tanis," dedi alçak bir sesle. "Karanlık dedikodular. Kiminle ilgili olduklarını tahmin edebilirsin!"

Tanis başıyla onayladı.

"Caramon ona mektup yazdı Tanis. Ben mektubu gördüm. Mektup... içimi parçaladı. Tek bir suçlama veya sitem yoktu. Sevgi doluydu. Kardeşine geri gelmesi ve bizimle birlikte yaşaması için yalvarıyordu. Karanlığa sırt çevirmesi için yakarıyordu."

"Peki ne oldu?" diye sordu Tanis, gerçi cevabı tahmin edebiliyordu.

"Mektup geri geldi," diye fısıldadı Tika. "Açılmamıştı. Mühür yırtılmamıştı bile. Dışında ise şöyle yazılıydı: 'Benim kardeşim yoktur. Caramon isimli kimseyi tanımıyorum.' Ve bir imza taşıyordu: Raistlin!"

"Raistlin!" Crysania, Tika'ya baktı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi. Kızıl saçlı genç kadından Tanis'e, ondan da sarhoş uykusu içinde rahat rahat geğiren yerdeki devasa savaşçıya giden gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Caramon... Bu Caramon Majere mi? Bu onun kardeşi mi? Bana sözünü ettiğin ikiz mi? Beni götürecek olan adam..."

"Özür dilerim Saygıdeğer Rahibe," dedi Tanis kızararak. "Onun böyle olacağına dair hiç bir fikrim yoktu..."

"Fakat Raistlin o kadar... akıllı, güçlü. İkizinin de aynı olması gerektiğini düşünmüştüm. Raistlin çok duygulu; hem kendi, hem de hizmetinde olanlar üzerinde öyle güçlü bir denetimi

var ki. O tam bir mükemmeliyetçi, öte yandan bu" -Crysania eliyle işaret etti- "bu, aslında acımamız gereken ve dualarımıza muhtaç olan bu, zavallı bir sefil..."

"Ama görüyorsunuz ki sizin 'duygulu ve akıllı mükemmeliyetçinizin bu adamın 'zavallı bir sefil' olmasında parmağı var Saygıdeğer Rahibe," dedi Tanis yüzünü ekşitip hiddettin! dikkatle denetim altında tutarak.

"Belki de tam tersidir," dedi Crysania, Tanis'i buz gibi bir edayla süzerek. "Belki de Raistlin'in aydınlıktan ayrılıp karanlıkta yürümesinin nedeni sevgisizlikti."

Tika, Crysania'ya kaldırdı bakışlarını, gözlerinde garip bir ifade vardı, "Sevgisizlik mi?" diye tekrarladı kibarca.

Caramon uykusunda inleyerek yerde debelenmeye başladı. Tika hızla ayağa kalktı.

"Onu eve götürsek fena olmayacak." Bakışlarını kaldırınca Nehiryeli'nin uzun boylu suretinin kapıda belirdiğini gördü; sonra Tanis'e döndü. "Sabah seni göreceğim değil mi? Sadece...bir gececik kalamaz mısın?"

Tanis kadının yalvaran gözlerine baktı, cevap verirken dili damağına dolaşmıştı. Ama elinden gelen bir şey yoktu. "Üzgünüm Tika," dedi kadının ellerini eline alarak. "Kalabilseydim keşke ama gitmem gerek. Buradan Qualinost'a çok uzun bir yol var ve geç kalmayı göze alamam. Belki de iki krallığın kaderi benim orada bulunmama bağlı."

"Anlıyorum," dedi Tika yavaşça. "Zaten bu senin sorunun değil. Ben ilgilenirim."

Tanis çaresizlikten sakallarını yolabilirdi. Kalıp yardım etmek için yanıp tutuşuyordu, tabii eğer bu mümkünse. En azından Caramon ile konuşup o kalın kafasına biraz sağduyu sokmaya çalışabilirdi. Fakat Porthios, Tanis'in cenazeye gitmemesini kişisel bir hakaret kabul ederdi ki bu sadece onun Laurana'nın ağabeyi ile olan şahsi ilişkisini etkilemekle kalmaz Qualinesti ile Solamniya arasındaki ittifak anlaşmasına dair yapılan görüşmeleri de etkilerdi.

Sonra gözleri Crysania'ya kayan Tanis bir sorunu daha olduğunu fark etti. İçinden homurdandı. Onu Qualinost'a götüremezdi. Porthios insan soyundan rahipleri küçümserdi.

"Dur bak," dedi Tanis aniden aklına bir fikir gelerek, "cenazeden sonra gelirim." Tika'nın gözleri aydınlandı. Yarımelf, Lady Crysania'ya döndü. "Sizi burada bırakacağım Saygıdeğer Rahibe. Bu kasabada, Han'da emniyet içinde olursunuz. Sonra, sizin de yolculuğunuz yarım kaldığına göre gelip sizi Palanthas'a geri götürürüm..."

"Benim yolculuğum yarım kalmadı," diye cevap verdi Crysania kararlılıkla. "Başladığım gibi devam edeceğim. VVayreth'teki Yüce Büyücülük Kulesi'ne gidip orada Beyaz Cüppelilerden Par-Salian'a danışmaya niyetliyim."

Tanis başını salladı. "Ben sizi oraya götüremem," dedi. "Ayrıca Caramon'un da yapacak durumda olmadığı aşikâr. O yüzden size önerim..."

"Evet," diye sözünü kesti Crysania kendini beğenmiş bir edayla. "Caramon'un kudretsiz olduğu açık. O yüzden bulması için yolladığınız kişiyle birlikte burada kender dostunuzun dönmesini bekleyeceğim ve sonra yoluma devam edeceğim."

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Tanis. Nehiryeli, Tanis'e kimle konuştuğunu hatırlatırcasma kaşlarını kaldırdı. Biraz gayretle yarımelf yeniden kendine hakim oldu. "Hanımefendi tehlike

hakkında hiçbir fikriniz yok! Sonra o bizi izleyen kara şeyler -ayrıca sanırım hepimiz bunları kimin yolladıklarını biliyoruz- ayrıca Caramon'un VVayreth Ormanı hakkında anlattığı öyküleri de biliyorum. Orman daha da kararmıştır! Palanthas'a geri dönüp birkaç Şövalye bulup..."

İlk kez Tanis, Crysania'nın mermer yanaklarında soluk bir renk izine rastladı. Kaşları, sanki düşünüyormuşçasma çatıldı. Sonra yüzü rahatladı. Tanis'e bakarak gülümsedi.

"Hiç tehlike yok," dedi kadın. "Ben Paladine'ın ellerindeyim. Karanlık yaratıklar Raistlin tarafından yollanmış olabilirler ama bana zarar verebilecek güçleri yok! Onlar sadece benim kararlılığımı kuvvetlendirdiler." Tanis'in yüzünün daha da asıldığını görünce içini çekti. "Sana bu

kadarının sözünü verebilirim. Bu konuda düşüneceğim. Belki haklısındır. Belki de yolculuk çok tehlikelidir..."

"Ve zaman kaybı!" diye mırıldandı Tanis, yorgunluk ve hüzün başından beri bu kadının deli saçması planları hakkında düşündüğünü açıkça söylemesine neden olmuştu. "Eğer Par-Salian, Raistlin'i yok edebilseydi bunu çok önceden yapardı..."

"Yok etmek mi!" Crysania, Tanis'e hayretle baktı, gri gözleri buz gibiydi. "Ben yıkım peşinde değilim."

Tanis kadına hayretle baktı.

"Ben onu yeniden kazanmaya çalışıyorum," diye devam etti Crysania. "Şimdi odama çekilmek istiyorum, eğer bir zahmet biri bana yol gösterecek olursa."

Dezra aceleyle ilerledi. Crysania buz gibi bir edayla hepsine iyi geceler diledikten sonra Dezra'mn peşinden odadan çıktı. Tanis, söyleyecek söz bulamadan arkasından bakıyordu. Nehiryeli'nin Que-Shu dilinde bir şeyler mırıldandığını duydu. Sonra Caramon yeniden homurdandı. Nehiryeli, Tanis'i dirseğiyle dürttü. Birlikte, uyumakta olan Caramon'un üzerine eğilerek -büyük bir uğraşla-koca adamı ayağa kaldırdılar.

"Cehennem adına, çok ağır!" dedi nefesi kesilen Tanis, Caramon'un gevşek kollarını omuzlarına atarken adamın ölü gibi yükünün altında sendeleyip. Cüce birasının çürük kokusu öğürmesine neden olmuştu.

"O şeyi nasıl içebiliyor?" diye sordu Tanis, Nehiryeli'ne; peşlerinde endişeyle kendilerini izleyen Tikayla birlikte sarhoş adamı kapıya doğru sürüklerken.

"Bir keresinde bir savaşçının bu belâya yenik düştüğünü görmüştüm," diye homurdandı Nehiryeli. "Sadece aklında var olan yaratıklar tarafından izlendiği için bir uçurumdan atlayarak ölmüştü."

"Kalmalıydım..." diye mırıldandı Tanis.

"Bir başkasının yerine savaşamazsın dostum," dedi Nehiryeli ciddiyetle. "Özellikle de bu savaş birinin, kendisi ve ruhu arasındaysa."

Tanis ile Nehiryeli, Caramon'u salimen eve götürüp -hiç de kibar olmayan bir şekilde- yatağına attıklarında gece yarısını geçmişti. Tanis hayatında hiç bu kadar yorulmamıştı. Dev savaşçının ölü gibi ağırlaşmış bedenini taşımaktan omuzları ağrıyordu. Yorulmuş ve bütün gücünün çekilmiş olduğunu hissetti; -bir zamanlar hoş olan- hatıraları şimdi eski yaralar gibiydi: Açık ve kanayan yaralar. Üstelik sabaha kadar tepmesi gereken çok uzun bir yol vardı daha.

"Keşke kalabilseydim," diye tekrarladı Tika'ya, Nehiryeli'yle birlikte kadının kapısının önünde durmuş uyumakta olan huzur dolu Solace şehrine bakarken. "Kendimi sorumlu hissediyorum..."

"Hayır Tanis," dedi Tika yavaşça. "Nehiryeli haklı. Sen bu savaşta dövüşemezsin. Artık senin de kendi yaşamın var. Sonra, yapabileceğin hiçbir şey yok. İşleri daha berbat edersin."

"Galiba öyle." Tanis kaşlarını çattı. "Her halükârda bir haftaya kadar geri dönmüş olurum. O zaman Caramon'la konuşurum."

"Bu hoş olur." Tika içini çekip biraz duraksadıktan sonra konuyu değiştirdi. "Bu arada Lady Crysania kenderin buraya gelmesiyle ilgili ne demek istedi? Tasslehoff'u mu kastetti?"

"Evet," dedi Tanis sakalını sıvazlayarak. "Bunun Raistlin'le bir ilgisi var ama ne olduğundan emin değilim. Palanthas'ta Tas'a rastladık. Öykülerinden birine başladı -Crysania'yı Tas'ın anlattıklarının ancak yarısının doğru, o yarısının da saçma sapan olduğu konusunda uyardım ama büyük bir ihtimalle Tas kadını, Raistlin'i yeniden bize kazandırmakta yardımı olacak birini bulabileceği konusunda ikna etmiş!"

"Kadın, Paladine'ın kutsal bir rahibesi olabilir," dedi Nehiryeli sertçe, "ve onların seçtiği biri hakkında yanlış konuşuyorsam tanrılar beni affetsin. Ama bence bu kadın deli." Söyleyeceğini söyledikten sonra yayını omuzuna asarak gitmeye hazırlandı.

Tanis başını salladı. Tika'ya sarılarak kadını öptü. "Burada

olduğu sürece Lady Crysania'ya göz kulak ol. Döndüğümüzde Elistan ile onun hakkında konuşacağım. Kadının bu çılgın planlarının ne kadarını biliyormuş merak ettim. Bir de eğer Tasslehoff gelirse onu bırakma tamam mı? Qualinost'a gelmesini istemiyorum! Zaten Porthios ve elflerle yeterince başım dertte olacak!"

"Tabii Tanis," dedi Tika yavaşça. Bir an için iyice adama sokularak adamın hem temasından, hem de sesinden hissebildiği mer-hametiyle avunmak istedi.

Kıza sarılmış ve bırakmak konusunda gönülsüz olan Tanis tereddüt etti. Küçük eve bir göz atınca Caramon'un uykusunda bağırdığını duyabiliyordu.

"Tika..." diye başladı.

Ama kadın onu ittirdi. "Haydi yoluna devam et Tanis," dedi sertçe. "Önünde daha uzun bir yol var."

"Tika. Umarım..." Ama duruma yardımcı olabilecek, söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve bunu her ikisi de biliyordu.

Yavaşça dönerek Nehiryeli'nin ardından ayaklarını sürüye sürüye gitti.

Onların gidişini seyreden Tika gülümsedi.

"Akıllısın Tanis Yarımelf. Ama bu kez yanıldın," dedi kendi kendine, verandasında tek başına dururken. "Lady Crysania deli değil. Aşık."

Böfüm 4

Bir cüce ordusu yatak odasında dolaşıp duruyor, demir perçinli çizmeleri GÜM GÜM GÜM ediyordu. Her bir cücenin elinde bir çekiç vardı ve tam yatağın yanından geçerken Caramon'un kafasına kafasına vuruyordu. Homurdanan Caramon ellerini kuvvetsizce salladı.

"Gidin!" diye mırıldandı. "Gidin!"

Ama cücelerin tepkisi yatağını güçlü omuzlarına kaldırıp, yürüyüşlerine devam ederek çizmeleriyle tahta zemine GÜM GÜM GÜM basmaya devam ederken, yatağı hızlı adımlarla döndürmeye başlamak oldu .

Caramon midesindekilerin kabardığını hissetti. Birkaç çaresiz haykırıştan sonra dönen yataktan atlayıp beceriksizce köşedeki çanağa kadar koşmayı başardı. Kustuktan sonra kendini daha iyi hissetti. Başı açıldı. Cüceler yok oldu -gerçi onun yeniden yatmasını bekleyerek yatağın altına saklanmış olduklarından kuşkulanmıyor değildi.

Yatmak yerine yatağın yanındaki minik komidinin, cüce içeceği sakladığı çekmecesini açtı. Yoktu! Caramon kaşlarını çattı. Demek ki yine bu oyuna başlamıştı öyle mi? Kendini beğenmişçe gülümsedikten sonra odanın diğer yanındaki büyük sandığa doğru gitti tökezlenerek. Kapağını kaldırarak artık kendisine uymayan tunikleri, pantalonları, gömlekleri karıştırmaya başladı. İşte ora-

daydı -eski bir çizmenin içine saklanmış.

Caramon içki şişesini sevgiyle çıkartıp alev gibi yakan içkiden bir yudum aldı, geğirdi ve içini çekti. İşte, başındaki çekiç sesleri gitmişti. Etrafına, odaya bakındı. Bıraksmdı cüceler yatağın altında kalsın. Umurunda değildi.

Diğer odada çanak çömlek takırtısı olmuştu. Tika! Caramon aceleyle bir yudum daha alıp şişeyi kapatarak yeniden çizmenin içine sokuşturdu. Sandığın kapağını çok çok yavaşça kapatarak ayağa kalktı, darmadağınık olmuş saçlarını eliyle düzeltip oturma odasına doğru gitmeye hazırlandı. Sonra geçerken gözü, aynadaki görüntüsüne takıldı.

"Gömleğimi değiştireyim," diye mırıldandı boğuk boğuk.

Epey bir çekiştirdikten sonra üzerindeki kirli gömlerini çıkartıp bir köşeye fırlattı. Acaba yıkansa mıydı? Pöh! Kimdi o -hanım evladı mı? Tamam kokuyordu -ama bu erkekçe bir kokuydu. Bir sürü kadın bundan hoşlanıyor, bunu çekici buluyordu -onu çekici buluyorlardı! Hiç

Tika gibi şikayette bulunup dır dır edip durmuyorlardı. Neden Tika onu olduğu gibi kabul edemiyordu? Yatağın ayak ucunda bulduğu temiz bir gömleği giymekle cebelleşen Caramon kendisine pek bir acıdı. Kimse onu anlamıyordu... hayat zordu... şu aralar kötü bir dönemden geçiyordu... ama bu değişecekti... biraz beklesinlerdi... günün birinde -belki de yarın...

Yatak odasından yalpalayarak çıkan ve ilgisiz görünmeye çalışan Caramon derli toplu, tertemiz oturma odasından sallanarak yürüyüp geçerek yemek masasındaki sandalyelerden birine çöktü. Sandalye adamın koca ağırlı altında çatırdadı. Tika döndü.

Kadının bakışlarını yaklayan Caramon içini çekti. Tika çok kızgındı -yine. Ona gülümsemeye çalıştı ama bu keyifsiz bir tebessümdü ve bir işe yaramadı. Hiddetle yaylanan kızıl buk-leleriyle kadın savrulurcasına döndü ve kapıdan geçerek mutfakta gözden kayboldu. Ağır demir tavaların tangırtı sesini duyan Caramon gözlerini kıstı. Ses, cücelerle çekiçlerini geri getirmişti. Birkaç dakika içinde Tika koca bir tabak dolusu cızlayan jambon, kızarmış mısır keki ve yumurtayla döndü. Tabağı adamın önüne öyle bir çarptı ki tabaktaki kekler havaya sıçradı.

Caramon yine gözlerini kıstı. Kısa bir süre yiyip yememe konusunda düşündü -bulanmakta olan midesinin durumunu düşünüyordu- sonra homurdanarak midesine kimin sözünün geçtiğini gösterdi. Açlıktan ölecekti, son ne zaman yediğini
hatırlamıyordu bile. Tika da onun yanındaki bir sandalyeye öfkeyle oturdu. Bakışlarını kaldıran adam kadının yeşil gözlerinin alevler içinde olduğunu gördü. Çilleri yüzünde belirginleşmişti - kesin bir hiddet belirtisi.

"Tamam," diye homurdandı Caramon, yemekleri ağzına tıkarak. "Şimdi ne yaptım?"
"Hatırlamıyorsun." Bu bir beyanattı.

Caramon aceleyle aklının sisli kısımlarını bir araştırdı. Bir şeyler belli belirsiz kıpırdıyordu. Dün gece bir yerde olması gerekiyordu. Bütün gün evde kalmış, hazırlanmıştı. Tika'ya söz vermişti... ama susamıştı. İçki şişesi boştu. Sonra bir yudum bir şeyler içmek için Trough'a gitmişti sonra...nereye... neden...

"Yapmam gereken işler vardı," dedi Caramon, Tika'nın bakışlarından kaçınarak.

"Evet, işini gördük," diye atıldı Tika buruk bir tonda. "Senin tam Tanis'in ayaklarına kapaklanmana neden olan işini!"

"Tanis!" Caramon elindeki çatalı düşürdü. "Tanis... dün gece..." Koca adam kederli bir iniltiyle başını elleri arasına aldı.

"Kendini gözler önüne serdin," diye devam etti Tika, sesi boğulmuştu. "Bütün kasabanın yanısıra Krynn'deki ciflerin yarısının önünde. Eski arkadaşlarımızı katmıyorum bile." Artık sessiz sessiz ağlıyordu. "En iyi arkadaşlarımız..."

Caramon yeniden homurdandı. Artık o da ağlıyordu. "Neden? Neden?" diye sordu hüngür hüngür ağlarken. "Tanis, hepsi..." Kendi kendine şikayeti, ön kapının gümbür gümbür çalınmasıyla kesilmişti.

"Şimdi ne var?" diye mırıldandı Tika ayağa kalkıp gözyaşlarını bluzunun koluna silerek. "Belki de Tanis'dir." Caramon başını kaldırdı. "En azından bir zamanlar olduğun gibi davranmaya çalış," dedi Tika fısıltıyla kapıya doğru seyirtirken.

Sürgüyü çekerek kapıyı açtı. "Otik?" dedi hayretle. "Ne -kimin yemeği?"

Koca göbekli yaşlı hancı elinde dumanı tüten bir tabak yemekle birlikte kapıda duruyordu. Tika'nın yanından içeri bir göz attı.
"Burada değil mi?" diye sordu hayretle.

"Kim burada değil mi?" diye cevap verdi Tika, kafası karışarak. "Burada kimse yok."

"Hay Allah." Otik'in yüzü ciddileşti. Kafası dalıp giderek tabak-takileri yemeye başladı. "O halde sanırım seyis yamağı haklıydı.

Gitmiş. Üstelik bu güzelim kahvaltıyı hazırlamış olduğum halde."

"Kim gitmiş," diye sordu sinirlenerek, bir yandan da Dezra'yı mı kastettiğini merak etmişti.

"Lady Crysania. Odasında değil. Eşyaları da yok. Ayrıca seyis yamağı bu sabah kadının gelip bir at eyerlemesini istediğini ve gittiğini söyledi. Ben de düşündüm ki..."

"Lady Crysania!" dedi Tika nefesi tıkanarak. "Kendi başına gitmiş. Tabii, gider..."

"Ne?" diye sordu Otik hâlâ bir şeyler çimlenerek.

"Hiç," dedi Tika, yüzü solmuştu. "Hiç Otik. Sen Han'a geri dönsen fena olmayacak. Ben -ben bugün biraz geç kalabilirim."

"Tabii Tika," dedi Otik sevecenlikle Caramon'un kamburunu çıkarmış masanın üzerine abanmış olduğunu görerek. "Ne zaman gelebilirsen o zaman gel." Sonra bir yandan tabaktakileri yerken, bir yandan da yürüyerek gitti. Tika onun arkasından kapıyı kapattı.

Tika'nm döndüğünü gören ve bir nutuk dinleyeceğini bilen Caramon sakarca ayağa kalktı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi. Sendeleyerek ilerleyen adam tökezlenerek yatak odasına girdi, kapıyı çarparak ardından kapattı. Tika içeriden gelen hıçkırıkların sesini duyabiliyordu.

Tika masaya oturarak düşünmeye başladı. Lady Crysania gitmişti; kendi başına VVayreth Ormanı'nı bulacaktı. Ya da başka bir deyişle ormanı aramaya gitmişti. Efsaneye göre kimse ormanı bulamamıştı. Orman insanı buluyordu! Caramon'un öykülerini hatırlayan Tika titredi. Korkunç Orman haritalarda gösteriliyordu ama -mukayese edildiğinde- hiç bir zaman bir haritadakinin yeri diğerini tutmazdı. Ve her zaman için ormanın yanında bir ikaz işareti olurdu. Tam ortasında, o anda Ansalon'daki bütün büyücülerin güçlerinin yoğunlaşmış olduğu VVayreth Yüce Büyücülük Kulesi bulunuyordu. Şey, hemen hemen hepsinin...

Ani bir kararlılıkla ayağa kalkan Tika yatak odası kapısını savurarak açtı. İçeri girdiğinde Caramon'u yüzükoyun yatağa kapaklanmış, bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Bu acıklı görüntüye karşı kalbini katılaştıran Tika sert adımlarla büyük sandığa doğru yürüdü. Kapağını açıp eşyaları karıştırırken içki şişesini buldu ama şişeyi odanın köşesine fırlatmakla yetindi. Sonra -en dibinde- aradığı şeyi budu.

Caramon'un zırhı.

Göğüs zırhını deri kayışlarından tutan Tika ayağa kalktı ve dönerek parlatılmış metali dosdoğru Caramon'a fırlattı.

Zırh adamın omuzuna çarpıp sekerek, bir tangırtıyla yere düştü.

"Uf!" diye bağırdı koca adam doğrulup otururken. "Cehennem adına Tika! Beni yalnız bırak..."

"Onun peşinden gidiyorsun," dedi Tika sertçe, zırhın başka bir parçasını alarak. "Onun peşinden gidiyorsun, gerekirse seni buradan bir bahçıvan arabasına koyar öyle çıkartırım!"

"Şey, özür dilerim," dedi kender. Solace eteklerinde aylakça dolaşan bir adama. Adam derhal elini cüzdanının üzerine götürdü. "Bir arkadaşımın evini arıyordum. Şey, aslında iki arkadaşımın evini. Bir tanesi kızıl bukleli güzel bir kadın. Adı Tika VVaylan..."

Kendere sert sert bakan adam parmağıyla işaret etti. "Orada, ötede."

Tas baktı. "Orada mı?" dedi işaret ederek, etkilenmişti. "Şu yeni vallen ağacındaki gerçekten harika olan o ev mi?"

"Ne?" Adam kısa, şiddetli bir kahkaha attı. "Ne dedin sen ona? Gerçekten harika mı? O, güzel bir ev." Kıkırdamaya devam eden adam, bir yandan gülerken bir yandan da cüzdanındaki paraları sayarak yürümesine devam etti.

Ne kaba! diye düşündü Tas, ne yaptığının farkında bile olmadan adamın çakısını keselerinden birine atarken. Sonra olayı hemen unutan kender Tika'nm evine doğru yollandı. Gözleri sevgiyle, hâlâ büyümekte olan bir vallen ağacının dalları arasına emniyet içinde yuvalanmış güzel evin her bir ayrıntısında oynaşıyordu.

"Tika namına pek memnun oldum," dedi Tas, yanında yürümekte olan, ayaklı bir kumaş yığınından başka bir şeye benzemeyen bir şeye. "Caramon namına da tabii ki," diye de ekledi. "Ama Tika'nm hiç kendisine ait bir yuvası olmamıştı. Ne kadar gurur duyuyordur kim bilir!"

Eve yaklaşırken Tas evin, kasabadaki iyi evlerden biri olduğunu gördü. Solace'ın asırlık mimari tarzında inşa edilmişti. Pencere ve kapı üzerindeki kemerli alınlıkların narin kavisleri, ağacın bir parçasıymış izlenimi verilecek şekilde biçimlendirilmişti. Her oda, evin ana

gövdesinden çıkıyordu ve duvarların ahşabı a8aÇ gövdesini andıracak şekilde oyulmuş ve cilalanmıştı. Planı ağacın biçimine uydurulmuştu; insanoğlu ile doğanın emeği arasındaki huzur dolu uyum hoş bir bütün oluşturacak şekilde
59
58

işlenmişti. İki dostunun böylesine güzel bir evde yaşayıp çalışıyor olduğunu düşünmek içini ısıttı. Sonra...
"Komik," dedi Tas kendi kendine, "neden acaba bir çatısı yok."
Daha da yaklaşıp, eve daha dikkatlice bakınca epeyce bir eksiği olduğunu fark etti -çatı da bunlardan biriydi. Koca kavisli alınlıkları, ortada olmayan çatının iskeletini oluşturmaktan başka bir işe yaramıyordu. Odaların duvarları sadece binanın bir kısmını dolanıyordu. Zemin ise çıplak bir platformdan ibaretti.
Gidip tam evin altında duran Tas yukarı doğru bakıp, neler olup bittiğini merak etti. Çekicin, baltanın, desterelerin ortada, açık havada kalmış, paslanmaya yüz tutmuş olduğunu görebiliyordu. Göründüğü kadarıyla aylardır kullanılmamışlardı. Binanın kendisi, uzun süredir hava koşullarına karşı savunmasız durmanın izlerini taşıyordu. Tas, düşünceli düşünceli kafasının tam üstünde at kuyruğu yapılmış saçını çekiştirdi. Bina, Solace'taki binalar içinde en mükemmel nitelikleri taşıyordu -bitirilmiş olsaydı tabii!
Tas'ın yüzü aydınlandı. Evin bir bölümü bitmişti. Bütün pencerelere dikkatlice camlar yerleştirilmişti, bütün duvarlar tamdı; odayı da bir çatı dış etkilerden koruyordu. En azından Tika'nın kendine ait bir odası var, diye düşündü kender. Fakat odayı daha dikkatlice inceleyince tebessümü soldu. Kapının tepesinde, hava koşullarından biraz etkilenmiş olması bir yana bırakılacak olursa bir büyücünün evini belirten dikkatlice işlenmiş işareti açık açık görebiliyordu.
"Tahmin etmeliydim," dedi Tas başını sallayarak. Etrafına bakındı. "Tika ile Caramon'un burada yaşamasına imkân yok. Ama o adam demişti ki... Ay."
Koca vallen ağacının etrafından dolanırken küçük bir eve rastladı; ev neredeyse her yanı kaplamış yabani otlar arasında kaybolmuş, vallen ağacının gölgesi tarafından gözlerden gizlenmişti. Belli ki kısa bir süre için inşa edilmiş olan ev, artık sürekli bir barınak halini almıştı. Bir binanın mutsuz görünmesi mümkünse, bu bina, o binaydı işte, diye geçirdi aklından Tas. Boyalan çatlamış soyuluyordu. Yine de pencere pervazlarında çiçekler, pencerelerde fırfırlı perdeler vardı. Kender içini çekti. Demek ki Tika'nın evi buydu, bir rüyanın gölgesinde inşa edilmiş bir ev.
Küçük eve yaklaşan kender kapının dışında durup dikkatlice dinlemeye başladı. İçeride korkunç bir kargaşa vardı. Gümbürtüler, kırılan cam sesleri, bağırışlar çağırışlar duyabiliyordu.
"Sen burada, kalsan fena olmayacak," dedi Tas kumaş yumağına.
Yumak homurdanarak, kendini evin dışındaki çamurlu yola rahat bir edayla bırakıverdi. Tas ona tereddütle baktıktan sonra omuzlarını silkerek kapıya doğru yürüdü. Elini kapı kulpuna koyarak çevirdi, bir adım attı, ileriye doğru gidebileceğinden emindi. Ama ne yazık ki burnu tahtaya yapışıverdi. Kapı kilitliydi.
"Bu tuhaf," dedi Tas bir adım gerileyip eve bir göz atarak. "Tika'nın aklında neler var? Kapıları kilitlemiş! Ne barbarca bir hareket. Bir de sürgülemiş. Beni bekliyor olmalıydılar..." Kilide can sıkıntısıyla bakmaya başlamıştı. İçeriden bağırış ve çağırışlar gelmeye devam ediyordu. Caramon'un derin sesini duyar gibi oldu.
"Gerçekten de içerde olup bitenler ilginç benziyor." Etrafına bakman Tas, hemen neşelendi. "Pencere! Tabii ya!"
Fakat aceleyle pencereye doğru seyirten Tas onun da kitli olduğunu gördü! "Herkes bir yana, böyle bir şeyi Tika'dan hiç beklemezdim," dedi kender hüzünle kendi kendine. Kilidi inceleyince bunun basit bir kilit olduğunu gördü; oldukça rahat açılabilirdi. Kesesindeki aletler arasından

her kenderin doğuştan sahip olduğu şey olan çilingir aletini çıkardı. Aleti kilide sokup ustaca çevirdi ve kilidin klik edişini memnuniyetle duydu. Mutlulukla gülümseyip pencereyi ittirerek açtı ve içeriye emekledi. Yere hiç ses çıkarmadan atladı. Pencereden dışarı bakınca biçimsiz yumağın hendek içinde uyukladığını gördü.

Tam o noktada biraz rahatlayan Tasslehoff eve bir göz gezdirmek için durdu; keskin gözleri her şeyi algılıyor, elleri her şeye dokunuyordu.

"Bak bak, ne ilginç," diye yorumlarına devam ediyordu Tas, arkasından şangırtı seslerinin yükseldiği kapıya doğru giderken. "Biraz incelersem Tika bir şey söylemez herhalde. Tekrar yerine koyarım." Nesne, kendiliğinden kesesine düşüvermişti. "Ay şuna bir bak! Hay allan, bir çatlağı var. Bunu ona haber verdiğim için bana müteşekkir olacak." Nesne başka bir keseye kayıverdi. "Tereyağı kabının burada işi ne? Eminim Tika bunu kilerde tutuyordun Yerine götürsem hiç fena olmayacak." Tereyağı kabı da bir üçüncü kesede yerini bulmuştu.

Bu arada da Tas kapalı kapıya varmıştı. Kapının kulpunu çevirerek (memnuniyetle hiç değilse Tika'nın bunu kilitlememiş

olduğunu gördü!) içeriye girdi.

"Merhaba!" dedi neşeyle. "Beni hatırladınız mı? Baksanıza, yaptığınız eğlenceli bir şeye benziyor! Ben de oynayabilir miyim? Bana da ona atacak bir şey versene Tika. Amanın Caramon" -Tas yatak odasına girerek elinde bir göğüs zırhı, hayretler içinde kendisine bakmakta olan Tika'nın durduğu yere doğru yürüdü-"neyiniz var sizin -berbat görünüyorsunuz, çok berbat! Tika baksana, neden Caramon'a zırh atıyoruz?" diye sordu Tas zincirden bir yelek alıp, yatağın arkasına saklanmış olan koca savaşçıya doğru dönerek. "Bu sizin sürekli yaptığınız bir şey mi? Evli çiftlerin garip şeyler yaptıklarını duymuştum ama bu çok tuhaf görünüyor..."

"Tasslehoff Burrfoot!" Tika yeniden konuşabilmeye başlamıştı. "Tanrılar adına burada ne işin var?"

"Niye, Tanis sana geleceğimi söylemiş olmalı," dedi Tas, zincir yeleği Caramon'a atarak. "Baksanıza bu gerçekten eğlenceli! Ön kapı kilitliydi." Tas, Tika'ya gücenmiş bir edayla baktı. "Aslında pencereden tırmanıp girmek zorunda kaldım Tika," dedi ciddiyetle. "Biraz daha anlayışlı olsan fena olmayacak sanırım. Her neyse, Lady Crysania ile burada buluşmam gerekiyor ve ..."

Tas'ı hayretler içinde bırakan Tika elindeki göğüs zırhını düşürdü; göz yaşları içinde kalan kadın yere yığılıverdi. Kender, yatağın ucundan, mezardan çıkan bir hayalet gibi yükselerek çıkan Caramon'a baktı. Caramon aklı karışmış, dalgın bir ifadeyle Tika'ya bakarak ayakta duruyordu. Sonra yere saçılmış zırh parçalarının arasından geçerek kadının yanında diz çöktü.

"Tika," diye fısıldadı dokunaklı bir biçimde, kadının omuzunu okşayarak. "Çok üzgünüm. Söylediğim o şeylerin hiçbirini kastet-memiştim, bunu biliyorsun. Seni seviyorum! Seni her zaman sevdim. Sadece... ne yapmam gerektiğini bilmiyorum!"

"Ne yapman gerektiğini bilmiyorsun ha!" diye bağırdı Tika. Kendini ondan uzaklaştırarak ayağa fırladı. "Biraz önce söyledim sana! Lady Crysania tehlikede. Onun yanına gitmen gerek!"

"Kimin nesi bu Lady Crysania?" diye bağırdı Caramon ona. "Neden tehlikede olup olmadığını umursayacakmışım ki?"

"Bir kez olsun hayatında, beni dinle," diye tısladı Tika kenetlenmiş dişleri arasından; hiddeti gözyaşlarını kurutmuştu. "Lady Crysania Paladine'ın güçlü bir rahibesi, Elistan'dan sonra dünyadaki en güçlü rahibelerden biri. Rüyasında, Raistlin'in dünyayı mahvedeceği konusunda bir uyarı almış. VVayreth'teki Yüksek
Büyücülük Kulesi'ne giderek Par-Salian ile konuşup..."

"Onu yok etmek için yardım isteyecek, öyle değil mi?" diye terslendi Caramon.

"Yok etseler ne olacaktı?" diye hiddetlendi Tika. "O yaşamayı hak ediyor mu? Bir an bile düşünmeden seni öldürürdü o!"

Caramon'un gözlerinde tehlikeli bir biçimde şimşekler çaktı, yüzü kızardı. Koca adamın elini yumruk yaptığını gören Tas yutkundu ama Tika dosdoğru yürüyüp giderek adamın önünde durdu. Kadının başı ancak adamın çenesine gelse de Tas, koca adamın kadının öfkesi karşısında sindiğini gördü. Adamın eli zayıfça açıldı.

"Ama hayır Caramon," dedi Tika sertçe, "Crysania onu yok etmek istemiyor. O da en az senin kadar koca bir ahmak. Kardeşine aşık; tanrılar yardımcısı olsun. Onu kurtarmak istiyor, onu kötülükten döndürmek."

Caramon merakla Tika'ya baktı. Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Gerçekten mi?" dedi.

"Evet Caramon," dedi Tika yorgunlukla. "Buraya o yüzden gelmiş, seni görmek için. Senin yardım edebileceğini düşünmüş. Sonra seni dün gece görünce..."

Caramon'un başı önüne düştü. Gözleri yaşlarla doldu. "Bir kadın, bir yabancı Raist'e yardım etmek istiyor. Ve bunu yapmak için hayatını tehlikeye atıyor." Yeniden hıçkırmaya başladı.

Tika ona öfkeyle baktı. "Tanrılar aşkına -onun peşinden git Caramon!" diye bağırdı, ayaklarını yere vurarak. "Tek başına Kule'ye ulaşabilmesi mümkün değil. Bunu biliyorsun! Sen VVayreth Ormanı'ndan geçtin."

"Evet," dedi Caramon burnunu çekerek. "Raist'le birlikte gitmiştim. Kule'yi bulup, Sınav'a girebilsin diye onu oraya götürmüştüm. O kötü Sınav! Onu korumuştum. Bana ihtiyacı vardı... o zamanlar."

"Ve şimdi de Crysania'nın sana ihtiyacı var!" dedi Tika kasvetle. Caramon hâlâ kararsız duruyordu; Tas, Tika'nın yüzünün sert, kesin çizgilerle asıldığını gördü. "Eğer ona yetişmek istiyorsan fazla vaktin yok. Yolu hatırlıyor musun?"

"Ben hatırlıyorum!" diye bağırdı Tas heyecanla. "Yani bir haritam var." Tika ile Caramon, kenderin varlığını unutmuş olduğuklarından hayret içinde dönüp Tas'a baktılar.

"Bilmiyorum," dedi Caramon, Tas'ı kara kara süzerek. "Senin

haritalarını hatırlıyorum. Bir tanesi bizi denizi olmayan bir liman şehrine götürmüştü!"

"O benim suçum değildi!" diye bağırdı Tas hiddetle. "Tanis bile söyledi. Benim haritam Afet vurup da denizi alıp götürmeden önce çizilmişti. Ama beni yanında götürmelisin Caramon! Benim Lady Crysania ile buluşmam gerekiyordu. Beni bir araştırma işi için yollamıştı, gerçek bir araştırma. Ben de araştırmayı bitirdim. Buldum" -ani bir hareket Tas'ın dikkatini çekti- "ay, işte burada."

Tas eliyle işaret edince Tika ile Caramon dönüp, yatak odalarının kapısında biçimsiz bir kumaş yığını gördüler. Ama şimdi bu yığında iki siyah ve kuşku dolu göz belirmişti.

"Ben aç," dedi yığın Tas'a, suçlarcasına. "Ne zaman yemek biz?"

"Bupu'yu bulmak için bir araştırmaya çıkmıştım," dedi Tasslehoff Burrfoot gururla.

"İyi ama Cehennem adına, Lady Crysania'nın bir lağım cüce-siyle ne işi olabilir?" diye sordu Tika aklı tamamen karışarak. Bupu'yu mutfağa götürüp biraz bayat ekmekle peynir verdikten sonra yeniden dışarıya yolladı -lağım cücesinin kokusu küçük evin hoş havasına pek de güzel bir katkı sağlamıyordu. Yemeğini, yol kenarındaki bir su birikintisinden tedarik ettiği su ile zenginleştiren Bupu memnuniyetle hendeğe geri döndü.

"Söylemeyeceğime dair söz verdim," dedi Tas ciddiyetle. Kender, Caramon'un zırhının kayışlarını bağlamasına yardım ediyordu -koca adam zırhı son giydiğinden bu yana hatırı sayılır bir derecede şişmanladığı için bu oldukça zor bir işti. Tika ile Tas, sonunda kan ter içinde kalıncaya kadar kayışları çekerek, iterek, yağ katmanlarını metalin altına tıkmak uğraşıp durdular.

Caramon homurdanıyor, daha çok işkence aletiyle gerilen adam sesleri çıkartıyordu. Koca adam dudaklarını yaladıktan sonra özlem dolu bakışları bir kez daha yatak odasına ve Tika'nm umursamazca bir köşeye fırlatmış olduğu şişeye gitti.

"Aman haydi artık Tas," diye tatlılıkla kandırdı Tika Tas'ı, kenderin bir sırrı bütün hayatı boyunca saklayamayağını bilerek. "Eminim Lady Crysania bunu pek umursamazdı..."

Tas'ın yüzü ıstırapla çarpıldı. "Ba-bana söz verdirdi ve Paladine adına yemin ettirdi Tika!" Kenderin yüzü ciddileşmişti. "Ve bilirsin, bizim Fizban -yani Paladine- ile ben samimi arkadaşızdır." Kender duraksadı. "Karnını içine çek Caramon," diye emretti sinirli sinirli. "Kendini bu hale nasıl soktun?"

64

Ayağını koca adamın baldırına dayayan Tas asıldı. Caramon acı içinde kesik kesik bağırdı.

"Ben gayet iyi durumdayım," diye homurdandı koca adam hiddetle. "Sorun zırhta. Çekmiş, mekmiş bir şeyler olmuş."

"Bu cins metalin çektiğini hiç duymadıydım," dedi Tas ilgiyle. "Eminim ısıtılması gerekiyordur! Nasıl becerdin bunu? Yoksa buralarda havalar o kadar fazla mı ısınıyor?"

"Kapat çeneni!" diye hırladı Caramon.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi Tas incinerek. "Neyse, ha, Lady Crysania." Yüzüne mağrur bir ifade oturdu. "Kutsal yeminimi ettim. Bütün söyleyebileceğim Crysania'nın, Raistlin'le ilgili bildiğim her şeyi anlatmamı istemesiydi. Ben de anlattım. Bunun da onunla bir ilgisi var. Lady Crysania gerçekten mükemmel birisi Tika," diye devam etti Tas ciddiyetle. "Dikkatini çekmemiş olabilir ama ben pek dindar biri sayılmam. Genellikle kenderler dindar olmaz. Ama Lady Criysania ile ilgili güzel bir şeyler olduğunu anlamak için dindar olmana gerek yok. Çok da akıllı. Belki Tanis'ten bile akıllıdır."

Tas'ın gözleri gizem ve ehemmiyetle parlamıştı. "Sanırım sana şu kadarını söyleyebilirim," dedi bir fısıltıyla. "Crysania'nın bir planı var. Raistlin'i kurtarmak için bir planı! Bupu da planın bir parçası. Onu da Par-Salian'a götürecek!"

Bunun üzerine Caramon bile şüpheyle baktı; Tika ise kendi kendi kendine Nehiryeli ile Tanis'in haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Belki de Lady Crysania gerçekten deliydi. Yine de Caramon'a yardımcı olabilecek, ona biraz ümit verebilecek herhangi bir şey. . .

Ama belli ki Caramon da bazı şeyleri kendi kafasında şekillendirmeye başlamıştı. "Biliyor musun. Her şey şu Fis-Fistandudıl veya her ne haltsa onun suçu," dedi, bir yandan rahatsızlık duyarak, kayışların sarkık etine battığı yerleri çekiştirirken. "Büyücü Fizban'ın -m- Paladine'ın bize ne söylediğini biliyorsun. Par-Salian da o konuda bir şeyler biliyor!" Yüzü aydınlandı. "Her şeyi ayarlıyacağız. Raistlin'i buraya geri getireceğim, aynı planladığımız gibi Tika! Onun için hazırladığımız odaya yerleşebilir. Ona bakarız, birlikte, seninle ben. Yeni evimizde. Çok güzel, her Şey çok güzel olacak!" Caramon'un gözleri parladı. Tika ona bakamıyordu. Eski Caramon'a, onun sevdiği Caramon'a o kadar Çok benziyordu ki.. .

65

Yüz ifadesini son derece sert tutarak aniden döndü ve yatak odasına doğru yönlendi. "Geri kalan eşyalarını alayım. . ."

"Dur!" Caramon onu durdurmuştu. "Yok, m -teşekkür ederim Tika. Ben hallederim. Sen bize -m- yiyecek bir şeyler hazırlasan."

"Ben yardım ederim," diye önerdi Tas, hevesle mutfağa doğru yollanırken.

"Pekâlâ," dedi Tika. Kadın uzanarak kenderin tepesinden sırtına doğru sallanan tepe saçından yakaladı. "Bir dakika Tasslehoff Burrfoot. Oturup bütün keselerini yere boşaltıncaya kadar bir yere gitmek yok!"

Tas karşı çıkarak feryat figan etti. Bu kargaşalığı fırsat bilen Caramon aceleyle yatak odasına doğru gidip kapıyı kapattı. Hiç duraksamadan dosdoğru köşeye giderek şişeyi aldı. Sallayınca şişenin yarı yarıya dolu olduğunu anladı. Kendi kendine memnuniyetle gülümseyerek bohçasının diplerine tıktıktan sonra aceleyle üzerine birkaç giysi daha sıkıştırdı.

"Şimdi hazırım!" diye seslendi Tika'ya neşeyle.

"Ben hazırım," diye tekrarladı Caramon verandada acıklı bir halde dururken.

Çok gülünç görünüyordu. Seferberliğin son aylarında giymiş olduğu çalıntı ejderha zırhı, Solace'a yeni döndüklerinde koca savaşçı tarafından tamamiyle yenilenmişti. Ezik yerlerini

düzeltmiş, temizlemiş, parlatmış ve öylesine yenilemişti ki aslıyla ilgisi kalmamıştı. Ona oldukça fazla özen göstermiş, sonra da sevgiyle katlayıp kaldırmıştı. Zırhın durumu hâlâ çok iyiydi. Sadece şimdi, ne yazık ki, göğsünü örten parlak siyah zincir zırh ile, toparlak karnını dolanan koca kemer arasında bir açıklık vardı. Ne o, ne de Tas, gevşek butlarını saran metal levhaları bağlayayamıştı. Bunları bohçasının arasına tıkmıştı. Kalkanını kaldırıp baktığında, bu geçen iki yılda birilerinin gelip kalkanının arasına kurşun ağırlıklar koyduğu kuşkusuyla homurdandı. Kılıç kemeri, sarkık göbeğine sığmamıştı. Hiddetle kızararak kılıcını yıpranmış kını içinde sırtına astı.

İşte tam o anda Tas başka bir yere bakmak zorunda kalmıştı. Kender güleceğim zannederken, ağlamak üzere olduğunu fark ederek şaşırdı.

"Soytarıya benziyorum," diye mırıldandı Caramon, Tas'ın aceleyle arkasını döndüğünü görünce. Bupu ise gözleri fal taşı gibi, ağzı bir karış açılmış ona bakıyordu.

"Aynı Yücebulp I.Phudge'a benze." Bupu içini çekti.

Tas'ın gözleri önüne Xak Tsaroth'taki şişman, şapşal kralın canlı hayali geldi. Lağım cücesini tuttuğu gibi, onu susturmak için ağzına bir tomar ekmek tıktı. Ama çok geç kalmıştı. Belli ki Caramon da hatırlamıştı.

"Tamam işte," diye hırladı, kapkara kesilip kalkanını gümbürtüyle tahta verandaya çarparak. "Gitmiyorum! Zaten bu ahmakça bir fikirdi!" Suçlarcasına Tika'ya baktıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Ama Tika onun önüne geçerek durdu.

"Hayır," dedi kadın sakince. "Tek ve bütün bir adam oluncaya kadar artık evime gelemezsin Caramon."

"O daha çok iki toparlak adam," diye mırıldandı Bupu ağzındakilerle zar zor konuşarak. Tas ağzına biraz daha ekmek
tıktı.

"Mantıklı konuşmuyorsun!" diye atıldı Caramon hırçınlıkla, elini kadının omuzuna koyarak. "Yolumdan çekil Tika!"

"Beni dinle Caramon," dedi Tika. Sesi yumuşak ama nüfuz ediciydi; gözleri, koca adamın dikkatini çekmiş ve onu alıkoymuştu. Elini adamın göğsüne koyarak ciddiyetle adama baktı. "Bir keresinde Raistlin'i karanlığa kadar izlemeyi önermiştin. Hatırlıyor musun?"

Caramon yutkunduktan sonra yüzü solarak başını sessizce evet anlamında salladı.

"O reddetti," diye devam etti Tika kibarca, "bunun senin ölümün anlamına geleceğini söyleyerek. Ama görmüyor musun Caramon -sen onu karanlıkta izledin! Milim milim ölüyorsun! Raistlin kendisi sana kendi yolundan gitmeni, kendisini de kendi yolunda gitmesi için rahat bırakmanı söylemişti. Ama sen öyle yapmadın! Her iki yolda da ilerlemeye çalışıyorsun Caramon. Bir gün karanlıkta yaşamaya çalışıyor, diğer bir gün ise orada gördüğün ıstırap ve dehşeti, içerek unutmaya çalışıyorsun."

"Bu benim suçum!" diye sızlanmaya başladı Caramon, sesi titriyordu. "Kara Cüppelere yönelmesi benim suçumdu. Onu oraya ben ittim! Par-Salian bunu anlamam için uğraşmıştı..."

Tika dudaklarını ısırdı. Tas kadının yüzünün hiddetle ciddileşip sertleştiğini görebiliyordu ama kadın hiddetini içinde tuttu. "Belki de," idi bütün söylediği. Sonra derin bir nefes aldı. "Ama kendinle barışıncaya kadar bana bir koca, hatta bir dost olarak bile geri dönemezsin."

Caramon, sanki kadını ilk kez görüyormuş gibi uzun uzun baktı. Tika'mn yüzü kararlı; sert, yeşil gözleri berrak ve soğuktu. Tas aniden onun Savaş'ın o son korkunç gecesinde Neraka Mabeti'nde ejderanlarla savaşını hatırladı. O zaman da aynı böyle görünüyordu.

"Belki bu hiç olmayacak," dedi Caramon terslikle. "Bunu hiç düşünmüş muydun, hı, benim tatlı hanımım?"

Kocasına arkasını dönen Tika evine girerek kapıyı kapattı. Tas sürgünün yerine klik diye bir ses çıkartarak oturduğunu duydu. Caramon da duymuştu bunu ve bu sesin karşısında siner gibi gözlerini yumdu. Koca yumruklarını sıktı ve bir an için Tas adamın kapıyı kırmasından

korktu. Sonra elleri gevşedi. Caramon kırılmış gururunun bir kısmını kurtarmak için hiddetle verandayı tekmeledi.

"Ben ona gösteririm," diye mırıldandı, zırhı tangırdayıp tun-gurdarken, iri adımlarla yürümeye başladı. "Üç-dört gün içinde Lady Crysle mıdır her ne haltsa onunla dönerim. O zaman bu konuda konuşuruz. Bunu bana yapamaz! Hayır, bütün tanrılar adına hayır! Üç, dört gün içinde dönmem için bana yalvaracak. Ama ben ya dönerim, ya dönmem..."

Tas kararsız kaldı. Keskin kender kulakları arkasında, evden gelen hüzün içindeki hıçkırıkları duyabiliyordu. Caramonun kendine acıyan homurtularından ve tangırdayan zırhından hiçbir şey duyamayacağını biliyordu. Ama ne yapabilirdi ki?

"Ben ona göz kulak olurum Tika!" diye bağırdıktan sonra Tas Bupu'yu da tuttuğu gibi koca adımın peşinden seyirtti. Tas içini çekti. Yaşadığı bütün maceralar içinde, bu seferkinin ters başladığına hiç şüphe yoktu.

68

Böfüm

5

Palanthas: Efsanevi güzellikler şehri.

Sırtını dünyaya dönerek, hayran gözlerle kendi aynasına bakıp duran şehir.

Kim, şehri böyle tasvir etmişti? Mavi ejderhası Skie'ın sırtında oturan Kitiara, şehir surlarının görüş alanına uçarken aylakça böyle düşünüyordu. Matemi tutulmayan son Ejderha Yüceefendisi Ariakas belki de. Yeterince kurumlu bir söz gibi geliyordu kulağa, tam onun söyleyeceği cinsten. Yine de adamın Palanthas konusunda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı Kitiara. Palanthaslılar sevgili şehirlerinin mahvolmasından o kadar dehşete düşmüşlerdi ki Yüceefendilerle ayrı bir anlaşma yapmak için girişimde bulunmuşlardı. Karanlık Kraliçe'nin kudretine karşı diğerleriyle gönülsüzce birleşerek savaşa katılmaları, tam savaşın sonlarına doğru -artık kaybetmeyecekleri kesinleşince- gerçekleşmişti.

Solamniya Şövalyeleri'nin kahramanca fedakârlıkları sayesinde Palanthas -Solace gibi, Tarsis gibi- diğer şehirlerin uğradığı yıkımdan kurtulmuştu. Surlardan bir ok atımı mesafeden uçan Kit küstahça dudak büktü. Artık Palanthas bir kez daha gözlerini kendi aynasına çevirmiş, yeni refah akınını zaten efsaneleşmiş zarafetini arttırmak için kullanıyordu.

69

Bunları düşünmekte olan Kitiara, Eski Şehir surlarındaki hareketi görünce yüksek sesle kahkaha attı. Mavi ejderhalar bu surlar üzerinden uçmayalı iki yıl olmuştu. Kargaşayı, paniği gözünde canlandırabiliyordu. Sakin gece havasında vuran davulların ve berrak sesli borazanların seslerini belli belirsiz duyabiliyordu.

Skie da duyuyordu. Savaşın sesiyle kanı kaynadı; alev alev kırmızı gözlerini Kitiara'ya çevirerek kadına bir kere daha düşünmesi için yakardı.

"Hayır sadık yaratığım," diye seslendi Kitiara uzanıp ejderhanın boynunu yatıştırırcasına okşayarak. "Şimdi zamanı değil! Ama yakında -eğer başarılı olursak! Yakında, söz veriyorum sana!"

Skie bununla yetinmek zorunda kalmıştı. Yine de, tam ok menzilinin dışından süzülürken ağzından ateş kusarak taş surları karartıp birazcık kendisini tatmin etmişti. Onun yaklaşmasıyla askerler karıncalar gibi kaçışmış, ejderha korkusu üzerlerinden dalgalar halinde aşmıştı.

Kitiara yavaş yavaş, rahat bir edayla uçuyordu. Kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu - Sanction'daki orduları ile Palanthaslılar arasında bir barış anlaşması vardı; gerçi Şövalyeler arasında bazıları Ansalon'un hür halklarını, birleşip savaştan sonra Kitiara'nın güçlerini çekmiş olduğu Sanction'a saldırmaları için ikna etmeye çalışıyordu. Ama Palanthaslıların umursadıkları yoktu. Savaş bitmiş, tehdit ortadan kalkmıştı.

"Ve her geçen gün hem gücüm, hem kudretim artıyor," dedi Kitiara onlara şehrin üzerinden uçarken; her şeyi algılıyor, gelecekte başvurmak için aklının bir köşesine yerleştiriyordu.

Palanthas bir tekerlek gibi inşa edilmişti. Bütün önemli binalar -hüküm süren lordun sarayı, resmi daireler ve soyluların o kadim evleri- ortada bulunuyordu. Şehir bu merkez etrafında dönüyordu. Bir sonraki halkada zengin esnafın -"yeni" zenginlerin- evleri ve şehir surları dışında yaşayanların yazlıkları inşa edilmişti. Burada aynı zamanda Astinus'un Büyük Kütüphanesi dahil eğitim merkezleri de vardı. Son olarak da Eski Şehir surlarının yanında bir pazar yeri ile içinde her cinsten dükkan olan bir çarşı bulunuyordu.

Sekiz geniş bulvar Eski Şehir'den aynı bir tekerleğin parmağı gibi uzanıyordu. Bulvarlar boyunca, yaprakları bütün yıl süresince altın dantellere benzeyen ağaçlar, güzel ağaçlar sıralanıyordu. Bulvarlar kuzeydeki bir liman ile Eski Şehir Surlarındaki yedi

kapıya açılıyordu.

Kit, surun etrafını saran, aynı Eski Şehir gibi, aynı dairesel desenle kurulmuş Yeni Şehir'i gördü. Lordlardan birinin de söylemiş olduğu gibi surlar "genel görüntüyü bozduğu" için, Yeni Şehir'in etrafında hiç sur yoktu.

Kitiara gülümsedi. O, şehrin güzelliğini görmemişti. Ağaçlar ona bir şey ifade etmiyordu. Yedi cümle kapısının göz kamaştıran güzelliklerine hiç kılı kıpırdamadan bakabiliyordu -ya da belki kıllarından biri kıpırdıyordu. İçini çekerek burayı ele geçirmenin ne kadar kolay olabileceğini düşündü!

İki bina daha ilgisini çekmişti. Bir tanesi şehrin ortasına inşa edilen yeni bir bina -Paladine'a ithaf edilmiş bir Tapmak- idi. Diğer bina ise onun gideceği yerdi. Ve bakışları o bina üzerinde düşünceli düşünceli oynaştı.

Etrafındaki şehrin güzelliğiyle öyle bariz bir tezat içinde duruyordu ki Kitiara'nın soğuk ve hissiz bakışlarından bile kaçmamıştı. Etrafındaki gölgeler içinden uğramış bir parmak kemiği gibi fırlayan bina karanlıklara ve çarpık bir çirkinliğe aitti; üstelik bir zamanlar Palanthas'taki en güzel bina -kadim Yüce Büyücülük Kulesi- olduğu için bu, çok daha korkunç görünüyordu.

Gece ve gündüz etrafını gölgeler sarıyordu çünkü kule -çok seyahat eden bazıları tarafından korkuyla fısıldandığına göre Krynn üzerinde yetişen en büyük ağaçlardan- koca meşe ağaçlarından bir koru ile korunuyordu. Kimse bu ağaçların Krynn'deki en büyük ağaçlar olup olmadığının doğruluğunu tam olarak bilemiyordu çünkü bu dünyada çok az şeyden korkan kender ırkı da dahil olmak üzere hiç kimse ağaçların korkunç karanlığı altında gezinemezdi.

"Shoikan Korusu," diye mırıldandı Kitiara görünmeyen bir yol arkadaşına. "Hiçbir ırktan, hiçbir canlı oraya girmeye cesaret edememiştir. O -yani geçmişin ve şimdiki zamanın efendisi- gelinceye kadar." Eğer bunu sesinde bir alayla söylediyse bile, Skie kara lekeye doğru alçalmaya devam ettikçe alaylı sesi titredi.

Mavi ejderha, Shoikan Korusu'nun yakınındaki boş ve terk edilmiş caddelerden birine indi. Kit, Skie'a karşı, rüşvetten, en korkunç tehditlere kadar her şeyi denemiş, onun Koru'ya uçup, Kule'nin üzerine inmesini sağlamaya çalışmıştı. Ama efendisi için kanının son damlasını bile vermeye razı olan Skie bunu reddetmişti. Bu onun gücünün ilersindeydi. Hiçbir canlı, hatta bir ejderha

bile o lanetlenmiş meşe halkasına giremezdi.

Pençeleri sinirli sinirli kaldırım taşlarını eşelerken kırmızı gözleri alevlenen Skie nefretle koruya bakarak durdu. Efendisinin girmesini engelleyebilirdi ama Kitiara'yı çok iyi tanıyordu. Eğer aklına bir kez bir şey koyarsa, hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Böylece Skie kayış gibi koca kanatlarını bedeni etrafına toplayarak, aklında alevler, dumanlar ve ölüm özlemiyle bu şişman güzel şehire baktı.

Kitiara yavaş yavaş ejderhasemerinden indi. Gümüş ay Solinari gökyüzünde solgun, kasvetli bir baş gibiydi. İkizi olan kızıl ay Lunitari anca çıkmış, ufukta sönmekte olan bir mum fitili gibi kıpırdıyordu. Her iki ayın soluk ışıkları Kitiara'nın ejderhapullu zırhında pırıldıyor, zırhı korkunç bir kan rengine boyuyordu.

- Kit koruyu dikkatlice inceledi, ileri bir adım attıktan sonra sinirli bir edayla durdu. Arkasında bir hışırtı duyabiliyordu -Skie'ın kanatları sözsüz nasihatler veriyordu: Haydi bu lânetli yerden kaçalım lady! Hâlâ hayatlarımız ellerimizdeyken kaçalım!

Kitiara yutkundu. Dili şişmiş ve kurumuş gibiydi. Mide kasları acılar vererek düğümleniyordu. İlk savaşının belirgin hatıraları aklına üşüştü; ilk kez bir düşmanla yüz yüze kalıp da karşısındaki adamı öldürmesi gerektiğini, yoksa ölenin kendisi olacağını anladığı zaman. Sonra, kılıcını ustaca savuruşuyla kazanmıştı. Ama bu?

"Bu dünya üzerindeki bir çok karanlık yerde dolaştım," dedi Kit görünmeyen yol arkadaşına derin, alçak bir sesle, "ve korkuyu hiç tatmadım. Ama buraya giremiyorum."

"Sana vermiş olduğu ziyneti yukarı kaldırman yeter," dedi yol arkadaşı, gecenin içinden çıkıp nesneleşerek. "Koru'nun Muhafızları sana zarar veremeyecektir."

Kitiara yüksek ağaçların yoğun halkasına baktı. Geniş ve yaygın dalları gecenin ayları ve yıldızlarının, gündüzün de güneşinin ışıklarını kesiyordu. Kökleri arasında daimi bir gece akıyordu. Ağarmış kollarına dokunan yumuşak bir esinti olmamış, koca dallarını hareket ettiren bir fırtına rüzgârı esmemişti. Afet'ten önceki korkunç günlerde, daha önce Krynn üzerinde eşi emsali görülmemiş fırtınaların olduğu zamanlarda bile bir tek Shoikan Korusu'ndaki ağaçlar tanrıların hiddetine boyun eğmemişti.

Fakat bitmek tükenmek bilmeyen karanlıktan da kötüsü, ta içinden, derinliklerinden fışkıran bitmek tükenmek bilmeyen
yaşamın yankılarıydı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir yaşam, bitmek tükenmek bilmeyen bir ıstırap ve işkence...

"Söylediğin şeye aklım inanıyor," diye cevap verdi Kitiara titreyerek, "ama kalbim inanmıyor Lord Soth."

"O halde geri dön," diye cevap verdi ölü şövalye omuzlarını silkerek. "Dünyadaki en güçlü Ejderha Yüceefendisi'nin bir korkak olduğunu göster."

Kitiara, Soth'a ejderha miğferinin gözlerinin yarıklarından baktı. Kahverengi gözleri parladı, eli ani bir hareketle kılıcının kabzasını kavradı. Soth onun bakışına karşılık verdi; göz çukurları içindeki kavuniçi alevler iğrenç bir alayla parlak parlak oynaştı. Eğer gözleri kadına gülüyor idiyse, büyücünün altın gözleri ne ifade ederdi? Kahkaha değil -zafer!

Dudaklarını sıkı sıkı kapatan Kitiara Raistlin'in ona yollamış olduğu tılsımın asılı durduğu boynundaki zincire uzandı. Zinciri tutan kadın ani bir hareketle çekerek kolaylıkla koparttı. Sonra ziyneti eldivenli elinde tuttu.

Ejderhanın kanı kadar kara olan ziynet ele buz gibi geliyor, kalın, deri eldivenlerini dahi aşan bir soğuk yayıyordu. Parlama-yan, güzel olmayan ziynet avucunda tüm ağırlığıyla duruyordu.

"Şu Muhafızlar bunu nasıl görecek?" diye merak etti Kitiara ziyneti ayların ışığına doğru tutarak. "Bak, ne parlıyor ne de pırıldıyor. Elimde bir kömür parçası tutuyorum sanki."

"Geceziyneti üzerine parlayan ayı ne sen, ne de ona tapanlardan bir başkası görebilir," diye cevap verdi Lord Soth. "Onlar -ve benim gibi ölü olanlar daimi bir yaşamla lanetlenmişlerdir. Biz onu görebiliriz! Bizim için o, gökyüzündeki herhangi bir ışıktan daha açık bir biçimde parlar. Yukarda tut onu Kitiara, iyice yukarı kaldır ve yürü. Muhafızlar seni durdurmaz. Miğferini çıkar da yüzünü görebilsinler, ziynetin gözlerinden yansımasını görebilsinler."

Kitiara biraz daha tereddüt etti. Sonra -Raistlin'in alaycı kahkahaları düşüncelerinde çınlarken- Ejderha Yüceefendisi başındaki ejderha miğferini çıkarttı. Yine durup etrafına bakındı. Kara buklelerini kıpırdatan bir rüzgâr yoktu. Şakaklarından buz gibi terlerin aktığını hissetti. Eldiveninin sinirli bir hareketi ile terini sildi. Arkasında ejderhanın sızlandığını duyabiliyordu -garip bir sesti bu, daha önce Skie'dan çıktığını hiç duymadığı bir ses. Kararlılığı şaştı. Ziyneti tutan eli titredi.

"Korkuyla beslenirler Kitiara," dedi Lord Soth yavaşça.

"Ziyneti iyice yukarıda tut, gözlerinden yansıdığını görsünler!"

Ona bir korkak olduğunu göster! Bu sözler aklında yankılanıp duruyordu. Geceziynetini kavrayak başının üzerinde tutan Kitiara Shoikan Korusu'na girdi.

Karanlık daha da yoğunlaştı ve öyle ani bir şekilde çöktü ki Kitiara tek bir korkunç, felç edici an boyunca körleşti. Sadece Lord Soth'un solgun, hayaletimsi görüntüsündeki alevli gözlerinin kıpırtısı ona güven veriyordu. Orada durup, sükunetle o insanı güçten kuvvetten düşüren korku anının geçmesini beklemek için kendini zorladı. Sonra ilk kez ziynetten bir ışığın çıktığını gördü. Şimdiye kadar görmüş olduğu hiçbir ışığa benzemiyordu. Karanlığı, Kitiara'nın karanlığın kendisinden çıkıp karanlıkta yaşayan şeyleri görebilmesini sağlayacak kadar bile aydınlatmıyordu.

Ziynetin gücüyle, Kitiara yaşayan ağaçların gölgelerini seçmeye başladı. Şimdi de ayaklarının dibinde bir patikanın oluştuğunu görebiliyordu. Gecenin nehri gibi ayaklarından ileri, ağaçlara doğru akıyordu ve onda, kendisinin de yolla birlikte aktığına dair ürkütücü bir his uyanmıştı.

Büyülenmiş bir halde ayaklarının kendi iradesi dışındaki hareketini izliyordu. Korunun kendisini uzak tutmaya çalışmış olduğunu dehşetle fark etti. Şimdi de onu içeri çekiyordu!

Kendi bedeni üzerindeki denetimini yeniden kazanmak için tüm benliğiyle uğraştı. Sonunda kazandı -ya da öyle zannetti. En azından hareket etmeyi bırakmıştı. Fakat şimdi de akmakta olan karanlıkta durup titremekten başka bir şey yapamıyor, bedeni korku kasılmalarıyla geriliyordu. Tepesindeki dallar çatırdıyor, şakaya kıkır kıkır gülüyorlardı. Yapraklar yüzünü süpürüyordu. Kit deliler gibi onları savuşturmaya çalışıyordu ki durdu. Temasları ürperticiydi ama nahoş değildi. Neredeyse bir okşayış, bir saygı hareketiydi bu. Onu tanımışlar, kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi. Kit, derhal yeniden denetimini ele aldı. Başını kaldırarak kendisini patikaya bakmaya zorladı.

Yol hareket etmiyordu. Bu kendi korkusundan oluşmuş bir gözbağıydı. Kit gaddarca gülümsedi. Hareket eden ağaçların kendileriydi! Yana çekilip onun geçmesine izin veriyorlardı. Kitiara'nın kendine güveni arttı. Yoldan sert adımlarla yürürken kendisinden birkaç adım geriden gelmekte olan Lord Soth'a doğru muzafferane bir bakış bile attı. Ama ölü şövalye pek ona dikkat

etmişe benzemiyordu.

"Herhalde ruh arkadaşlarıyla ileşitim içindedir," dedi Kit kendi kendine bir kahkahayla ama bu aniden katıksız bir dehşet çığlığına dönüşen bir kahkahaydı.

Bir şey ayak bileğinden kavramıştı! İliklerini donduran bir soğuk yavaş yavaş bedenine yayılıyor, kanını ve sinirlerini buza çeviriyordu. Acı çok yoğundu. Istırapla çığlık attı. Bacağını sıkı sıkı tutan Kitiara bileğini kavrayan şeyin ne olduğunu gördü: Beyaz bir el! Yerden uzanan kemikli parmakları bileğini sıkı sıkı kavramıştı. Kit, bu elin onun içindeki yaşamı emdiğini, ısının kendisinden u-zaklaştığını fark etti. Sonra dehşet içinde ayağının çamur içinde yok olmaya başladığını gördü.

Aklı başından gitmişti. Deliler gibi eli tekmeliyip, dondurucu pençesinden kurtulmaya çalışıyordu. Ama el sıkı sıkı tutuyordu ve bu da yetmezmiş gibi kara yoldan başka bir el uzanıp diğer bileğini de yakalamıştı. Dehşet içinde çığlıklar atan Kitiara dengesini kaybederek yere devrildi.

"Ziyneti düşürme!" diye çıktı Lord Soth'un cansız sesi. "Seni aşağıya çekerler!"

Kitiara ziyneti bırakmadı; çırpınıp kıvrılırken, mezarını paylaşmak için onu yavaş yavaş çeken ölümcül ellerden kaçmaya çalışırken bile elinde sıkı sıkı tutuyordu. "Yardım et bana!" diye bağırdı dehşet içindeki bakışları Lord Soth'u ararken.

"Yardım edemem," diye cevap verdi ölü şövalye gaddarca. "Benim büyüm burada işe yaramaz. Seni şu anda kurtabilecek tek şey kendi iradenin gücüdür Kitiara. Ziyneti unutma..."

Bir an Kitiara, temasın soğuğuyla titreyerek oldukça hareketsiz yattı. Sonra hiddet bedeninde bir yol buldu kendine. Bunu bana yapmaya nasıl cesaret eder! diye düşündü, bir kez daha alaycı altın gözlerin onun yaşadığı işkenceyle eğlendiğini görerek. Hiddeti soğuğu eritip, paniği

yaktı. Artık sakindi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Yavaş yavaş kendini topraktan iterek kaldırdı. Sonra ziyneti soğuk bir edayla ve özellikle iskeletimsi elin yanına indirdi ve titreyerek solgun ete değdirdi.

Yerin derinliklerinden boğuk bir lanet gümbürdedi. El titredikten sonra gevşedi ve yolun yanında çürüyen yaprakların arasına kaydı.

Kitiara aceleyle ziyneti kendisini kavramış olan diğer ele de değdirdi. O da yok oldu. Ejderha Yüceefendisi toparlanıp ayağa

kalkarak etrafına bakındı. Sonra ziyneti iyice kaldırdı.

"Bunu görüyor musunuz yaşayan ölümün lânetli yaratıkları?" diye bağırdı tiz bir sesle. "Beni durduramazsınız! Geçeceğim! Beni duyuyor musunuz? Geçeceğim!"

Hiç cevap gelmedi. Artık dallar çıtırdamıyor, yapraklar öylece sarkıyordu. Biraz daha sessizlik içinde durduktan sonra Kitiara elinde ziynetiyle, sessizce Raistlin'e lanetler yağdırarak bir kez daha yoldan ilerlemeye başladı. Kitiara yakınındaki Lord Soth'un farkındaydı.

"Pek fazla bir yol kalmadı," dedi. "Bir kez daha Kitiara, benim takdirimi kazandın."

Kitiara cevap vermedi. Hiddeti geçmiş, mide boşluğunda yeniden hızla korkuyla dolmakta olan bir boşluk bırakmıştı. Kendini konuşabilecek durumda bulmuyordu. Ama artık gözlerini suratsızca önündeki yola kenetlemiş, durmadan yürüyordu. Artık etrafında her yanda toprağı kazıp çıkan, hem nefret ettikleri, hem hasretini çektikleri canlı teni arayan parmakları görebiliyordu. Ağaçlar arasından solgun, boş suratlar ona bakıyor; kara ve biçim-siz şeyler etrafında çırpınıyor, soğuk, rutubetli havayı ölümün ve çürümüşlüğün kötü kokularıyla dolduruyorlardı.

Fakat ziyneti tutan eldivenli eli titrese bile hiç duraksamadı. Etsiz parmaklar onu durdurmadı. Açılmış ağızlarıyla boşu boşuna Kitiara'nın sıcak kanı için uludular. Meşe ağaçları yavaş yavaş Kitiara önünde açılmaya devam etti; dallar eğilip yoldan çekiliyordu.

Orada, yolun sonunda Raistlin duruyordu.

"Seni öldürmeliyim, lanet olasıca piç!" dedi Kitiara uyuşmuş dudakları arasından, eli kılıcının kabzasına giderek.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim ablacığım," diye cevapladı Raistlin alçak sesiyle.

Abla ile kardeş geçen iki yıl içinde ilk kez karşılaşmışlardı. Artık ağaçların karanlığından çıkmış olduğu için Kitiara, Solinari'nin solgun ışığında durmakta olan kardeşini görebiliyordu. En iyi cins siyah kadifeden bir cüppe giymişti. Giysisi hafifçe kambur duran zayıf omuzlarından, ince bedenine doğru yumuşak kıvrımlar halinde dökülüyordu. Başını örten, altın gözleri dışında herşeyi gölgede bırakan kukuletasının etrafına gümüş rünler işlenmişti. En büyük rün tam ortadaydı: Bir kumsaati. Diğer gümüş rünler de cüppesinin geniş ve bol kol ağızlarından ayın ışıklarını

pırıltıyla yansıtıyordu. Büyücülük Asası'na dayanmıştı; asanın en tepesinde bir ejderhanın pençesinde duran kristal-Raistlin'in bir emriyle ışıldıyabilirdi-karanlık ve soğuktu.

"Seni öldürmeliyim!" diye tekrarladı Kitiara ve daha ne yaptığını kendi anlayamadan korunun karanlığından çıkıp biçimlenmiş gibi görünen ölü şövalyeye bir bakış attı. Bu bir emir değil, bir bakıştı ama bir davetti de -sözsüz bir meydan okuma.

Raistlin gülümsedi; çok az insanın görmüş olduğu ender bir tebessümdü. Ama kukuletasının gölgeleri içinde kaybolmuştu.

"Lord Soth," dedi Raistlin, ölü şövalyeyi karşılamak için dönerek.

Raistlin'in kumsaati şeklindeki gözleri ölmeyen şövalyenin zırhını incelerken Kitiara dudaklarını ısırdı. Zırhın üzerinde hâlâ Solamniya Şövalyelerinin sembolleri oyulu duruyordu: Gül, Yalıçapkını ve Kılıç. Ama bunlar zırh sanki ateşte yanmış gibi kararmıştı.

' "Kara Gül Şövalyesi," diye devam etti Raistlin, "Kandırdığın elf kızının laneti seni acı yaşama çekmeden önce Afet'in alevlerinde ölen."

ı "Öyküm bu," dedi şövalye kıpırdamadan. "Sen de geleceği söylenmiş olan, geçmişin ve şimdiki zamanın efendisi Raistlin'sin."

İkisi de durmuş -aralarındaki sessiz, ölümcül yarışın sürdüğünü hissederek- kendi öfkesini unutup nefesini tutmuş olarak sonucu bekleyen Kitiara'yı unutmuş birbirlerine bakıyordu.

"Büyün güçlü," diye fikir beyan etti Raistlin. Hafif bir rüzgâr meşe ağaçlarının dallarını kıpırdatmış, büyücünün cüppesinin kara kıvrımlarını okşamıştı.

"Evet," dedi Lord Soth sessizce. "Tek bir sözle öldürebilirim. Düşmanlarımın ortasına alev topu fırlatabilirim. Sadece temaslarıyla yok edebilen bir bölük iskelet askere komuta ediyorum. Hizmetinde olduklarımı korumak için buzdan bir duvar yükseltebilirim. Görünmez olanlar benim gözlerime görünür. Sıradan büyü benim varlığım karşısında ufalanır."

Raistlin başıyla onaylarken, kukuletasının kıvrımları kibarca hareket etti.

Lord Soth hiç konuşmadan büyücüye baktı. Raistlin'e yaklaşarak büyücünün narin bedeninin birkaç milim ötesinde durdu. Kitiara soluk soluğa kalmıştı. P Sonra kibar bir hareketle lânetli Solamniya Şövalyesi elini bir

zamanlar kalbinin olduğu yere koydu.

"Ama bir usta karşısında da eğilmeyi bilirim," dedi Lord Soth.

Kitiara dudaklarını ısırarak ağzından bir hayret nidasının çıkmasını engellemişti.

Altından kumsaati gözlerinde bir zevk pırıltısıyla Raistlin kadına bakıverdi.

"Üzüldün mü ablacığım?"

Fakat Kitiara kaderin değişken rüzgârlarına oldukça alışkındı. Düşmanını keşfetmiş, bilmek istediklerini öğrenmişti. Artık savaşa devam edebilirdi. "Tabii ki üzülmedim küçük kardeşim," diye cevap verdi, birçok kişinin son derece çekici bulduğu çarpık tebessümüyle. "Zaten ben seni görmeye gelmiştim. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun."

"Evet, iyiyim ablacığım," dedi Raistlin. İlerleyerek ince elini kadının koluna koydu. Raistlin'in temasıyla Kit irkildi; adamın teni sıcaktı, sanki ateşler içindeymiş gibi. Fakat -Raistlin'in onun her hareketine dikkat eden gözlerinin üzerinde olduğunu fark ederek-kıpırdamadı bile. Raistlin gülümsedi.

"Son görüştüğümüzden beri çok zaman geçti. Ne kadar oldu, iki yıl mı? Tam olarak iki yıl önce ilkbaharda," diye devam etti istekli bir şekilde, Kitiara'nın kolunu tutmaya devam ederek. Sesi alay yüklüydü. "Neraka'daki Karanlıklar Kraliçesi'nin Mabeti'nde, kraliçemin düştüğü, bu dünyadan silindiği o kader gecesiydi..."

"Senin hainliğin sayesinde," diye atıldı Kitiara boşu boşuna olun elinden kurtulmaya çalışarak. Raistlin Kitiara'nın kolunu bırakmıyordu. Narin büyücüden daha uzun boylu, daha güçlü ve görünüşe göre arzu etse elleriyle onu ikiye ayırabilecek kuvvette olmasına rağmen Kitiara -yine de- adamın o yakan temasından kurtulmak istediğini ama yine de kıpırdamaya cesaret edemediğini fark etti.

Raistlin güldü ve kadını da kendisiyle birlikte sürükleyerek onu Yüksek Büyücülük Kulesi'nin dış kapısına doğru götürdü.

"Hainlikten mi söz edeceğiz ablacağım? Ben büyümü kullanıp Lord Ariakas'ın koruma zırhını parçalayıp da Tanis Yarımelf'in senin lordun ve efendine kılıcını sokması için bir fırsat yarattığımda sen sevinmemiş miydin? Ben -o hareketle- seni Krynn üzerindeki en güçlü Ejderha Yüceefendisi yapmış olmadım mı?"

"Bana da ne faydası oldu ya!" diye karşılık verdi Kitiara sert bir biçimde. "Bütün etraftaki toprakları yönetmeye başlayan kötü

Solamniya Şövalyeleri tarafından Sanction'da tutsak edilmeme neden oldu! Sabah akşam altın ejderhalar başımda nöbet tutup her hareketimi izliyorlar. Ordularım dağıldı, ülkenin dört bir yanına..."

"Yine de buraya geldin," dedi Raistlin sadece. "Altın ejderhalar seni durdurdu mu? Şövalyeler senin ayrıldığını hissetti mi?"

Kitiara kuleye giden yol üzerinde durarak hayretle kardeşine baktı. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki!" diye omuzlarını silkti Raistlin. "Ama bunlardan sonra söz ederiz ablacığım," dedi yürürlerken. "Üşümüşsün ve açsın. Shoikan Korusu en yüreklilerin bile sinirlerini bozar. Sadece bir kişi daha korunun sınırlarından geçebilmiştir, benim yardımımla tabii ki. Senin başaracağını tahmin ediyordum ama Lady Crysania'nın cesareti karşısında biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim..."

"Lady Crysania!" diye tekrarladı Kitiara, afallayarak. "Paladine'm Saygıdeğer Rahibelerinden biri! Onun buraya girmesine izin mi. . .verdin?"

"Sadece izin vermekle kalmadım, onu ben davet ettim," diye cevap verdi Rasitlin vakarla. "Eğer benim davetim ve koruma tılsımım olmasaydı tabii ki o korudan geçemezdi."

"Peki geldi mi?"

"Oldukça hevesle üstelik, emin olabilirsin." Şimdi duraksayan Raistlin olmuştu. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin girişinde duruyorlardı. Pencerelerden gelen meşale ışığı adamın yüzüne yansıyordu. Kitiara artık açık bir biçimde görebiliyordu. Dudakları bir tebessümle çarpılmıştı; düz altın gözleri kış güneşi misali buz gibi, kırılgan bir ışıkla parlıyordu. "Oldukça hevesle," diye tekrarladı yavaşça.

Kitiara gülmeye başladı.

O gece geç vakitlerde, iki ay battıktan sonra, şafaktan önceki karanlık saatlerde Kitiara elinde bir kadeh kırmızı şarapla Raistlin'in çalışma odasında kaşlarını çatmış oturuyordu.

Çalışma odası rahattı; ya da göze öyle görünüyordu. En iyi dokuma ve en mükemmel yapıda kocaman, lüks koltuklar, ancak Krynn üzerindeki en zenginlerin evlerinde bulunabilecek cinsten el dokuması halılar üzerinde duruyordu. Hayal mahsûlü yaratıklar ve rengârenk çiçeklerin resimleri dokunarak süslenmiş halılar insanın gözünü alıyor, izleyenin bunların güzelliklerine dalıp saatlerce kendini kaybetmesine neden oluyordu. Oraya buraya

tahta oyma masalar yerleştirilmişti; son derece nadir ve güzel -ya da nadir ve korkunç- nesneler odayı süslemişti.

Fakat odanın ağır basan özelliği kitaplarıydı. Oda, yüzlerce ve yüzlerce kitabı barındıran derin tahta raflarla çevrelenmişti. Çoğunun görüntüsü birbirine çok benziyordu: Gece mavisi bir ciltle ciltlenmiş kitapların üzerinde gümüş rünler vardı. Konforlu bir odaydı ama çalışma odasının diğer ucundaki kocaman şöminede gürleye gürleye yanan ateşe rağmen havada iliklere işleyen bir soğuk vardı. Kitiara emin olamıyordu ama soğuğun kitaplardan geldiğine dair bir his belirmişti içinde.

Lord Soth ateşin ışığından uzakta durmuş gölgelere gizlenmişti. Kit onu göremiyordu ama -aynı Raistlin gibi- varlığını hissedebiliyordu. Büyücü üvey ablasının karşısında; üzerinde durdukları yerden tahta gözleriyle Kitiara'yı izliyormuş izlenimini verecek kadar marifetle oyulmuş yaratıklar olan kara ahşaptan devasa bir çalışma masasının arkasındaki büyük bir koltuğa oturmuştu.

Huzursuz bir biçimde kıvranan kadın şarabını çok hızlı içmişti. Sert içkilere alışkın olmasına rağmen başı dönmeye başlamıştı ve bundan nefret ederdi. Bu onun denetimini yitirmekte olduğunu gösteriyordu. Hiddetle bardağı kendinden uzaklaştırdı, daha fazla içmemek niyetindeydi.

"Planın çılgınca!" dedi Raistlin'e huzursuzca. Üzerindeki altın bakışlardan hoşlanmayan Kitiara ayağa kalkarak odada volta atmaya başladı. "Anlamsız! Zaman kaybı. Senin yardımınla Ansalon'a hükmedebiliriz; biz, ikimiz. Aslında" -Kitiara aniden donuverdi, yüzü sabırsızlıkla aydınlanmıştı- "senin gücünle dünyaya hükmedebiliriz! Ne Lady Crysania'ya, ne de o hantal kardeşimize ihtiyacımız yok..."

" 'Dünyaya hükmetmek,'" diye tekrarladı Raistlin yavaşça, gözleri alev alevdi. "Dünyaya hükmetmek mi? Hâlâ anlayamadın değil mi ablacağım? Dur şunu elimden geldiğince

açıklayayım." Şimdi ayağa kalkma sırası ondaydı. İnce ellerini masasının üzerine bastırarak, bir yılan gibi öne abandı.

"Dünya umurumda değil!" dedi yavaşça. "Eğer isteseydim yarın hükmetmeye başlardım! İstemiyorum."

"Dünyayı istemiyorsun." Kit omuzlarını silkti, sesi iğneleyiciydi. "O zaman geriye sadece..." Kitiara neredeyse dilini ısırıyordu. Hayretle Raistlin'e baktı.

80

Odanın gölgeleri içinde Lord Soth'un gözleri, ateşten daha parlak tutuşmuştu.

"Şimdi anladın." Raistlin halinden memnun bir halde gülümseyerek yeniden yerine yerleşti. "Şimdi Paladine'm bu Saygıdeğer Rahibesi'nın önemini anlayabilirsin! Onu bana getiren kader oldu, tam ben yolculuğuma yaklaşmışken."

Kitiara dona kalmış bir halde bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sonunda yeniden konuşabildi. "O-onun seni izleyeceğini nereden biliyorsun? Herhalde ona söylememişsindir!"

"Sadece gerekli tohumlan içine atacak kadar." O buluşmayı hatırlayan Raistlin gülümsedi. Arkasına dayanarak ince parmaklarını dudaklarına götürdü. "Sergilediğim iş, samimiyetle söyleyeyeyim yaptığım en başarılı işlerden biriydi. Gönülsüzce konuştum; sözler ağzımdan onun iyiliği ve saflığı sayesinde döküldü. Kana bulanmış olarak döküldüler ve o benim oldu... kendi acıma duygusu içinde kaybolarak." Aniden irkilerek zamana döndü. "Gelecek," dedi soğuk bir edayla bir kez daha öne doğru abanarak. "Hem o, hem de o soytarı kardeşim. Caramon farkına bile varmadan bana hizmet edecek tabii ki. Ama zaten, o hep öyledir ki."

Kitiara elini başına götürerek nabzına baktı. Bu şaraptan değildi, şu anda kendine son derece hakimdi. Bu öfke ve çaresizlikti. Bana yardım edebilir! diye düşündü hiddetle. Gerçekten de söyledikleri kadar güçlü. Daha da güçlü hatta! Ama deli. Aklını kaybetmiş... Sonra, içinde derinlerden bir yerden, kendiliğinden bir ses konuştu ona.

Ya deli değilse? Ya gerçekten bu işe kalkışmaya niyetliyse?

Kitiara soğuk bir edayla Raistlin'in planını gözden geçirdi, her açıdan inceledi. Gördüğü şeyler onu dehşete düşürmüştü. Hayır. Kazanamazdı. Ve daha da kötüsü onu da kendisiyle birlikte devirecekti!

Bu düşünceler hızla geçti Kit'in aklından ve hiçbiri yüzüne yansımadı. Hatta tebessümü daha da bir çekicileşti. Bu tebessüm, birçok adamın ölmeden önce son gördüğü şey olmuştu.

Raistlin de ona dikkatle bakarken aklından bunlar geçiyor olmalıydı. "Bu sefer bari kazanan tarafta ol ablacığım."

Kitiara'nın kanaati sarsıldı. Eğer Raistlin başabilirse bu muhteşem olurdu! Muhteşem! Krynn onun olurdu.

Kit büyücüye baktı. Yirmi sekiz yıl önce yeni doğmuş, hastalıklı

81

cılız bir bebekti; güçlü ve gürbüz ikizinin çekimsiz bir kopyası.

"Bırak ölsün. İlerisi için iyi olur," demişti ebe. Kitiara o zamanlar bluğ çağında bir kızdı. Dehşet içinde annesinin ağlayarak razı olduğunu duymuştu.

Fakat Kitiara karşı çıktı. Bu tehdit karşısında içinde bir şey bayrak kaldırmıştı. Bebek yaşacaktı! O, bebeği yaşatacaktı; bebek istese de istemese de. "İlk savaşım," diye anlatırdı insanlara bunu gururla, "tanrılarla olmuştu. Ve kazandım!"

Ve şimdi! Kitiara Raistlin'i inceliyordu. Adamı görmüştü. İçinden o zırlayan, kusan bebeği görmüştü. Birden bire döndü.

"Dönmem gerek," dedi eldivenlerini giyerek. "Dönüşte benimle irtibata geçecek misin?"

"Eğer başarılı olursam seninle irtibat kurmama gerek kalmaz," dedi Raistlin yavaşça. "O zaman anlarsın!"

Kitiara neredeyse alayla gülümseyecekti ama kendini zor tuttu. Lord Soth'a bakarak odadan ayrılmaya hazırlandı. "O halde hoşça-kal kardeşim." Ne kadar kendine hakim olursa olsun sesindeki hiddeti gizleyememişti. "Bu hayatın güzel şeylerine duyduğum arzuyu benimle paylaşmadığın için üzgünüm! Birlikte çok şey yapabilirdik, senle ben!"

"Hoşçakal Kitiara," dedi Raistlin, bir yandan ince eliyle, onlara çıkış yolunu göstermesi için hizmetindeki gölgeli suretleri çağırmak üzere bir hareket yaparken. "Ha, bu arada," diye ekledi Kit tam kapıda durmuşken, "sana hayatımı borçluymuşum ablacığım. En azından bana öyle anlatıldı. Yaşasaydı kuşkusuz seni öldürecek olan Lord Ariakas'ın ölümüyle borcumun ödenmiş olduğunu düşündüğümü bilmeni isterim. Sana hiçbir borcum yok!"

Kitiara büyücünün altın gözlerine baktı; ne arıyordu? Tehdit mi, vaat mi, ne? Ama gözlerde hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Sonra bir an içinde Raistlin bir büyü sözü söyleyerek kadının gözlerinden silindi.

Shoikan Korusu'ndan çıkış zor değildi. Muhafızlar Kule'yi terk edenleri hiç umursamıyorlardı. Kitiara ile Lord Soth birlikte yürüyordu; ölü şövalye Koru içinden sessizce ilerliyor, yere dökülmüş çürümekte olan ölü yapraklar üzerinde hiç iz bırakmıyordu. Shoikan Korusu'na bahar gelmemişti.

En dıştaki ağaçların arasından geçip gidinceye ve Palanthas şehrinin gerçek kaldırım taşlan üzerinde duruncaya kadar Kitiara
konuşmadı. Güneş doğuyor, gökyüzü derin gece mavisinden, soluk bir griye doğru soluyordu. Orada burada, işleri erken kalkmalarını icap ettiren Palanthaslılar uyanmaya başlamıştı. Caddenin öte ucunda, Kule yakınındaki terk edilmiş binalarının bittiği yerde Kitiara postal seslerini, surlarda nöbet değiştiren askerlerin seslerini duyabiliyordu. Bir kez daha yaşayanların arasına dönmüştü.

O zaman derin bir nefes aldı, "Durdurulmalı," dedi Lord Soth'a.

Ölü şövalye olumlu ya da olumsuz bir yorumda bulunmadı.

"Kolay olmayacak biliyorum," dedi Kitiara; ejderha miğferini başına geçirip, o yaklaştıkça başını zaferle kaldıran Skie'a doğru hızla yürürken. Ejderhasının boynunu sevgiyle okşayan Kitiara ölü şövalyeyle yüzleşmek için döndü.

"Ama doğrudan Raistlin'i karşımıza almaya gerek yok. Onun planları Lady Crysania'ya bağlı. Onu aradan çıkartabilirsek, Raistlin'i durdurabiliriz. Aslında benim bu işle bir ilgim olduğunu bilmesine hiç gerek yok. VVayreth Ormanı'na girmeye çalışan birçok insan ölmüştür. Öyle değil mi?"

Alevli gözleri hafifçe tutuşan Lord Soth başıyla onayladı.

"Sen o işi hallet. Bunun... kadermiş gibi görünmesini sağla," dedi Kitiara. "Belli ki küçük kardeşim kadere inanıyor." Ejderhasına bindi. "Küçükken ona sözümden çıkmanın anlamının kırbaç demek olduğunu öğretmiştim. Galiba bu dersi bir kere daha öğrenmesinde yarar var!"

Bir emriyle Skie'ın güçlü arka ayakları kaldırım taşlarına yüklenerek taşları çatlatıp kırdı. Havaya sıçradı, kanatlarını gerdi ve sabah göğüne doğru süzüldü. Palanthaslılar içlerindeki sıkıntının hafiflediğini hissettiler ama bütün bildikleri buydu. Çok azı ejderhayı veya binicisini görmüştü.

Lord Soth Shoikan Korusu kenarında kaldı.

"Ben de kadere inanırım Kitiara," diye mırıldandı ölü şövalye. "İnsanın kendi yarattığı kadere."

Bakışlarım Yüksek Büyücülük Kulesi'nin pencerelerine kaldıran Soth biraz önce bulundukları odadaki ışığın söndüğünü gördü. Kısa bir an için Kule, etrafında oyalanıp duruyormuş gibi görünen, güneşin ışıklarının parçalayamadığı mutlak bir karanlığa büründü. Sonra kulenin tepesindeki bir odadan ileri doğru bir ışık süzüldü.

Raistlin'in büyülerini yaptığı karanlık ve gizli oda: Büyücünün laboratuvarı.

"Kim ders alacakmış merak ediyorum?" diye mırıldandı Soth. Omuzlarım silkerek gün ışığı yaklaştıkça solmakta olan gölgeler içinde eriyip gözden kayboldu.

Böfüm 6

Burada duralım," dedi Caramon, kasvetli ormanın içinde, yoldan uzakta pusuya yatmış gibi duran viran bir binaya doğru ilerlerken. "Belki buraya uğramıştır." diye ekledi.

"Bu konuda gerçekten şüpheliyim," dedi Tas, kapının üzerinden tek bir zincirle sallanan levhayı kuşkuyla süzerken." 'Çatlak Kupa' pek uygun bir yere benzemiyor..."

"Saçmalama," diye homurdandı Caramon bir kez daha, bu yolculuk boyunca Tas'ın sayamadığı kadar çok homurdanmıştı, "yemek yemek zorunda. Hatta daha büyük, ahım-şahım rahiplerin bile yemek yemeleri gerekir. Ya da belki burada bulunan biri, yolda onun izine rastlamıştır. Şansımız hiç de yaver gitmiyor."

"Doğru," diye mırıldandı Tasslehoff bıyık altman, "ama tavernaları değil de yolu araştırırsak şansımızın dönme ihtimali daha fazla olurdu."

Üç gündür yoldaydılar ve Tas'ın bu macerayla ilgili baştaki korkuları doğru çıkmıştı.

Normal şartlarda kenderler hevesli yolculardır. Yirmili yaşlan civarında bütün kenderlerin içine bir seyahat tutkusu düşer. Bu zamanlarda neşeyle hiç bilinmeyen yerlere doğru yola çıkarlar; güzel olsun, korkunç olsun, merak uyandırıcı olsun, ne olursa olsun bahtlarına çıkıp kendiliğinden şişkin keselerine düşüverecek

şeyleri bulmaktan ve maceradan başka bir şey düşünmezler. İnsanoğlunu ölümcül tehlikelerden koruyan bir his olan korkuya karşı tamamen bağışıklık kazanmış, bastırılamaz bir meraktan muzdarip olduklarından Krynn üzerindeki kender nüfusu pek fazla değildir ki bu da Krynn üzerindekilerin çoğunun son derece minnettar oldukları bir durumdur.

Artık otuzuncu (en azından hatırladığı kadarıyla otuzuncu) yaşına yaklaşmakta olan Tasslehoff Burrfoot birçok açıdan tipik bir kenderdi. Ansalon kıtasını, ilk önce artık Kenderyurdu'na yerleşmiş olan ebeveyniyle birlikte enine boyuna kat etmişti. Yaşı geldikten sonra cüce bir demirci olan Flint Fireforge ve arkadaşı Tanis Yarımelf'e rastlayıncaya kadar tek başına dolaşmıştı. Solamniya Şövalyesi Sturm Brightblade ve ikizler Caramon ile Raistlin onlara katıldıktan sonra Tas hayatının en mükemmel macerasına karışmıştı: Mızrak Savaşı.

Yine de bazı yönlerden Tasslehoff pek de öyle tipik bir kender sayılmazdı; gerçi bu hatırlatıldığında buna kesinlikle karşı çıkıyordu. Çok sevdiği iki kişiyi -Sturm Brightblade ile Flint'i- kaybetmek kenderi derinden etkilemişti. Korkuyu; kendi için değilse de değer verdiği kişiler için duyduğu korku ve endişenin anlamını öğrenmişti. Şu anda da Caramon için duyduğu endişe derindi.

Ve gün geçtikçe de artıyordu.

İlk başlarda yolculuk eğlenceliydi. Bir kez Caramon, Tika'nm kalpsizliği ve dünyanın genelde onu anlayamama konusundaki beceriksizliği hakkındaki küskünlük nöbetlerini atlatınca, şişesinden birkaç yudum almış ve kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Birkaç yudum daha aldıktan sonra ejderanlarm izlerini sürdüğü günlerle ilgili öyküler anlatmaya koyulmuştu. Tas bunu çok eğlenceli bulmuş ve aslında bir yük arabası altında kalmasın veya bir çamur çukuruna dalmasın diye sürekli Bupu'yu izlemek zorunda kalsa da bu sabah yolculuğundan büyük keyif almıştı.

Fakat akşamüstüne doğru şişe boşalmıştı ve Caramon, Tas'ın tekrar tekrar anlatmaktan hiç bıkmadığı öykülerini bile dinleyebilecek kadar düzgün bir ruh haline kavuşmuştu. Ama ne yazık ki Tas'ın öyküsünün tam da en iyi kısmında, o tüylü mamutla kaçarken büyücünün kendilerine şimşek attığı yerde Caramon bir meyhaneye varmıştı.

"Gidip şişeyi bir doldurtacağım," diye mırıldanıp içeri girmişti.

Tas da onu izleyecekken Bupu'nun ağzı bir karış açılmış büyük

bir merakla yolun karşısındaki demircinin köz rengi olmuş ocağını seyrettiğini görmüştü. Bupu'nun ya kendini, ya kasabayı ya da her ikisini birden tutuşturacağını anlayan ve onu meyhaneye soka-mayacağmı (insanların çoğu lağım cücelerine hizmet vermeyi reddediyordu)

bilen Tas dışarıda kalıp gözünü onun üzerinden ayırmamaya karar vermişti. Sonuç olarak Caramon da herhalde birkaç dakika içinde çıkardı. ..
İki saat sonra koca adam yalpalayarak dışarı çıktı.
"Cehennem adına neredeydin?" diye sordu Tas, Caramon'un üzerine bir kedi gibi atlayarak.
"Sadece biraz... accık..." Caramon sallanıp duruyordu, "yol için tek bir ... tane attım."
"Ben bir araştırma üzerindeyim," diye bağırdı Tas öfkeyle. "Bana Önemli Biri tarafından verilmiş ilk araştırmam; o kişi de şu anda tehlikede olabilir. Ve ben iki saattir burada bir lağım cücesiyle mahsur kaldım!" Tas, hendekte uyuyakalmış Bupu'yu işaret etti. "Hayatımda hiç bu kadar sıkılmamıştım ve sen orada bir sünger gibi cüce birası içip duruyordun!"
Caramon hiddetle Tas'a baktı, dudaklarını sarkıtmıştı. "Bişşey şöyleyim mi," diye mırıldandı koca adam yol boyunca sendelerken, "şen de Tika'ya benjemeye başşladın..."
O noktadan sonra her şey tepetaklak gitmişti.
O akşam bir dörtyol ağzına varmışlardı.
"Bu taraftan gidelim," dedi Tas işaret ederek. "Lady Crysania insanların onu durdurmaya çalışacaklarını biliyordur mutlaka. Kendisini izleyenleri atlatabilemek için pek kullanılmayan bir yolu tercih edecektir. Tıpkı bizim iki yıl önce Solace'tan ayrılmak için bu yolu izlediğimiz gibi..."
"Saçmalama!" diye homurdandı Caramon. "O bir kadın, ayrıca bir rahibe. En kolay yolu seçecektir. Liman'a giden yolu seçeceğiz."
Tas bu karar karşısında kararsızdı ve endişelerinde haklı olduğunu anladı. Birkaç mil ilerlememişlerdi ki başka bir meyhaneye rast geldiler.
Caramon, Lady Crysania'nın eşgaline uyan birini görüp görmediklerini araştırmak için içeri girdi; Tas'ı -bir kez daha- Bupu ile dışarıda bırakmıştı. Bir saat sonra koca adam belirdi; yüzü kızarmış, neşeliydi.
"Ee, onu gören olmuş mu?" diye sordu Tas huzursuzca.
"Kimi gören olmuş mu? Ha -onu. Hayır..."

Ve artık, iki gün sonra Liman'a giden yolun ancak yarısına varmışlardı. Fakat kender de yol boyunca rastlanabilecek meyhanelerle ilgili bir kitap yazabilecek hale gelmişti.
"Eski günlerde," diye hiddetlendi Tas, "bu kadar zamanda Tarsis'e gider gelirdik!"
"O zamanlar genç ve toydum. Bedenim artık olgunlaştı, ayrıca gücümü de toplamam gerek," dedi Caramon mağrurca, "yavaş yavaş."
"Yavaş yavaş bir şeyleri topluyor ya," dedi Tas kendi kendine kasvetle, "ama bu güç değil!"
Caramon mola verip dinlenmeden bir saatten fazla gidemiyordu. Genellikle acılar içinde inleyerek, tüm bedeninden terler boşanarak yığılıveriyordu. Onu ayağa kaldırmak Tas, Bupu ve cüce birası şişesine kalıyordu. Durmadan acı acı şikayet ediyordu. Zırhı vuruyordu, açtı, güneş çok sıcaktı, susuyordu. Geceleri rezil hanlardan birinde konaklamak konusunda ısrar ediyordu. O zaman da Tas adamın kendinden geçinceye kadar içmesini izlemek zorunda kalıyordu. Daha sonra da Tas ile barmen onu, öğlene kadar uyuyup kaldığı odasına taşımak zorunda kalıyordu.
Bütün bunların yaşandığı üçüncü günden (ve yirminci meyhaneden) sonra hâlâ Lady Crysania'dan bir ize rastlamayan Tasslehoff ciddi ciddi Kenderyurdu'na dönüp, küçük bir ev satın alıp, maceralardan elini eteğini çekmeyi düşünmeye başlamıştı.
Çatlak Kupa'ya vardıklarında öğleni bulmuştu. Caramon hiç vakit kaybetmeden içeri girip kayboldu. Ta içinden gelen bir ah çeken Tas, bu batakhaneyi dışarıdan inceleyerek, kasvetli bir sessizlik içinde Bupu ile beraber bekliyordu.
"Ben artık bu hiç sevmiyor," diye beyan etti Bupu. Tas'a, suçlar-casına sert sert bakıyordu. "Bana gidip kırmızı cüppeli güzel adam bulucaz dedin. Ama sadece şişko bir ayyaş bulduk. Ben eve, Yücebulp Pudge l'e geri gitçek."
"Hayır, sakın ayrılma! Daha olmaz!" diye bağırdı Tas çaresizlik içinde. "Gidip -m- o güzel adamı bulacağız. Ya da en azından güzel adama yardım etmeye çalışan, güzel hanımı bulacağız. Belki. . .belki burada bir şeyler öğrenebiliriz."
Bupu'nun ona inanmadığı belliydi. Tas' da kendine inanmıyordu.

"Bak," dedi, "beni burada bekle yeter. Çok uzağa gitmeyeceğim. Biliyorum -sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Ayrılmayacağına

söz verir misin?"

Bupu, Tas'ı kuşkuyla süzerek dudaklarını şapırdattı. "Ben bekle," dedi kendini çamurlu yola bırakıvererek. "En azından yemekten sonra kadar."

Sivri çenesi kararla öne doğru uzanmış olan Tas, Caramon'un peşinden meyhaneye girdi. Caramon'la konuşacakları vardı... Öte yandan buna gerek kalmadığı ortaya çıktı. "Sıhhatinize beyler," dedi Caramon, meyhanede toplanmış olan düzensiz topluluğa. Pek fazla kalabalık yoktu: Kapının yanına oturmuş, seyahat eden birkaç cüce ile kupalarını Caramon'un kaldırdığı kupaya karşı kaldıran izci gibi giyinmiş bir grup insan. Tas, Caramon'un yanına oturdu; o kadar üzgündü ki geçerken cücelerden birinin kemerinden (farkına bile varmadan) kaptığı bir cüzdanı bile geri vermişti.

"Galiba bunu düşürmüşsünüz," diye mırıldandı Tas, cüzdanı kendisine hayretler içinde bakan cüceye geri verirken.

"Genç bir kadın arıyoruz," dedi Caramon, öğleden sonrasını orada geçirmek için iyice yerleşerek. Solace'tan beri bütün meyhanelerde yaptığı gibi kızın tarifini verdi. "Siyah saçlı, ufak tefek, narin, soluk yüzlü, beyaz cüppeli. Bir rahibe..." "Evet, biz onu gördük," dedi izcilerden biri. Caramon ağzındaki birayı püskürttü. "Gördünüz mü?" diyebildi boğulacak gibi olurken öksürükleri arasından.

Tas oturduğu yerde dikildi. "Nerede?" diye soru hevesle. "Buranın doğusundaki ormanda geziniyordu," dedi izci, parmağıyla işaret ederek.

"Öyle mi?" dedi Caramon kuşkuyla. "Sizin ormanda ne işiniz vardı?"

"Goblinlerin peşindeyiz. Liman'da başlarına ödül var." "Goblin kulağına üç altın veriyorlar," dedi arkadaşı, dişsiz ağzıyla gülümseyerek/'belki siz de şansınızı denemek istersiniz." "Peki ya kadın?" diye ısrar etti Tas.

"Bence o bir deli." İzci başını salladı. "Ona civar toprakların goblin kaynadığını, tek başına dolaşmaması gerektiğini söyledik. Bize kendisinin Paladine'm, ya da öyle bir isim söyledi onun ellerinde olduğunu, onun kendisine göz kulak olacağını söyledi."

İçini çeken Caramon içkisini dudaklarına götürdü. "Bunun, onun lakırdılarından olduğuna şüphe yok ..."

Sıçrayan Tas bardağı koca adamın elinden kaptı.

"Neler ..." Caramon ona hiddetle baktı.

"Haydi!" dedi Tas ona asılarak. "Gitmemiz gerek! Yardımlarınız için çok teşekkürler," dedi nefes nefese Caramon'u kapıya doğru çekiştirirken. "Onu nerede gördüğünüzü söylemiştiniz?"

"Buranın on mil kadar doğusunda. Arkadan, meyhanenin arkasından bir patika bulabilirsiniz. Ana yoldan ayrılıyor. O patikayı izlerseniz sizi ormana götürür. Kapıyolu'na gitmek için kullanılan kestirme bir yoldu; yolları bu kadar tehlikeli olmadan önce tabii.

"Tekrar teşekkür ederiz!" Tas hâlâ itiraz etmekte olan Caramon'u ittirerek kapıdan çıkartırken.

"Kahrolasıca, ne bu acelen?" diye hırladı Caramon, hiddetle, Tas'ın dürtükleyen ellerinden kendini kurtarmaya çalışırken. "Akşam yemeği yiyeydik bari..."

"Caramon!" dedi Tas aceleyle, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Düşün! Hatırla! Nerede olduğunu anlamadın mı? Buranın on mil doğusunda! Bak ..." Keselerinden birine asılıp açarak bir deste harita çıkarttı. Aceleyle aralarından bir şeyler ararken, haritaları yerlere saçtı. "Bak," diye tekrarladı sonunda birini açarak Caramon'un kızarmış yüzüne doğru uzatıp.

Koca adam, görmeye çalışarak haritaya baktı.

"Ha?"

"Aman... Bak şu anda buradayız, hesapladığım kadarıyla. Burası da Liman, hâlâ güneyimizde kalıyor. Burada da Kapıyolu var. Bu da sözünü ettikleri patika ve burada..." Tas parmağıyla işaret etti.

Caramon gözlerini kıstı. "Kara-kar-kar Kararık Orman," diye mırıldandı. "Kararık Orman. Bu tanıdık geliyor..."

"Tabii tanıdık geliyor! Neredeyse ölüyorduk orada!" diye bağırdı Tas kollarını sallayarak. "Bizi kurtarmak Raistlin'e düşmüştü..."

Caramon'un kaşlarını çattığını gören Tas aceleyle devam etti. "Ya oraya tek başına girerse?" diye sordu yalvarırcasına.

Caramon ormana baktı; mahmur gözleri dar, otlarla kaplanmış patikaya dikildi. Kaşlarını daha da çok çattı. "Benim onu durdurmamı bekliyorsun," diye geveledi.

"Doğal olarak onu durdurmamız gerek!" diye başladı Tas; sonra aniden durdu. "Senin hiç niyetin yoktu," dedi kender yavaşça Caramon'a bakarak. "Başından beri onun peşinden gitmek

niyetinde değildin. Sadece birkaç gün buralarda dolanıp, birkaç içki içip, biraz gülüp sonra Tika'ya dönüp başarısız bir sefil olduğunu söyleyecek, her zamanki gibi onun seni içeri almasını bekleyecektin..."

"Yok, ne yapmamı beklemiştin?" diye homurdandı Caramon, Tas'ın sitem dolu bakışlarından kaçınarak. "Bu kadının Yüksek Büyücülük Kulesi'ni bulmasına nasıl yardımcı olabilirim Tas?" Zırlamaya başladı. "Bulmak istemiyorum! Bir daha o kötü yere yaklaşmayacağıma yemin etmiştim! Onu orada mahvettiler Tas. Çıktığında teni garip altın bir renk almıştı. Ona o lanet olasıca gözleri verdiler, artık bütün görebildiği ölüm. Bedenini parçaladılar. Öksürmeden nefes bile alamıyor. Ve onun... onun beni öldürmesini sağladılar!" Boğulur gibi olan Caramon yüzünü ellerine gömerek acıyla hıçkırmaya, dehşetle titremeye başladı.

"O-o seni öldürmedi Caramon," dedi Tas, elinden hiçbir şey gelmediğini hissediyordu. "Tanis bana anlattı. O, sadece senin bir hayalinmiş. O da hastaymış, korkuyormuş, içinde büyük bir ağrı varmış. Ne yaptığını bilmiyormuş..."

Ama Caramon sadece başını sallamakla yetiniyordu. Ve yufka yürekli kender onu suçlayamadı. Oraya gitmek istememesine şaşmamak gerek, diye düşündü Tas pişmanlıkla. Belki onu eve götürsem daha iyi olur. Zaten bu halde kimseye pek bir faydası yok. Ama sonra Tas orada tek başına, düşünmeden Karank Orman'a girmek üzere olan Lady Crysania'yı hatırladı...

"Bir zamanlar oradaki bir ruhla konuşmuştum," diye mırıldandı Tas, "ama beni hatırlayıp hatırlamayacaklarına emin değilim. Sonra orada goblinler de var. Onlardan korkmasam da üç dört tanesinden daha fazlasıyla dövüşemeyeceğim belli."

Tasslehoff çaresiz kalmıştı. Keşke Tanis burada olsaydı! Yarımelf her zaman ne söylenmesi, ne yapılması gerektiğini bililr-di. Caramon'un laf dinlemesini sağlardı. Ama Tanis yok, dedi kenderin içindeki, zaman zaman kuşku verici bir biçimde Flint'e benzeyen sert bir ses. Şimdi her şey senin elinde, seni kapı kulbu kafalı seni!

Her şeyin benim elimde olmasını istemiyorum! diye sızlandıktan sonra sesin cevap verip vermeyeceğini bir an bekledi Tas. Ses cevap vermedi. Tek başınaydı.

"Caramon," dedi Tas sesine elinden geldiğince bir derinlik verip, mümkün olduğunca Tanis'e benzetmeye çalışarak, "bak en

azından VVayreth Ormanı'nın kenarına kadar bizimle gel. Sonra eve dönebilirsin. Büyük bir ihtimalle oradan sonra güvenlik içinde oluruz. . ."

Fakat Caramon dinlemiyordu. Kendine acıma duygusu ve içkiye batmış olan adam yere yığıldı. Sırtını bir ağaca dayararak isimsiz korkulara dair anlaşılmaz sözler gevelemeye ve kendisini geri alması için Tika'ya yalvarmaya başladı.

Ayağa kalkan Bupu koca savaşçının önünde duracak şekilde ilerledi. "Ben git," dedi tiksintiyle. "Ben şişko, salyalı sarhoş iste, ben bizim orda çok bul." Başını kararlılıkla sallayarak patikadan ilerlemeye başladı. Tas peşinden koşarak onu yakaladı ve sürükleyerek geri getirdi. "Hayır Bupu! Gidemezsin! Neredeyse vardık!"

Aniden Tasslehoff'un sabrı taştı. Tanis burada yoktu. Yardım edebilecek kimse yoktu. Aynı ejderha küresini kırdığı zamana benziyordu. Belki yaptığı şey doğru şey değildi ama düşünebildiği tek şey buydu.

Tas gidip Caramon'un incik kemiğini tekmeledi.

"Uf!" diye yutkundu Caramon. Hayretler içinde Tas'a baka kaldı; yüzünde incinmiş, kafası karışmış bir ifade vardı. "Bunu ne halt etmeye yaptın?"

Cevap olarak Tas bir kez daha tekmeledi, sertçe. Homurdanan Caramon bacağını tuttu.

"Şimdi biraz eğlence var," dedi Bupu. Neşeyle koşarak o da Caramon'un diğer bacağını tekmeledi. "Ben şimdi kal."

Koca adam kükredi. Sendeleyerek ayağa kalkıp Tas'a sert sert baktı. "Allah kahretsin Burrfoot eğer bu oyunlarından biriyse..."

"Bu oyun moyun değil koca öküz!" diye bağırdı kender. "Sadece tekmeleyip birazcık aklını başına toplamanı sağlamaya çalıştım o kadar! Zırlamanı yeterince dinledim! Bütün bu yıllar boyunca bütün yaptığın zırlamaktı! Soylu Caramon, her şeyini nankör kardeşi için feda eden soylu Caramon. Her zaman Raistlin'e öncelik tanıyan sevecen Caramon! Tamam -belki öyle yapmışsındır, belki yapmamışsmdır. Şimdi bana hep Caramon'u ön planda tutu-yormuşsun gibi gelmeye başladı! Ve belki de Raistlin, benim yeni yeni fark etmeye başladığım bu şeyi biliyordu! Yaptıklarını kendin için yapıyordun! Raistlin'in sana ihtiyacı yoktu- senin ona ihtiyacın vardı! Kendi hayatını yaşayamayacak kadar korkak olduğun için onun hayatını yaşıyordun!"

Caramon'un gözleri alevlendi, hiddetle yüzü soldu. Yavaş yavaş ayağa kalktı, koca elini yumruk yapmıştı. "Bu kez çok ileri gittin seni küçük piç seni..."

"Öyle mi?" diye bağırmaya başlamıştı Tas şimdi, zıp zıp zıplarken. "O zaman şunu dinle Caramon! Durmadan nasıl kimsenin sana ihtiyacı olmadığı konusunda söylenir durursun. Hiç durup da, Raistlin'in şu anda sana, her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu düşündün mü? Ya Lady Crysania -şimdi onun da sana ihtiyacı var! Sense kocaman, titrek bir jöle parçası gibi, beyni içkiye batmış, lapaya dönmüş bir halde orada öylece duruyorsun!"

Tasslehoff bir an için çok ileri gittiğini düşündü. Caramon ileri doğru dengesiz bir adım attı; yüzü benek benek, leke leke olmuş, çirkinleşmişti. Viyaklayan Bupu, Tas'ın arkasına saklandı. Kender yerinden kıpırdamadı -aynı hiddetten çıldıran elf lordlannın ejderha küresini kırdığı için onu ikiye ayıracakları zamandaki gibi. Caramon, Tas'ın üzerine eğildi, koca adamın içki kokan nefesi kenderin öğürmesine neden olmuştu. Gayri ihtiyari gözlerini kapattı. Korkudan değil de Caramon'un yüzündeki o korkunç keder ve hiddetten.

Olduğu yerde sıkı sıkı durmuş, büyük bir ihtimalle burnunu kafasının arkasından çıkartacak olan darbeyi bekliyordu.

Ama öyle bir darbe hiç inmedi. Onun yerine çatırdayarak ayrılan bir ağaç sesi ve sık çalılar içinde ilerleyen ağır adımlar duyuldu.

Tas, dikkatlice açtı gözlerini. Caramon gitmişti, ormana doğru patikadan ortalığı ezip geçiyordu. İçini çeken Tas ardından baktı. Bupu, Tas'ın arkasından çıktı.

"Bu eğlence," diye beyan etti. "Zaten ben kal. Belki yine oyun oynar biz?"

"Zannetmiyorum Bupu," dedi Tas hüzünle. "Haydi. Peşinden gitsek fena olmayacak."

"Eh tamam," diye düşündü lağım cücesi filozofça. "Başka bir oyun denk gelir, daha eğlence."

"Evet," diye katıldı fikrine Tas, aklı başka yerlerdeydi. O rezil handa birinin onları duyup da rezalet çıkarmasından korkan kender gözlerini dört açarak etrafına bakındı.

Çatlak Kupa meyhanesi yok olmuştu. Harap bina, tek bir zinciri üzerinde sallanan levha, cüceler, izciler, barmen, hatta

[en

Caramon'un dudaklarına götürmüş olduğu bardak. Hepsi öğlen havasına karışıp yok olmuştu, tıpkı uyanınca kaybolan kötü bir rüya gibi.

Böfiim T
Ruhlar seni götürürken söyle şarkını, Söyle şarkını çift gören gözüne, Gökyüzünde altı ay parlarken Sade Jane, Sevimli Lindas oluverir.
Denizcinin cesaretine söyle şarkını, Söyle şarkını dirsekler kırılırken, Sığınağın yakuttan bir liman Öyleyse kör kütük sarhoş ol.
Gönlün samimiyken söyle şarkını,
Söyle şarkını endişe içkisine,
Söyle şarkını zigzaglar çizen yol için birisine,
Ve köpeğin ile her bir kılına.
Bütün garson kızlar seviyor seni,
Bütün köpekler dostun,
Ne diyorsan kastettiğin odur,
Öyleyse kör kütük sarhoş ol.
Akşam olduğunda Caramon fitil gibi sarhoş olmuştu.

Tasslehoff ile Bupu koca adama, tam patikanın ortasında durmuş şişesindeki son cüce birasını da bitirirken yetişmişlerdi. Başını iyice arkaya eğmiş, tek bir damlanın dahi yabana gitmesine engel olmaya çalışıyordu. Şişeyi indirdiği zaman da, aslında bunu büyük bir hayal kırıklığı ile içine bakmak için yapmıştı. Durduğu yerde yalpalayarak şişeyi salladı.
"Hepsi bitmiş," diye mırıldandığını duydu Tas, kendi kendine.
Kenderin kalbi yumuşadı.

"Şimdi ne halt edeceğim," dedi Tas kendine, dertli dertli. "Yok olan hanı ona anlatamam. Bu haldeyken anlatamam! İşleri daha da çıkmaz bir hale soktum!"

Fakat Caramon'a yaklaşıp adamın omuzuna vuruncaya kadar durumun ne kadar kötü olduğunu fark edememişti. Koca adam sarhoşça bir telaşla arkasına döndü.
"Ne var? Kim o?" Hızla kararmakta olan ormana baktı.

"Benim, burada aşağıda," dedi Tas cılız bir sesle. "Be-ben sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istemiştim Caramon ve..."

"Ha? Hı..." Geriye doğru sallanan Caramon ona baktıktan sonra ahmakça gülümsedi. "A, merhaba minik dostum. Bir kender" -gözleri Bupu'ya kaydı- "bir lay-lay-layım cücesi," diye bitirdi aceleyle. Eğilerek selam verdi. "İssimlerrizne?"
"Ne?" diye sordu Tas.
"İssimlerrizne?" diye tekrarladı Caramon vakarla.

"Beni tanıyorsun Caramon," dedi Tas kafası karışarak. "Ben Tasslehoff'um."

"Ben Bupu," diye cevap verdi lağım cücesi; yüzü aydınlanmıştı belli ki bunun başka bir oyun olduğunu zannetmişti. "Kim sen?"

"Kim olduğunu biliyorsun," diye başladı Tas huzursuzuca; Caramon sözünü kestiğinde neredeyse küçük dilini yutacaktı.

"Ben Raistlin," dedi koca adam ciddiyetle, sallanarak bir kez daha selam verirken. "Bü-büyük ve gü-gü-güşlü bir büyü kullanıcısı."

"Aman saçmalama Caramon!" dedi Tas bıkkınlıkla. "Üzgünüm dedim sana, o yüzden bırak..."

"Caramon mu?" Koca adamın gözleri önce fal taşı gibi açıldıktan sonra, kurnazca kısıldı.
"Caramon öldü. Onu öldürdüm. Çok zaman önce Kul-Kür-Küle, Yüssekbüjülükkülesinde."
"Reorx'un sakalı adına!" dedi Tas nefesi arasından.
"O değil Raistlin!" dedi Bupu burnundan soluyarak. Sonra

durdu, kuşkuyla bir süzdü. "O mu?"
"H-hayır tabii ki değil," diye atıldı Tasslehoff.

"Bu değil komik oyun!" dedi Bupu kesin bir kararla. "Ben değil sevmek! O, bana iyi davranan güzel adam yok. O, şişko sarhoş. Ben eve git." Etrafına bakındı. "Ne taraf ev?"

"Şimdi sırası değil Bupu!" Neler oluyor? diye merak etti Tas sıkıntıyla. Tepe saçından tutarak şiddetle asıldı. Gözleri acıyla yaşarınca kender rahat bir nefes aldı. Bir an için farkına varmadan uykuya daldığından ve garip bir rüyada dolandığından korkmuştu.

Ama belli ki bu gerçekti -hem de fazlasıyla gerçek. Ya da en azından onun için. Caramon'a gelince, onun öyküsü tamamiyle farklıydı.

"Bakın," dedi Caramon ciddiyetle, bir ileri bir geri sallanırken. "Şimdi bi büyüşihiri yapçam." Ellerini kaldırarak bir sürü abuk sabuk söz sıraladı. "Külvetoz ve sıçanyuvası! Gümbürt!" Bir ağacı işaret etti. "Puf," diye fısıldadı geriye doğru sallanarak. "Alevler içinde! Alev! Alev! Yanıyor, yanıyor, yanıyor., aynı javallı Caramon gibi." İleri doğru sallanarak, patika boyunca yalpaladı.

"Bütün garson kıjlar seviyor seni," diye şarkı söylemeye başladı. "Bütün köpekler dostun. Ne diyorsan kastettiğin odur."

Tas ellerini ovuşturarak peşinden gitti. Bupu da arkadan seyir-tiyordu.

"Ağaç yok yandı," dedi Tas'a sertçe.

"Biliyorum!" diye homurdandı Tas. "Sadece...zannediyor ki..."

"O kötü büyücü. Sıra ben." Muntazam aralıklarla ayaklarına dolanan koca heybesini karıştıran Bupu muzafferane bir çığlıkla son derece ölü, sertleşmiş bir fare çıkarttı.

"Şimdi sırası değil Bupu..." diye başladı Tas, başında kalan azıcık aklının da kaçmak üzere olduğunu düşünerek. Önlerinden giden Caramon şarkısını kesmiş ormanı örümcek ağlarıyla kaplamakla ilgili bir şeyler bağırıp çağırıyordu.

"Ben gizli büyü söz söylecek," diye beyan etti Bupu. "Sen yok dinle. Giz bozul."

"Dinlemem," dedi Tas sabırsızlıkla bütün yalpalamalarına rağmen oldukça hızla ilerlemekte olan Caramon'a yetişmeye çalışarak.

"Dinliyorsun mu?" diye sordu Bupu nefes nefese peşinden gelirken.

"Hayır," dedi Tas içini çekerek.

"Neden?"

"Bana dinleme dedin!" diye bağırdı Tas içine fenalık gelerek. "Ama hiç dinleme sen, ne zaman dinleme nasıl bilecek sen?" diye sordu Bupu hiddetle. "Sen gizli büyü söz çalmaya çalış! Ben eve git!"

Lağım cücesi zınk diye durarak döndü ve patikadan geri gitmeye başladı. Tas da kayarak durdu. Seslerden oluşan bir ejderha ordusunu hayalinde canlandırmış olarak, bir ağaca sıkı sıkı tutunan Caramon'u artık görebiliyordu. Koca adam en azından bir süre daha yerinden kımıldıyacağa benzemiyordu. Kendi kendine küfreden kender dönerek lağım cücesinin peşinden koştu.

"Dur Bupu!" diye bağırdı deliler gibi, omuzu zannettiği leş gibi paçavra parçalarını tutarak. "Yemin ederim ki senin gizli büyü sözünü hiçbir zaman çalmayacağım!"

"Çaldın bile" diye ciyakladı dişi lağım cücesi ölü sıçanı yüzünü doğru sallayarak. "Sen söyle bile!"

"Ne dedim?" diye sordu Tasslehoff tamamen şaşırarak.

"Gizli büyü söz! Sen söyle!" diye bağırdı Bupu hiddetle. "Bur-da! Bak!" Ölü sıçanı uzatarak patikada, önlerinde bir yerleri işaret ederek bağırdı, "Ben şimdi gizli büyü söz söyle: Gizli büyü sözü! İşte. Şimdi biraz sıcak büyü gör biz."

Tas elini başına koydu. Başı dönüyordu.

"Bak! Bak!" diye bağırdı Bupu zaferle kirli parmaklarından birini uzatarak. "Gördün? Ben ateş yak. Gizli büyü söz hiç şaşma. Hıh. Kötü büyü kullanıcısı -o."

Yola doğru bakan Tas gözlerini kırpıştırdı. Önlerinde, patika üzerinde alevler görebiliyordu.

"Ben kesinlikle Kenderyurdu'na geri dönüyorum," diye düşüncelere daldı Tas kendi kendine. "Küçük bir ev alacağım... ya da belki de kendimi daha iyi hissedinceye kadar bizimkilerin yanına yerleşirim."

"Kim var orada?" diye seslendi net, billur gibi bir ses.

Tasslehoff'u bir iç rahatlığı sardı. "Bir kamp ateşiymiş!" diye geveledi, neredeyse mutluluktan delirmişti. Ve o ses! İlerledi, karanlık içinden ışığa doğru koşuyordu. "Benim... Tasslehoff Burrfoot. Ben... uff!"

"Uff'un çıkış nedeni Caramon'un kenderi tutup güçlü kollarıyla havaya kaldırmasından ve eliyle ağzını kapatmasından kaynaklanmıştı.

"Şışşt," diye fısıldadı Caramon Tas'ın kulağına. Nefesinin buğusu kenderin başının dönmesine neden olmuştu. "Orada birşij var!"

"Mpf blsxtçscat!" diye kıvrılıp kurtulmaya alıştı Tas deliler gibi; J Caramon'un elini gevşetmeye çalışıyordu. Kender yavaş yavaş! boğulmaya başlamıştı.

"Tahmin ettiğim kişi," diye fısıldadı Caramon, eli kenderinl ağzını daha da sıkı kavrarken kendi kendine ciddiyetle başını sal- j layarak.

Tas mavi yıldızlar görmeye başlamıştı. Çaresizlik içinde, bütün ' gücüyle Caramon'un ellerini açmaya çalışıyordu ama Bupu aniden Caramon'un ayaklarının dibinde bitmeseydi bu kenderin kısa ama ı heyecan dolu yaşamının sonu olacaktı.

"Gizli büyü söz!" diye cıyakladı ölü sıçanı Caramon'un yüzüne tutarak. Uzaktaki ateşin ışığı leşin kara gözlerinden yansımış, ebedi j tebessümünde sıkışmış kalmış keskin dişlerinden pırıldamıştı.

"Ayyy!" diye bağırdı Caramon kenderi elinden düşürerek. Tas! yere düşerek soluklanmaya çalıştı.

"Orada neler oluyor?" dedi soğuk bir ses.

"Sizi... kurtarmaya geldik..." dedi Tasslehoff, başı dönerek ayağa kalkınca.

Tam önlerinde, patikada kürklere bürünmüş beyaz cüppeli bir suret belirdi. Bupu surete derin bir kuşkuyla baktı.

"Gizli büyü söz," dedi lağım cücesi ölü sıçanı Paladine'ın Saygıdeğer Rahibe' sine doğru sallayarak.

Lady Crysania, Tasslehoff'a, aynı gece ilerleyen vakitlerde ateşin etrafına oturduklarında." Çok fazla minnetar kalmadığım için affınıza sığınırım," dedi

"Biliyorum. Çok özür dilerim," dedi Tasslehoff, sefil bir halde yerde kamburunu çıkartarak otururken. "Her şeyi yüzüme gözüme < bulaştırdım. Genellikle öyle yaparım," diye devam etti kederle. "İstediğine sor. Hep, insanları delirttiğimi söylerler bana -ama ilk kez bunu gerçek anlamda yaptım."

Burnunu çeken kender Caramon'a endişeli bir bakış fırlattı. Koca adam pelerinine bürünmüş ateşin yanında oturuyordu. Hâlâ güçlü cüce içkisinin etkisi altında olduğu için artık bazen Caramon, bazen de Raistlin oluyordu. Caramon olarak oburca yemek yiyor, iştahla yemekleri ağzına tıkıyordu. Ondan sonra onlara birkaç müstehcen türkü ziyafeti çekiyordu -buna en çok Bupu zevkleni-

yor, düzensizce alkış tutup, nakaratlarda ona eşlik ediyordu. Tas deliler gibi gülmek ile bir kayanın altına girip utanç içinde ölmek arasında paramparça olmuştu.

Fakat kender ürpererek Caramon'u, Raistlin'dense -müstehcen türküleri ve bütün diğer kabalıklarına rağmen - Caramon'u tercih ettiği kararına vardı. Değişim aniden meydana gelmişti, aslında tam bir şarkının ortasındayken. Koca adamın görüntüsü çöktü, öksürmeye başladı sonra -kısık gözlerle onlara bakarak- kendi kendisine susmasını emretti.

"Bunu ona sen yapmadın," dedi Lady Crysania, Tas'a buz gibi bakışlarla Caramon'u süzerken. "Bu içkiden. Kaba biri, kalın kafalı ve belli ki kendine de pek hakim biri değil. Zevklerinin kendisine hakim olmasına izin vermiş. Onun Raistlin'in ikizi olması garip öyle değil mi? Kardeşi o kadar kendine hakim, o kadar disiplinli, akıllı ve kibar ki."

Omuzlarını silkti. "Bu zavallı adama acımak gerektiğine hiç kuşku yok." Ayağa kalkarak atının bağlandığı yere gidip, eyerin arkasına bağlanmış olan döşeği çözmeye başladı. "Paladine'a ettiğim dualarda onu unutmayacağım."

"Dualaların bir zararı olmayacağına eminim," dedi Tas kuşkuyla, "ama tam şu anda tarbean çayı ona daha iyi gelirdi."

Lady Crysania dönerek kendere sitem dolu bir bakışla baktı. "Eminim dinsizlik etmek istememişsindir. O yüzden söylemiş olduğun şeyi söyleniş şekline göre değerlendireceğim. Öte yandan bundan sonra olaylara daha ciddi bir açıdan bakmaya gayret et."

"Ben ciddiydim," diye karşı çıktı Tas. "Caramon'un ihtiyacı olan birkaç kupa koyu, adam gibi tarbean çayı..."

Lady Crysania'nın kaşları öyle bir kalktı ki Tas, söylediği hangi şeyin kadını o kadar üzdüğü hakkında hiçbir fikri olmasa da susmak zorunda kaldı. O da kendi battaniyelerini açmaya başladı; keyfi hiç hatırlayamadığı kadar kaçmıştı. Aynı Estvvilde Bozkırları Muharebesi'nde Flint ile birlikte ejderha sırtına bindikleri zamanki gibiydi. Ejderha bulutlara doğru süzülmüş, sonra bulutların içinden fırlayıp fırıldak gibi dönmeye başlamıştı. Bir süre için aşağısı yukarsı, yukarsı aşağısı, gökyüzü yer, yer gökyüzü olmuştu; sonra -wuuup! bir buluta dalmışlar, her şey bir pus içinde yok olmuştu.

Aklı aynı, o andaki gibiydi. Lady Crysania, Raistlin'i takdir edip Caramon'a acıyordu. Tas emin değildi ama bu ona ters kepçe gibi geliyordu. Sonra hem Caramon olan, hem de olmayan bir

Caramon vardı. Bir dakika önce varken, bir dakika sonra yok olan meyhaneler vardı. Dinlememesi gerektiğini anlaması için dinlemesi gereken bir gizli büyü sözü vardı. Sonra tarbean çayı ile ilgili son derece mantıklı, sağ duyulu bir öneride bulunuyor ve dinsiz olduğu için azarlanıyordu.

"Zaten," diye mırıldandı kendi kendine, battaniyelerini çekerken, "Paladine ile samimi arkadaş sayılırız. O ne demek istediğimi anlamıştır."

İçini çeken kender dertop edilmiş bir cüppeyi başının altına yastık yaptı. Artık Caramon'un Raistlin olduğuna iyice ikna olan Bupu, başını büyük bir hürmetle koca adamın ayağına yaslayarak kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Caramon da artık sakin sakin oturmuş, gözlerini kapatmış kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Zaman zaman öksürüyordu; bir keresinde yüksek sesle Tas'tan, büyülerini çalışabilmesi için büyü kitabını getirmesini bile istemişti. Yine de yeterince sakin görünüyordu. Tas kısa bir süre içinde sızıp, uyuyarak cüce içkisinin etkisinden kurtulmasını umdu.

Ateş geçmeye başlamıştı. Lady Crysania battaniyesini, rutubeti engellemesi için yaydığı çam iğnelerinden bir yatak üzerine serdi. Tas esnedi. Kadın tahmin ettiğinden çok daha iyi idare ediyordu durumunu. Konaklamak için güzel ve uygun bir yer seçmişti: Hem patikaya yakındı, hem de yakından berrak bir su akıyordu. Üstelik bu karanlık ve tekin olmayan ormana da fazla dalmamıştı...

Tekin olmayan orman... bu ona ne hatırlatmıştı? diye düşünmekte olduğunu fark etti Tas tam uykuya dalarken. Önemli bir şeyler. Tekin olmayan orman. Tekin olmayan... tekin olmayan hayaletlerle konuşmak...

"Kararık Orman!" dedi telaşla, şimşek gibi yattığı yerde doğrularak.

"Ne?" diye sordu Lady Crysania tam cüppesine sıkı sıkı sarınmış yatmaya hazırlanırken.

"Kararık Orman!" diye tekrarladı Tas telaşla. Artık iyice uyanmıştı. "Kararık Orman yakınlarındayız. Seni uyarmaya gelmiştik! Korkunç bir yerdir. Yanlışlıkla girebilirdin. Belki girmişizdir bile..."

"Kararık Orman mı?" Caramon'un gözleri alevlenerek açıldı. Etrafına belli belirsiz baktı.

"Saçmalama," dedi Lady Crysania rahat bir edayla, yolculuk için getirmiş olduğu minik bir yastığı başının altına yerleştirerek.

"Kararık Orman'da değiliz, henüz girmedik. Beş mil kadar ileride. Yarın bizi oraya götürecek olan bir patikaya varacağız."
"Sen. . .oraya gitmek mi istiyorsun!" diye kesildi Tas'ın nefesi.
"Tabii ki," dedi Lady Crysania soğukça."Oraya Ormanefendisi'-nin yardımını almak için gidiyorum. Buradan Wayreth Or-manı'na gitmem uzun aylarımı alır, atla gitsem bile. Gümüş ejderhalar Kararık Orman'da Ormanefendisi ile birlikte yaşıyorlar. Beni istediğim yere uçuracaklar."
"Ama hayaletler, o ölü, eski kral ve yandaşları..."
"... Ejderha Yüceef endiler i ile savaşmak için yapılan çağırıyı dinleyip gidince o korkunç bağlarından kurtulmuş oldular," dedi Lady Crysania, biraz sertçe. "Savaş tarihini çalışmalısın Tasslehoff. Özellikle de savaşa bizzat katılmış olduğun için. İnsan ve elf güçleri Qualinesti'yi yeniden almak için bir araya geldiklerinde Kararık Orman'ın hayaletleri onlarla birlikte savaşarak kendilerini bu korkunç yaşama bağlayan karanlık büyüyü bozmuşlardı. Bu dünyayı terk etmişler ve bir daha görülmemişler."
"Ha," dedi Tas aptal aptal. Bir süre etrafına bakındıktan sonra döşeğinin üzerinde oturdu. "Onlarla konuşmuştum," diye devam etti dalıp giderek. "Çok kibardılar -gelip giderken biraz sert davranıyorlardı ama çok kibardılar. Düşününce üzülmemek elde değil..."
"Ben oldukça yoruldum," diye kesti sözünü Lady Crysania. "Yarın da önümde uzun bir yolculuk var. Lağım cücesini de alarak Kararık Ormana doğru yoluma devam edeceğim. Sen de sarhoş arkadaşını alıp, ihtiyacı olan yardımı -tanrının da izniyle - bulabileceğini umduğum evine geri götürürsün. Şimdi uyu."
"Birimiz... nöbet tutsak iyi olmaz mı?" diye sordu Tas tereddütle. "O izciler dediler ki..." Aniden sustu. "O izciler" olmayan handa varlardı.
"Saçmalama. Dinlenirken Paladine bizi korur," dedi Lady Crysania sertçe. Gözlerini kapatarak sessizce duasını mırıldandı.
Tas yutkundu. "Aynı Paladine'dan mı söz ediyoruz acaba?" diye sordu Fizban'ı düşünüp kendini pek bir yalnız hissederek. Ama yine dinsizlikle suçlanmak istemediğinden, bunu kendi kendine söylemişti. Uzandıktan sonra battaniyesi içinde kıpır kıpır kıpırdandı ama bir türlü rahat edemedi. Sonunda uykusu iyice kaçtı; oturup sırtını bir ağaç gövdesine yasladı. Bahar gecesi serin ama insanı rahatsız edecek kadar soğuk değildi. Gökyüzü berraktı,

hiç rüzgâr yoktu. Ağaçlar aralarıda hışırtıyla konuşuyorlar, yeni yaşamın dallarında dolaştığını hissederek uzun kış uykularından uyanıyorlardı. Elini toprağa süren Tas çürüyen yaprakların altından başveren yeni çimleri elledi.
Kender içini çekti. Hoş bir geceydi. Neden kendisini huzursuz hissediyordu? Duyduğu bir ses miydi? Bir dal mı kırılmıştı? Oturduğu yerde sıçrayan Tas etrafına bakındı; daha iyi duyabilmek için nefesini tutmuştu. Hiç. Sessizlik. Başını göğe kaldırıp Platin Ejderha Paladine takımyıldızının, Terazi Gilean takımyıldızı etrafında döndüğünü gördü. Pladine'ın öte yanında Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'in takımyıldızı, Beş Başlı Ejderha duruyordu; iki takımyıldız birbirlerini dikkatle izliyordu.
"Orada, çok uzaktasın," dedi Tas, Platin Ejderhaya. "Üstelik gözkulak olman gereken koca bir dünya var, sadece biz yokuz ki. Umarım bu gece dinlenirken ben de bizim için nöbet tutarsam gücenmezsin. Maksadım saygısızlık değil tabii ki. Sadece bu gece, oradan bir başkası da bizi gözlüyor gibi bir his var içimde, bilmem anlatabildim mi?" Kender ürperdi. "Neden böyle aniden bir tuhaf hissettim kendimi bilmiyorum. Belki de Kararık Orman'a bu kadar yakın olduğumuzdandır ve -görünüşe göre herkesten mesul olan da benim!"
Bu, kender için rahatsızlık verici bir düşünceydi. Tas kendinden sorumlu olmaya alışıktı ama Tanis ve diğerleriyle yolculuk ederken, her zaman için grubun sorumluluğunu üstlenen biri olurdu. Güçlü, hünerli savaşçılar olurdu...

Neydi o? Bu kez gerçekten bir şey duymuştu! Ayağa sıçrayan Tas kımıldamadan durup karanlığa doğru baktı. Etraf sessizdi, önce bir hışırtı oldu, sonra...
Bir sincap. Tas derin bir nefes aldı.
"Uyanıkken ateşe bir odun daha atayım," dedi kendi kendine. Aceleyle ilerlerken Caramon'a bir göz attı ve içinde bir sancı hissetti. Caramon'un güçlü kollarına güvenebilseydi karanlıkta nöbet tutmak daha kolay olurdu. Ama savaşçı sırt üstü devrilmiş, gözleri kapalı, ağzı açık, sarhoşluğun verdiği umursamazlıkla horluyordu. Caramon'un çizmesine kıvrılmış, başını Caramon'un ayağına koymuş olan Bupu'nun horultuları da koca adamınkilere karışıyordu. Onlardan mümkün olduğu kadar uzakta bir yerde, pürüzsüz yanağını kavuşturmuş olduğu ellerine dayamış Lady Crysania huzur içinde uyuyordu.
Tas titrek bir elle odunları ateşe attı. Ateşin alevlenmesini seyrederek nöbet tutmak amacıyla yerleşip, gecenin örtüsü altındaki fısıtlı halindeki sözleri artık meşum bir ton taşıyan ağaçları seyretmeye başladı. Sonra, yine duydu.
"Sincap!" diye fısıldadı yiğitçe.
Gölgelerde hareket eden bir şey mi vardı? Uzaktan bir çıtırtı duyuldu -ortadan kırılmış bir çomak gibi. Bunu yapacak bir sincap daha anasından doğmamıştı! Tas, sonunda küçük bir bıçak buluncaya kadar keselerini karıştırdı.
Orman hareket ediyordu! Ağaçlar yaklaşmaya başlamıştı!
Tas uyarmak için bağırmaya çalıştı ama ince bir ağaç dalı kolunu yakalamıştı...
"Ayyyy" diye bağırdı Tas kendini kurtarıp dalı bıçaklayarak.
Bir küfür ve kesik bir acı çığlığı duyuldu. Dal Tas'ı bıraktı ve Tas rahat bir nefes aldı. Şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir ağaç kesik bir acı çığlığı atmamıştı. Her neyle karşı karşıya idiysiler bunlar yaşayan, nefes alan...
"Saldırı!" diye bağırdı kender geriye doğru yuvarlanırken. "Caramon! İmdat! Caramon..."
İki yıl önce olsaydı koca savaşçı anında ayağa kalkar, eli kılıcının kabzasını kavrar, dövüşe hazır ve nazır olurdu. Fakat sırtını ateşe vermek için debelenen, saldıran her neyse onu geri tutmaya yarayan küçük bıçağı elinde Tas, Caramon'un sarhoş umursamazlığı içinde başının bir yandan bir yana döndüğünü gördü.
"Lady Crysania!" diye bağırdı Tas deliler gibi, ormandan yaklaşan başka kara şekiller görerek. "Uyanın! Ne olur uyanın!"
Artık ateşin ısısını hissedebiliyordu. Bir gözü tehditkâr gölgelerde olan Tas uzanıp dumanı tütmekte olan odunlardan birini kavradı -tuttuğu ucun sönük ucu olduğunu umarak. Alevli odun parçasını önüne tuttu.
Yaratıklardan biri ona doğru bir hamlede bulunurken bir hareket yaşandı. Tas bıçağını savurarak onları geri püskürttü. Ama o anda kendisine saldıran, ateşin ışığına girince göz ucuyla ne olduğunu yakalayabilmişti.
"Caramon!" diye ciyakladı. "Ejderanlar!"
Artık Lady Crysania da uyanmıştı;Tas onun doğrulup, uyku sersemliğiyle etrafına bakındığını gördü.
"Ateş!" diye bağırdı Tas ona çaresizlikle. "Ateşe yaklaşın!" Bupu'ya takılan kender Caramon'u tekmelemeye başladı.

"Ejderanlar!" diye bağırdı yine.
Caramon'un gözlerinden biri açıldı, derken diğeri; etrafına sersem sersem bakınmaya başaldı.
"Caramon! Tanrılara şükürler olsun!" diye bir oh çekti Tas. Caramon doğrulup oturdu. Tamamen nerede olduğundan bihaber, aklı karışmış bir halde kampın çevresine bakarken etrafta bir tehlike olduğunu anlayacak kadar savaşçılığı kalmıştı. Sendeleyerek ayağa kalkıp kılıcının kabzasına davranarak geğirdi. "Ne o?" diye mırıldandı, görmeye çalışarak.

"Ejderanlar!" diye acı bir çığlık attı Tasslehoff etrafta küçük bir şeytancık gibi zıp zıp zıplayıp alevli odunu ile bıçağını öyle bir kuvvetle sallıyordu ki gerçekten de düşmanlarını yaklaştırmıyor- i du.

"Ejderanlar mı?" diye mırıldandı Caramon, etrafına gözlerine inanamayarak bakıyordu. Sonra geçmekte olan ateşin ışığında o sürüngenimsi çarpık yüzü gördü. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ejderanlar!" diye hırladı. "Tanis! Sturm! Gelin buraya! Raistlin -büyün! Onları haklarız." Kılıcını kınından çekip çıkartan Caramon gümbürdeyen bir savaş narasıyla ileri atıldı ve yüzü koyun yere kapaklandı. Bupu ayaklarına yapışmıştı. "Yo, hayır," diye homurdandı Tas.

Caramon yere uzanmış kendisine neyin çarptığını anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırıyor, başını sallıyordu. Vahşice uyandırılan Bupu dehşet ve acı içinde ulumaya başladıktan sonra Caramon'un bileğini ısırmıştı.

Tas düşmüş olan savaşçıya yardım etmek -en azından Bupu'yu üzerinden almak- için harekete geçmişti ki bir çığlık duydu. Lady Crysania! Allah kahretsin! Onu unutmuştu! Arkasını dönünce Rahibenin ejderha adamlardan biriyle boğuştuğunu gördü.

Tas hızla ileriye fırlayıp ejderanı bütün gücüyle bıçakladı. Ciyaklayan yaratık Crysania'yı bırakarak sırt üstü düştü ve cesedi Tas'ın ayaklarının dibinde taşlaştı. Kender tam zamanında bıçağım çekmesi gerektiğini hatırlamıştı, yoksa taşlaşmış ceset bıçağını hapsederdi.

Tas, Crysania'yı , bacağındaki lağım cücesini silkip atmaya çalışan Caramon'a doğru çekti.

Ejderanlar dört bir yandan sıkıştırmaya başlamışlardı. Çılgınlar gibi etrafına bakman Tas her yanlarının yaratıklarla
çevrilmiş olduğunu gördü. Ama niye hep birlikte saldırmıyorlardı? jsfeyi bekliyorlardı?
"İyi misin?" diye sorabilmeyi becerdi Crysania'ya.

"Evet," dedi kız. Çok solgun da olsa sakin görünüyor ve -kork-muş olsa da- korkusunu denetim altında tutuyordu. Tas kızın dudaklarının hareket ettiğini gördü -büyük bir ihtimalle sessiz bir duaydı bu. Kenderin dudakları gerildi.

"Alın hanımefendi," dedi, alevli odunu kadını eline uzatarak. "Sanırım aynı anda hem dövüşüp, hem dua etmek zorundasınız."

"Elistan yapmıştı. Ben de yapabilirim," dedi Crysania; sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

Gölgelerden haykırılan emirler duyuldu. Ses bir ejderan sesi değildi. Tas sesi çıkartamıyordu. Tek bildiği, bu sesi duymanın bile tüylerini diken diken ettiğiydi. Ama durup olanları merak edecek vakit bile yoktu. Dilleri bir karış sarkmış ejderanlar üzerlerine atlıyordu.

Crysania beceriksizce ateşli odunu savuruyordu ama bu ejde-ranların tereddüt içinde kalmalarına yetiyordu. Tas, hâlâ Bupu'yu, Caramon'dan ayırmaya çalışıyordu. Onları bu durumdan kurtaran, yanlışlıkla da olsa, aniden ortaya çıkan bir ejderan olmuştu. Tas'ı geri çeken ejderan, pençeli eliyle Bupu'yu kavramıştı.

Lağım cüceleri bütün Krynn'de sınırsız korkaklıklarıyla ve savaş sırasındaki güvenilmezlikleriyle ünlenmişlerdir. Fakat bir kez köşeye sıkışırlarsa kuduz sıçanlar gibi dövüşebilirlerdi.

"Glupsludge!" diye viyakladı Bupu hiddetle ve Caramon'un bileğini kemirmeyi bırakarak dişlerini ejderanın bacağının pullu derisine sapladı.

Bupu'nun çok fazla dişi yoktu ama olanları da sivriydi ve ejderanın yeşil etini, akşam fazla yemek yemememiş olmanın verdiği bir iştahla ısırmıştı.

Ejderan korkunç bir çığlık attı. Kılıcını kaldırarak tam Bupu'nun Krynn üzerindeki günlerine bir son verecekti ki -neler olup bittiğini görmek için tüm sakarlığıyla dönen- Caramon yanlışlıkla yaratığın kolunu biçti. Oturduğu yerde doğrulan Bupu, hevesle başka bir kurban arayarak, dudaklarını yalayarak etrafına bakındı.

"Yaşa! Caramon!" diye tezahüratta bulundu Tas çılgınca; küçük bıçağını saldıran bir yılan misali önüne gelene saplayıp duruyordu. Lady Crysania ejderanlardan birine ateşli odunuyla vurmuş,

Paladine'ın adını haykırıyordu. Ejderan düşmüştü.

Tas'ın görebildiği kadarıyla hâlâ ayakta durabilen iki üç ejde-ran kalmıştı; kender sevinmeye başlamıştı. Yaratıklar tam ateş ışığının dışında geziniyorlar, yorgun bir edayla ayakta sallanan koca savaşçıyı süzüyorlardı. Gölgede duran Caramon hâlâ eski günlerdeki tehditkâr görünüşünü koruyordu. Kılıcı kızıl alevlerde korkunç bir halde parlıyordu.

"Yakala onları Caramon!" diye bağırdı Tas tiz sesiyle. "Başlarını tokuştur..."

Caramon ona doğru, yüzünde garip bir ifadeyle yavaş yavaş dönmeye başlayınca kenderin sesi kesildi.

"Ben Caramon değilim," dedi yavaşça. "Ben onun ikizi Raistlin'im. Caramon öldü. Onu öldürdüm." Elindeki kılıca bakan koca savaşçı sanki kılıç elini yakmış gibi kılıcı elinden düşürdü. "Elimde bu soğuk çelikle ne yapıyorum" diye sordu sertçe. "Elimde bir kılıç ve kalkanla büyü yapamam!"

Ejderanlara telaşlı bir bakış fırlatan Tasslehoff boğulacak gibi oldu. Ejderanların birbirleriyle bakıştıklarını görebiliyordu. Yavaş yavaş ilerlemeye başladılar, şimdi hepsinin bakışları koca savaşçıda toplanmıştı; belli ki bir çeşit tuzaktan korkuyorlardı.

"Sen Raistlin değilsin! Sen Caramon'sun!" diye bağırdı Tas çaresizlik içinde ama hiç faydası yoktu. Adamın beyni hâlâ cüce birasıyla dopdoluydu. Aklı tamamen yerinden çıkmış olan Caramon gözlerini kapattı, ellerini kaldırdı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Karıncayuvalan gümüşkül kitapara," diye mırıldandı bir ileri, bir geri sallanarak.

Ejderanların sırıtan suratları Tas'ın önünde belirdi. Çelikten şimşekler çaktı ve kenderin kafası bir ağrıyla infilak etti sanki...

Tas yerdeydi. Ilık bir sıvı yüzüne doğru akıyor, bir gözünü kör ediyor, ağzına damlıyordu. Kan tadım aldı. Yorgundu... çok yorgun...

Fakat acı korkunçtu. Uyumasına izin vermiyordu. Başını kıpırdatmaya korkuyordu, ikiye ayrılmasından korkuyordu. O yüzden hiç kıpırdamadan yatıp, dünyayı tek bir gözüyle seyretmeye başladı.

Lağım cücesinin durmadan çığlık attığını duydu, aynı işkence altındaki bir hayvan gibi; sonra çığlıklar aniden durdu. Derin bir acı haykırışı duydu, sonra boğuk bir inleme ve koca bir beden yere,
yanına devrildi. Caramon du bu; ağzından kan boşalıyordu, göz-jeri sonuna kadar açılmış, öylece bakıyordu.

Tas üzülemedi. Başındaki korkunç acıdan başka hiçbir şey hissedemiyordu. Koca bir ejderan, elinde kılıçla tam tepesinde duruyordu. Yaratığın, işini bitireceğini biliyordu. Umurunda değildi Tas'ın. Bitir şu acıyı diye yalvardı. Çabucak bitir.

Ak cüppelerin çırpınışı ve Paladine'a seslenen berrak bir ses duyuldu. Çalılar arasında koşuşturan pençeli ayak sesleriyle ejderan hemen gözden kayboldu. Beyaz cüppe yanında diz çöktü; Tas alnında kibar bir el hissetti ve yeniden Paladine'ın ismini duydu. Acı geçti. Başını kaldırıp bakınca Rahibenin Caramon'a dokunduğunu koca adamın gözkapaklarının kırpıştığını ve huzur dolu bir uykuyla yeniden kapandığını gördü.

Her şey yolunda! diye düşündü Tas içi rahatlayarak. Gitmişler! İyi olacağız. Sonra elin titrediğini hissetti. Rahibenin iyileştirici gücü bedeninde dolaşmaya başlayınca hislerinin bir kısmı açılan Tas başını kaldırarak iyi gözüyle bakındı.

Bir şey geliyordu. Bir şey ejderanları çağırmıştı. Bir şey ateşin ışığına doğru yürüyordu.

Tas bağırıp uyarmak istedi ama boğazı düğümlenmişti. Aklı dönüp duruyordu. Bir an için, açık açık düşünemeyecek kadar korkmuş olduğundan ve başı döndüğü için birilerinin maceraları birbirine karıştırdığını zannetti.

Lady Crysania'nın ayağa kalktığım gördü, kadının beyaz cüppesinin etekleri Tas'ın başının yanında toprağı süpürüyordu. Kadın yavaş yavaş kendisine doğru azametle yaklaşmakta olan şeyden geriledi. Tas kadının Paladine'a seslendiğini duydu ama sözler dehşetle sertleşmiş dudaklarından dökülüyordu.

Tas çaresizlik içinde gözlerini kapatmaya çalışıyordu. Korku ile merak küçük bedeninin içinde çekişip duruyordu. Merak kazandı. Sağlam gözüyle bakan Tas korkunç suretin git gide rahibeye yaklaşmasını seyretti. Suret Solamniya Şövalyesi zırhı giymişti ama zırh yanmış, kararmıştı. Crysania'ya yaklaştıkça, suret ucunda bir el bulunmayan kolunu uzattı. Ağzından gelmeyen sözler söyledi. Gözleri kavuniçi renginde alevlendi, saydam bacakları ateşin için için yanan külleri içinden geçti. Sonsuza kadar içinde barındırmak zorunda olduğu soğuk, bedeninden öyle bir yayılıyordu ki korkudan Tas'ın kanı donmuştu.
Tas korkuyla başını kaldırdı. Lady Crysania'nın gerilediğini

gördü. Ölü şövalye yavaş ve emin adımlarla kadına doğru yürüyordu.

Şövalye sağ elini kaldırarak Crysania'yı soluk, titrek bir parmakla işaret etti.

Kender ani ve denetlenemez bir dehşetin kendisini sardığını hissetti. "Hayır!" diye inledi titreyerek; gerçi ne korkunç bir şeyin olmak üzere olduğunun farkında bile değildi.
Şövalye bir söz söyledi.
"Öl."

Tam o anda Tas, Lady Crysania'nın elini kaldırdığını ve boynuna taktığı madalyonu tuttuğunu gördü. Parmakları arasından duru beyaz bir ışık huzmesinin fışkırdığını, sonra da etsiz bir parmak saplanmış gibi yere yığıldığını gördü.

"Yo!" Tasslehoff birden bire bağırdığını fark etti. Kavuniçi alevli gözlerin dikkatinin kendisine çevrildiğini gördü ve mezar karanlığı gibi soğuk, rutubetli bir karanlığın gözlerini yumup, ağzını kapattığını hissetti.

Böfüm 8

Dalamar büyücünün labo-ratuvarımn kapısına doğru korkuyla yaklaştı; aklından birkaç koruma büyüsünü aceleyle tekrarlarken, sinirli parmağını siyah cüppesinin kumaşı üzerine dikilmiş koruma rünleri üzerinde gezdirdi. Karanlık ve güçlü ustalarının gizli iç bölümüne yaklaşan genç çıraklar için belli bir miktar tedbir pek yersiz sayılmazdı. Fakat Dalamar'ın tedbirleri olağan dışıydı. Bunun için geçerli bir nedeni de vardı. Dalamar'ın gizlediği şeyler vardı ve bu dünya üzerinde o altın renkli, kumsaati şekilli gözlerden korktuğu ve dehşete düştüğü kadar hiçbir şeyden korkmuyordu.

Yine de, Dalamar'ın damarlarında, ne zaman bu kapının önünde dursa duyduğu korkusundan da derin bir heyecan dolaşıyordu. Bu bölümde mükemmel şeyler görmüştü; mükemmel...korkunç...

Sağ elini kaldırıp kapının önünde aceleyle bir işaret yaparak büyü dilinde birkaç söz söyledi. Hiçbir karşılık gelmedi. Kapıyı kapalı tutan bir büyü yoktu. Dalamar biraz daha rahat nefes almaya başladı; ya da belki de bu bir hayal kırıklığı işaretiydi. Ustası güçlü, tesirli bir büyüyle meşgul değildi, yoksa Raistlin kapıya bir durdurma büyüsü yapardı. Yere bakan kara elf, ağır tahta kapının altından sızan hiç bir ışık kıpırtısı, göz kamaştıran hiçbir ışın görmedi. Her zamanki baharat ve çürümüşlük kokusun-

dan başka bir koku almadı. Dalamar sol elinin beş parmağının ucunu kapıya koyarak sessizce beklemeye başladı.

Kara elf bir nefes alıp verinceye kadar, yavaşça söylenen emir duyuldu, "Gir Dalamar."

Kendini toparlayan Dalamar, kapı önünde yavaşça açılırken , odaya adımını attı. Raistlin taştan devasa bir masada oturuyordu; masa o kadar büyüktü ki Mithas'da yaşayan uzun boylu, geniş omuzlu minotaur ırkından biri üzerine boylu boyunca yatırılsa bile hâlâ yer kalırdı. Taş masa ve aslında tüm laboratuvar, Raistlin'in Palanthas'taki Yüksek Büyücük Kulesi'nde hak iddia ettiğinde elde etmiş olduğu orjinal eşyanın bir parçasıydı.

Büyük, gölgeli oda olduğundan çok daha geniş görünüyordu ama yine de kara elf buraya ne zaman girse odanın mı büyür gibi göründüğünü yoksa kendisinin mi küçülür gibi olduğunu anlayamıyordu. Burada da büyücünün çalışma odasında olduğu gibi duvarda kitaplar sıralanıyordu. Ciltlerinde birikmiş tozların arasından rünler ve örümcekvari yazılar parlıyordu. Büklüm büklüm cam şişeler ve kavanozlar odanın kenarlarında bulunan masaların üzerinde duruyor, parlak renkli muhteviyatları gizli bir güçle köpükler çıkartarak kaynıyordu.

Burada, bu laboratuvarda çok zaman önce büyük ve güçlü büyüler yapılmıştı. Burada -İyiler Ak, Tarafsızlar Kızıl ve Kötüler Siyahtı - üç Cüppe'nin büyücüleri Ejderha Kürelerini yaratmak için birleşmişti; bu kürelerden biri şu anda Raistlin'in elindeydi. Burada üç Cüppe, güçlerinin tabyası olan Kule'lerini korumak için İstar'ın Kralrahip'ine ve insan yığınlarına karşı son ve çaresiz bir savaş içinde birleşmişti. Burada, dövüşmektense yenilgiyi yaşamanın daha iyi olacağına inanarak, büyülerinin dünyayı mahvedebileceğini bildikleri için başarısız olmuşlardı.

Büyücüler büyü kitaplarını ve diğer teçhizatı büyülü VVayreth Ormanı'nın derinliklerine saklanmış olan Yüksek Büyücülük Kulesi'ne taşıyarak bu Kule'yi terk etmeye zorlanmışlardı. İşte bu Kule'yi terk etmeleri sırasında, kule lanetlenmişti. Kule'yi, -kehanet edilmiş olduğu gibi- "geçmişin ve şimdiki zamanın efendisi" gelinceye kadar tüm gücüyle korumak için etrafında Shoikan Korusu yetişmişti.

Bu efendi gelmişti. Artık bu eski laboratuvarda oturmuş, çok uzun süre önce denizin dibinden sürüklenerek getirilip konmuş olan taş masanın üzerine eğiliyordu. Üzerine bütün tılsımları uzak
tutan rünler oyulmuş olan masa büyücünün işini etkileyebilecek her türlü dış etmenden bağımısızdı. Masanın yüzeyi pürüzsüz ve neredeyse ayna gibi parlatılmıştı. Dalamar, üzerinde duran gece mavisi ciltli büyü kitaplarının mum ışığındaki yansımalarını görebiliyordu.

Üzerine başka nesneler de yayılmıştı -iğrenç ve ilginç, korkunç ve hoş nesneler: Büyücünün tılsım gereçleri. Şu anda Raistlin bunlar üzerinde çalışıyor, bir büyü kitabını tarıyor, narin parmakları arasında bir şeyleri ezerken ve bunları elinde tuttuğu küçük bir cam şişeciğe serperken alçak sesli sözler mırıldanıyordu.

"Shalafi," dedi Dalamar yavaşça, "usta" anlamına gelen elfçe kelimeyi kullanarak. Raistlin bakışlarını kaldırdı.

Dalamar o altın gözlerin kalbini kelimelerle ifade edilemiyecek bir biçimde paramparça ettiğini hissetti. Kara elfi bir korku titremesi aldı; "Biliyor!" sözleri beyninden aşağıya kaynar sular gibi boşandı. Fakat bu hislerinin hiç biri dışardan görülmüyordu. Kara elfin yakışıklı yüz hatları sabitti; değişmemişti, soğuktu. Gözleri Raistlin'in bakışlarına sarsılmadan karşılık veriyordu. Elleri, uygun olduğu üzre cüppesinin içinde kavuşmuş duruyordu.

Bu iş o kadar tehlikeliydi ki - Onlar büyücünün evine bir ajan yerleştirmenin şart olduğu kararına vardıklarında- bu işe gönüllü birilerinin olup olmadığını sormuşlardı çünkü hiçbiri bir kişiyi, soğuk kanlılıkla bu ölümcül görevi kabul etmeye zorlama sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu. Dalamar hemen atılmıştı.

Büyü, Dalamar'ın tek yuvasıydı. Aslen Silvanestili olmasına rağmen artık elflerin bu soylu ırkı tarafından kabul görmüyor, zaten o da onları reddediyordu. Alt sınıftan biri olarak doğmuş olduğu için büyü sanatının en temel bilgileri öğretilmişti kendisine; daha yüksek eğitim sadece soylu kanı taşıyanlara veriliyordu. Fakat Dalamar gücün tadını almış ve bu onda bir tutku olmuştu. Gizli gizli çalışıyor, yasak olanı inceliyor, sadece daha üst tabakadan olan elf büyücüler tarafından bilinmesine izin verilen harikaları öğreniyordu. En çok karanlık sanatlar etkiliyordu onu; hiçbir elfin bakmaya bile tahammül edemediği siyah cüppeyi giymekte olduğu ortaya çıktığında Dalamar evinden ve yurdundan sürülmüştü. Ve "kara elf" diye bilinen, yani ışığın dışında olan biri olmuştu. Bu Dalamar'ın işine gelmişti, çünkü çok daha önceden karanlıkta güç olduğunu öğrenmişti.

Böylece Dalamar kendisine verilen görevi kabul etmişti. Bu görevi yerine getirmek için hayatını neden tehlikeye attığı sorulduğunda soğuk bir edayla, "Tarikatımızın gelmiş geçmiş en büyük ve en güçlü şahsiyetiyle çalışma fırsatı için ruhumu bile satarım!" diye cevap veriyordu.

"Yaptığın şeyin anlamı bu da olabilir," diye cevap vermişti hüzünlü bir ses ona.

O sesin hatırası garip anlarda, genellikle gecenin karanlığında -ki bu Kule çoğu zaman karanlık oluyordu- Dalamar'ın aklına geliverirdi. Dalamar zorla bu sesi kafasından uzaklaştırıyordu.

"Ne var?" diye sordu Raistlin kibarca.

Büyücü hep alçak sesle ve kibarca konuşurdu, hatta bazen sesi bir fısıltı kadar bile çıkmazdı. Dalamar bu bölümde korkunç fırtınaların estiğine tanık olmuştu. Gözleri kör eden şimşek ve gümbürdeyen yıldırım günlerce onu sağır bırakmıştı. Büyücü üst ve alt düzeylerden yaratıklar çağırdığı zaman o da orada bulunmuştu; bu yaratıkların çığlıkları, ulumaları ve lanetlerini hâlâ uykularında duyuyordu. Yine de, bütün bunlar arasında bile Raistlin'in sesini yükselttiğini hiç duymamıştı. Her zaman o alçak, ıslık gibi çıkan ses, kaosu parçalıyor, her şeyi denetim altına alıyordu.

"Dış dünyada, Shalafi, senin dikkatini icap ettiren olaylar gelişiyor."

"Öyle mi?" Raistlin yeniden, işine dalmış bir edayla bakışlarını indirdi.

"Lady Crysania..."

Raistlin'in kukuletalı başı hızla kalktı. Dalamar'ın aklına ister istemez saldıran bir yılan geldi ve bu yoğun bakış karşısında gayri ihtiyari bir adım geriledi.

"Ne? Konuş!" diye tısladı Raistlin.

"Se-senin gelmen gerek Shalafi," diye kekeledi Dalamar. "Yaşayanlar'ın raporuna göre..."

Kara elf boşlukla konuşuyordu. Raistlin görünürden yok olmuştu.

Titrek bir iç çeken kara elf, onu hemen ustasının yanına götürecek olan sözleri söyledi.

Yüksek Büyücülük Kulesi'nin çok altında, yerin derinliklerinde, Kule'yi destekleyen kayaya oyulmuş, büyülü, yuvarlak bir oda vardı. Görme Odası diye bilinen bölüm Raistlin'in yarattığı bir şeydi.

Soğuk taştan küçük odanın ortasında yusyuvarlak duru ve kara bir havuz vardı. Bu garip ve gayri tabii su birikintisinin ortasından mavi bir alev fışkırıyordu. Odanın tavanına kadar yükselen bu alev gece gündüz, daima yanıyordu. Ve etrafında, daima Yaşayanlar oturuyordu.

Krynn üzerinde yaşayan en güçlü büyücü olmasına rağmen Raistlin'in gücünün tamamlanmasına daha çok vardı ve kimse bunun, büyücünün kendisi kadar farkında değildi. Ne zaman bu odaya gelse kendi zayıflığı kendisine hatırlatılıyordu -o yüzden mümkün olduğu kadar bu odadan uzak durmaya çalışıyordu. Çünkü burada başarısızlıklarının görünen, dışa vuran kanıtları vardı: Yaşayanlar.

Yanlış yapılan bir büyü ile yanlışlıkla yaratılmış sefil yaratıklar olarak bu bölümde köle olarak tutuluyorlar, yaratıcılarına hizmet ediyorlardı. Burada işkence dolu yaşamlarını, larvaya benzeyen, kanlı bir kütle olarak kıvır kıvır kıvranarak alevli havuzun yanında sürdürüyorlardı. Parlayan ıslak bedenleri yerde dehşet verici bir halı oluşturuyor; yerdeki taşlar salgıları ile kayganlaşıyor ve sadece yaratıklar yaratıcılarına yol vermek için kenara çekildiklerinde görülüyordu.

Sürekli ve çarpık acılarına rağmen Yaşayanlar hiç şikayet etmiyorlardı. Bunlar Ölüler olarak bilinen ve Kule etrafında gezinenlerden -deyim yerindeyse - çok daha şirindiler...

Raistlin Görme Odası'nda cisimleşti, aynı karanlıktan düşen bir gölge gibi. Mavi alev cüppesini süsleyen gümüş ipliklerden kıvılcımlar saçarak, kara kumaş içinde titreşti. Dalamar da onun yanında belirdi; ikisi birlikte durgun kara su yanında durmak için ilerledi.

"Nerede?" diye sordu Raistlin.

"Burada U-usta," diye kekeledi Yaşayanlar'dan birini biçimsiz bir hilkat garibesini işaret ederek.

Raistlin işaret edilenin yanında durmak için ilerledi; Dalamar yanında yürüyor, kara cüppeleri kaygan taş zeminde fısıltılı bir ses çıkartıyordu. Karanlık suya bakan Raistlin, Dalamar'a da aynı

şeyi yapması için işaret etti. Kara elf durgun yüzeye bakınca bir süre fırlayan mavi alevin aksinden başka bir şey görmedi. Sonra alev ile su karıştı; sonra ayrıldı ve o kendini bir ormanda buldu. Üzerine uymayan bir zırh giymiş irikıyım bir adam durmuş, beyaz cüppe

giymiş genç bir kadının cesedini seyrediyordu. Bir kender cesedin \ yanında diz çökmüş kadının elini tutuyordu. Dalamar koca adamın sesini, sanki yanıbaşmda konuşuyormuş gibi rahatlıkla duyuyordu.
"Ölmüş..."
"Ben-ben pek emin değilim Caramon. Sanırım..." "Ben şimdiye kadar yeterince ölüme şahit oldum, inan. O ölü. Ve benim suçum... benim suçum..."
"Caramon, seni budala!" diye hırladı Raistlin lanet ederek. "Ne oldu?! Ters giden ne? "
Dalamar, büyücü konuşurken kenderin aceleyle etrafa bakındığını gördü.
"Bir şey mi söyledin?" diye sordu kender, toprakta çalışmakta olan koca insana.
"Hayır. Rüzgârdı." "Sen ne yapıyorsun?" "Bir mezar kazıyorum. Onu gömmemiz gerek."
"Gömmek mi?" diye kısa ve acı bir kahkaha attı Raistlin. "Öyle ya, seni acemi geri zekâlı seni! Aklına gelebilecek tek şey bu!" Büyücü burnundan soluyordu. "Onu gömmekmiş! Neler olduğunu bilmem gerek!" Yaşayan'a döndü. "Neler gördün?"
"A-ağaçlar a-arasına k-kamp k-kurdular U-usta." Yaratığın ağzından köpükler saçılıyordu, söyledikleri anlaşılmıyordu. "E-ejderan ö-öldürdü..."
"Ejderanlar mı?" diye tekrarladı Raistlin hayretle. "Solace' yakınında mı? Nereden gelmişler?"
"B-bilmiyom! Bilmiyom!" Yaşayan korkuyla büzüştü. "Beben..."
"Şışşşt," diye ikaz etti Dalamar, ustasının dikkatini kenderin bir şeyler anlatmaya çalıştığı havuzdaki görüntüye çekerek. "Caramon onu gömemezsin! O..."
"Başka seçeneğimiz yok. Bunun uygun olmadığını biliyorum ama Paladine onun ruhunun huzur içinde yolculuk yaptığını görecektir. Bir ölü yakma töreni yapmaya cesaret bile edemeyiz, etrafımızda o ejderha adamlar varken..."
"Ama Caramon, bence gelip ona bir bakman gerek! Bedeninde bir iz bile yok!"
"Ona bakmak istemiyorum! Öldü! Bu da benim suçum! Onu buraya gömdükten sonra Solace'a geri döneceğim, kendi mezarımı kazmaya
gideceğim..."
"Caramon!"
"Git biraz çiçek bul ve beni kendi halime bırak!"
Dalamar koca adamın nemli toprağı çıplak elleriyle açtığını, yanaklarından gözyaşları süzülürken, çıkarttığı toprağı kenara attığını gördü. Kender kadının cesedi yanında, tereddüt içinde, yüzü kurumuş kanla kaplı bir halde, üzüntü ve kuşku arasında kalmış öylece duruyordu.
"Hiç iz yok, hiç yara yok, ejderanlar yerden bitiveriyor..." Raistlin düşünceli düşünceli kaşlarım çattı. Sonra aniden, ondan çekinerek büzüşen Yaşayan'ın yanına diz çöktü. "Konuş. Bana her şeyi anlat. Bilmem gerekiyor. Neden daha önce çağırılmadım?"
"E-ejder ö-öldürdü U-usta," diye guruldadı Yaşayan'ın sesi acıyla. "A-ama k-koca a-adam d-da öl-öldü. S-sonra k-koca k-karanlık geldi! A-ateş g-gözler. B-ben k-korktu. S-suya dü-düşecem di- diye k-korktuu..."
"Yaşayan'ı su birikintisinin kenarına uzanmış buldum," diye rapor etti Dalamar soğuk bir edayla, "içlerinden biri garip bir şeylerin olduğunu haber vermişti bana. Suya baktım. Bu dişi insana olan ilginizi bildiğim için düşündüm ki..."
"Çok haklısın," diye mırıldandı Raistlin, Dalamar'ın açıklamalarını sabırsızlıkla keserek. Büyücünün altın gözleri kısıldı, ince dudaklarını sımsıkı kapadı. Hiddetini hisseden zavallı Yaşayan bedenini mümkün olduğunca büyücüden uzağa sürüdü. Dalamar nefesini tuttu. Fakat Raistlin'in hiddeti onlara değildi.

" 'Koca karanlık, ateş gözler,' -Lord Soth! Demek bana ihanet ettin,ablacığım" diye fısıldadı Raistlin. "Korkunun kokusunu duyabiliyorum Kitiara! Seni korkak! Seni bu dünyanın kraliçesi yapabilirdim. Ölçülmeyecek zenginlikler, sınırsız güç verebilirdim. Ama hayır. Sen, sonuç olarak, zayıf ve kuş beyinli bir solucansın!"

Raistlin, durgun havuza bakıp kara kara düşünerek sessizce duruyordu. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve ölümcüldü. "Bunu unutmayacağım sevgili ablacığım. Şu anda başımda çok daha acil meseleler olduğu için şanslısın yoksa hizmetindeki hayalet lordla birlikte yaşamak zorunda kalırdın!" Raistlin'in ince eli yumruk oldu -son derece belirgin bir gayretle- zorla kendisim rahatlattı. "Ama şimdi bu konuda neler yapılabilir? Kardeşim rahibeyi bir çiçek yatağına dikmeden önce bir şeyler yapmam gerek!"

114

115

"Shalafi, neler oluyor?" diye cesaret edip sordu Dalamar, yaptığı büyük bir cüretkârlıktı. "Bu - kadın. Sizin için anlamı ne? Anlamıyorum."

Raistlin, Dalamar'a huzursuz bir bakış fırlattı; sanki bu küstahlığı yüzünden onu azarlayacakmış gibi. Sonra büyücü tereddüt etti. Altın gözlerinde, Dalamar'ın sinmesine neden olan, içten gelen bir ışıkla bir kereliğine bir şimşek çaktı; sonra gözleri yine yassı, geçit vermeyen bakışlarına geri döndüler.

"Tabii çırak. Her şeyi öğreneceksin. Ama önce..."

Raistlin durdu. Bu kadar dikkatle inceledikleri ormandaki manzaraya bir suret daha girdi. Bu, kat kat parlak, cicili bicili kumaşlara sarınmış, yürürken koca bir heybeyi ardından sürüyen dişi bir lağım cücesiydi.

"Bupu!" diye fısıldadı Raistlin, o ender görünen tebessümü dudak uçlarında oynaşırken. "Mükemmel. Bir kez daha bana hizmet edeceksin küçüğüm."

Elini uzatan Raistlin durgun suya dokundu. Havuzun etrafındaki Yaşayanlar dehşetle çığlıklar attılar çünkü kendi cinslerinden birçoğunun kara suya düşüp kuruyup büzüşerek, bir tutam duman olup, bir çığlıkla havaya karıştıklarını görmüşlerdi. Fakat Raistlin sadece alçak sesle birkaç söz mırıldanıp elini çekmişti. Parmakları mermer gibi beyazdı, yüzünden bir acı spazmı gelip geçti. Aceleyle elini cüppesinin cebine soktu.

"Seyret," diye fısıldadı zaferle.

Dalamar suya bakarak lağım cücesinin kadının hareketsiz, cansız suretine yaklaşmasını seyretti.

"Ben yardım."

"Hayır Bupu!"

"Sen ben büyü sevmiyor! Ben git eve. Ama önce ben güzel hanım yardım et."

"Cehennem adına bu ne..." diye söylendi Dalamar.

"Seyret!" diye emretti Raistlin.

Lağım cücesinin minik, kirli eli yanındaki heybeye dalarken Dalamar seyretti. Bupu heybenin içini biraz karıştırdıktan sonra iğrenç bir nesne çıkarttı: Boynuna deri bir şerit sarılmış ölü, sert bir kertenkele. Lağım cücesi kadına yaklaşarak -kender onu durdurmaya çalışınca- minik yumruğunu kenderin yüzüne doğru ihtar edercesine salladı. İçini çekip yan gözle, hiddetle mezar kazmakta olan, yüzü hüzün ve kandan bir maskeye bulanmış Caramon'a bakan kender geriye doğru bir adım attı. Bupu kadının cansız suretinin yanına plof diye oturarak, kadının hareketsiz göğsü üzerine Ölü kertenkeleyi dikkatlice yerleştirdi.

Dalamar'ın nefesi tıkanır gibi oldu.

Kadının göğsü kıpırdadı, beyaz cüppe titredi. Derin derin ve huzur içinde nefes almaya başladı.

Kender bir çığlık attı.

"Caramon! Bupu onu iyileştirdi! Canlandı! Bak!"

"Neler..." Koca adam kazmayı bırakıp tökezlenerek geldi ve lağım cücesine hayret ve korkuyla baktı.
"Kertenkele tedavisi," dedi Bupu zaferle. "Her sefer işe yarar."
"Evet küçüğüm," dedi Raistlin hâlâ gülümserken. "Öksürüğe de iyi geliyor, hatırlıyorum." Elini duru su üzerinde salladı. Büyücünün sesi mırıltılı bir ninni halinde çıkmaya başladı. "Ve şimdi uyu kardeşim, başka ahmakça bir şey daha yapmadan. Uyu kender, uyu minik Bupu. Ve rahat uyu Lady Crysania, Paladine'm seni koruduğu diyarda."
Hâlâ bir şeyler mırıldanan Raistlin eliyle bir çağrı işareti yaptı. "Ve şimdi gel Wayreth Ormanı. Uyurken onların üzerine süzül. Onlara büyülü şarkını söyle. Onları gizli yollarına çek."
Büyü bitmişti. Ayağa kalkan Raistlin Dalamar'a döndü. "Ve sen de gel çırak" -sesinde kara elfi tir tir titreden son derece hafif bir alay vardı- "çalışma odama gel. Artık konuşma vaktimiz geldi."

Bö(um
9

_____ Dalamarbüyücününçalışmaodasında, ziyareti sırasında Kitiara'nın oturmuş olduğu sandalyeye
oturmuştu. Kara elf, Kitiara'dan çok daha rahatsız, çok daha az
emniyetteydi. Yine de korkularını son derece başarıyla denetim
altında tutuyordu. Dışarıdan bakınca rahat, sakin görünüyordu.
Soluk elf yüz hatlarında artan kızarıklık ustası tarafından özel
odasına kabul edilmekten duyduğu heyecana yorumlanabilirdi.
Dalamar çalışma odasına sık sık girerdi ama bu hiçbir zaman ustasının yanındayken gerçekleşmezdi. Raistlin duvarları kaplayan ciltleri inceleyerek, okuyarak, akşamlarını burada tek başına geçirirdi. O zamanlar kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemezdi. Dalamar çalışma odasına sadece gündüz vakitlerinde, o da yalnızca Raistlin başka yerlerde meşgulken girerdi. O zamanlarda kara elf çırağın büyü kitaplarını, daha doğrusu büyü kitaplarının bir kısmını incelemesine izin verilirdi -hayır, bu ondan istenirdi. Gece mavisi ciltli olanları açması, hatta onlara dokunması bile yasaklanmıştı.
Dalamar bir kere bunu denemişti tabii ki. Cilt son derece soğuk gelmişti eline, o kadar soğuktu ki tenini yakmıştı. Acıya kulak asmayarak kitabı açmayı başarmış ama bir kez baktıktan sonra hızla kapatmıştı. İçindeki sözler karışıktı ve hiç bir anlam çıkarta-mamıştı. Ayrıca üzerlerine yapılmış olan koruma büyüsünü de

algılıyabilmişti. Uygun anahtarı olmayıp uzun süre bu kitaplara bakanlar delirirdi.
Dalamar'ın incinmiş elini gören Raistlin bunun nasıl olduğunu sormuştu. Kara elf soğuk bir edayla, hazırlamakta olduğu asitten bir büyü bileşiminin sıçradığını söylemişti. Başbüyücü tebessüm etmiş ama hiçbir şey söylememişti. Söylemeye de hacet yoktu. İkisi de anlamıştı.
Ama şimdi Raistlin'in daveti üzerine çalışma odasına gitmişti, bir yerde ustasıyla eşit sayılabilecek bir konumda bulunuyordu. Dalamar bir kez daha, sarhoş edici heyecandan kaynaklanan eski korkusunu hissetti.
Raistlin oyma ahşap masasında Dalamar'ın karşısına oturmuş, ellerinden birini de koyu gece mavisi ciltli kitabının üzerine koymuştu. Başbüyücünün parmakları dalgın dalgın kitabı okşuyor, cilt üzerindeki gümüş runler üzerinde dolanıyordu. Raistlin'in gözleri sabit bir halde Dalamar'a kilitlenmişti. Kara elf, o yoğun ve insana nüfuz eden bakış altında ne kıpırdıyor, ne de hareket ediyordu.
"Sınav'ı almak için yaşın çok küçük," dedi Raistlin birdenbire alçak sesiyle.
Dalamar gözlerini kırpıştırdı. Beklediği şey bu değildi.

"O kadar da küçük değil Shalafi," diye cevapladı kara elf. "Doksanlarımdayım, bu da sizin insan yıllarınıza göre yirmi beş civarında. Sanırım siz, Sınav'ı aldığınızda yirmi bir yaşındaymışsınız."

"Evet," diye mırıldandı Raistlin ve büyücünün altın renkli teninden bir gölge gelip geçti. "Ben. . .yirmi bir yaşındaydım."

Dalamar, büyücünün büyü kitabının üzerinde duran elinin ani ve seri bir acıyla kasıldığını gördü; altın gözlerin alevlendiğini de görmüştü. Genç çırak bu duygu gösterisine hayret etmemişti. Sınav, büyü sanatını ileri derecelerde icra etmek isteyen bütün büyücülerin alması gereken bir şeydi. VVayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde verilen Sınav her üç Cüppenin öncüleri tarafından yönetilirdi. Çünkü yıllar önce Krynn'deki büyü kullanıcıları rahiplerin gözünden neyin kaçtığını fark etmişlerdi: Eğer dünyanın dengesi sağlanacaksa, sarkaç üçünün de arasında -yani İyi, Kötü ve Nötr arasında- serbestçe ileri geri salınabilmeliydi. içlerinden biri çok güçlenecek olsa -herhangi biri- dünyayı mahvolmaya doğru götürebilirdi.

Sınav çok acımasızdı. Gerçek gücün elde edildiği büyünün yüksek seviyelerinde beceriksiz acemilerin yeri yoktu. Sınav bunları elemek -kesin olarak elemek- için tasarlanmıştı; başarısızlığın, sonucu ölümdü. Dalamar hâlâ kendi sınavıyla ilgili kâbuslar] görüyordu, o yüzden Raistlin'in tepkisini anlayışla karşılıyabi liyor-] du.

"Geçtim," diye fısıldadı Raistlin, gözleri geçmiş zamana bakıyordu. "Ama o korkunç yerden çıktığımda, şu anda görd uğun hale gelmiştim. Tenim altın rengini aldı, saçlarım ağardı ve gözlerim..." Sonra, yaşadıkları zamana geri dönüp sabit bakışlarla Dalamar'a baktı. "Bu kumsaati gözlerle ne gördüğümü biiyor musun?"

"Hayır, Shalafi."

"Her şeyi etkileyen haliyle zamanı görüyorum," diye cevapladı Raistlin. "Gözlerimin önünde insan teni kırışıyor, çiçekler solup ölüyor; ben bakarken kayalar bile ufalanıp dökülüyor. Bıenim gözüm hep kışı görüyor. Sende bile Dalamar" -Raistlin'in gözleri genç çırağı yakalayıp, dehşet verici bakışlarıyla alıkoydu- "yıllların geçişiyle son derece yavaş yıllanan elf teninde bile baharda y.ağan yağmurlar gibi -senin yaşlanmayan yüzünde bile Dalamar, ölü mün izini görüyorum!"

Dalamar titredi; bu kez hislerini gizleyememişti. İstemeden sandalyenin minderleri içine büzüştü. Aklına çarçabuk bir kaılkan büyüsü geldi, aynı -istenmeden- aklına gelen, savunmak için dleğil, yaralamak için olan bir büyü gibi. Ahmak! diye kızdı k<endi kendine hızla denetimini ele alarak; benim hangi zayıf büyüm onu öldürebilir?

"Doğru, doğru," diye mırıldandı Raistlin Dalamar'ın düşüncelerine cevaben, sık sık yaptığı gibi. "Krynn üzerinde bana zarar verebilecek kadar güç sahibi biri yok. Senin de olmadlığın kesin çırak. Ama sen cesursun. Cesaretin var. Laboratuvarda sık sık yanımda durup, kendi varlık boyutlarından çekip çıkarttıklarımla yüz yüze gelebildin. O anlarda yanlış bir nefes bile alsam, bedenlerimizden canlı kalplerimizi deşer çıkartır, onların önünde ez.iyet içinde kıvranırken bizi parçalayıp, yutarlardı."

"Benim için bir ayrıcalıktı," diye mırıldandı Dalamar.

"Evet," diye cevap verdi Raistlin dalgın dalgın, düşünceleri dağılmıştı. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ve eğer öyle bir şey olsaıydı sadece kendimi, seni değil, sadece kendimi kurtarabileceğimi de biliyordun değil mi?"

"Tabii ki Shalafi," diye cevap verdi Dalamar derhal. "Anlıyorum ve bu riski göze alıyorum" -kara elfin gözleri parladı. Korkularını unutarak sandalyesinde hevesle öne doğru geldi-"hayır, Shalafi, bu riski ben davet ediyorum! Her şeyi feda ederdim..."

"Büyü uğruna," diye bitirdi Raistlin.

"Evet! Büyü uğruna!" diye haykırdı Dalamar.

"Ve ihsan ettiği güç için." Raistlin başını olumlu anlamda salladı. "Hırslısın. Fakat -ne kadar hırslı olduğunu merak ediyorum. Acaba kendi ırkın arasında bir liderlik düşünür müsün? Ya da bir yerlerde bir krallık; bir hükümdarı rehin alıp onun topraklarının ve zenginliklerinin tadını çıkarmak ister misin? Belki de, kısa bir süre önceki ejderha günlerindeki gibi karanlık bir

hükümdarla işbirliği yapmak? Ablam Kitiara mesela... Seni oldukça çekici buldu. Kendisiyle yaşamandan memnuniyet duyacaktır. Özellikle de yatak odasında kullanabileceğin türden büyü sanatların varsa..."
"Shalafi hürmetsizlik etmek istemem..."
Raistlin elini salladı. "Şaka yapıyorum çırak. Ama demek istediğimi anladın. Bunlardan biri senin rüyalarını yansıtıyor mı?"
"Tabii ki Shalafi." Kafası karışan Dalamar tereddüt etti. Bütün bu konuşmalar nereye varacaktı? İşine yarayıp, aktarabileceği bir bilgi olmasını umdu ama kendini ne kadar açık edecekti? "Ben..."
Raistlin sözünü kesti. "Evet, sanırım hedefe yeterince yaklaştım. Hırsının doruk noktasını buldum. Sen benimkini hiç tahmin etmedin mi?"
Dalamar bedeninde neşe dolu bir heyecanın kabardığını hissetti. İşte bunu keşfetmesi için yollanmıştı. Genç büyücü yavaş yavaş cevapladı, "Bunu sık sık merak etmişimdir Shalafi. Çok güçlüsün" -Dalamar pencereden, Palanthas'ın gece vakti parıl parıl yanmakta olan ışıklarını işaret etti- "bu şehir, bu Solamniya toprakları, bu Ansalon kıtası sizin olabilir."
"Bu dünya benim olabilir!" diye gülümsedi Raistlin, ince dudakları belli belirsiz aralanmıştı. Biz denizlerin ötesindeki kıtaları da gördük değil mi çırak. Alevli suya baktığımızda bu yerleri ve burada yaşayanları görebiliyoruz. Onları denetim altına almak işten bile değil..."
Raistlin ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüyerek, önünde yayılan pırıl pırıl şehre baktı. Ustasının heyecanına ayak uyduran

Dalamar kendi sandalyesinden kalkarak onu izledi.
"Sana o krallığı verebilirim Dalamar," dedi Raistlin alçak sesle. Uzanıp perdeyi çekti, gözleri yukarıdaki yıldızlardan daha büyük bir sıcaklıkla parlayan ışıklar üzerinde oyalandı. "Sadece zavallı ırkdaşlarının yönetimini değil, Krynn'deki bütün elflerin denetimini verebilirim sana." Raistlin omuzlarını silkti. "Sana ablamı verebilirim."
Pencereye arkasını dönen Raistlin, onu şevkle seyretmekte olan Dalamar'a baktı.
"Ama bunlar benim umurumda değil", -perdenin düşmesine izin veren Raistlin eliyle bir hareket yaptı- "hiçbiri. Benim hırsım daha ötede."
"Ama Shalafi, dünya üzerinde payınıza düşecek pek başka bir şey de kalmıyor." Dalamar kekelemişti, anlayamıyordu. "Eğer benim gözlerimden gizlenmiş olan başka dünyalar görmediyseniz tabii."
"Daha başka dünyalar mı?" diye düşündü Raistlin. "İlginç bir düşünce. Belki günün birinde bu olasılığı da göz önüne alırım. Ama hayır, ben bunu kastetmemiştim." Büyücü durdu ve elinin bir hareketiyle Dalamar'ı daha yakınına çağırdı. "Laboratuvarın en arkasındaki büyük kapıyı görmüşsündür herhalde? İçine gümüş ve altın rünler yerleştirilmiş çelik kapıyı? Kilidi olmayan kapıyı?"
"Evet Shalafi," diye cevap verdi Dalamar, kendisine bu kadar yakın duran Raistlin'in bedeninin garip ısısının bile yokede-meyeceği bir ürperti hissederek.
"O kapının nereye açıldığını biliyor musun?"
"Evet. . .Shalafi." Sesi bir fısıltı gibiydi.
"Peki neden açık olmadığını biliyor musun?"
"Onu açamazsınız Shalafi. Ancak büyünün büyüklerinden, güçlülerinden biri ile, gerçek ilahi güçlere sahip biriyle birlikte açılabilir..." Dalamar durdu; boğazı daralır gibi oluyordu, boğuluyordu sanki.
"Evet," diye mırıldandı Raistlin, "anladın. Gerçek ilahi güçlere sahip biri. Şimdi o kadına neden ihtiyacım olduğunu biliyorsun! Artık benim ihtirasımın zirvesini -derinliklerini- biliyorsun."
"Bu delilik!" Dalamar'ın nefesi kesilmişti; sonra gözlerini utançla yere indirdi. "Affedin beni Shalafi, saygısızlık etmek istememiştim."

"Hayır, haklısın. Benim sınırlı gücümle bunu yapmaya kalk-
mak delilik." Büyücünün sesinde bir burukluk vardı. "İşte bu yüzden bir yolculuğa çıkmak zorundayım."
"Yolculuk mu?" Dalamar bakışlarını kaldırdı. "Nereye?"
"Nereye değil -ne zamana," diye düzeltti Raistlin. "Sana Fistandantilus'tan söz etmiş miydim?"
"Birçok zaman Shalafi," dedi Dalamar, sesi neredeyse hürmetkar çıkmıştı. "Bizim Tarikat'ın en büyüğü. Bunlar onun büyü kitapları, gece mavisi ciltli olanlar."
"Yetersiz," diye mırıldandı Raistlin, tek bir el hareketiyle bütün kütüphaneyi göstererek. "Hepsini okudum; gizlerini açan Anahtarı Karanlıklar Kraliçesi'sinden bizzat aldığımdan beri, şu geçen yıllarda birçok kez okudum. Ama kitaplar beni daha da çok bunaltmaktan başka bir işe yaramadı!" Raistlin ince elini yumruk yaptı. "Bu büyü kitaplarını okuyunca büyük boşluklar buluyorum -kayıp olan koca ciltler var! Belki Afet sırasında, belki de daha sonra Fistandantilus'un felaketine sebep olan Cücekapısı Savaşları'nda yok olmuşlardır. Bu eksik ciltler, bu kaybolmuş olan bilgiler bana istediğim gücü verecek!"
"Yani bu yolculuk sizi alıp..." Dalamar kulaklarına inanama-yarak sustu.
"Zamanda geriye götürecek," diye tamamladı Raistlin soğuk kanlılıkla. "Tam Afet'ten önceki, Fistandantilus'un gücünün zirvesinde olduğu günlere."
Dalamar başının döndüğünü hissetti; düşünceleri karmakarışık olmuş dönüp duruyorlardı. Onlar ne diyecekti? Bütün o spekülasyonlarına rağmen Onlar'ın bunu düşünmüş olmaları mümkün değildi!
"Sakinleş çırağım." Raistlin'in alçak sesi, Dalamar'a uzaktan geliyor gibiydi. "Anlattıklarım, sinirlerini bozdu. Biraz şarap ister misin?"
Büyücü masaya doğru yürüdü. Sürahiyi kaldırıp ufak bir bardak kan kırmızısı şarap dökerek kara elfe uzattı. Dalamar bardağı minnettarlıkla alırken elinin titrediğini hayretle fark etti. Raistlin kendisi için de küçük bir bardak şarap döktü.
"Bu sert şarabı çok sık içmem ama bu gece küçük bir kutlama yapsak iyi olacak gibi geliyor. Nasıl söylemiştin -gerçek ilahi güçlerin şerefine içelim. O halde bu Lady Crysania'ya."
Raistlin şarabını küçük yudumlar halinde içti. Dalamar ken-dininkini bir kerede yuttu. Ateşli sıvı boğazım yaktı. Öksürdü.

"Shalafi eğer Yaşayan doğru rapor ettiyse Lord Soth, Lady Crysania üzerine bir ölüm büyüsü yapmış ama kadın hâlâ yaşıyor. Onun yaşamını siz mi geri verdiniz?"
Raistlin başını salladı. "Hayır, sadece sevgili kardeşim onu gömmesin diye ona yaşamın görülen belirtilerini verdim. Neler olduğuna emin değilim ama tahmin etmesi de güç değil. Karşısında ölü şövalyeyi gören ve kaderini bilen Saygıdeğer Rahibe büyüye elindeki tek silahla karşı koymuştur; bu silah da güçlü bir silahtı: Paladine'ın kutsal madalyonu. Tanrı onu korumuş, bedenini boş bir kabuk gibi yerde bırakarak ruhunu tanrıların yaşadığı diyara aktarmıştır. Onun bedeni ve ruhunu yeniden bir araya getirebilecek hiç kimse yok -bunu ben bile yapamam. Sadece Paladine'ın yüce rahiplerinden biri bunu yapabilir."
"Elistan mı?"
"Pöh, adam hasta, ölüyor..."
"O halde onu kaybettiniz!"
"Hayır," dedi Raistlin kibarca. "Anlamakta güçlük çekiyorsun çırak. Dikkatsizliğim yüzünden kontrolü kaybettim. Ama kısa sürede yeniden kazandım. Sadece o kadarla da kalmadım, bunu kendi yaranma çevireceğim. Şu anda bile Yüksek Büyücülük Kulesine yaklaşıyorlar. Crysania büyücülerden yardım almak için oraya gidiyordu. Oraya vardıklarında istedikleri yardımı alacak; kardeşim de yardım görecek."
"Büyücülerin ona yardım etmelerini mi istiyorsun?" diye sordu Dalamar kafası karışarak. "Halbuki O, seni yok etmenin planlarını kuruyor!"

Raistlin, genç çırağı dikkatlice izleyerek sessizce şarabını yudumladı. "Bir düşün Dalamar," dedi yavaşça, "bir düşün, anlarsın. Ama" -büyücü boş bardağını elinden bıraktı- "seni yeterince alıkoydum."

Dalamar pencereden dışarı baktı. Kızıl ay Lunitari, dağların çentik çentik kara sırtları ardında gözden kaybolmaya başlamıştı. Gece, yarısına varmak üzereydi.

"Ben sabah gitmeden önce senin yolculuğunu yapıp geri gelmen gerek," diye devam etti Raistlin. "Kuşkusuz bazı son dakika talimatlarım olacaktır, ayrıca birçok şeyle de senin ilgilenmeni isteyeceğim. Tabii ki, ben yokken burada yetki senin olacak."

Dalamar başıyla onayladıktan sonra kaşlarını çattı. "Benim yolculuğumdan mı söz ettiniz Shafali? Ben hiçbir yere gitmiyorum
^i ." Kara elf aslında gerçekten de gitmesi gereken bir yer, vermeği gereken bir rapor olduğunu hatırlayınca boğulacak gibi olarak
sustu.

Raistlin genç elfi sessizce seyrederek duruyordu; Dalamar'ın yüzünde gerçeği fark etmeye başlamanın dehşet verici ilk görüntüleri büyücünün aynaya benzeyen gözlerinden yansıyordu. Sonra Raistlin yavaşça genç çırağa doğru yaklaştı, kara cüppesi sessizce bileklerinde hışırdıyordu. Dehşetten dona kalmış olan Dalamar kıpırdıyamadı. Koruma büyüleri elinden kayıp gitti. Aklına hiçbir şey gelmiyordu; yassı, hissiz altın bir çift gözden başka hiçbir şey görmüyordu.

Raistlin elini yavaşça kaldırarak, beş parmağının ucu genç büyücünün kara cüppesine değecek şekilde kibarca Dalamar'ın göğsüne koydu.

Acı işkence gibiydi. Dalamar'ın yüzü bembeyaz kesildi, gözleri açıldı, acıyla nefesi tıkandı. Fakat kara elf o korkunç temastan kendini ayıramıyordu. Raistlin'in bakışlarıyla sıkı sıkı yakalanmış olan Dalamar haykıramıyordu bile.

"Onlara sana söylediğim iki şeyi de doğru dürüst anlat," diye fısıldadı Raistlin, "ve tahmin ettiklerini de. Ayrıca ulu Par-Salian'a selamlarımı söyle. . .çırak!"
Büyücü elini çekti.

Dalamar, göğsünü tutup inleyerek yere yığıldı. Raistlin dönüp bakmadan etrafından dolanıp geçti. Kara elf, büyücünün odayı terk ettiğini, kara cüppenin hafif hışırtısını, açılan ve kapanan kapının sesini duyabiliyordu.

Bu çıldırtan acıyla Dalamar cüppesini parçalayıp açtı. Göğsünden aşağıya doğru, yanarak tenine açılmış beş delikten süzülen beş kızıl parlak kan izi kara kumaş tarafından emiliyordu.

Böfüm 10
Caramon! Kalk! Uyan!"

Hayır. Ben mezarımdayım. Burası yerin altı sıcak; sıcak ve güvenli. Beni uyandıramazsın, bana erişemezsin. Toprağa gizlendim, beni bulamazsın.
"Caramon, bunu görmelisin! Uyan!"
Bir el karanlığı yana iterek ona asıldı.

Hayır Tika, git! Beni bir kez yaşama geri döndürmüştün; acıya] ve ıstıraba. İstar'ın Kan Denizi'nin altında beni karanlıklar! diyarında bırakmalıydın. Ama artık sonunda huzura kavuştum, i Mezarımı kazıp kendimi gömdüm.
"Caramon uyanıp şuna bir baksan fena olmayacak!"

Bu sözler! Bunlar tanıdıktı. Tabii ya, bunları ben söylemiştim!, Bunları uzun süre önce, bu ormana ilk geldiğimizde Raistlin'e'j söylemiştim. O halde bunları nasıl duyuyor olabilirim? Raistlin j değilsem... Ama bu...

Göz kapaklarının üzerinde bir el vardı! İki parmak göz kapaklarım açmaya çalışıyordu! Bu temasla bir korku Caramon'un damarlarında dolanmaya başlayıp, kalbinin gümbür gümbür atmasına neden oldu.

"Aaahh!" diye kükredi Caramon telaşla, zorla açılan gözü üzerine eğilmiş devasa bir yüz görünce: Bir lağım cücesi yüzü!
"Onu uyan," diye rapor etti Bupu. "Tut," dedi Tasslehoff'a, "sen
bu göz tut. Ben öbür göz aç."
"Hayır!" diye bağırdı Tas aceleyle. Bupu'yu savaşçının üzerinden sürükleyerek ayıran Tas lağım cücesini Caramon'un arkasına itti. "Iıı... sen git biraz su getir."
"İyi fikir," diye dikkat çeken Bupu aceleyle gitti.
"He-her şey yolunda Caramon," dedi Tas koca adamın yanına di/ çöküp, onu teskin edercesine okşayarak. "Bupu'ydu sadece. Özür dilerim ama ben -m- şeye bakıyordum... eh sen de göreceksin...ona bakmayı unutmuşum."
Homurdanan Caramon yüzünü elleriyle örttü. Tas'm yardımıyla oturmaya çalıştı. "Ölmüş olduğumu görüyordum rüyamda," dedi sıkıntıyla. "Sonra o yüzü gördüm -ve her şeyin bittiğini anladım. Cehennem'deydim."
"Cehennemi tercih ederdin," dedi Tas kasvetle.
Caramon, kenderin olağandışı ciddi ses tonu üzerine başını kaldırdı. "Neden? Ne demek istiyorsun?" diye sordu sertçe.
Cevap vereceği yerde Tas sordu, "Kendini nasıl hissediyorsun?"
Caramon kaşlarını çattı. "İçkinin etkisi altında değilim, eğer öğrenmek istediğin oysa," diye mırıldandı koca adam. "Olmuş olmayı dilerdim tanrılardan. Evet, söyle."
Tasslehoff bir an için onu düşünceli düşünceli süzdükten sonra yavaşça keselerinden birine uzanarak küçük deri bir matara çıkarttı. "Al Caramon," dedi sessizce, "eğer gerçekten ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan."
Koca adamın gözleri ışıldadı. Şevkle titreyen elini uzatıp matarayı kaptı. Tepesindeki tıpayı açarak kokladı, gülümsedi ve dudaklarına götürdü.
"Bana öyle bakıp durma!" diye emretti Tas'a asık bir yüzle.
"Ö-özür dilerim." Tas kızardı. Ayağa kalktı. "Be-ben gidip Lady Crysania'ya bir bakayım..."
"Crysania..." Caramon, daha tadına bile bakmadan matarayı indirdi. Çapaklı gözlerini ovuşturdu. "Ha ya, onu unutmuşum. Senin ona göz kulak olman iyi fikir. Aslında onu da alıp buradan git. O haşarat kılıklı lağım cücenle birlikte! Gidin ve beni yalnız bırakın!" Matarayı yeniden dudaklarına götüren Caramon büyük bir yudum aldı. Bir kez öksürüp matarayı indirdi ve ağzını elinin tersiyle sildi. "Haydi," diye tekrarladı Tas'a boş boş bakarak, "git buradan! Hepiniz! Beni yalnız bırakın!"

"Özür dilerim Caramon," dedi Tas sessizce. "Bunu yapabilmeyi isterdim. Ama yapamayız."
"Niyeymiş?" diye hırladı Caramon.
Tas derin bir nefes aldı. "Çünkü eğer Raistlin'in bana anlatmış olduğu hikâyeleri doğru hatırlıyorsam sanırım VVayreth Ormanı bizi buldu."
Bir an için Caramon, kan çanağı gözleri fal taşı gibi açılarak
Tas'a bakakaldı. ,
"Bu imkânsız," dedi bir süre sonra; ağzından sözler ancak fısıltı
halinde çıkabilmişti. "Ormanın millerce uzağındayız! Ben...
Raistlin'le benim Orman'ı bulmamız aylarımızı almıştı! Üstelik
Kule'de buranın çok güneyindedir! Senin haritana göre
Qualinesti'nin çok ötesinde." Caramon, Tas'a garip bir yüz ifade
siyle baktı. "O, Tarsis'i deniz kıyısında gösteren harita değildi değil
mi?"
"Olabilir," diye kıvırttı Tas, aceleyle haritasını rulo yapıp arkasına saklayarak. "Benim o kadar çok..." Aceleyle konuyu değiştirdi. "Fakat Raistlin onun sihirli bir orman olduğunu söylemişti; yani isterse bizi bulabilir."

"Gerçekten sihirli bir orman," diye mırıldandı Caramon; sesi derindi ve titriyordu. "Dehşet dolu bir yer." Gözlerini kapatıp başını salladı, sonra -aniden- yukarı baktı, yüzünde şeytani bir ifade vardı. "Bu bir numara öyle değil mi? Beni içkiden uzaklaştırmak için bir numara! İyi ama bir işe yaramayacak..."

"Bu bir numara değil Caramon." Tas içini geçirdi. Sonra işaret etti. "Oraya bak. Aynı, bir zamanlar Raistlin'in bana tarif etmiş olduğu gibi."

Başını çeviren Caramon gördü; hem görüntü, hem de kardeşiyle ilgili uyandırmış olduğu acı hatıralar nedeniyle titredi. Konaklamış oldukları açıklık alan küçük, ana patikadan biraz ileride çimenlik bir yerdi. Akçaağaç, çam, ceviz, hatta birkaç toz ağacıyla çevrilmişti. Ağaçlar tomurcuk halindeydi. Caramon, Crysania'nın mezarını kazarken onlara bakmıştı. Yapraklar sabahın ilk ışıklarıyla, baharın soluk sarımtrak yeşil rengiyle parlıyordu. Ağaç diplerinde yabani çiçekler açmıştı; ilk baharın çiçekleri: Çiğdemler, menekşeler.

Fakat Caramon şimdi etrafına baktığında etrafında hâlâ aynı ağaçların olduğunu gördü -üç yanlarında. Ama şimdi -dördüncü yanlarında, güney tarafındaki ağaçlar değişmişti.

Çoğu ölü olan bu ağaçlar yan yana duruyor, birbiri ardında sıralar halinde muntazaman diziliyordu. İnsan Orman'ın derinliklerine doğru daha dikkatlice bakınca orada burada dizi dizi askerlerine bakmakta olan bir subay misali canlı bir ağaç da görüyordu. Bu Orman'da hiç güneş yoktu. Ağaçlardan kalın, fena bir pus yayılıyor/ ışığı karartıyordu. Ağaçların görünüşleri bile korkunçtu: Eğri büğrü, deforme olmuş, büyük dalları toprağı eşen pençeler gibi uzanan ağaçlar. Dalları kıpırdamıyordu; ölü yapraklarını hareket ettiren bir rüzgâr yoktu. Ama -en korkuncu- Orman'ın içindeki şeyler hareket halindeydi. Caramon ile Tas seyrederken ağaç gövdeleri arasında gezinen, dikenli çalılar arasından sıvışan gölgeler görüyorlardı.

"Şimdi şuna bir bak," dedi Tas. Caramon'un dehşet içindeki çığlığını kulak ardı eden kender doğrudan Orman'a doğru koştu. O böyle yaparken ağaçlar ayrıldılar! Tam Orman'ın karanlık kalbine doğru geniş bir yol açılıverdi. "Buna ne dersin?" diye seslendi Tas hayretle, tam yolun başladığı yerde durarak. "Ve ne zaman geriye bir adım atsam..."

Kender ağaçlardan uzaklaşarak geri geri yürüyünce ağaç gövdeleri kayarak yeniden bir araya gelip saflarını sıklaştırdılar ve bir duvar gibi önlerine dikildiler.

"Haklısın," dedi Caramon boğuk bir sesle. "Burası VVayreth Ormanı. Bize de bir sabah, aynen böyle görünmüştü." Başını eğdi. "Ben girmek istememiştim. Raist'i durdurmaya çalıştım. Ama o korkmadı! Ağaçlar onun için yana ayrıldı ve o girdi. 'Yanımda dur kardeşim,' demişti bana, 'seni korurum.' Bu sözleri ben ona ne kadar sık söylerdim. O korkmuyordu. Ben korkuyordum!"

Caramon aniden ayağa kalktı. "Hemen buradan ayrılalım!" Titreyen eller ve hummalı bir tavırla döşeğini kapan Caramon mataranın içindekileri battaniyenin üzerine saçıyordu.

"Faydasız," dedi Tas özetle. "Ben denedim. Seyret."

Sırtını ağaçlara çeviren keder kuzeye doğru yürüdü. Ağaçlar hiç kıpırdamadı. Fakat -açıklanamaz bir biçimde- Tas yine Orman'a doğru yürüyordu. Ne kadar denerse denesin, ne kadar dönerse dönsün her seferinde kendini ağaçların pusla kaplı, karabasanımsı dizilerine doğru yürürken buluyordu.

İçini çeken Tas, Caramon'un yanına doğru gitti. Kender, koca adamın gözyaşlarıyla iz iz olmuş, kızarmış gözlerine bakarak minik elini uzatıp, savaşçının bir zamanlar güçlü olan kolu üzerine

koydu.

"Caramon buradan geçmiş olan tek kişi sensin! Yolu bilen tek kişi. Ayrıca bir şey daha var." Tas işaret etti. Caramon başını çevirdi. "Lady Crysania'yı sormuştun ya. İşte orada. Yaşıyor ama aynı zamanda ölü. Teni buz gibi. Gözleri dehşet verici bir ifadeyle donmuş kalmış. Nefes alıp veriyor, kalbi atıyor ama damarlarından elflerin ölülerini muhafaza ettikleri o baharatlı zımbırtı akıyor olsaydı da bir farkı olmazdı!" Kender derin ve titrek bir nefes aldı. "Ona yardım bulmamız gerek

Caramon. Belki orada" -Tas Orman'ı işaret etti- "büyücüler ona yardımcı olabilir! Ben onu taşıyamam." Ellerini çaresizlik içinde kaldırdı. "Sana ihtiyacım var Caramon. Onun da sana ihtiyacı var! Bence bunu ona borçlu sayılırsın."

"Yani onun zarar görmesi benim suçum olduğu için mi?" diye mırıldandı Caramon acımasızca.

"Hayır, onu kastetmemiştim," dedi Tas boynunu büküp elini gözlerinin önünden geçirerek. "Sanırım bu kimsenin suçu değil."

"Hayır, benim suçum," dedi Caramon. Tas, uzun süredir Caramon'un sesinde duymadığı bir tınıyı duyarak bakışlarını ona kaldırdı. Koca adam durmuş elindeki mataraya bakıyordu. "Artık bununla yüzleşmemin zamanı geldi. Kendimden başka herkesi suçladım -Raistlin'i, Tika'yı... Ama her zaman biliyordum -içimden-bunun nedeninin kendim olduğunu biliyordum. O rüyada görmüştüm. Bir mezarın dibinde yatıyordum ve birden fark ettim: Dip dediğin işte bu! Daha aşağıya inemem. Ya burada kalıp üzerime toprak atmalarına izin vereceğim -aynı Crysania'yı gömecek olduğum gibi- ya da tırmanıp çıkacağım." Caramon uzun, titrek bir iç çekti. Sonra ani bir kararlılıkla mataranın tıpasını tıkayıp Tas'a geri verdi. "Al," dedi yavaşça. "Uzun bir tırmanış olacak ve sanırım yardıma da ihtiyaç duyacağım. Ama bu tür bir yardım değil."

"Ah Caramon!" Tas uzanabildiği kadarıyla kollarını koca adamın beline dolayıp sıkı sıkı sarıldı. "Aslında o hayaletli ormandan falan korktuğum yoktu. Ama kendi başıma oradan nasıl geçeceğimi merak ediyordum. Lady Crysania ile şey bir yana.. .Ah Caramon! Geri geldiğin için o kadar mutluyum ki! Ben..."

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Caramon utançla kızarıp Tasslehoff'u kibarca kendinden uzaklaştırarak. "Her şey yolunda. Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilemiyorum -buraya ilk girdiğimde ödüm kopmuştu. Ama haklısın. Belki Crysania'ya
yardımcı olabilirler." Caramon'un yüzü sertleşti. "Belki Raist hakkında aklıma takılan birkaç soruya da cevap verebilirler. Şimdi, şu lağım cücesi de hangi delikte? Ve" -bakışlarını kemerine indirdi-"hançerim nerede?"

"Ne hançeri?" diye sordu Tas, gözleri Orman'da zıp zıp
zıplarken.

Ciddi bir yüzle uzanan Caramon kenderi yakaladı. Bakışları Tas'ın kemerine kaydı. Tas'ın bakışları da onunkileri izledi. Gözleri hayretle açıldı.

"Bu hançeri mi kastettin? Aman tanrım, acaba oraya nasıl gitmiş? Biliyor musun," dedi düşünceli düşünceli, "eminim dövüş sırasında bunu düşürmüş olacaksın."

"Evet," diye mırıldandı Caramon. Homurdanarak hançerini geri alıp tam kınına koyuyordu ki arkasından bir ses duydu ve bir kova dolusu buz gibi su suratına boşaldı.

"Artık o uyanık," diye beyan etti Bupu kendini beğenmiş bir ifadeyle, kovayı yere bırakırken.

Giysilerini kuruturken Caramon oturmuş, ağaçları inceliyordu; yüzü anılarındaki acılarla asılmıştı. Sonunda bir iç geçirerek giyindi, silahlarını kontrol ettikten sonra ayağa kalktı. Tasslehoff anında yanında bitiverdi.

"Haydi gidelim" dedi şevkle.

Caramon durdu. "Orman'a mı?" diye sordu ümitsiz bir sesle.

"Elbette ki!" dedi Tas hayretle. "Başka nereye olabilir?"

Caramon kaşlarını çattıktan sonra içini çekti; sonra başını salladı. "Hayır Tas," dedi terslikle. "Sen Lady Crysania ile burada kal. Şimdi bak," dedi kenderin hiddetli itiraz viyaklamasına cevaben, "ben Orman'da biraz ilerleyeceğim -gidip, m, biraz bakmak için."

"Orada bir şey olduğunu düşünüyorsun değil mi?"diye suçladı koca adamı Tas. "O yüzden beni oraya sokmuyorsun! Oraya gireceksin, büyük bir kavga olacak. Büyük bir ihtimalle öldüreceksin ve ben her şeyi kaçıracağım!"

"Pek zannetmem," diye mırıldandı Caramon. Pusla kaplı Orman'a endişeyle bakarak kılıç kuşandığı kemerini sıktı.

"O zaman en azından ne düşündüğünü söyle bana," dedi Tas. "Sonra söyle Caramon, eğer o seni öldürürse benim ne yapmam gerek? O zaman ben ormana girebilir miyim? Ne kadar

beklemeliyim? Seni -diyelim ki- beş dakika içinde öldürebilir mi? On dakika? Yani öyle olacağını zannettiğimden değil de," diye ekledi
131
130

aceleyle Caramon'un gözlerinin açıldığını görünce. "Ama gerçekten bilmem gerek, yani burada sorumluluğu benim omuzlanma bıraktığına göre."

Bupu, şapşal savaşçıyı zihninde tartarak seyrediyordu. "Ben de -iki dakika. O, onu iki dakika öldür. Bahse varsın?" Tas'a baktı.

Caramon ikisine de sert sert bakarak yine içini çekti. Aslında Tas mantıklı konuşuyordu.

"Ne beklediğimden emin değilim," diye mırıldandı Caramon. "Be-ben son seferini hatırlıyorum, biz... bu şeyle, hayaletle... karşılaşmıştık. O -Raist..." Caramon sessizleşti. "Ne yapmanız gerektiğini bilmiyorum," dedi bir süre sonra. Omuzları çöken Caramon dönüp yavaşça Orman'a doğru yürümeye başladı. "Elimizden geleni herhalde."

"Ben bu güzel yılan koy, ben iki dakika diyor," dedi Bupu Tas'a, bir yandan heybesini karıştırırken. "Ne ne koyuyor?"

"Şşıışşt," dedi Tas yavaşça Caramon'un uzaklaşmasını seyrederken. Sonra başını sallayarak, yerde uzanmış görmeyen gözleri gökyüzüne dikilmiş olan Crysania'nın yanında oturmak için seyirt-ti. Tas kibarca rahibenin beyaz kukuletasını başının üzerine çekti, yüzünü güneş ışınlarından gizledi. O dikilmiş gözleri başarısızca kapatmaya çalışmıştı ama sanki kadının teni mermerleşmişti.

Raistlin sanki Orman'ın içine doğru her adımda Caramon ile birlikteydi. Savaşçı neredeyse kardeşinin kırmızı cüppesinin hışırtısını bile duyabiliyordu -o zamanlar cüppesi kırmızıydı! Kardeşinin sesini duyabiliyordu -hep kibardı, hep yumuşaktı ama her zaman arkadaşlarının sinirlerine dokunan o alaycı tınısı vardı. Ama bu Caramon'u hiç rahatsız etmezdi. O anlıyordu -ya da anlıyor olduğunu düşünüyordu.

Orman'daki ağaçlar Caramon'un yaklaşmasıyla aniden açıldılar, aynı kenderin yaklaşmasıyla açıldıkları gibi.

Aynı bizim yaklaştığımızda açılmış oldukları gibi... kaç yıl önceydi, diye düşündü Caramon. Yedi yıl mı? Sadece yedi yıl mı oldu? Hayır, diye fark etti hüzünle. Bir ömür, ikimiz için de bir ömürdü.

Caramon Orman'ın kenarına gelirken yerden yükselen pus bileklerine çıkarak, insanın derisine nüfuz edip iliklerini donduran bir soğukla ürpertmişti. Ağaçlar ona bakıyor, dalları ıstırapla bükülüyordu. Silvanesti'nin işkence altındaki ormanını hatırladı ve bu aklına kardeşine ait başka anıları da getirdi. Caramon bir an

durup Orman'a baktı. Kendisini bekleyen karanlık ve gölgeli suretleri görebiliyordu. Ve onları geri tutacak Raistlin de yoktu. Bu kez yoktu.

"VVayreth Ormanı'na girinceye kadar hiçbir şeyden korkmazdım," dedi Caramon kendi kendine yavaşça. "Daha önce Orman'a girmemin tek nedeni senin yanımda olmandı kardeşim, gir tek senin cesaretin benim yoluma devam etmemi sağlıyordu. Şimdi sen olmadan ben oraya nasıl girerim? Bu, büyü. Ben büyüden anlamam! Bununla savaşamam! Ne umuyorum ki?" Caramon korkunç görüntüyü uzaklaştırmak için elini gözlerine götürdü. "Oraya giremem," dedi bitik bir halde. "Bu benden çok fazla şey istemek olur!"

Kılıcını kınından çekerek uzattı. Eli o kadar titriyordu ki neredeyse kılıcı düşürecekti. "Hah!" dedi acı acı. "Anlıyor musun? Ben bir çocukla savaşamam. Bu yapabileceğimden çok fazlasını istemektir. Hiç umut yok..."

"Baharda bir şeyler umut etmek kolaydır savaşçı, havanın ısındığı, vallen ağaçlarının yeşillendiği zamanda. Yazın da umut etmek kolaydır, vallen ağaçları altın altın pırıldarken. Güzün de umut etmek kolaydır, vallen ağaçları akmakta olan kan gibi al rengine bürününce. Ama kışın, hava keskinleşip ısırmaya başladığında, gökler griyken vallen ağacı ölür mü savaşçı?"

"Konuşan kim?" diye bağırdı Caramon etrafına deliler gibi bakınıp, titreyen ellerle kılıcına yapışarak.

"Vallen ağacına kışın ne olur savaşçı, her yer karardığında, hatta toprak bile donduğunda? Daha da derine doğru kazar. Köklerini toprak içinde daha, daha da derine salar, dünyanın sıcak kalbine doğru. Orada, derinlerde, vallen ağacı karanlık ve soğuk sırasında hayatta kalmasına yarıyacak gıdayı bulur; bulur ki baharda bir daha çiçek açabilsin."

"Öyle mi?" diye sordu Caramon şüpheyle, bir adım gerileyip etrafına bakınarak.

"Yani sen hayatının en karanlık kışındasın savaşçı. Ve o yüzden iyice derinlere inmelisin ki bu acı soğuk ve korkunç karanlığı atlatabilmene yardımcı olacak sıcaklığı ve gücü bulasın. Artık sende baharın tomurcukları veya yazın dinçliği yok. Bu gücü kalbinde, ruhunda bulmalısın. Sonra, vallen ağaçları gibi bir kez daha büyürsün."

"Sözlerin çok güzel..." diye başladı Caramon kaşlarını çatıp bu

bahar ve ağaçlar hakkındaki konuşmadan aslında çok da hoşlanmayarak. Ama sözünü bitiremedi, nefesi boğazına takılmıştı.

Orman gözleri önünde değişmeye başlamıştı.

O seyrederken büklüm büklüm, kurumuş ağaçlar düzelmeye, dallarını göğe doğru kaldırmaya, büyümeye, büyümeye, büyümeye başlamışlardı. Görebilmek için başını o kadar kaldırmıştı ki neredeyse dengesini kaybedecekti ama yine de ağaçların tepesini görememişti. Bunlar vallen ağaçlarıydı! Aynı, ejderhaların gelişinden önceki Solace'taki gibi. O huşuyla seyrederken ölü dalların hayatla dolduğunu -yeşil tomurcukların belirip sonra patlayıp açıldığını; yazın altın rengini alan parlak yeşil yapraklara dünüştüğünü -daha o bir nefes alıp verirken mevsimlerin geçtiğini gördü.

O fena sis yok olmuş yerini vallen ağaçlarının köklerine dolanmış güzel çiçeklerin tatlı kokularının meltemi almıştı. Ormandaki karanlık yok olmuştu; güneş parlak ışınlarını sallanmakta olan ağaçlara yayıyordu. Ve güneş ışınları ağaçların yapraklarına değdikçe, ıtırlı havayı kuş sesleri doldurmuştu.

Orman sakin, mükemmelleştirilen mekanı sakin Yetişip, artık solmadığımız yerdeki, ağaçlarımız hep yeşil, Olgun meyva hiç düşmüyor, nehirler durgun ve saydam Cam gibi, bu süregelen günde huzur bulan yürek gibi.

Bu dallar altında hareketin gönülden teslimiyeti, Kuş cıvıltısının, aşkın işleri sınırlarda kaldı Ateşlerle ve hatıraların kayıplarıyla birlikte. Orman sakin, mükemmelleştirilen mekanı sakin. Ve ışık üzerine ışık, karanlığa verilen yolla gelen ışık, Bu dallar altında hiç gölge yok çünkü gölge unutuldu, Işığın sıcaklığıyla ve yaprakların serin kokusuyla Yetişip artık solmadığımız yerdeki, ağaçlarımız hep yeşil.

Burası, müziğin sessizliğe dönüştüğü yer sakin
Burada, dünyanın hayali ucunda, berraklığın
Duyulan tamamladığı yerde, uzun zamandır tutunduğumuz yerde
Olgun meyva hiç düşmüyor, nehirler durgun ve saydam.
Yüzümüzden göz yaşlarının kuruduğu veya durulduğu

Aynı o mükemmelleştirilmiş huzur dolu topraklardaki sakin nehirler gibi
Yolcu açılır, ışığın yolculuğuna izin vererek
Hava gibi, bu süregelen günde huzur bulan yürek gibi.
Orman sakin, mükemmelleştirilen mekanı sakin
Yetişip, artık solmadığımız yerdeki, yapraklarımız artık hep
yeşil
Olgun meyva hiç düşmüyor, nehirler durgun ve saydam
Cam gibi, bu süregelen günde huzur bulan yürek gibi.

Caramon'un gözleri dolmuştu. Şarkının güzelliği içini parçalamıştı. Umut vardı! Orman'ın içinde bütün cevapları bulabilirdi! Aradığı yardımı bulabilirdi.

"Caramon!" Tasslehoff heyecanla bir aşağı, bir yukarı zıp zıp zıplayıp duruyordu. "Caramon bu harika! Nasıl yaptın bunu? Kuşları duyuyor musun? Haydi gidelim! Çabuk."

"Crysania..." dedi Caramon, arkasına dönerken. "Bir sedye yapmamız gerek. Senin de yardım edip..." Ama daha sözünü bitireme-den, altın ormandan süzülüp gelen iki beyaz cüppeli surete bakıp dondu kaldı. Beyaz kukuletaları yüzlerine iyice çekilmiş olduğundan yüzlerini göremiyordu. Her ikisi de onun önünde başlarıyla ciddi birer selam verip, Crysania'nın ölüm benzeri uykusunda yattığı açıklığa doğru gittiler. Kızın hareketsiz bedenini rahatlıkla kaldırarak Caramon'un durduğu yere taşıdılar. Orman'ın kenarına gelince durup kukuletalı başlarını çevirip beklenti içinde Caramon'a baktılar.

"Sanırım önce senin girmeni bekliyorlar Caramon," dedi Tas neşeyle. "Sen yürü, ben Bupu'yu alacağım."

Lağım cücesi ağaçlar arasındaki açıklık alanda durmuş, Orman'ı Caramon'un da beyaz cüppeli suretlere bakarken aniden paylaştığı, derin bir kuşkuyla seyrediyordu.
"Kimsiniz siz?" diye sordu Caramon.
Cevap vermediler. Sadece öylece durup beklediler.

"Kim oldukları kimin umurunda!" dedi Tas sabırsızca, heybesi topuklarına çarpıp duran Bupu'yu yakaladığı gibi yanında sürükleyerek.

Caramon kaşlarını çattı. "Önce siz girin." Beyaz cüppeli suretleri işaret etti. Hiçbir şey söylemediler ama kıpırdamadılar da.

"Neden Orman'a benim girmemi bekliyorsunuz?" diye bir adım geriledi Caramon. "Haydi gidin" -eliyle işaret etti- "onu

Kule'ye götürün. Ona yardım edebilirsiniz. Bana ihtiyacınız yok..." Suretler cevap vermediler ama bir tanesi elini kaldırarak işaret etti.

"Hadi Caramon," diye ısrar etti Tas. "Bak, sanki bizi davet ediyor!"

Onlar bizi rahatsız etmeyecekler kardeşim... Biz davetliyiz! Raistlin'in yedi yıl önce söylemiş olduğu sözler.

"Büyücüler bizi davet etti. Onlara güvenmiyorum." Caramon yavaşça o zaman vermiş olduğu cevabı tekrarladı.

Aniden hava kahkahayla doldu -garip, meşum, fısıltılı bir kahkaha. Bupu, Caramon'un bacağına sarılarak dehşetle yapıştı. Tasslehof bile biraz şaşırmış gibiydi. Ve sonra bir ses duyuldu, aynı Caramon'un yedi yıl önce duymuş olduğu gibi.
Buna ben de dahil miyim sevgili kardeşim?
İğrenç hayalet, kıza git gide
yaklaştı. Crysania o güne kadar bilmediği bir korkuya kapılmıştı, var olabileceğine bile inanamıyacağı bir korkuya. Bu korku önünde büzüştükçe Crysania hayatında ilk kez ölümü aklına getirdi -kendi ölümünü. Her zaman var olduğuna inanmış olduğu kutlu bir diyara huzurlu bir intikal değildi bu. Bu, yaşayanları kıskanmakla geçen bitmez tükenmez günler ve geceler, zalim bir acı ve ıssız bir karanlıktı.

İmdat istemek için bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmamıştı. Zaten böyle bir durumda yardım diye bir şey de yoktu. Sarhoş savaşçı kendi kan gölünün ortasında yatıyordu. Şifa gücü onu kurtarmıştı ama daha saatlerce uyuyacaktı. Kender de ona yardımcı olamazdı. Buna karşı onu hiç kimse koruyamazdı...

Kara suret yürümeye devam ediyor, gittikçe yaklaşıyordu. Kaç! diye haykırdı aklı. Bacakları emre uymuyordu. Bütün yapabildiği geri geri emeklemekti; sonra bedeni kendi kendine hareket etmeye başladı, onun komutlarını dinlemeden. Bakışlarını ondan ayıramıyordu bile. Gözleri yerindeki kavuniçi titrek alevler onu alıkoymuştu.

Elini kaldırdı; hayalet elini. Elin arkasını görebiliyordu; bedenin arkasını görebildiği gibi, ta gerisindeki gece gölgeli ağaçları görüyordu. Gümüş ay gökyüzündeydi ama çok önce

ölmüş Solamniya Şövalyesi'nin antik zırhından parlayan bu değildi. Yaratık kendinden sıhhatsiz bir ışıkla parlıyor, çürümüşlüğünün enerjisiyle kor gibi kızarıyordu. Eli gitgide yükseliyordu ve Crysania hayaletin elinin kendi kalbi hizasına geldiğinde öleceğini biliyordu.

Crysania'nın korkudan hissizleşen dudakları arasından bir isim çıktı; "Paladine," diye dua etti kız. Üzerinden korku çekilmedi; hâlâ ruhunu o ateşli gözlerin korkunç bakışlarından çekip alamıyordu. Ama eli boynuna gitti. Madalyonu tutarak, boynundan çekip koparttı. Gücünün azaldığını, bayılacak gibi olduğunu hisseten Crysania elini kaldırdı. Platin madalyon Solinari'nin ışığını yakalayıp mavi-beyaz bir renkle parladı. İğrenç hayalet konuştu... "Öl!"

Crysania yığıldığını hissetti. Bedeni yere çarptı ama yer onu tutmadı. O yerin derinliklerine doğru düşüyordu; ya da yerden uzaklaşıyordu. Düştü... düştü... gözlerini yumarak... uyudu... rüyalar gördü...

Meşe ağaçlarından bir korudaydı. Ayaklarını beyaz eller kavramıştı, esner gibi açılmış ağızlar kanını emmenin yollarını arıyordu. Karanlık sonsuzdu; ağaçlar onunla alay ediyor, çıtırdayan dallan dehşet verici bir biçimde kahkahalar atıyordu. "Crysania," dedi yumuşak, fısıltılı bir ses. Neydi o; meşe ağaçlarının gölgeleri arasından onun adını söyleyen? Görebiliyordu, siyah bir cüppeye bürünmüş, bir açıklıkta durmuştu.

"Crysania," diye tekrarladı ses.

"Raistlin!" Minnettarlıkla hıçkınr gibi ses çıkartmıştı. Dehşet verici meşe korusundan tökezlenircesine çıkıp, kendi sonsuz ezalarına katılması için onu aşağıya çekmeye çalışan kemik beyazı ellerden kurtulan Crysania, ince kolların kendini kavradığını hissetti. İnce parmakların yakıcı, garip temaslarını duydu.

"Rahatlayın Saygıdeğer Rahibe," dedi ses yavaşça. Raistlin'in kollarında titreyen Crysania gözlerini kapattı. "Sınavlarınızı atlattınız. Korudan sağ salim geçtiniz. Korkacak bir şey yoktu hanımefendi. Tılsımım üzerinizdeydi."

"Evet," diye mırıldandı Crysania. Raistlin'in dudaklarının değmiş olduğu yeri, alnını tuttu. Sonra başından neler geçtiğini anlatarak, Raistlin'in zayıflığım görmesine izin verdiğini fark eden Crysania büyücünün kollarını ittirdi. Ondan ayrılarak, durup,
adama soğuk bir edayla baktı.

"Neden kendinizi bu kadar kötü şeylerle çevrelediniz?" diye sordu kız. "Neden böyle... böyle muhafızlara ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Raistlin kıza kibarca baktı; altın gözleri asasının ışığında parlıyordu. "Siz kendinizi ne tür muhafızlarla çevreliyorsunuz Saygıdeğer Rahibe?" diye sordu. "Tapınak'ın kutsal topraklarına adım atsam ben ne gibi eziyetlere maruz kalacağım?"

Crysania kırıcı bir cevap vermek için ağzını açtı ama sözcükler dudaklarında öldü. Gerçekten de Tapınak takdis edilmiş bir toprak parçasıydı. Paladine'a ithaf edilmişti; Karanlıklar Kraliçesi'ne tapan biri bu bölgeye girerse Paladine'ın gazabını üzerinde hissederdi. Crysania, Raistlin'in gülümsediğini, ince dudaklarının seyirdiğini gördü. Teninin kızardığını hissetti. Bunu ona yapabilmeyi nasıl başarıyordu? Bu güne kadar kimse onu böylesine küçük düşürmemişti! Hiçbir adam aklını böyle karıştırmamıştı!

Raistlin ile Astinus'un evinde karşılaştığı akşamdan beri Crysania onu aklından uzaklaştıramamıştı. Bu gece Kule'yi ziyaret etmek için içi içine sığmaz olmuştu ama aynı zamanda korkuyordu da. Elistan'a Raistlin ile yaptığı konuşmayı olduğu gibi anlatmıştı, olduğu gibi -yani "cazibe" kısmı hariç olduğu gibi. Her nasılsa bir türlü Elistan'a, Raistlin'in kendisine dokunduğunu anlatamamıştı, ona. . . Hayır, bundan bahsedemezdi.

Elistan zaten olduğu kadarıyla bile alt-üst olmuştu. Raistlin'i tanıyordu; eskinin genç adamını biliyordu -büyücü, rahibi Verminaard'ın Pax Tharkas'daki zindanlarından kurtaran yolarka-

daşlarından biriydi. Elistan, Raistlin'i hiç sevmemiş, ona hiç güven-memişti ama zaten o zamanlar kimse Raistlin'i sevmez ve güven-mezdi, gerçek anlamda. Rahip genç büyücünün Kara Cüppe giymiş olduğuna hayret etmemişti. Crysania'nın Paladine tarafından aldığı uyarıya hiç hayret etmemişti. Öte yandan Crysania'nın Raistlin'le karşılaşmasına verdiği tepkiye hayret etmişti. Crysania'nın Raistlin'i -şu anda Krynn üzerindeki kötülüğün kalbinin attığı- Kule'de ziyaret etmek için davet etmesine şaşırmıştı -ve telaşlanmıştı. Elistan, Crysania'nın gitmesini men edebilirdi ama özgür irade tanrıların bir öğretişiydi.

Crysania'ya kendi düşüncelerini aktardı ve kız onu saygıyla dinledi. Ama anlamaya bile başlamadığı bir cazibe nedeniyle -gerçi Elistan'a bunu 'dünyayı kurtamak için' yaptığını söylemişti-

Kule'ye gitti.

"Dünya başının çaresine gayet iyi bakıyor," diye cevap vermişti Elistan ciddiyetle. Ama Crysania dinlemedi.

"İçeri gelin," dedi Raistlin. "Biraz şarap katlanmak zorunda kaldığınız kötülüklerin hatırasını uzaklaştırmanıza yardımcı olur." Kızı dikkatle süzüyordu. "Çok cesursunuz Saygıdeğer Rahibe," dedi; kız sesindeki iğneleyici tınıyı sezmişti. "Koru'nun dehşetine dayanabilecek çok az insan vardır."

Sonra kıza sırtını döndü; Crysania, Raistlin'in bu hareketine memnun olmuştu. Bu övgü karşısında kızardığını hissetmişti.

"Yakınımda durun," diye uyardı adam kızı, önünden yürürken; kara cüppesi bileklerinde yumuşak hareketlerle hışırdıyordu. "Asamın ışığının içinde kalın."

Crysania kendisine söyleneni yaptı; onun yakınında yürürken asanın ışığının beyaz cüppesini gümüş ayın ışıklan gibi soğuk soğuk parlattığını fark etti; bu, Raistlin'in yumuşak kadifemsi siyah cüppesi üzerine saldığı garip sıcaklıkla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Onu korkunç Dehşetin Kapıları'ından geçirdi. Kız, kendini kapılar üzerine atıp, son nefesinde kapıları lanetleyen kötü büyücünün iç karartan öyküsünü hatırlayarak kapılara merakla bakmaya başladı. Etrafında bir şeyler fısıldıyor, anlaşılmaz sözler söylüyorlardı. Boynunda soğuk parmaklan, eline dokunan buz gibi elleri hissederek birden fazla kez dönüp baktı bu seslere. Gene birden fazla kez gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ama dönüp baktığında hiçbir şey görmüyordu. Yerden kötü bir sis, çürümüşlük kokusuyla yükseliyor, kemiklerini sızlatıyordu. Kendini tuta-madan titremeye başlamıştı ki aniden arkasına bakıp iki bedensiz göz gördü -aceleyle ileri bir adım atarak Raistlin'in koluna girdi.

Raistlin kıza, kızın yeniden kızarmasına neden olan merakla ve kibar bir zevkle baktı.

"Korkmaya gerek yok," dedi sadece. "Burada efendi benim. Sizin zarar görmenize izin vermem."

"Be-ben korkmuyorum," dedi kız, gerçi bedeninin titremesini adamın hissettiğini biliyordu. "Ben... sadece... rahat adım atamıyordum o kadar."

"Özür dilerim Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin; kız adamın sesinde bir alay var mı, yok mu emin olamamıştı. Raistlin durdu. "Tanımadığınız bu zemin üzerinde yürümenize yardım etmemekle

kaba davrandım. Şimdi daha rahat yürüyebiliyor musunuz?"

"Evet, çok daha rahat," dedi kız, bu garip bakışlar altında kıpkırmızı olmuştu.

Adam bir şey söylemedi, sadece gülümsedi. Kız adama bakmaya cesaret edemediğinden bakışlarını indirdi ve yürümeye devam ettiler. Crysania, Kule'ye kadar bütün yol boyunca korkusu yüzünden kendi kendine kızıp durdu ama elini de büyücünün kolundan çekmedi. Her ikisi de Kule'nin kapısına varıncaya kadar bir daha konuşmadı. Kapı, dışına rünler oyulmuş, sade ahşap bir kapıydı. Raistlin hiçbir söz söylemedi, Crysania'nın gördüğü kadarıyla hiçbir

harekette bulunmadı ama -onların yaklaşmasıyla-kapı yavaş yavaş açıldı, içeriden dışarı bir ışık seli aktı; Crysania kendisine kucak açan bu parlak sıcaklık karşısında o kadar neşelendi ki -bir an için- kapı içinde bir siluet halinde duran başka bir sureti fark edemedi bile.
Fark ettiğinde de durdu ve telaşla geriledi.
Raistlin kızın eline ince, yakan parmaklarıyla dokundu.
"O, sadece benim çırağım Saygıdeğer Rahibe," dedi. "Dalamar etten kemiktendir ve canlılar arasında gezer -en azından şu aralar."
Crysania bu kinayeli takdimi anlamadı, Raistlin'in sesinde gizlenen kahkahayı duyup buna dikkat de etmedi. Canlı insanların da burada yaşıyor olabilecekleri gerçeği onu çok şaşırtmıştı. Ne aptalca, diye azarladı kendi kendini. Bu adamı nasıl bir canavar gibi hayal etmişim? O bir adam o kadar. Bir insan, etten kemikten. Bu düşünce kızı rahatlattı, gevşetti. Eşikten geçince, neredeyse kendine geldiğini hissetti. Elini, mabetteki yeni bir yardımcıya uzatır gibi genç çırağa uzattı.
"Çırağım Dalamar," Dalamar'ı işaret ederek. "Lady Crysania, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi."
"Lady Crysania," dedi çırak uygun bir ciddiyetle kızın elini alıp dudaklarına götürürken hafifçe eğilerek. Sonra başını kaldırınca yüzünü gizleyen kara kukuletası düştü.
"Bir elf!" diye kesildi Crysania'nın nefesi. "Ama bu mümkün değil," diye başladı kafası karışarak. "Kötüye hizmet edemez..."
"Ben bir kara elfim Saygıdeğer Rahibe," dedi çırak; kız çırağın sesindeki burukluğu duydu. "En azından halkım bana böyle diyor."
Crysania utançla mırıldandı. "Üzgünüm. Maksadım..."
Kekeleyen kız, nereye bakacağını bilemeyerek sonunda sustu.

Raistlin'in kendisine gülüşünü neredeyse duyabiliyordu. Büyücü kızı bir kez daha gafil avlamıştı. Kız sinirle bir elini çırağın buz gibi elinden, diğer elini de Raistlin'in kolundan çekti.
"Saygıdeğer Rahibe yorucu bir yolculuk yapmış Dalamar," dedi Raistlin. "Lütfen onu çalışma odama götürerek biraz şarap ikrarn et. İzninizle Lady Crysania" -büyücü eğilerek selam verdi- "ilgilenmem gereken birkaç önemli iş var. Dalamar hanımefendinin arzu ettiği herhangi bir şey olursa derhal tedarik et."
"Tabii ki Shalafi," diye cevap verdi Dalamar saygıyla.
Aniden her yanını bir rahatlık kaplayan ve yorgunlukla uyuşan Crysania, Raistlin giderken hiçbir şey söylemedi. Usta bir rakip karşısında hayatı pahasına savaşan bir savaşçı da böyle hissediyor olmalı, diye fikir yürüttü kız sessizce çırağı dar, döner merdivenlerden izlerken. Raistlin'in çalışma odası hiç de beklediği gibi bir yer çıkmadı.
Ne ummuştum, diye sordu kendi kendine. Tuhaf ve büyüleyici kitaplarla dolu, bu hoş oda olmadığı kesin. Mobilyalar güzel ve rahattı; ocakta bir ateş yanıyor, odayı, Kule'ye yaptığı soğuk yolculuktan sonra onu kucaklayan bir ısıyla ısıtıyordu. Dalamar'ın ikram etmiş olduğu şarap çok lezzetliydi. Küçük bir yudum aldığında sanki ateşin sıcaklığı kanına sızmıştı.
Dalamar süslü oymaları olan küçük bir masa getirip kızın sağ yanına koydu. Üzerine bir kâse meyva ile bir somun mis gibi kokan, sıcak ekmek koydu.
"Bu meyva ne?" diye sordu Crysania, bir tanesini alıp hayretle inceleyerek. "Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim."
"Gerçekten de görmemişsinizdir Saygıdeğer Rahibe," diye cevap verdi Dalamar gülümseyerek. Raistlin'in aksine genç çırağın tebessümünün gözlerine yansıdığını fark etti Crysania. "Shalafi onları kendisi için Mithas Adası'ndan getirttiriyor."
"Mithas mı?" diye tekrarladı Crysania hayretle. "Ama orası dünyanın öbür tarafında! Minotaurlar yaşıyor orada. Kimsenin krallıklarına girmesine izin vermezler! Kim getiriyor bunları?"
Aniden, böylesine bir efendi için böylesine lezzetli şeyleri getirmek üzere çağırılabilecek hizmetkârın dehşet verici görüntüsü aklında canlandı. Aceleyle meyvayı tabağa geri koydu.

"Bir tadın Lady Crysania," dedi Dalamar, sesinde hiç alay tınısı olmaksızın. "Oldukça lezzetli bulacaksınız. Shalafi'nin sıhhati oldukça hassastır. Kaldırabildiği çok az şey vardır. Meyva, ekmek
142
ve şaraptan başka bir şeyle pek beslenmiyor."

Crysania'nın korkuları yatıştı. "Evet," diye mırıldandı, gözleri eayri ihtiyari kapıya kayarak. "Çok narin öyle değil mi. Ve o korkunç öksürük..." Sesi acıma duygusuyla yumuşamıştı.

"Öksürük mü? A, evet," dedi Dalamar telaşsızca, "öksürüğü." Sözüne devam etmedi ve eğer bu Crysania'ya tuhaf gelmiş olsa bile/ oda hakkında düşüncelere dalınca bunu unutmuştu.

Çırak bir an için, kızın başka bir şey isteyip istemediğini anlamak için bekledi. Crysania konuşmayınca eğildi. "Eğer başka bir şey dilemiyorsanız hanımefendi, ben çekileyim. Benim de izlemem gereken kendi çalışmalarım var."

"Tabii. Ben burada gayet rahatım," dedi Crysania düşüncelerinden irkilerek çıkmıştı. "Demek ki senin hocan oluyor," dedi aniden farkına vararak. Şimdi Dalamar'a dikkatlice bakma sırası ona gelmişti. "İyi bir hoca mı? Ondan bir şeyler öğreniyor musun?"

"Tarikat'ımızın en hünerlisidir, Lady Crysania," dedi Dalamar yavaşça. "Zeki, hünerli, kendine hakim. Bu denli güçlü sadece bir büyücü daha yaşamıştı: büyük Fistandantilus. Benim Shalafi'm genç, sadece yirmi sekiz yaşında. Eğer ömrü vefa ederse,o çok daha..."

"Eğer ömrü vefa ederse mi?" diye tekrarladı Crysania ve istemeden bir endişe tınısının sesine yansıdığını fark ederek kendini rahatsız hissetti. Endişe etmekte bir sakınca yok, dedi kendi kendine. Sonuç olarak o da tanrılar tarafından yaratılmış. Yaşam kutsaldır.

"Sanat çok tehlikelidir hanımefendi," diyordu Dalamar. "Artık bana izin verirseniz..."
"Tabii ki," diye mırıldandı Crysania.

Yeniden eğilerek selam veren Dalamar yavaşça odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Şarap kadehi ile oynayan Crysania, düşüncelere dalıp kaybolarak dans eden alevleri seyretti. Kapının açıldığını duymamıştı -tabii eğer açıldıysa. Saçlarına değen parmaklan hissetti. Titreyerek arkasına baktığında Raistlin'in çalışma masasının ardında, yüksek arkalıklı tahta bir sandalyede oturmakta olduğunu gördü.

"Size başka bir şey ikram edebilir miyim? Her şey arzu ettiğiniz gibi mi?" diye sordu kibarca.
"E-evet," diye kekeledi Crysania, ellerinin titrediğini adamın
143
görmemesi için şarap kadehini masa üzerine bıraktı. "Her şey çok güzel. Aslında olabileceğin en iyisi. Çırağınız -Dalamar mıydı? Çok hoş."

"Değil mi ya," dedi Raistlin inceden inceye alay ederek. Her iki elinin beş parmağını da birleştirip, elini masanın üzerine koydu.

"Ne kadar güzel elleriniz var," dedi Crysania hiç düşünmeden. "Parmaklarınız ne kadar ince, ne kadar kıvrak ve ne kadar narin." Aniden ne söylediğini fark ederek kızarıp kekeledi. "A-ama sa-sanırım bu sizin sanatınız için gerekli..."

"Evet," dedi Raistlin gülümseyerek ve bu kez Crysania adamın tebessümünde açık bir keyif gördüğünü düşündü. Adam ellerini alevlerden çıkan ışığa tuttu. "Küçük bir çocukken kardeşimi bu ellerimle -o zamanlar bile- hayrete düşürüp, eğlendirdiğim numaralar yapardım." Cüppesinin gizli ceplerinden birinden altın bir para çıkartarak parayı parmaklarının oynak yerine yerleştirdi. Hiç zahmet çekmeden paranın eli üzerinde dans edip, dönmesini sağladı. Para parmakları arasına girip çıkarak pırıldıyordu. Havaya attığı parayı yok edip sonra diğer elinde var edebiliyordu. Crysania'ın zevkten nefesi tıkandı. Raistlin bakışlarını ona doğru kaldırdı ve kız mutluluk tebessümünün keskin bir acıya dönüştüğünü gördü.

"Evet, "dedi, "bu benim hünerlerimden, marifetlerimden biriydi. Diğer çocukları eğlendiriyordu. Bazen beni incitmelerini engelliyordu."

"İncitmek mi?" diye sordu Crysania tereddütle; adamın sesindeki acıdan içi sızlamıştı.

Raistlin hemen cevap vermedi; gözleri hâlâ elinde tuttuğu altın paradaydı. Sonra derin bir iç çekti. "Çocukluğunuzu gözümde can-ladırabiliyorum," diye mırıldandı. "Sizin zengin bir aileden

geldiğinizi söylediler bana. Seviliyor, korunuyor, kollanıyordunuz ve istediğiniz her şeyi size veriyorlardı herhalde. Takdir ediliyor, kayırılıyor, sevgi görüyordunuz."
Crysania cevap veremedi. Aniden kendini çok suçlu hissetti.
"Benim çocukluğum ne kadar farklıydı." Yine o acı tebessüm vardı. "Takma adım Şeytan Oğlan'dı. Hastalıklı ve zayıftım. Ve çok akıllıydım. Onlar öyle ahmaktı ki! Hırsları o kadar ufaktı ki -tıpkı, düşünceleri yemek tabağından daha derine inmeyen kardeşim gibi! Ya da her amacına kılıcıyla kavuşacağını zanneden ablam gibi. Evet, ben zayıftım. Evet, beni korudular. Ama günün birinde

onların korumalarına ihtiyacım kalmayacağına dair söz vermiştim! gen, kendi kabiliyetimi -yani büyümü- kullanarak kendi yüceliğime yükseleceğim!"
Elleri kasıldı, altın renkli teni soldu. Aniden öksürmeye başladı; iki büklüm olarak öksürürken narin bedeni ikiye katlanmıştı. Crysania ayağa kalktı, içi acıyla parçalanmıştı. Ama Raistlin ona oturması için işaret etti. Ceplerinin birinden bir kumaş parçası çıkartarak dudaklarmdaki kanı sildi.
"Ve büyüm için ödediğim bedel de buydu," dedi yeniden konuşabilecek duruma gelince. Sesi ancak bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Bedenimin dengesini bozarak bana bu lânetli görme yetisini verdiler; artık neye bakarsam bakayım hepsinin öldüğünü görüyorum. Ama buna değerdi, her şeye değerdi! Çünkü aradığım şeyi buldum: Güç. Onlara ihtiyacım yok -hiç birine- artık."
"Fakat bu güç kötü!" dedi Crysania sandalyesinde öne doğru abanıp Raistlin'i ciddiyetle süzerek.
"Öyle mi?" diye sordu Raistlin aniden. Sesi yumuşaktı. "Hırs kötü bir şey mi? Güç ve diğerlerine hükmetmenin yollarını aramak kötü mü? Eğer öyleyse Lady Crysania, o halde korkarım, en az siz ak cüppeliler de kara cüppeliler kadar kötüsünüz."
"Bunu söylemeye nasıl cüret edersiniz?" diye bağırdı Crysania hayret içinde kalarak. "Ben hiç de..."
"Yo, öyle yapıyorsunuz," dedi Raistlin omuzlarını silkerek. "Eğer hırstan, güce olan arzudan payınızı almamış olsaydınız bu kadar çok çalışıp tapınakta bu kadar yükselmezdiniz." Şimdi ileri abanma sırası ondaydı. "Hep kendi kendinize, yapmam mukadder olan büyük bir görev var, demiyor muydunuz? Benim yaşamım diğerlerinkinden farklı olacak. Oturup dünyanın geçip gitmesini seyretmek beni tatmin etmiyor. Ona şekil vermek, onu kontrol altına almak, onu yoğurmak istiyorum!"
Raistlin'in yakan bakışlarına hapsolan Crysania ne kıpır-dıyabiliyor, ne de tek bir söz söyleyebiliyordu. Nasıl biliyor olabilir? diye sordu kendi kendine dehşet içinde. Gönlümün gizlerini okuyor olabilir mi?
"Bu kötü mü Lady Crysania?" diye tekrarladı Raistlin kibarca ısrar ederek.
Crysania yavaşça başını salladı. Yavaşça elini zonklayan şakaklarına kaldırdı. Hayır, kötü değildi. Onun söyleyiş tarzında bir kötülük yoktu ama yine de tam rayında olmayan bir şeyler vardı.

Düşünemiyordu. Kafası çok karışmıştı. Aklından geçip duran tek şey: Ne kadar birbirimize benziyoruz, onunla ben ne kadar benziyoruz, idi!
Adam susmuş, kadının cevabını bekliyordu. Bir şey söylemesi gerekiyordu. Aceleyle bir yudum aldı; dağılmış düşüncelerini toplamak için zaman kazanmak istemişti.
"Belki benim ihtiraslarım vardır," dedi söyleyecek bir şeyler bulamamanın zorluğuyla boğuşarak, "fakat öyleyse bile benim ihtirasım kendim için değil. Ben hünerlerimi ve becerilerimi diğerleri için, diğerlerine yardım etmek için kullanıyorum. Bunu tapınak için kullanıyorum..."
"Tapınak!" diye alay etti Raistlin.

Crysania'nm -yerini buz gibi bir hiddetin aldığı- tereddütü yok oldu. "Evet," diye cevap verdi, kendini imanının kale burçlarıyla çevrilmiş emniyetli ve emin zeminde hissederek. "Dünya üzerindeki kötülüğü sürüp atan iyiliğin, Paladine'ın gücüydü. O güç ki..."
"Kötülüğü sürüp atan mı?" diye kesti sözünü Raistlin.
Crysania gözlerini kırpıştırdı. Düşünceleri onu sürükleyip götürmüştü. Neler söylediğinin tam olarak farkında bile değildi. "Şey, tabii..."
"Ama dünyada hâlâ kötülük ve elem var," diye ısrar etti Raistlin.
"Sizin gibiler yüzünden!" diye bağırdı Crysania hararetle. "Yo, hayır Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin. "Benim bu işte hiçbir payım yok. Bakın..." Bir eliyle kızı yakına çağırırken, diğer eliyle cüppesinin gizli ceplerinden birini karıştırdı.
Cebinden çıkarttığı nesneye bakakalan Crysania aniden sakınarak kuşkucu davranıp kıpırdamadı. Bu, içinde renklerin dönüp durduğu, çocukların bilyelerine benzeyen küçük, yuvarlak bir kristaldi. Masasının bir köşesinde durmakta olan minik gümüş bir ayağı alan Raistlin bilyeyi bunun üzerine yerleştirdi. Nesne süslü ayağının üzerinde komik, çok küçük duruyordu. Derken Crysania'nm nefesi kesildi. Bilye büyüyordu! Ya da belki de kendisi küçülüyordu! Emin olamıyordu bir türlü. Ama cam küre artık gümüş ayağa uyuyor, üzerine tam oturuyordu.
"İçine bakın!" dedi Raistlin yavaşça.
"Hayır," diye geri çekildi Crysania korkuyla küreye bakarak. "Nedir bu?"
"Bir ejderha küresi," diye cevap verdi Raistlin, bakışları kızı

hapsetmişti. "Krynn üzerinde kalan tek küre. Emirlerime uyar. Size zarar vermesine izin vermem. Kürenin içine bakın Lady Crysania -eğer gerçeğin kendisinden korkmuyorsanız."
"Bana gerçeği göstereceğinizden nasıl emin olabilirim?" diye sordu Crysania sesi titreyerek. "Bana sadece, sizin göstermesini istediğiniz şeyleri göstermeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"
"Ejderha kürelerinin yıllar önce nasıl yapıldıklarını bilmiş olsaydınız," diye cevap verdi Raistlin, "onun her üç cüppenin -Ak, Kara ve Kızıl cüppelerin- katılımıyla yapıldığını bilirdiniz. Onlar kötülüğün aleti değildir, iyiliğin de aleti değildir. Hem her şeydirler, hem de hiçbir şey. Paladine'ın madalyonunu taşıyorsunuz" -alaycılığı geri gelmişti- "ayrıca inancınız da çok güçlü. Sizi istemediğiniz bir şeyi görmeniz için zorlayabilir miyim?"
"Ne göreceğim?" diye fısıldadı Crysania; bir merak ve garip bir büyü kızı masaya yaklaştırıyordu.
"Sadece gözlerinizin daha önce görmüş olduğu ama sizin bakmayı reddettiğiniz şeyleri."
Raistlin ince parmaklarını cam üzerine koyarak emir sözleri mırıldandı. Crysania tereddütle masanın üzerine eğilerek ejderha küresine baktı. İlk başta cam kürenin içinde hiçbir şey görmedi; sadece soluk yeşil bir renk dönüp duruyordu. Sonra geri çekildi. Kürenin içinde eller vardı! Uzanan eller...
"Korkmayın," diye mırıldandı Raistlin. "Eller bana uzanıyor."
Ve gerçekten de, daha konuşurken Crysania küredeki ellerin uzanarak Raistlin'in ellerine değdiğini gördü. Görüntü silindi. Bir an için kürenin içinde çılgın, canlı renkler deliler gibi dönüp ışıklarıyla ve parlaklıklarıyla Crysania'nm başını döndürdüler. Sonra onlar da yok oldu. Ve kız gördü...
"Palanthas," dedi kız irkilerek. Sabahın pusunda yüzen, gözlerinin önüne serilmiş olan bir inci gibi parlayan şehrin tamamını görebiliyordu. Sonra şehir üzerine gelmeye başladı; ya da belki de o şehre doğru düşüyordu. Kah, Yeni Şehir'in üzerinde asılı duruyordu, kah Surlar'ın, kah da Eski Şehir'in. Paladine Tapınağı önünde yükseliyordu; o güzelim kutsal topraklar sabah güneşi altında huzur içinde ve sakin duruyordu. Sonra Tapınağın arkasına geçmiş, yüksek duvardan bakmaya başlamıştı.
Nefesi kesildi. "Nedir bu?" diye sordu.
"Hiç görmemiş miydin?" diye cevap verdi Raistlin. "Kutsal topraklara bu kadar yakın olan bu sokağı?"

147

Crysania başını salladı, "H-hayır," diye cevap verdi sesi titreyerek. "Ama görmüş olmam gerek. Bütün hayatım boyunca Palanthas'ta yaşadım. Her yeri bilirim..."

"Hayır hanımefendi," dedi Raistlin, parmakları ejderha küresinin kristal yüzeyini hafifçe okşuyordu. "Hayır çok az şey biliyorsunuz."

Crysania cevap veremedi. Belli ki adam doğruyu söylüyordu çünkü kız şehrin bu kısmını bilmiyordu. Çöpler içindeki ara sokak karanlık ve kasvetliydi. Sabah güneşi, sanki ayakta duracak enerjileri kalmamış gibi sokağın üzerine eğilmiş olan binalardan yol bulup geçemiyordu. Crysania artık binaları tanımıştı. Onları önden görmüştü. Tahıldan, şarap ve bira fıçılarına kadar her şey burada depolanırdı. Ama önden ne kadar farklı görünüyorlardı. Ya bu insanlar, bu sefil insanlar kimdi?

"Onlar orada yaşıyor," diye cevap verdi Raistlin kızın dile gelmemiş sorusuna karşılık.

"Nerede?" diye sordu Crysania dehşetle. "Orada mı? Neden?"

"Yaşayabildikleri yerde yaşıyorlar. Şehrin göbeğinde sinek kurtları gibi gizlenerek, şehrin çürüğüyle besleniyorlar. Nedenine gelince," Raistlin omuzlarını silkti. "Gidebilecekleri başka bir yer yok."

"Ama bu korkunç! Elistan'a söyleyeceğim. Onlara yardım eder, para veririz..."

"Elistan biliyor," dedi Raistlin yavaşça.

"Hayır, biliyor olamaz! Bu imkânsız!"

"Biliyordunuz. Bunu bilmeseniz bile şehrinizde o kadar da güzel olmayan yerler olduğunu biliyordunuz."

"Bilmiyordum..." diye başlamıştı ki Crysania sustu. Hatıralar dalgalar halinde üzerine geldi - annesinin, şehrin belirli bölgelerinden geçerken yüzünü başka tarafa çevirttirmesi, babasının binek arabasının pencerelerinin perdelerini aceleyle örtmesi veya sürüceye başka yoldan gitmelerini söylemesi.

Görüntü titredi, renkler döndü, soldu ve yerini başka bir görüntü, derken başka bir görüntü aldı. Crysania büyücünün şehrin inci beyazı yüzünü yırtıp ona altındaki karalığı ve çürümüşlüğü göstermesini ıstırap içinde izledi. Barlar, genelevler, kumar yatakları, rıhtım, doklar... hepsi ıstırap ve keder artıklarını, Crysania'nın hayret içindeki gözleri önüne kusuyordu. Artık başını başka yöne çeviremiyordu; görüntüyü gizleyecek perde de yoktu.

148

Raistlin onu içeri çekiyor; onu ümitsiz, aç, üzgün ve unutulmuşlara yaklaştırıyordu.

"Hayır," diye yalvardı kız başını sallayıp, masadan geri geri uzaklaşmaya çalışarak. "Lütfen bana başka bir şey göstermeyin."

Fakat Raistlin'in hiç acıması yoktu. Bir kez daha döndü renkler ve Palanthas'ı terk ettiler. Ejderha küresi onları dünyanın dört bir yanında dolaştırdı ve Crysania baktığı her yerde çok daha fazla dehşete tanık oldu. Cüce akrabaları tarafından dışlanmış bir ırk olan lağım cüceleri, Krynn üzerinde bulabildikleri ve kimsenin yaşamak istemediği mezbeleliklerde yaşıyorlardı. Artık yağmur yağmayan topraklara sefalet ekleyen insanlar. Kendi halkları tarafından esir edilmiş Yabani Elfler. Güçlerini, kendilerine inanan insanlar pahasına onları aldatmak için kullanarak servetine servet katan rahipler.

Çok fazlaydı. Crysania canhıraş bir çığlıkla elleriyle yüzünü kapattı. Oda ayaklarının altında sallanıp duruyordu. Tökezlenen kız neredeyse düşecekti. Derken Raistlin'in kolları kızı kavradı. Kız adamın bedeninden yayılan garip, yakıcı ısısını ve siyah kadifenin yumuşak temasını hissetti. Baharat, gül yaprağı ve daha gizemli diğer kokuları algılıyordu. Adamın soluğunun ciğerlerinde hırlayışını duyabiliyordu.

Raistlin, kibarca Crysania'yı sandalyesine geri götürdü. Kız kendini hızla adamın temasından kurtararak oturdu. Adamın yakınlığı aynı anda hem çekici, hem itici geliyor; kızın kafasındaki karışıklığa ve kaybolmuşluk hissine bir yük gibi biniyordu. Çaresizlikle Elistan'ın orada olmuş olmasını diledi. O bilir, o anlardı. Çünkü bir açıklama yapılması gerekiyordu! Böylesine korkunç

bir ıstırap, böylesine bir kötülüğe izin verilmemeliydi. İçinde büyük bir boşluk hisseden kızın bakışları ateşe daldı.

"Birbirimizden çok da farklı değiliz." Raistlin'in sesi sanki alevlerden geliyordu. "Ben Kule'mde yaşıyor, bütün hayatımı çalışmalarıma veriyorum. Siz kendi Kule'nizde yaşıyor, kendinizi inancınıza (dininize) veriyorsunuz. Ve dünya bizim etrafımızda dönüyor."

"Ve bu da gerçek kötülük," dedi Crysania alevlere. "Oturup, hiçbir şey yapmamak."

"Artık anlıyorsunuz," dedi Raistlin. "Artık oturup seyretmek istemiyorum. Uzun yıllar tek bir neden için, tek bir amaçla çalıştım. Artık o, elimin erişebileceği bir yerde. Ben bir değişiklik yapacağım

Crysania. Ben dünyayı değiştireceğim. Benim planım bu."

Crysania bakışlarını hızla kaldırdı. İnancı sarsılmıştı ama inancının çekirdeği sağlamdı. "Sizin planınız! Bu, Paladine'ın beni rüyamda uyardığı plandı. Dünyayı değiştirmek için yapılan bu plan, dünyanın yokoluşuna neden olacak!" Kucağında duran ellerini yumruk yaptı. "Bunu yapmamalısınız! Paladine..."

Raistlin eliyle sabırsızca bir hareket yaptı. Altın gözleri şimşek gibi çaktı ve Crysania, adamın içinde için için yanan ateşi bir an için görerek olduğu yerde büzüştü.

"Paladine beni durdurmayacak," dedi Raistlin, "çünkü ben onun en büyük düşmanını makamından etmeye çalışıyorum."

Crysania hiçbir şey anlamadan büyücüye bakakaldı. Hangi düşman olabilirdi bu? Paladine'ın bu dünyada düşmanı kim olabilirdi. Derken Raistlin'in kastetmiş olduğu şey belirginleşti. Crysania yüzünden kanın çekildiğini, buz gibi bir korkunun kendisini şiddetle sarstığını hissetti. Konuşamayarak başını salladı. Adamın hırsının ve arzularının iğrençliği çok korkunç, kavranması bile imkânsızdı.

Ve adam kıza planlarını anlattı. Kız adamın garip, altın bakışlarına tutularak, yumuşak, fısıltılı sesiyle büyülenerek saatler gibi uzun gelen bir süre ateşin karşısında oturdu, adamın büyüsünün harikalarım, artık yok olmuş büyü sanatını, Fistandantilus tarafından bulunan harikaları anlatmasını dinledi.

Raistlin'in sesi kesildi. Crysania uzun bir zaman, o güne kadar hiç bilmediği, uzaklardaki diyarlarda kaybolmuş gibi dolaştı durdu. Şafaktan önceki gri saatte ateş artık geçmek üzereydi. Oda aydınlandı. Crysania aniden soğuk odada ürperiverdi.

Raistlin öksürdü; Crysania irkilerek adama baktı. Adam yorgunluktan solgundu; gözleri ateşlenmiş gibi görünüyor, elleri titriyordu. Crysania ayağa kalktı.

"Üzgünüm," dedi, sesi alçaktı. "Bütün gece sizi uyanık tuttum; üstelik siz iyi değilsiniz. Gitmeliyim."

Raistlin kızla birlikte ayağa kalktı. "Benim sıhhatim için üzülmeyin Saygıdeğer Rahibe," dedi çarpık bir tebessümle. "İçimde yanan ateş, bu parçalanmış bedeni ısıtacak ısıya sahip. Dalamar size Shoikan Korusu'ndan çıkıncaya kadar refakat eder, isterseniz."

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldandı Crysania. O kötülük dolu yerden geri döneceğini unutmuştu. Derin bir nefes alarak elini

Raistlin'e uzattı. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," diye başladı resmi olmaya çalışarak. "Umarım..."

Raistlin kızın elini eline aldı; adamın pürüzsüz teninin teması yakıyordu. Crysania adamın gözlerine baktı. Adamın gözlerinde kendi aksini gördü; beyazlar giymiş renksiz bir kadın, yüzü kara saçlarıyla çevrilmişti.

"Bunu yapamazsınız," diye fısıldadı Crysania. "Yalnış bu, durdurulmanız gerekir." Adamın elini sıkı sıkı tuttu.

"Bana bunun yanlış olduğunu ispatlayın," diye cevap verdi Raistlin, kızı kendine doğru çekerek. "Bunun kötü olduğunu gösterin bana. Bana dünyayı kurtarmanın yolunun iyide yattığını gösterin."

"Dinleyecek misiniz?" diye sordu Crysania arzuyla. "Karanlıkla çevrelenmişsiniz. Size nasıl ulaşabilirim?"

"Karanlık aralandı, öyle değil mi," dedi Raistlin. "Karanlık aralandı ve siz geldiniz."

"Evet..." Crysania aniden adamın elinin temasını, bedeninin sıcaklığını hissetti. Rahatsız olup kızararak, geriye adım attı. Elini adamın elinden çekerek, ne yaptığının farkına bile varmadan elini, sanki açıyormuş gibi, ovuşturdu.

"Hoşçakalın Raistlin Majere," dedi, gözlerine bakmadan.

"Hoşçakalın Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi," dedi adam.

Kapı açıldı; Crysania, Raistlin'in genç çırağını çağırdığını duymamış olmasına rağmen Dalamar kapı eşiğinde duruyordu. Beyaz kukuletasını başına geçiren Crysania, Raistlin'e sırtını dönerek kapıdan geçti. Gri, taş koridordan ilerleyen kız, altın gözlerin cüppesini yakıp geçtiğini hissedebiliyordu. Aşağı doğru inen dar, döner merdivene varınca adamın sesi kıza yetişti.

"Belki de Paladine sizi, beni durdurmanız için yollamamıştır Lady Crysania. Belki sizi yardım etmeniz için yollamıştır."

Duraksayan Crysania geriye baktı. Raistlin gitmişti; gri hol kasvetli ve boştu. Dalamar kızın yanında sessizce, bekleyerek duruyordu.

Takılmamak için beyaz cüppesinin eteklerini toplayan Crysania merdivenlerden yavaşça, indi. Ve bitmeyen uykusunda inmeye... inmeye... devam etti.

Böfüm 12

Wayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi son asırlarda, Ansalon kıtasındaki büyünün son kalesi olmuştu. Kralrahip onları diğer Kule'lerden sürdüğünde büyücüler buraya gelmişlerdi. Artık Kan Denizi'nin altında kalmış olan İstar Kulesi'ni ve Palanthas'taki kararmış lânetli Kule'yi terk edip gelmişlerdi buraya.

VVayreth Kulesi heybetli bir bina, moral çökertici bir manzaraydı. Dış surları, eşkenar bir üçgen oluşturuyordu. Mükemmel geometrik bir şekil oluşturan üçgenin her köşesinde küçük bir kule vardı. Ortasında, bakanların gözlerini kırpıştırıp, "bunlar biraz yamuk mu?" dedirtecek kadar hafifçe eğilmiş, biraz burkulmuş iki ana kulesi vardı.

Surlar siyah taştan yapılmıştı. Fazlasıyla parlatılmış taşlar güneş ışığında pırıl pırıl parlıyor, gece de iki ayın ışıklarını yansıtarak üçüncüsünün karanlığına ayna oluyorlardı. Taşın üzerine rünler kazınmıştı; hem savunan hem de muhafaza eden, güç ve kudret rünleri; taşları birbirine bağlayan rünler; taşları yere bağlayan rünler. Surların tepeleri düzgündü. Askerlerin dolduracağı siperler yoktu. Zaten buna ihtiyaç da yoktu.

Medeniyetin bütün merkezlerinden uzakta bulunan VVayreth Kulesi büyülü bir ormanla çevrelenmişti. Buraya ait olmayan kimse giremez, davetli olmayan kimse gelemezdi. Böyle koruyor-

lardı büyücüler güçlerinin son kalesini, böyle muhafaza ediyorlardı dış dünyadan.

Yine de Kule cansız değildi. Dünyanın dört bir yanından, sert -ve bazen de ölümcül- Sınav'ı almak için hırslı büyücü çırakları geliyordu. Yüksek mevkilerdeki büyücüler her gün gelip çalışmalarına, toplantılarına, tartışmalarına devam ediyor, tehlikeli ve hassas deneyler yapıyorlardı. Kule, bunlara gece gündüz açıktı. İstedikleri gibi gelip gidebilirlerdi: Kara Cüppeliler, Kırmızı Cüppeliler, Ak Cüppeliler.

Dünyaya bakış ve dünyada yaşayış felsefeleri çok farklı da olsa bütün Cüppeler, Kule'de barış içinde buluşurdu. Tartışmalar, ancak Sanat'ın gelişimine katkıda bulunacaksa serbestti. Her çeşit dövüş yasaklanmıştı: Ceza hemen tatbik edilirdi: korkunç bir ölüm.

Sanat. Onları birleştiren tek şey buydu. İlk sadakatleri sanat-larmaydı -ne oldukları, kime hizmet ettikleri, ne renk cüppe giydikleri fark etmezdi. Sınavı almayı göze alan genç büyü kullanıcıları bunu anlamışlardı. Son nefeslerini verip, bildik surların içine gömülmeye gelen

yaşlı büyücüler de bunu anlamıştı. Sanat -Büyü. Sanat, ana-babaları, aşıkları, eşleri, çocuklarıydı. Toprak, ateş, hava, suydu. Yaşamdı. Ölümdü. Ölümün ötesiydi.

İki yüksek kulenin en kuzeyinde bulunan odalarında durmuş Caramon ile maiyetindeki küçük grubun kapılara doğru ilerleyişini seyreden Par-Salian bunları düşünüyordu.

Caramon geçmişi hatırladıkça, Par-Salian da hatırlıyordu. Kimileri bunda bir pişmanlık kırıntısı olup olmadığını merak edebilirdi.

Hayır o sessizce Caramon'un patikadan gelişini, savaş kılıcının sarkık kalçalarına çarpıp tangırdayışını seyrediyordu. Geçmişten pişman değilim. Korkunç bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben de yaptım.

Tanrıları kim sorgular? Onlar bir kılıç istemişlerdi. Ben de buldum. Ve -bütün kılıçlar gibi- çift ağızlıydı.

Caramon ile grubu en dış kapıya varmıştı. Hiç muhafız yoktu. Par-Salian'ın dairesinde minik gümüş bir çıngırak çaldı.

Yaşlı büyücü elini kaldırdı. Kapılar savrularak açıldı.

Yüksek Büyücülük Kulesi'nin en dış kapısına adım attıklarında alacakaranlıktı. Tas, hayret içinde etrafına bakındı. Daha biraz önce sabahtı. Ya da sabahmış gibiydi! Başını kaldırıp baktığında gökyüzünde yol yol giden kızıl ışınların Kule'nin cilalı taş

surlarında garip bir şekilde parladığını gördü.

Tas başını salladı. "Burada saati nasıl biliyorlar?" diye sordu kendi kendine. Dış surlar ile içerideki iki kule arasında kalan büyük avluda duruyordu. Gri kaldırım taşlarıyla döşeli avlu yansıttığı sadelik ve çıplaklığın da ötesinde soğuk ve sevimsizdi. Ne bir çiçek yeşermiş, ne de bir ağaç gri taş yığınlarının monotonluğunu bozmuştu. Tas, hayal kırıklığıyla avlunun bomboş olduğunu fark etti. Etrafta, görünürde kesinlikle hiç kimse yoktu.

Yoksa var mıydı? Tas göz ucuyla bir hareket, beyaz bir kıpırtı algıladı. Ama hızla dönünce görüntünün yok olduğunu gördü! Ortada kimse yoktu. Sonra gözünün ucuyla bir yüz, bir el ve kırmızı bir cüppe kolu gördü. Doğrudan bakınca -o da gidiverdi! Aniden Tas'a, sanki etrafının gelip giden, konuşan, oturan, bakan hatta uyuyan insanlarla çevrili olduğu hissi gelmişti! Yine de -avlu hâlâ sessiz ve bomboştu.

"Bunlar Sınav'ı alan büyücüler olmalı!" dedi Tas korkuyla. "Raistlin bana onların her yanda gezindiklerini söylemişti ama ben böyle bir şeyi hayal bile etmemiştim! Acaba beni görüyorlar mı? Sence içlerinden birine dokunabilir miyim Caramon eğer -Caramon?"

Tas gözlerini kırpıştırdı. Caramon yoktu! Bupu yoktu! Beyaz cüppeli suretlerle Lady Crysania da yoktu. Tek başınaydı!

Pek uzun sürmedi. Sarı bir şimşek çaktı, berbat bir koku ve kara cüppeli bir büyücü önünde yükseldi. Büyücü elini uzattı, bir kadın eliydi.

"Çağınldın."

Tas yutkundu. Yavaş yavaş elini uzattı. Kadının parmakları onun bileğini kavradı. Bu soğuk temas karşısında Tas titredi. "Belki ben de büyüleneceğim!" dedi kendi kendine umutla.

Avlu, kara taş surlar, kızıl güneş ışığı çizgileri, gri kaldırım taşları hepsi Tas'ın etrafında solmaya, yağmurda kalan sulu boya bir resim gibi kenarlarından erimeye başladı. Son derece keyiflenen kender kadının kara cüppesinin kendisini sarmaladığını hissetti. Kadın cüppesini kenderin yüzü dışarıda kalacak şekilde Tass'in etrafına sardı. . .

Tasslehoff kendine geldiğinde son derece sert, son derece soğuk, taş bir zeminde yatıyordu. Yanında Bupu neşe içinde hor-luyordu. Caramon doğruluyor, başını sallıyor, örümcek ağlarından kurtulmaya çalışıyordu.

"Uf." Tas ensesini ovdu. "Komik bir yatakhane Caramon," diye eeveledi ayağa kalkarak. "En azından büyüden yataklar yapmalarını beklerdim. Üstelik biraz uyumamızı istiyorlardıysa neden adam gibi söylemediler de böyle -oh-"

Tas'ın sesinin garip bir gurultuya dönüştüğünü duyan Caramon aceleyle bakışlarını kaldırdı.

Yalnız değillerdi.
"Ben burayı biliyorum," diye fısıldadı Caramon.
Granitten oyulmuş geniş bir oda içindeydiler. Oda o kadar genişti ki, diğer ucu gölgeler içinde kaybolmuştu. Tavanı taşıyan bir sütun, etrafı aydınlatan bir lamba yoktu. Ama yine de ışık vardı, kimse nereden geldiğini açıklayamasa da. Soluk bir ışıktı bu; beyaz, sarı değil. Soğuk ve neşesiz ışık hiç sıcaklık vermiyordu.
Caramon'un burada bulunduğu son seferde ışık, beyaz cüppeler giymiş, büyük taş bir koltuğa tek başına oturmuş olan yaşlı bir adamı aydınlatıyordu. Bu kez de ışık aynı yaşlı adamı aydınlatıyordu ama yaşlı adam bu kez yalnız değildi. Etrafını yarım daire şeklinde taş sandalyeler almıştı -tamı tamına yirmi bir tane. Beyaz cüppeli adam tam ortadaydı. Solunda, erkek mi kadın mı, insan mı başka bir ırktan mı, anlaşılması güç, üç belirsiz suret oturuyordu. Kukuletaları iyice yüzlerine indirilmişti. Kırmızı cüppe giymişlerdi. Sollarında kapkara giyinmiş altı suret oturuyordu. Aralarındaki bir sandalye boştu. Yaşlı adamın sağ yanında dört tane daha kırmızı cüppeli suret oturuyor, onların da sağlarında tamamen beyazlar giymiş altı tanesi bulunuyordu. Lady Crysania onların önünde yerde yatıyordu; bedeni beyaz bir ot şilte üzerinde, beyaz ketenle örtülmüştü.
Meclis içinde sadece yaşlı adamın yüzü görülebiliyordu.
"İyi akşamlar," dedi Tasslehoff eğilip selam vererek; sonunda Caramon'a çarpıncaya kadar adım adım gerileyip, bir selam verip, biz durmuştu. "Kim bu insanlar?" diye fısıldadı kender yüksek tonda. "Ve bizim yatak odamızda ne yapıyorlar?"
"Ortadaki yaşlı adam Par-Salian," dedi Caramon yavaşça. "Biz de bir yatak odasında değiliz. Burası merkez salon, Büyücüler Salonu; ya da öyle bir şey. Lağım cücesini uyandırsan iyi olacak."
"Bupu!" diye tekmeledi Tas horlayan cüceyi ayağıyla.
"Galfangır yavrusu," diye hırladı dişi cüce gözleri yumulu, olduğu yerde yuvarlanarak. "Git. Ben uyu."
"Bupu!" Tas çaresizlik içindeydi; yaşlı adamın bakışları onu

delip geçiyor gibiydi. "Bana bak uyan. Yemek vakti."
"Yemek!" Gözlerini açan Bupu ayağa fırladı. Hevesle etrafına bakınarak, sessizce oturan, kukuletalı yüzleri görünmeyen cüppeli yirmi sureti gördü.
Bupu, işkence altındaki bir tavşan gibi viyakladı. Şiddetli bir sıçrayışla kendini Caramon'a atıp kollarını adamın bileklerine sardı; Caramon ayağını sallayıp ondan kurtulmaya çalışsa da bu imkânsızdı. Bupu bir sülük gibi yapışmış, titriyor, büyücülere dehşetle bakıyordu. Sonunda Caramon vaz geçti.
Yaşlı adamın yüzü, tebessüm sayılabilecek bir hareketle kırıştı. Tas, Caramon'un sıkılgan bir halde leş kokulu giysilerine baktığını gördü. Koca adamın tıraşsız çenesini elleyip, karman çorman olmuş saçlarını düzelttiğini gördü. Utanarak, huzursuzca kızardı. Sonra yüz ifadesi sertleşti. Konuştuğu zaman, vakarla konuşmuştu.
"Par-Salian," dedi Caramon; sözleri geniş ve gölgeli salonda çok yüksek bir tonda patlamıştı, "beni hatırladın mı?"
"Seni hatırlıyorum savaşçı," dedi büyücü. Sesi yumuşaktı, yine de odayı dolduruyordu. Bu odada bir ölünün fısıltısı bile duyulurdu.
Daha fazla bir şey söylemedi. Diğer büyücülerin hiçbiri konuşmadı. Caramon huzursuzca kıpırdandı. Sonunda Lady Crysania'yı işaret etti. "Onu, sizin yardım edeceğinizi umarak buraya getirdim. Yardım edebilir misiniz? İyi olacak mı?"
"İyi olup olmaması bizim elimizde değil," diye cevap verdi Par-Salian. "Onu iyi etmek bizim gücümüzün dışında. Ölü şövalyenin ona yaptığı büyüden -onun ölümü anlamına gelen kesin büyüden-onu koruyabilmek için Paladine kızın son duasını duyarak, ruhunu huzur dolu alemlere taşıdı."

Caramon'un başı eğildi. "Benim suçum," dedi boğuk sesle. "Onun güvenini be-ben boşa çıkarttım. Belki de ben..."

"Onu koruyabilir miydin?" diye salladı başını Par-Salian. "Hayır savaşçı, onu Kara Gül Şövalyesi'nden koruyamazdın. Uğraşsaydın kendi yaşamını kaybederdin. Bu doğru değil mi kender?"

Aniden yaşlı adamın mavi gözlerinin bakışlarını üzerinde hisseden Tas vücudunun her yanının karıncalandığını hissetti. "E-evet," diye kekeledi. "Be-ben onu -gördüm." Tasslehoff titredi. "Bu, korku nedir hiç bilmeyen biri tarafından söyleniyor," dedi

Par-Salian kibarca. "Hayır, savaşçı kendini suçlama. Ve onun için umudunu yitirme. Bizler onun ruhunu bedenine geri veremesek de, bunu başarabilecek olanları tanıyoruz hiç olmazsa. Ama önce, Lady Crysania'mn neden bizi aradığını anlat. Çünkü onun VVayreth Ormanı'nı aradığını biliyoruz."

"Emin değilim," diye geveledi Caramon.

"Raistlin yüzünden geldi," diye şakıdı Tas, yardımsever bir edayla. Fakat sesi, salonda tiz ve ahenksiz çıkmıştı. İsim, uğursuzca çınladı. Par-Salian kaşlarını çattı; Caramon kızgın kızgın bakarak Tas'a döndü. Büyücülerin kukuletalı başları, sanki bakışıyorlarmış gibi hafifçe çevrildi, cüppeleri sessizce hışırdadı. Yutkunan Tas ses-sizleşti.

"Raistlin," tıslar gibi çıktı, Par-Salian'ın dudakları arasından. Dikkatle Caramon'a baktı. "İyi bir rahibenin senin kardeşinle ne işi olabilir? Neden onun hatırına böyle tehlikeli bir yolculuğu göze alsın ki?"

Caramon, ya konuşmak istemediğinden, ya da konuşamadığından başını salladı.

"Senin bu kötülükten haberin var mı?" diye ısrar etti Par-Salian sertçe.

Caramon inatla cevap vermeyi reddediyordu; bakışları taş zemine dikilmişti.

"Ben biliyorum..." diye başladı Tas ama Par-Salian eliyle hafif bir harekette bulundu ve kender sustu.

"Artık onun dünyayı fethetmeye niyetli olduğuna inandığımızı biliyorsun, değil mi?" diye devam etti Par-Salian; amansız sözleri Caramon'a ok gibi saplanıyordu. Tas, koca adamın sindiğini gördü. "Yarı ablan Kitiara -ya da askerleri arasında bilinen ismiyle Karanlık Hanım- ile birlikte Raistlin ordular toplamaya başladı. Ejderhaları, uçan hisarları var. Ve bunlara ilaveten, bildiğimiz kadarıyla..."

Salon içinde alaycı bir ses yankılandı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Yüce Kişi. Bir ahmaksın!"

Sözler durgun bir su birikintisine düşen damlalar gibi dalgalarını büyücüler arasına yaydı. Hayretler içinde kalan Tas dönüp bu garip sesin kaynağını araştırdı ve arkasında, gölgeler arasından beliren bir suret gördü. Onları geçip Par-Salian'ın karşısında durmak için yürürken kara cüppesi hışırdıyordu. Tam o anda suret kukuletasını çıkarttı.

Tas, Caramon'un gerildiğini fark etti. "Ne var?" diye fısıldadı, bir şey göremeyen kender.

"Bir kara elf!" diye mırıldandı Caramon.

"Gerçekten mi?" dedi Tas gözleri parlayarak. "Biliyor musun, Krynn üzerinde yaşadığım bunca yıldır bir kere bile kara elf görmemiştim." Kender tam ileri doğru atılmıştı ki biri yakasından yakaladı. Caramon onu geri çekerken, Tas rahatsız olarak viyakladı ama ne Par-Salian, ne de kara cüppeli suret bu olup biteni fark etmemişti bile.

"Bence sen açıklamalısın Dalamar," dedi Par-Salian yavaşça. "Neden bir ahmakmışım?"

"Dünyayı fethetmekmiş!" dedi Dalamar alayla. "Onun dünyayı fethetmek gibi bir planı yok! Dünya ona hiçbir şey ifade etmiyor. İstese dünyayı yarın, hatta bu akşam ele geçirir!"

"O halde ne istiyor?" Bu soru Par-Salian'ın yanında oturan kırmızı cüppeli bir büyücüden gelmişti.

Caramon'un kolundan eğilip bakan Tas, kara elfin narin, zalim yüz hatlarının bir tebessümle gevşediğini gördü -bu kenderin titremesine neden olan bir tebessümdü.

"Bir tanrı olmak istiyor," diye cevap verdi Dalamar yavaşça. "Karanlıklar Kraliçesi'ne kendisi meydan okuyacak. Planı bu."

Büyücüler bir şey söylemedi, kıpırdamadı ama Dalamar'a kırpmadıkları parlak gözleriyle bakarken sessizlikleri kendi aralarında, yer değiştiren dalgalar gibi kıpırdamaya başlamıştı.

Derken Par-Salian içini çekti. "Sanırım ona haddinden fazla şey yakıştırıyorsun."

Yırtılan bir kumaşın sesi duyuldu. Tas, kara elfin kollarının, cüppesini yırtarak açarken sarsıldığını görüyordu.

"Bu ona haddinden fazlasını yakıştırmak mı?" diye haykırdı Dalamar.

Büyücüler öne doğru abandılar; salonda nefeslerini tutan büyücülerin fısıltıları buz gibi bir esinti misali dolandı. Tas görebilmek için uğraşıyordu ama Caramon onu sıkı sıkı tutmuştu. Tas, rahatsızlık dolu bir ifadeyle bakışlarını Caramon'un yüzüne doğru kadirdi. O hiç meraklanmamış mıydı? Caramon hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Elinin izini üzerimde görüyorsunuz," diye tısladı Dalamar. "Şu anda bile acısı tahammülümü aşacak derecede." Genç elf duraksadı, sonra sıktığı dişleri arasından ekledi. "Sana selam

söylememi istedi Par-Salian."

Koca büyücü başını eğdi. Başına destek olsun diye kaldırdığı eli, felç inmiş gibi titriyordu. Yaşlı, dermansız ve yorgun görünüyordu. Büyücü bir süre gözlerini kapatarak oturdu; sonra başını kaldırarak dikkatle Dalamar'a baktı.

"Demek ki -en çok korktuğumuz şey başımıza geldi." Par-Salian'ın gözleri sorgularcasma kısıldı. "O halde biliyor, seni bizim ..."

"Onu izlemem için yolladığınızı mı?" diye güldü Dalamar acı acı. "Evet, biliyor!" Kara elf sözleri tükürürcesine sarfediyordu. "Başından beri biliyordu. Beni kullanıyordu -hepimizi kullanıyordu- kendi menfaatleri için."

"Ben tüm bunlara inanmakta oldukça zorlanıyorum," diye beyan etti al cüppeli büyücü kibar bir sesle. "Hepimiz genç Raistlin'in gerçekten güçlü olduğunu kabul ediyoruz ama, bir tanrıçaya böylesine meydan okuma meselesini çok saçma buluyorum... tamamen saçma hem de."

Yarım dairenin her iki yarısından da mırıltı halinde tasdikler duyuldu.

"Ya, öyle mi?" diye sordu Dalamar, sesinde ölümcül bir yumuşaklık vardı. "O halde, izin verin de siz ahmaklara güç kelimesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikriniz olmadığını anlatıvereyim. Yani onun gücü hakkında. Siz onun gücünün derinliklerini ölçemez, yüceliğine varamazsınız! Ben bunu yapabilirim! Ben gördüm" -Dalamar bir an duraksadı, sesi hiddetini kaybetti ve hayretle doldu- "hiçbirinizin hayal bile edemiyeceği şeylere ben tanık oldum! Gözlerim açıkken rüya alemlerinde dolaştım! İnsanın içini yakan güzellikler gördüm. Kâbuslara indim -dehşetlere tanık oldum" -titredi- "o kadar korkunç, isimsiz dehşetlerdi ki bunlar, onlara bakmaktansa ölmeyi istedim!" Dalamar yarımdaireye bir göz atıp, hepsini şimşek gibi çakan kara gözlü bakışlayla toplayıverdi. "Ve bütün bu harikaları o çağırdı, o yarattı, büyüsüyle o hayata geçirdi."

Hiç ses çıkmıyor, kimse kımıldamıyordu.

"Korkmakla akıllılık ediyorsun Yüce Kişi," diye bir fısıltıya dönüştü Dalamar'ın sesi. "Ama korkun ne kadar büyük olursa olsun, ondan yeterince korkuyor sayılmazsın. A, evet, o korkunç eşiği geçecek güçten yoksun. Fakat, o gücü bulmaya gidiyor. Daha biz konuşurken, o, o uzun yolculuk için hazırlıklarına başladı.

Yarın ben döndükten sonra, ayrılacak."

Par-Salian başını kaldırdı. "Sen döndükten sonra mı?" diye sordu, hayret içinde. "Ama senin kim olduğunu biliyor: bizim tarafımızdan yani Meclis'ce yollanmış bir ajan, düşmanlarınının yardakçısı." Büyük büyücünün bakışları Kara Cüppeler arasında boş duran sandalyeye kaydıktan sonra büyücü ayağa kalktı. "Hayır genç Dalamar. Sen çok cesursun fakat seni onun ellerinde işkencelerle dolu bir ölüm anlamına geldiği halde geri yollaya-mam."

"Beni durduramazsın," dedi Dalamar; sesinde hiç his yoktu. "Daha önce de söyledim -onun gibi biriyle çalışmak için ruhumu bile satarım. Ve şimdi de, bu yaşamıma mal olsa bile onunla kalacağım. Beni bekliyor. Kendisi yokken, Yüksek Büyücülük Kulesi'ni bana emanet edecek."

"Sana mı emanet edecek?" dedi al cüppeli büyücü kuşkuyla. "Sana, onu ele veren ajanımıza !"

"Beni tanıyor," dedi Dalamar acı bir ifadeyle. "Beni tuzağa düşürdüğünü biliyor. Zehirli iğnesini bedenime batırarak ruhumu kuruttu ama yine de kurduğu ağa geri döneceğim. Bunu ilk yapan da ben olmayacağım." Dalamar, önünde ot şilte üzerinde kıpırtısız yatan beyaz sureti işaret etti. Sonra olduğu yerde yarım dönen kara elf Caramon'a baktı. "Müsaade var mı kardeşim?" diye sordu alayla.

Sonunda Caramon sanki harekete geçmişti. Bupu'yu bacağından silkip atan koca savaşçı ileri doğru bir adım attı; hem kender, hem de lağım cücesi arkasından itiş kakış gidiyordu.

"Kim bu?" diye bilmek istedi Caramon, kaşlarını çatıp kara elfe bakarak. "Neler oluyor? Kimden söz ediyorsunuz?"

Daha Par-Salian cevap veremeden Dalamar koca savaşçıya doğru döndü.

"Bana Dalamar derler," dedi kara elf soğuk bir edayla. "Ve ikizin Raistlin'den söz ediyorum. O benim ustam. Ben onun çırağıyım. Ayrıca kardeşinin yaptıklarını ispiyonlayayım diye bu muhterem meclis tarafından yollanmış olan bir ajanım."

Caramon cevap vermedi. Hatta duymamıştı bile. Gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmış, kara elfin göğsüne takılıp kalmıştı. Caramon'un bakışlarını takip eden Tas, Dalamar'ın tenindeki beş yanık ve kanlı deliği gördü. Aniden midesi ağzına gelen kender yutkundu.

"Evet, kardeşinin eli yaptı bunu," dedi Dalamar, Caramon'un düşüncelerini tahmin ederek. Gaddarca gülen kara elf cüppesinin yırtık kenarlarını eline alarak örttü ve yarasını gizledi. "Önemli değil," diye mırıldandı, "hak ettiğimden fazlası olmadığı kesin."

Caramon arkasını döndü, yüzü o kadar solgundu ki koca adamın bayılacağından korkan Tas elini tuttu. Dalamar Caramon'a tepeden bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Onun bunu yapabileceğine inanmıyor muydun?" Kara elf, inanamıyormuşçasına başını salladı; gözleri önünde toplananları taramıştı. "Hayır sen de diğerleri gibisin. Ahmaklar... hepiniz, ahmaksınız!"

Büyücüler hep bir ağızdan mırıldandı; kiminin sesi hiddetli, kiminin korku dolu, çoğu sorgu yüklüydü. Sonunda Par-Salian sessizlik isteyerek elini kaldırdı.

"Onun ne planladığını anlat bize Dalamar. Tabii eğer seni bu konuda konuşmaktan men etmediyse." Büyücünün sesinde kara elfin atlamadığı, bir ironi tınısı vardı.

"Hayır," diye gülümsedi Dalamar gaddarca. "Planlarını biliyorum. Yani yeterince biliyorum. Hatta benden bunları size doğru düzgün aktarmamı da rica etti."

Bunun üzerine mırıldanılan sözler ve alay sözleri duyuldu. Ama Par-Salian daha endişeli görünüyordu sanki daha endişeli olabilmek mümkünmüş gibi. "Devam et," dedi, neredeyse hiç sesi çıkmamıştı.

Dalamar bir nefes aldı.

"Geçmişe yolculuk yapıyor, tam Afet'ten önceki zamanlara, büyük Fistandantilus'un gücünün zirvede olduğu zamanlara. Shalafi'm bu büyük büyücü ile karşılaşmak, onunla çalışmak ve Fistandantilus'un, Afet sırasında kaybolan eserlerine ulaşmak istiyor. Çünkü Shalafi'm, Palanthas'taki Büyük Kütüphane'den aldığı büyü kitaplarından, Fistandantilus'un tanrılar ve insanlar arasındaki eşiğin nasıl geçileceğini öğrendiğini okumuş. Bu yolla büyük büyücü Afet'ten sonra yaşamını uzatıp Cüce Savaşları'na katılabilmeyi sağlamıştı. Bu sayede Dergoth topraklarını mahveden patlamadan sağ salim çıkmayı başarmıştı. Böylelikle ruhu için yeni bir zarf buluncaya kadar yaşamını sürdürmeyi başarmıştı."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum! Bana neler olduğunu anlat!" dedi Caramon, hiddetle iri adımlarla ilerleyerek. "Yoksa burayı sizin o sefil kafanıza geçiririm! Kimdir bu Fistandantilus?

Kardeşimle işi ne?"
"Şışşt," dedi Tas, büyücülere endişeyle bakarak.
"Biz anlıyoruz kenderken," dedi Par-Salian, Tas'a kibarca gülümseyerek. "Onun hiddetini ve hüznünü anlıyoruz. Haklı da -ona bir açıklama borcumuz var." Yaşlı büyücü içini çekti. "Belki de yaptığım yanlıştı. Yine de -başka bir seçeneğim mi vardı sanki? Eğer aldığım kararı almasaydım, bugün nerede olurduk?"
Tas, Par-Salian'ın her iki yanında duran büyücülere bakmak için döndüğünü gördü ve kender aniden Par-Salian'ın cevabının Caramon için olduğu kadar, onlara da yönlendirilmiş olduğunu anladı. Bir çoğu kukuletalarını geriye itmişti; Tas artık yüzlerini görebiliyordu. Kara cüppe giyenlerin yüzleri hiddet ifade ediyor, ak cüppelilerin soluk yüzlerinde ise üzüntü ve korku okunuyordu. Al cüppeliler içindeyse özellikle bir adam Tas'ın dikkatini çekmişti; bunun ana nedeni adamın yüzünün pürüzsüz, duygusuz olmasına rağmen gözlerinin kara ve hareketli olmasıydı. Bu, Raistlin'in gücünden kuşku duyan büyücüydü. Tas, Par-Salian'ın sözlerini özellikle bu adama yönlendirdiğini düşündü.
"Yedi yıl önce Paladine bana göründü." Par-Salian'ın gözleri gölgelere daldı. "Büyük Tanrı beni bir terör zamanının dünyayı saracağı konusunda uyardı. Karanlıklar Kraliçesi'nin kötü ejderhaları uyandırmış olduğunu ve insanları zaptetmek için insanlara karşı bir savaş başlatmak üzere olduğunu söyledi. Tarikat'ın arasından birini seçip bu kötülükle savaşmasına yardımcı olacaksın,' dedi Paladine bana. 'İyi bir seçim yap, çünkü bu kişi karanlığı yaracak kılıç gibi olacak. Ona geleceğin taşıdığı hiçbir şeyi söylemeyebilirsin, çünkü onun kararları ve diğerlerinin kararlarıyla dünya ebedi karanlığa düşecek, ya da düşmeyecek,'."
Par-Salian'ın sözleri, özellikle de kara cüppe giyenlerden yükselen kızgın seslerle kesilmişti. Par-Salian, gözlerinde şimşeklerle onlara baktı. Tam o anda Tas, zayıf yaşlı büyücüde gizli yatan gücün ve otoritenin ortaya çıktığını gördü.
"Evet, belki de bu konuyu Meclis'e getirmeliydim," dedi Par-Salian, sesi keskindi. "Fakat o zamanlar -şimdi olduğu gibi- bunun sadece bana ait bir karar olduğunu düşünüyordum. Meclis'in münakaşa ile geçireceği zamanı gayet iyi biliyordum, hiçbirinizin razı olmayacağını biliyordum! Kararımı verdim. Aranızda bunu yapma hakkımı sorgulayanınız var mı?"
Tas, Par-Salian'ın hiddetinin salonda gökgürültüsü gibi dolandığını hissederek nefesini tuttu. Kara Cüppelilier, mırıldanarak taş sandalyelerine gömüldü. Par-Salian bir an için sessiz kadıktan sonra gözleri yeniden Caramon'a kaydı ve sert bakışları yumuşadı.
"Raistlin'i seçtim," dedi.
Caramon kaşlarını çattı. "Neden?" diye bilmek istedi.
"Nedenlerim vardı," dedi Par-Salian kibarca. "Bazılarını sana anlatamam, şimdi bile. Ama şu kadarını söyleyebilirim: o doğuştan yetenekliydi. Ve en önemlisi de buydu. Büyü kardeşinin içine işlemişti. Raistlin'in okula başladığı ilk günden itibaren hocasının ondan çekinip kortuğunu biliyor muydun. İnsan kendinden daha çok şey bilen birine nasıl hocalık edebilir? Ayrıca büyü yeteneğine ilaveten bir de zekâsı vardı. Raistlin'in aklı hiç durmaz. Bilgi arar, cevaplar bekler. Üstelik cesurdur da -belki senden bile cesurdur savaşçı. Hayatının her gününde acıyla savaşıyor. Ölümle birden fazla karşılaştı ve hep yendi. Hiçbir şeyden korkmuyor -ne ışıktan, ne karanlıktan, hiçbir şeyden. Ve ruhu..." Par-Salian duraksadı. "Ruhu hırsla, güce duyduğu arzuyla, daha fazla bilgiye duyduğu arzuyla yanıyor. Amaçlarına ulaşmasını hiçbir korkunun, ölüm korkusunun dahi engellemeyeceğini biliyorum. Ayrıca, kendisi sırtını dünyaya dönmeye karar verse bile, ulaşmak istediği şeylerin dünya yararına olabileceğini de biliyorum."
Par-Salian durdu. Konuştuğunda, hüzünlüydü. "Ama önce Sınav'ı vermesi gerekiyordu."
"Sonucu görmüş olmalıydın," dedi al cüppeli büyücü aynı kibar tonda konuşarak. "Hepimiz onun beklediğini, zamanını beklediğini biliyorduk..."

"Başka çarem yoktu!" diye kesti sözünü Par-Salian mavi gözleri çakmak çakmak. "Zamanımız azalıyordu. Dünyanın zamanı azalıyordu. Genç adam Sınav'ı vermeli ve öğrendiği şeyi hazmetmeliydi. Daha fazla erteleyemezdim."

Caramon, bir adamdan diğerine bakıyordu. "Onu buraya getirdiğinizde, Raistlin'in bir çeşit tehlike içinde olduğunu biliyor muydunuz?"

"Her zaman tehlike vardır," diye cevap verdi Par-Salian. "Sınav, kendilerine, Tarikat'a ya da dünyadaki masumlara zarar verebilecekleri ayıklamak içindir." Elini başına götürerek şakaklarını ovdu. "Sınav'ın aynı zamanda öğretmek için tasarlanmış olduğunu da unutma. Kardeşine bencilce arzularını hafifletecek

şevkati öğretmeyi umuyorduk; ona acımayı, merhameti öğretmeyi umuyorduk. Belki de bu bir şeyler öğretme hevesim nedeniyle bir hata yaptım. Fistandantilus'u unuttum."

"Fistandantilus mu?" dedi Caramon aklı karışarak. "Ne demek istiyorsun, yani unuttum demekle? Söylediklerinden yaşlı büyücünün öldüğü anlaşılıyor."

"Ölmek mi? Hayır." Par-Salian'ın yüzü karardı. "Cüce Savaşları'nda binlerce kişiyi öldüren patlama büyük bir alanı harap etmiş, bomboş bırakmış ama Fistandantilus'u öldürememişti. Büyüsü ölümün kendisini yenecek kadar güçlüydü. Başka bir varlık düzlemine geçti; buradan hem uzak hem de yakın bir düzleme. Sürekli izledi, zamanını bekledi, kendi ruhunu kabul edecek bir beden aradı durdu. O bedeni de buldu; kardeşinde."

Caramon gergin bir sessizlikle dinliyordu; yüzü ölü gibi solmuştu. Tas gözünün ucuyla Bupu'nun geri geri gitmeye başladığını gördü. Tas, Bupu'yu elinden yakaladığı gibi sıkı sıkı tutarak dehşete düşmüş lağım cücesinin dönüp, salondan kaçmasına engel oldu.

"ikisinin Sınav süresince ne gibi bir pazarlık yaptığını kim bilebilirdi ki? Büyük bir ihtamelle hiçbirimiz." Par-Salian belli belirsiz gülümsedi. "Şunu biliyorum. Raistlin çok iyi bir sınav verdi ama yine de hassas sağlığı kaybetmesine neden oluyordu. Belki de son sınava -kara elfle karşılaşmaya- eğer Fistandantilus ona yardım etmemiş olsaydı da dayanabilecekti. Yahut dayanamayacaktı."

"Ona yardım etmek mi? Onun hayatını mı kurtardı?"

Par-Salian omuzlarını silkti. "Sadece şunu biliyoruz savaşçı: Kardeşine o altın rengi teni hiç birimiz vermedik. Kara elf ona bir ateş topu fırlattı ve Raistlin bundan sağ kurtuldu. İmkansızdı tabii ki..."

"Fistandantilus için değildi," diye söze karıştı al cüppeli büyücü.

"Doğru," diye fikrine katıldı Par-Salian hüzünle, "Fistandantilus için değildi. O zaman da dikkatimi çekmişti ama araştıracak zamanım olmamıştı. Dünyada olup bitenler son noktasına tırmanıyordu. Sınav'dan çıktığında kardeşin yine kendisi olmuştu. Daha narindi tabii ki, ama bu da bekleniyordu. Ve ben haklıydım" -Par-Salian yarım daireye hızla, muzaffer bir bakış fırlattı- "büyüsü güçlüydü! Kim, yıllar yılı çalışmadan bir ejderha küresine hakim olabilirdi?"

"Tabii ki," dedi al cüppeli büyücü, "yıllarını çalışmalara adayan birinden yardım görüyordu." Kaşlarını çatan Par-Salian cevap vermedi.

"Şunu açık açık belirteyim," dedi Caramon beyaz cüppeli büyücüye dik dik bakarak. "Şu Fistandantilus... Raistlin'in ruhuna mı hakim oldu? Raistlin'in Kara Cüppe giymesinin nedenide o mu?"

"Kardeşin kendi seçimini kendi yaptı," diye konuştu Par-Salian sertçe. "Hepimiz gibi."

"Buna inanmıyorum!" diye bağırdı Caramon. "Bu karara varan Raistlin değildi. Yalan söylüyorsunuz... hepiniz! Kardeşime işken-ce ettiniz, sonra da yaşlı büyücülerinizden biri onun bedenine sahip çıktı!" Caramon'un sözleri salonda patlamış, gölgelerin telaş-la oynaşmasına neden olmuştu.

Tas, Par-Salian'ın savaşçıyı ciddiyetle süzdüğünü gördü ve kender Caramon'u tütsülenmiş bir tavuğa çevirecek büyünün beklentisiyle olduğu yere sindi. Büyü gelmedi. Tek ses, Caramon'un kesik kesik soluğuydu.

"Onu geri alacağım," dedi Caramon sonunda, gözlerinde yaşlarla. "Eğer bu yaşlı büyücüyle karşılaşmak için o, zaman içinde geri dönebiliyorsa, ben de dönerim. Beni geri yollayabilirsiniz. Fistandantilus'u bulunca onu öldürürüm. O zaman Raist de..." Hıçkırıklarla boğulur gibi olup, kendini denetlemeye çalıştı. "Yeniden Raist olur. O zaman da Karanlıklar Kraliçe'sine meydan okuma ve... tanrı olma saçmalıklarını da unutur."

Yarım dairede bir kargaşa yaşandı. Sesler yükseldi, hiddetle arttı. "İmkansız! Tarihi değiştirecek! Çok ileri gittin Par-Salian..."

Ak cüppeli büyücü ayağa kalkarak döndü ve yarım daire içindeki bütün büyücülere baktı; gözleri tek tek bütün büyücüleri taradı. Tas, hızlı ve şimşek gibi kör edici bu sessiz iletişimi hissedebiliyordu.

Caramon gözlerini ovuşturdu ve büyücülere küstahça baktı. Yavaş yavaş hepsi yerlerine sindi. Fakat Tas sıkılan yumrukları, ikna olmamış, hiddet dolu yüzleri görebiliyordu. Al cüppeli

büyücü, bir kaşı havada, aklında bazı şeyleri tartarak Par-Salian'a bakıyordu. Sonra o da, yerine yaslandı. Par-Salian, Caramon'a doğru dönmeden Meclis'e son kez hızla bir baktı.

"Teklifini düşüneceğiz," dedi Par-Salian. "Bir işe yarayabilir. Böyle bir şey beklemeyeceği kesin..."

Dalamar gülmeye başladı.

Beklemek mi?" diye güldü Dalamar, sonunda nefessiz kalıncaya kadar. "Bütün bunları o planladı! Bu koca ahmağın" -Caramon'u işaret etti- "buranın yolunu kendi başına bulabileceğini mi zannediyordunuz? Tanis Yarımelf ile Lady Crysania'yı karanlığın yaratıkları izlediğinde -izledi diyorum, yakalayamadılar değil! - onları kimin yolladığını zannediyordunuz? Ölü şövalye ile olan rastlaşmayı, ablası tarafından düzenlenen bir rastlantıyı, onun planlarını bozabilecek bu rastlantıyı dahi Shalafi'm, kendi çıkarına döndürdü. Çünkü kuşkusuz siz ahmaklar bu kadını, yani Lady Crysania'yı, onu zaman içinde, kendisini iyileştirecek olanlara-Kralrahip ile takipçilerine-yollayacaksınız. Onu, Raistlin'le karşılaşması için zaman içinde geriye yollayacaksınız! Sadece bu kadarla da kalmayacak bir de yanına bu adamı, onun kardeşini de muhafız diye katacaksınız. Bu tam da Shalafi'min istediği şey."

Tas, Par-Salian'ın pençe gibi parmaklarının koltuğunun soğuk taş kollarına kenetlendiğini, yaşlı adamın mavi gözlerinin tehlikeli bir biçimde parladığım gördü.

"Senin hakaretlerine yeterince tahammül ettik Dalamar," dedi Par-Salian. "Shalafi'ne olan sadakatinin biraz fazla olduğunu düşünmeye başladım. Eğer öyleyse, senin bu Meclis'e olan hizmetin bitmiştir."

Tehtidi duymamazlığa gelen Dalamar acı acı tebessüm etti. "Shalafim..." diye hafifçe tekrarladıktan sonra içini çekti. Bir titreme ince bedenini şiddetle sarsmıştı, yırtık cüppesini kavuşturarak başını eğdi. "Ben tam arada kaldım, onun da tasarlamış olduğu gibi," diye fısıldadı kara elf. "Artık kime hizmet ettiğimi bilmiyorum, eğer hizmet ettiğim biri varsa tabii." Kara gözlerini kaldırdı, gözlerindeki tekin olmayan görüntü Tas'm yüreğini parçaladı. "Ama bildiğim bir şey var: Eğer o yokken aranızdan biri gelip Kule'ye girmeye kalkarsa, sizi öldürürüm. Ona, en azından bu kadar sadakat borçluyum. Yine de, ondan, en az sizin korktuğunuz kadar korkuyorum. Elimden gelse size yardım ederdim."

Par-Salian'm eli gevşedi, gerçi hâlâ Dalamar'a sert bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. "Hâlâ Raistlin'in planlarını neden sana anlatmış olduğunu anlayamıyorum. Bizim, onun korkunç emellerine ulaşmasını engellemek için harekete geçeceğimizi biliyordur mutlaka."

"Çünkü -benim gibi- sizi de istediği noktaya getirdi," dedi Dalamar. Aniden, yüzü acıyla ve yorgunlukla solan kara elf sendeledi. Par-Salian bir hareket yapınca gölgeler içinden bir sandalye maddeleşti. Kara elf sandalyeye çöktü. "Onun planlarına göre devam etmelisiniz. Bu adamı zaman içinde geriye yolla-malısınız" -Caramon'u işaret etti- "kadın ile birlikte. Başarılı olabilmesinin tek yolu bu..."

"Ve onu durdurabilmemizin de tek yolu," dedi Par-Salian; sesi alçaktı. "Fakat neden Lady Crysania? Ne gibi bir çıkarı olabilir, bu kadar iyi, bu kadar saf..."

"Bu kadar güçlü," dedi Dalamar suratsız bir tebessümle. "Fistandantilus'un hâlâ elde kalan yazılarından derleyebildiği kadarıyla, korkunç Kraliçe'yle yüzleşmeye gitmek için bir rahibeye ihtiyacı var. Ve ancak iyi bir rahibenin Kraliçe'ye meydan okuma ve Kara Kapı'yı açma gücü olabilir. Ha bu arada, Lady Crysania Shalafi'nin ilk tercihi değildi. Ölmekte olan Elistan'ı kullanmak için karanlıkça bazı planları vardı -ama onları anlatmam. Sonuç olarak Lady Crysania eline düştü -kelimenin tam anlamıyla. Lady Crysania iyi, inancı güçlü, kuvvetli..."

"Ve kötülüğe, ateşe kapılan bir pervane gibi kapılıyor," diye mırıldandı Par-Salian, Crysania'ya derin bir acıma duygusuyla bakarak.

Caramon'u izlemekte olan Tas, koca adamın bu anlatılanların

yarısını bile anlayıp anlamadığını merak etti. Yüzünde, sanki nerede ve kim olduğundan pek emin değilmiş gibi şüpheli, ahmakça bir ifade vardı. Tas başını güvensizlikle salladı. Onu zaman içinde geri yollayacaklar ha? diye düşündü kender.

"Raistlin'in bu adam ile bu kadını geçmiş zamanda, birlikte istemesinin başka nedenleri de var; bundan emin olabilirsiniz," dedi al cüppeli büyücü Par-Salian'a. "Oyununu açık etmedi, tam anlamıyla. Bize -kendi ajanımız aracılığıyla- ancak kafamızı karıştıracak kadar bilgi verdi. Bence planlarını bozmalıyız!"

Par-Salian cevap vermedi. Fakat başını kaldırarak uzun uzun Caramon'a baktı, gözlerinde Tas'ın kalbini parçalayan bir hüzün vardı. Sonra başını sallayarak bakışlarını indirdi ve gözlerini ayırmadan cüppesinin kenarlarına baktı. Bupu zırladı; Tas aklı başka yerlerde onun omuzunu sıvazladı. Neden Caramon'a öyle garip baktı? diye merak etti kender huzursuzca. Onu mutlak bir ölüme göndermezlerdi herhalde? Yine de, eğer onu bu haliyle -yani hasta, kederli ve aklı karışmış olarak geri yollasalar ne yapmış olacaklardı ki? Tas, ağırlığını kâh, bir ayağına, kâh diğer ayağına verdikten sonra esnedi. Kimse ona dikkat etmiyordu. Bu konuşmalar can sıkıcıydı. Karnı da acıkmıştı. Eğer Caramon'u zaman içinde geri yollayacaklardıysa, bir an önce yapsınlardı.

Aniden aklının bir yanının (Par-Salian'ı dinleyen yanının), diğer tarafa asıldığını hissetti. Tas aceleyle, aklının her ki yanını bir araya toplayıp söylenenleri dinledi.

Dalamar konuşuyordu. "Geceyi çalışma odasında geçirdi. Nelerin konuşulduğunu bilmiyorum ama sabah ayrıldığında şaşırmış ve sarsılmış göründüğünü biliyorum. Kıza söylediği son sözleri, 'Paladine'ın seni, bana yardım etmen için yollamış olacağı hiç aklına gelmedi mi?' olmuştu."

"Peki kız ne cevap verdi?"

"Ona cevap vermedi," diye cevapladı Dalamar. "Kule'ye doğru yürüdü ve sonra Koru'dan artık görmeyen ve duymayan biri gibi geçip gitti."

"Benim anlayamadığım, Lady Crysania'nın onu geri yollamamız için bizim yardımımızı almak amacıyla neden buraya yolculuk ediyor olduğu. Böylesine bir ricayı reddedeceğimizi biliyor olmalıydı!" diye beyan etti al cüppeli büyücü.

"Ben bunun cevabını verebilirim!" dedi Tasslehoff, daha düşünmeden konuşuvererek.

Artık Par-Salian ona kulak asmaya başlamıştı; artık yarım daire içindeki bütün büyücüler ona kulak asıyordu. Bütün başlar ona doğru döndü. Tas, Kararık Orman'daki hayaletlerle

konuşmuştu, Ak Taş Divanı'nda konuşmuştu ama bir an için bu sessiz ve ciddi dinleyiciler karşısında korkuya kapıldı. Özellikle de ne diyeceğini düşününce.

"Lütfen Tasslehoff Burrfoot," diye konuştu Par-Salian büyük bir nezaketle, "bize bildiklerini anlat." Büyücü gülümsedi. "O zaman belki toplantıya bir son veririz ve siz de akşam yemeğinizi yersiniz."

Tas, Par-Salian'ın kafasından geçenleri görüp, aklına kazınmış düşünceleri parşömenlere kazınmış kelimeler gibi okuyup okumadığını merak ederek kızardı.

"Ay! Evet, akşam yemeği iyi olurdu. Fakat şimdi, m -Lady Crysania'ya gelelim." Tas, düşüncelerini toparlamak için durduktan sonra öyküsüne daldı. "Şimdi, bu konuda emin değilim, size söyleyeyim. Oradan, buradan işitebildiklerimle topladım bilgimi. Lady Cryasania ile Palanthas'ta arkadaşım Tanis Yarımelf'i ziyaretim sırasında karşılaşmıştım. Onu tanıyor musunuz? Onu ve Altın Komutan Laurana'yı? Onlarla birlikte Mızrak Savaşı'nda çarpışmıştım. Laurana'nm Karanlıklar Kraliçesi'nden kurtarılmasına yardım etmiştim." Kender gururla konuşuyordu. "O öyküyü hiç duymuş muydunuz? Neraka Tapınağındaydım..."
Par-Salian'ın kaşları hafifçe kalkınca Tas kekeledi.

"A, şey, bunu daha sonra anlatırım. Her neyse, Lady Crysania ile Tanis'in evinde karşılaşmıştık ve onun Solace'a, Caramon'u bulmak için yaptığı seferin planlarını duymuştum. Sonuç olarak, b-ben.. .benim elime Lady Crysania'nm, Elistan'a yazdığı bir mektup geçti. Herhalde cebinden falan düşmüştü."

Kender nefeslenmek için durdu. Par-Salian'ın dudakları titrese de kendini gülümsemekten alıkoyabilmişti.

"Mektubu okudum," diye devam etti Tas, dinleyicilerinin dikkati hoşuna giderek, "okuyunca da ne kadar önemli olduğunu gördüm. Hayır, kız mektubu yırtıp atabilirdi. Mektupda diyordu ki -u nasıl demişti- Tanis'le yaptığım konuşmadan sonra Raistlin'de iyilik olduğu konusuna daha çok ikna oldum' diye yazmıştı, sonra onun 'kötü yoldan çevrilebileceğine inanıyorum. Büyücüleri bu konuda ikna etmeliyim,' de diyordu. Her neyse ben mektubun önemli olduğunu görünce mektubu kıza götürdüm. Mektubu

tekrar görünce müteşekkir oldu," dedi Tas ciddiyetle. "Kaybettiğini fark etmemiş bile."

Par-Salian dudaklarına hakim olabilmek için, parmağını dudağının üzerine koydu.

"Eğer dinlemek isterse ona Raistlin hakkında bir sürü hikâyeler anlatabileceğimi söyledim. Buna çok memnun olacağını söyledi ve ben de aklıma gelen her şeyi anlattım. Özellikle Bupu ile ilgili hikâyemle çok ilgilendi...

" 'Ah o lağım cücesini bir bulabilsem!' dedi bana bir gece. 'O zaman Par-Salian'ı bir umut olduğu, onun yeniden kazanılabileceği konusunda ikna ederdim!'"

Bunun üzerine Kara Cüppelilerden biri yüksek sesle hıhladı. Par-Salian sertçe o tarafa doğru bakınca büyücüler sustu. Fakat Tas bir çoğunun -özellikle de Kara Cüppelilerin- hiddetle kollarını kavuşturduklarını gördü. Gözlerinin, kukuletalarının derinliğinden parladığını görebiliyordu.

"Ay, be-ben, emin olun ki sizi kırmak istemedim," diye kekeledi Tas. "Ben zaten hep Raistlin'e siyahların daha çok yakıştığını düşünmüşümdür -yani o altın rengi teniyle falan. Tabii, ben herkesin de iyi olması gerektiğine falan inanmam. Fizban -aslında o Paladine- biz çok yakın dostuz da yani Paladine ile ben- Her neyse, Fizban dünyada bir denge olduğunu söyledi; biz de bu dengeyi yeniden sağlamak için uğraşıyormuşuz. Yani bu da Aklar kadar Kara Cüppelerin de olması gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

"Senin kastettiğini biliyoruz kenderken," dedi Par-Salian kibarca. "Biraderlerimiz sözlerine alınmıyor. Onların hiddetleri başka yere. Dünyadaki herkes Mükemmel Fizban kadar akıllı olamaz."

Tas iç geçirdi. "Bazen onu özlüyorum. Ama, ne diyordum ben? A, evet Bupu. Fikrimi o zaman söylemiştim. Eğer Bupu öyküsünü anlatırsa, büyücüler ona inanır demiştim Lady Crysania'ya. O da benimle aynı fikre varınca ben de Bupu'yu bulmaya gittim. Altınay siyah ejderhayı

öldürdüğünden beri Xak Tsaroth'a gitmemiştim; bulunduğumuz yerden oraya gitmek kolaydı ve Tanis de bunun onun için mahsuru olmadığım söyledi. Aslında benim gitmem onu oldukça mutlu etmişti.

"Yücepulp'ın Bupu'yu bırakması biraz -m- tartışmaya neden oldu, biraz da kesemdeki kıymetli birkaç nesneye mal oldu. Bupu'yu Solace'a götürdüm ama Tanis de, Lady Crysania da

gitmişti. Caramon da..." Tas, Caramon'un arkasında boğazını temizlediğini duyarak duraksadı. "Caramon kendisini -kendisini iyi hissetmiyordu ama Tika -yani Caramon'un karısı, benim de iyi bir dostumdur- her neyse, VVayreth Ormanı'nın çok kötü bir yer olduğu için Tika, bizim Lady Crysania'nın peşinden gitmemiz gerektiğini söyledi; yanlış anlamayın bunu söylemekteki amacı sizi kırmak değildi tabii, buna eminim; ama hiç durup Orman'ınızın ne kadar iğrenç olduğunu düşündünüz mü" -Tas büyücülere sert sert baktı- "ayrıca neden bu ormanı ortalığa böyle başıboş saldığınızı da hiç anlamıyorum! Bence bu çok sorumsuzca!"

Par-Salian'ın omuzları titredi.

"Evet, işte bütün bildiğim bu," dedi Tas. "Bupu da burada, o da size. . ." Tas etrafına bakınarak sustu. "Nereye gitti o?"

"Burada," dedi Caramon asık bir yüzle, sefil bir korkuyla arkasına sinmiş olduğu yerden lağım cücesini çekip çıkartarak. Büyücülerin kendisine baktıklarını gören lağım cücesi viyaklayarak yere yığıldı ve titreyen bir kumaş yığını haline geldi.

"Bence hikâyeyi bize sen anlatsan daha iyi olacak," dedi Par-Salian, Tas'a. "Tabii anlatabilirsen."

"Evet," diye cevap verdi Tas aniden hafifleyerek. "Lady Crysania'nın benim neyi anlatmamı istediğini biliyorum. Taa savaş zamanında, Xak Tsaroth'dayken olmuştu. Sadece lağım cüceleri şehir hakkında bir şeyler biliyordu. Ama çoğu bize yardım edemiyordu. Raistlin onlardan birine bir cazibe büyüsü yaptı: Bupu'ya yani. Aslında cazibe kelimesi tam anlatmıyor. Bupu, Raistlin'e aşık oldu." Tas içini çekerek duraksadıktan sonra vicdan azabı çekermiş gibi bir sesle devam etti. "Bazılarımız bunu komik bile bulmuştuk, sanırım. Ama Raistlin'e komik gelmedi. O, ona gerçekten iyi davranıyordu ve bir keresinde, ejderanlar bize saldırdıklarında onun hayatını bile kurtarmıştı. Her neyse, biz Xak Tsaroth'tan ayrıldıktan sonra Bupu bizimle geldi. Raistlin'den ayrılmaya tahammülü yoktu."

Tas'ın sesi alçaldı. "Bir gece, uyandım. Bupu'nun ağladığını duymuştum. Tam ona doğru gidecektim ki Raistlin'in de onun ağlamakta olduğunu işittiğini fark ettim. Evini özlemişti. Halkının yanına dönmek istiyor ama Raistlin'den de ayrılamıyordu. Raistlin'in ne söylediğini bilmiyorum ama elini Bupu'nun başına koyduğunu gördüm. Sanki Bupu'nun etrafında bir nur oluşmuştu. Sonra, onu eve yolladı. Evine dönmek için korkunç yaratıklarla

dolu topraklardan geçmesi gerekiyordu ama her nasılsa ben Bupu'nun emniyet içinde olacağını anlamıştım. Ve sonuç olarak basma bir şey de gelmemişti," diye bitirdi Tas ciddiyetle.

Uzunca bir bir sessizlik olduktan sonra sanki bütün büyücüler aynı anda konuşmaya başladı. Kara Cüppeliler başlarını sallıyorlardı. Dalamar dudak büktü.

"Kender rüya görmüş," dedi tepeden bakarak.

"Zaten kenderlere kim inanır?" dedi içlerinden biri.

Al ve Ak Cüppeliler düşünceli ve afallamış görünüyordu.

"Eğer bu doğruysa," dedi biri, "belki de onu yanlış değerlendirmişizdir. Ne kadar zayıf olursa olsun, bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

Sonunda Par-Salian sessizlik için elini kaldırdı.

"Açıkçası ben de buna inanmakta güçlük çektiğimi itiraf etmek zorundayım," dedi sonunda. "Seni küçük düşürmeye çalışmıyorum Tasslehoff Burrfoot," diye ekledi kibarca, hiddetli kendere gülümseyerek. "Fakat herkes sizin ırkınızın, m, abartmaya oldukça eğimli olduğunu bilir. Raistlin bu -bu yaratığı," -Par-Salian tiksinerek konuşuyordu-" kullanmak için büyülemiş olmalı ve..."

"Ben yaratık değil!"

Bupu, göz yaşlarıyla yol yol olmuş çamurlu yüzünü yerden kaldırdı; saçları kızgın bir kedinin tüyleri gibi dik dik olmuştu. Par-Salian'a ters ters bakarak ayakta durup, büyücüye doğru ilerlemeye başlamıştı ki taşıdığı bohçaya takılarak yüzü koyun yere kapaklandı. Lağım cücesi korkusuzca doğrulup Par-Salian'ın önüne dikildi.

"Ben koca, güçlü büyücüler hakkında bir şey bilmiyor." Bupu kirli ellerinden birini salladı. "Ben öyle cazibe tılsım mılsım da bilmiyor. Ben bundaki büyüyü biliyor" -torbasının içini karıştırarak bir fare ölüsü çıkartıp Par-Salian'a doğru salladı- "ve ben burada konuşulan adamın iyi adam olduğunu biliyor. O, bana iyi." Fare ölüsünü bağrına basan Bupu göz yaşlan içinde Par-Salian'a baktı. "Diğerleri -koca adam ile kender- onlar, Bupu'ya gülüyor. Bana ben böcek gibi bakıyor."

Bupu gözlerini sildi. Tas'ın boğazına bir şeyler düğümlenmişti; kendini bir böcekten daha aşağılık hissetti.

Bupu, yavaşça konuşarak devam etti. "Ben, ben nasıl görünüyor, biliyor." Pis elleri boşu boşuna elbisesini düzeltmeye çalışarak, aşağıya doğru kirden yollar yaptı. "Ben, güzel olmadığımı, orada

yatan hanım gibi güzel olmadığımı biliyor." Lağım cücesi burnunu çekti ama sonra eliyle burnunu kaşıdıktan sonra -başını kaldırarak-Par-Salian'a küstahça baktı. "Ama o bana 'yaratık' demedi. O bana 'ufaklık' söyledi. Ufaklık," diye tekrarladı.

Bir an için, hatıraları içinde, sessizleşti. Sonra derin bir ah etti. "Ben-ben onla kalmak istiyor. Ama o bana 'hayır' der. Karanlık yollarda gitmesi lâzım, der. Benim emniyette olmamı istediğini, der. Elini başıma koy" -Bupu, hatıralarına dalmış gibi başını eğdi- "ve ben içim ısındı. Sonra o bana der ki 'Hoşçakal Bupu,'. O bana 'ufaklık' der." Başını kaldıran Bupu yarım daireye baktı. "O bana hiç gülmez," dedi hıçkırığı boğazına takılmıştı. "Hiç!" Ağlamaya başladı.

Bir an için odadaki tek ses lağım cücesinin hıçkırıkları olmuştu. Caramon etkilenerek eliyle yüzünü kapadı. Tas içini, kesik kesik çekerek, bir mendil bulmak umuduyla etrafına bakındı. Biraz sonra Par-Salian taş koltuğundan kalkıp, gidip bir yandan kendisini kuşkuyla süzen, bir yandan da hıçkıran lağım cücesinin önünde durdu.

Büyük büyücü elini uzattı. "Affet beni Bupu," dedi ciddiyetle, "eğer kalbini kırdımsa. İtiraf etmeliyim ki o kaba sözleri özellikle kullandım; seni kızdırıp bize gerçek öyküyü anlatmanı sağlamak için. Çünkü ancak o zaman gerçeklerden emin olabilirdik." Par-Salian elini Bupu'nun başına koyduğunda yüzü asık ve yorgundu ama sevinçli görünüyordu. "Belki de kaybetmemişizdir, belki de şefkati öğrenmiştir," diye mırıldandı. Lağım cücesinin keçe gibi saçlarını kibarca okşadı. "Hayır, Raistlin sana hiç gülmez ufaklık. Onun hatırlayacağını biliyordum. Ona çok gülen olmuştu."

Tas, artık göz yaşlarından göremiyordu; Caramon'un da yanında sessiz sessiz ağladığını duydu. Kender burnunu mendiline sümkürdükten sonra, Par-Salian'ın beyaz cüppesinin kenarına tutunmuş hüngür hüngür ağlayan Bupu'nun gönlünü tekrar kazanmak için Bupu'ya doğru ilerledi.

"Demek ki Lady Crysania'nın bu yolculuğu gerçekleştirmesinin nedeni buymuş?" diye sordu Par-Salian Tas'a, kender ona yaklaşırken. Örtüler altında yatan, gözleri gölgelere doğru görmeden bakmakta olan hareketsiz, beyaz ve soğuk surete baktı büyücü. "O, bizim yakmaya çalışıp da başaramadığımız iyilik kıvılcımını yeniden tutuşturabileceğine inanıyor, öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdi Tas, aniden kendisini büyücünün delip geçen bakışları altında rahatsız hissetmişti.

"Peki neden böyle bir şeye atılmak istiyor?" diye ısrar etti Par-Salian.

Tas, Bupu'yu sürükleyip ayağa kaldırarak mendilini uzattı; Bupu'nun elindekine hayretler içinde bakarak, bununla ne yapması gerektiğine akıl sır ediremediği belli olduğu halde Tas buna aldırmamıştı. Bupu, elbisesinin eteğine sümkürdü.

"A, şey Tika dedi ki..." Tas kızararak sustu.

"Tika ne dedi?" diye sordu Par-Salian yavaşça.

"Tika dedi ki" -Tas yutkundu- "Tika onun bunu... Raistlin'e a-aşık olduğu için yaptığını söyledi."
Par-Salian başını onaylarcasına salladı. Bakışları Caramon'a kaydı. "Peki ya sen ne diyorsun ikiz kardeş?" diye sordu aniden. Caramon'un başı kalktı, hayalet gibi gözlerle Par-Salian'a baktı.
"Onu hâlâ seviyor musun? Fistadantilus'u mahvetmek için geri gidebileceğini söyledin. Karşılaşacağın tehlike çok büyük olacak. Bu tehlikeli yolculuğu göze alacak kadar çok seviyor musun kardeşini? Bu hanım gibi, hayatını onun için tehlikeye atar mısın? Dünyayı kurtarmak amacıyla bir maceraya atılmak için geri gitmediğini unutma. Sadece bir ruhu kurtarmak için gideceksin geriye. Daha azı veya daha çoğu için değil."
Caramon'un dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Öte yandan yüzü neşeyle aydınlanmıştı; bu içinden gelen bir mutluluktu. Sadece başını sallayabildi.
Par-Salian, bir araya toplanmış olan Meclis'e doğru döndü.
"Kararımı verdim," diye başladı.
Kara Cüppelilerden biri ayağa kalkarak başındaki kukuletayı geri itti. Tas, kendisini buraya getiren kadını tanıdı. Kadının gözlerinde beliren hiddeti alev alevdi. Eliyle hızlı bir itiraz hareketi yaptı.
"Biz bu kararı kabul etmiyoruz Par-Salian, dedi alçak bir sesle. "Bunun da, senin büyü yapamayacağın anlamına geldiğini biliyorsun."
"Kule'nin Efendisi tek başına büyü yapabilir Ladonna," diye cevap verdi Par-Salian sertçe. "Yetki bütün Efendilere verilmiştir. Raistlin de bu gizi, Palanthas Kulesi'nin Efendisi olunca öğrenmişti. Ne Alların, ne de Karaların yardımına ihtiyacım yok."
Al Cüppelilerden de bir mırıltı yükseldi; çoğu Kara Cüppelilere bakıyor, onlarla fikir birliğine varmışçasına başlarını sallıyorlardı.
175
174

Ladonna gülümsedi.
"Tabii Yüce Kişi," dedi, "bunu biliyorum. Büyü yapmak için bize ihtiyacın yok ama yine de bize ihtiyacın var. Bizim işbirliğimize Par-Salian, sessiz işbirliğimize ihtiyacın var -yoksa büyümüzün gölgeleri yükselerek gümüş ayın ışıklarını keser. Ve sen de başarısız olursun."
Par-Salian'ın yüzü buz kesilerek, kül rengi oldu. "Peki ya bu kadının hayatı?" diye sordu, Crysania'yı işaret ederek.
"Paladine'ın Rahibelerinden birinin hayatından bize ne?" diye alay etti Ladonna. "Bizim endişelerimiz çok daha büyük ve yabancıların yanında tartışılacak cinsten değil. Bunları uzaklaştır" -Caramon'u işaret etti- "özel olarak toplantı yapalım."
"Bence bu akıllıca Par-Salian," dedi kırmızı cüppeli büyücü kibarca. "Konuklarımız hem yorgun hem aç, üstelik bizim bu aile içi tartışmalarımızı da çok sıkıcı buluyorlar."
"Pekâlâ," dedi Par-Salian birden bire. Fakat Tas, beyaz cüppeli büyücünün hiddetini, onlara döndüğünde görebilmişti. "Sizi sonra çağıracağız."
"Durun!" diye bağırdı Caramon. "Ben burada bulunmayı talep ediyorum! Ben..."
Koca adam, neredeyse boğulur gibi olarak durdu. Salon kaybolmuştu, büyücüler kaybolmuştu, taş sandalyeler kaybolmuştu. Caramon bir askılığa bağırıp duruyordu.
Başı dönen Tas etrafına bakındı. Caramon ve Bupu'yla birlikte, Son Yuva Han'ına ait olabilecek, rahat bir odadaydılar. Ocakta ateş yanıyor, bir köşede rahat görünüşlü yataklar duruyordu. Üzeri yiyecekle dolu masa ateşin yakınmdaydı; taze ekmek ve kızarmış etin kokusu insanın ağzını sulandırıyordu. Tas zevkle içini çekti.
"Galiba burası dünyanın en güzel yeri," diye düşündü.
Bötöm 14
Beyaz cüppeli yaşlı büyücü, Raistlin'in Palanthas Kulesi'ndeki odasına oldukça benzeyen çalışma odasında oturuyordu; buradaki fark, Par-Salian'ın raflarını dolduran kitapların ciltlerinin beyaz oluşuydu. Kitapların sırtında ve üzerlerinde görülen gümüş rünler, çatırdayarak yanan ateşin ışığında parlıyordu. İçeri girene oda sıcak ve havasız gelirdi. Fakat

Par-Salian, yaşlılığın ürpertisinin kemiklerine işlediğini hissediyordu. Bu ortam onun için son derece rahattı.

Masasında oturmuş, gözleri alevlere dalmıştı. Kapısının hafifçe çalınışıyla sıçradıktan sonra içini çekip, hafifçe seslendi, "Girin."

Beyaz cüppeli genç bir büyücü, kapıyı açarak yanından geçen siyah cüppeli büyücüye eğilerek selam verdi ki gelen kadın büyücünün mevkiinde bulunanlara böyle yapılması uygundu. Kadın bu hürmeti hiçbir açıklama yapmadan kabul etti. Kukuletasını sıyırarak, kapının eşiğini geçer geçmez durdu. Beyaz cüppeli büyücü kapıyı kadının ardından kibarca kapatıp iki Tarikat'ın başını yalnız bıraktı.

Ladonna odayı seri ve dikkatli gözlerle bir kolaçan etti. Odanın büyük bir kısmı gölgeler içinde kaybolmuştu; etrafa sadece yanan ateş ışık saçıyordu. Perdeler dahi kapatılmış, ayların meşum JŞiltılarını kesmişti. Elini kaldıran Ladonna kısık sesle birkaç söz hırıldandı. Odadaki bazı nesneler garip, kırmızı bir ışıkla parla-

maya başladılar; bu da onların büyülü özellikleri olduğunun bir göstergesiydi: Duvara dayalı bir asa, Par-Salian'm masasının üzerinde duran kristal prizma, birkaç kollu bir şamdan, devasa bir kumsaati ve yaşlı adamın parmaklarında diğerlerinin yanında duran birkaç yüzük. Bu olanlar Ladonna'yı hiç telaşlandırmamıştı; kadın teker teker hepsine bakıp başını sallamakla yetindi. Par-Salian kadına, yaşlı yüzünde bir tebessümle baktı.

"Köşelerde, Öte'den gelmiş eğleşen Yaratıklar yok Ladonna, emin olabilirsin," dedi yaşlı büyücü inceden inceye alay ederek. "Eğer seni bu düzlemden sürmek isteseydim, bunu çok önceleri yapardım canım."

"Gençliğimizde mi?" Ladonna kukuletasını arkaya attı. Demir kırı saçları karmaşık bir örgüyle başının çevresine dolanmış, güzelliği ileri yaşın getirdiği ama sanki mahir bir sanatçının elinden çıkmış gibi görünen, adeta kadının zekâsını ve karanlık irfanını gözler önüne seren kırışıklarla dolu yüzünü bir çerçeve içine almıştı. "O zaman gerçekten de bir yarışma olurdu bu Ulu Kişi."

"Unvanımı boş ver Ladonna," dedi Par-Salian. "Birbirimizi bu unvanı kullanmayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz."

"Birbirimizi hem uzun zamandır, hem de çok iyi tanıyoruz Par-Salian," dedi Ladonna tebessüm ederek. "Oldukça iyi," diye mırıldandı hafifçe, gözleri ateşe doğru kayarak.

"Gençliğimize dönmek ister miydin Ladonna?" diye sordu Par-Salian.

Bir an için kadın cevap vermedi; sonra adama bakarak omuzlarını silkti. "Gücü, irfanı ve hüneri ne ile değişmek için? Taze kanla mı? Mümkün değil canım. Ya sen?"

"Yirmi yıl önce olsaydı ben de aynı şekilde cevaplardım," dedi Par-Salian, şakaklarını ovarak. "Ama şimdi...merak ediyorum."

"Eskiyi yad etmek için gelmedim, eski ne kadar hoş olursa olsun," dedi Ladonna boğazını temizleyerek; sesi aniden ciddileşmiş ve soğumuştu. "Ben bu çılgınlığa karşı çıkmak için geldim." İleri doğru abandı, gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Umarım ciddi değilsindir Par-Salian. Sen bile o aptal adamı, Fistandantilus'u durdurmak için zaman içinde geri gönderecek kadar yufka yürekli ve yarım akıllı olamazsın. Tehlikeyi bir düşünsene! Tarihi değiştirebilir! Hepimizin varlığı yok olabilir!"

"Pöh! Ladonna, asıl sen bir düşün!" diye sözünü kesti Par-Salian. "Zaman akan büyük bir nehirdir; bildiğimiz bütün nehirler-

den daha engin, daha geniş. Hızla akan suya bir taş at -su aniden durur mu? Geri geriye mi akmaya başlar? Yoksa yolunu değiştirerek başka bir yöne mi yönelir? Tabii ki böyle olmaz! Taş yüzeyde birkaç dalga yaratır belki ama sonra dibe çöker. Nehirse akmaya devam eder, her zamanki gibi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ladonna, Par-Salian'a ihtiyatla bakarak.

"Caramon ile Crysania'nın o taşlar gibi olduğunu canım. Onlar zamanın akışını, Thon-Tsalarian'a düşen iki kayanın nehri etkilemesinden fazla etkilemeyemezler. O önemsiz iki çakıltaşı..." diye tekrarladı.

"Dalamar, Raistlin'i tam tahayyül edemediğimizi söylüyor," diye söze karıştı Ladonna. "Başaracağından oldukça emin olmalı ki böyle bir riski göze alıyor. O bir ahmak değil Par-Salian."

"Büyüyü ele geçireceğinden emin. Bu konuda onu durdura-mayız. Ama rahibe olmazsa bu büyü onun için manasız olacaktır. Crysania'ya ihtiyacı var." Beyaz cüppeli büyücü iç geçirdi. "İşte o yüzden, onu zaman içinde geri yollamalıyız."

"Anlayamıyorum..."

"Kız ölmeli Ladonna!" diye hırladı Par-Salian. "Büyü yoluyla sana bir görüntü mü göstermeliyim? Bütün rahiplerin bu topraklardan geçip gittiği bir zamana gönderilmeli. Raistlin onu geri yollamamız gerektiğini söylemiş. Başka bir şansımız olmazdı. Onun da söylemiş olduğu gibi -onun planlarını bozmamızın tek yolu bu! Bu onun en büyük umudu -ve büyük korkusu. Onu yanında Kapı'ya götürmek zorunda ama onun kendi isteğiyle gelmesi gerek! Böylelikle kızın inancını sarsmak ve kendisiyle çalışmasını sağlayacak kadar gözünü bağlamak istiyor." Par-Salian elini huzursuzca salladı. "Zaman kaybediyoruz. Bu sabah gidiyor. Hemen harekete geçmemiz gerek."

"O halde kadını burada tut!" dedi Ladonna azarlarcasına. "Bu oldukça basit görünüyor."

Par-Salian başını salladı. "Kız için geri döner. Ve -o zaman büyüyü de elde etmiş olur. İstediğini yapma gücüne sahip olur."

"Kızı öldür."

"Bunu denedik ama başaramadık. Sonra sen dahi, bütün sanatını kullansan da Paladine'ın koruması altındayken onu öldürebilir misin?"

"Belki de tanrı onu gitmekten alıkoyar?"

"Hayır. Yaptığım kehanet büyüsü tarafsızlığı gösterdi. Paladine işi bize bırakmış. Crysania burada bir bitkiden başka bir şey değil; artık bir daha başka bir şey de olamayacak çünkü bundan sonra olanların hiç biri onu iyileştirecek güce sahip değil. Belki de Paladine, onun öyle bir zaman ve zeminde ölmesini amaçlıyor ki, böylelikle ölümü bir anlam taşısın ve o da yaşam halkasını tamamlasın."

"Yani onu ölümüne yolluyorsun," diye mırıldandı Ladonna Par-Salian'a hayretle bakarak. "Ak cüppen kanla kızıla boyanacak eski dostum."

Par-Salian ellerini masanın üzerine vurdu, yüzü şiddetli bir heyecanla buruşmuştu. "Bundan hoşlanmıyorum, lanet olsun! Ama ne yapabilirim? içinde bulunduğum durumu görmüyor musun? Şu anda Kara Cüppeliler'in başı kim?"

"Benim," diye cevap verdi Ladonna.

"Eğer o zaferle dönerse kim olacak?"

Ladonna kaşlarını çatarak cevap vermedi.

"Kesinlikle. Benim günlerim sayılı Ladonna. Bunu biliyorum. Ha," -eliyle bir işaret yaptı- "gücüm hâlâ çok büyük. Belki de hiç bu kadar güçlü olmamıştım. Fakat her sabah kalktığımda, bu korkuyu hissedebiliyorum. Bugün mü olacak? Ne zaman bir büyüyü hatırlamakta zorluk çeksem titriyorum. Günün birinde, doğru sözleri hatırlayamayacağımı biliyorum."Gözlerini kapattı."Yorgunum Ladonna, çok yorgunum. Bu odada kalıp, bu sıcak ateşin yanında durmaktan ve yıllar boyunca edindiğim bilgileri bu kitaplara kaydetmekten başka bir şey istemiyorum. Ama şu anda geri adım atmayı da göze alamıyorum, çünkü yerime kimin geçeceğini biliyorum."

Yaşlı büyücü içini çekti. "Ardılımı kendim seçeceğim Ladonna," dedi yavaşça. "Mevkimin elimden zorla alınmasına izin vermeyeceğim. Bu konuda benim ortaya koyduğum, hepinizden fazla."

"Belki de değildir," dedi Ladonna alevlere bakarak. "Eğer zaferle dönerse artık bir Meclis kalmaz. Hepimiz onun hizmetkârları oluruz." Kadının eli kasıldı. "Ben hâlâ buna karşı çıkıyorum Par-Salian! Tehlike çok büyük! Bırak kız burada kalsın, bırak Raistlin, Fistandantilus'tan ne öğrenecekse öğrensin. Geri döndüğünde onunla başa çıkarız! Tabii ki güçlü ama Fistandantilus'un ölürken bildiği büyülere hakim olmak onun yıllarını alacaktır! Bu zamanı, ona karşı silahlanarak değerlendirebiliriz! Biz..."

Odanın gölgeleri arasında bir hışırtı duyuldu. Boş bulunup ürken Ladonna döndü; eli derhal cüppesindeki gizli bir cebe doğru atılmıştı.

"Dur Ladonna," dedi kibar bir ses. "Enerjinizi bir kalkan büyüsüne harcamanıza gerek yok. Ben Öte'den gelen bir Yaratık değilim, Par-Salian'ın da söylemiş olduğu gibi." Suret ateşin yaydığı ışığa doğru bir adım attı, kırmızı cüppesi yumuşak yumuşak parlıyordu.

Rahat bir nefes alan Ladonna arkasına yaslandı ama gözlerinde, bir çırağı korkuya salabilecek bir hiddet pırıltısı vardı. "Öyle Justarius," dedi kadın soğukça, "sen Öte'den gelen Yaratıklar'dan biri değilsin. Demek ki kendini benden gizlemeyi başarabildin? Ne kadar da kurnaz oldun öyle Al Cüppe." Oturduğu sandalyede dönerek Par-Salian'a gücenerek baktı. "Yaşlanmaya başlamışsın dostum, eğer benimle başa çıkmak için yardıma ihtiyaç duyuyorsan."

"A, eminim Par-Salian da beni burada görünce en az senin kadar hayret etmiştir Ladonna," diye belirtti Justarius. Kırmızı cüppesine sıkı sıkı sarılarak, Par-Salian'ın masasının önüdeki başka bir sandalyeye oturmak için ilerledi. Yürürken biraz aksıyor, sol ayağı yerde sürünüyordu. Sınav'da yaralanan tek büyücü Raistlin değildi.

Justarius gülümsedi. "Gerçi Yüce Kişi duygularını saklamakta oldukça ustalaştı," diye de ekledi.

"Ben senin farkmdaydım," dedi Par-Salian yavaşça. "Beni daha iyi tanıyor olman gerekir dostum."

Justarius omuzlarını silkti. "Pek de önemli değil. Ladonna'ya söylediklerin oldukça ilgimi çekti..."

"Sana da aynılarını söylerdim."

"Büyük bir ihtimalle daha azını söylerdin, çünkü ben onun kadar tartışmazdım seninle. Ben seninle aynı fikirdeyim, ta başından beri. Ama bunun nedeni bizim, seninle benim yani, gerçekleri biliyor olmamız."

"Ne gerçeği?" diye tekrarladı Ladonna. Hiddetle açılan gözleri Justarius'tan Par-Salian'a kaydı.

"Ona göstermen gerek," dedi Justarius aynı kibar sesle. "Başka türlü ikna olmayacak. Ona tehlikenin ne kadar büyük olduğunu ispatla."

"Bana hiçbir şey göstermeyeceksiniz!" dedi Ladonna sesi titreyerek. "Sizin ikinizin tezgâhladığı hiçbir şeye inanmam..."

"O halde bırak, o kendi kendine yapsın," diye teklifte bulundu Justarius omuzlarını silkerek.

Par-Salian kaşlarını çattıktan sonra -dik dik bakarak- masanın üzerindeki kristal prizmayı kadına doğru itti. İşaret etti. "Köşedeki asa Fistandantilus'a aitti -bugüne kadar yaşamış olan en büyük, en güçlü büyücü. Bir Görme Büyüsü yap Ladonna. Asaya bak."

Ladonna tereddütle prizmaya dokundu; bakışları bir kez daha kuşkuyla Par-Salian'dan Justarius'a, sonra tekrar Par-Salian'a kaydı.

"Devam et!" diye atıldı Par-Salian. "Bir hile yapmadım." Gri kaşları çatıldı. "Sana yalan söylemiyeceğimi bilirsin Ladonna."

"Diğerlerine söyleyebildiğin halde," dedi Justarius yavaşça.

Par-Salian kırmızı cüppeli büyücüye ters ters baktı ama cevap vermedi.

Ladonna ani bir kararla kristali eline aldı. Kristali elinde tutup, kulağa kaba ve sert gelen sözler söyleyerek gözlerine doğru kaldırdı. Prizmadan, çalışma odasının karanlık bir köşesinde duvara yaslı duran sade, tahta asaya gökkuşağı gibi bir ışık huzmesi uzandı. Gökkuşağı, kristalden akıp tüm asayı kaplayacak kadar yayıldı. Sonra dalgalanıp birleşerek asanın sahibinin titrek suretini meydana getirdi.

Ladonna uzun uzun görüntüye baktıktan sonra yavaşça prizmayı gözlerinden indirdi. Dikkatini prizmadan ayırır ayırmaz görüntü yok oldu, gökkuşağı ışığı kırpışarak söndü. Kadının yüzü solmuştu.

"E, Ladonna," diye sordu Par-Salian sessizce, bir süre sonra. "Devam edelim mi?"

"Zaman Yolculuğu büyüsünü bir göreyim," dedi kadın gergin bir sesle.

Par-Salian sabırsız bir harekette bulundu. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun Ladonna! Bu büyünün sadece Kule'nin Efendileri tarafından bilindiğini sen de bilirsin..."

"En azından tarifini görme hakkına sahibim," diye cevapladı Ladonna buz gibi. "Eğer istersen büyü malzemelerini ve sözleri benden sakla. Ama ben beklenen sonuçlan görmeyi talep ediyorum." ifadesi sertleşti. "Eğer sana, bir zamanlar yapmış olduğum gibi güvenmezsem, beni affet eski dostum. Ama cüppen de saçın
gibi kırlaşmaya başladı."
Bu sanki onu memnun etmiş gibi Justarius gülümsedi.
"Yarın sabah dostum," diye mırıldandı Justarius.

Par-Salian hiddetle ayağa kalktı. Cüppesinin altından, boynunda asılı gümüş bir zincirde taşıdığı gümüş bir anahtar çıkardı: Sadece Yüksek Büyücülük Kulesi Efendilerinin kullanabileceği bir anahtar. Bir zamanlar beş tane vardı ama artık iki tane kalmıştı. Par-Salian boynundaki anahtarı çıkartıp, masasının yanında duran, oymalarla süslü tahta bir sandığa sokarken orada bulunan üç büyücü de sessizce Raistlin'in - o anda dahi- aynı şeyi yapıyor, hatta gümüş ciltli aynı büyü kitabını çıkartıyor olup olmadığını merak ediyordu. Belki de yavaşça ve saygıyla aynı sayfaları çeviriyor, sadece Kulelerin Efendileri tarafından bilinen büyülere bakıyor olabilirdi.

Par-Salian kitabı açarak önce sadece Efendilerin bildiği, tertiplenmiş sözleri mırıldandı. Eğer böyle yapmasaydı kitap elleri altından yok olurdu. Doğru sayfaya gelince prizmayı Ladonna'nın bırakmış olduğu yerden alarak sayfanın üzerine tutup Ladonna'nın kullanmış olduğu aynı kaba, keskin sözleri tekrarladı.

Gökkuşağı, prizmadan akarak sayfayı aydınlattı. Par-Salian'dan gelen bir emirle prizmadan çıkan ışık huzmesi karşıdaki boş duvara çarptı.

"Bakın," dedi Par-Salian, hiddeti hâlâ sesinden belli olurken. "Oraya, duvara. Büyünün tanımlamasını okuyun."

Ladonna ile Justarius, prizmanın kendilerine gösterdiği sözleri okuyabildikleri duvara doğru döndüler. Ne Ladonna, ne de Justarius; gerekli malzemeyi ya da istenilen sözleri okuyamamıştı. Bunların bu kadar karmaşık görünüşleri Par-Salian'ın sanatından, veya büyünün kendi dizilişinden meydana geliyordu. Fakat büyünün tanımlaması netti:

Zaman içinde geriye yolculuk yapmak, bu ırklar zamanın başında tanrılar tarafından yaratılmış olduklarından elfler, insanlar ve ogreler için mümkündür; o yüzden zamanın akışında yolculuk yapabilirler. Bu ırkların yaratılışları tesadüfi ve tanrılar tarafından öngörülmemiş olduğu için büyü; cüceler, gnomlar veya kenderler tarafından kullanılamaz. (Bakınız Gargath'ın Gri Tas'ı, bak. Ek G.) Bu ırkların daha önceki zamanlara tanıtımı durumunda bunların ne olacağı bilinmese de ciddi geri tepmelere neden olabilir. (Par-Salian'ın titrek el yazısıyla yasaklı ırklar arasına 'ejderan' da ilave edilmişti.)

Bununla beraber büyüyü yapanın farkına varması gereken tehlikeler de vardır. Büyü zarfında, büyüyü yapan zamanın gerisinde ölürse, bu gelecekteki hiçbir şeyi etkilemez, çünkü bu büyü

yapanın yaşadığı zamanda ölmesi gibi olacaktır. Ölümü ne geçmişi, ne geleceği, ne de şu anı etkilemez; etkisi ancak yaşadığı zamandaki bir ölümün etkisi kadar olur. O yüzden hiçbir koruma büyüsü için gücümüzü boşa harcamayız.

Zaten büyüyü yapan geçmişte olan hiçbir şeyi değiştiremez veya etkileyemez. Bu belirgin bir önlemdir. Bu şekilde bu büyü sadece çalışmalar için yararlı olacaktır. Bu büyünün tasarlanmasmdaki amaç da buydu. (Başka bir not, bu kez Par-Salian'ınkinden daha eski bir yazıyla kenara düşülmüştü: "Afet'i engellemek mümkün değildir. Bunu büyük bir acı ve büyük bir bedel ödeyerek öğrendik. Ruhu Paladine ile huzur bulsun".)

"Demek ki ona olan buymuş," dedi Justarius alçak bir hayret ıslığıyla. "Bu çok gizli tutulmuş bir bilgiydi."

"Bunu denemekle ahmaklık etmişler," dedi Par-Salian, "ama çok çaresizlermiş."
"Bizim gibi," diye ekledi Ladonna acı acı. "Daha var mı?"
"Evet, bir sonraki sayfa," diye cevap verdi Par-Salian.

Eğer büyüyü yapan kendisi gitmiyor da bir başkasını yolluyorsa (lütfen bir sayfa önceki uyarıyı göz önüne alın) giden, dilediği zaman kullanabileceği ve yolcuyu kendi zamanına geri getirecek bir cihazla donatılmalıdır. Bu tür cihazların tarifleri ve nasıl yapıldıkları aşağıdaki...

"Falan filan," dedi Par-Salian. Gökkuşağı ışık yok oldu, parmaklarını prizmanın etrafına kapatan büyücünün eli tarafından yutuldu. "Geri kalan, bu tür bir cihazın yapılışının teknik bilgilerine ayrılmış. Bende eski bir tane var. Bunu Caramon'a vereceğim."

Adamın ismini gayri ihtiyari vurgulamıştı ama bu odadaki herkesin dikkatini çekti. Ladonna alayla gülümsedi, elleri kara cüppesini hafif hafif okşuyordu. Justarius başını salladı. Par-Salian bile imayı fark ederek sandalyesine gömüldü; yüzünde hüzün çizgileri belirmişti.

"Demek ki Caramon bunu tek başına kullanacak," dedi Justarius. "Crysania'yı neden yolladığımızı anlıyorum Par-Salian. Bir daha dönmemecesine gidecek geriye. Ya Caramon?"

"Caramon benim kefaretim," dedi Par-Salian başını kaldırmadan. Yaşlı büyücü açık duran büyü kitabının üzerindeki titrek ellerine bakıyordu. "O, bir ruhu kurtarmak için yolculuğa çıkacak, ona da söylemiş olduğum gibi. Ama bu kardeşinin ruhu olmayacak." Par-Salian bakışlarını kaldırdı, gözleri acı doluydu. Bakışları önce Justarius'a, sonra Ladonna'ya kaydı. Her ikisi de bakışlarını mutlak bir anlayışla karşıladılar.
"Gerçek onu mahvedebilir," dedi Justarius.

"Bana soracak olursanız, mahvolacak çok az şeyi kalmış," diye dikkat çekti Ladonna soğuk bir edayla. Ayağa kalktı. Justarius da onunla birlikte kalktı ve sakat ayağında dengesini sağlayıncaya kadar biraz sendeledi. "Kadından kurtulduğun sürece adama ne olacağı pek umurumda değil Par-Salian. Bunun cüppendeki kanı temizleyeceğini düşünüyorsan o zaman elimden geldiğince ona yardım ederim." Gaddarca gülümsedi. "Bir yerde, bu bana oldukça komik geliyor. Belki de -yaşlansak da- pek değişmiyoruz, öyle değil mi canım?"

"Değişiklikler ortada Ladonna," dedi Par-Salian yorgunlukla gülümseyerek. "Gözümüz önünde solup, bulanıklaşmaya başlayan net ve kat'i ana hatlar. Yani Kara Cüppeliler de benim kararıma uyacaklar anlamına mı geliyor bu?"

"Başka seçeneğimiz yok gibi," dedi Ladonna duygusuzca. "Eğer başarısız olursan..."

"Benim çöküşümün keyfine varırsın," dedi Par-Salian iğneleyerek.

"Öyle yapacağım," diye cevap verdi kadın hafifçe, "bu hayatta zevk alacağım son şey olacaktır muhtemelen. Hoşçakal Par-Salian."
"Hoşçakal Ladonna," dedi büyücü.

"Akıllı bir kadın," dedi Justarius, kapı kadının ardından kapanırken.

"Sana rakip olabilecek biri dostum." Par-Salian masasının ardındaki sandalyesine döndü. "İkinizin benim yerim için tutuşmanızı seyretmek hoş olacak."

"Buna fırsatın olmasını gerçekten isterim," dedi Justarius, eli kapıda. "Büyüyü ne zaman yapacaksın?"

"Sabah erkenden," dedi Par-Salian ağır ağır konuşarak. "Günlerce hazırlık ister. Bu konuda uzun saatlerdir çalışıyorum zaten."

"Yardıma ne dersin?"
"Kimse, bir çırak bile yardım edemez. Sonunda çok yorulacağım. Meclis'in dağılmasına göz kulak olursun değil mi dostum?"
"Tabii ki. Peki ya kender ile lağım cücesine ne olacak?"
185
184

"Lağım cücesini, hoşuna gideceğini düşündüğünüz birkaç hediyeyle evine yollayın. Kendere gelince" -Par-Salian gülümsedi-"nereye istiyorsa oraya yollayın onu -aylar hariç tabii ki. Onun hediyelerine gelince, eminim gitmeden o kendine göre bir şeyler toplamış olacaktır. Gizliden gizliye keselerini bir kolaçan edin, eğer önemli bir şey bulmazsanız, bırakın aldığını alıkoysun." Justarius başıyla onayladı. "Ya Dalamar?"
Par-Salian'ın yüzü ciddileşti. "Kara elf daha şimdiden ayrılmıştır kuşkusuz. Shalafi'sini bekletmek istemez." Par-Salian masanın üzerine parmaklarıyla ritm tuttu, kaşları sıkıntıyla çatıldı. "Raistlin'de garip bir cazibe var! Sen onunla hiç karşılaşmadın değil mi? Hayır. Bunu ben bile hissettim ve anlayamıyorum..."
"Belki ben anlardım," dedi Justarius. "Hepimize gülen olmuştur yaşamımızın bir yerinde. Hepimiz kardeşimizi kıskanmışızdır. Acı çekmiş, ıstırap içinde kalmışızdır, onun gibi. Ve hepimiz -sadece bir kez- düşmanlarımızı ezmek için güce sahip olmak istemişizdir! Ona acıyoruz. Ondan nefret ediyoruz. Ondan korkuyoruz; bütün bunların nedeni, bunu ancak gecenin en karanlık anında kendimize itiraf etsek de, hepimizin içinde ondan biraz bulunması."
"Eğer bunu kendi kendimize itiraf ediyorsak. O rezil rahibe! Neden bu işe bulaştı sanki!" Par-Salian başını titreyen elleri arasına aldı.
"Hoşçakal dostum," dedi Justarius kibarca. "Bittiğinde bir şeye ihtiyacın olursa diye laboratuvarm dışında bekleyeceğim."
"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Par-Salian başım kaldırmadan.
Justarius çalışma odasından aksayarak çıktı. Kapıyı biraz aceleyle kapatırken kırmızı cüppesinin eteğini kıstırdığı için, kurtarmak amacıyla yeniden açmak zorunda kalmıştı. Kapıyı tekrar kapatırken, bir ağlama sesi duydu.
186
Böfüm 15
Tasslehoff Burrfoot sıkıl-
mıştı.
?"• Ve herkesin de bildiği gibi, Krynn üzerinde canı sıkılmış bir
kenderden daha tehlikeli bir şey bulunmaz.
Tas, Bupu ve Caramon yemeklerini, son derece sönük geçen yemeklerim bitirmişti. Düşüncelerine dalıp gitmiş olan Caramon hiçbir şey söylemeden kasvetli bir sessizliğe bürünmüş, neredeyse gözünün iliştiği her şeyi yiyip yutarak oturuyordu. Bupu otur-muyordu bile. Bir kâseyi almış içindekileri eliyle toplayıp, zamanında lağım cücesi sofralarında öğrenmiş olduğu bir serilikle ağzına taşıyıp duruyordu. Elindeki kâseyi yere koyarak yeni bir kâseye uzandı ve sırasıyla birer kâse et sosu, tereyağ, şeker ve kaymağı silip süpürdü; tam bir kâse süt patatese uzanıyordu ki Tas, Bupu'nun ne yaptığını fark etti. Tuzluğu zor kurtardı.
"Evet," dedi Tas neşeyle. Boş tabağını geri iterek, Bupu'nun tabağı kapıp yalayıp temizlemesini görmeme/lige gelmeye çalıştı. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Ya sen Caramon? Gel gidip etrafı bir araştıralım!"
"Araştırmak mı!" Caramon öyle korkunç bir ifadeyle baktı ki Tas bir an için şaşa kaldı. "Delirdin mi? Krynn üzerindeki bütün hazineleri vereceklerini bilsem kapının dışına adımımı atmam!"
"Gerçekten mi?" diye sordu Tas şevkle. "Nedenmiş? Anlatsana
187
Caramon! Dışarıda neler var?"

"Bilmiyorum." Koca adam omuzlarını silkti. "Ama korkunç olmalı."
"Hiç muhafız falan görmedim..."
"Doğru; bunun da oldukça iyi nedenleri var," diye hırladı Caramon. "Burada muhafızlara ihtiyaç yok. Gözlerindeki o ifadeyi görebiliyorum Tasslehoff; aklındakini hemen unut! Dışarı çıkabilsen bile" -Caramon, odaya açılan kapıya kötü kötü baktı- "ki bundan pek emin değilim, büyük bir ihtimalle ya yürüyen bir cesetle, ya da daha korkunç başka bir şeyle burun buruna gelirsin!"
Tas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yine de bir zevk nidasını bastırdı. Ayaklarına bakarak, "Evet, sanırım haklısın Caramon. Nerede olduğumuzu unutuvermişim," diye mırıldandı.
"Bence de unuttun," dedi Caramon ciddiyetle. Ağrıyan omuzlarını ovan koca adam inledi. "Yorgunluktan bittim. Biraz uyumam lazım. Adı her neydiyse sununla sen de yatın. Tamam mı?"
"Tabii Caramon," dedi Tasslehoff.
Memnuniyet içinde geğiren Bupu, ateşin önünde kendini kilime sarıp sarmalamış, süt patatasleri ile kâsesinin arta kalanlarını da başına yastık yapmıştı bile.
Caramon kendere kuşkuyla baktı. Tas, bir kenderin takınabileceği en masum ifadeyi takındı; sonuç olarak Caramon sert bir ifadeyle ona parmağını salladı.
"Bu odadan ayrılmayacağına söz ver Tasslehoff Burrfoot. Sanki... Tanis buradaymış gibi söz ver."
"Söz veriyorum," dedi Tas ciddiyetle, "aynı -burada olsaydı-Tanis'e söz verecek olduğum gibi."
"Güzel." Rahat bir nefes alan Caramon, kendini, altında protestoyla inleyen bir yatağa attı; yatak koca adamın ağırlığı altında yere kadar sarkmıştı. "Herhalde ne yapacaklarına karar verdiklerinde biri bizi uyandırır."
"Gerçekten zaman içinde geri gidecek misin Caramon?" diye sordu Tas hevesle, kendi yatağına oturup, çizmelerini çözüyormuş gibi yaparak.
"Tabii ki. Önemli bir şey sayılmaz," diye mırıldandı Caramon uykulu uykulu. "Şimdi biraz uyu ve...teşekkürler Tas. Senin çok...senin çok...faydan dokundu..." Sözleri bir horultuya dönüşmüştü.
Tas hiç kıpırdamadan durdu, Caramon'un nefes sesi muntazam

çıkmaya başlayıncaya kadar bekledi. Bu da pek uzun sürmedi çünkü koca adam hem fiziksel, hem de ruhsal olarak yorgundu. Caramon'un yorgun, endişeli, gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzüne bakan kender bir an vicdan azabı çeker gibi oldu. Fakat kenderler vicdan azabı çeker gibi olmaya alışıktır -belki de insanların sivrisinek ısırıklarına alışık olduklarından bile fazla.
"Gittiğimi ruhu bile duymaz," dedi Tas kendi kendine, yerde emekleyip Caramon'un yatağının yanından gizli gizli geçerken. "Ayrıca hiçbir yere ayrılmayacağıma dair ona söz vermedim ki. Ben, Tanis'e söz verdim. Tanis de burada değil, o yüzden verdiğim söz sayılmaz. Ayrıca eminim, bu kadar yorgun olmasaydı o da etrafı bir araştırmak isterdi."
Tas, Bupu'nun kirli minik bedeninin yanından emeklerken kendi kendini, Caramon'un ona, yatmadan önce etrafı kolaçan etmesi için emir verdiğine bile ikna etmişti bile. Caramon'un i-kazlarım hatırlayarak kapının kulbunu kuşkuyla tuttu. Ama kapı kolaycacık açıldı. Biz konuğuz burada, tutsak değil. Tabii dışarıda nöbet tutan bir yürüyen ceset varsa o başka. Tas, başını kapı eşiğinden uzattı. Holü yukarıdan aşağıya bir süzdü. Hiçbir şey. Görünürde yürüyen bir ceset falan yoktu. Hayal kırıklığıyla iç geçiren Tas kapıdan süzülerek, kapıyı yavaşça arkasından çekti.
Hol, hem sağına, hem soluna doğru uzanıyor, her iki taraftaki gölgeli köşelerde gözden kayboluyordu. Boş, soğuk ve çıplaktı. Başka odalar holden dallanıp budaklanıyordu; hepsi kapalıydı. Hiç süs yoktu, ne duvarlara asılmış bir duvar halısı, ne de taşları örten bir yer halısı vardı. Hatta hiç bir ışıklandırma, meşale veya mum da yoktu. Belli ki karanlıkta gezerlerken büyücüler kendi ışıklarını kendileri tedarik ediyordu.
Bir tarafta duran pencere, gümüş ay Solinari'nin ışığının içeri girmesini sağlıyor; ışığı, camlı çerçevelerinden içeriye süzüyordu ama bütün ışık buydu. Holün geri kalan kısmı tamamen

karanlıktı. Bir mum almak için odaya geri dönmek çok geç gelmişti Tas'ın aklına. Hayır. Eğer Caramon uyanırsa kendere araştırma yapmasını söylemiş olduğunu hatırlayamayabilirdi.

"Bu odalardan birine girip bir mum ödünç alıvereyim," dedi Tas kendi kendine. "Ayrıca, bu insanlarla tanışmanın da hoş bir yolu."

Zeminde dans eden mehtaptan daha sessizce hol boyunca süzülen Tas bir sonraki odaya vardı. "Belki uyuyorlardır, kapıyı çal-

mayayım," diye düşündü ve kapının kulbunu dikkatle çevirdi. "Ay, kilitli!" dedi, kendini son derece mutlu hissederek. Bu, en azından birkaç dakika için onu oyalayacaktı. Çilingir aletlerini çıkartarak, bu kilit için gerekli, uygun boydaki teli bulmak amacıyla mehtaba doğru tuttu.

"İnşallah kilidi büyülü değildir," diye mırıldandı; bu ani fikirle buz kesmişti. Büyücülerin zaman zaman böyle yaptıklarını biliyordu -bu kenderlerin son derece ahlaksızca buldukları bir alışkanlıktı. Ama belki de her yanı büyücülerle dolu Yüksek Büyücülük Kulesi'nde bunun gereksizliğini anlamışlardı. "Yani kim istese gelip, kapıyı havaya uçurup içeri girebilir," diye düşündü Tas.

Gerçekten de kilit kolaycacık açıldı. Kalbi heyecanla çarpan Tas kapıyı sessizce iterek içeri baktı. Oda, sadece sönmekte olan ateşin hafif parlaklığıyla aydınlanmıştı. Dinledi. İçeride kimsenin sesini duymuyordu; ne bir horultu, ne bir nefes sesi vardı, o yüzden ayaklarıyla hafifçe yeri yoklaya yoklaya yürüdü. Keskin gözleri yatağı buldu. Yatak boştu. Kimse yoktu.

"O halde bir mum ödünç alsam bir şey demezler," dedi kender kendi kendine memnuniyetle. Bir mum bularak fitilini kor halindeki kömürle yaktı. Sonra da kendini, odanın sahibinin eşyalarını izleme zevkine bıraktı; bunu yaptıkça da bu odanın sahibinin her kim ise, pek de öyle tertipli birisi olmadığını fark etti.

İki saat ve birçok oda sonra Tas keseleri nefes kesici -ama; sabaha sahiplerine iade etmeye kesin kararlı olduğu- nesnelerle tıka basa dolu, yorgun argın kendi odasına dönüyordu. Çoğunu, umursanmadan atılmış oldukları aşikar olan masa üstlerinden toplamıştı. Birkaç tane de yerden bulmuş (sahiplerinin bunları kaybetmiş olduklarına emindi) ve hatta birkaçını da yıkanmak için ayrıldıkları belli olan cüppelerin ceplerinden kurtarmıştı; eğer cüppeler yıkanmaya gideydi, nesnelerin kaybolacağı kesindi.

Holden aşağıya bakınca, kendi kapılarının altından ışığın süzüldüğünü görünce ciddi bir şok yaşadı!

"Caramon!" Yutkundu ama tam o anda odadan çıkışına dair yüzlerce olası gerekçe geldi aklına. Ya da belki de Caramon daha onun yokluğunu fark etmemişti bile. Belki de cüce birasıyla meşguldü. Bu ihtimali göz önüne alan Tas odalarının kapalı kapısına kadar parmak uçlarında ilerleyip, kulağını kapıya dayayıp dinlemeye başladı.

Bazı sesler duydu. Birini hemen tanıdı: Bupu. Diğeri...kaşlarını

çattı. O da tanıdıktı...nerede duymuştu bu sesi?

"Evet, eğer istediğin buysa seni Yücepulp'a geri yollayacağım. Ama önce bana Yücepulp'ın nerede olduğunu söylemelisin."

Ses hafif hafif öfkelenmeye başlamıştı. Belli ki bu, bir süredir böyle devam ediyordu. Tas, gözünü anahtar deliğine dayadı. Tas, kuşkuyla kırmızı cüppeli bir surete bakan, saçları süt patateslerle keçeleşmiş Bupu'yu görebiliyordu. Şimdi bu sesi nerede duyduğunu hatırlamıştı - bu, Meclis'teki adamdı, Par-Salian'ı sorgulayıp duran adam!

"Yücebulp!" diye tekrarladı Bupu hiddetle. "Yücepulp değil. Yücebulp evde. Beni eve yolla."

"Evet, tabii. Şimdi, ev nerede?"

"Yücebulp olduğu yerde."

"Ya Yücepul-bulp nerede?" diye sordu kırmızı cüppeli büyücü ümitsiz bir tonla.

"Evde," diye beyan etti Bupu kısaca. "Bunu daha önce dedim. Senin o kukuleta altında kulaklar var? Belki ise sağır." Lağım cücesi bir an için torbasına doğru atılarak, Tas'm görüş açısından çıktı. Yeniden belirdiğinde elinde, kuyruğuna deri bir şerit sarılmış, başka bir kertenkele ölüsü tutuyordu. "Ben iyi et. Sen kuyruğu kulağa sok ve..."

"Teşekkür ederim," dedi büyücü aceleyle, "ama ben oldukça iyi işitiyorum, emin ol. Iı, siz evinize ne isim verirsiniz? İsmi ne?"

"Çukurr. İki R ile. Ne süslü isim de mi?" dedi Bupu gururla. "Bu Yücebulp'un fikri. Bir zamanlar o bir kitap ye. Çok şey öğren. Burda iyi." Karnını okşadı.

Tas, gülmemek için eliyle ağzını kapattı. Kırmızı cüppeli büyücü de belli ki aynı sorunlarla karşı karşıyaydı. Tas, adamın omuzlarının kırmızı cüppesi altında sarsıldığını gördü; adamın cevap vermesi de zamanını aldı. Cevap verdiğinde sesinde hafif bir titreme vardı.
"İnsanlar...insanlar sizin -m- Çukurlunuza ne diyor?"

Tas, Bupu'nun kaşlarını çattığını gördü. "Aptal isim. Biri tükürür gibi geliyor kulaka. Skroth."

"Skroth," diye tekrarladı kırmızı cüppeli büyücü hayrete düşerek. "Skroth," diye mırıldandı. Sonra parmağım şaklattı. "Hatırladım. Kender Meclis'te söylemişti. Xak Tsaroth mu?"

"Ben de onu öyle dedim. Kulakın için kertenkele tedavi istemediğine eminsin mi? Sen kuyruğu kulağına koyup..."
190
191

Rahat bir nefes alan kırmızı cüppeli büyücü elini Bupu'nun başı üzerine koydu. Başından aşağıya toza benzeyen bir şeyler serperken (ki bunlar Bupu'yu deliler gibi hapşırtmıştı.) Tas büyücünün garip sözler mırıldandığını duydu.
"Ben şimdi mi git ev?" diye sordu Bupu umutla.
Büyücü cevap vermeden mırıldanmaya devam etti.

"O hiç iyi değil," diye mırıldandı kendi kendine, toz yavaş yavaş saçlarını ve bedenini kaplarken. "Hiçbiri iyi değil. Hiç de benim güzel adamım gibi değil." Burnunu çekerek, sildi. "O gülmüyor...o bana 'ufaklık' söylüyor."

Lağım cücesinin üzerindeki toz uçuk sarı bir renkle parlamaya başlamıştı. Tas'ın nefesi kesilir gibi oldu. Parlaklık git gide fazlalaşmaya başladı, renk değiştirdi, önce sarımtrak bir yeşil, derken yeşil, derken yeşil-mavi, derken mavi oldu ve aniden...
"Bupu!" diye fısıldadı Tas.
Lağım cücesi kaybolmuştu!

"Ve sırada ben varım!" diye fark etti Tas dehşetle. Belli ki kırmızı cüppeli büyücü, Caramon'un, uyanırsa gittiğini fark etmemesi için Tas'ın kendisine benzesin diye yaptığı kabartının bulunduğu yatağına doğru ilerliyordu.

"Tasslehoff Burrfoot," diye seslendi kırmızı cüppeli büyücü hafifçe. Tas'ın görüş açısından çıkmıştı. Kender buz gibi olmuş duruyor, büyücünün kendisinin orada bulunmadığını fark etmesini bekliyordu. Yakalanmaktan korktuğundan değil. Yakalanmaya alışıktı ve kendisini bu işten de sıyıracağına oldukça emindi. Ama eve geri yollanmaktan korkuyordu! Caramon'un onsuz bir yerlere gitmesini bekliyor olamazlardı, değil mi?

"Caramon'un bana ihtiyacı var!" diye fısıldadı Tas kendi kendine ıstırapla. "Onun ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorlar. Eğer onu meyhanelerden çekip çıkartmak için yanında ben olmazsam neler olmaz?"

"Tasslehoff," diye tekrarladı büyücünün sesi. Yatağa yaklaşıyor olmalıydı.

Tas'ın eli, hızla cebine gitti. Bir avuç çöp içinde işe yarar bir şey bulmayı, ümidin de ötesinde ümit etti. Minik elini açarak mum ışığına tuttu. Eline bir yüzük, bir üzüm, bir parça bıyık cilası gelmişti. Cila ile üzümün işe yarar yanı yoktu. Bunları yere fırlattı.

"Caramon!" dediğini duydu kırmızı cüppeli büyücünün sert bir şekilde. Caramon'un homurdanıp, inlediğini duyuyor, büyücünün
192
onu sarsmasını hayal edebiliyordu. "Caramon uyan. Kender nerede?"

Odada neler olduğunu umursamamaya çalışan Tas kendini yüzüğü incelemeye verdi. Büyük ihtimalle büyülü bir yüzüktü bu. Sol taraftaki üçüncü odadan almıştı. Yoksa dördüncü oda mıydı? Üstelik büyülü yüzükler genellikle parmağa takıldıklarında işlerlerdi. Tas bu konuda bir

uzman sayılırdı. Bir zamanlar yanlışlıkla büyülü bir yüzüğü takarak, tam kötü bir büyücünün sarayına taşınıvermişti. Bunun da benzer bir işe yarama ihtimali yok değildi. Yüzüğün ne işe yaradığıyla ilgili bir fikri yoktu.
Belki de yüzükte bir ipucu falan bulabilirdi.
Tas, neredeyse acelesinden yüzüğü yere düşürecek gibi olarak, elinde evirip çevirdi. Allahtan Caramon öyle kolay kolay uyan-mazdı!
Bu, fildişinden oyulmuş, iki minik pembe taşı olan, sade bir yüzüktü. İçinde rünler vardı. Kalbinde bir sızıyla büyülü Görme Gözlükleri hatırladı; eğer ejderanının biri takmıyor idiyse Neraka'da kaybolup gitmişlerdi.
"Ne...ne..." diye geveliyordu Caramon. "Kender mi? Ben ona...buradan çıkmamasını söylemiştim...yürüyen cesetler..."
"Kahrolsun!" Kırmızı cüppeli büyücü kapıya yönelmişti.
Lütfen Fizban! diye fısıldadı kender, eğer beni hatırlıyorsan, ki hiç zannetmem, ama belki de hatırlıyorsundur -şapkanı bulup duran bendim. Lütfen Fizban! Caramon'u bensiz göndermelerine izin verme. Bu yüzüğü bir Görünmezlik Yüzüğü yap. Ya da beni yakalamalarını engelleyecek Bir Şeyler Yüzüğü yap!
Yüzük aracılığıyla, bilmeden çağıracağı "Korkunç" bir şeyler görmemek için gözlerini sıkı sıkı yuman Tas yüzüğü başparmağına geçirdi. (Son anda, yüzük aracılığıyla, bilmeden çağıracağı "Korkunç" bir şeyleri kaçırmamak için gene de gözlerini açtı.)
İlk başta hiçbir şey olmadı. Kırmızı cüppeli büyücünün aksak adımlarının gitgide kapının yanına yaklaştığını duyabiliyordu.
Derken -bir şeyler olmaya başlamıştı; gerçi bu tam anlamıyla Tas'ın beklediği şey sayılamazdı. Hol büyümeye başlamıştı! Duvarlar yanından hızla çıkarken kenderin kulaklarına bir uğultu gelmiş, tavan da hızla kendisinden uzaklaşmaya başlamıştı. Ağzı bir karış açık kapının gitgide büyüyerek muazzam bir boyuta ulaşmasını seyretti.
Ne yaptım ben? diye meraklandı Tas telaşla. Kuleyi mi büyüt-

tüm? Acaba fark eden olur mu? Fark ederlerse çok üzülürler mi acaba?
Koca kapı, neredeyse kenderi yerle bir eden bir hava akımıyla açıldı. Kırmızı cüppeli devasa bir suret kapıyı doldurdu.
Bir dev! Tas'ın nefesi kesilmişti. Sadece Kule'yi büyütmekle kalmadım! Büyücüleri de büyüttüm! Aman tanrım. Herhalde bunu fark ederler. En azından ayakkabılarını giymeyi denedikleri ilk anda fark ederler! Eminim çok üzüleceklerdir. Ben de kahrolurdum eğer altı metre boyunda olsaydım ve hiçbir giysim üzerime olmasaydı.
Fakat Tas hayretler içinde kırmızı cüppeli büyücünün, böyle aniden boy atmaktan hiç de rahatsız olmadığını fark etti. Sadece hol boyunca "Tasslehoff Burrfoot!" diye bağırmakla yetindi adam.
Üstelik tam Tas'ın olduğu yere bakıp onu görmedi bile!
"Ah, teşekkürler Fizban!" diye viyakladı kender. Sonra öksürdü. Sesi gerçekten de komik çıkmıştı. Deneme yapmak için yine "Fizban?" dedi. Sesi yine viyaklama gibiydi.
Tam o anda kırmızı cüppeli büyücü aşağıya baktı.
"Ha-ha! Kimin odasından kaçtın bakalım minik dostum?" dedi büyücü.
Tasslehoff dehşetle bakarken dev eğildi -ona doğru uzanıyordu! Parmakları gittikçe yaklaştı. Tas o kadar hayret içinde kalmıştı ki ne koşabiliyor, ne başka bir şey yapabiliyor, durmuş devasa elin kendisini tutmasını bekliyordu. El onu tuttuğunda herşey olup bitmiş olacaktı! Hemen onu eve geri yollarlardı, tabii eğer Kule'lerinin büyümesini isteyip istemediklerini iyice bilmeden Kulelerini büyüttüğü için ona daha kötü bir ceza vermezlerse.
El, üzerine gelerek onu kuyruğundan tuttu.
"Kuyruğum!" diye düşündü Tas çılgınlar gibi, el onu yerden havaya kaldırırken kıvır kıvır kıvrılırken. "Benim kuyruğum yok ki! Ama olmuş olmalı! El beni bir şeyden yakaladı!"

Başını çevirip bakan Tas, gerçekten de bir kuyruğu olduğunu gördü! Sadece bir kuyruğu yoktu; dört de pembe ayağı vardı! Dört! Üstelik cart mavi pantalon yerine bacaklarında beyaz tüyler vardı!

"Evet o halde," diye gümbürdedi sert ses tam kulaklarının dibinde, "cevap ver bana minik kemirgen! Kimin arkadaş yaratığısın sen bakalım?"

Böfüm 16

Arkadaş yaratık! Tasslehoff bu sözü kavramıştı. Arkadaş yaratık ... Hummalı aklına Raistlin'le yaptığı konuşmalar gelmeye başlamıştı.

"Bazı büyücülerin emirlerine amade hayvanları vardır," diye anlatmıştı Raistlin ona bir keresinde. "Bu hayvanlar, ya da diğer bir deyişle bu arkadaş yaratıklar, büyücünün kendi duyularının bir uzantısı olarak hareket eder. Bu arkadaş yaratıklar, büyücünün gidemediği yerlere giderler, göremediği şeyleri görürler ve onun dinlemesini istemedikleri konuşmaları dinlerler."

O zamanlar, bu Tasslehoff'a harika bir fikir gibi gelmişti; gerçi hatırladığı kadarıyla Raistlin bundan pek memnun değil gibiydi. O, bunu bir zayıflık, diğer varlıklara haddinden fazla bağımlı olmak olarak addediyordu.

"Eee, cevap ver bana," diye ısrar etti kırmızı cüppeli büyücü, Tasslehoff'u kuyruğundan tutmuş sallayarak. Kan, kenderin başına hücum ederek başını döndürdü; ayrıca kuyruğundan tutuluyor olmak çok acı vericiydi, itibarının iki paralık olması bir yana! Bir an için bütün yapabildiği, Flint'in onu göremiyor olduğuna şükretmekti.

Herhalde, diye düşündü kasvetle, arkadaş yaratıklar konuşabiliyor olmalıdırlar. İnşallah Ortak lisan konuşabiliyor-lardır; yani şöyle Sıçanca gibi bir şey konuşuyorlardır.

195

194

"Ben...ben...m...benim sahibim" -güzel bir büyücü ismi ne olabilirdi?- "Fa-Faikus," diye viyakladı Tas; yıllar önce Raistlin'in bu ismi öğrenci bir arkadaşına hitap ederken kullandığını hatırlamıştı.

"Hıh," dedi kırmızı cüppeli büyücü kaşlarını çatarak/'bilmeliy-dim. Efendin için bir göreve mi çıkmıştın yoksa sadece kurtulmuş etrafta mı dolaşıyordun?"

Allahtan büyücü kenderi tutuş tarzını değiştirmiş, kuyruğunu bırakarak onu sıkı sıkı elinde tutmaya başlamıştı. Kenderm ön ayakları, kırmızı cüppeli büyücünün başparmağı üzerinde titreyerek duruyor, boncuk gibi kırmızı gözleri büyücünün soğuk, kara gözlerine bakıyordu.

Ne cevap vereceğim? diye düşündü Tas deliler gibi. Her iki seçim de hoş gelmiyordu kulağa.

"Bu -bu benim izin vaktim," dedi Tas, kulağa hiddetli geldiğini umduğu bir viyaklamayla.

"Hıh!" diye burun büktü büyücü. "Çok uzun zamandır o tembel Faikus'un yanında kalmışsın, bu kesin. O genç adamla yarın sabah bir konuşacağım. Sana gelince, yo, kıvranmana gerek yok! Sudora'nın arkadaş yaratığının geceleri holde dolaştığını unuttun mu? Marigold seni tatlı niyetine yutabilirdi! Benimle gel. Bu akşamki işimi bitirince, seni sahibine geri götürürüm."

Tas tam keskin, minik dişlerini büyücünün parmağına saplıyacağı sırada aniden aklına daha parlak bir fikir geldi. "Bu akşamki işimi bitirince!" Tabii ya, bu Caramon ile ilgili olmalıydı! Bu, görünmez olmaktan daha iyiydi! O da yolculuğa katılıverirdi!

Kender başını, faremsi bir mütevazilik ve nedamet ifadesi olduğunu tasavvur ettiği bir hareketle eğdi. Bu, kırmızı cüppeli büyücüye yetmiş gibiydi çünkü o da aklı başka yerlerde gülümsedikten sonra, cüppesinin cebinde bir şeyler aramaya başladı.

"Ne var Justarius?" İşte Caramon da sersem ve yarı uykulu bir ifadeyle belirmişti. Belli belirsiz holü yukarıdan aşağıya bir süzdü. "Tas'ı buldun mu?"

"Kenderi mi? Hayır." Büyücü yeniden gülümsedi, bu kez oldukça pişman bir edayla gülümsedi. "Onu bulmamız biraz zaman alabilirim korkarım....kenderler saklanmayı çok iyi becerirler."

"Onun canını yakmayacaksınız değil mi?" diye sordu Caramon endişeyle; o kadar endişeli sormuştu ki Tas koca adama acıyarak,
196
onu avutmak istedi.
"Hayır, tabii ki böyle bir şey yapmayacağız," diye cevapladı Justarius avutarak; hâlâ cüppesinin ceplerini araştırıyordu. "Gerçi," diye ekledi bir kez daha düşündükten sonra, "o dikkatsizliği yüzünden kendi kendinin canını yakabilir. Etrafta, ellemesi pek de akıl kârı olmayan nesneler var. Neyse, şimdi, sen hazır
mısın?"
"Tas geri gelinceye ve ben onun iyi olduğunu görünceye kadar gitmek istemiyorum," dedi Caramon inatla.
"Korkarım öyle bir seçeneğin yok," dedi büyücü; Tas adamın sesisin buz kestiğini duydu. "Kardeşin yarın sabah hareket ediyor. Sen de o zaman gitmeye hazırlanmalısın. Par-Salian'ın bu karmaşık büyüyü ezberleyip yapması saatler alıyor. Başladı bile. Aslında kenderi aramak için gereğinden fazla oyalandım. Geç kaldık. Haydi benimle gel."
"Bekle...eşyalarım..." dedi Caramon heyecanla. "Kılıcım..."
"O konuda endişe etmene gerek yok," diye cevap verdi Justarius. Sonunda aradığı şeyi bularak, cüppesinin cebinden ipek bir kese çıkarttı. "Zaman içinde bu zamana ait her hangi bir silah veya aletle geri gidemezsin. Büyünün bir bölümü de içinde yolculuk ettiğin zaman dilimine uygun giyinmeni sağlayacak."
Caramon çıldırmış gibi bedenine baktı. "Y-yani giysilerimi değiştirmem mi icap edecek? Bir kılıcım olmayacak mı? ee..."
Ve bu adamı zaman içinde geriye bir başına yolluyorsunuz ha? diye düşündü Tas hiddetlenerek. En fazla beş dakika dayanır. O da beş dakika dayanabilirse! Hayır, bütün tanrılar adına, ben de...
Tam o anda, kender kendini baş aşağıya ipek kesenin içine tıkıştırılırken bulunca düşünceleri kaybolup gitti.
Herşey zifir zindan oldu. Kesenin dibine doğru, kuyruğu ayaklarının üzerinde baş aşağıya yuvarlandı. İçinde, sırt üstü, savunmasız bir biçimde durduğuna dair dehşet verici bir korku duymuştu. Deliler gibi kendini düzeltmeye çalıştı, çılgınca pençeli ayaklarıyla kesenin kaygan kumaşına tırmanmaya çalıştı. Sonunda kendini düzeltmişti ve o kötü his durulmuştu.
Demek ki paniğe kapılmak böyle bir duygu, diye düşündü Tas bir oh çekerek. Pek hoşuma gitmediği kesin. Normal olarak kenderlerin bunu hissetmediklerine de çok memnun oldum. Şimdi ne olacak?
Kendini sakinleşmek için zorlayan ve minik kalbini
197
yatıştırmaya çalışan Tas ipek kesenin dibine büzüştü ve ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Deliller gibi çırpınırken neler olun bittiğini kaçırmıştı, çünkü -dinleyince- iki çift ayağın, Caramon'un ağır, çizmeli ayağı ile, büyücünün hışırtılı yürüyüşünün hol boyunca ilerlediğini duyuyordu. Aynı zamanda hafif bir sallanma hareketini de yaşıyor, kumaşa sürten kumaşın yumuşak seslerini duyabiliyordu. Aniden, kırmızı cüppeli büyücünün keseyi kemerinden sallandırdığını idrak ediverdi!
"Oraya gidince ne yapmam gerekiyor? Sonra buraya nasıl döneceğim..."
Bu Caramon'un sesiydi; kumaş kese yüzünden biraz boğuk duyulsa da oldukça netti.
"Bunların hepsi sana anlatılacak." Büyücünün sesi haddinden fazla sabırlı çıkıyordu. "Merak ediyorum... Kuşkuların var mı, veya belki de sonradan aklına gelen bir şeyler. Eğer varsa, bunları bize şimdi söylemelisin..."
"Hayır," Caramon'un sesi sert, uzun zamandır duyulmadığı kadar kararlı çıkmıştı. "Hayır, benim bir tereddütüm yok. Gideceğim. Lady Crysania'yı geri götüreceğim. Onun başına gelenlerden ben sorumluyum, o yaşlı adam ne derse desin. İhtiyacı olan yardımı bulmasını sağlayacağım ve sizin için de Fistandantilus'un çaresine bakacağım."

"M-m-m-m."

Tas büyücünün o "m-m-m-m"sını duymuştu ama Caramon'un bunu duyup duymadığına emin değildi. Koca adam, Fistandan-tilus'u yakaladığında ona neler yapacağını geveleyip duruyordu. Fakat Tas, aynı Par-Salian'ın Caramon'a Salon'daki bakışını görünce ürperdiği gibi ürperdi. Nerede olduğunu unutan kender sıkıntıyla viyakladı.

"Şışşşt," diye mırıldandı Justarius dalgın dalgın, eliyle keseyi okşayarak. "Bu kısa bir süre için böyle, biraz sonra kafesine dönüp rahat rahat darılarını yiyeceksin."

"Hı?" dedi Caramon. Caramon koca adamın hayret dolu bakışını gözlerinde canlandırabiliyordu. Kender minik dişlerini sıktı. "Kafes" sözü aklına korkunç bir sahne getirmişti ve gerçekten korku dolu bir düşünce belirdi aklında: Ya bir daha kendim olamazsam?

"Yo, sana değil!" dedi büyücü aceleyle. "Ben buradaki minik tüylü dostumla konuşuyordum. Rahatsız olmaya başladı. Eğer geç
kalmamış olsaydım, şimdi kendim onu geri götürürdüm." Tas dondu. "Tamam, duruldu galiba. Şimdi, ne diyordum?"

Tas artık kulak asmıyordu. Acınacak bir halde, büyücü aksa-yarak yürürken bir ileri bir geri sallanan, hafifçe büyücünün bacaklarına çarpan ayaklarıyla keseye tutunmuştu. Yüzüğü parmağından çıkartmakla büyü tersine dönerdi herhalde.

Deneyip görmek için Tas'ın parmağı kaşınmaya başlamıştı, parmağına geçirdiği son büyülü yüzüğü çıkartamamıştı! Ya aynıysa? Sonsuza kadar beyaz tüyler ve pembe ayaklara mı mahkum olmuştu yoksa? Bu düşünceyle Tas, emin olmak için, derhal ayaklarından birini yüzüğün hâlâ takılı durduğu başparmağına (ya da her ne deniyorsa ona) dolayıp neredeyse çıkartacaktı.

Fakat aniden, bir kender boyunda ipek torbadan patlayıp çıkarak büyücünün ayakları dibine düşmek fikri geldi aklına. Titreyen minik ayağını zorla durdurdu. Hayır. En azından bu şekilde, en azından Caramon'un götürüldüğü yere götürülüyordu. Başka bir şey olmasa, belki fare kılığında onunla geriye gidebilirdi. Daha kötü şeyler olabilirdi...
Keseden nasıl kaçacaktı!

Kenderin içi karardı. Tabii ki yeniden kendi haline dönse çıkmak kolay olacaktı. Ama o zaman onu yakalayıp eve yollarlardı! Ama fare olarak kalsa Faikus'un yanında darı yerken bulacaktı kendini. Kender homurdanarak toparlandı, burnunu patileri arasına koydu. Bu, bütün hayatı boyunca kendini içinde bulduğu en kötü durumdu; buna iki büyücünün onu, adamların tüylü mamutuyla kaçarken yakaladığı zaman da dahildi. Bu da yetmezmiş gibi içine tıkıldığı kesenin sallanma hareketiyle, kesenin komik kokusuyla, oraya buraya çarpıp durmaktan midesi bulanmaya başlamıştı.

"Bütün hata Fizban'a dua etmekte zaten," dedi kendi kendine sıkıntıyla. "Gerçekte Paladine olabilir, ama eminim o yaşlı büyücü bir yerlerde, şu olanlara epeyce kıkırdıyordun"

Fizban'ı ve onu ne kadar özlediğini düşünmek Tas'ı rahatlatmıyordu o yüzden bu düşünceyi aklından çıkartarak, bir çıkış yolu bulma ümidiyle bir kez daha dikkatini etrafına verdi. İpeksi karanlığa dikti gözlerini ve aniden...

"Seni ahmak seni!" dedi kendi kendine heyecanla. "Seni sakat, kapı kulbu kafalı kender seni, Flint'in deyimiyle! Ya da sakat kafalı sıçan çünkü artık bir kender değilim! Ben bir fareyim...dişlerim
199
198

var!

Tas aceleyle denemek için bir lokma aldı ağzına. İlk başta kaygan kumaşı yakalayamadı ve bir kez daha kahroldu.

"Dikiş yerini dene ahmak," diye azarladı kendini acımasızca ve dişlerini kumaşı tutan ipliğe geçirdi. Keskin dişler ipliği neredeyse hemen kesince dikiş açıldı. Tas aceleyle birkaç dikişi

daha didikle-di; kısa bir süre sonra kırmızı bir şeyler görmeye başladı -büyücünün kırmızı cüppesi! Bir parça temiz hava aldı (bu adam bu kesede ne saklıyormuş böyle!) ve o kadar coştu ki hemen biraz daha didiklemeye başladı.
Sonra durdu. Eğer deliği biraz daha büyütecek olsa aşağıya düşecekti. Buna hazır değildi, en azından şimdilik. Hiç olmazsa gidecekleri yere gidinceye kadar. Belli ki bu yer de pek uzak değildi. Tas bir süredir merdivenlere tırmandıklarını fark etti. Caramon'un alışık olmadığı bu idman karşısında hırıltıyla solumaya başladığını, hatta kırmızı cüppeli büyücünün bile biraz soluksuz kaldığım duyabiliyordu.
"Neden bizi laboratuvarın olduğu yere büyüyle götürmüyorsun?" diye homurdandı Caramon, nefes nefese.
"Hayır!" diye cevapladı Justarius yavaşça, sesinde korku vardı. "Havanın bile Par-Salian'ın bu büyüyü yapmak için saldığı güçle karıncalanıp, çıtırdadığını duyabiliyorum. Bu gece, burada harekete geçmiş güçleri kendi önemsiz büyülerimle rahatsız etmem!"
Tas, kürkünün altında titredi; Caramon'un da aynı şekilde ürpermiş olabileceğini düşündü çünkü koca adamın boğazını sinirli sinirli temizlediğini ve sessizce tırmanmaya devam ettiğini duydu. Aniden duruverdiler.
"Geldik mi?" diye sordu Caramon, sesine hakim olmaya çalışarak.
"Evet," diye geldi fısıltı halindeki cevap. Tas duyumakta güçlük çekiyordu. "Seni bu son basamaklardan da çıkartacağım, sonra -tepedeki kapıya gelince- kapıyı çok yavaşça açıp içeri girmeni sağlayacağım. Hiçbir söz söyleme! Par-Salian'ın konsantrasyonunu bozacak hiçbir şey söyleme. Büyü günlerce süren bir hazırlık istiyor..."
"Yani, günler önce bunu yapacağını bildiğini mi söylüyorsun?" diye lafını kesti Caramon sertçe.
"Sus!" diye emretti Justarius; sesinde hiddet vardı. "Tabii ki böyle bir ihtimalin varlığını biliyordu. Bilmiş olması da çok iyi olmuş çünkü kardeşinin bu kadar hızlı hareket etmesini beklemiyorduk!" Tas, adamın derin bir nefes aldığını duydu. Tekrar konuştuğunda daha sakin bir tonda konuşuyordu. "Şimdi, tekrarlıyorum, son birkaç basamağı tırmandığımızda -hiçbir şey söyleme! Anlaşıldı mı?"
"Evet." Caramon'un sesi cılız çıkmıştı.
"Par-Salian ne yapmanı isterse onları yap. Hiç soru sorma! Sadece itaat et. Bunu yapabilir misin?"
"Evet." Caramon'un sesi daha da cılız çıkmıştı. Tas, koca adamın cevabında ufak bir ürperti duydu.
Tas, Caramon'un korktuğunu fark etti. Zavallı Caramon. Neden ona böyle davranıyorlar? Anlamıyorum. Burada, göze görünenden çok daha garip işler dönüyor. Eh, bu bardağı taşıran son damla. Par-Salian'ın konsantrasyonunu bozup bozmadığım umurumda değil. Bunu göze almam gerek. Her nasılsa, bir şekilde, ben de Caramon ile birlikte gideceğim! Bana ihtiyacı var. Sonra -kender içini çekti- zaman içinde geriye yolculuk! Ne kadar harika.
"Pekâlâ." Justarius tereddüt etti; Tas adamın bedeninin gerildiğini ve kasıldığını hissetti. "Ben, sana burada veda edeceğim Caramon. Tanrılar yanında olsun. Yaptığın şey, tehlikeli bir şey. hepimiz için tehlikeli. Tehlikenin ne olduğunu hakkında en ufak bir fikrin bile yok üstelik." Bu son sözler o kadar alçak bir tonda söylenmişti ki ancak Tas duyabildi ve kenderin kulakları telaşla dikildi. Sonra kırmızı cüppeli büyücü içini çekti. "Keşke kardeşinin buna değdiğini söyleyebilseydim."
"Değer," dedi Caramon kararlılıkla. "Göreceksiniz."
"Haklı olman için Gilean'a dua edeceğim...Şimdi, hazır mısın?"
"Evet."
Tas bir hışırtı sesi duydu, sanki kukuletalı büyücü başını sallamış gibi. Sonra yeniden hareket etmeye başladılar, yavaşça basamakları çıktılar. Kender kesenin dibindeki delikten dışarı

bakıyor, gölgeli basamakların altından kaymasını seyrediyordu. Sadece birkaç saniyesi olduğunun farkındaydı.

Merdivenler bitti. Altında geniş bir merdiven sahanlığı görüyordu. Tamam işte! dedi kendi kendine, yutkunarak. Hışırtı sesini yeniden duydu, büyücünün bedeninin hareket ettiğini hissetti. Bir kapı gıcırdadı. Tas'ın keskin dişleri hızla, dikişleri bir arada tutan son iplikleri de kesti. Caramon'un kapıdan geçerken yavaş yavaş attığı adımları duydu. Kapının kapanmaya başladığını duydu...

200

201

Dikiş açıldı. Tas keseden aşağıya düştü. Kısa bir an için farelerin hep ayaklan üzerine düşüp düşmediklerini düşündü -hani kediler gibi. (Bir keresinde bir kediyi evinin çatısından aşağıya atmış, bu sözün doğru olup olmadığını denemişti. Doğruydu.) Sonra yere çarparak koşmaya başladı. Kapı kapanmış, kırmızı cüppeli büyücü arkasını dönmüştü. Kender durup etrafına dahi bakmadan zemin üzerinden hızla ve sessizce fırladı. Minik bedenini yamyassı ederek, kapı ile yer arısındaki bir çatlaktan döne döne kendini geçirdi ve duvar dibinde duran bir kitaplığın altına daldı.

Tas nefeslenip, etrafı dinlemek için durdu.

Ya Justarius onun olmadığını fark ederse? Gelip onu arar mıydı?

Kes şunu, dedi Tas kendi kendine sertçe. Nerede düştüğümü nereden bilecek. Hem zaten ne olursa olsun, buraya gelmez. Büyüyü bozabilir.

Biraz sonra kenderin minik kalbinin atışları yavaşladı, böylece kulaklarındaki zonklamanın sesinin ardındaki sesleri de duymaya başladı. Ne yazık ki kulakları ona çok az şey anlatıyordu. Hafif bir mırıltı duyuyordu, sanki birileri bir sokak piyesinin repliklerini ezberlemeye çalışırmış gibi. Caramon'un, o uzun tırmanıştan sonra nefesine hakim olmaya ve büyücüyü rahatsız etmemek için nefes sesini örtmeye çalıştığını duyabiliyordu. Koca adam sinirli sinirli ağırlığını bir ayağından diğerine verirken deri çizmeleri gıcırdıyordu.

Ama hepsi buydu.

"Görmem gerek!" dedi Tas kendi kendine. "Yoksa neler olduğunu bilemeyeceğim."

Kitaplığın altından dışarıya emekleyen kender, içine yuvarlandığı minik, benzersiz dünyasını gerçekten yaşamaya başlamıştı. Bu bir kırıntılar, toz yumakları, ipler, iğneler, küller, kuru gül yapraklan, nemli çay artıklarıyla dolu bir dünyaydı. Önemsiz şeyler aniden kendi başlarına bir dünya oluvermişlerdi. Mobilyalar ormandaki ağaçlar gibi üzerinde yükseliyor ve neredeyse aynı işe yarıyorlardı: Kender bunlar arasında rahatlıkla saklanabiliyordu. Mum ışığı bir güneş gibiydi, Caramon ise bir canavar.

Tas adamın koca ayağı etrafında dikkatle döndü. Gözünün ucuyla bir hareket olduğunu yakalayan Tas, beyaz cüppenin altında terlikli bir ayak gördü. Par-Salian. Tas hızla odanın öbür ucuna doğru fırladı, allahtan bu taraf sadece mumlarla aydın-

202

latılmıştı.

Sonra Tas kayarak durdu. Daha önce bir kere daha bir büyücünün laboratuvannda bulunmuştu; o lanet olasıca yerdeğiştiren yüzüğü taktığında. Orada görmüş olduğu garip ve harika man-/aları hiç unutmamıştı; o anda da taş zemine gümüş tozla çizilmiş bir halkanın içine girmeden hemen önce durabilmişti. Mum ışığında ışıldayan halkanın ortasında görmeyen gözleri hâlâ hiçliğe dikilmiş, yüzü en az üzerini örten örtüler kadar beyaz olan Lady Crysania yatıyordu.

Büyü burada yapılacaktı!

Ensesindeki tüyler diken diken olan Tas aceleyle geri dönüp yolun üzerinden çekildi ve ters dönmüş bir kâsenin altına sindi. Halkanın dışında Par-Salian duruyor, beyaz cüppesi meşum bir ışıkla parlıyordu. Ellerinde, büyücü döndürdükçe ışıklar saçan mücevherler kakılmış bir nesne tutuyordu. Bu Tas'ın daha önce görmüş olduğu Nordmaar kralının elindeki asaya benziyordu

ama bu alet çok daha büyüleyiciydi. Üzeri benzeri görülmemiş bir şekilde kıymetli taşlarla bezenmişti. Tas'ın gördüğü kadarıyla bazı yerleri hareket ediyor -daha da ilginci- diğer tarafları hareket etmeden hareket ediyordu! O seyrederken Par-Salian nesneyi ustalıkla kullanarak katladı, eğdi, büktü bir yumurta büyüklüğüne getirdi. Garip sözler mırıldanan başbüyücü nesneyi cüppesinin cebine attı.

Sonra -gerçi Tas, Par-Salian'ın bir adım bile atmadığına yemin dahi edebilirdi- aniden gümüş halkanın içinde, Crysania'ın hareketsiz bedeni yanında belirdi. Büyücü kıza doğru eğildi, Tas, büyücünün kızın cüppesinin kıvrımlarına bir şey yerleştirdiğini gördü. Sonra Par-Salian, eğri büğrü eliyle kızın üzerinde havada, gittikçe genişleyen halkalar çizerek büyü dilinde bir şeyler söylemeye başladı. Aceleyle Caramon'a bakan Tas onun da yüzünde garip bir ifadeyle halkanın yakınlarında durduğunu gördü. Bu, yabancı bir yerde bulunup yine de kendini çok rahat hisseden birinin ifadesiydi.

Tabii ya, diye düşündü Tas dalgın dalgın, o da büyücüyle birlikte büyüdü. Belki bu kardeşine kavuşmuş olmak gibi bir şeydir.

Par-Salian ayağa kalktı ve kender adamdaki değişiklik karşısında şok oldu. Yüzü yıllarla yaşlanmış, rengi grileşmişti ve ayağa kalkarken sendeliyordu. Caramon'u eliyle yanına çağırdı; adam yavaş yavaş yürüyüp, dikkatle gümüş tozun üzerinden

geçerek yaklaştı. Yüzü rüyadaymış gibiydi; sessizce Crysania'nırt hareketsiz bedeninin yanında durdu.

Par-Salian aleti cebinden çıkartarak Caramon'a uzattı. Koca adam elini aletin üzerine koydu, bir an için ikisi birlikte aleti tutarak durdular. Tas Caramon'un dudaklarının kıpırdadığını gördü, gerçi hiç ses duyulmuyordu. Sanki savaşçı içinden bir şeyler okuyor, büyü yoluyla kendisine ulaşan bir bilgiyi ezberliyordu. Sonra Caramon sustu. Par-Salian ellerini kaldırdı ve bu hareketle kendisi de yerden yükselerek halkanın dışına, laboratuvarın gölgeli karanlığına çekildi.

Tas artık onu göremiyordu ama sesini duyabiliyordu. Mırıltılar yükseldi, yükseldi ve aniden yerde çizili halkadan gümüşsü bir ışık duvarı yükseldi. O kadar parlaktı ki Tas'ın kırmızı fare gözlerim kamaştırdı ama kender bakışlarını ayıramıyordu. Par-Salian artık o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki odadaki taşların her biri, yerin derinliklerinden yükselen seslerle koro halinde ona cevap vermeye başlamıştı.

Tas'ın bakışları o titrek güç perdesine takılıp kalmıştı. Halkanın içinde Caramon'un Crysania'nın yanında durduğunu ve hâlâ elinde cihazı tuttuğunu görebiliyordu. Derken Tas'ın nefesi kesilir gibi oldu, ama çıkardığı ses minik bir farenin nefesinin sesinden fazla değildi. Hâlâ o parıltılı perde arasından laboratuvarı görebiliyordu ama artık, sanki kendi varlığını sürdürüp sürdüre-memekte tereddüt edermişcesine, görüntü gidip gelmekteydi. Sonra -söndüğünde- kender başka bir yerin görüntüsünü yakaladı! Ormanlar, şehirler, göller ve okyanuslar gözleri önünde yayılıyor, gelip gidiyor, insanlar bir an için görünüp yok oluyor, yerlerini başkaları alıyordu.

Caramon'un bedeni, ışık sütunları arasında durdukça aynı garip manzaralarla birlikte, aynı düzenle belirip yok olmaya başladı. Crysania da bir oradaydı, bir yoktu.

Tas'ın titreyen burnundan gözyaşları süzülüyor, bıyıklarına akıyordu. "Caramon bütün zamanların en büyük macerasına atılıyor!" diye düşündü kender kasvetle. "Ve beni geride bırakıyor!"

Çılgın bir an zarfında Tas kendi kendiyle savaştı. İçindeki mantıklı, insaflı, Tanis-vari kısmı, ahmaklaşma Tasslehoff, diyordu. Bu, büyük bir büyü. Bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştıracağın kesin! Tas bu sesi duydu ama bu ses bütün o büyü okuma sesleri, şarkı söyleyen taşların sesi tarafından boğuldu ve sonunda tamamen

kayboldu... ,

Par-Salian minik viyaklamayı hiç duymadı. Sadece, yaptığı büyüye dalmış olan büyücü gözünün ucuyla belli belirsiz bir hareket farketmişti. Bir farenin saklandığı yerden çıkıp gümüş

jşıktan duvara doğru yönelmesini çok geç görmüştü! Dehşete kapıları Par-Salian büyüsünü bırakmış, taşların sesleri boşalmış ve susmuştu. Sessizlik içinde artık minik sesi duyabiliyordu: "Beni bırakma Caramon! Beni bırakma! Ben olmazsam başın ne belâlara girer biliyorsun!"

Fare gümüş tozun arasından geçti, tozları dağıtarak arkasında pırıltılı izler bıraktı ve aydınlanmış halkanın içine daldı. Par-Salian minik bir tıngırtı sesi duydu ve bir yüzüğün taş zemin üzerinde yuvarlandığını gördü. Üçüncü bir suretin halka içinde maddeleştiğini görerek dehşetle nefesi kesildi. Sonra bir gidip bir gelen görüntüler tamamen gitti. Halkanın ışığı girdabın göbeği tarafından yutuldu ve labarotuvar karanlığa boğuldu.

Yorgun argın kalan Par-Salian yere yığıldı. Şuurunu kaybetmeden önce son düşündüğü şey korkunçtu.

Zamanın gerisine bir kender yollamıştı.

205

Böfüm 1

II KİTAP

Denubis ağır adımlarla İstar'-daki Tanrılar Tapınağı'nın geniş, havadar, ışık dolu koridorlarında yürüyordu. Düşüncelere dalmış mermer zeminin karmaşık desenlerine bakıyordu. Onun bu şekilde dalgın dalgın, amaçsızca gezdiğini gören biri onun kâinatın kalbinde yürüyor olduğu gerçeğini umursamadığını düşünebilirdi. Fakat Denubis bu gerçeği umursamıyor değildi; bu pek öyle unutacağı bir şey de değildi üstelik. Unutacak olsa bile Kralrahip bunu günlük dualarında sürekli hatırlatıyordu.

"Biz kâinatın kalbiyiz," derdi Kralrahip ezgisel bir sesle; sesinin ezgisi o kadar güzel olurdu ki insan bazen sesi dinlemekten söylenenleri dinlemeyi unuturdu. "Tanrıların aziz şehri İstar kâinatın merkezidir ve -şehrin tam kalbinde olduğumuz için- biz de kâinatın kalbinde sayılırız. Kanın kalpten akıp en ufak ayak parmağına kadar besin götürmesi gibi bu büyük tapınaktan yayılan inancımız ve öğretilerimiz aramızdaki en küçük, en önemsizine kadar gider. Günlük işlerinizi yaparken bunu hiç unutmayın; çünkü burada çalışan sizler tanrıların gözde insanlarısınız. Aynı, örümceğin ipeksi ağının en minik bir noktasına dokunan birinin bütün ağı titretmesi gibi sizin en ufak hareketleriniz bile Krynn'de boylu boyunca sarsıntılar yaratır."

206

207

Denubis titredi. Kralrahip'in o mecazı kullanmamasını diledi. Denubis örümceklerden iğrenirdi. Aslında bütün böceklerden nefret ederdi; bu bir türlü itiraf etmediği ve aslında kendini suçlu hissettiği bir konuydu. Bütün yaratıkları, tabii ki Karanlıklar Kraliçesi tarafından yaratılanlar hariç, bütün yaratıkları sevmesi buyrulmuyor muydu kendisine? Karanlıklar Kraliçesi'nin yarattıkları arasında ogreler, goblinler, troller ve diğer kötü ırklar vardı ama Denubis örümcekler konusunda emin değildi. Hep sormayı düşünüyordu ama bunun Saygıdeğer Rahipler arasında saatler sürecek felsefi bir tartışmayı icap ettireceğini biliyordu ve kısacası buna değmiyeceğini düşünüyordu. O, gizli gizli örümceklerden nefret etmeye devam ediyordu.

Denubis hafifçe dazlak kafasına vurdu. Neden şimdi aklı örümceklere kaçmıştı? İçini çekerek, yaşlanmaya başladım, diye düşündü. Kısa bir süre sonra bahçede oturup, sonunda biri beni yemeğe götürmek için uyandırıncaya kadar uyuklayıp duran zavallı Arabacus gibi olacağım. Bunun üzerine Denubis yeniden içini çekti ama bu acımaktan çok bir kıskançlık ahına benziyordu. Zavallı Arabacus ya! En azından o...

"Denubis..."

Denubis durdu. Geniş koridorda bir o, bir bu yana baktı ama kimseyi görmedi. Rahip ürperdi. O yumuşak sesi duymuş mu, yoksa sadece hayal mi etmişti?

"Denubis," diye geldi ses yine.

Bu kez rahip yaldızlı tavanı taşıyan devasa mermer sütunların gölgelerine daha dikkatle baktı. Daha koyu bir gölge, karanlık içinde daha kara bir parça artık seçilebilmeye başlamıştı. Denubis bir hayret nidasını zor bastırdı. Bedenini yoklayan ikinci titremeyi bastırarak durdu ve gölgeler içinde duran suretin ona doğru hiç yaklaşamayacağını bilerek yavaşça gölgeler içinde duran surete doğru ilerledi. Işıktan çıkmamasının nedeni, Denubis'i gölgeler içinde bekleyene, ışığın karanlığın yaratıklarına dokunduğu şekilde zarar vereceğinden değildi. Aslında Denubis, dünya üzerindeki her hangi bir şeyin bu adama zarar verip veremeyeceğini de bilmiyordu. Hayır, sadece, o gölgeleri tercih ediyordu. Rol, diye düşündü Denubis alayla.

"Bana mı seslendin Kara Kişi?" diye sordu Denubis, tatlı çıkartmaya çalıştığı bir sesle. Gölgeler içindeki çehrenin gülümsediğini gördü ve Denubis
aniden, bütün düşüncelerinin onun tarafından bilindiğini anladı.

"Kahrolsun!" diye lanet okudu Denubis (bu Kralrahip'in hoş karşılamadığı ama basit bir adam olan Denubis'in hiçbir zaman yenemediği bir şeydi). "Neden Kralrahip onun sarayda bulunmasına izin veriyor? Neden sürülen diğerleri gibi onu da uzaklaştırmıyor?"

Bunu kendi kendine söylüyordu tabii ki çünkü -ruhunun derinliklerinde- Denubis cevabı biliyordu. O, çok tehlikeli, çok güçlüydü. Diğerleri gibi değildi. Kralrahip onu, vahşi bir köpeği evini koruması için tutan bir adam gibi tutuyordu; adam köpeğinin buyrulduğunda saldıracağını bilir ama sık sık köpeğinin zincirini kontrol etmek zorundadır. Zinciri kopacak olsa, ilk işi sahibinin gırtlağına çökmek olur.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Denubis," dedi adam yumuşak sesiyle, "özellikle de ağır düşüncelere bu kadar dalmışken. Ama çok önemli bir olay gerçekleşmekte, hatta biz konuşurken gerçekleşmeye de devam ediyor. Tapınak muhafızlarından bir bölük alarak çarşıya git. Orada, kavşakta, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibelerinden birini bulacaksın. Ölmek üzere. Aynı zamanda orada, bir de, kıza saldırmış olan adamı bulacaksın."

Denubis'in fal taşı gibi açılan gözleri, sonra ani bir şüpheyle kısıldı.
"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu.

Gölgeler içindeki suret kıpırdadı, ince dudaklarının oluşturduğu karanlık çizgi büyüdü: Bu, suretin gülmeye en yakın haliydi.

"Denubis," diye azarladı suret, "beni uzun yıllardır tanırsın. İnsan rüzgâra nasıl estiğini sorar mı? Nasıl parladıkları için yıldızları sorguya çekiyor musun? Ben bilirim Denubis. Bu sana yetsin."

"Ama..." Denubis aklı karışarak elini başına götürdü. Bu açıklama gerektirirdi, gerekli yetkililere rapor. İnsan öyle Tapınak muhafızlarından bir bölük alıveremezdi.
"Acele et Denubis," dedi adam kibarca. "Kız çok yaşamaz..."

Denubis yutkundu. Paladine'ın Saygıdeğer Rahibe'sine saldırılmış! Ölüyor...pazar yerinde! Büyük bir ihtimalle de etrafını ağızları açık olayı seyreden bir kalabalık almıştı. Skandal! Kralrahip bundan hiç memnun olmayacaktı...

Rahip önce ağzını açtı, sonra yine kapattı. Bir an gölgeler içindeki surete baktı; oradan bir yardım göremeyen Denubis dönerek,

telaşla dalgalanan cüppesiyle, koridor boyunca geldiği yöne doğru koşmaya başladı; deri sandaletleri mermer zeminde şaplak sesleri çıkarıyordu.

Muhafız Komutanının merkez karargâhına varan Denubis, nefes nefese, görev başındaki teğmene talebini aktarmayı becerdi. Baştan tahmin ettiği gibi bu bir sürü karışıklığa neden olmuştu. Komutanın bizzat gelmesini bekleyen Denubis bir sandalyeye çökerek, soluklanmaya çalıştı.

Örümceklerin yaratıcısının kimliği sorguya açık olabilir, diye düşündü Denubis terslikle ama karanlıkların o yaratığının yaratıcısının gölgelerde durmuş kendisine güldüğüne hiç kuşkusu yoktu.

"Tasslehoff!"

Kender gözlerini açtı. Bir an için nerede ve hatta kim olduğunu bilemedi. Bir sesin kulağına pek de yabancı gelmeyen bir isim telaffuz ettiğini duymuştu. Kafası karışan kender etrafına bakındı. Bir caddenin ortasında sırt üstü yatan koca bir adamın üstünde yatıyordu. Koca adam onu mutlak bir hayretle seyrediyordu, belki de Tas, adamın geniş göbeğinin üzerine tünemiş olduğundandı bu.

"Tas?" diye tekrarladı koca adam; bu kez yüzünde de kafası karışmış bir ifade vardı. "Sen burada olacak miydin?"

"B-ben pek emin değilim," dedi kender şu "Tas"ın kim olduğunu merak ederek. Sonra her şeyi hatırlayıverdi -Par-Salian'ın mırıldandığı duayı duyuşunu, yüzüğü başparmağından söküp atışını, kör edici ışığı, taşların şarkısını, büyücünün dehşet içindeki çığlığını...

"Tabii ki burada olmam gerekiyordu," diye atıldı Tas rahatsız olarak, Par-Salian'ın korku yüklü haykırışını hafızasından silmeye çalışırken. "Seni buraya tek başına yollayacaklarını zannetmiyordun, öyle değil mi?" Kender, koca adamla, burun buruna konuşuyordu.

Caramon'un aklı karışmış ifadesi karardı, yüzü asıldı. "Emin değilim," diye mırıldandı, "ama zannetmiyorum ki..."

"Eh, işte buradayım." Tas yuvarlanarak Caramon'un toparlak bedeninden, kaldırım taşlarına indi. " 'Burası' her neresiyse," diye mırıldandı kendi kendine. "Dur senin kalkmana yardım edeyim," dedi Caramon'a minik elini uzatarak; bu hareketinin Caramon'un dikkatini üzerinden alacağını umuyordu. Tas geri yollanıp yollana-mayacağını bilmiyordu ama bunu öğrenmeye de meraklı değildi

zaten.

Caramon doğrulup oturmaya çalıştı; aynı ters dönmüş bir kaplumbağaya benziyor, diye düşündü Tas kıkırdıyarak. Ancak o zaman kender, Caramon'un Kule'dekinden çok daha değişik bir giysi içinde olduğunu fark etti. Kulede kendi zırhını (olduğu kadarıyla) ve Tika'nm özenle diktiği, ince bir kumaştan üzerine uymayan bir tunik giyiyordu.

Ama şimdi, gevşek bir dikişle tutturulmuş kaba bir kumaş vardı üzerinde. Kaba deriden bir yelek omuzlarından dökülüyordu. Yeleğin bir zamanlar düğmeleri olmuş olabilirdi ama öyle idiyse bile, artık yoklardı. Zaten düğmeye ihtiyaç da yok, diye düşündü Tas, çünkü yeleğin Caramon'un sarkık göbeğini kapatacak kadar esnemesi mümkün değildi. Torba gibi deri pantalonlar ile, parmakların birinde koca bir deliği olan yamalı deri çizmeler bu çirkin manzarayı tamamlıyordu.

"Üff!" diye mırıldandı Caramon havayı koklayarak. "Bu korkunç koku da ne?"

"Sen," dedi Tas, burnunu tıkayıp, sanki kokuyu savuşturabile-cekmiş gibi elini havada sallarken. Caramon buram buram cüce birası kokuyordu! Kender adama daha yakından baktı. Ayrıldıklarında Caramon ayılmıştı; şimdi de gayet ayık görünüyordu. Gözleri, şaşkın da baksa, berraktı ve hiç sallanmadan dimdik duruyordu.

Koca adam bakışlarını indirdi ve ilk kez kendini gördü.

"Ne? Nasıl?" diye sordu şaşırarak.

"İnsan düşünüyor da," dedi Tas ciddiyetle, Caramon'un giysilerine küçümseyerek bakarken, "büyücüler bundan daha iyisini yapabilmeliydiler! Yani, büyünün giysilere etkisi zordu herhalde, biliyorum ama kesinlikle..."

Birden aklına bir şey geldi. Tas korkuyla kendi giysilerine baktıktan sonra rahat bir nefes aldı. Ona hiçbir şey olmamıştı. Hatta keseleri bile yanındaydı, hepsi yerli yerinde, içinde dır dır eden bir ses, bunun nedeninin onun buraya gelmiyor olması gerektiğinden ileri geldiğini söylüyordu ama kender bunu kolaycacık unutuverdi.

"Neyse, etrafa bir göz atalım," dedi Tas neşeyle ve hareketlerini sözlerine uydurdu. Kokudan nerede olduklarını tahmin edebiliyordu aslında: bir arka sokaktaydılar. Kender burnunu kıvırdı. O da, Caramon'unu kötü koktuğunu düşünmüştü! Her türlü çöp ve

atıkla dolu arka sokak, karanlıktı ve büyük taş bir binanın gölgesinde kalıyordu. Ama Tas sokağın ucuna, gelip geçen insanlarla dolup taşan hareketli bir cadde olduğu anlaşılan yere doğru bakınca gündüz vakti olduğunu anlamıştı.

"Galiba burası çarşı," dedi Tas ilgiyle, incelemek için sokağın sonuna doğru ilerlemeye başlayarak. "Bizi hangi şehre yolladılar dediydin?"

"İstar," diye geveledi̇ğini duydu Caramon'un arkasından. Sonra, "Tas!"

Caramon'un sesinde korkulu bir tını duyan kender aceleyle geri döndü, eli kendiliğinden kemerinde taşıdığı küçük bıçağa gitmişti. Caramon dar sokakta yerde duran bir şeyin yanına eğilmişti.

"Nedir o?" diye seslendi Tas geriye doğru koşarken.

"Lady Crysania," dedi Caramon kara bir cüppeyi kaldırarak.

"Caramon!" Tas dehşet içinde nefesini tuttu. "Ona ne yaptılar? Büyüleri mi şaştı?"

"Bilmiyorum," dedi Caramon hafifçe, "ama yardım bulmamız gerek." Dikkatle kızın yaralı ve kanlı yüzünü cüppeyle örttü.

"Ben gideyim," diye teklifte bulundu Tas, "sen onun yanında kal. Burası kasabanın pek de iyi bir muhitine benzemiyor, bilmem anlatabildim mi?"

"Doğru," dedi Caramon, ağır bir nefes alarak.

"Ben idare ederim," dedi Tas koca adamın omuzunu ikna edercesine okşayarak. Caramon başıyla onaylasa da bir şey söylemedi. Elini son bir kez daha Caramon'un omuzuna değdiren Tas döndü ve caddeye doğru koşmaya başladı. Sokağın sonuna varınca kaldırıma doğru fırladı.

"Merh..." diye başlamıştı ama bir el kendisini sıkı sıkı kavra- j yarak kaldırımdan kenara fırlattı.

"Dur bakalım," dedi sert bir ses, "nereye gidiyorsun?"

Tas kıvrılıp dönünce sakallı bir adam gördü; yüzünün bir kısmı miğferinin parlak ön parçasıyla örtülmüş, kendere kara, soğuk gözlerle bakıyordu.

Bu tür resmi şahsiyetlerle oldukça fazla deneyimi olduğundan, kender hızla adamın şehir muhafızı olduğunu anladı.

"Ben de sizi arıyordum," dedi Tas, bir yandan kendini kurtarmaya çalışırken bir yandan da masum bir ifade takınmaya çalışarak.

"Bu da tam kenderlere yakışır bir hikâye!" diye homurdandı muhafız, Tas'ı daha da sıkı tutmaya başlayarak. "Eğer bu doğru olsaydı, Krynn tarihine geçerdi kesinlikle."

"Ama doğru," dedi Tas, adama hiddetle bakarak. "Arkadaşlarımızdan biri yaralandı, orada."

Muhafızın, daha önce dikkatini çekmemiş olan bir adama baktığını fark etti: Bu beyaz cüppeler giymiş bir rahipti. Tas'ın yüzü aydınlandı. "A? Bir rahip mi? Nasıl..."

Muhafız eliyle, kenderin ağzını tıkadı.

"Ne dersin Denubis? Burası Dilenciler Sokağı. Büyük bir ihtimalle bir bıçaklama olayı, hırsızlardan başka bir şey değildir."

Rahip, saçları seyrelmeye başlamış, oldukça ciddi, hüzünlü bir yüze sahip orta yaşlı bir adamdı. Tas onun çarşıya bir göz atıp başını salladığını gördü. "Kara Kişi, kavşak dedi ve burası da kavşak -ya da kavşağa yakın bir yer. Bakmamız gerek."

"Pekâlâ." Muhafız omuzlarını silkti. İki adamını bu işe koşarak, adamların pis sokakta dikkatle ilerlemelerini seyretti. Elini kenderin ağzından kaldırmıyordu; yavaş yavaş nefessiz kalıp boğulacak gibi olan Tas acıklı bir ciyaklama sesi çıkarttı.

Endişeyle muhafızların ardından bakan rahip etrafına bakındı.

"Bırak nefes alsın Komutan," dedi.

"Çenesini çekmek zorunda kalırız," diye geveledi komutan huzursuzca ama elini de Tas'ın ağzından çekti.

"Sessiz olur, değil mi?" diye sordu rahip, aklı başka yerde olduğu halde ona iyilikle bakarak. "Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyordur, değil mi?"

Rahibin kendisine mi, komutana mı, yoksa her ikisine birden mi hitap ettiğinden emin olamayan Tas ittifakla başını sallamayı uygun buldu. Tatmin olan rahip yeniden muhafızlara

döndü. Hâlâ komutanın ellerinde olan Tas da görebilecek kadar kendini çevirmeyi başarmıştı. Caramon'un ayağa kalkıp yanında uzanmış olan kara, biçimsiz yığını işaret ettiğini gördü. Muhafızlardan biri eğilerek pelerini yana çekti.

"Komutanım!" diye bağırdı, diğer muhafız derhal Caramon'u yakalarken. Bu kaba davranış karşısında şaşırıp hiddetlenen koca adam kendini muhafızın elinden çekip kurtardı. Muhafız bağırınca arkadaşı ayağa kalktı. Bir çelik ışıltısı görüldü.

"Lanet olsun!" diye sövdü komutan. "Al, şu ufak piçe göz kulak ol Denubis!" Tasslehoffu rahibe doğru itti.

212

213

"Ben de gelmeyeyim mi?" diye karşı çıktı Denubis, kendisine doğru tökezlenen kenderi yakalayarak.

"Hayır!" Komutan, kendi kısa kılıcını çekmiş, sokaktan aşağrya koşmaya başlamıştı. Tas adamın, "koca hayvan...tehlikeli," gibi şeyler homurdandığım duydu.

"Caramon tehlikeli değildir," diye itiraz etti Tas, Denubis adlı rahibe endişeyle bakarak. "Onun canını yakmayacaklar, değil mi? Sorun nedir?"

"Korkarım biraz sonra öğreneceğiz," dedi Denubis sert bir sesle ama kenderi, rahatlıkla kendini kurtarabilecek kadar kibarca tutuyordu. İlk başta Tas kaçıp kurtulmayı düşündü - saklanmak için, büyük bir şehir çarşısından daha uygun bir yer olamazdı. Fakat bu gayri ihtiyari bir düşünceydi, aynı Caramon'un muhafızlardan kurtulmaya çalışması gibi. Tas arkadaşını yalnız bırakamazdı.

"Eğer uysallıkla gelirse canını yakmazlar." Denubis içini çekti. "Gerçi eğer gerçekten..." Rahip titredikten sonra bir an için durak-sadı. "Neyse, gerçekten öyle yapmış olsa bile, burada daha kolay bir ölüm bulabilir."

"Ne yapmış olsa bile?" Tas'ın kafası gitgide daha çok karışıyordu. Caramon'un da kafası karışmış görünüyordu çünkü onun ellerini masum bir itirazla havaya kalktığını gördü.

Ama daha o tartışmaya çalışırken muhafızlardan biri koca adamın arkasına dolaşarak, mızrağının sapıyla adamın dizlerinin arkasına vurdu. Caramon'un dizleri büküldü. Caramon tökez-j| lerken önündeki muhafız koca adamı, göğsüne indirdiği neredeyse "Ş insafsız bir darbeyle yere serdi.

Caramon ancak yere değmişti ki mızrağın ucu boğazına dayandı. Ellerini teslim olduğunu belirten hafif bir hareketle kaldırdı. Muhafızlar onu hemencecik yüzükoyun yuvarlayıp ellerini kavrayarak, hızlı bir ustalıkla arkasından bağladılar.

"Durdur onları!" diye bağırdı Tas, ileri doğru atılarak. "Bunu yapamazlar..."

Rahip onu yakaladı. "Hayır küçük dostum, benimle kalman senin için daha iyi olur. Lütfen," dedi Denubis, Tas'ı kibarca omuzundan yakalayarak. "Ona yardım edemezsin ve uğraşırsan bu işleri daha da kötü bir hale sokar."

Muhafızlar Caramon'u apar topar kaldırıp üzerini dikkatle ar maya başladılar, ellerini adamın deri pantalonuna bile sokmu lardı. Belinde bir hançer -bunu komutana verdiler- ve bir cins si buldular. Şişenin kapağını açıp kokladıktan sonra, tiksintiyle
fırlatıp attılar.

Muhafızlardan biri yerdeki kara yığını işaret etti. Komutan eğilerek pelerini kaldırdı. Tas adamın başını salladığını gördü. Sonra komutan, diğer muhafızın yardımıyla, yığını dikkatlice kaldırarak, dar sokaktan çıkmak için döndü. Geçerken Caramon'a bir şey söyledi. Caramon'un yüzünün ölü gibi küle dönmüş olduğundan duymuş olduğu belli olan, o kötü sözü aynı buz kestiren şokla Tas da duymuştu.

Bakışlarını Denubis'e çeviren Tas rahibin ağzının sımsıkı kapandığını, Tas'ın omuzundaki parmaklarının titrediğini gördü.

O zaman Tas anladı.

"Yo," diye fısıldadı dehşetle, "yo! Bunu düşünüyor olamazlar! Caramon bir karıncayı bile incitmez! O Lady Crysania'ya bir zarar vermedi! O, ona yardım etmeye çalışıyor! Buraya gelmemizin nedeni bu. En azından nedenlerinden biri bu. Lütfen!" Tas, Denubis'e bakmak için döndü, ellerini kavuşturmuştu. "Lütfen, bana inanman lazım! Caramon bir askerdir. Tabii ki bazı şeyler öldürdü. Ama ejderanlar gibi, goblinler gibi kötü şeyleri öldürdü. Lütfen, lütfen inanın bana!"
Ama Denubis sadece ona sert sert bakmakla yetindi.
"Hayır! Nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz? Buradan nefret ediyorum! Ben eve dönmek istiyorum!" diye bağırdı, Caramon'un afallamış, incinmiş ifadesini gören Tas sefil bir halde. Gözyaşları içinde kalan kender yüzünü ellerine gömerek acı acı hıçkırdı.
Sonra Tas bir elin tereddüt ederek kendisine dokunup, omuzunu okşadığım hissetti.
"Orada, orada şimdi," dedi Denubis. "Hikayeni anlatma fırsatını bulacaksın. Tabii arkadaşın da. Ve eğer masumsanız, size hiç bir zarar gelmeyecek." Ama Tas rahibin iç çektiğini duydu. "Arkadaşın içiyormuş, öyle mi?"
"Hayır!" Tas burnunu çekti, Denubis'in yüzüne yalvarmaklı bir bakış atarak "Bir damla bile içmedi, yemin ederim..."
Yine de kender" in sesi, muhafızlar Caramon'u dar sokaktan, rahiple Tas'ın durduğu caddeye doğru itelerken kesildi. Caramon'un yüzü dar sokağın pisliği ve hayvan dışkısıyla kaplanmıştı, dudağındaki bir kesikten kan damlıyordu.Gözleri kanlanmış ve vahşice bakarken yüzü dalgın ve korku doluydu. Geçmişteki içki krizlerinin mirası açıkça iri vücuduna kazınmıştı;

kırmızı yanaklar ve titreyen kollar. Muhafızların varlığına toplanmaya başlayan kalabalık alay etmeye başlamıştı.
Tas kafasını kaldırdı. Par-Salian ne yapıyordu? Kafası karmakarışık olarak merak etti. Bir şeyler yanlış mı gitmişti? Hatta Ista/da mıydılar? Bir yerlerde kayıp mı olmuşlardı? Ya da, belki de bu korkunç bir kabustu.
"Kim-Ne oldu?" Denubis komutana sordu. "Karanlık kişi haklı mıymış?"
"Haklı mı? Tabii ki, haklıydı. Hiç onun yanıldığını duydun mu?" dedi komutan ağzını şaklatır gibi. "Gerçi, o kadının kim olduğunu bilmiyorum ama, o sizin inancınızın bir üyesi. Boynunda Paladine' m madalyonunu taşıyor. Çok kötü bir şekilde yaralanmış. Aslında ölü olduğunu sanmıştım, ama boynunda çok hafif bir nabız var."
"Sen kadının şey mi olduğunu sanıyorsun..yani o..." diye Denubis bocaladı.
"Bilmiyorum," dedi komutan sertçe. "Ama kadın dövülmüş. Bir çeşit komada sanırım. Gözleri sonuna kadar açık, ama yine de bir şeyleri görür veya duyar gibi görünmüyor."
"Onu bir an önce Tapınak' a götürmeliyiz/'dedi Denubis çabukça, gerçi, Tas adamın sesinde bir titreme hissetmişti ama.. Muhafızlar kalabalığı dağıtıyorlardı, mızraklarını önlerinde tutup, meraklıları geriye dürtüklüyorlardı.
"Herşey halloldu. Uzaklasın, uzaklasın. Çarşı bugün için kapanmak üzere. Hala zaman varken en iyisi alışverişlerinizi bitirin."
"Onu incitmedim!" dedi Caramon soğukça. Dehşet içinde titriyordu. "Onu incitmedim!" diye tekrarladı, yaşlar yanaklarından aşağı doğru süzülürken.
"Evet!" dedi komutan duygusuzca. "Bu ikisini hücreye tıkın" diye emretti muhafızlarına.
Tas sızlandı. Muhafızlarından biri onu sertçe dürttü. Ama Kender, -şaşkın ve donakalmış bir halde- Denubis'in cübbesini yakaladı ve gitmeyi reddetti. Elini Lady Crysania'nın cansız ı bedeninin üstüne koymuş olan rahip, Kender'in sıkı sıkıya tutan ı ellerini hissederek döndü. "Lütfen," diye yalvardı Tas, "lütfen, o doğruyu söylüyor." Denubis'in sert yüzü yumuşar gibi oldu. "Sen sadık bir dostsun," dedi nazikçe, "daha ziyade bir Kender'de alışılmadık bir

karakter bu. Umarım bu adama olan inancın haklı çıkartılabilir." Dalgınca, rahip, Tas'ın saçının tepe kuyruğuna vurdu, sesinin tonu hüzünlüydü. "Ama anlamalısın ki, bazı zamanlar bir insan içtiğinde bazı şeyler yapabilir.."

"Sen ilerle!" diye hırladı muhafız, Tas'ı arkasından acımasızca çekerek, "küçük rolünü kes, bir işe yaramayacak."

"Bunun seni kızdırmasına izin verme, Saygıdeğer Rahip," dedi komutan. "Kenderleri bilirsin!"

"Evet" diye cevapladı Denubis. Gözleri iki muhafızın hızla azalan çarşının kalabalığı arasından itelediği Tas ve Caramon' da. "Kenderleri bilirim. Ve bu olağanüstü biri." Rahip, bir an kafasını sallayarak dikkatini yeniden Lady Crysania'ya yöneltti. "Eğer onu tutmaya devam edersen komutan" dedi yumuşak bir sesle, "Paladine'dan bizi tüm hızıyla Tapınak'a ulaştırmasını isteyeceğim."

Tas, muhafızın kendini tutan ellerinden dönebildiği kadarıyla, rahibin ve muhafızların komutanının çarşı alanında yalnız başlarına durduklarını gördü. Beyaz ışıklı bir parıldama oldu ve yokoldular.

Tas gözlerini kırpıştırdı, nereye gittiğini bakmayı unuttu ve ayağı takıldı. Kaldırım taşlarının üzerine yuvarlanarak, ellerinde ve dizlerinde bir acı hissetti. Sert bir tutuş, onu yakasından tuttuğu gibi kabaca ayağa kaldırdı ve arkasından iteledi.

"İlerle. Numara yapmadan."

Tas ileriye doğru hareket etti, çok mutsuzdu ve çevresindekilere bakamayacak kadar sinirliydi. Bakışlarını Caramon'a çevirdi ve Kender, kalbinde bir acı hissetti. Korku ve utançla ezilmiş olarak, Caramon körcesine caddede zorla yürüyordu, adımları dengesizdi.

"Onu incitmedim!" diye, Tas adamın mırıldanmasını duydu. "Bir çeşit hata olmuş olmalı..."

Böfüm 2

O güzelim elf sesleri gitgide yüseldi; tatlı notaları, sanki dualarını göklere sadece gam üzerinde yükselerek bile taşıyabileceklermiş gibi birkaç oktav birden çıkıyordu. Kavuşmakta olan güneşin, yüksek kristal pencerelerden giren eğik ışınlarının değdiği elf kadınlarının yüzü narin bir pembeye boyanmıştı; gözleri sıcak bir ilhamla parlıyordu.

Sesleri dinleyen hacılar bu güzellik karşısında ağlıyor, gözlerinin önündeki beyaz ve mavi cüppelerin bulanıklaşmasına neden oluyorlardı. Beyaz cüppeleri Paladine'ın Saygıdeğer Rahibeleri, mavi cüppeleri de Mishakal'ın Kızları giyiyordu. Dinleyenlerin bir kısmı, daha sonra, elf kadınlarının göklere doğru yükseldiğine, pamuk gibi bulutlar tarafından sarılıp sarmalandıklarına yemin edebilirdi.

Şarkıları tatlı bir uyum ile yükseldiğinde, derin erkek seslerinden oluşan bir koro onlara katılarak, azad edilmiş kuşlar gibi uçuşan dualarıadeta yere bağladılar: Tabiri caizse kanatlarını yolarak, diye düşündü Denubis terslikle. Yorulduğunu düşünüyordu. Genç bir adamken, o da Akşam İlahisi'ni ilk duyduğunda ruhunu gözyaşlarıyla yıkamıştı. Sonra, yıllar geçtikçe bu alışılmış bir şey olmuştu. Aklının şarkı esnasında, tapınaktaki acil bir işe kaydığını fark ettiğindiğinde yaşadığı ilk şoku hatırlıyordu. Ama arhk, bir alışkanlıktan da beterdi. Rahatsız edici, usandırıcı, sıkıcı
olmuştu, îşin aslı, günün bu vaktinden sakınır olmuş, kaçmak için eline her geçen fırsatı kullanmaya başlamıştı.

Neden? Kabahatin çoğunu elf kadınlarda buluyordu. Irksal bir önyargı, dedi kendi kendine huysuzca. Yine de, kendine hakim olamıyordu. Her yıl bir grup elf kadın, Saygıdeğer Rahibeler ve bu konuda eğitim görenler, Silvanesti'nin şaşaalı topraklarından gelip bir yıllarını İstar'da geçiriyor, kendilerini tapınağa adıyorlardı. Bu, her gece Akşam İlahisi'ni söylemeleri ve her gün etrafındakilere elflerin tanrıların gözdeleri olduklarını, ırklar arasında ilk yaratılan olduklarını, ömürlerinin de kendilerine yüzlerce yıl olarak ihsan edildiğini hatırlatmaları anlamına geliyordu. Yine de bu işe Denubis'ten başka gocunan yok gibiydi.

Özellikle bu gece şarkı Denubis'e son derece rahatsız edici geliyordu çünkü o sabah tapınağa getirdiği genç kadın için endişeleniyordu. Aslında bu akşam elinden geldiğince kaçmaya çalışmış ama son anda Krynn üzerindeki günleri sayılı olan ve en büyük huzuru Akşam Dualarında bulan yaşlıca bir insan rahip olan Gerald tarafından yakalanarak getirilmişti. Büyük bir ihtimalle bunun nedeni, diye düşündü Denubis, yaşlı adamın tamamen sağır olmasıdır. Durum böyle olunca Gerald'a kendisinin -yani Denubis'in- başka bir yere gitmesi gerektiğini anlatmak imkânsız olmuştu. Sonunda pes eden Denubis yaşlı adamın koluna girmişti. Şimdi Gerald yanında durmuş, yüzünde bir vecd ile kuşkusuz, gözlerinde günün birinde yükselecek olduğu o güzel boyutu canlandırıyordu.

Denubis hem bunu, hem de o sabah Tapınak'a getirdiğinden beri hiç haber alamadığı, göremediği genç hanımı düşünürken kolunda hafif bir temas hissetti. Dikkatsizliğinin anlaşılıp, rapor edilip edilmeyeceğini merak ederek sıçrayan rahip etrafına suçluluk duygusuyla bakındı. İlk başta kendisine kimin dokunduğunu anlayamamıştı çünkü her iki yanındakilerin de dualarıiçinde kayboldukları belliydi. Sonra teması bir kez daha hissederek, arkadan geldiğini fark etti. Arkasına bakınca, bir elin Saygıdeğer Rahiplerin durduğu içbölümleri etrafındaki balkondan ayıran perdenin ardına kaydığını gördü.

El ona gel işareti yapıyordu; aklı karışan Denubis sıradaki yerinden ayrılarak beceriksizce perdeyle cebelleşip, vakitsiz bir ilgiyi üzerine çekmeden çıkmaya çalıştı. El çekilmişti ve Denubis ağır kadife perdelerin katları arasından, açıklığı bir türlü

bulamıyordu. Sonunda, orada bulunan bütün hacıların gözlerinin kendisine bezginlikle baktığına emin olduktan sonra açıklığj bularak tökezlenircesine geçti.

Yüzü pürüzsüz ve sakin görünüşlü genç bir rahip çırağı, alı al moru mor, kan ter içinde kalmış rahibe, sanki ters giden hiçbir şey yokmuş gibi eğilerek selam verdi.

"Akşam Dualarınızı böldüğüm için özürlerimi kabul etmenizi istirham ederim Saygıdeğer Rahip ama eğer uygun bulursanız Kralrahip uygun bir zamanınızda kendisini şereflendirmenizi rica ediyor." Rahip çırağı kalıp halindeki sözleri öyle rahat bir kibarlıkla söylüyordu ki eğer Denubis, "Hayır, şimdi olmaz. Öncelikle ilgilenmem gereken başka işlerim var. Belki daha sonra," deseydi, dinleyen birine hiç de tuhaf gelmezdi.

Ama tabii ki Denubis böyle bir şey yapmadı. Gözle görünür bir şekilde yüzü solan adam, "son derece şeref duyacağı," tarzında bir şeyler geveledi; sesi sonuna doğru cılızlayıp kesilmişti. Öte yandan rahip çırağı böyle şeylere alışıktı, -tasdiklercesine başını sallayarak-döndü ve Tapınak'm geniş, havadar, dönemeçli koridorlarından İstar'ın Kralrahip'inin bölümüne doğru yol almaya başladı.

Gencin peşinden seyirten Denubis'in, konunun neyle ilgili olduğunu merak etmesine gerek yoktu. Genç kadındı elbette ki. En az iki yıldır Kralrahip'in huzuruna çıkmamıştı ve bunun Saygıdeğer Rahibe'yi sokak arasında ölmek üzereyken bulmasıyla aynı güne denk gelmiş olması da bir tesadüf olamazdı.

Belki de ölmüştür, diye düşündü Denubis hüzünle. Kralrahip bunu bana, bizzat söyleyecektir. Bu onun cömertliğiydi tabii ki. Bu hareket, aklında ulusların kaderleriyle ilgili meseleler bulunan birinin kişiliğine pek uygun sayılmayabilirdi ama büyük bir iyilik olduğu da kesindi.

Kızın ölmemiş olmasını diledi. Bunu sadece kız için değil; diğer insan ile kender için de istiyordu. Denubis onlar hakkında da uzun uzun düşünmüştü. Özellikle de kender. Krynn üzerindeki diğerleri gibi Denubis de kurallara veya şahsi eşyaya -bu ister kendi eşyaları olsun, ister diğerlerinin- hiç saygısı olmayan kenderleri küçük görürdü. Denubis bilirdi ki (ya da bildiğini zannediyordu) kender-lerin çoğu başlan derde girer girmez kaçıp giderler. Bu kender, koca arkadaşının yanında insana dokunan bir vefa duygusuyla kalmış, hatta arkadaşını savunmuştu bile.

Denubis başını hüzünle salladı. Eğer kız öldüyse onlar da...

Hayır/ bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu işle ilgili herkesi koruması için Paladine'a samimiyetle dua eden Denubis aklını, morali-ni çökerten düşüncelerden kopartıp alarak, kendini Kralrahip'in Tapınak'taki şahsi ikametindeki harikaları seyretmeye zorladı.

Güzellikleri unutmuştu: Efsaneye göre taşları, kendilerinden gelen, yumuşak bir ışıkla parlayan süt beyaz duvarlar. O kadar incelikle biçimlendirilmiş ve oyulmuştu ki, cilalı beyaz zeminden bitivermiş gibi görünen kocaman beyaz gül yapraklarını andırıyorlardı. İçlerinden uçuk mavi renkli, belli belirsiz damarlar geçiyor, saf beyazın sertliğini yumuşatıyordu.

Koridorun harikaları yerini antrenin güzelliklerine bırakmıştı. Burada duvarlar, aynı tanrılara ulaşan bir ölümlünün duası gibi yukarı doğru akarak tepelerindeki kubbeyi destekliyordu. Tanrıların freskleri uçuk renklerle çizilmişti. Onlar da sanki kendi ışıklarıyla parlıyorlardı: Paladine, Platin Ejderha, İyilik Tanrısı; Kitabın Gilean'ı, Tarafsızlık Tanrısı; Karanlıklar Kraliçesi bile resmedilmişti burada -çünkü Kralrahip hiçbir tanrıyı göz göre göre gücendirmezdi. O da beş başlı ejderha olarak çizilmişti ama o kadar kişiliksiz, o kadar korumasız bir ejderha gibi görünüyordu ki Denubis nasıl oluyor da devrilip Paladine'm ayağını yalamadığını merak etti.

Ama bunu sonradan, bu konuyu tekrar kafasında tartarken fark etmişti. O anda, bu güzelim resimlere bile bakamayacak kadar sinirliydi. Gözleri, Tapınak'm kalbine açılan, platinden özenle yapılmış kapılara dikilmişti.

Kapılar savrularak açılınca azametli bir ışık yayıldı. Huzura çıkma zamanı gelmişti.

Kabul Salonu, buraya girenlere önce bir önemsizlik, bir tevazu hissi verirdi. Burası iyiliğin kalbiydi. Burada tapınağın ihtişamı ve gücü temsil ediliyordu. Kapılar, zemini cilalı beyaz granitten yuvarlak, devasa bir odaya açılıyordu. Zemin yükselerek muazzam bir gülün yaprakları biçimindeki duvarları oluşturuyor, gökyüzüne doğru yükselerek büyük bir kubbeyi taşıyordu. Kubbe, güneşin ve ayların parıltısını emen buzlu kristaldendi. Güneş ve ayların ışınları odanın her yanını dolduruyordu.

Deniz köpüğü mavisi renginde büyük kemerli bir dalga, odanın ortasından yükselerek, kapının karşısındaki bölümde duran bir nişe uzanıyordu. Burada tek bir taht vardı. Bu tahttan akan ışık ve sıcaklık hissi, kubbeden akan ışıktan daha parlaktı.

Denubis odaya, münasip olduğu üzere, elleri önünde kavuşmuş, başı eğik girdi. Akşamdı; güneş kavuşmuştu. Denubis'in girdiği salon sadece mumlarla aydınlatılmıştı. Yine de, her zamanki gibi Denubis'e güneş altında, açık bir avluya girmiş hissi vermişti.

Gerçekten de bir an için gözleri ışıkla kamaşmıştı. İzin verilinceye kadar yapması gerektiği gibi bakışlarını indirdirirken, zeminin, eşyaların ve Salonda hazır bulunan insanların görüntüleri gözüne ilişmişti. Çıkarken merdivenlere baktı. Fakat odanın önünden kaynayan ışıltı o kadar muhteşemdi ki kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şeye dikkat edemiyordu.

"Bakışlarını kaldır Paladine'ın Saygıdeğer Rahibi," dedi, artık elf kadınların güzel müzikleri Denubis'i hiç etkilemezken, ezgisi gözlerini yaşartan bir ses.

Denubis gözlerini kaldırınca ruhu huşuyla titredi. Rralrahip'e bu kadar yaklaşmayalı iki yıl olmuştu; zaman hatıralarını köreltmişti. Her sabah onu uzaktan görmek -insanın ufuktan doğan güneşi seyretmesi, sıcaklığını hissetmesi, ışığıyla neşelenmesi gibine kadar farklıydı. Güneşin huzuruna çıkmak, önünde durmak ve ruhunun onun parlaklığının saflığı ve berraklığıyla yandığını hissetmek, ne kadar farklı.

Bu kez unutmayacağım, diye düşündü Denubis sertçe. Ama kimse, Kralrahip'in huzurundan ayrılan hiçkimse, onun tam olarak neye benzediğini hatırlayamazdı. Bunu yapmaya çalışmak bile hürmetsizlik olarak kabul edilirdi, aslında -bu, yani onun etten kemikten olduğunu düşünmek, bir kutsallığa saygısızlıktı. Hatırlanabilen tek şey, son derece güzel birinin huzurunda bulunmuş olmaktı.

Işığın aurası Denubis'i sardı; ve hemen kuşkuları, kuruntuları ve sorgulan için duyduğu korkunç bir suçluluk duygusuyla parçalandı. Kralrahip'in tersine Denubis kendini Krynn

üzerindeki en sefil yaratık olarak görüyordu. Dizleri üzerine çökerek, ne yaptığının farkına bile varmadan, yapması gereken tek doğru şeyin bu olduğundan başka bir şey düşünmeden, af diledi.

Kendisi affedildi. Ezgisel ses konuştu; Denubis hemen bir huzur ve tatlı bir sükunetle doldu. Ayağa kalkarak saygılı bir yumuşak başlılıkla Kralrahip'e döndü ve yardımcı olabilme ihtimali varsa, yardımcı olabilmek için yakardı.

"Bu sabah Tapınak'a genç bir kadın, Paladine'ın Rahibelerinden

i getirmişsin," dedi ses, "ve anladığımız kadarıyla bu kız için endişeleniyormuşsun -ki bu son derece doğal ve uygundur. Kızın iyi olduğunu ve o korkunç sıkıntıdan tamamen kurtulduğunu haber vermenin seni rahatlatacağını düşündük. Aynı zamanda, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibi, kızın fiziksel bir yara almamış olduğunu bilmek senin aklını da rahatlatır diye düşündük."

Denubis, genç kadının iyileşmiş olması nedeniyle Paladine'a şükretti ve tam kenara çekilip birkaç dakika daha bu muhteşem ışıkta durmaya hazırlanıyordu ki aniden Kralrahip'in sözlerinin önemini kavrayıverdi.

"O-ona saldırılmamış mı?" diye kekeleyebilmeyi becerdi Denubis.

"Hayır, oğlum," diye cevapladı neşeli bir ilahi gibi çıkan ses. "Paladine sonsuz irfanıyla kızın ruhunu almış; saatlar süren dualarımızdan sonra böylesine bir hazineyi bize geri vermesi için onu razı edebildik; ne de olsa ruhu bedeninden zamansız alınmıştı. Genç kadın artık yaşam bahşeden bir uyku içinde dinleniyor."

"Peki ama ya yüzündeki izler?" diye karşı koydu Denubis, aklı karışarak. "Kan. . ."

"Hiç iz yoktu," dedi Kralrahip kibarca ama sesinde, Denubis'in kendisini anlatılamayacak kadar huzursuz hissetmesine neden olan bir sitem iması vardı. "Sana fiziksel bir yarası olmadığını söyledik."

"Be-ben yanılmış olduğum için çok mutluyum," diye cevap verdi Denubis samimiyetle. "En çok da, tutuklanan genç adamın söylemiş olduğu gibi masum olduğunun ortaya çıktığı ve artık serbest kalabileceği için."

"Biz de, bu dünya insan yaratıklarının ilk başta korkulmuş olduğu kadar büyük bir kötülük yapmamış oduğunu öğrendiğimiz için en az senin kadar minnettarız Saygıdeğer Rahip. Yine de aramızda kim tam anlamıyla masumdur?"

Ezgisel ses duraksadı; bir cevap bekler gibiydi. Ve cevaplar hazırdı. Etrafındaki mırıltılı seslerin gerekli cevabı verdiklerini duydu ve Denubis ilk kez taht yakınında başkalarının da hazır bulunduğunu fark etti. Kralrahip'in etkisi işte bu kadar büyüktü; öyle ki Denubis kendisini onunla yalnız zannetmişti.

Denubis de diğerleriyle birlikte bu sorunun cevabını geveledi ve aniden söylenmese de bu muhteşem huzurdan ayrılmasına izin verildiğini anladı. Işık artık üzerine doğrudan gelmiyordu, onun

üzerinden bir başkasına dönmüştü. Kendisini parlak güneş ışığından gölgeye adım atmış gibi hisseden adam adeta körlerne-sine, tökezlenerek merdivenlerden aşağıya indi. Burada, yani zemin katta nefeslenip, gevşeyip etrafına bakabildi.

Kralrahip bir yanda, ışıklar içinde oturuyordu. Fakat Denubis'e tabiri caizse gözleri ışığa alışıyormuş gibi geldi çünkü sonunda yanmdakilerin kimliğini çıkartmaya başlamıştı. Belirli tarikatların başlan vardı: Saygıdeğer Rahiplerin ve Saygıdeğer Rahibelerin. Biraz da ironiyle "güneşin elleri ve ayakları" diye bahsedilen bu insanlar günlük işleri hallediyorlar, tapınağın günü gününe yapılması gereken işlerini yerine getiriyorlardı. Krynn'i yöneten bunlardı. Fakat burada, tapınağın yüksek yöneticileri yanında başkaları da vardı. Denubis'in bakışları gayri ihtiyari Salon'un bir köşesine, görünüşe göre gölgede kalan tek köşesine kaydı.

Burada kara cüppeli, karanlığı Kralrahip'in ışığını gölgede bırakan biri oturuyordu. Fakat Denubis ürpererek karanlığın sadece beklediği, -zamanla- güneşin kavuşacağının bilinciyle zamanını kolladığı hissine kapıldı.

Fistandantilus'un, saray içindeki lakabıyla Karanlık Kişi'nin Kralrahip'in Kabul Salonu'na alınıyor olması Denubis'i çok şaşırtmıştı. Kralrahip dünyayı kötülüklerden arındırmaya çalışıyordu; yine de buradaydı işte : Onun huzurunda! Sonra Denubis'in aklına rahatlatıcı bir fikir geldi: belki de, dünya kötülükten tamamen kurtulduğunda, son ogre ırkı da yok edildiğinde Fistandantilus kendiliğinden ölecekti.

Ama daha o bunu düşünüp, kendi kendine gülümserken Denubis büyücünün gözlerinin soğuk pırıltısının kendisine doğru döndüğünü gördü. Ürperen Denubis aceleyle bakışlarını başka yöne çevirdi. Bu adamla Kralrahip arasında ne büyük bir tezat vardı! Kralrahip'in güneşi altında dururken, Denubis kendini sakin ve huzur içinde hissetmişti. Fistandantilus'un gözlerine ne zaman baksa, ister istemez kendisine içindeki karanlık hatırlatılıyordu.

Ve o gözlerin bakışları altında aniden kendini, Kralrahip'in o garip, "aramızda kim tam anlamıyla masumdur?" sözüyle neyi kastettiğini düşünürken buldu.

Rahatsız olan Denubis, içinde devasa bir şölen masası bulunan bir antreye girdi.

Tapınmaya gelen hacılar tarafından Ansalon'un dört bir yanından getirilmiş veya Xak Tsaroth gibi uzaktaki şehirlerin

pazarlarından alınıp gelmiş olan lezzetli, alışılmamış yiyeceklerin ^okusu Denubis'in aklına sabahtan beri ağzına bir şey koymamış olduğunu getirmişti. Bir tabak alarak o güzelim yiyeceklerin arasından, sonunda tabağı tıkabasa doluncaya kadar bazılarını seçmişti ve masaya gitmek için yarı yolu anca bulmuştu ki tabağının hoş kokulu yükü altında inledi.

Bir uşak, yuvarlak bardaklar içinde hoş kokulu elf şarabı getirdi. Denubis bunlardan birini alıp, bir hokkabaz gibi yemek aletleri bir elinde, şarabı diğer elinde bir sandalyeye çöküp iştahla yemeğe koyuldu. Tam bir ağız dolusu kızarmış sülün ile elf şarabının kolay kolay ağızdan gitmeyen tadının ilahi bileşiminin keyfini çıkarıyordu ki tabağının üzerine bir gölge düştü.

Bakışlarını kaldıran Denubis boğulur gibi olarak ağzındakileri çiğnemeden yutup, utançla çenesinden aşağıya süzülen şarabı

sildi.

"Sa-saygıdeğer Rahip," diye kekeledi, Kardeşlerin Başı'nın hakkı olan saygının bir işareti olarak ayağa kalmak için dermansız bir harekette bulunurken.

Quarath onu alaycı bir zevkle seyredip elini yavaş yavaş salladı. "Lütfen Saygıdeğer Rahip, seni rahatsız etmeyeyim. Yemeğini bölmek gibi bir niyetim yok. Sadece seninle bir şey konuşmak istemiştim. Belki yemeğini bitirince..."

"Yemeğim...yemeğim, tamamen bitti," dedi Denubis aceleyle, yarısı dolu tabağıyla bardağını geçmekte olan uşağa uzatarak. "Tahmin ettiğim kadar aç değilmişim." En azından bu doğruydu. İştahı tamamiyle kaçmıştı.

Quarath hafifçe gülümsedi. İnce yüz hatlarına sahip, narin elf yüzü sanki porselenden yapılmıştı; her zaman dikkatle gülümserdi adeta yüzünün kırılacağından kor karmış gibi. "Peki, tabii eğer canın tatlı çekmiyorsa?"

"Y-yo, bir parça bile çekmiyor. Zaten...tatlı bu vakitte ağır kaçar..."

"O halde benimle gel Saygıdeğer Rahip. Seninle konuşmayalı çok oldu." Quarath, teklifsizlikle Denubis'in koluna girdi; oysa rahip, tarikatın başını son kez aylar önce görmüştü.

Önce Kralrahip, şimdi de Quarath. Denubis midesinde buz gibi bir boşluk hissetti. Quarath, onu Kabul Salonu'ndan çıkartırken Kralrahip'in ezgisel sesi yükseldi. Denubis arkasına bakarak, bir an daha o muhteşem ışıkta yıkandı. Sonra içini çekerek bakışlarını

çevirdi ve gözleri kara cüppeli büyücüde durdu. Fistandantüus gülümseyip başını salladı.. Ürperen Denubis aceleyle Quarath ile birlikte kapıdan çıktı.

İki rahip abartılı süslenmiş koridorlardan geçerek sonunda küçük bir odaya, Quarath'm odasına vardılar. Bu odanın da içi son derece güzel döşenmişti ama Denubis herhangi bir detayı fark edemeyecek kadar sinirliydi.

"Lütfen otur Denubis. Artık sana böyle hitap edebilirim, sonunda rahat rahat yalnız kaldığımıza göre."

Denubis rahat rahat kısmından emin değildi ama yalnız kaldıkları kesindi. Quarath'ın kendisine gösterdiği sandalyenin ucuna oturarak, içmediği küçük bir bardak likörü kabul edip bekledi. Quarath birkaç dakika boyunca yersiz ve boş şeylerden konuştu, Denubis'in çalışmalarını -Denubis Mishakal Diskleri'nden bazı bölümleri ana lisanı olan Solamniyaca'ya çevriyordu- ve en ufak bir ilgisi olmadığı belli olan başka şeyler de sordu.

Sonra, biraz duraksadıktan sonra Quarath sakin bir tavırla, "Elimde olmadan senin Kralrahip'i sorguladığını duydum," dedi.

Denubis likörünü masaya bıraktı; elleri o kadar titriyordu ki içkinin dökülmesine zor mani olmuştu. "Ben...ben...sadece genç adamı...me-merak etmiştim...yanlışlıkla tutuklanan genç adamı," diye kekeledi belli belirsiz.

Quarath ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Çok doğru tabii. Çok yerinde. Bu dünya üzerindeki ırkdaşlarımızla ilgilenmemiz ,, yazılıdır. Bu sana yakışıyor Denubis ve bunu yıllık raporumda [f mutlaka belirteceğim."

"Teşekkür ederim Saygıdeğer Rahip," diye mırıldandı Denubis, başka ne söylemesi gerektiğini kestiremediğinden.

Quarath başka bir şey söylemeden, çekik elf gözleriyle karşısındaki rahibi süzerek oturdu.

Denubis yüzünü cüppesinin koluyla silmişti. Bu oda inanılmayacak kadar sıcaktı. Elflerin kanı az olurdu.

"Başka bir şey daha mı vardı?" diye sordu Quarath kibarca.

Denubis derin bir nefes aldı. "Lordum," dedi samimiyetle, "o ; genç adam. Serbest bırakılacak mı? Ve kender?" Aniden heveslen-mişti. "Belki bir yardımım olur, belki onları yeniden iyinin yollarına döndürebilirim diye düşünmüştüm. Genç adam masum olduğuna* göre..."

"Hangimiz tam manasıyla masumuz?" diye sordu Quarath,,j

sanki tanrılar cevabı oraya bizzat yazabilirlermiş gibi gözlerini tavana dikmişti.

"Bunun çok güzel bir soru olduğuna kuşkum yok," dedi Denubis uysalca, "ayrıca düşünülmesi, üzerinde tartışılması gereken bir soru; ama belli ki bu genç adam masum -en azından bu konuda masum sayılabilir..." Denubis aklı biraz karışarak sustu.

Quarath hüzünle gülümsedi. "Bak, gördün mü?" dedi ellerini açıp bakışlarını rahibe çevirerek. "Tavşanın kürkü kurdun dişini örter, derler ya." Sandalyesine yaslanan Quarath bir kez daha tavana baktı. "İkisi de yarın esir pazarında satılacak."

Denubis oturduğu yerde doğruldu. "Ne? Ama Lordum..."

Quarath'ın bakışları derhal rahibin üzerine yöneldi, adamı olduğu yerde dondurdu kaldı. "Sorguluyor musun? Yine mi?"

Denubis'in bütün söylemeyi akıl edebildiği, "Ama...o masum!" olmuştu.

Quarath yine gülümsedi; bu kez yorgun, ama anlayışlı bir ifadesi vardı.

"Sen iyi bir adamsın Denubis. İyi bir adam, iyi bir rahip. Belki basit bir adam ama iyi bir adamsın. Bu karara öyle hemen varmadık. Adamı sorguya çektik. İstar'da ne yaptığı ve nereden geldiği hakkında anlattıkları çelişkiliydi, en basit ifadesiyle. Eğer kızın yaraları konusunda masumduysa bile ruhunu parçalayan başka suçları olduğu kesin. Bu, zaten yüzünden belli. Geçimini sağlayacak hiçbir şeyi, üzerinde hiç parası yoktu. Bir serseri ve eğer kendi başına bırakılırsa hırsızlığa başlayacağına hiç kuşku yok. Onu düşünecek bir sahip bulmakla ona iyilik ediyoruz aslında. Zamanla özgürlüğünü kazanır ve inşallah ruhu da suçluluk yükünden arınır. Kendere gelince..." Quarath umursamazca elini salladı.

"Kralrahip bunu biliyor mu?" diye sormak için cesaretini toplayabilmişti Denubis.

Quarath içini çekti; bu kez rahip, elfin pürüzsüz alnında bir huzursuzluk kırışıklığının belirdiğini gördü. "Kralrahip'in aklında çok daha önemli işler var Saygıdeğer Rahip Denubis,"

dedi soğuk bir edayla. "O, o kadar iyi ki, bir tek bu adamın acısı bile onu günlerce mutsuz edebilir. Adamın serbest bırakılması gerektiğini kesin bir dille belirtmedi, o yüzden biz de sadece böyle bir karar vermenin yükünü onun düşüncelerinden alıverdik."
226
227

Denubis'in yorgun yüzünün kuşkuyla dolduğunu gören Quarath ileri abanarak, kaşlarını çatıp rahibe baktı. "Pekâlâ Denubis, madem bilmek istiyorsun: Genç kadının iyileşmesiyle ilgili bazı çok garip durumlar oluştu. Anladığımız kadarıyla, bunda Karanlık Kişi'nin parmağı var."

Denubis yutkunarak sandalyesine gömüldü. Oda artık sıcak gelmiyordu. Titredi. "Doğru," dedi üzgün bir ifadeyle, yüzünü sıvazlayarak. "Bana geldi..."

"Biliyorum!" diye kesti sözünü Quarath. "Bana anlattı. Genç kadın burada bizimle kalacak. O, bir Saygıdeğer Rahibe. Paladine'm madalyonunu taşıyor. Onun da aklı karışık ama bu zaten umulmadık bir şey değil. Ona göz kulak olabiliriz. Ama eminim o genç adamın elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin vermemizin mümkün olmadığını anlarsın. Eski günler olsa, onu zindana atar ve unutup giderlerdi. Artık bu konuda daha bilgiliyiz. Ona iyi bir yuva temin edip, bir yandan da gözetim altında tutabileceğiz."

Quarath bunun, bir adamı esir pazarına vermenin, bir hayırseverlik meselesi gibi görünmesine çalışıyor, diye düşündü Denubis || aklı karışarak. Belki de öyledir. Belki de ben yamlıyorumdur. Onun da dediği gibi, ben basit bir adamım. Başı dönerek sandalyesinden kalktı. Yemiş olduğu zengin yemekler midesine taş gibi oturmuştu. Büyüğü karşında özür dilemek babında birkaç şey geveleyerek kapıya doğru yöneldi. Quarath da ayağa kalkmıştı; yüzünde yatıştırıcı bir tebessüm vardı.

"Yine ziyaretime gel Saygıdeğer Rahip," dedi kapının yanında durarak. "Ve bizi sorgulamaktan çekinme. Bir şey öğrenirsek, böyle öğreniriz."

Denubis hissizce başıyla onayladıktan sonra duraksadı. "O -o halde bir sorum daha var," dedi tereddütle. "Karanlık Kişi'den söz ettiniz. Onun hakkında ne biliyorsunuz? Yani, neden burada? O -o beni korkutuyor."

Quarath'ın yüzü asıktı ama bu sorudan rahatsız olmuş gibi değildi. Belki de Denubis'in aklının başka bir konuya kaymış olmasından dolayı rahat bir nefes almıştı. "Büyü kullanıcılarının işine kimin aklı erer," diye cevap verdi, "ama onların işlerinin bizimkilerden farklı olduğu kesin; hatta tanrılannkinden bile farklı. İşte o yüzden Kralrahip Ansalon'da onlardan kurtulmayı düşünmüştü, mümkün olduğunca tabii. Artık sadece dışlanmış
228
VVayreth Ormanı'nda kalan Yüksek Büyücülük Kulesi'ne sıkışmış durumdalar. Yakında, okullarını kapattığımızdan sayıları azaldığı için o da yok olacak. Palanthas Kule'sinin lânetlenişini duydun
mu?"
Denubis sessizce başını salladı.

"Ne korkunç bir olay!" diye kaşlarım çattı Quarath. "Bu, tanrıların bu büyücüleri nasıl lanetlediğinin bir göstergesidir; o zavallı ruhu öyle büyük bir deliliğe sürüklemişler ki kendini kapıların üzerine atıp kazıklarına geçirip tanrıların gazabına uğramış ve tahminimize göre Kule'yi sonsuza kadar mühürlemiş. Fakat, biz ne diyorduk?"

"Fistandantilus," diye mırıldandı Denubis, bu konuyu açtığına pişman olarak. Şimdi tek istediği odasına dönüp mide ilacını içmekti.

Quarath tüy gibi kaşlarını kaldırdı. "Onun hakkında bütün bildiğim, yüz yıl kadar önce buraya geldiğimde burada olduğudur. Yaşlı -hatta benim ırkımdakilerin bir çoğundan daha yaşlı çünkü benim ırkımın yaşlıları arasında, onun isminin fısıldanmadığı bir zamanı hatırlayan çok azı var. Ama o bir insan ve o yüzden yaşamını devam ettirebilmesi için büyülerini kullanması gerekiyor. Nasıl olduğunu tahayyül etmeye bile cesaret edemiyorum." Quarath Denubis'e dikkatle baktı. "Artık Kralrahip'in onu neden sarayda tuttuğunu anlamışsındır, değil mi?"

"Ondan korkuyor mu?" diye sordu Denubis masumca.

Quarath'ın porselen tebessümü bir an için donup kaldı; sonra basit bir konuyu aptal çocuğuna açıklamaya çalışan bir ebeveynin tebessümü belirdi yüzünde. "Hayır Saygıdeğer Rahip," dedi sabırla. "Fistandantilus bizim çok işimize yarıyor. Dünyayı ondan daha iyi kim anlayabilir? Bir ucundan, bir ucuna kadar her yeri gezmiş. Krynn üzerindeki bütün ırkların dillerini biliyor, geleneklerini biliyor, irfanlarını biliyor. Bilgisi çok engin. Kralrahip'e çok yardımcı oluyor, o yüzden onu da arkadaşları gibi VVayreth'e sürmektense burada kalmasına izin veriyoruz."

Denubis başıyla onayladı. "Anlıyorum," dedi takatsizce gülümseyerek. "Ben...ben şimdi gitmeliyim. Konukseverliğiniz ve kuşkularımı kafamdan silip atmama yardım ettiğiniz için size teşekkür ederim Saygıdeğer Rahip. Artık kendimi daha iyi hissediyorum."

"Yardımcı olabildiğim için teşekkür ederim," dedi Quarath

kibarca. "Tanrılar sana huzur dolu bir uyku ihsan etsinler oğlum."

"Size de," diye mırıldandı Denubis cevaben, sonra ayrıldı ve kapının kapandığını duyduğunda rahat bir nefes aldı.

Rahip, Kralrahip'in kabul salonunun yanından aceleyle geçti. Kapıdan ışık akıyordu; geçerken o güzel ezgisel ses gönlünü çelmiş ama hastalanmaktan korktuğu için, tekrar içeri girmek isteğini bastırmıştı.

Kendi sessiz odasının huzurunu özleyen Denubis, Tapınak'tan aceleyle ilerledi. Birbiriyle kesişen koridorlardan birinden yanlış bir yere dönünce, bir kez yolunu kaybetti. Fakat iyi yürekli bir uşak onu gitmesi gereken yöne döndürüp, Tapınak'ta yaşadığı yere götürmüştü.

Bu bölüm Krynn standartlarına göre mümkün olan bütün lüksle donanmış olmasına rağmen, Kralrahip ve saray mensuplarının yaşadıkları yere nazaran çok sadeydi. Yine de Denubis koridorlardan geçerken yumuşak mum ışığının ne kadar sıcak ve ne kadar rahatlatıcı göründüğünü düşündü. Diğer Rahipler yanından gülümseyerek geçip, hayırlı akşamlar diliyorlardı. Onun ait olduğu yer burasıydı. Basitti, aynı kendi gibi.

Yine rahat bir nefes alan Denubis kendi küçük odasına vararak kapısını açtı (Tapınak'ta hiçbir şey kitlenmezdi -böyle bir şey insanların dostlarına güvensizliklerini gösterirdi) ve girmeye yeltendi. Sonra durdu. Gözünün ucuna bir kıpırtı takılmıştı, daha koyu gölgeler içinde bir gölge. Dikkatle koridora baktı. Koridorda bir şey yoktu. Boştu.

Yaşlanmaya başladım. Gözüm bana oyun oynamaya başladı, dedi Denubis kendi kendine, başını yorgun yorgun sallayarak. Odasına girerken beyaz cüppesi ayak bileklerinde hışırdıyordu. Kapısını sıkı sıkı kapattıktan sonra mide ilacına uzandı.

Böfüm 3

Hücre kapısının kilidinde bir anahtar şıngırdadı.

Tasslehoff, ok gibi fırlayıp doğruldu. Kalın taş duvarın tepesinde bir yere yerleştirilmiş minik, parmaklıklı pencereden hücrenin içine soluk bir ışık sızıyordu. Şafak, diye düşündü uykulu uykulu. Anahtar bir kez daha şıngırdadı, sanki zindancı kapıyı açmakta zorlanıyormuş gibi. Tas, hücrenin karşı tarafında duran Caramon'a huzursuzca bir bakış fırlattı. Koca adam, yatak olarak kullandığı büyük bir taş parçasının üzerinde hiç kıpırdamadan, patırtıyı duyduğunu gösteren hiçbir belirti vermeden yatıyordu.

İyi bir eğitim almış bir savaşçının -sarhoş olmadığı zamanlarda- kapının dışındaki ayak seslerinden hemen uyanması gerektiğini bilen Tas, kötü bir belirti, diye düşündü endişeyle. Fakat, muhafızlar bir gün önce onları buraya getirdiklerinden beri Caramon ne konuşmuş, ne de yerinden kıpırdamıştı. Yemekle suyu bile reddetmişti -Tas'ın ona, yiyeceklerin hapis yemekleri standartlarının çok üzerinde olduğunu söylemesine rağmen-. Akşama kadar taşın üzerinde yatıp gözlerini tavana dikmişti. Sonra kıpırdamıştı, en azından biraz kıpırdamıştı: Gözlerini kapatmıştı.

Anahtar daha da fazla şıngırdadı; bu kez küfreden zindancının sesi de şıngırtıya eşlik ediyordu. Tas aceleyle ayağa kalkıp taş zeminde, saçlarındaki samanları temizleyip üzerine çeki düzen

vererek ilerledi. Bir köşede duran kırık dökük bir tabureyi gözüne kestiren kender bunu kapıya sürükledikten sonra üzerine çıkıp, kapı üzerindeki parmaklıklı pencereden diğer tarafta duran zindancıya baktı.
"Günaydın," dedi Tas neşeyle. "Bir aksaklık mı var?" Zindancı bu beklenmedik ses karşısında bir metre havaya sıçradı; neredeyse anahtarlarını elinden düşürecekti. Küçük bir adamdı; en az duvarlar kadar yıpranmış ve kırlaşmış. Parmaklıklar arasından kenderin yüzüne sert sert bakan zindancı hırladı; anahtarı bir kez daha kilide sokup ittirerek, sertçe sarstı. Zindancının arkasında duran başka bir adam kaşlarını çatmıştı. Arkada duran adam iri, yapılı bir adamdı; güzel giysiler içindeydi ve sabah serinliğine karşı ayı kürkünden bir pelerine sarınmıştı. Elinde bir liste tutuyordu; bundan da deri bir sicimle bir parça tebeşir sallanıyordu.
"Acele et," diye hırladı adam zindancıya. "Pazar, öğlen vakti açılıyor; bunların o vakte kadar temizlenip adam gibi görünmelerini sağlamam gerek."
"Kırılmış olmalı," diye mırıldandı zindancı.
"Yo, hayır, kırık değil," dedi Tas yardımsever bir edayla. "Aslında, eğer benim çilingir aletim olmasaydı anahtarınız otururdu."
Zindancı yavaşça anahtarlarını indirerek, yüzünde uğursuz bir ifadeyle kendere baktı.
"Aslında insanın başına gelebilecek en tuhaf kazaydı diyebilirim," diye devam etti Tas. "Dün gece canım biraz sıkıldı da -Caramon erkenden uykuya dalmıştı-; siz de benim her şeyimi almıştınız o yüzden, çorabımın içinde sakladığım bir çilingir aletimi görmemiş olduğunuzu fark edince, bu kapı üzerinde denemeye karar verdim; işin aslı, öylesine, hem elim meşgul olsun, hem de bakalım nasıl zindanlar inşa etmişsiniz anlayayım diye. Bu arada söyleyeyim, çok sağlam zindanlar yapmışsınız," dedi Tas ciddiyetle. "Şimdiye kadar gördüğüm en iyi -şey yani bugüne kadar gördüğüm en iyilerinden biri. Bu arada, benim adım Tasslehoff Burrfoot." Kender belki adamlardan biri onunla el sıkışmak ister diye elini parmaklıkların arasından uzattı. Elini sıkmadılar. "Ben Solace'lıyım. Arkadaşım da öyle. Buraya bir görevle geldik de diyebilirsiniz -Hı, evet, kilit. Bana öyle kızgın kızgın bakmanıza gerek yok, benim suçum değildi. Aslında, benim çilingir aletimi kıran
sizin bu salak kilidinizdi! En güzel aletlerimden biriydi üstelik. Babamındı," dedi kender hüzünle. "Yaşımı doldurduğumda bana vermişti. Düşünüyorum da," diye ekledi Tas sert bir sesle, "en azından bir özür dileyebilirdiniz."
Bunun üzerine zindancı garip bir ses çıkartı; bir burundan soluma, bir infilak sesi gibi bir şey. Halkadaki anahtarları kendere doğru sallayarak, "bir hücrede sonsuza kadar çürümeleriyle" ilgili anlaşılmaz bir şey söylerek ayrılmaya başladı ama ayı kürkünden pelerin giyen adam onu kavradı.
"Bu kadar çabuk değil. Buradakine ihtiyacım var."
"Biliyorum, biliyorum," diye sızlandı zindancı ince bir sesle, "ama çilingiri beklemen gerek..."
"İmkansız. Bana verilen emirlere göre onu bugün tellala teslim etmem gerek."
"O zaman onları oradan çıkartmanın bir yolunu bulman gerek," diye alay etti zindancı. "Kendere yeni bir çilingir aleti bul. Şimdi, diğerlerini istiyor musun, istemiyor musun?"
Ayı kürklü adamı, asık bir yüzle kapıya bakarken bırakıp ilerledi. "Emirlerimi nereden aldığımı bilirsin," dedi meşum bir tonda.
"Benim emirlerim de aynı yerden geliyor," dedi zindancı kemikli omuzu üzerinden, "ve eğer beğenmezlerse, gelip dualarıyla kapıyı açıversinler. Yok eğer bu da bir işe yaramazsa bir çilingirin veya her kim gelecekse onun gelmesini bekleyebilirler."

"Bizi dışarı mı çıkartacaksınız?" diye sordu Tas şevkle. "Eğer öyleyse size yardımcı olabiliriz..." Sonra aniden aklına bir şey geldi. "Bizi asmayacaksınız değil mi? Çünkü öyleyse, çilingiri beklememiz daha iyi olabilir..."

"Asmak mı!" diye homurdandı ayı kürklü adam. "On yıldır İstar'da idam edilen olmadı. Tapınak bunu yasaklıyor."

"Öyle, hızlı ve temiz bir ölüm bir adam için fazla bile," diye kesik kesik güldü yine arkasını dönmüş olan zindancı. "Şimdi, yardım ederiz demekle neyi kastediyorsun ufak hayvan?"

"E," diye kekeledi Tas, "bizi idam etmeyecekseniz ne yapacaksınız? Herhalde bizi serbest bırakmıyorsunuzdur? Aslında masumuz. Yani demek istediğim..."

"Benim seninle bir işim yok," dedi ayı kürklü adam alayla. "Ben arkadaşını istiyorum. Ve tabii ki onu serbest bırakmıyorlar."

"Hızlı, temiz ölüm," diye mırıldandı yaşlı zindancı, dişsiz ağzıyla sırıtarak. "Seyretmek için nezih bir kalabalık da toplanırdı

her seferinde. İnsanın dışarı çıkmasının bir anlamı oluyordu; Harry Snagle asılmaya götürülürken bana öyle dediydi. Epey bir kalabalık olmasını dilediydi, kalabalık da vardı hani. Gözleri yaşardıydı. 'Bu insanların hepsi,' dediydi bana, 'sırf beni uğurlamak için tatillerinden feragat ediyorlar.' Sonuna kadar kibar bir adamdı."

"O tellala gidiyor!" dedi ayı kürklü adam yüksek sesle, zindancıyı duymamazlığa gelerek. "Hızlı, temiz." Zindancı başını salladı.

"Eh," dedi Tas kuşkuyla, "bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bizi gerçekten bırakıyorsanız belki Caramon'un bir yardımı dokunabilir."

Kender pencereden kayboldu; bağırdığını duydular: "Caramon, uyan! Bizi çıkartmak istiyorlar ama kapıyı açamıyorlar ve korkarım bu benim suçum, şey yani kısmen..."

"İkisini birden alman gerektiğinin farkındasındır," dedi zindancı kurnazca.

"Ne?" Ayı kürklü adam dönüp zindancıya hiddetle baktı. "Bundan söz eden olmadı..."

"Birlikte satılmaları gerekiyor. Bana verilen emir böyle; senin emirlerinle, benim emirlerim aynı yerden geldiğine göre..."

"Bu yazılı mı bildirilmiş?" diye kaşlarını çattı.

"Tabii ki." Zindancı kendini beğenmişçesine duruyordu.

"Para kaybedeceğim! Bir kenderi kim alır?"

Zindancı omuz silkti. Bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ayı kürklü adam yeniden ağzını açtı, sonra hücre kapısında başka bir yüz belirince sustu. Bu kez görünen kender değildi. Bu bir insan, yirmili yaşların sonunda genç bir adamın yüzüydü. Bu yüz, yakışıklı sayılabilirdi ama artık güçlü çenesi yağlanmış, kahverengi gözleri donuklaşmış, kıvırcık saçları keçeleşmiş, karışmıştı.

"Lady Crysania nasıl?" diye sordu Caramon.

Ayı kürklü adam, aklı karışarak gözlerini kırpıştırdı.

"Lady Crysania. Onu Tapınak'a götürdüler," diye tekrarladı Caramon.

Zindancı, ayı kürklü adamı dürttü. "Biliyorsun ya -dövdüğü kadın."

"Ona dokunmadım bile," dedi Caramon sakin sakin. "Şimdi söyleyin, nasıl?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye atıldı ayı kürklü adam, aniden saatin kaç olduğunu fark ederek. "Çilingir misin? Kender senin kapıyı açabileceğinle ilgili bir şeyler dedi."

"Ben çilingir değilim," dedi Caramon, "ama belki kapıyı açarım." Gözleri zindancıya çevrildi. "Tabii kırılmasından rahatsız olmayacaksanız."

"Kilit kırıldı zaten!" dedi zindancı tiz sesiyle. "Kilide artık zarar veremezsin, ancak kapıyı kırman gerek."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Caramon soğuk bir edayla.

"Kapıyı kırmak mı?" diye viyakladı zindancı. "Kaçıksın sen! Neden. . ."

"Dur bir dakika." Ayı kürklü adam, kapıdaki parmaklıklar arasından Caramon'un omuzlarını ve boğa gibi kalın ensesini görmüştü. "Dur bir görelim bakalım. Eğer dediğini yaparsa, zararı ben öderim."

"Hiç kuşkun olmasın!" dedi zindancı çabuk çabuk. Ayı kürklü adam ona gözünün ucuyla şöyle bir bakınca zindancı sustu.

Gözlerini yuman Caramon birkaç kez derin derin nefes alıp, nefeslerini yavaşça saldı. Ayı kürklü adam ile zindancı gerileyerek kapıdan uzaklaştı. Caramon gözden kayboldu. Bir homurtudan sonra, masif tahta kapıya çarpan muazzam bir ses duydular. Gerçekten de kapı menteşeleri üzerinde sarsıldı; hatta taş duvarlar bile çarpışmanın etkisiyle sallanmıştı sanki. Ama kapı duruyordu. Zindancı, ağzı bir karış açık bir adım daha geriledi.

Hücrenin içinden başka bir homurtu ve başka bir çarpma duyuldu. Kapı öyle bir güçle patladı ki, sağlam kalan, tanınabilen parçalar, hâlâ kapıya sıkı sıkı takılı duran çarpılmış menteşeler ile kilitti. Caramon kendi hareketiyle koridora doğru savrulmuştu. Diğer hücrelerde yüzlerini parmaklıklara yapıştırmış, olanları seyreden diğer mahkumlardan alçak bir tezahürat sesi duyula-biliyordu.

"Bunu ödeyeceksin!" diye viyakladı zindancı, ayı kürklü adama.

"Her kuruşuna değer," dedi adam, bir yandan süzüp, bir yandan da Caramon'un ayağa kalkmasına yardım edip üzerindeki tozu silkerken. "Biraz fazla besleniyordun galiba ha? Eminim içkiden de keyif alıyorsundur? Belki de bu yüzden buraya düşmüşsündür. Neyse, boşver. Yakında bunu hallederiz. İsmin_ Caramon mu?"

Koca adam suratsızca başını salladı.

"Ben de Tasslehoff Burrfoot," dedi kender adımını kırık kapıdan dışarı atıp yine elini uzatarak. "Ben her yere, kesinlikle her yere onunla giderim. Tika'ya söz verdim ve..."

Ayı kürklü adam listesine bir şeyler yazıyordu ve kendere pek dikkat etmeden şöyle bir baktı. "Mmmm, anlıyorum."

"Evet, şimdi," diye devam etti kender, içini çekip elini cebine sokarak, "eğer bu zincirleri ayağımızdan çıkartırsanız, yürümek daha kolay olacak."

"Değil mi ya," diye mırıldandı ayı kürklü adam, listesine bazı rakkamlar yazarken. Bunları toplayarak gülümsedi. "Haydi devam," diye talimat verdi zindancıya. "Bugün benim için başka kim varsa çıkar."

Yaşlı adam, önce Tas ile Caramon'a sertçe baktıktan sonra, ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Siz ikiniz, biz gitmeye hazır oluncaya kadar orada, duvar dibine oturun," diye emretti ayı kürklü adam.

Omuzunu ovuşturan Caramon yere çömeldi. Tas, memnun mesut içini çekerek onun yanına oturdu. Daha şimdiden hücrenin dışındaki dünya daha bir parlak görünmeye başlamıştı. Aynı Caramon'a söylemiş olduğu gibi: "Bir çıkalım dışarı, hala bir •şansımız olacaktır! Burada sıkışmış kalmışken hiçbir şansımız yok."

"Hı, bu arada," diye seslendi Tas zindancının giden siluetine, "lütfen çilingir aletimin bana iade edilmesini sağlar mısın? Manevi değeri var, biliyorsun."

"Bir şans ha?" dedi Caramon, Tas'a, demirci, demir tasmasını takmaya hazırlanırken. O büyüklükte bir tasma bulmak zaman almıştı ve bu esaret bandını boynuna takacakları son esir de Caramon'du. Demirci kilidi kor rengi bir demirle lehimlerken koca adam acıyla gözlerini yumdu. Yanan et kokusu duyulmuştu.

Tas büyük bir hüzünle kendi tasmasını çekiştiriyor, Caramon'un duyduğu acı karşısında, ona duyduğu acıma duygusuyla, o da gözlerini yumuyordu. "Özür dilerim," dedi burnunu çekerek. "Tellala gidiyorsunuz deyince ne dediğini anlamadım. Ben sadece tellalın yanına gideceğiz

zannetmiştim. Yani tellalın yanında yürüyecekmişiz gibi. Burada tuhaf konuşuyorlar. Gerçekten Caramon..."

"Zararı yok," dedi Caramon içini çekerek. "Bu, senin suçun değil."

"Ama bu birinin suçu," dedi Tas düşünceli, düşünceli; demirci Caramon'un yanığı üzerine yağ sürdükten sonra yaptığı işi titiz bir eö/le inceledi. İstar'da, esir sahipleri, tasmasından kurtulup kaçan esirin hesabını sorduğu için sayısız demirci işinden olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Caramon donuk bir edayla; yüzü yeniden uysal, boş ifadesine dönmüştü.

"Şey," diye fısıldadı Tas demirciye bir bakış fırlatarak, "dur ve düşün. Buraya geldiğinde üstünde, başında ne vardı bir düşün. Bir serseriye benziyordun. Sonra aniden muhafızlarla beliriveren o rahip vardı, sanki bizi bekliyorlarmış gibi. Sonra Lady Crysania'nm o görünüşü."

"Haklısın," dedi Caramon, sönük gözlerinde bir yaşam kıvılcımı çakmıştı. Kıvılcım bir şimşeğe dönüşerek dumanları tüten bir ateşi tutuşturdu. "Raistlin," diye mırıldandı. "Onu durdurmaya çalışacağımı biliyor. O yaptı bunu!"

"Ben emin değilim," dedi Tas biraz düşündükten sonra. "Yani demek istediğim istese seni yakıp kömür etmesi veya bir askıya dönüştürmesi veya öyle bir şeyler yapması daha mantıklı değil i?"

mır

"Hayır!" dedi Caramon; Tas adamın gözlerinde bir heyecan gördü. "Anlamıyor musun? Beni burada istiyor...bir şey yapmam için. Bizi öldürmez. O...o kara elf, onun hizmetindeki kara elf öyle demişti, hatırlıyor musun?"

Tas kuşkuyla baktı, bir şey söylemeye yeltendi ama tam o anda demirci savaşçıyı ayağa kaldırmıştı. Onları demircinin kapısından sabırsızca seyreden ayı kürklü adam kendine ait iki köleye işaret etti. İçeri giren köleler Caramon ile Tas'ı tutup diğer kölelerle bir sıraya soktular. İki köle daha gelip, sonunda tek bir sıra oluncaya kadar, kölelerin ayak zincirlerini birbirine bağladı. Sonra -ayı kürklü adamdan gelen bir işaretle- insanlardan, yarımelflerden, iki goblinden oluşan zavallı konvoy ileri doğru ayaklarını sürümeye başladı.

Daha üç adım atmamışlardı ki, yanlışlıkla aksi tarafa doğru harekete geçen Tasslehoff sayesinde hepsi bir düğüm oldular.

Bir sürü küfür ve söğüt dalıyla yenen birkaç kırbaçtan sonra (tabii önce etrafta rahip olup olmadığı kontrol edilmişti.) ayı kürklü adam sırayı harekete geçirebildi. Tas adımlarını uydurabilmek için zıplayıp duruyordu. Sonunda kender iki kere dizleri üzerine düşüp yine bütün sırayı tehlikeye atınca Caramon koca kolunu

kenderin beline dolayarak onu kaldırdı -zinciri minciri her şeyiyle, ve taşımaya başladı.

"Eğlenceliydi aslında" diye fikir beyanında bulundu Tas nefes nefese. "Özellikle de düştüğüm zamanlar. O adamın yüzünü gördün mü? Ben..."

"Orada ne demek istedin?" diye sözünü kesti Caramon. "Bunun gerisinde Raistlin olmadığını düşünmenin nedeni ne?"

Tas'ın yüzü normalin üzerinde ciddileşip, düşünceli bir hal aldı. "Caramon," dedi bir an sonra kolunu Caramon'un boynuna dolayıp şangırdayan zincirler ve şehrin caddesinin gürültüsünü aşıp kendini duyurabilmek için adamın kulağına doğru konuşarak. "Raistlin çok yorulmuş olmalı, yani buraya geri gelmek için falan. Par-Salian'ın bile zaman yolculuk büyüsünü yapması günlerini almış; üstelik o da oldukça güçlü bir büyücü. O yüzden, bu Raistlin'in gücünü epey bir harcamış olmalı. Hem o işi, hem de bunları bize aynı anda nasıl yapsın?"

"Eh," dedi Caramon, kaşlarını çatarak. "Eğer o yapmadıysa, kim yaptı?"

"Ya -Fistandantilus'a ne dersin?" diye fısıldadı Tas acıklı bir ifadeyle. Caramon nefesini tuttu, yüzü karardı.

"O -o gerçekten güçlü bir büyücü," diye hatırlattı Tas, Caramon'a, "eh, sen de buraya gelip, -m- tabiri caizse, onun işini bitireceğini kimseden saklamadın. Yani, bunu Yüksek Büyücülük

Kulesi'nde bile söyledin. Üstelik Fistandantilus'un, Kule'de bir yerlerde olabileceğini de biliyoruz. Raistlin'le orada buluşmuşlardı, öyle değil mi? Ya o zaman da orada durmuş, senin dediklerini din-lemişse? Herhalde oldukça sinirlenmiştir."

"Pöh! O kadar güçlüydüyse, beni oracıkta öldürüverirdi!" diye suratını astı Caramon.

"Hayır, öldüremez," dedi Tas kendinden emin. "Bak şimdi, bunları hep düşünüp çözdüm. Öğrencisinin kardeşini öldüremez. Özellikle de Raistlin seni buraya, bir amaç için getirdiyse. Düşünsene, Fistandantilus, Raistlin'in, ta derinlerde bir yerde, seni sevebileceğini biliyordur."

Caramon'un yüzü soldu; Tas neredeyse dilini ısıracaktı. "Her neyse," diye devam etti aceleyle, "senden hemen kurtulamaz. Bunun uygun görünmesini sağlaması gerek."

"Yani?"

"Yani..." Tas derin bir nefes aldı. "Burada, kimseyi idam etmi-

yorlar ama belli ki insanların etraflarında görmek istemedikleri tiplerle başa çıkmanın bir yolunu bulmuşlar. Hem o rahip, hem de zindancı, olup bitene oranla idamın 'kolay' bir ölüm olduğunu söyledi."

Caramon'un sırtında saklayan kırbaç sohbetlerinin ilerlemesine mani oldu. Kendisine vuran köleye -yaptığı işten büyük bir zevk aldığı belli olan yağcı, sümsük biri olan köleye- hiddetle bakan Caramon, Tas'ın söylemiş olduklarını tekrar gözden geçirirken kasvetli bir sessizliğe gömüldü. Mantıklı olduğu kesindi. Bu zor büyüyü yaparken Par-Salian'ın ne kadar güç harcadığını, ne kadar konsantre olması gerektiğini görmüştü. Raistlin güçlü olabilirdi ama bu kadar da değil! Üstelik hâlâ fiziksel olarak zayıftı.

Caramon aniden her şeyi oldukça net görmeye başladı. Tasslehoff haklıydı! Bir oyuna kurban gidiyoruz. Fistandantilus bir yolunu bulup benim işimi halledecek ve ölümümü Raistlin'e bir kaza olarak açıklayacak.

Bir yerlerde, Caramon'un aklının bir keseciğinde yaşlı cücenin huysuz sesi duyuldu, "Kim daha büyük bir ahmak bilmiyorum -sen mi yoksa o kapı kulpu kafalı kender mi! Eğer birinizden biriniz buradan canlı kurtulacak olsanız gerçekten şaşarım!" Caramon eski arkadaşını hatırlayınca gülümsedi. Ama Flint burada değildi; Tanis de; ya da ona akıl verebilecek başka birileri. Tas ile bir başlarına kalmışlardı ve eğer kender büyüye düşünmeden atlamamış olsaydı burada tek başına, kimsesiz kalacaktı! Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Caramon ürperdi.

"Bütün bunların anlamı Fistandantilus'tan önce, benim ona ulaşmam gerektiği," dedi kendi kendine yavaşça.

Tapınak'ın koca sivri kuleleri şehrin büyük bir titizlikle -arka sokakları hariç- temiz tutulan tüm sokaklarına tepeden bakıyordu. Sokaklar insan kaynıyordu. Tapınak muhafızları etrafta dolanıp düzeni sağlıyor, renkli mantoları ve tüylü miğferleri ile kalabalıktan ayrılıyorlardı. Pazarda, çarşıda gezinen güzel kadınlar gözlerinin ucuyla yürürken şık giysileri yerleri süpüren muhafızlara hayranlıkla bakıyordu. Şehirde kadınların yaklaşamadıkları bir yer vardı ama; gerçi çoğu bu yöne doğru merakla bakıyordu: Çarşının, köle pazarının kurulduğu köşesi.

Köle pazarı her zamanki gibi kalabalıktı. Haftada bir kere açık arttırma yapılırdı -yönetici olan ayı kürklü adamın zindanlardan haftalık esir payını almak için ısrarcı olmasının nedeni buydu.

Tutsakların satışlarından sağlanan para hazineye gittiği halde yöneticiler komisyonlarını alırlardı, tabii ki. Özellikle bu hafta çok ümit vericiydi.

Tas'a da söylemiş olduğu gibi İstar'da ve Krynn'in İstar yönetimi altında olan bölümünde hiç idam kalmamıştı. Şey, birkaç yer hariç. Solamniya Şövalyeleri, hâlâ kendi Tarikatlarına ihanet edenleri eski barbar düzende cezalandırma konusunda ısrarcıydı: Yani şövalyenin gırtlağının kendi kılıcıyla kesilmesi gibi. Fakat Kralrahip, Şövalyelerle konuşmalarını sürdürüyordu ve bu tiksindirici uygulamanın duracağı konusunda ümitler vardı.

Tabii ki İstar'da idamların durdurulması başka bir sorun yaratmıştı: Sayıları git gide artan ve hazinenin kurumasına neden olan tutsaklar ne yapılacaktı. O yüzden tapınak bir araştırma

başlattı. Tutsakların çoğunun yoksul, evsiz, beş parasız olduğu ortaya çıktı. İşledikleri suçlar -hırsızlık, soygun, fuhuş ve benzeri şeyler- hep bundan kaynaklanıyordu.

"O yüzden," demişti Kralrahip resmi beyanatta bulunduğu gün elçilerine, "esir ticaretinin sadece zindanlarımızın kalabalığına bir çözüm bulmakla kalmayacağı, aynı zamanda, bütün suçları fakirliğin ağına düşmek ve kendilerini bu ağdan kurtaramamak olan bu zavallı insanlara yaklaşmanın en iyi ve en faydalı yolu olduğu gerçeği son derece mantıklı değil midir?

"Tabii ki öyle. O yüzden onlara yardım etmek bizim görevimizdir. Köle olunca kendilerine yiyecek, giyecek verilecek, başlarını sokacakları bir yuvaları olacak. Kötü yola düşmelerine neden olan tüm ihtiyaçları karşılanacak. Onlara iyi muamele edildiğinin takipçisi de biz olacağız tabii ki; ve belli bir hizmet zamanı sonunda -eğer iyi davranmışlarsa- kendi özgürlüklerini alabileceklerdir. O zaman bize, toplumun üretken birer bireyi olarak dönecekler."

Bu düşünce hemen yürürlüğe konmuştu ve on yıldır da uygulanıyordu. Sorunlar yaşanmıştı. Ama bu sorunlar Kralrahip'e hiç ulaşmamıştı -onun ilgisine arz edilecek kadar önemli değildi. Alt-temsilciler bunlarla etkili bir şekilde başa çıkmıştı; sistem artık oldukça düzgün çalışıyordu. Tapınak, tutsak köle (bunları şahsi meselerlerle satılan kölelerden ayrı tutmak gerekiyordu) satışlarından sürekli bir gelir elde ediyordu; hatta kölelik, suçu caydırıcı bir unsur olarak bile işe yaramıştı.

Çıkan sorunlar iki grup suçlularla ilgiliydi: Kenderler ile suçlan

özellikle çok kötü olanlar. Kenderleri satmanın imkânsız olduğu anlaşılmıştı; katilleri, tecavüzcüleri, delileri vs. satmak da zordu, görün basitti. Kenderler bir gece zindanda tutulduktan sonra ertesi gun Şehir kapılarına kadar götürülüyordu (bu her sabah ufak bir alay oluşması anlamına geliyordu). Daha iflah olmaz suçlularla başa çıkmak için de bazı kuruluşlar oluşturulmuştu.

O sabah, ayı kürklü adamın durup, diğer mahkumlarla birlikte bloğun arkasındaki pis, leş kokulu kafeste duran Caramon'u işaret edip bir kapıyı omuzluyormuş gibi hareketler yaparak, neşeyle konuştuğu bu kişi bu kuruluşlardan birinin başkanı olan cüceydi.

Kuruluşun başkanı pek etkilenmiş görünmüyordu. Öte yandan bu tuhaf sayılmazdı. Çok önceden, bir tutsağa ilgi göstermenin daha oracıkta fiyatının iki misline çıkması anlamına geldiğini öğrenmişti. O yüzden cüce kaşlarım çatarak Caramon'u süzdü, yere tükürdü, kollarım kavuşturdu, ayaklarını sıkı sıkı yere bastı ve ayı kürklü adama sert sert baktı.

"Hiç formunda değil, çok şişman. Sonra içkici de, şunun burnuna bir bak." Cüce başını salladı. "Ayrıca kötü yürekli bir görünüşü de yok. Ne yaptı demiştin? Bir rahibeye mi saldırmış? Hıh?" Cüce burnunu büktü. "Şarap fıçısından başka bir şeye saldıramazmış gibi görünüyor." Ayı kürklü adam da buna alışkındı tabii ki.

"Hayatının fırsatını kaçırırsın Rockbreaker," dedi sakin sakin. "O kapıya indirdiği darbeyi görecektin. Ben şimdiye kadar bir adamda böyle güç görmedim. Belki kilosunu aşmıştır ama bunun çaresi kolay. Forma soktuğunda yürek yakacak. Hanımlar ona tapar. Şu, insanın içini eriten kahverengi gözlerine, dalgalı saçlarına bir bak." Ayı kürklü adam sesini alçalttı. "Onu madenlere gönderip kaybetmek çok acı olacak...ben yaptığı şeyi duyurmamaya çalıştım ama korkarım Haarold kokusunu almış."

Hem ayı kürklü adam, hem de cüce biraz ileride durmakta olan, iri yarı muhafızlarının bir kısmıyla konuşup gülüşmekte olan adama baktı. Cüce sakalını sıvazlayıp, yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı.

Ayı kürklü adam devam etti, "Haarold, ne pahasına olursa olsun onu alacağına yemin etmiş. İki insanın yapacağı işi tek başına ona yaptıracağını söylüyormuş. Şimdi, sen benim eski müşterim olduğun için, bu köleyi sana ayarlayabilirim..."

"Bırak Haarold alsın," diye homurdandı cüce. "Şişko domuz."

Fakat ayı kürklü adam cücenin Caramon'u dikkatli bir gözle süzdüğünü gördü. Ayı kürklü adam uzun deneyimler sonucu ne zaman konuşması ve ne zaman susması gerektiğinin bilinciyle cüce karşısında boynunu eğerek, ellerini ovuştura ovuştura uzaklaştı.

Konuşulanlara kulak misafiri olan ve cücenin bakışlarının damızlık bir domuzu süzen bir adamın bakışları gibi üzerinde olduğunu hisseden Caramon, bağlarını koparmak, kapatıldığı kafesi parçalayıp çıkmak, hem ayı kürklü adamı, hem de cüceyi gırtlaklamak için ani bir arzu duydu. Kafasının içinde damarları zonk zonk atıyor, kollarındaki kaslar seyiriyordu: Bu cücenin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına, kafes etrafında duran muhafızların kılıçlarını kınlarından çekmelerine neden olan bir görüntüydü. Fakat Tasslehoff aniden Caramon'u dirseğiyle dürttü. "Caramon, bak" dedi kender heyecanla.

Bir an için Caramon, kulaklarmdaki zonklamadan söyleneni duyamadı. Tas yeniden dürttü onu.

"Bak Caramon. Şuraya, kalabalığın kenarına, orada tek başına durana. Gördün mü?"

Caramon titrek bir nefes aldıktan sonra sakinleşmeye çalıştı. Kenderin işaret ettiği yana bakınca aniden damarlarında dolaşan ateş gibi kan buz kesti.

Kalabalığın kenarında kara cüppeli bir suret duruyordu. Tek başına duruyordu. Aslında etrafında geniş, boş bir halka oluşmuştu. Kalabalıktan kimse yanına yaklaşmıyordu. Bir çoğu dolanıyor, ona yaklaşmaktansa yollarından sapıyordu. Kimse onunla konuşmuyordu ama hepsi onun varlığının farkındaydı. Daha önce neşeyle konuşmakta olan yakındakiler bile huzursuz bir sessizliğe gömülmüş, ona doğru sinirli sinirli bakıyorlardı.

Adamın cüppesi koyu siyahtı, hiç süsü yoktu. Kollarında pırıldıyan gümüş teller yoktu, yüzüne çekmiş olduğu kara kukuletasını çevreleyen bir şerit bile yoktu. Asa taşımıyordu, yanında yürüyen bir cini yoktu. Diğer büyücüler isterse koruma rünleri giysindi, veya güç asaları taşısındı hatta emirlerinde hayvanları olsundu. Bu adamın hiçbirine ihtiyacı yoktu. Onun gücü içinden fışkırıyordu -o kadar büyüktü ki yüzyılları, hatta varoluş boylamlarını bile aşmıştı. Gücü hissedilebiliyordu, etrafında bir demircinin ocağının ısısı misali titreşiyordu.

Uzun boylu, yapılıydı; kara cüppesi ince fakat kaslı omuzlarından dökülüyordu. Beyaz elleri - bedeninin görülebilen |

yegâne kısmı- güçlü, narin ve esnekti. Krynn üzerinde çok az içişinin tahmin bile edemeyeceği kadar yaşlı olmasına rağmen genç bir adamın bedenine ve gücüne sahipti. Yılların getirdiği halsizliği yenmek için büyü sanatını nasıl kullandığına dair karanlık söylentiler alıp başını yürümüştü.

İşte böyle tek başına duruyordu, sanki avluya kara bir güneş düşmüşcesine. Kukuletasının kara derinliklerinden gözlerinin pırıltısı bile seçilmiyordu.

"Kim bu?" diye sordu Tas yanındaki tutsağa sohbet edercesine, başıyla kara cüppeli sureti işaret ederek.

"Bilmiyor musun?" dedi tutsak sinirli sinirli, sanki cevap vermeye pek gönüllü değilmiş gibi. "Ben şehir dışından geldim," diye özür diledi Tas.

"Karanlık Kişi ya işte o -Fistandantilus. Herhalde duymuşsun-dur?"

"Evet," dedi Tas, Caramon'a 'ben sana demedi miydim!' derce-sine bakarak. "Duymuştuk."

Böfüm 4

Crysania, Paladine'ın kendisine yapmış olduğu büyüden ilk uyandığında öylesine çılgın ve aklı karışık bir duruma düşmüştü ki rahipler son derece endişelenerek, yaşadığı sıkıntının akıl dengesini bozmuş olmasından korkmuşlardı.

Palanthas'dan söz ettiği için oradan gelmiş olduğuna karar verdiler. Fakat sürekli Tarikat'ın Başı'ndan söz ediyordu: Elistan isminde birinden. Rahipler, Krynn üzerindeki Tarikatların Başlarını tanırlardı ama bu Elistan denilen adam bilinmiyordu. Fakat kız o kadar ısrarcıydı ki ilk başta, Palanthas'ın o andaki Tarikat Başı'na bir şey olmuş olmasından korktular. Hemen haberciler gönderildi.

Sonra Crysania, tapınak bulunmadığı halde Palanthas Tapmağı'ndan söz etmeye başladı. Son olarak da çılgınlar gibi ejderhalardan ve "tanrıların dönüşü"nden bahsedince odadakiler - ÇJuarath ile Saygıdeğer Rahibelerinin başı Elsa- birbirlerine dehşetle bakıp, bu inançsızlığa karşı kendilerini koruma işaretleri yaptılar. Crysania'ya, kızcağızı sakinleştiren, şifalı otlardan bir iksir verildi; zamanla da uykuya daldı. Quarath ile Elsa kız uyuduktan sonra uzun bir süre odada kalıp, alçak sesle kızın durumunu tartıştı. Sonra odaya, onların korkularını yatıştırmak için Kralrahip girdi.

"Alametleri okudum," dedi ezgisel ses, "bana, onu, yapılan
kötü bir büyüden kurtarmak için Paladine'ın kendisine çağırdığı söylendi. Bu konuda kimsenin bir tereddütü olduğunu zannetmiyorum."

Quarath ile Elsa manalı manalı birbirlerine bakarak başlarını salladılar. Kralrahip'in büyü kullanıcılarına olan nefreti herkes tarafından bilinirdi.

"O yüzden, Paladine'ın yanında, bizim bu topraklar üzerinde yaratmaya çalıştığımız o muhteşem diyarda onunla birlikteymiş. Kuşkusuz oradayken ona gelecek hakkında bilgi de verilmiş. Palanthas'ta inşa edilmiş olan güzel bir Tapınak'tan söz ediyor. Bizim böyle bir Tapınak kurmak için planlarımız yok mu? Muhtemelen ileride orayı yönetmesi mukadder olan bir Elistan hakkında konuşuyor."

"Fakat...ejderhalar, tanrıların dönüşü?" diye mırıldandı Elsa.

"Ejderhalara gelince," dedi Kralrahip sıcaklık ve zevk yayan bir sesle, "büyük bir ihtimalle o, çocukluğundan kalan, onu hastalık anında rahatsız eden bir kâbustur veya belki de büyücü tarafından kendisine yapılan büyüyle bir ilgisi vardır." Sesi sertleşti. "Biliyorsunuz ki büyücülerin insanlara olmayan şeyleri gösterme güçleri olduğu söylenir. Kızın 'tanrıların dönüşü' ile ilgili sözlerine gelince..."

Kralrahip bir an için sessizleşti. Tekrar konuştuğunda, sesi alçalmış, nefessiz kalmıştı adeta. "Benim en yakın danışmanlarım olan sizler gönlümdeki rüyayı biliyorsunuz. Bir gün -ve o gün de hızla yaklaşmakta- tanrılara çıkıp aramızda bulunan kötülükle savaşımızda bize yardım etmelerini isteyeceğimi biliyorsunuz. O gün, Paladine bizzat dualarımı dinleyecek. Gelip yanımda duracak; birlikte karanlık sonunda sonsuza kadar mağlup edilinceye değin omuz omuza savaşacağız. Kızın görmüş olduğu bu! Tanrıların dönüşü' ile kast ettiği bu!"

Odayı bir ışık doldurunca Elsa fısıltıyla bir dua okudu; Quarath bile gözlerini indirmişti.

"Bırakın uyusun," dedi Kralrahip. "Sabaha daha iyi olacaktır. Dualarımda Paladine'a ondan da söz edeceğim."

Kralrahip odayı terk edince onun geçişiyle oda karanlıklaştı. Elsa sessizce arkasından baktı. Sonra, Crysania'mn odasının kapısı kapanırken elf kadın Çjuarath'a döndü.

"Bu gücü var mı?" diye sordu Elsa, durmuş düşünceli düşünceli kendisine bakmakta olan erkek karşıtına. "Gerçekten

sözünü ettiği şeyi...yapmaya niyetli mi?"

"Efendim?" Quarath'm aklı başka yerlerdeydi. Kralrahip'in ardından baktı. "Hı, o mu? Tabii ki gücü var. Bu genç hanımı nasıl iyileştirdiğini gördün. Ayrıca tanrılar ona yakarı halindeyken konuşuyorlar, en azından o öyle olduğunu iddia ediyor. En son birini ne zaman iyileştirdin Saygıdeğer Rahibe?"

"O halde sen Paladine'ın onun ruhunu almasına ve geleceği görmesine izin vermesine falan inanıyorsun?" Elsa şaşırmış görünüyordu. "Onun gerçekten kızı iyileştirdiğine inanıyor musun?"

"Bence, bu genç kadın ve onunla birlikte gelen o iki tipte çok tuhaf bir şey var," dedi Quarath ciddiyetle. "Ben onlarla ilgilenirim. Sen kıza gözkulak ol. Kralrahip'e gelince" -Quarath omuzlarını silkti- "bırak o tanrıların gücünü çağırsın. Eğer gelip onun için savaşacaklarsa, iyi. Eğer savaşmazlarsa, bizim için önemli değil. Biz, Krynn üzerindeki tanrılar için kimin çalıştığını biliyoruz."

"Ben emin değilim," dedi Elsa, Crysania'nın kara saçlarını uykuya dalmış yüzünden çekerken. "Bizim Tarikat'da gerçekten iyileştirme gücü olan genç bir kız vardı. Bir Solamniya şövalyesi tarafından iğfal edilen genç bir kız. Neydi şövalyenin adı?"

"Soth," dedi Quarath. "Dargaard Kalesi'nden Lord Soth. Ama bilemiyorum. Zaman zaman insan çok genç veya çok yaşlılar arasında gücü olanlara rastlıyor. Ya da olduğunu düşündüğün birilerine rastlıyorsun. Samimiyetle söyleyeyim, ben çoğunun, insanların bir şeylere inanmayı çok istediklerinden, olanların gerçek olduğu konusunda kendi kendilerini ikna ettiklerini düşünüyorum. Bunun kimseye bir zararı yok. Bu genç kadını yakından izle Elsa. Eğer sabah, iyileştikten sonra da aynı şeylerden söz etmeye devam ederse ciddi tedbirler almak zorunda kalabiliriz. Fakat, şimdilik..."

Sessizleşti. Elsa başıyla onayladı. Genç kadının iksirin etkisiyle deliksiz uyuyacağını bilen iki rahip Crysania'yı, İstar'ın Büyük Tapınak'ında uykuda bırakarak çıktılar.

Crysania ertesi sabah, sanki başı pamukla doldurulmuş gibi bir hisle uyandı. Ağzında acı bir tat vardı ve çok susamıştı. Başı dönüyordu ama doğrulup oturdu ve düşüncelerini bir araya toplamaya çalıştı. Yine de aklına gelenlerin hiç biri, bir şey ifade etmiyordu. Mezarın gerisinden kendine doğru yaklaşmakta olan ha-yaletimsi bir yaratığın korkunç ve belli belirsiz bir hatırası vardı.,

Sonra Yüksek Büyücülük Kulesi'nde Rasitlin'le karşılaşmıştı; sonra da beyaz, kırmızı, siyah cüppeler giymiş büyücülerle çevrelendiğine, şarkı söyleyen taşlarla ilgili bir şeyler, ve uzun bir yolculuk yapmış gibi bir şeyler hissettiğine dair bulanık bir hatıra
vardı.

Hatta uyanıp, kendini güzelliği insanı takatsiz bırakan, aklını ve ruhunu huzurla dolduran bir adamın karşısında bulduğuna dair bir şeyler de hatırlıyordu. Ama adam ona Kralrahip olduğunu, o anda da İstar'daki Tanrılar Tapınağı'nda bulunduklarını söylemişti- Bu çok anlamsızdı. Elistan'ı çağırdığını hatırlıyordu; ama kimse Elistan'ı duymamıştı sanki. Onlara Elistan'ı anlatmıştı -nasıl, Mishakal'ın rahibesi Altınay tarafından iyileştirilmiş olduğunu, nasıl kötü ejderhalarla yapılan savaşta önderlik ettiğini ve nasıl insanlara tanrıların dönüşünü anlattığını, anlatmıştı. Ama sözleri rahiplerin kendisine acıma ve telaş duygusuyla bakmalarına neden olmuştu. Sonunda ona garip tatlı bir iksir vermişlerdi ve o da uyuyakalmıştı.

Şu anda da kafası karışıktı ama artık nerede olduğu ve neler olduğunu anlamaya kesin niyetliydi. Yataktan çıkarak her sabah yaptığı gibi yıkanmak için kendini zorladıktan sonra garip görünüşlü makyaj masasına oturup sakin sakin uzun siyah saçlarını tarayarak, ördü. Bu bildik alışkanlık biraz daha rahatlamasına neden olmuştu.

Hatta durup etrafa bile bakındı ve odanın güzelliği, ihtişamı karşısında etkilenmekten kendini alamadı. Ama öte yandan, gerçekten söylenildiği yerdeyse, tanrılara adanmış bir Tapmak'a pek yakışmadıklarını düşündü. Palanthas'taki ailesinin evindeki yatak odası bunun yarı ihtişamına sahip değildi ki, o oda da parayla alınabilecek her türlü lükse sahipti.

Birden aklına Raistlin'in kendisine göstermiş olduğu şey -Tapınak'ın o kadar yakınındaki sefalet- gelince huzursuzca kızardı.

"Belki de bu bir konuk odasıdır," dedi Crysania kendi kendine yüksek sesle; kendi tanıdık sesini rahatlatıcı bulmuştu. "Sonuç olarak bizim yeni Tapınak'taki konuk odaları da konuklarımızı rahat ettirmek için tasarlandı. Yine de" -bakışları ellerinde bir mum taşıyan altından, pahalı orman perisine gidince kaşları çatıldı- "bu çok mübalağalı. Bunun parası bir aileyi aylarca besler."

Onun, bunu görmemiş olmasına öyle sevinmişti ki! Tarikat'ın Başı her kim idiyse onunla konuşacaktı. (O adamın Kralrahip

olduğunu söylediğini düşünmekle yamlıyordu herhalde!)

Harekete geçmek için karar aldıktan sonra aklındaki karışıklığın gittiğini hisseden Crysania üzerindeki geceliği çıkartarak, yatağının ayak ucuna katlanıp bırakılmış beyaz cüppesini bularak giydi.

Ne kadar antika, ne kadar eski model bir cüppe, diye düşündü cüppeyi başından geçirirken. Palanthas'taki Tarikatı'nda giyilen sade, süssüz cüppelere hiç benzemiyordu. Bu son derece süslüydü. Kol ve yaka ağızlarında altın iplikler parlıyor, ön yüzünü al ve mor kurdelalar süslüyor, altın bir kemer de cüppesinin pilelerini ince belinde topluyordu. Biraz daha mübalağa. Crysania memnuniyetsizlikle dudağını ısırdı ama yine de yaldız çerçeveli aynada kendine şöyle bir bakmadan edemedi. Gerçekten de güzel, diye itiraf etti kendi kendine, giysisinin eteklerini düzelterek.

O zaman işte, cebinde bir not olduğunu fark etti.

Elini cebine sokarak, dörde katlanmış bir parça pirinç kağıdı bulup çıkarttı. Kağıda merakla bakarak, cüppenin sahibinin bunu yanlışlıkla unutup unutmamış olduğunu merak etti; kağıdın kendisine yazılmış olduğunu görünce de şaşırdı. Aklı karışarak zarfı açtı.

imkânsız olduğu anlaşıldı. Seni sadece tek bir şeye karşı uyarabilirim: Raistlin 'e dikkat et.

Sen erdem sahibisin, inancın sarsılmaz; hem erdemin, hem de inancınla övünüyorsun. Bu çok tehlikeli bir karışımdır tatlım. O bundan faydalanacaktır.

Şunu da unutma. Caramon ile birlikte tehlikeli zamanlara döndünüz. Kralrahip'in günleri sayılı. Caramon hayatını tehlikeye atacak bir göreve atıldı.

Fakat sen Crysania hem hayatını, hem de ruhunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyasın. Sezdiğim kadarıyla seçim yapmak zorunda kalacaksın: Birini kurtarmak için diğerinden feragat etmek zorunda kalacaksın. Bu zaman diliminden ayrılman için bir çok yol var; ki bunlardan biri Caramon aracılığıyla olacaktır. Paladine seninle olsun.

Par-Salian
Ak Cüppe Tarikatı
Yüksek Büyücülük Kulesi
VVayreth

Lady Crysania,

Genç büyücü Raistlin'in planladığı kötülüğü engelleyebilmek gayretiyle geçmişe dönmek için benim yardımımı talep ettiğini biliyorum. Fakat, bize ulaşmak için çıktığın yolda ölü bir şövalye tarafından saldırıya uğradın. Seni kurtarmak için Paladine, ruhunu kendi cennetine almıştı. Artık aramızda, Elistan da dahil olmak üzere seni geri getirebilecek biri yoktu. Sadece Kralrahip zamanında yaşayan rahiplerin bu gücü vardı. O yüzden seni, Raistlin 'in kardeşi Caramon ile birlikte, zaman içinde İstar'a yolladık, tam afetten önceki zamana. Seni çifte bir amaç için yolladık. Önce senin bu keder verici yaranı iyileştirmek, sonra da genç büyücüyü kendisinden korumak için yapacağın girişimde başarılı olman için sana bir şans tanımak amacıyla.

Eğer bu işte, tanrıların parmağının olduğunu görürsen belki o zaman girişimlerinin takdis edildiğini düşünebilirsin. Sana sadece şu öğüdü vermek isterim: Biz sadece resmin, kendi etrafımızda çizilen kısmını görebildiğimiz için tanrıların işleri biz ölümlü insanlara garip gelir. Bunu, sen ayrılmadan önce, seninle karşılıklı oturup konuşmayı istemiştim ama

Dizlerinin bağı çözülen Crysania yatağa çöktü. Mektubu tutan eli titredi. Başı dönerek mektuba bakıyor, hiçbir şey anlamadan tekrar ve tekrar okuyordu. Halbuki biraz sonra sakinleşerek her kelimenin tek tek üzerinden geçerek, sonunda anlamını kavrayıncaya kadar cümleleri teker teker okumak için kendini zorladı.

Bu yaklaşık yarım saatlik bir okuma ve düşünme süresi anlamına geliyordu. Sonunda anladığına hükmetti. Ya da en azından çoğunu. Neden VVayreth Ormanı'nda yolculuk ettiğini hatırladı. Demek ki Par-Salian biliyordu. Onu bekliyordu. Daha iyi. Ve haklıydı: Ölü şövalyenin saldırısı belli ki Paladine'ın olaya karışmasının, onun buraya, geçmişe gelmesini garantiye almasının bir ispatıydı. Kızın inancı ve erdemi hakkındaki sözlerine gelince...!

Crysania ayağa kalktı. Solgun yüzü kararlıydı; her iki yanağına soluk da olsa renk gelmişti, gözleri de hiddetle parlamıştı. Sadece onunla bu konuda bire bir yüzleşemediği için üzülmüştü! Buna nasıl cüret edebilirdi?
Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkı sıkı kapatan Crysania
249
248

notu yeniden açarak, sanki yırtarcasma parmağını satırlarda hızla gezdirdi. Küçük altın bir kutu -saraydaki hanımların mücevherlerini koymak için kullandıkları cinsten bir kutu- yaldızlı ayna ile fırçanın yanında, makyaj masasının üzerinde duruyordu. Kutuyu eline alan Crysania minik anahtarı kilitten çıkartarak mektubu kutunun içine koyup kapattı. Anahtarı kilitede sokup çevirdi ve kilidin kilitlenişini duydu. Anahtarı, notu bulduğu cebine atan Crysania son bir kez daha aynaya baktı.

Yüzünden siyah saçlarını eliyle geri atarak, cüppesinin kukuletasını başına çekerek yüzünü örttü. Yanaklarındaki pembeliği fark eden Crysania kendisini sakinleşmeye zorlayarak hiddetinin sönmesini sağladı. Sonuç olarak yaşlı büyücünün niyetinin iyi olduğunu hatırlattı kendisine. Üstelik büyüyle uğraşan biri, inançla uğraşan birini nasıl anlardı zaten? O, şu ehemmiyetsiz hiddetin üzerine çıkabilirdi. Sonuç olarak, büyüklük anının kıyısındaydı. Paladine onunlaydı. Neredeyse tanrının varlığını hissedebiliyordu. Üstelik karşılaşmış olduğu adam gerçekten Kralrahip'ti!

Adamın ilham verdiği iyilik hissini hatırlayarak gülümsedi. Nasıl olur da bu adam Afet'in sorumlusu olabilirdi? Hayır, ruhu buna inanmayı reddediyordu. Tarih, ona iftira atmış olmalıydı. Onunla sadece birkaç saniye birlikte olduğu doğruydu ama o kadar güzel, o kadar iyi, o kadar ilahi bir adam öylesine ölüm ve yıkımdan sorumlu olabilir miydi? İmkansızdı! Belki o, adamın suçsuzluğunu ispat edebilirdi. Belki de Paladine'ın onu geri göndermesinin başka bir nedeni de buydu: Gerçeği ortaya çıkartmak!

Crysania'nm ruhunu neşe kapladı. Ve, tam o anda bu neşesine, Sabah Duaları için çalan çanların sesiyle -sanki- bir cevap geldiğini duydu. Müziğin güzelliği gözlerini yaşarttı. Gönlü heyecan ve mutlulukla dolup taşan Crysania odasından ayrılarak aceleyle, o muazzam koridorlara çıkarken neredeyse Elsa'ya çarpıyordu.

"Tanrılar adına," diye bağırdı Elsa hayret içinde, "bu mümkün olabilir mi? Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi hissediyorum Saygıdeğer Rahibe," dedi Crysania biraz şaşalıyarak; çünkü daha önce söylediğini duydukları şeyler, ne kadar çılgın, ne kadar anlaşılmaz zırvalar gibi gelmişti kulağa kim bilir. "Sa-sanki garip, canlı bir rüyadan uyanmış gibi."

"Paladine'a şükürler olsun," diye mırıldandı Elsa, Crysania'ya kısık gözlerinden keskin ve delip geçen bir nazarla bakarken.
"Ben de şükretmeyi ihmal etmedim, emin olabilirsiniz," dedi
250
Crysania samimiyetle. Kendi neşesi içinde elf kadının garip bakışma dikkat etmemişti. "Sabah Duaları'na mı gidiyordunuz? Eğer öyleyse, size eşlik edebilir miyim?" Bu mükemmel binaya huşuyla bakıyordu. "Korkarım yolumu bulmayı öğreninceye kadar biraz zaman geçecek."

"Tabii," dedi Elsa, kendi toparlayarak. "Bu taraftan." Koridordan ilerlemeye başladılar.

"Bu arada, benimle birlikte bulunan -o genç adam için de... endişelendim," diye kekeledi Cryasania; aniden bu zaman diliminde ortaya çıktığı ortam ile ilgili çok az şey hatırladığını fark ederek.

Elsa'nın yüzü buz gibi kesilerek, sertleşti. "O, kendisine bakılabileceği bir yerde, tatlım. Senin bir dostun muydu?"

"Hayır, tabii ki değil," dedi Crysania çarçabuk, sarhoş Caramon ile son karşılaşmalarını hatırlayarak. "O -o benim refakatçımdı. Parayla tuttuğum refakatçi," diye kekeledi, aniden yalan söylemek konusunda çok zayıf olduğunu fark ederek.

"Spor Okulu'nda," diye cevap verdi Elsa. "Eğer endişeleniyorsan bir haber yollayabilmen mümkün."

Crysania'nm bu okulun ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu ve daha fazla soru sormaktan da çekiniyordu. Elsa'ya teşekkür ederek konuyu kapattı, içi rahat etmişti. En azından şimdi Caramon'un hem nerede, hem de emniyette olduğunu biliyordu. İkna olarak, kendi zamanına dönmek için bir yolu olduğunu bilerek, kendisini tamamen rahatlattı..

"A, bak şimdi canım," dedi Elsa, "senin sıhhatini merak eden bir başkası daha geliyor."

"Saygıdeğer Rahip." Cjuarath, kadınlara doğru yaklaşırken Crysania saygıyla eğildi. Bu nedenle de, adamın Elsa'ya sorgulayan bir bakış attığını ve elf kadınının da başını hafifçe salladığını görmedi.

"Seni ayakta, etrafta dolaşırken gördüğüme memnun oldum," dedi Quarath, Crysania'nm elini eline alıp, o kadar büyük bir muhabbet ve sıcaklıkla konuştu ki genç kadın mutluluk içinde kızardı. "Kralrahip bütün geceyi senin iyileşmen için dua ederek geçirdi. Onun inancının ve gücünün bu kanıtı son derece mutluluk verici. Bu akşam seni resmi olarak takdim edeceğiz.. Ama şimdi" -Crysania'nm söyleyeceği bir şeyi engelleyerek- "seni Dua'dan alıkoyuyorum. Lütfen, seni daha fazla engellemeyeyim."

Her ikisine de zarif bir hareketle eğilip selam veren Çjuarath, yanlarından geçip koridorun başına doğru ilerlerdi.

"O ayine katılmayacak mı?" diye sordu Crysania, bakışları rahibi izlerken.

"Hayır canım/' dedi Elsa, Crysania'mn toyluğuna gülümseyerek, "o, her sabah Kralrahip'in şahsi ayinlerine katılır. Sonuç olarak Quarath, Kralrahip'ten sonra gelir ve her gün ilgilenmesi gereken çok önemli meseleler vardır. Eğer Kralrahip'in tapınağın kalbi ve ruhu olduğunu söyleyecek olursak, Quarath'm da beyni olduğunu kabul etmemiz gerekir."

"Hayret, ne tuhaf," diye mırıldandı Crysania, aklı Elistan'a giderek.

"Tuhaf mı canım?" dedi Elsa, hafif azarlar gibi. "Kralrahip'in düşünceleri sadece tanrılarda. Tapınağın günlük dünyevi işleriyle uğraşması beklenemez, değil mi?"

"A, tabii ki beklenemez." Crysania utanarak kızardı.

Bu insanlara ne kadar köylü, ne basit ve geri görünüyordu kim bilir. Aydınlık ve havadar koridorlarda Elsa'yı izlerken çanların güzelim ezgisi ve çocuk korosunun fevkalade sesi kızın ruhunun her zerresini sevinçle doldurmuştu. Crysania, Elistan'ın her sabah yaptığı basit merasimi hatırladı. Ve hâlâ tapınağın işinin çoğunu da kendisi yapıyordu!

O basit merasim zavallı, Elistan'ın çabaları da küçük görünüyordu gözüne şimdi. Bunun adamın sıhhatine mal olduğu kesindi. Belki de, diye düşündü içinde bir pişmanlık sızısıyla, eğer onun da etrafında kendisine yardım edecek böyle insanlar olsaydı, ömrünü öyle kısaltmazdı.

Eh, bu değişecek, diye karar verdi Crysania aniden, bunun geri yollamşmm başka bir nedeni olabileceğini fark ederek: Tapınak'ın ihtişamını yeniden yaratmak için seçilmişti! Heyecanla titreyen Crysania, Elsa'dan tapınak hiyerarşisinin iç yapısını anlatmasını rica etti. Koridor boyunca ilerlerlerken Elsa bunu açıklamaktan son derece büyük bir memnunluk duymuştu.

Kadının sohbetinde kendini kaybeden, Elsa'nın bütün sözlerini can-ı gönülden dinleyen Crysania artık -tam o anda- kızın yatak odasının kapısını sessizce açarak içeri süzülmekte olan Quarath'ı hiç düşünmüyordu bile.

Böfüm 5

Quarath, Par-Salian'ın mektubunu hiç vakit geçirmeden buldu. Daha odaya girer girmez makyaj masanın üzerinde duran altın kurunun yerinin değiştiğini fark etmişti. Kutunun çekmecelerini çabucak bir karıştırması her şeyi ortaya çıkarmıştı; sonuç olarak Tapınak'taki bütün kutuların, çekmecelerin, kapıların ana anahtarına sahip olduğu için kutuyu da kolaycacık açmıştı.

Öte yandan mektubun kendisini anlamak rahip için pek kolay olmamıştı. Yazılanları algılaması birkaç saniyesini almıştı. Bunlar aklında kazılı kalacaktı; Quarath'ın gördüğü her şeyi anında ezberleme konusundaki olağanüstü yeteneği kendisine bahşedilmiş olan en büyük

lütuflardan biri kabul ediliyordu. O yüzden mektubun tüm içeriği birkaç saniye içinde zihnine kilitlenmişti. Ama, diye fark etmişti, anlamını kavramak saatlerce düşünceden sonra mümkün olabilecekti.

Aklı başka yerlerde olan Quarath kağıdı katlayarak yeniden kutuya koydu ve kutuyu masanın üzerindeki aynı yerine bıraktı. Kuruyu anahtarla kilitledi ve diğer çekmeceleri de üstünkörü bir inceledi; bir şey bulamayınca da, düşüncelere dalarak, genç kadının odasını terk etti.

Mektubun içeriği o kadar şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi ki, o sabahki randevularını ya iptal etti, ya da görevi astlarının omuz-

larına yükledi. Sonra çalışma odasına gitti. Burada oturup her sözü, her kelimeyi hatırladı.

Sonunda çözdü -aslında tam istediği kadar olmasa da en azından kendisine belli bir hareket planı çizecek kadar çözmüştü. Üç şey ortadaydı. Bir; bu genç kadın bir rahibe olabilirdi ama büyü kullanıcılarla bir alış-verişi olduğuna göre bir şüpheliydi. İki; Kralrahip tehlike içindeydi. Bu şaşırtıcı değildi; büyü kullanıcılarının bu adamdan nefret etmek ve korkmak için yeterli sebepleri vardı. Üç; Crysania ile birlikte yakalanmış olan adam kuşkusuz bir suikastçıydı. Crysania da bir işbirlikçi olabilirdi.

Quarath, daha şimdiden bu tehdide karşı uygun tedbirleri almış olduğu için kendi kendini tebrik ederek acı acı gülümsedi. Genç adamın -belli ki adı Caramon'du- zaman zaman talihsiz kazaların yaşandığı bir yerde hizmet vermesini sağlamıştı..

Crysania'ya gelince; o, sürekli izlenebileceği ve kurnazca sorgulanabileceği Tapınak'ın duvarları arasında güvendeydi.

Daha rahat nefes almaya başlayıp, aklı başına gelen, en azından o an için Kralrahip'in emniyette olduğuna müteşekkir olan rahip, öğlen yemeğini getirmeleri için hizmetkârların zilini çaldı.

Quarath birçok yönden alışılmış dışında bir adamdı; bu yönlerinden biri de ne kadar hırslı olursa olsun kendi kabiliyet sınırlarını biliyor olmasıydı. Kralrahip'e ihtiyacı vardı; onun yerini almak gibi bir arzusu yoktu. Quarath, -hep tapınak adına- kendi denetimini, otoritesini, dünya üzerindeki gücünü arttırırken efendisinin ışığında olmakla yetiniyordu.

Kendi otoritesini arttırırken, ırkının gücünü de arttırmış oluyordu. Diğerlerine karşı bir üstünlük hissine kapılmış, tanrı vergisi bir iyiliğe sahip olan elfler tapınağın ardından iş çeviriyorlardı.

Quarath tanrıların diğer, zayıf ırkları yaratmayı uygun bulmasını talihsizlik addediyordu. İnsanlar gibi -kısa ve çılgın yaşamlarıyla- kötülüğe kolaycacık kanan ırkları. Ama elfler bunlarla başa çıkmayı öğreniyordu. Eğer dünyadan kötülüğü tamamen silemeyecek olsalar bile (ki bu konuda çalışıyorlardı), en azından denetim altına alabilirlerdi. Kötülüğü ortaya çıkartan özgürlüktü -seçim yapma özgürlüğü. Özellikle de bu ihsanı sürekli kötüye kullanan insanlar için. Onlara izlemeleri gereken katı kurallar vermek, neyin doğru neyin yanlış olduğunu kesin sınırlarla belirtmek ve kötüye kullandıkları bu çılgın özgürlüğü sınırlamak gerekiyordu. Böylelikle, diye düşünüyordu Quarath, insanlar bir hizaya girer.

Hayatlarından memnun olurlar.

Krynn'deki diğer ırklara, yani gnomelara, cücelere (içini çekerek) kenderlere gelince, Quarath (ve tapınak) onları hızla, çok az sorun yaratacakları ve zamanla büyük bir ihtimalle yok olup gidecekleri küçük, tecrit edilmiş bölgelere çekilmeye zorluyordu. (Bu plan, zaten Krynn'in geri kalanları için pek bir işe yaramayan gnomelar ve cüceler için iyi işliyordu. Ama ne yazık ki kenderler buna hiç alışmamışlardı ve çıkarttıkları sorunların ardı arkası kesilmeden, yaşamın tadına vara vara, hâlâ neşeyle dünyanın dört bir yanında gezinip duruyorlardı.)

Yemeğini yerken bütün bunlar Quarath'ın aklından bir bir geçti ve kafasında planını kurmaya başladı. Bu Lady Crysania konusunda acele etmeyecekti. Böyle davranmak ne onun, işin aslına

bakılacak olursa, ne de ciflerin tarzı değildi. Her konuda sabır. Seyretmek. Beklemek. Şu anda tek bir şeye ihtiyacı vardı; o da daha fazla bilgiydi. Bu amaçla küçük altın bir çıngırak çaldı. Denubis'i Kralrahip'e götürmüş olan genç zangoç çağırıldığında, o kadar süratle ve sessizce ortaya çıktı ki sanki kapıyı açmadan, kapının altından kayıp girmişti.
"Emriniz nedir Saygıdeğer Rahip?"
"İki küçük iş," dedi Quarath başını kaldırmadan, bir not yazmakla meşguldü. "Bunu Fistandantilus'a götür. Akşam yemeğinde bana konuk olmayalı epey oluyor; onunla konuşmak istiyorum."
"Fistandantilus burada değil lordum," dedi zangoç. "Aslında, ben de bunu size rapor etmek için geliyordum."
Quarath hayret içinde başını kaldırdı.
"Burada değil mi?"
"Değil, Saygıdeğer Rahip. Dün gece ayrılmış; ya da öyle olduğunu zannediyoruz. Odası boş, eşyaları gitmiş. Söylemiş olduğu bazı şeylerden VVayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmiş olduğuna inanılıyor. Söylentilere göre büyücüler orada bir Meclis topluyormuş; ama kimse bu konuda emin değil."
"Bir Meclis," diye tekrarladı Quarath kaşlarını çatarak. Bir an için, kağıdın üzerine tüy kaleminin ucuyla vurarak sessiz kaldı. VVayreth uzaktaydı... yine de, belki de uzakta değildi... Afet...mek-tupda kullanılmış olan o garip sözcük. Büyü kullanıcıları, ortalığı yakıp yıkan bir çeşit felaket tasarlıyor olabilirler miydi? Quarath ürperdi. Yavaşça, kaleme almakta olduğu daveti buruşturdu.
"Hareketleri izlenebilmiş mi?"

"Tabii ki Saygıdeğer Rahip. Mümkün olunabildiği kadarıyla. Belli ki aylardır Tapınak'tan ayrılmamıştı. Sonra dün, esir pazarında görülmüş."
"Esir pazarı mı?" Quarath bir ürpertinin bütün bedenini kapladığını hissetti. "Ne işi varmış orada?"
"İki esir almış Muhterem Oğul."
Rahibi bir bakışıyla sorguya çeken Quarat bir şey söylemedi.
"Esirleri kendisi satın almadı lordum. Alış-veriş temcilcilerinin birinin aracılığıyla yapıldı."
"Hangi esirleri aldı?" Quarath cevabı biliyordu.
"Rahibeye saldırdıkları iddia edilenleri Saygıdeğer Rahip."
"O ikisinin ya cüceye ya da madenlere satılması için emir vermiştim."
"Barak elinden geleni yaptı; ve aslında cüce onlar için epey arttırdı lordum. Karanlık Kişi'nin adamları onu geçtiler. Barak'in yapabileceği bir şey yoktu. Skandali bir düşünsenize. Ayrıca adamları da o iki esiri okula yolladılar zaten..."
"Evet," diye mırıldandı Quarath. İşte, her şey yerli yerine oturuyordu. Fistandantilus, genç adamı, suikastçıyı almaya bile cüret etti! Sonra da ortadan kayboldu. Rapor vermeye gitmişti kuşkusuz. Ama büyücüler neden suikastçılarla ilgilensinlerdi? Fistandantilus kendisi, Kralrahibi yüzlerce kere öldürebilirdi isteseydi. Quarath'm üzerinde, açık-seçik, aydınlık bir yoldan, kara ve tehlikelerle dolu bir ormana dalmış gibi huzursuz edici bir izlenim vardı.
O kadar uzun süre huzursuz bir sessizlik içinde oturmuştu ki, rahip onu görünceye kadar genç rahip çırağı kendini hatırlatmak için üç kez ökrüsüp boğazını temizlemek zorunda kalmıştı.
"Bana bir görev daha mı verecektiniz Saygıdeğer Rahip?"
Quarath yavaş yavaş başıyla onayladı. "Evet, üstelik bu haber, bu görevi daha da önemli kılıyor. Bu işi bizzat yapmanı istiyorum. Cüceyle konuşmam gerek."
Rahip çırağı eğilip selam vererek çıktı. Quarath'ın kimi kastettiğini sormaya gerek yoktu: İstar'da tek bir cüce vardı.
Arack Rockbreaker'm kim olduğunu veya nereden geldiğini bilen kimse yoktu. Geçmişiyle ilgili hiç konuşmaz ve genellikle bu konu açıldığında o kadar hiddetle kaşlarını çatar ki, konu hemen

kapatılırdı. Bu konuda birkaç ilginç kurgu vardı; içlerinde en gözde olanı, bir suç işleyerek -dağ cücelerinin kadim yurdu olan-
Thorbardin'den sürülmüş olduğuydu. Bu suçun ne olduğunu bilen yoktu. Ayrıca kimsenin aklına cücelerin hiçbir zaman suçlularını sürgünle cezalandırmadıkları gelmiyordu; onlara idam daha insancıl geliyordu.

Diğer dedikodulara göre aslında bir Dewar -kuzenleri tarafından neredeyse tamamen yok edilmiş ve artık dünyanın ta içlerinde sefil, küskün bir hayat sürmeye itilmiş şeytani bir cüce ırkı- olduğu ısrarla söyleniyordu. Arack bir Dewar'a benzemediği, bir Dewar gibi hareket etmediği halde bu söylenti Arack'ın en sevdiği (ve aslında tek) dostunun bir ogre olmasından kaynaklanıyordu. Başka bir söylentiye göre de Arack, Ansalon'lu değildi de deniz aşırı bir yerlerden gelmişti.

İnsanların hatırlayabildiği kadarıyla ırkının en acımasız görünüşlü örneği olduğu kesindi. Yüzünü yukarıdan aşağıya geçen çentik çentik yaralar ona kaşlarını sürekli çatıyormuş izlenimi veriyordu. Şişman değildi, bir gram fazlası yoktu. Bir kedinin zerafetiyle yürüyordu; durduğu zamanlar da ayaklarını yere öyle bir basıyordu ki, toprağın bir parçasıymış izlenimi veriyordu.

Nereden gelmiş olursa olsun Arack o kadar uzun yıllardır İstar'ı yurt edinmişti ki, nereden geldiği sorusu nadiren gündeme gelirdi. İsmi Raag olan Ogreyle birlikte Oyunlar'ın gerçek olduğu eski günlerde Oyunlar'a gelmişlerdi. Kısa bir sürede halkın gözdesi oluvermişlerdi. Halk hâlâ nasıl Raag ile Arack'ın üç raundda o muhteşem minotaur Darmoork'u yendiklerini anlatırdı. Her şey Darmoork'un, cüceyi arenanın dışına fırlatıp atmasıyla başlamıştı. Hiddetten gözü dönen Raag minotauru yerden kaldırıp -birkaç korkunç bıçak yarasını da hiçe sayarak- ringin ortasındaki devasa Özgürlük Sivrisi'ne saplamıştı.

Cüce (cüce tam arena duvarından uçup ayakları üzerine indiğinde orada bir rahibin bulunuyor olması nedeniyle hayatta kalmıştı) ile ogre özgürlüklerini o gün kazanmamış olmalarına rağmen o günkü yarışlarda galibin kim olduğuna şüphe kalmamıştı. (Gerçekten de Sivri üzerindeki Altın Anahtar'a ulaşılması günler almış, minotaurun kalıntılarını oradan kaldırmak fazlasıyla zaman almıştı.)

Arack, bu dövüşün dehşetli ayrıntılarını iki yeni kölesine anlatmıştı.

"İşte bu çarpık yüzümü böyle kazandım," dedi cüce, Caramon'a, koca adam ile kenderi İstar sokaklarından geçirirken.

"Böylece Raag'la Oyunlar'da bir şanımız olduydu."

"Ne oyunları?" diye sordu Tas, ayakları zincirlerine takılıp, pazardaki kalabalığı büyük bir memnuniyet içersinde bırakıp yüzü koyun yere kapaklanırken.

Arack rahatsız olarak kaşlarını çattı. "Şu lanet olasıca şeyleri çıkartın," diye emretti, muhafızlık görevini üstlenmiş sarı benizli, devasa ogre. "Herhalde kaçıp da arkadaşını geride komazsın di mi?" Cüce, Tas'ı dikkatle süzdü. "Hayır, zannetmiyorum. Bir keresinde kaçma şansın olduğu halde kaçmadığını anlattılar bana. Benden kaçamayacağını hatırlatayım da!" Arack'ın doğal olarak çatık kaşları daha da derinleşti. "Hiç bir kender almamıştım ama pek bir şansım da olmadıydı. Sizin ikinizin birlikte satılmanız gerektiğini söylediler. Şunu sakın unutma, bence senin hiç kıymetin yok. Şimdi, hangi salak soruyu soruyordun?"

"Zincirleri nasıl çıkartacaksınız? Bir anahtar lazım değil mi? Ay..." Tas, öğrenin zinciri ellerine alıp aniden asılarak kopartmasını memnuniyet içindeki bir hayretle seyrediyordu.

"Gördün mü Caramon?" diye sordu Tas, ogre onu kaldırıp ayaklarının üzerine bırakıp, arkasından, neredeyse kenderin yeniden tozun toprağın içine düşmesine neden olacak bir biçimde iterek. "Gerçekten güçlü! Daha önce hiçbir ogreyle karşılaşmamıştım. Ne diyordum ben? A, evet oyunlar. Ne oyunları?"

"Nasıl yani, Oyunlar işte!" diye atıldı Arack çileden çıkarak.

Tas bakışlarını Caramon'a doğru kaldırdı ama koca adam yüzünü asıp omuzlarını silkti ve başını salladı. Belli ki bu, burada herkesin bildiği bir şeydi. Çok soru sormak kuşku uyandırabilirdi. Tas aklını şöyle bir yoklayarak Afet öncesi günlerle ilgili duyduğu , her öyküyü, bildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Aniden nefesi tıkanır gibi oldu, "Oyunlar!" dedi Caramon'a, cücenin dinliyor olduğunu unutarak. "İstar'ın büyük Oyunları! Hatırlamıyor musun?" Caramon'un yüzü ciddileşti.

"Yani oraya mı gidiyoruz?" Gözleri fal taşı gibi açılan Tas cüceye dönmüştü. "Gladyatör mü olacağız? Arena'da dövüşeceğiz, insanlar bizi seyredecek falan! Ay Caramon bir düşünsene! İstar'ın büyük Oyunları! Vay be, duyduğum hikâyeler..."

"Ben de duydum," dedi koca adam yavaş yavaş, "ve sen de aklındakileri çıkart cüce. Daha önce adam öldürdüm, kabul ediyorum -ama bu sadece hayatta kalabilmek içindi. Hiçbir zaman öldürmekten zevk almadım. Hâlâ yüzlerini görüyorum, bazen geceleri. Ben eğlence olsun diye adam öldürmem!"

Bunu o kadar sert bir dille söylemişti ki Raag gözünde soru işaretleriyle cüceye baktı, sopasını hafifçe kaldırdı; sarı, siğilli yüzünde sabırsız bir ifade vardı. Fakat Arack ona bakarak başını salladı.

Tas, Caramon'a daha bir saygıyla bakmaya başlamıştı. "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi kender yavaşça. "Sanırım haklısın Caramon." Yeniden cüceye döndü. "Gerçekten üzgünüm Arack ama senin için dövüşemeyeceğiz."

Arack kıkırdadı. "Dövüşeceksiniz. Neden mi? Çünkü boy-nunuzdaki tasmayı çıkartmanın tek yolu bu da ondan."

Caramon başını inatla salladı. "Ben öldürmem..."

Cüce burnundan soludu. "Siz ikiniz nerede yaşıyordunuz? Sirrion'un dibinde mi? Yoksa Solace'daki herkes sizin kadar ahmak mı? Artık kimse arenalarda ölümüne dövüşmüyor." Arack'ın gözleri buğulandı. İçini çekerek gözlerini sildi. "O günler artık geride kaldı ne yazık ki. Artık her şey sahte."

"Sahte mi?" diye tekrarladı Tas hayretle. Caramon cüceye dik dik baktı ama bir şey söylemedi; tek bir sözüne bile inanmadığı belliydi.

"On yıldır bizim arenada gerçek, adam akıllı bir dövüş olmadı," diye itiraf etti Arack. "Her şey elflerle başladı" -cüce yere tükürdü. "On yıl önce, elf rahipler -ait oldukları Cehennemlere batasıcalar-Oyunlar'a bir son vermesi için Kralrahip'i ikna ettiler. Oyunlara 'barbarca' dediler! Barbarca ha!" Cücenin çatılan kaşlarına bir de hırıltı katıldı sonra -bir kez daha içini çekip başını salladı.

"Bütün büyük gladyatörler ayrıldı," dedi Arack özlemle, gözleri geçmişteki şaşaalı günlere dalıp gitmişti. "Hobgoblin Danark: karşılaşılabilecek en sert dövüşçüydü. Ya da Tek Göz Josepf. Onu hatırladın mı Raag?" Ogre hüzünle başını salladı. "Solamniya Şövalyesi olduğunu iddia ederdi, Josepf öyle derdi. Hep, baştan aşağıya savaş zırhıyla dövüşürdü. Raag ile ben hariç, hepsi gitti." Cücenin soğuk gözlerinin derinlerinde bir ışık belirdi. "Bizim gidebileceğimiz bir yer yoktu, anladın mı, sonra -içimde Oyunlar'ın daha bitmediğine dair bir his vardı. Daha bitmedi."

Arack ile Raag, İstar'da kalmıştı. Terk edilen arenadaki meskenlerini koruyarak zamanla arenanın gayrı resmi bakıcısı olmuşlardı. Gelip geçenler onları hep orada görürdü: Raag ya sıralar arasında

yürüyerek, sıra aralarını kaba bir süpürgeyle süpürür ya da boş boş, sevgiyle Ölüm Çukurları'ndaki makinaları onaran, yağlayıp çalışmalarını sağlayan Arack'm çalışmakta olduğu arenayı seyrederdi. Cüceyi görenler bazen cücenin sakallı, kırık burunlu yüzünde garip bir tebessüm olduğunu fark ederdi.

Arack haklıydı. Oyunlar yasaklanalı daha ancak birkaç ay olmuştu ki rahipler huzur dolu şehirlerinin artık huzur dolu olmadığını fark edivermişlerdi. Barlarda ve tavernalarda endişe

verici sıklıkla kavgalar başgöstermeye başlamıştı, sokaklarda kavgalar oluyordu hatta bir keresinde büyük bir isyan bile yaşanmıştı. Oyunların yeraltına indiği (gerçek anlamda) ve artık şehrin dışındaki mağaralarda yapıldığı konusunda raporlar geliyordu. Birkaç dövülmüş ve sakatlanmış cesedin bulunması bunu ispatlar gibiydi. Sonunda, çaresizlik içinde bir grup insan ve elf lordu Kralrahip'e bir heyet yollayarak Oyunlar'ın yeniden başlamasını talep ettiler.

"Aynı bir yanardağın patlayıp yerdeki buharın ve zehirli gazların kaçmasına izin vermesi gibi," dedi bir elflordu, "görünüyor ki, özellikle insanlar Oyunlar'ı alçakça hislerinin dışa vurumu olarak kullanıyorlar."

Bu konuşma elf lordunun insan muhattaplarını pek sevin-dirmese bile, konuşmada haklı noktalar olduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardı. İlk başlarda Kralrahip, bunları duymak bile istemedi. Her zaman insanlıktan uzak yarışmalardan tiksinmiş ti. Yaşam tanrıların kutsal bir armağanıydı, öyle kana susamış bir kalabalığı eğlendirmek için alınacak bir şey değil.

"Onlara istedikleri cevabı veren ben oldumdu," dedi Arack kendini beğenerek. "Beni o güzel, süslü Mabetlerine almıyorlardı." Cüce sırıttı. "Ama kimse Raag'ı gitmeyi kafasına koyduğu bir yerden alıkoyamaz. Böylece fazla bir şansları olmadı.

" 'Oyunlar'ı yeniden başlatın,' dedim onlara; onlar da o Kaf dağındaki burunlarından bana baktılar. 'Öldürmeye gerek yok,' dedimdi onlara. 'Yani sahiden öldürmeye gerek yok. Şimdi beni dinleyin. Sokak oyuncularının Huma'yı nasıl oynadıklarını gördünüz, di mi? Bir şövalyenin yere düşüp kan içinde çırpındığını, inlediğini de gördünüz. Ama beş dakka sonra turp , gibi gidip bir blok ötede birasını içmeye başlıyor. Ben de zamanında accık öyle sokak numaralan yaptıydım ve...eh.... bi seyredin hele. Haydin Raag.'

"Raag geldi; o çirkin ve sarı yüzüyle pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

" 'Bana kılıcını ver Raag,' diye emrettimdi ben. Sonra, daha onlar tek bir kelime deyemeden kılıcımı Raag'ın karnına sapladım. Onu görmeniz lazımdı ha. Her yan kana bulandı! Ellerinden aktı, ağzından boşaldı. Şöyle bir böğürüp her yanı seyirerek, inleyerek yere devrildi.

"Onların nasıl bağırdıklarını görmeliydiniz," dedi cüce neşeyle, hatıralara başını sallayarak. "O elf lordlarını yerden toplacaz sandımdı. Ondan, onlar muhafızları çağırtıp beni göndertmeden, bizim Raag'a bi tekme salladım, aha buraya.

" 'Artık kalkabilirsin Raag,' dedimdi.

"O da oturdu, onlara sırıtaraktan. Hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı." Cüce tiz elf seslerini taklit etti.

" 'Harikulade! Nasıl yaptınız bunu? Çare bu olabilir...'"

"Nasıl yaptınız bunu?" diye sordu Tas şevkle.

Arack omuzlarını silkti. "Öğreneceksiniz. Bir sürü tavuk kanı, keskin kısmı sapına giren yaylı bir kılıç -çok basit. Onlara böyle dedim. Sonra gladyatörlere canları yanmış gibi numara yapmasını öğretmek kolay, hatta bizim Raag gibi aptallarına bile."

Tas, ogreye endişeyle baktı ama Raag halinden memnun bir tebessümle cüceye bakıyordu. "Zaten çoğu dövüşleri ahmaklara, yani seyircilere güzel görünsün diye şişirirlerdi, annadın mı. Neyse Kralrahip bayıldı" -cücenin gururla koltukları kabardı- "beni Usta bile yaptı. Şimdi benim unvanım bu. Oyunlar'ın Ustası."

"Anlamıyorum," dedi Caramon yavaşça. "Yani insanlar kandırılmak için bilet parası mı ödüyorlar? Mutlaka anlamışlardır..."

"A, tabii ki." Arack alayla baktı. "Biz bunu hiç gizlemedik ki. Artık Krynn üzerindeki en gözde spor dalı bu. İnsanlar Oyunlar'ı görsünler diyerekten yüzlerce mil aşıp geliyor. Elf lordları geliyor -hatta Kralrahip'in kendi bile geliyor bazenleri. Evet, işte geldik," dedi Arack, devasa bir stadyumun dışında durup binaya gururla bakarak.

Taştan yapılmış bina yüzlerce yıllıktı ama kimse binanın ilk başta ne amaçla yapılmış olabileceğini hatırlamıyordu. Oyunlar'ın olduğu günler taş kulelerin üzerlerinde parlak bayraklar dalgalanır ve bina insanlarla tıka basa dolardı. Ama o gün Oyunlar yoktu; yaz sonuna kadar da olmayacaktı. Duvarlar, spor tarihinin büyük olaylarını betimleyen cafcaflı resimler hariç gri, renksiz duruyordu.

261
260

Böfüm 6

Birkaç çocuk dışarda toplanmış, kahramanlardan birini görme umuduyla bekleşip duruyordu. Çocuklara hırlayan Arack, Raag'a ağır, masif kapıları açmasını işaret etti.

"Yani kimse ölmüyor mu," diye ısrar etti Caramon, eski dövüşlerin kanlı resimleriyle süslü arenaya kasvetle bakıyordu.

Tas, cücenin acaip acaip Caramon'a baktığını gördü. Arack'm bakışları aniden zalimleşip, bir şeyler hesaplarmış gibi göründü; kara, orman gibi kaşları küçük gözleri üzerinde kırıştı. Caramon fark etmemişti, o hâlâ duvar resimlerini inceliyordu. Tas bir ses çıkartınca Caramon aniden cüceye baktı. Fakat o ana kadar Arack'ın yüz ifadesi değişmişti.

"Kimse," dedi cüce sırıtıp Caramon'un koca kolunu okşayıp. "Hiç kimse..."

Ogre Caramon ile Tas'ı büyük bir odaya götürdü. Caramon'da, odanın insanlarla dolu olduğuna dair yoğun bir his vardı.

"Yeni adam," diye homurdandı Raag, Caramon yanında dururken pis, sarı parmağını ona doğru uzatarak. Bu, Caramon'un "okuF'a takdimiydi. Onun bir başkasının malı olduğunun işareti olan boynundaki demir tasmanın varlığının acı bilinciyle kızaran Caramon bakışlarını saman kaplı ahşap zeminden kaldıramadı. Raag'm beyanatına, sadece boğuk bir karşılık alan Caramon bakışlarını kaldırdı. Bir yemekhanede olduğunu gördü. Değişik ırktan ve ulustan yirmi, otuz kadar adam, küçük gruplar halinde oturmuş, yemek yiyordu.

Adamların bir kısmı Caramon'a ilgiyle bakarken; çoğu bakmıyordu bile. Birkaçı başıyla selam verdi, çoğunluğu yemeğe devam etti. Caramon ne yapması gerektiğini bilemedi, imdadına Raag yetişti. Bir elini Caramon'un omuzuna koyan ogre adamı kabaca bir masaya doğru itti. Caramon tökezlendi, neredeyse düşecekti; masaya yapışmadan önce kendini zor toparladı. Arkasını dönerek ogreye hiddetle baktı. Raag durmuş ona sırıtıyor, elleri seyiriyordu.

Faka bastım, diye fark etti Caramon, bu ifadeyi, iri adamları kavgaya sokmak için uğraşan birilerinin hep bulunduğu barlarda

263
262

çok kez görmüştü. Üstelik bunun kazanamayacağı bir dövüş olduğunu da biliyordu. Caramon iki metre boyunda olduğu halde öğrenin ancak omuzuna geliyordu ve öğrenin koca eli Caramon'un kalın boynuna iki kere dolanırdı. Caramon yutkundu, berelenmiş bacağını ovdu ve uzun tahta sıraya oturdu.

Koca insana alaycı bir bakış atan Raag'ın şaşı gözleri yemekhanedeki herkesi görebiliyordu. Omuzlarını silkip, hayal kırıklığıyla mırıldanan insanlar yemeklerine geri döndüler. Bir grup minotaurun oturduğu köşedeki bir masadan kahkaha sesleri duyuldu. Onların kahkahalarına sırıtarak karşılık veren Raag odadan ayrıldı.

Gayrı ihtiyari kızardığını hisseden Caramon sıralardan birine çökerek gözlerden kaçmaya çalıştı. Karşısında biri oturuyordu ama koca savaşçı adamın bakışlarına tahammül edemeyecekti. Öte yandan Tasslehoff'un hiç öyle bir çekingenliği yoktu. Caramon'un yanına sıraya tırmanan kender komşularına ilgiyle baktı.

"Ben Tasslehoff Burrfoot," dedi elini -demir bir tasma giymiş-karşılarında oturmakta olan iri, kara derili bir insana uzatırken. "Ben de yeniyim," diye ekledi kender, tanıştırılmamış olmaktan biraz kırılmıştı. Siyah adam bakışlarını yemeğinden kaldırarak Caramon'a baktı.

"Siz ortak mısınız?"

"Evet," diye cevap verdi Caramon, adamın öyle veya böyle Raag'a bir gönderme yapmadığına müteşekkir olarak. Aniden yemeğin kokusunu almış, ağzı sulanarak, midesi kazınarak havayı koklamaya başlamıştı. Adamın, tepeleme kızarmış geyik eti, patates, ekmek dilimleriyle dolu tabağına iştahla bakarak içini çekti. "En azından bizi iyi besleyecekler gibi"

Caramon, siyah adamın onun koca göbeğine göz atıp, tabağı tıka basa dolu, adamın yanma oturmakta olan uzun boylu, inanılmayacak kadar güzel bir kadınla bıyık altından gülerek bakıştıklarını fark etti. Kadına bakan Caramon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Sakarca ayağa kalkıp, eğilerek selam vermeye çalıştı.
"Hizmetkârınızım hanımefendi..." diye başladı.
"Otur yerine koca budala!" diye atıldı kadın hiddetle, güneşten yanmış teni daha da koyulmuştu. "Hepsini bize güldüreceksin!"
Gerçekten de birkaç adam kıkırdamıştı. Kadın dönerek adamlara dik dik baktı, eli kemerinde taşıdığı bir hançere doğru seyirtti. Kadının şimşekler çakan yeşil gözleri karşısında kahka-

halan boğazlarına düğümlenen adamlar yemeklerine geri döndüler. Hepsinin adam gibi sinmiş olduğuna emin oluncaya kadar bekleyen kadın dikkatini yeniden yemeğine vererek etini hızlı, huzursuz çatal darbeleriyle didiklemeye başladı.
"Ö-özür dilerim," diye kekeledi Caramon, koca yüzü kızararak. "Niyetim..."
"Boşver," dedi kadın gırtlaktan gelen bir sesle. Aksanı garipti, Caramon bir türlü nereli olduğunu çıkartamadı. O garip konuşma tarzı -hatta buradaki diğer insanlardan çok daha garip olan o konuşma tarzı- ve saçının -donuk, kurşun grisine benzeyen- garip rengi hariç, insana benziyordu. Saçları gür ve düzdü; arkasından örmüştü. "Burada yeni olduğunuz anlaşılıyor. Yakında bana, diğerlerinden farklı davranmaman gerektiğini anlarsın. Hem arena içinde, hem dışında. Anladın mıj'
"Arena mı?" dedi Caramon boş bir hayretle. "Sen -sen bir gladyatör müsün?"
"En iyilerinden biri hem de," dedi karşılarında oturan siyah-derili adam sırıtarak. "Ben Kuzey Ergoth'dan Pheragas; bu da Şirine Kiiri..."
"Bir Şirine! Denizin altından mı?" diye sordu Tas heyecanla. "Hani biçim değiştirebilen o kadınlardan biri ve..."
Kadın kendere öyle hiddetli bir bakış fırlattı ki Tas gözlerini kırpıştırarak sustu. Sonra bakışları hızla Caramon'a kaydı. "Sen de bunu komik buluyor musun köle?" diye sordu Kiiri, gözleri Caramon'un yeni tasması üzerinde.
Caramon elini tasmasına götürerek yeniden kızardı. Kiiri kısa, acı bir kahkaha attı ama Pheragas, Caramon'a acıyarak baktı.
"Zamanla alışırsın," dedi omuzunu silkerek.
"Ben buna hiç alışmam!" dedi Caramon, koca yumruğunu sıkarak.
Kiiri ona baktı. "Alışırsın, yoksa kalbin çok kırılır ve ölürsün," dedi kadın soğuk bir edayla. O kadar güzel bir kadın ve o kadar mağrur duruyor ki demir tasması som altın bir kolye olabilirdi, diye düşündü Caramon. Tam cevap vermeye hazırlanmıştı ki Tasslehoff'un önüne bir tabak yemeği çarparcasına koyan, yağlı önlük giyen, şişman bir adam tarafından sözü kesildi.
"Teşekkür ederim," dedi kender kibarca.
"Ayağına hizmet edilmesine pek alışma," diye hırladı aşçı. "Bundan sonra kendi tabağını kendin akan, herkes gibi. Al" -

kenderin önüne tahta bir disk attı- "al, yemek makbuzun. Bunu göstermezsen yemek yok. Bu da seninki," diye ekledi, bir tane de Caramon'a atarak.
"Benim yemeğim nerede?" diye sordu Caramon, tahta diski cebine koyarak.
Koca adamın önüne bir kâseyi küt diye bırakan aşçı gitmek için döndü.
"Ne bu?" diye hırladı Caramon, kâseye bakarak.
Tas bakmak için uzandı. "Tavuk suyu," dedi yardımsever bir edayla.
"Ne olduğunu ben de biliyorum," dedi Caramon, sesi derinden çıkıyordu. "Yani, ne bu, bir çeşit şaka mı? Çünkü komik değil," diye ekledi, ona sırıtmakta olan Pheragas ile Kiiri'ye kaşlarını çatarak. Sırada, oturduğu yerde donen Caramon uzanıp aşçıyı yakaladı, onu geri doğru çekti.
"Al bu bulaşık suyunu ne yapacaksan yap, bana yiyecek bir şeyler getir!"

Hayret verici bir hızla ve ustalıkla kendini Caramon'un elinden kurtaran aşçı koca adamın kolunu sırtına çevirip, yüzünü çorba kâsesinin içine soktu.

"Ye; hoşuna gitse fena olmaz," diye hırladı aşçı, Caramon'u saçından tuttuğu gibi, sular akan kafasını kâseden çıkartarak. "Çünkü -söz konusu yemekse- bir ay boyunca senin yiyip yiyeceğin bu."

Tasslehoff'un yüzü aydınlanarak yemeği bıraktı. Kender odadaki herkesin de, yine, -artık bu kez- kavga çıkacağından emin olarak yemek yemeği bıraktığını fark etti.

Yüzünden çorbalar damlayan Caramon'un yüzü ölü gibi bembeyaz olmuştu. Yanaklarında allıklar vardı ve gözleri tehlikeli biçimde parlıyordu.

Aşçı, yumruklarını sıkmış adamı kendini beğenmiş bir edayla süzüyordu.

Tas, şevkle aşçının yere yapışmasını seyretmek için bekledi. Caramon'un koca yumruğu sıkıldı, eklem yerleri bembeyaz kesildi. Koca ellerinden birini kaldırdı ve -yavaş yavaş- yüzündeki çorbayı silmeye başladı.

Alaylı bir ifadeyle burnunu büken aşçı döndü ve sallana sal-lana uzaklaştı.

Tas içini çekti. Bunun eski Caramon'la bir ilgisi olmadığı kesin, diye düşündü hüzünle, çıplak elleriyle iki ejderanın kafalarını bir-
birine tokuşturarak öldüren adamı hatırlayarak; koca adamı soymaya teşebbüs etme gafletinde bulunan on beş serseriyi çeşitli yaralarla hizaya sokmuş olan Caramon'u hatırlayarak. Caramon'a gözünün ucuyla bakan Tas dilinin ucuna kadar gelen sivri sözleri yutup, kalbi burkularak yemeğine döndü.

Caramon yemeğini yavaş yavaş yedi; çorbayı kaşıklıyor, tadını bile almadan yutuyordu. Tas kadın ile siyah derili adamın yine bakıştıklarını gördü; bir an için kender, Caramon'a güleceklerinden korktu. Gerçekten de Kiiri bir şey söylemeye başlamıştı ama -odanın ön kısmına bakarak- hemen ağzını kapattı ve yemeğine geri döndü. Tas, Raag'ın yeniden yemekhaneye girdiğini gördü, iki iri yarı insan da peşi sıra geliyordu.

Gelip Caramon'un arkasında durdular. Raag, koca savaşçıyı dürttü.

Caramon yavaş yavaş arkasını döndü. "Ne var?" diye sordu, Tas'ın hiç duymamış olduğu donuk bir sesle.

"Sen gel şimdi," dedi Raag.

"Yemek yiyorum," diye başladı Caramon ama daha sözünü bitiremeden iki insan koca adımı kollarından tuttuğu gibi sıradan çekip çıkarttılar. O zaman Tas, Caramon'un eski ruhunun bir pırıltısını gördü. Yüzü çirkin bir kırmızı rengini alan Caramon birine beceriksizce bir yumruk atmaya çalıştı. Fakat alay edercesine sırıtan adam kolaycacık kaçındı. Yanındaki Caramon'un midesine acımasızca bir tekme indirdi. Caramon inleyerek iki büklüm oldu, dört ayağı üzerine yere düştü. İki insan, onu tutup ayağa kaldırdı. Başı önüne sarkan Caramon, kendisini götürmelerine izin verdi.

"Durun! Nereye..." Tas ayağa kalktı ama güçlü bir elin, elini kavradığını hissetti.

Kiiri onu uyarırcasına başını sallayınca Tas yeniden yerine oturdu.

"Ona ne yapacaklar?" diye sordu

Kadın omuzlarını silkti. "Yemeğini bitir," dedi sert bir sesle.

Tas çatalını bıraktı. "Pek aç değilim," diye mırıldandı ümitsizce; aklı cücenin arena dışında Caramon'a garip ve zalim bir ifadeyle bakışına gitmişti.

Kenderin karşısında oturan siyah derili adam kendere gülümsedi. "Haydi," dedi; ayağa kalkıp elini dostça Tas'a uzatarak, "sana odanı göstereyim. Hepimiz ilk gün bundan geçeriz. Arkadaşın iyi olacak -zamanla."

"Zamanla," diye burnundan soludu Kiiri, tabağını ittirerek.

Tas, Caramon ile paylaşacağını söyledikleri odada tek başına yattı. Odada pek bir şey yoktu. Arenanın altında bulunan oda, odadan çok bir hapishane hücresine benziyordu. Ama Kiiri ona, gladyatörlerin böyle odalarda yaşadığını söylemişti.

"Temiz ve sıcak," dedi kadın. "Bu dünyada, yaşadıkları yer için bunu söyleyemeyen çok insan var. Ayrıca, eğer lüks içinde yaşıyor olsaydık, yumuşardık."

Eh, bu konuda bir tehlike olmadığı kesindi; çıplak, taş duvarlara, saman kaplı yere, üzerinde bir sürahi ile kâse bulunan masaya ve eşyaları için konulmuş iki şifoniyere bakan kenderin görebildiği kadarıyla. Yukarıda, tavanda bulunan, toprak seviyesindeki küçük bir pencereden güneş ışınlarından bir huzme içeri giriyordu. Sert yatağa uzanan Tas güneşin oda içindeki yolculuğunu seyretti. Kender ortalığı kolaçan etmeye çıkabilirdi ama Caramon'a neler olduğunu öğreninceye kadar böyle bir şeyin kendisini pek mutlu etmeyeceğine karar verdi.

Güneşin zemin üzerindeki çizgisi uzadıkça uzadı. Bir kapı açılınca Tas hevesle yerinde doğruldu ama sadece başka bir köle kapıyı açarak, yere bir bohça atıp yeniden gitmişti. Çuvalı inceleyen Tas'ın kalbi ezildi. Bunlar Caramon'un eşyalarıydı! Üzerinde bulundurduğu her şey - giysileri de dahil! Tas bunları, üzerlerinde kan lekesi arayarak endişeyle inceledi. Hiçbir şey yoktu. Hepsi normal görünüyordu... Eline, gizli bir iç cepte bulunan sert bir şey geldi.

Tas aceleyle bunu çekip çıkarttı Kenderin nefesi kesildi. Par-Salian'dan gelen büyülü alet! Nasıl oldu da bunu gözden kaçırmışlar, diye merak etti, elinde evirip çevirdiği mücevherli güzelim kolye tokasına hayranlıkla bakarken. Tabii ya, büyülü, diye hatırlattı kendi kendine. Şu anda ucuz ve adi bir süs J eşyasından başka bir şeye benzemiyordu ama Par-Salian'ın bunu saltanat asası gibi bir nesneye çevirdiğini gözleriyle görmüştü. Belli ki ortaya çıkmak istemiyorsa, kendisini buldurmama gibi bir özelliği vardı.

Nesneyi elleyen, elinde tutan, güneşin parlak taşları üzerinde kıvılcımlar saçmasını seyreden Tas özlemle içini çekti. Bu hayatında gördüğü en zarif, en olağanüstü, en muhteşem şeydi. Buna sahip olmayı inanılmayacak kadar çok istiyordu. Hiç düşünmeden kalkmış, keselerine doğru giderken yakaladı kendi
kendisini.

Tasslehoff Burrfoot, dedi içinden Flint'inkine huzursuz edici derecede benzeyen bir ses, burnunu soktuğun bu şey ciddi bir İş. Bu Geri Dönüş Yolu. Par-Salian bizzat, yani Koca Par-Salian bunu Caramon'a ciddi bir merasimle verdi. Bu, Caramon'a ait. Bu onun; senin bunun üzerinde hiçbir hakkın yok!

Tas ürperdi. Hayatında daha önce böyle şeyler düşünmediği kesindi. Alete kuşkuyla baktı. Belki de bu rahatsız edici düşünceleri aklına sokan bu aletti! Bu işe karışmak istemediğine karar verdi. Aceleyle aleti taşıyıp Caramon'un sandığına koydu. Sonra da fazladan bir tedbir olarak sandığı kitledi ve anahtarı Caramon'un cebine koydu. Daha da mutsuz olarak yatağına döndü.

Güneş anca kaybolmuş ve kender de git gide daha çok huzur-suzlanmaya başlamıştı ki dışarıdan bir ses duydu. Kapı tekmelenerek vahşice açıldı.
"Caramon!" diye bağırdı Tas dehşet içinde, ayağa fırlayarak.

O iki serseri insan koca adamı eşikten sürükleyip, yatağına fırlatıp attılar. Sonra sırıtarak, kapıyı arkalarından çarpıp, ayrıldılar. Yataktan alçak bir inilti sesi geliyordu.

"Caramon!" diye fısıldadı Tas. Aceleyle su dolu ibriği alıp leğenin içine biraz su boşalttıktan sonra, bunu koca savaşçının yatağına götürdü. "Ne yaptılar?" diye sordu yavaşça, adamın dudaklarını ıslatarak.

Yeniden inleyen Caramon, yavaşça başını silkeledi. Tas aceleyle koca adamın bedenine bir göz gezdirdi. Görünürde bir yara yoktu, kan yoktu, şişlik yoktu; ne çürük ve de kırbaç izi vardı. Yine de işkence görmüştü; o kadarı aşikardı. Bedeni ter içindeydi ve gözleri kaymıştı. Arada sırada bedenindeki kaslar kasılarak seyiriyor ve ağzından bir acı iniltisi çıkıyordu.

"Gergi...gergiye mi gerdiler?" diye sordu Tas yutkunarak. "Yoksa tekerleğe mi bağladılar? Başparmak kerpeteni mi?" Bunların hiç biri bedende iz bırakmazdı, en azından duyduğu kadarıyla.

Caramon bir şeyler geveledi.
"Ne?" Tas yanına doğru eğildi, adamın yüzünü suyla yıkadı. "Ne dedin? Jim...jim...ne? Dediğini anlayamadım." Kenderin kaşları çatıldı. "Hiç öyle jimle başlayan bir işkence duymadım ama," diye mırıldandı. "Acaba ne?"
269
268

Caramon, yine inleyerek sözcüğü tekrarladı.
"Jim... jim... jimnastik!" dedi Tas zaferle. Sonra elindeki sürahiyi yere düşürdü. "Jimnastik! Bu bir işkence değil!"
Caramon yeniden inledi.
"Bu beden eğitimi seni koca bebek seni!" diye haykırdı Tas. "Yani ben burada endişeler içinde hastalanıp, bütün korkunç şeyleri hayal edip beklerken, sen beden eğitimi mi yapıyordun?"
Caramon'un ancak kendini yataktan kaldıracak kadar gücü kuvveti kalmıştı. Koca ellerinden birini uzatarak Tas'ı gömleğinin yakasından tuttuğu gibi burun buruna gelecek şekilde kendine çekti.
"Bir keresinde beni goblinler yakalamıştı," dedi Caramon kaba bir fısıltıyla, "beni bir ağaca bağlamışlardı ve geceyi bana işkence ederek geçirmişlerdi. Xak Tsaroth'da ejderanlar tarafından yaralanmıştım. Karanlık Kraliçe'nin zindanlarında bebek ejderhalar bacaklarımı didiklemişti. Ve sana yemin ederim; şu anda hissettiğim ağrıları hayatımda hissetmemiştim! Beni kendi halime bırak; bırak rahat rahat öleyim."
Bir inilti daha çıkartan Caramon'un eli yanına düştü. Gözleri kapandı. Sırıtmamak için kendini zor tutan Tas kendi yatağına geri döndü.
"Şimdi ağrısı sızısı var zannediyor," diye düşündü kender, "dur hele bir sabah olsun!"
İstar'daki yaz sona erdi. Sonbahar geldi; hatıralardaki en güzel sonbaharlardan biri. Caramon'un eğitimi başlamıştı ve savaşçı ölmemişti tabii ki; ama zaman zaman ölümün daha kolay olduğunu düşünmüyor değildi. Tas da koca şımarık bebeği birçok kez, kızdırarak hüzünlendirmişti. Bunlardan biri, Tas'ın içler parçalayan bir hıçkırık sesiyle uyanmasıyla olmuştu.
"Caramon?" demişti Tas, uykulu uykulu yatağında doğrulup oturarak.
Hiç cevap gelmemişti ama bir hıçkırık sesi daha duyulmuştu.
"Ne var?" diye sormuştu Tas aniden endişelenerek. Yataktan çıkıp soğuk, taş zemin üzerinden yürümüştü. "Bir rüya mı gördün?"
Mehtapta Caramon'un başıyla evet işareti yaptığını görmüştü.
"Tika'yla ilgili miydi?" diye sormuştu, koca adamın kederi karşısında kendi gözleri yaşlarla dolan, yumuşak kalpli kender. "Değil mi? Raistlin miydi? Değil mi? Seninle mi ilgiliydi? Korkuyor
270
musun...'
"Bir kek!" diye hıçkırmıştı Caramon.
"Ne?" diye sormuştu Tas boş boş.
"Bir kek!" diye hüngür hüngür ağlamıştı Caramon. "Ah Tas! Çok açım. Rüyamda bir kek gördüm, hani Tika'nın pişirdiği keklerden; hani üstü yapış yapış bal ve o minik, çıtır fıstıklarla kaplı keklerden...."
Yerden bir pabuç alan Tas bunu ona fırlattıktan sonra sinir ola ola yatağına dönmüştü.
Fakat bu iki aylık sert eğitimin sonunda Tas, Caramon'a baktığında, bunun, koca adamın tam ihtiyacı olan şey olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Koca adımın göbeğindeki yağ katmanları yok olmuş, sarkık butları bir kez daha sert ve kaslı hale gelmişti; kollarındaki, göğsündeki ve sırtındaki kaslar kendini gösteriyordu. Gözleri parlak ve keskindi artık; o donuk, boş bakış gitmişti. Cüce içkileri bedeninden terle atılmış, burnundaki kızarıklık ve yüzündeki tombiş görüntü gitmişti. Sürekli güneş altında olmaktan teni de kararmıştı. Cüce, İstar'da o

günlerde moda olduğu üzre, Caramon'un kahverengi saçının uzatılmasına karar vermişti; artık yüzünü çevreleyen saçları sırtından aşağıya doğru dalgalanıyordu.

Artık çok da usta bir savaşçı olmuştu. Caramon daha önceden de çok iyi eğitim almış olmasına rağmen bu aldığı eğitim resmi olmayan bir eğitimdi, silah kullanma tekniklerinin çoğunu üvey ablası Kitiara'dan kapmıştı. Fakat Arack dünyanın dört bir yanından eğitmenler getirtmişti ve Caramon artık en iyilerden ders alıyordu.

Sadece bu kadarla da kalmıyordu, her gün gladyatörler arasında tutuşulan dövüşlerde kendi yerini korumak zorunda da kalıyordu. Bir zamanlar, güreş yeteneğiyle övünen Caramon, sadece iki raund sonra, Kiiri adlı kadın tarafından tuş edilince utanç içinde kalmıştı. Siyah adam Pheragas, ilk hamleden sonra Caramon'un kılıcını uçurduktan sonra bir de kendi kalkanıyla kafasına sertçe vurmuştu.

Fakat Caramon çabuk kavrayan, dikkatli bir öğrenciydi. Doğal yeteneği çabuk öğrenmesine olanak kılmıştı; ve çok geçmemişti ki Arack, koca adamın Kiiri'yi kolaycacık fırlattıktan sonra soğukkanlılıkla Pheragas adlı adamı kendi numarasında bağlayıp siyah adamı kendi üç dişli mızrağıyla arenanın zeminine mıhlamasını,

neşeyle seyretmeye başlamıştı.

Caramon da uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Hâlâ demir tasmadan nefret ediyordu ve ilk başlarda bir gün geçmiyordu ki bu tasmayı kopartıp kaçmak için büyük bir istek duymasın. Fakat kendisine verilen eğitime olan ilgisi arttıkça bu hisleri de azaldı. Caramon her zaman disiplinli bir yaşamdan zevk almıştı. Her zaman için, birisinin kendisine yapacağı şeyi ve yapacağı şeyi ne zaman yapması gerektiğini söylemesinden hoşlanmıştı. Tek sorunu rol yapmak konusundaki yeteneğinden kaynaklanıyordu.

Her zaman, hatta biraz da aşırı derecede açık yürekli ve dürüst bir insan olan Caramon'un eğitiminin en berbat kısmı, kaybediyor-muş rolü yapması gereken zamana gelince ortaya çıkıyordu. Rolf sırtına bastığı zaman yalancıktan bir acıyla yüksek sesle bağırması gerekiyordu. Barbar ona içine katlanır, sahte kılıcıyla hamle yaptığında sanki çok kötü yaralanmış gibi yığılmasını öğrenmesi gerekiyordu.

"Hayır! Hayır! Hayır! seni koca ahmak seni!" diye bağırıyordu Arack tekrar ve tekrar. Caramon'a küfreden cüce, bir gün adama doğru giderek tam suratının ortasına kuvvetli bir yumruk indirdi.

"Aahh!" diye haykırdı Caramon gerçek acıyla; olanları zevkle seyreden Raag'ın bakışları altında karşılık vermeye cesaret edememişti.

"işte..." dedi Arack, zaferle durup, yumruklar sıkılı ve yumruklarının oynak yerleri kan içinde. "Bu bağırtını hatırla. Ahmaklar buna bayılır."

Fakat, rol yapma konusunda Caramon'da hiç umut olmadığı çıktı ortaya. Bağırdığı zamanlar bile bunu daha çok, "ölmekte olan birinden ziyade, poposuna cimdik yiyen bir yosma" gibi yaptığını söylemişti Arack, Kiiri'ye bezginlikle. Derken bir gün cücenin aklına bir fikir geldi.

Fikir aklına, akşamüstü eğitimini seyrettiği sırada gelmişti. O sırada küçük bir izleyici grubu da vardı. Ticari açıdan karlı olduğunu anlayınca, Arack zaman zaman, halkın belirli üyelerinin içeri alınmasına izin verirdi. O sırada, Solamniya'dan buraya ailesiyle gelmiş olan bir soyluyu ağırlıyordu. Soylunun çok tatlı iki genç kızı vardı; kızlar arenaya girdikleri andan itibaren gözlerini Caramon'dan ayıramamışlardı.

"Neden geçen gece dövüştüğünü görmedik?" diye sordu biri j babasına.

Soylu, bir cevap istercesine cüceye baktı.

"Daha yeni," dedi Arack terslenerek. "Hâlâ eğitiliyor. Daha yarışlara anca hazır sayılır. Aslında, onu da ...Yarışlar'a ne zaman geleceğim demiştiniz?"

"Gelmiyoruz," diye başladı soylu ama kızlarının ikisi birden kederle bağırdı. "Eh," diye düzeltti, "belki geliriz -eğer bilet bulabilirsek."

Gözleri yeniden Pheragas ile kılıç antremanı yapmakta olan Caramon'a kayan kızların ikisi birden ellerini çırptılar. Genç adamın güneşte yanmış bedeni terle parlıyor, saçları nemli

bulkeller halinde yüzüne yapışıyordu; ayrıca iyi eğitimli bir atletin zarafetiyle hareket ediyordu. Kızların hayran bakışlarını fark eden cücenin aklına aniden Caramon'un ne kadar yakışıklı bir genç adam olduğu gelivermişti.

"O kazanmalı," dedi kızlardan biri içini çekerek. "Onun kaybettiğini görmeye tahammül edemem!"

"Kazanacak," dedi diğeri. "O kazanmak için yaratılmış. O hep galip olan birine benziyor."

"Tabii ya! Bu bütün sorunlarımı çözüyor!" dedi cüce aniden, soylu ile ailesinin şaşırarak kendisine bakmalarına neden olmuştu. "Galip! Onu böyle sunacağım. Hiç yenilmeyen! Yenilmeyi bilmiyor! Eğer onu yenecek olan olursa kendi hayatını kendi elleriyle alacağına yemin etti!"

"Yo, hayır!" diye bağırdı iki kız birden dehşetle. "Bize öyle söylemeyin."

"Doğru," dedi cüce ciddiyetle, ellerini ovuşturarak. "Kilometrelerce uzaktan gelecekler," diye anlattı o gece Raag'a, "kaybettiği gece orada olabilmeyi umarak. Ve tabii ki, o kaybetmeyecek - tamamen yenilmeyecek, uzun bir süre. Bu arada kızların kalbini çalacak. Daha şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. Gerekli kostümüm de var..."

Öte yandan Tasslehoff da arenadaki yaşantısını oldukça ilgi çekici bulmaya başlamıştı. İlk başta gladyatör olamayacağı kendisine söylendiğinde çok incinen Tas (Tas kendisini- Kenderyurdu'nun bir kahramanı olan- başka bir Kronin Thistleknot olarak görmeye başlamıştı bile) birkaç gün canı sıkılarak etrafta dolaştı. Bu dolaşmaları, mutlu mesut odasını karış-tırken kendisini yakalayan hiddetten gözüdönmüş bir minotaur tarafından neredeyse öldürülecekken bir nihayet buldu.

Minotaurlar çok hiddetli olurlar. Sadece bu sporun aşkıyla arenalarda dövüştükleri için kendilerini üstün bir ırk kabul ederler; diğerlerinden ayrı yiyip içerler. Onların yaşadıkları bölümlere dokunulmaz ve girilemez.

Kenderi, Arack'm önüne kadar sürükleyerek getiren minotaur, Tas'ı parçalayıp kanını içmek istemişti. Cüce de bunu kabul edebilirdi -kendisi de kenderleri pek gerekli görmediğinden- ama Arack, bu iki esiri aldıktan az bir süre sonra Quarath ile yaptığı konuşmayı hatırlamıştı. Her nedense ülkedeki en yüksek tapınak otoriteleri bu ikisinin başına bir şey gelmemesine çok özen gösteriyordu. Minotaurun ricasını, o yüzden geri çevirmişti, ama zevk olsun diye parçalaması için ona yabani bir domuz vererek onu yatıştırmıştı. O zaman Arack, Tas'ı bir kenara çekerek birkaç kere yüzünü tokatlamış ve eğer kender gece geri geleceğine dair söz verirse gezmesi için şehre çıkmasına izin vereceğini söylemişti.

Zaten arenadan dışarı sızıp duran Tas bu habere çok memnun olmuş, cücenin bu iyiliğine karşılık olarak beğeneceğini umduğu minik bir süs eşyası getirmişti. Bu ilgisini oldukça takdir eden Arack, Tas'ı Caramon'a çaktırmadan pasta vermeye çalışırken yakaladığında, kırbaçlaması gerektiği halde sadece sopayla vurmakla yetinmişti.

Böylece Tas, dilediği gibi İstar'a girip çıkabiliyordu; özellikle kenderlerden hiç hoşlanmayan şehir muhafızlarından kaçınmayı hemen öğrenmişti. Ve böylelikle Tasslehoff, Tapınak'a bile girebilmeyi başarmıştı.

Bütün bu eğitimi, rejimi ve diğer sorunlarının ortasında Caramon asıl amacını hiç göz ardı etmemişti. Lady Crysania'dan soğuk, kısa bir mesaj almıştı; o yüzden kadının iyi olduğunu biliyordu. Ama hepsi bu kadardı. Raistlin'den hiç iz yoktu.

İlk başlarda Caramon, arenanın dışına çıkmasına hiç izin verilmediği için kardeşini veya Fistandantilus'u hiç bulamayacak diye umutsuzluğa kapılmıştı. Fakat çok geçmeden Tas'ın birçok yere kendisinden, hatta özgür olduğu zamanlarda bile, çok daha kolay girip, olup biteni görebildiğini fark etmişti. İnsanların kenderlere, çocuklara davrandıkları gibi davranma alışkanlıkları vardır -sanki orada değillermiş gibi davranırlar. Ayrıca Tas, gölgeler arasında

erimek, perdelerin altına sinmek veya koridorlardan sessizce süzülmek konusunda kenderlerin pek çoğundan çok daha becerikliydi.

Bunlara ilaveten Tapınak o kadar geniş ve o kadar kalabalıktı ki ve hemen hemen günün bütün saatlerinde gelip gitmeler olduğundan bir kenderin gözden kaçması çok kolaydı ya da en fazla, huzursuzca ayak altından çekilmesi söylenebilirdi kendisine. Mutfaklarda çalışan birkaç kender kölenin ve hatta serbestçe girip çıkan birkaç kender rahibin olması, işi daha da kolaylaştırıyordu.

Tas bunlarla, özellikle de bunların varlığını daha önce duymamış olduğu için kender rahiplerle arkadaş olup yurdu hakkında sorular sormayı can-ı gönülden isterdi. Ama cesaret edemedi. Caramon onu çok konuşmaması konusunda uyarmıştı ve ilk kez Tas bu ihtarı ciddiye aldı. Ejderhalar veya Afet veya herkesi üzecek bir konu hakkında konuşmamak için tetikte olmaktansa hiç bulaşmamanın daha kolay olacağına karar verdi. Böylece Tapınak'-ta her yere burununu sokup, bilgi toplamakla yetindi.

"Crysania'yı gördüm," diye rapor verdi bir gece akşam yemeğinden ve Caramon'un Pheragas ile yaptığı bir güreşten döndüklerinde. Caramon odanın ortasında, Arack onun kılıç dışındaki silahlarda da ustalaşmasını istediği için topuz ve zincirlerle idman yaparken Tas yatağa uzanmıştı. Caramon'un daha epey bir idman yapması gerektiğini fark eden Tas yatağın en ucuna -koca adamın o vahşi topuz savuruşlarından uzağa- büzüştü.

"Nasıl?" diye sordu Caramon kendere ilgiyle bakarak.

Tas başını salladı. "Bilmiyorum. İyiye benziyor, sanırım. En azından hasta görünmüyor. Ama mutlu da görünmüyor. Yüzü solgun; onunla konuşmaya çalıştığımda beni duymamazlığa geldi. Beni tanıdığını zannetmiyorum."

Caramon kaşlarını çattı. "Bak bakalım sorunun ne olduğunu öğrenebilecek misin," dedi. "Hatırlasana, o da Raistlin'i arıyordu. Belki onunla bir ilgisi vardır."

"Tamam," diye cevap verdi kender, sonra topuz başının üzerinden ıslık çalarak geçerken başını eğdi. "Bana baksana, biraz dikkatli ol! Biraz geri git." Endişeyle tepe saçını elledi, saçlarının yerinde olup olmadığını anlamak için.

"Raistlin dedim de," dedi Caramon alçak sesle. "Bugün onunla ilgili bir şeyler de bulmadın her halde?"

Tas başını salladı. "Sordum, sordum. Fistandantilus'un zaman zaman gelip giden çırakları var. Ama kimse Raistlin'e benzeyen birini görmemiş. Ayrıca biliyorsun ki altın rengi teni ve kum saati gözleri olan herkes göze batar. Ama" -kender daha neşeli görünü-

yordu- "yakında bir şeyler bulabilirim. Duyduğuma göre Fistandantilus geri dönmüş."

"Öyle mi?" Caramon topuzu savurmayı bırakarak Tas'a döndü.

"Evet. Ben görmedim ama rahiplerin bir kısmı bu konuda konuşuyordu. Sanırım dün gece yeniden ortaya çıkmış, tam Kralrahip'in Kabul Salonu'nun ortasında belirivermiş. Öylece -puff! Ortaya çıkıvermiş. Son derece artistik."

"Evet," diye homurdandı Caramon. Topuzu düşünceli düşünceli savurdu, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Tas esneyerek yatmak için yerleşmeye başladı. Caramon'un sesi onu sıçratarak yeniden uyandırdı.

"Tas," dedi Caramon, "bu bizim şansımız."

"Ne için şansımız?" diye esnedi kender yeniden.

"Fistandantilus'u öldürmek için şansımız," dedi savaşçı yavaşça.

Caramon'un soğuk sözleri kenderi hemen uyandırmıştı.

"Ö-öldürmek mi! Bence -m- sen bu konuda biraz daha düşünmelisin Caramon," diye kekeledi Tas. "Yani, şey, bir de işe şu tarafından bak. Fistandantilus denen bu adam gerçekten, gerçekten iyi, yani, yetenekli bir büyü kullanıcısı. Eğer söylenenler doğruysa, Raistlin ile Par-Salian'ın toplamından daha mükemmel bir büyücü. Böyle bir adamın arkasından süzülüp, öyle

pattadanak öldüre-mezsin. Özellikle de o güne kadar kimseyi öldürmediysen! Yani elimizi bu işe alıştıralım demiyorum yanlış anlama ama..."
"Uyumak zorunda, öyle değil mi?" diye sordu Caramon.
"Şey," diye kekeledi Tas, "sanırım öyle. Herkes uyumak zorunda sanırım, büyü kullanıcıları bile..."
"En çok da büyü kullanıcıları," diye kesti sözünü Caramon buz gibi bir edayla. "Uyumazsa Raistlin'in ne kadar zayıfladığını hatırlıyor musun? Ve bu, bütün büyücüler için geçerli, hatta en güçlüleri için bile. Büyük savaşları -Kaybedilmiş Savaşlar'ı- kaybetmelerinin bir nedeni de buydu. Dinlenmeleri gerekiyordu. Ayrıca 'biz' demekten de vazgeç. Bunu ben yapacağım. Senin yanımda gelmene bile gerek yok. Sen odasının nerede olduğunu, ne tür savunma mekanizmaları olduğunu ve ne zaman yattığını öğren yeter. Ben oradan ötesini hallederim."
277
276

"Caramon," diye başladı Tas tereddütle, "sence bu doğru mu? Yani, büyücülerin seni bu yüzden geri yolladıklarını biliyorum. En azından ben öyle olduğunu zannediyorum. Her şey sonunda orada karışıyor. Ayrıca Fistandantilus denen bu adamın çok kötü biri olduğunu biliyorum, siyah cüppe giyiyor falan; ama onu öldürmek doğru mu? Yani, böyle bir şey yapmak bizi de en az onun kadar kötü yapar, öyle değil mi?"
"Umurumda değil," dedi Caramon hiç duygulanmadan; gözleri yavaş yavaş bir ileri, bir geri salladığı topuzdaydı. "Söz konusu olan; ya onun hayatı, ya da Raistlin'inki Tas. Eğer ben şimdi Fistandantilus'u öldürürsem, yani bu zamanda; o zaman ileriye gelip Raistlin'in yakasına yapışamayacak. Raistlin'i o paramparça olmuş bedenden kurtarabilir, onu yeniden tam bir insan haline sokabilirim Tas! Bir keresinde bu adamın şeytani etkisinden kurtarabilmiştim onu -o zaman onun eski Raist gibi olacağını biliyorum. Benim o çok sevdiğim küçük kardeşim." Caramon'un sesi dalgınlaştı, gözleri nemlendi. "Gelip bizimle yaşayabilir Tas."
"Ya Tika?" diye sordu Tas tereddütle. "O senin birini öldürmen konusunda ne hissedecek?"
Caramon'un kahverengi gözlerinde hiddetle şimşekler çaktı. "Sana daha önce de söylemiştim -onun hakkında konuşma Tas!"
"Ama Caramon..."
"Ciddiyim Tas!"
Ve bu kez koca adamın ses tonundan Tas'ın fazla ileri gittiğim ifade eden bir ton vardı. Kender yatağında hüzünle kamburunu çıkartıp oturdu. Ona bakan Caramon içini çekti.
"Bak Tas," dedi sakin sakin, "bir kere açıkladım bunu sana. Tika'ya iyi davranamadım. Beni evden atmakta haklıydı, bunu şimdi anlıyorum, gerçi bir zamanlar onu hiç affedemeyeceğimi zannediyordum." Koca adam bir an için sessizleşti, düşüncelerine çeki düzen vermeye çalıştı. Sonra, yeniden içini çekerek devam etti. "Ona bir keresinde, Raistlin hayatta olduğu sürece, benim için ilk sırada olacağını söylemiştim. Onu, ona bütün sevgisini verebilecek birisini bulması konusunda uyarmıştım. İlk başlarda, Raistlin kendi yoluna gittiğinde, bunu yapabilirim gibi gelmişti. Ama" - başını salladı- "bilmiyorum. Ve Tika hakkında da düşüneme-. yeceğim! O-o hep ayağıma bağ oluyor..." '
Tas'ın bütün söyleyebildiği, "Ama Tika seni çok seviyor!" idi. Ve tabii ki yanlış bir seçimdi. Caramon kaşlarım çatarak, topuzunu
278
yeniden savurmaya başladı.
"Tamam Tas," dedi, sesi o kadar derinden geliyordu ki, sanki kenderin ayaklarının dibinden çıkıyordu, "sanırım bu sözlerin veda anlamına geliyor. Cüceden başka bir oda iste. Ben dediğimi yapacağım ve eğer işler rast gitmezse, senin de başının belâya girmesini istemiyorum..."

"Caramon, sana yardım edemem, demek istemediğimi biliyorsun," diye geveledi Tas. "Bana ihtiyacın var!"

"Evet sanırım öyle," diye kekeledi Caramon, kızararak. Sonra Tas'a bakarak özür dilercesine gülümsedi. "Özür dilerim. Bir daha Tika hakkında konuşma yeter, tamam mı?"

"Tamam," dedi Tas mutsuzca. Koca adam silahlarını kaldırıp, yatmak için hazırlanırken o da Caramon'a karşılık olarak gülümse-mişti. Ama bu keyifsiz bir tebessümdü; yatağına büzüşüp yattığında Flint öldüğünden beri kendini hissetmediği kadar mutsuz ve sıkkın hissediyordu kendini.

"Kesinlikle o bunu hiç tasvip etmezdi," dedi Tas kendi kendine, yaşlı, huysuz cüceyi düşünerek. "Onu duyabiliyorum bile. 'Aptal, kapı kulpu kılıklı kender!' derdi. 'Büyücüleri öldürmekmiş! Niye herkesi zahmetten kurtarıp, kendi kendinizi temizlemiyorsunuz!' Sonra Tanis de var," diye düşündü Tas daha da hüzünlenerek. "Onun da ne diyeceğini hayal edebiliyorum!" Yattığı yerde dönen Tas battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Keşke burada olsaydı! Burada bize yardım edebilecek birilerinin olmuş olmasını öyle isterdim ki! Caramon sağlıklı düşünemiyor, biliyorum, düşünemiyor! Ama ben ne yapabilirim? Ona yardım etmem gerek. O benim arkadaşım. Üstelik ben olmazsam başını da belâdan kurtaramaz!"

Ertesi gün Caramon'un Oyunlar'daki ilk günüydü. Tas, sabahın erken vakitlerinde Tapınak'a ziyaretini yapmış ve o akşamüstü yapılacak olan, Caramon'un dövüşünü seyredecek şekilde geri dönmüştü. Yatağa oturmuş kısa bacaklarını bir ileri, bir geri sallayan kender, cüce ile Pheragas'ın kostümünü getirmelerini bekleyen Caramon sinirli sinirli volta atarken raporunu veriyordu.

"Haklısın," diye itiraf etti Tas gönülsüzce. "Görünüşe göre Fistandantilus'un epey bir uykuya ihtiyacı var. Her gece erkenden yatıp ölü gibi uyuyor -ya-yani" Tas kekeledi- "yani sabaha kadar deliksiz bir uyku çekiyor."

Caramon ona suratsızca baktı.

"Muhafızlar?"

"Yok," dedi Tas omuzlarını silkerek. "Kapısını kitlemiyor bile. Tapmak'ta kimse kapısını kitlemiyor. Sonuç olarak orası kutsal bir yer; ya herkes birbirine güveniyor, ya da kilit altında tutacak bir şeyleri yok. Bilirsin," dedi kender düşünceler içinde, "ben hep kapı kilitlerinden nefret etmişimdir ama şimdi onlarsız bir hayatın çok sıkıcı olacağına karar verdim. Tapmak'ta birkaç odaya girdim" -Tas neşeyle Caramon'un dehşet içindeki bakışını görmemezliğe geldi- "inan bana, bu zahmete değmez bile. Bir büyü kullanıcısının farklı olacağını düşünürsün ama Fistandantilus büyü zımbırtılarından hiçbirini orada tutmuyor. Bana kalırsa o odayı, sadece sarayı ziyaret ettiği zamanlar geceyi geçirmek için kullanıyor. Ayrıca," diye dikkat çekti kender, aklında ani bir şimşek çakarcasına, "saraydaki tek kötü insan o, yani kendisini kendinden başka birinden korumak zorunda değil!"

Çoktan dinlemekten vazgeçmiş olan Caramon bir şeyler mırıldanarak odayı adımlamaya devam etti. Tas huzursuz bir edayla kaşlarını çattı. Aniden aklına artık Caramon ile kendisinin de kötü büyü kullanıcılarıyla aynı kefeye kondukları gelmişti. Bu, kararını vermesini sağlamıştı.

"Bak, çok üzgünüm Caramon," dedi Tas, bir an sonra. "Galiba ben sana yardım edemeyecekmişim zaten. Kenderler bazen o kadar ayrıtılarla uğraşmazlar, yani kendi şeyleri, hatta bazen başkalarının eşyaları söz konusu olunca; ama bir kenderin hayatı boyunca birini öldürmüş olabileceğini hiç zannetmiyorum!" İçini çektikten sonra titrek bir sesle devam etti. "Sonra, Flint'i de düşünmem gerek...sonra Sturm'u. Biliyorsun Sturm böyle bir şeyi tasvip etmezdi! O çok mağrurdu. Bu doğru değil Caramon! Böyle bir şey bizi, en az Fistandantilus kadar kötü yapar. Veya belki daha da kötüsü."

Caramon ağzını açtı ve tam cevap verecekken kapı savrularak açıldı ve Arack içeri daldı.

"Nasılız bakalım koca adam?" dedi cüce, Caramon'a neşeyle bakarak. "Buraya ilk geldiğinden beri epey değiştin, değil mi?" Koca adamın sert kaslarını takdirle okşayarak -yumruğunu sıkıp- aniden Caramon'un midesine indirdi. "Çelik kadar sert," dedi sırıtıp, elini acıyla sallayarak.

Caramon bezginlikle bakışlarını cüceye indirdi, Tas'a baktı ve sonra içini çekti. "Kostümüm nerede?" diye homurdandı.
"Neredeyse Tam Seyirlik zamanı geldi."
Cüce bir torba uzattı. "Burada. Endişelenme, giyinmek pek vaktini almaz."
Torbayı sinirle cücenin elinden kapan Caramon torbayı açtı. "Gerisi nerede?" diye sordu o sırada odasına girmiş olan pheragas'a.
"Hepsi bu!" diye kıkırdadı Arack. "Giyinmenin pek vaktini almayacağını söylemiştim!"
Caramon'un yüzü mosmor oldu. "Be-ben sadece bunu...giye-mem..." diye kekeledi, torbayı aceleyle kapatarak. "Hanımların da olacağını söylemiştin..."
"Ve bronz teninin her bir milimine bayılacaklardır!" diye baykuş gibi güldü Arack. Sonra cücenin çarpık yüzünden kahkahası silindi gitti, yerini kara, tehditkâr, çatık kaşlı bir ifade aldı. "Geçir onu üstüne koca ahmak. Ne seyretmek için para veriyorlar zannettiydin? Dans gösterisi mi? Hayır- ter ve kan kaplı bedenler görmek için para ödüyorlar. Ne kadar çok beden, ne kadar çok ter, ne kadar çok kan -gerçek kan- görürlerse o kadar iyi!"
"Gerçek kan mı?" Caramon bakışlarını kaldırdı, kahverengi gözlerinden şimşekler çakıyordu. "Ne demek istiyorsun? Sen ne demiştin..."
"Pöh! Onu hazırla Pheragas. Ve bu işi yaparken, bir yandan da bu şımarık velete yaşamın hakikatlerini de öğret. Büyüme zamanı geldi benim güzel kuklam, Caramon'cuğum." Cüce bu sözle ve kulakları yırtan bir kahkahayla yürüyüp çıktı.
Pheragas, cücenin geçmesi için yana çekildikten sonra küçük odaya girdi. Genellikle neşeli ve canlı olan yüzü boş bir maskeydi şimdi. Gözlerinde hiç bir ifade yoktu ve gözlerini Caramon'dan kaçırıyordu.
"Ne demek istedi? Büyümekle?" diye sordu Caramon. "Gerçek kanla?"
"Al," dedi Pheragas boğuk bir sesle, soruyu duymamazlığa gelerek. "Bu tokaları iliklemene yardım edeyim. İlk başta alışmak için biraz zaman gerekiyor. Tamamen süs olsun, hemencecik kırılsınlar diye yapılmış. Üzerindeki bir parça açılıp yere düşünce seyirciler bayılıyor."
Torbadan süslü bir omuzluk çıkartarak Caramon'a bağlamaya başladı; Caramon'un arkasından dolanmış bağlıyor, gözlerini de tokalardan ayırmıyordu.

"Bu altından yapılmış," dedi Caramon yavaşça.
Pheragas homurdandı.
"Tereyağı bir bıçak darbesini bundan daha iyi engellerdi," diye devam etti Caramon, zırhı elleyerek. "Şu cafcaflı zımbırtılara bak! İnsanın kılıcı bunlara takılır durur."
"Ya." Pheragas güldü ama bu zoraki bir kahkahaydı. "Gördüğün gibi, bunu giymektense çıplak olmak daha iyi."
"Çok fazla üzülmeme gerek yok o halde," dedi Caramon ciddiyetle, torbada süslü bir miğferin yanı sıra geriye kalan yegâne nesne olan deri kuşağı çekip çıkartarak. Kuşak da altınla işlenmişti ve mahrem yerlerini anca kapatıyordu. Pheragas'ın yardımıyla giyindiğinde, kender bile Caramon'un arkadan görünüşüne bakarak kızardı.
Pheragas gitmek için davranmıştı ki Caramon, elini adamın koluna koyarak, onu durdurdu. "Bana söylesen fena olmaz dostum. Yani hâlâ dostumsan eğer."
Pheragas, Caramon'a dikkatle baktıktan sonra omuzlarını silk-ti. "Şimdiye kadar anlamışsındır diyordum. Keskin silahlar kullanırız. A, tamam, kılıcın keskin kısmı içine katlanıyor," diye ekledi, Caramon'un gözlerinin kısıldığını görerek. "Ama eğer sana vuran olursa, kan akar -gerçekten akar. O yüzden senin bıçak darbelerinin üzerinde durduk."
"Yani insanlar gerçekten yaralanıyor mu? Ben birini incitebilir miyim? Kiiri gibi, ya da Rolf gibi ya da Barbar gibi birini?" Caramon'un sesi hiddetle yükseldi. "Başka ne dolaplar dönüyor! Bana daha başka neler anlatmadın -dostum!"

Pheragas, Caramon'a buz gibi bir bakış fırlattı. "Ben bu yara izlerini nereden aldım zannediyordun? Dadımla oynarken mi? Bak, günün birinde anlayacaksın. Şu anda açıklayacak vakit yok. Sadece bize, Kiiri ile bana, güven. Bizi izle. Ve -gözlerini minotaurlardan ayırma. Onlar kendileri için dövüşür; bir efendi veya sahip için değil. Onlar kimseye hesap vermez. A, kurallara uymayı kabul etmişlerdir -buna mecburdurlar yoksa Kralrahip onları gemilere bindirdiği gibi Mithas'a geri postalar. Ama...işte, insanların en gözde dövüşçüleri onlardır. İnsanlar onların kan dökmesine, bayılır. Ve verdikleri kadar, almayı da bilirler."
"Çık dışarı!" diye hırladı Caramon.
Pheragas bir an durup ona baktıktan sonra dönüp kapıdan çıktı. Yalnız, kapıya varınca bir an durdu.
"Dinle dostum," dedi sert bir edayla, "ringde aldığım bu izler birer şeref nişanıdır; her biri en azından bir şövalyenin müsabakalarda kazanmış olduğu ödüller gibidir! Bizim bu bayağı gösteriden kurtarabileceğimiz yegâne onur bu! Arenanın kendi kanunları vardır Caramon ve bu kuralların orada oturmuş kendi zevkleri için kan içinde kalan kölelerini seyreden şövalyeler ve soylularla hiç bir ilgisi yoktur. Onlar kendi onurlarından söz ederler. Eh, bizim de kendi onurumuz var. Bizi hayatta tutan da bu." Sessizleşti. Sanki bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama Caramon'un bakışları yerden kalkmamıştı; koca adam inatla adamın sözlerini veya oradaki varlığını onaylamayı reddediyordu.
Sonunda Pheragas, "Beş dakikan var," diyerek, kapıyı arkasından çarpıp çıktı.
Tas bir şeyler söylemek için yanıp tutuşuyordu ama Caramon'un yüzünü görünce kender bile susması gerektiğini anladı.
Bir savaşa kötü kanla katıhrsan, akşama kalmaz bütün kanın dökülür. Caramon hangi aksi, yaşlı komutanın bunu kendisine söylemiş olduğunu hatırlamıyordu ama bunu apaçık bir gerçek olarak kabul etmişti. İnsanın yaşamı genellikle birlikte savaştığı insanların sadakatine bağlı olurdu. İnsanların arasındaki sorunların halledilmesi iyi bir fikirdi. Üstelik kin beslemeyi de sevmiyordu. Bu onun midesini bulandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.
O yüzden, kendisinden evvel arenaya çıkmak için arkasını dönerken Pheragas'ın elini sıkmak ve özür dilemek zor olmamıştı. Pheragas, Caramon'un özrünü sıcak kanlılıkla kabul ederken - olanları Pheragas'tan duymuş olduğu belli olan- Kiiri de takdirini bir tebessümle belirtmişti. Ayrıca Caramon'un giysisini takdir ettiğini de belirmişti; adama, parıltılı yeşil gözleriyle öylesine açık bir hayranlıkla bakmıştı ki Caramon utancından kızarmıştı.
Üçü durmuş, arenanın altındaki koridorlarda konuşuyor, kendi girişlerini bekliyorlardı. Yanlarında o gün dövüşecek olan diğer gladyatörler olan Rolf, Barbar ve Kızıl Minotaur vardı. Tepelerinde halkın zaman zaman sesinin yükseldiğini duyabiliyorlardı ama ses onlara boğularak geliyordu. Boynunu kırıp bakan Caramon giriş kapısını görebiliyordu. Başlama saatinin gelmiş olmasını diledi. Çok nadiren bu kadar sinirli olurdu; savaşa giderken hissettiğinden daha sinirli olduğunu fark etti.
Diğerleri de bu gerginliği yaşıyordu. Bu, Kiiri'nin haddinden

fazla tiz ve yüksek olan kahkasmdan, Pheragas'ın yüzünden aşağı dökülen terden belliydi. Ama bu olumlu bir gerginlikti, heyecanla karışık bir gerginlik. Ve aniden Caramon, dövüşün başlamışını dört gözle beklediğini fark etti.
"Arack isimlerimi/i söyledi," dedi Kiiri. Pheragas, Caramon ve kadın ilerledi -cüce, birlikte güzel çalıştıkları için bir takım halinde dövüşmelerinin uygun olacağına karar vermişti. (Ayrıca diğer iki profesyonelin, Caramon'un hatalarını örtbas edeceğini umuyordu!)
İlk başta, arenaya ilk adım attığında, Caramon'un ilk dikkatini çeken şey gürültü olmuştu. Gürültü, gökgürültüsünü andırır dalgalar halinde birbiri ardı sıra üzerine çarpıyor, sanki tepesindeki güneş içindeki gökyüzünden geliyordu. Bir an için aklı karışarak kendini kaybolmuş hissetti. Bu son birkaç aydır bütün gayretiyle çalışıp idman yaptığı- artık aşina olduğu arena,

aniden yabancı bir yer oluvermişti. Gözleri arenayı halka şeklinde çevreyelen sıra sıra oturma yerlerine gitti; binlerce kişinin görüntüsü karşısınc boğulur gibi olmuştu; sanki herkes ayağa kalkmış bağırıyor, ayak larını yere vuruyor, çığlıklar atıyordu.

Gözlerinin önünde renkler uçuşuyordu: Yarış Günü'nü ila eden, neşeyle dalgalanan sancaklar, İstar'ın tüm soylu ailelerimi ipek sancakları ve mevsimine göre, meyvalı buzdan tutun da tar«l bean çayına kadar herşeyi satan satıcıların daha mütevazi sancakı; lan. Ve sanki her şey hareket halindeydi, bu hareket başını döndür muş aniden midesini bulandırmaya başlamıştı. Derken Kiiri'nir serin elini kolunda hissetti. Dönünce kadının ona güven verircesine! gülümsediğini gördü. Kadının arkasında tanıdık arenayı gördü, Pheragas'ı gördü, diğer arkadaşlarını gördü.

Kendini daha iyi hissederek hemen dikkatini yeniden kend hareketlerine çevirdi. Aklını işine vermesinde yarar olduğunu hatırlattı kendisine sertçe. Eğer provasını yaptıkları tek bir hareket kaçıracak olsa sadece bir ahmak gibi görünmekle kalmayacak yanlışlıkla birinin canını da yakabilecekti. Kılıç darbelerinde, n« kadar dakik davranması gerektiği konusunda Kiiri'nin ne kada ısrarcı olduğunu hatırladı. Şimdi, diye düşündü kasvetle, nedenir biliyorum.

Gözlerini ekip arkadaşları ve arenadan ayırmadan, gürültü vefflj kalabalığı duymamazlığa gelerek, yerini alıp başlamak için bekle-ı \ meye koyuldu. Her nasılsa arena değişik görünüyordu ve bir an için ne olduğunu anlayamadı. Sonra, nasıl onlar giysilerini jt giymişlerse, cücenin de arenayı öyle süslemiş olduğunu fark etti. İşte her gün üzerinde dövüştüğü, üzeri talaş dolu bildik platformlardı; ama şimdi, dünyanın dört köşesini temsil eden sembollerle süslenmişlerdi.

Bu dört platformun etrafında kızgın kömürler alevlenmişti; ateşler gürlüyor, yağlar kaynıyor ve fokurduyordu. Ölüm Çukuru denen bu yerleri tahta köprüler aşıyor, dört platformu birbirine bağlıyordu. İlk başta bu Çukurlar Caramon'u telaşlandırmıştı. Ama oyunların daha ta başında, bunların sadece seyirciyi etkilemek için olduğunu öğrenmişti. Seyirciler, dövüşçünün arenadan sürülüp köprülere gelmesine bayılıyordu. Barbar, Rolf'u topuklarından tutup kaynayan yağ üzerinde tutunca çıldırmışlardı. Provalarda bunların hepsini görmüş olduğu için, Rolf'un yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi, kendini kurtarmak için yaptığı -ki her zaman Rolf'un güçlü kollarıyla Barbar'ın başına indirdiği bir darbeyle biterdi- o çaresiz çırpınışı görünce Kiiri ile birlikte gülebiliyordu.

Güneş en yüksek noktasına ulaşmış, ve altından bir şimşek Caramon'un bakışlarını arenanın ortasına çekmişti. Burada Özgürlük Sivrisi duruyordu: Altından yapılmış son derece narin ve etrafındaki kabalıklara uymayacak kadar süslü, yüksek bir yapıydı. En tepesinde bir anahtar asılıydı, demir tasmaların hepsini açabilecek altın bir anahtar. Caramon, antremanlar sırasında sivriyi sık sık görmüştü ama Arack'ın bürosunda kilitli duran anahtarı hiç görmemişti. Sadece bu anahtara bakmak bile boynundaki tasmanın normalin üzerinde ağır olduğunu hissetmesine neden oluyordu. Gözleri ani göz yaşlarıyla dolmuştu. Özgürlük... Sabah uyanıp kapıdan çıkabilmek, bu engin dünyada dilediğin yere gidebilmek. Bu kadar basit bir şeydi. Şimdi, ne kadar özlü-yordu bunu!

Sonra Arack'ın ismini söylediğini duydu, kendilerini işaret ettiğini gördü. Silahını kapan Caramon, aklında hâlâ Altın Anahtar'ın görüntüsüyle Kiiri'ye döndü. Sene sonunda, Oyunlarda başarı sağlamış olan her köle sivriye tırmanıp anahtarı alma hakkı için dövüşebilecekti. Her şey numaradandı tabii ki. Arack her zaman, seyirci toplamayı garanti edenleri seçerdi. Caramon, en büyük endişesi kardeşi ve Fistandantilus olduğu için, bu konuda daha önce hiç düşünmemişti. Ama şimdi, yeni bir amacı olduğunu fark etti. Vahşi bir narayla, selam vermek için sahte

kılıcını havaya kaldırdı. ,

Kısa bir süre sonra Caramon rahatlayıp eğlenmeye başlamıştı. Kalabalığın haykırışları ve alkışından hoşlandığını fark etti. Onların heyecanına kapılarak, onlar için oynadığını fark etti -

aynı Kiiri'nin söylemiş olduğu gibi. Isınma gösterilerinde aldığı birkaç yara birşey değil, sadece birkaç sıyrıktan ibaretti. Acı bile duymuyordu. Endişelenmiş olduğu için kendi kendine güldü. Pheragas, böyle aptalca bir şeyi söylememekte haklıydı. Bu işi bu kadar büyüttüğü için pişman olmuştu.

"Seni seviyorlar," dedi Kiiri, dinlenmek için verdikleri molalardan birinde sırıtarak. Bir kez daha kadının gözleri hayranlıkla Caramon'un adeleli, gerçekten de çıplak olan bedenini tarayarak. "Onları suçlamıyorum. Güreşinizi seyretmek için ben bile sabırsızlanıyorum."

Adamın kızarması karşısında Kiiri gülmüştü ama Caramon kadının gözlerinden şaka yapmadığını anlamıştı ve aniden kadının -idmanlar sırasında hiç fark etmemiş olduğu- dişiliğini şiddetle fark etti. Belki de bunun nedeni, kadının ufacık, her şeyi ortada bırakıp yine de en çok arzulanan kısımları gözden kaçırması için tasarlanmış olduğu anlaşılan giysisiydi. Caramon'un kanı, her zaman savaşta bulduğu o tutku ve zevkle tutuştu. Tika'ya ait karışık bazı anılar geldi aklına, gözleriyle niyetlendiğinden fazlasını söylemekte olduğunu fark ederek, aceleyle bakışlarını Kiiri'den çevirdi.

Bu manevra nispeten başarılı olmuştu çünkü bu kez de seyircilerin oturdukları yere çevirmişti gözlerini: Ona hayranlıkla bakan, belli ki onun dikkatini çekmeye çalışan, bir sürü güzel kadının gözlerine.

"Sıra yine bizde," diye dürttü Kiiri ve Caramon minnettarlıklaı
ringe döndü.

Barbar iri adımlarla ilerlerken, Barbar'a sırıttı. Bu onlarım büyük numarasıydı; bunun provasını Caramon'la çok kereler tekrarlamışlardı. Birbirleriyle yüzleştiklerinde Barbar, Caramon'aı göz kırptı; yüzleri hiddetli bir nefretle çarpıldı adeta. Hayvanlar gibi hırlaşıp, homurdanan her iki adam da çömelmiş, tansiyona yeterince yükseltecek süreler boyunca birbirlerini ringin kenarına sürmüşlerdi. Caramon tam sırıtacakken kendine gelip, yüzüne kötü bir ifade takınması gerektiğini hatırlattı. Barbar'ı seviyordu-Bozkırlı olan adam birçok yönden ona (uzun boyluydu, siyah

saçlıydı, gerçi sert korucu kadar ciddi değildi) Nehiryeli'ni çağrıştır iyord u.

Barbar da bir köleydi ama boynundaki demir tasma hem eskiydi, hem de sayısız dövüş sırasında çizilmişti. Bu yıl altın anahtar için dövüşeceklerden birinin o olacağı kesindi.

Caramon, katlanır kılıcıyla bir hamlede bulundu. Barbar kolaylıkla bu hamleden sakınarak Caramon'a çelme takıp onu rahatlıkla devirdi. Caramon kükreyerek yere düştü. Seyirciler kadınlar ah etti ama gözde bir dövüşçü olan Barbar için de epey tezahürat vardı. Barbar yüzükoyun yatmış Caramon'a bir mızrakla saldırdı. Kadınlar dehşetle çığlıklar attı. Son anda Caramon yana doğru yuvarlanarak Barbar'ın ayağına yapıştı ve adamı talaş kaplı platforma çekti.

Gökgürültüsü gibi tezahürat vardı. İki adam arenanın zemininde birbirlerine sarıldılar. Kiiri yere düşmüş yoldaşına yardım etmek için atıldı ve kalabalığı mest edercesine Barbar her ikisine de karşı koyup uzaklaştırdı. Sonra Caramon, gösterişli bir hareketle Kiiri'ye çizginin gerisine gitmesini işaret etti. Kalabalık, onun bu küstah rakibiyle tek başına başa çıkmak istediğini anlamıştı.

Kiiri, Caramon'un poposunu okşadıktan sonra (bu metinde yoktu ve neredeyse Caramon'un bir sonraki hamlesini unutmasına neden olmuştu) koşarak ayrıldı. Barbar, katlanır bıçağını çekmiş olan Caramon'a daldı. Bu gösterinin son hareketiydi -daha önceden planlanmış olduğu gibi. Ustaca bir manevrayla Barbar'ın kalkmış kolunun altına dalan Caramon sahte bıçağı tam, tüylü göğüs zırhının altına ustalıkla saklanmış olan tavuk kanı dolu kesenin bulunduğu, Barbar'ın midesine sapladı.

İşe yaramıştı! Tavuk kanı Caramon'un üzerine sıçramış eli ve kolundan aşağıya doğru akmaya başlamıştı. Caramon, zafer dolu başka bir göz kirpisi görmek umuduyla Barbar'ın yüzüne baktı... Bir terslik vardı.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, metinde yazdığı gibi. Ama gözleri gerçek acı ve şokla açılmıştı. İleri doğru sendeledi -bu da metinde vardı- ama ıstırap içinde kesilen nefesi yoktu. Caramon adamı yakalarken, dehşet içinde kolundan aşağıya akan kanın ılık olduğunu fark etti!

Hançerini kurtaran Caramon, bir yandan üzerine yığılmakta olan Barbar'ı tutmaya çabalarken, bir yandan da hançere baktı. Hançer hakikiydi!

287

"Caramon..." Adam boğuldu. Ağzından kan boşaldı.

Seyirci gürlüyordu. Aylardır böyle güzel bir efekt görmemişlerdi!

"Barbar! Bilmiyordum!" diye haykırdı Caramon, hançere dehşetle bakarken. "Yemin ederim!"

Derken Pheragas ile Kiiri yanına gelmişler, arenanın zemininde ölmekte olan Barbar'ı teskin etmesine yardım etmeye başlamışlardı.

"Rolüne devam et!" diye atıldı Kiiri sertçe.

Caramon neredeyse, içindeki öfkeyle kadına vuracaktı ama Pheragas kolunu yakaladı. "Senin hayatın, bizim hayatlarımız buna bağlı!" diye tısladı siyah adam. "Ve minik dostunun yaşamı!"

Caramon onlara aklı karışarak baktı. Ne demek istiyorlardı? Neler söylüyorlardı? Bir adam öldürmüştü daha şimdi -bir arkadaşını! İnleyerek kendini Pheragas'tan kurtardı ve Barbar'ın yanına diz çöktü. Kalabalığın tezahüratını belli belirsiz duyuyordu ve -içinden derinlerden bir ses- kalabalığın onun bu hareketine de bayıldığını söylüyordu. Galip, "ölüye" minnet borcunu ödüyor.

"Affet beni," dedi, başını ona anlayışla sallayan Barbar'a.

"Senin suçun yok," diye fısıldadı adam. "Kendini suçlama.. " Gözleri sabitlendi, bir kan baloncuğu dudakları üzerinde patladı.

"Onu arenadan çıkarmamız lazım," diye fısıtldadı Pheragas sertçe Caramon'a, "ve hoş görünmesini de sağlamamız gerek. Aynı provasını yaptığımız gibi. Anlıyor musun?"

Caramon boş boş başını salladı. Yaşamın...minik dostunun yaşamı. Ben bir savaşçıyım. Daha önce de insan öldürdüm. Ölüm yeni bir şey değil. Minik dostunun yaşamı. Emirlere uy. Buna alışığım zaten. Emirlere uy, sonra bir çaresini buluruz...

Bunu tekrar tekrar tekrarlayan Caramon aklının hiddet ve acıyla yanan kısmını bastırabilmeyi başardı. Soğukkanlılıkla, provalarda yüzlerce kez tekrarlamış oldukları gibi Barbar'ın "cansız" cesedini ayağa kaldırırken Kiiri ile Pheragas'a yardım etti. Hatta kalabalığa doğru dönerek eğilerek selam verecek gücü bile buldu kendinde. Pheragas boşta kalan kolunun ustaca bir hareketiyle "ölü" Barbar'ın da eğilerek selam verir gibi görünmesini sağlamıştı. Kalabalık buna bayılarak çılgınlar gibi tezahüratta bulundu. Sonra üç arkadaş cesedi sahneden sürükleyerek, aşağıdaki karanlık koridorlara doğru görürdüler.

Oraya vardıklarında Caramon, Barbar'ın soğuk taşlar üzerine

288

yatırılmasına yardım etti. Uzun süre, arenaya çıkma sıralarını bekleyen, hayatsız bedene baktıktan sonra gölgeler içinde eriyen diğer gladyatörlerin yanında olduklarını belli belirsiz algılayarak gözlerini cesetten ayırmadı.

Caramon yavaş yavaş ayağa kalktı. Dönerek Pheragas'ı yakaladığı gibi bütün gücüyle siyah adamı duvara savurdu. Kemerindeki kanlı hançeri çıkartan Caramon bunu Pheragas'ın gözleri önünde tuttu.

"Bir kazaydı," dedi Pheragas sıktığı dişleri arasından.

"Keskin silahlar!" diye haykırdı Caramon, Pheragas'ın başını kabaca taş duvara doğru iterek. "Biraz kanatır! Şimdi, anlat bana! Cehennem adına, neler olup bitiyor!"

"Bir kazaydı ahmak," diye geldi alaycı bir ses.

Caramon döndü. Cüce önünde durmuştu; küçük güdük bedeni, arenanın altındaki karanlık ve rutubetli koridorda çarpık bir gölgeydi.

"Şimdi ben sana kazaları anlatayım," dedi Arack, sesi yumuşak ve haince çıkıyordu. Arkasında sopası koca elinde, Raag'ın devasa sureti yükseliyordu. "Pheragas'ı bırak. Kiiri ile birlikte onların arenaya dönüp selam vermeleri gerekiyor. Siz bugün kazananlardınız."

Caramon bir an için Pheragas'a baktıktan sonra elini indirdi. Hançer, hissini yitirmiş parmaklarından kayıp yere düştü; Caramon duvara yaslandı. Kiiri suskun bir sempatiyle ona baktıktan sonra elini koluna koydu. Pheragas içini çekerek kendini beğenmiş cüceye zehir zemberek bir bakış fırlattıktan sonra Kiiri ile birlikte koridordan ayrıldı. Taş zeminde, kimsenin ellemediği Barbar'ın cesedi etrafından dolandılar.

"Bana kimsenin ölmediğini söylemiştin!" dedi Caramon hiddet ve acıyla boğulan bir sesle.

Cüce, koca adamın önünde durmak için ilerledi. "Bir kazaydı," diye tekrarladı Arack. "Buralarda kazalar olur. Özellikle de dikkatli olmayanların başına gelir. Eğer dikkatli olmazsan, senin de başına gelir. Ya da o minik arkadaşının başına. Şimdi, buradaki Barbar dikkatli değildi. Ya da sahibi fazla dikkatli değildi."

Caramon başını kaldırdı, cüceye gözleri şok ve dehşetle açılmış bakıyordu.

"Hah, görüyorum ki sonunda anladın." Arack başını onaylar-casına salladı.

"Bu adam öldü çünkü sahibi birilerini kızdırdı," dedi Cararnon yavaşça.

"Evet." Cüce sırıtarak sakalına asıldı. "Uygarca, değil mi? Eski günlerdeki gibi değil. Kimse daha akıllı değil. Efendisinden başka tabii ki. Adamın yüzünü bu akşamüstü gördüm. Sen Barbar'a vurur vurmaz anladı. Hançeri ona da soksaydın fark etmezdi. Mesajı aldı."

"Bu bir uyarı mıydı?" diye sordu Caramon boğulur gibi olarak.

Cüce yeniden başıyla onaylayıp omuzlarını silkti.

"Kim? Onun sahibi kimdi?"

Arack, Caramon'u aklı karışarak süzerken tereddüt etti, yüzü çarpılarak hiddetli bir ifade aldı. Caramon onun anlatırsa ne kazanır, sessiz kalırsa ne elde eder diye kafasının içinden hesaplar yaptığını neredeyse görebiliyordu. Belli ki "anlat" sütunundaki paralar daha ağır basmıştı çünkü çok uzun süre tereddütte kalmadı. Caramon'a eğilmesini işaret ederek kulağına bir isim fısıldadı.

Caramon'un aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Yüksek rahip, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibi," diye ekledi cüce. "Kralrahip'ten sonra gelen ikinci adam. Ama kötü bir düşman kazandı, kötü bir düşman." Arack başını salladı.

Tepelerinden boğuk bir tezahürat sesi patlak verdi. Cüce bakışlarını kaldırdıktan sonra tekrar Caramon'a indirdi. "Senin de yukarı çıkıp selam vermen gerek. Bunu bekliyorlar. Sen galipsin."

"Peki ya o?" diye sordu Caramon, bakışları Barbar'a kayarken. "O yukarı çıkmayacak. Merak etmeyecekler mi?"

"Kramp girdi. Hep olur. Selamını veremeyecek," dedi cüce umursamazca. "Emekliye ayrıldığı, azad edildiği haberini yayarız."

Azad edildi! Gözlerine yaşlar doldu. Bakışlarını çevirerek koridordan aşağıya doğru baktı. Başka bir tezahürat daha duyuldu. Gitmesi gerekiyordu. Senin yaşamın. Bizim yaşamlarımız. Minik dostunun yaşamı.

"Bu yüzden," dedi Caramon boğuk bir sesle, "bu yüzden öldürttünüz onu bana! Çünkü artık ben varım! Konuşmayacağımı biliyorsunuz..."

"Onu zaten biliyordum," dedi Arack, çarpık bir tebessümle. "Senin onu öldürmen işe fazladan bir hareket kattı diyelim. Müşteriler bundan hoşlanır, benim işi ciddiye aldığımı gösteriyor. Görüyorsun ya bu uyarıyı yollayan senin sahibindi! Bunu kendi kölesinin yerine getirmesini takdir eder, diye düşündüm. Tabii bu

seni birazcık tehlikeye atıyor. Barbar'ın ölümünün öcü alınmalı. Ama bir kez söylentiler yayıldığında bizim iş için harikalar yaratacak."

"Benim efendim mi!" diye nefesi kesildi Caramon'un. "Ama beni sen aldın! Okul..."

"Ha, ben sadece bir aracı oldum." Cüce kıkırdadı. "Bilmiyor olabileceğini düşünmüştüm!"

"Ama kim benim..." Ve o zaman Caramon cevabı anladı. Cücenin söylediği sözleri duymadı bile. Kafasının içinde aniden yankılanan gümbürtü sesinden duyamadı. Kan kırmızısı bir dalga yükseldi, onu boğdu. Ciğerleri acıdı, midesi kalktı ve ayakları boşaldı.

Kendine geldiğinde, kendini koridorda, başı öğrenin dizleri arasında oturuyor buldu. Başı artık dönmüyordu. Soluklanan Caramon başını kaldırdı, sallıyarak başını ogreden kurtardı.
"Ben iyiyim," dedi kanı çekilmiş dudakları arasından.
Raag önce ona, sonra da cüceye baktı.
"Bu halde onu dışarı çıkartamayız," dedi Arack, Caramon'a bezginlikle bakarak. "Böyle sudan çıkmış balık gibi dururken. Onu odasına taşı."
"Hayır," dedi karanlık içinden cılız bir ses. "Ben onunla ilgilenirim."
Tas gölgeler içinden çıktı; yüzü en az Caramon'unki kadar soluktu.
Arack tereddüt ettikten sonra bir şeyler hırladı ve arkasını döndü. Ogreye yaptığı bir el işaretiyle, kazananlara armağanlarını vermek için üst kata tırmanarak aceleyle ayrıldı.
Tasslehoff, Caramon'un yanına diz çöktü, eli koca adamın ko-lundaydı. Kenderin bakışları, yerde unutulmuş olan bedene kaydı. Caramon'un bakışları da onu izledi. Gözlerindeki acı ve ıstırabı gören Tas boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Tek bir söz söyleyemiyor sadece Caramon'un kolunu okşuyordu.
"Ne kadarını duydun?" diye sordu Caramon boğuk bir sesle.
"Yeteri kadarını," diye mırıldandı Tas. "Fistandantilus."
"Başından beri bunları o planlamış." İçini çeken Caramon başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu. "Bizden bu şekilde kurtulacak. Kendisinin bir şey yapmasına gerek bile yok. Sadece bırakacak bu...bu rahip..."
"Cjuarath."

"Evet, Quarath'm bizi öldürmesini sağlayacak." Caramon yumruklarını sıktı. "Büyücünün elleri kana bulanmayacak! Raistlin hiç kuşkulanmayacak. Ve bundan böyle her dövüşte ben merak içinde olacağım. Kiiri'nin elinde tuttuğu o hançer gerçek mi?" Gözlerini açan Caramon kendere baktı. "Ve sen Tas. Sen de bu işin içindesin. Cüce öyle dedi. Ben ayrılamam ama sen ayrılabilirsin! Senin buradan kurtulman gerek!"
"Nereye giderim?" diye sordu Tas çaresizlik içinde. "Beni bulur Caramon. O, gelmiş geçmiş en güçlü büyü kullanıcısı. Kenderler bile böyle insanlardan saklanamaz."
Bir an için ikisi de sessizlik içinde oturdu, tepelerinde kalabalığın tezahüratı yankılanıyordu. Derken Tas'ın gözüne koridorun ilersinde bir metal ışıltısı takıldı. Nesneyi tanıyarak, almak için ona doğru emekledi.
"Seni Tapmak'a sokabilirim," dedi derin bir nefes alıp sesine hakim olmaya çalışarak. Kanlı hançeri alarak onu getirip Caramon'a verdi.
"Bu gece Tapmak'a girebiliriz."
Böfiim 8

Gümüş ay Solinari ufukta titreşiyordu. Kralrahip'in merkezi kulesinin üzerine yükselen ay uzun, yivli bir fitil üzerinde yanan bir mum alevine benziyordu. O gece Solinari dolunaydı ve çok parlaktı; o kadar parlaktı ki o gece, ışık tutanlara bile ihtiyaç duyulmuyordu, ekmeklerini, bir evden bir eve eğlencelere gidenlerin yolunu acaip gümüş lambalarıyla aydınlatarak kazanan oğlanlar, geceyi evlerinde geçirip, ekmek paralarını ellerinden alan mehtaba küfrediyorlardı.
Solinari'nin ikizi, kan kırmızısı Lunitari henüz doğmamıştı; birkaç saat daha da, caddeleri meşum mor parlaklığına boğan bu ay doğmazdı. Üçüncü aya, kara aya gelince, yıldızlar arasındaki karanlık yuvarlaklığı, büyü elemanları ile ağırlaşmış kara cüppesini çıkartarak daha basit, yumuşak siyah geceliğini giyen tek bir adam tarafından fark edilmişti. Solinari'nin soğuk, delip geçen aydınlığını kesmek için kara kukuletasını başına çekerek yatağına uzanmış, kendisi ve sanatı için son derece gerekli olan huzur dolu bir uykuya geçmişti.
En azından, mehtapta kenderle birlikte, kalabalık sokaklardan yürüyen Caramon onun böyle yaptığını canlandırıyordu hayalinde. Gece, eğlenceyle capcanlıydı. Durmadan neşe dolu grupların yanından geçiyorlardı: Gürültülü kahkahalar atarak oyunlar hakkında konuşan adamlar; birbirlerinin kollarına girmiş,

Caramon'a gözlerinin ucuyla, utana sıkıla bakan kadınlar. İncecik elbiseleri, sonbaharın bu son günleri için yumuşak sayılacak hafif rüzgârla etraflarında oynaşıyordu. Böyle gruplardan biri Caramon'u tanıyınca koca adam, onu arenaya geri götürmesi için muhafızlara haber verecekler diye neredeyse koşarak kaçacaktı.

Fakat -dünyanın gidişatı hakkında daha fazla irfan sahibi olan-Tas durmasını sağladı. Grup Caramon'dan büyülenmişti adeta. O akşamüstü onun dövüşünü seyretmişlerdi ve daha şimdiden Caramon onların kalbini kazanmıştı bile. Oyunlar hakkında budalaca sorular sormuş, sonra da Caramon'un -bir o kadar budalaca olan- cevabını dinlememişlerdi bile. Caramon o kadar sinirliydi ki söyledikleri pek bir anlam ifade etmiyordu. Sonunda gülüp, iyi şanslar dileyerek yollarına devam ettiler. Caramon, olanlara hayret ederek kendere baktı ama Tas sadece başını sallamakla yetindi.

"Seni neden giydirdim zannediyordun?" diye sordu Caramon'a kısaca.

Gerçekten Caramon da bunu merak edip duruyordu. Tas onun ringde giymiş olduğu altın ve ipek pelerini giymesi ve o akşamüstü takmış olduğu miğferi takması için ısrar etmişti. Bu, Tapınak'a fark ettirmeden girmek için pek uygun değildi -Caramon, gözünde lağımlardan sürünerek ilerlemeyi, çatılara tırmanmayı canlandırmıştı. Fakat direndiğinde Tas'ın gözleri buz kesmişti. Ya Caramon'un söyleneni yapmasını, ya da herşeyi unutmasını söylemişti sertçe.

İçini çeken Caramon kendisine söyleneni yerine getirerek günlük bol gömleği ve deri pantalonunun üzerine pelerini geçirdi. Kanlı hançeri de kemerine soktu. Her zamanki alışkanlığıyla hançeri temizlemeye başlamıştı ki durdu. Hayır, o haliyle daha uygundu.

Gece Raag onları kilitledikten sonra kilidi açmak kender için basit bir işti; iki kafadar başlarına bir şey gelmeden gladyatörlerin yatakhane bölümünden süzülüp çıkmıştı; dövüşçülerin çoğu ya uyumuştu, ya da -minotaurlar gibi- sarhoş olmuş böğürüyordu.

İki kafadar, Caramon'un bütün o huzursuzluğuna rağmen sokaklarda gizlenmeden yürüdüler. Kender ise hiç de rahatsız görünmüyordu. Normalden fazla umutsuz ve sessiz olan Tas, Caramon'un durmadan tekrarladığı sorularını sürekli duymamaz-lığa geliyordu. Gitgide Tapınağa yaklaşıyorlardı. Tapınak önlerinde

inciler saçan gümüşsü parlaklığıyla yükselmeye başlamıştı; sonunda Caramon durdu.

"Bir dakika Tas," dedi yavaşça, kenderi gölgeli bir köşeye çekerek, "içeri nasıl girmeyi planlıyorsun?"

"Ön kapılardan," diye cevap verdi Tas sakin sakin.

"Ön kapılardan mı?" diye tekrarladı Caramon hayretten donarak. "Delirdin mi? Muhafızlar! Bizi durdururlar..."

"Burası bir Tapınak, Caramon," dedi Tas içini çekerek. "Tanrılar için yapılmış bir Tapınak. Kötü şeyler içeri giremez, o kadar basit."

"Fistandantilus giriyor," dedi Caramon terslikle.

"Ama sadece Kralrahip girmesine izin veriyor diye," dedi Tas omuzlarını silkerek. "Yoksa, buraya giremezdi. Tanrılar buna izin vermez. En azından, Rahiplerden biri bana böyle açıkladı, sorduğum zaman."

Caramon kaşlarını çattı. Kemerindeki bıçak ağır geliyordu, tenine değen metal, ateş gibiydi. Bunun sadece kendi hayal gücü olduğunu söyledi kendi kendine. Zaten canım, daha önce de hançer taşımıştı. Elini pelerininin altına sokarak emin olmak istercesine hançere dokundu. Sonra, dişlerini sıkarak Tapınak'a doğru yürümeye başladı. Bir anlık tereddütten sonra Tas da ona yetişti.

"Caramon," dedi kender alçak sesle, "sa-sanırım ben senin ne düşündüğünü biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ya tanrılar bizim girmemize izin vermezse?"

"Biz kötülüğü yok etmek için yola çıktık," dedi Caramon kayıtsızca, eli hançerin kabzasmdaydı. "Bizi engellemez, yardım ederler. Göreceksin."

"Ama Caramon..." Şimdi soru sorma sırası Tas'ta, ve asık bir yüzle onu duymamazlığa gelme sırası da Caramon'daydı. Zamanla, Tapınak'a tırmanan görkemli merdivenlere vardılar.

Caramon, binaya bakarak durdu. Yedi kule göklere doğru yükseliyor, sanki yarattıkları için tanrılara şükrediyorlardı. Fakat bir tanesi hepsinden yükseğe doğru helezonlar çiziyordu. Solinari'nin ışığında parlayan kule sanki tanrılara şükretmiyor, onlara rakip arıyordu. Tapınak'in güzelliği, mehtapta yumuşak yumuşak parlayan inci ve gül rengi mermerleri, yıldızları yansıtan durgun havuzları, güzelim, kokulu çiçeklerle dolu geniş bahçeleri, gümüş ve altından süsleri, hepsi birden Caramon'un nefesini kesmiş, kalbini parçalamıştı. Hareket edemiyor, sanki hayretten büyülen-mişcesine yerinde duruyordu.

Sonra, aklının bir yerlerinde, bir korku hissi kıpırdandı. Bunu daha önce görmüştü! Ama bunu bir kâbusta görmüştü -kuleler eğilip bükülüyor, biçimlerini yitiriyordu... Kafası karışan adam gözlerini kapattı. Nerede? Nasıl? Sonra, hatırladı. Neraka'daki Tapınak'ta, tutsak edilmiş olduğu yerde! Karanlık Kraliçe'nin Tapınak'ında. O da bu Tapmak'ın ta kendisiydi; onun kötülüğüyle çarpıtılmış, bozulmuş ve bir dehşet yeri olup çıkmıştı. Caramon titredi. Bu korkunç hatıranın anısına kapılıp, ne manaya geldiğini merak ederek, bir an için dönüp kaçmayı düşündü.

Derken, Tas'ın koluna asıldığını hissetti. "Hareket et!" diye emretti kender. "Şüphe çekiyorsun!"

Caramon başını salladı, hiç bir anlam ifade etmediğini kendi kendine hatırlattığı o aptalca hatıralarını silkip attı. İkisi birlikte kapılardaki muhafızlara doğru yaklaştılar.

"Tas!" dedi Caramon aniden, kenderi omuzundan öyle bu; kavramıştı ki Tas bir çığlık attı. "Tas, bu bir sınav! Eğer tanrılar bi^ içeri alırsa, doğru şey yaptığımızı bileceğim! O zaman bizi kv samış olacaklar!"

Tas duraksadı. "Öyle mi dersin?" diye sordu tereddütle.

"Tabii ki!" Caramon'un gözleri Solinari'nin parlak ışığmc parlıyordu. "Göreceksin. Haydi." Kendine olan güvenini yenide kazanan koca adam merdivenlerden iri adımlarla ilerlemej başladı. Etrafında oynaşan altınlı ipek peleriniyle, mehtapt şimşekler çakan altın miğferiyle, heybetli bir görünüşü varc Muhafızlar konuşmalarını keserek ona bakmak için durdular. Bir bir şeyler söyleyerek diğerini dirseğiyle dürttü, eliyle bıçak sapla gibi hızlı bir hareket yaptı. Caramon'u hayranlıkla seyreden diğe muhafız sırıtarak başını salladı.

Caramon hemen bu pandomimin ne anlama geldiğini anlac bir kez daha ılık kanın ellerine sıçradığını hissedip, Barbar'ı boğazına takılan son sözlerini duyarak neredeyse yürümesini dur duruyordu. Fakat artık bırakamayacağı bir noktaya kadar ilerle misti. Ve belki bu da bir işarettir dedi, kendi kendine. Barbar'ı ruhu yakınlarda dolaşıp, öcünü almak için sabırsızlanıyordu.

Tas ona endişeyle baktı. "Bırak, konuşmayı ben yapayım," fısıldadı kender.

Caramon başıyla onaylayarak, gergin bir halde yutkundu.

"Selam gladyatör," diye seslendi muhafızlardan biri. "£ Oyunlar'da yenisin değil mi? Ben de bugünkü oyunları kaçırr

olan arkadaşıma anlatıyordum. Sadece o kadar da değil, sayende altı gümüş de kazandım. Sana ne diyorlardı?"

"O 'Galip'," dedi Tas atılarak. "Üstelik bugünkü daha başlangıçtı. Şimdiye kadar hiçbir dövüşte yenilmedi ve hiç yenilmeyecek."

"Peki ya sen kimsin minik yankesici? Onun menejeri misin?"

Bu söz üzerine diğer muhafız katıla katıla, Caramon da yüksek sesle güldü. Sonra bakışlarını Tas'a çeviren Caramon hemen başlarının dertte olduğunu anladı. Tas'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Yankesici! Dünyada bir insanın bir kendere söyleyebileceği en kötü şey, yapabileceği en korkunç suçlamaydı bu! Caramon'un koca eli Tas'ın ağzını kapattı.

"Tabii," dedi Caramon, elini kıvranıp duran kenderin ağzından kaldırmadan, "hem de iyi bir menejer."

"Neyse ona iyi göz kulak ol," diye ekledi diğer muhafız, daha da çok gülerek. "Sizin gırtlakları kesmenizi isteriz, başkalarının ceplerini değil!"

Tas'ın, Caramon'un koca elinden görünebilen yegâne yeri olan kulakları kıpkırmızı kesildi. Caramon'un elinin arasından anlaşılmaz sesler duyuldu. "İ-içeri girsek fena olmayacak," diye kekeledi koca savaşçı, Tas'ı daha ne kadar böyle tutabileceğini düşünerek. "Geç kaldık."

Muhafızlar anlayışla birbirlerine göz kırptılar; içlerinden biri imrenerek başını salladı. "Bugün seni seyreden kadınları gördüm," dedi, omuzları Caramon'un geniş omuzlarına kayarak. "Senin -m-akşam yemeğine davet edileceğini bilmeliydim."

Neden bahsediyorlardı? Caramon'un aklı karışmış bakışları muhafızların yeniden kahkahalar atmasına neden olmuştu.

"Tanrılar adına!" diye tükürükler saçtı biri. "Şuna bir bak! Daha yeni!"

"Haydi yürü," diye elini salladı diğeri geçmesi için. "Afiyet olsun!"

Biraz daha kahkaha. Kızararak ne diyeceğini bilemeyen ve hâlâ Tas'ı tutmakta olan Caramon, Tapınak'a girdi. Fakat yürürken muhafızların aralarında kabaca şakalaştıklarını duydu ve bu aniden neyi kast ettiklerini anlamasını sağladı. Kıvranmakta olan kenderi koridordan sürükleyerek karşısına çıkan ilk köşeyi hemen döndü. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Muhafızlar gözden kaybolunca Tas'ı bıraktı. Kenderin rengi

solmuş, gözleri büyümüştü.

"Baksana o -o -ben onlara... Pişman olacaklar..."

"Tas!" Caramon kenderi sarstı. "Kes şunu. Sakinleş. Neden burada olduğumuzu unutma!"

"Yankesiciymiş! Sanki ben alelade bir hırsızmışım gibi!" Tas resmen ağzından köpükler saçıyordu. "Ben...."

Caramon ona hiddetle bakınca kender boğulur gibi oldu. Kendisine hakim olarak derin bir nefes aldı ve sonra yavaş yavaş bıraktı. "Şimdi iyiyim," dedi asık bir yüzle, "iyiyim dedim," diye atıldı Caramon ona şüpheyle bakmaya devam edince.

"Evet, içeri girdik, gerçi pek beklediğim gibi olmadı ya," diye mırıldandı Caramon. "Ne dediklerini duydun mu?"

"Hayır, o 'ya-yan'...o sözden sonra hiçbir şey duymadım. Elinin bir kısmı da kulaklarımı kapatmıştı," dedi Tas suçlarcasına.

"Sanki...hanımlar e-erkekleri ...buraya... şey için...anlarsın ya onun için çağırıyorlarmış gibi..."

"Bak Caramon," dedi Tas öfkelenerek. "Sen işaretini aldın. Bizi içeri aldılar. Büyük bir ihtimalle seninle dalga geçiyorlardı. Ne kadar saf olduğunu biliyorsun. Her şeye inanıyorsun! Tika da hep böyle der."

Caramon'un aklına Tika'nm hayali gelmişti. Kadının bu sözleri söyleyişini, gülüşünü duyuyordu adeta. Bu Caramonu'u bir bıçak gibi deşmişti. Tas'a kızgın kızgın bakarak, aklındakileri derhal bir kenara itti.

"Evet," dedi buruk bir edayla, kızararak, "büyük bir ihtimalle haklısındır. Benimle dalgalarını geçiyorlardı. Ben de hemen yuttum! Ama" başını kaldırarak ilk kez Tapınak'ın şaşaasına baktı. Nerede olduğunun farkına varmaya başlamıştı -bu kutsal yer, tanrıların bu sarayı. Bir kez daha durmuş Solinari'nın parlak ışığıyla kaplanmış çevresine bakarken saygı ve huşu duydu- "haklısın; tanrılar bize istediğimiz işareti verdi!"

Tapınak'ta çok az insanın kullandığı bir koridor vardı; ve bu koridora gelenlerin de hiçbiri isteyerek gelmezdi. Eğer belli bir görevle buraya gelmeye zorlanırlarsa işlerini çabuk çabuk hallederek ve mümkün olduğu kadar hızla terk ederlerdi.

Koridorun kendisinde bir tuhaflık yoktu. En az, Tapınak'taki diğer koridorlar ve holler kadar güzeldi. Suskun renklerle dokunmuş güzelim duvar halıları duvarları taçlandırıyor, yumuşak halılar mermer zeminlerini kaplıyor, zarif heykeller gölgeli nişleri
dolduruyordu. Süslü oymaları olan ahşap kapılar bu koridora açılıyor/ Tapınak'taki diğer odalar kadar zevkle döşenmiş odalara geçit veriyordu. Ama bu kapılar artık açılmıyordu. Kilitlenmişti. Bütün odalar boştu: biri hariç hepsi boş.

Bu oda, gündüz vakitleri bile karanlık ve sessiz olan, koridorun en uç kısmındaydı. Sanki bu tek odanın sakini yürüdüğü yerlere, soluduğu havaya bir kasvet salıyordu. Bu koridora girenler kendilerini boğuluyor gibi hissettiklerinden şikayet ederlerdi. Yanmakta olan bir evin içinde havasızlıktan ölenler gibi nefes almaya çalışırlardı.

Bu oda, Fistandantilus'un odasıydı. Yıllardır onun odasıydı, Kralrahip güçlenip büyü kullanıcılarını Palanthas Kulesi'nden -Fistandantilus'un Meclis'in başkanlığını yaptığı Kule'den- kovduğundan beri.

Nasıl bir pazarlık yapmışlardı: Dünyanın en güçlü iyilik ve kötülük güçleri? Nasıl bir anlaşmaya varmışlardı ki Karanlık Kişi Krynn üzerindeki en güzel, en kutsal yerde yaşamaya başlamıştı? Kimse bilmiyor, çoğu bu konuda fikir yürütüp duruyordu. Çoğu bunun Kralrahip'in lütfü olduğuna inanıyordu; yenilgiye uğramış bir düşmana yapılan soylu bir hareket.

Fakat o -yani Kralrahip- bile bu koridorda yürümezdi. Burada, en azından, büyük büyücü karanlık ve korkunç ululuğunu burada sürdürebiliyordu.

Koridorun en ucunda yüksek bir pencere vardı. Pencereyi ağır, uzun tüylü kadife perdeler örtüyor, gündüz vakti güneş ışığını, gece de ayların ışınlarını engelliyordu. Işık bu perdenin kalın kıvırmlarını çok nadiren delip geçebilirdi. Fakat bu gece, büyük bir ihtimalle koridorun tozlarını alıp temizlemeleri için Evişleri Başı tarafından harekete geçirilen hizmetkârlar yüzünden perdeler birazcık aralık kalmış, Solinari'nin gümüş ışığının çıplak, boş koridora girmesine neden olmuştu. Ayın, cücelerin Gece Mumu adını taktıkları ışınları karanlığı ince, uzun, pırıltılı çelik bıçaklar halinde kesiyordu.

Ya da bu sessiz koridordan aşağıya bakan bir cesetin beyaz, ince parmakları gibi, diye düşündü Caramon. Camı delip geçen mehtabın parmakları halıyla kaplı zemini boylu boyunca aşarak, bütün holü katediyor ve durmuş olduğu yerde Caramon'a değiyor-du.

"Şu, onun kapısı," dedi kender; o kadar hafif bir sesle söylemişti

ki Caramon kendi kalp atışlarından onu ancak duyabilmişti. "Solda."

Caramon bir kez daha cüppesinin altına uzanarak hançerin kabzasını, kabzanın insana güven veren varlığını yokladı. Fakat bıçağın kabzası soğuktu. Kabzaya dokunurken ürperdi ve elini çabucak geri çekti.

Koridor boyunca yürümek basit bir şeymiş gibi görünüyordu. Ama kıpırdıyamıyordu bile. Belki de bunun nedeni yapmayı tasarladığı şeyin -bir adamın hayatını, üstelik savaş dışında, uyurken almanın- habisliğiydi. Bir adamı uykusunda öldürmek -bütün diğer zamanlara oranla en savunmasız olduğumuz zamanda, kendimizi tanrılara emanet ettiğimiz zamanda. Bundan daha çirkin, daha korkakça bir suç olabilir miydi?

Tanrılar bana bir işaret gönderdi, diye tekrarladı Caramon kendi kendine ve zalimce ölmekte olan Barbar'ı hatırlamak için kendisini zorladı. Kardeşinin Kule'de maruz kaldığı ıstırabı hatırlamaya zorladı kendini. Uyanıkken kötü büyücünün ne kadar güçlü olduğunu hatırladı. Derin bir nefes alan Caramon hançerinin kabzasını sıkı sıkı kavradı. Hançeri kemerinden çıkarmasa bile kabzayı sıkı sıkı tutarak hareketsiz koridordan yürümeye başladı; mehtap artık onu çağırır gibiydi.

Arkasında bir şeyin varlığını hissetti; o kadar yakınında hissediyordu ki durduğunda Tas ona tosladı

"Burada kal," diye emretti Caramon.

"Hayır..." diye karşı koymaya çalıştı Tas ama Caramon onu susturdu.
"Gitmen gerekiyor. Birisi koridorun bu tarafında nöbette kalmalı. Eğer biri gelirse ya bir ses çıkar, ya da bir şeyler yap işte."
"Ama..."
Caramon kendere kaşlarını çattı. Koca adamın suratsız ifadesi; soğuk, duygusuz sert bakışları karşısında yutkunan Tas, başıyla onayladı. "Ben orada, o gölgede durayım." İşaret ederek süzülüp gitti.
Caramon, Tas'ın kendisini "yanlışlıkla" takip etmeyeceğinden emin oluncaya kadar bekledi. Fakat Tas, aylar önce ölmüş olan saksıdaki devasa ağacın gölgesinde kamburunu çıkartmış, mutsuzca duruyordu. Caramon dönerek yoluna devam etti.
Hareket ettiğinde kuru yapraklan hışırdayan, gevrek gevrek olmuş iskeletin yanında duran Tas, Caramon'un holden aşağıya

yürüyüşünü seyretti. Koca adamın koridorun sonuna vararak elini uzattığını, kapı kulpunu kavradığını gördü. Caramon'un kapıyı kibarca ittiğini gördü. Kapı adamın baskısına boyun eğerek yavaşça açıldı. Caramon odanın içinde gözden kayboldu.
Tasslehoff titremeye başladı. Korkunç, hasta edici bir his midesinden bütün bedenine yayılıyordu, dudaklarından bir mırıltı kaçtı. Bağırmamak için ağzını eliyle kapatan kender kendini iyice duvara yapıştırarak, karanlıkta, tek başına ölmeyi düşünmeye başladı.
Caramon koca bedenini, gıcırdar korkusuyla sadece biraz araladığı kapıdan dikkatle geçirdi. Ama kapı ses çıkarmadı. Odadaki her şey sessizdi. Sanki her şey boğucu karanlık tarafından yutulmuş gibi, Tapınak'ta herhangi bir yerden, her hangi bir ses sızmıyordu buraya. Caramon ciğerlerinin yandığını hissetti ve İstar'ın Kan Denizi'nde boğulmuş olduğu zamanı tüm canlılığıyla hatırladı.
Bir an için, deliler gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak kapıda duraksadı ve odaya bakındı. Pencereyi örten ağır perdelerdeki bir aralıktan içeriye Solinari'nin ışığı akıyordu. Gümüş ışığın ince bir kıymığı karanlığı yarıyor, doğrudan odanın en ucundaki yatağa uzanarak karanlığı dar dilimlere ayırıyordu.
Odadaki mobilyalar seyrekti. Caramon, tahta bir sandalye üzerine katlanarak konmuş ağır, siyah cüppenin biçimsiz kabartısını gördü. Yanında yumuşak, deri çizmeler duruyordu. Mangalda ateş yoktu, gece havası oldukaça sıcaktı. Kabzayı sıkı sıkı tutan Caramon bıçağını yavaş yavaş çekti, ayın gümüş ışığını izleyerek odanın diğer yanına geçti.
Tanrılardan gelen bir işaret, diye düşündü; zonk zonk zonk-layan kalp atışları neredeyse onu boğacaktı. Bir korku, tüm hayatı boyunca çok nadiren duymuş olduğu bir korku duyuyordu - kaslarının seyirmesine, boğazının kurumasına neden olan, midesini alt üst eden, barsaklarını birbirine dolayan soğuk bir korku. Çaresizlik içinde öksürüp de uyumakta olanı uyandırmamak için kendisini yutkunmaya zorladı.
Bunu çabuk çabuk yapmalıyım! dedi kendi kendine, düşüp bayılmaktan veya fenalaşmaktan korkarak. Odanın öbür yanına geçti, yumuşak halı hızlı ayak seslerini boğuyordu. Artık yatağı ve içinde yatan sureti görebiliyordu. Yeri düzgün bir çizgiyle kesen ay ışığı karyolaya tırmanıyor, örtüyü aşarak yastığın üzerinde duran

başa doğru meylediyordu; çekilmiş kukuletası ışığı engelliyen sureti, açık seçik görebiliyordu.
"İşte böyle işaret ediyorlar tanrılar yolumu," diye mırıldandı Caramon, konuştuğunun farkına bile varmadan. Yatağın yanına yaklaşarak duraksadı, eli hançerinde kurbanının sessiz soluğunu dinleyerek, fark edilip edilmediğini anlamak için nefes alış verişinin derin, muntazam ritminde bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.
İçeri dışarı...içeri dışarı... nefes, güçlü, derin ve huzur doluydu. Sıhhatli genç bir adamın nefes sesi. Bu büyücünün ne kadar yaşlı olması gerektiğini, Fistandantilus'un gençliğini nasıl yenilediğine dair duyduğu karanlık öyküleri hatırlayan Caramon urperdi. Adamın nefesi

muntazam ve sürekliydi. Hiç bir kesiklik, bir hızlanma yoktu. Soğuk, dalgasız mehtap içeriye aktı; bir işaret olan mehtap...

Caramon hançeri kaldırdı. Göğsüne indireceği hızlı ve muntazam tek bir darbeyle her şey olup biterdi. İleri doğru hareket eden Caramon tereddüt etti. Hayır, bıçaklamadan önce yüzüne - kardeşine işkence eden adamın yüzüne bakacaktı..

Hayır! Ahmak! diye bağırdı bir ses Caramon'un içinde çığlık çığlığa. Şimdi bıçakla, hızla! Caramon bıçağı yine kaldırmıştı hatta ama eli titredi. Yüzü görmeliydi! Titreyen elini uzatarak kara kukuletaya kibarca dokundu. Kumaş yumuşak ve esnekti. Kukuletayı yana itti.

Solinari'nin gümüş ışığı Caramon'un eline değdikten sonra uyumakta olan büyücünün yüzüne değip yüzü ışıltısıyla yıkadı. Caramon'un eli kasıldı; yastıkta duran yüze baktıkça eli bir cesetin-ki gibi beyazlaşarak söğüdü.

Bu, sayısız günahlarını izini taşıyan, yaşlı, kötü bir büyücünün yüzü değildi. Bu, ölmekte olan büyücüyü canlı tutmak için bedeni çalınmış birinin eza içindeki yüzü de değildi.

Bu, kitaplarıyla yaptığı çalışmalarla geçen uzun gecelerden yorulmuş ama şimdi rahatlamış, dinlenerek huzur bulan genç bir büyü kullanıcısının yüzüydü. Sürekli bir acıya karşı inatçı direnci dudakları kenarındaki sert, geçit vermez çizgilerle işaretlenmiş birinin yüzüydü. Bu, Caramon'a kendi yüzü kadar bildik bir yüzdü; sayısız defalar uyurken seyrettiği bir yüz, serin sularla ferahlattığı bir yüz...

Hançeri kavramış olan eli indi ve bıçağı yatağa sapladı.

Korkunç, boğucu bir çığlık duyuldu; acıyla kıvrılmış parmakları örtüyü kavrayan Caramon yatağın yanına dizleri üzerine düştü. Koca bedeni şiddetle sarsılıyor, hıçkırıklarla parçalanıyordu.

Gözlerini açıp Solinari'nin parlak ışığıyla kırpıştıran Raistlin doğruldu. Bir kez daha kukuletasını gözlerinin üzerine çektikten sonra rahatsız olarak içini çekti, uzandı ve dikkatle hançeri kardeşinin hissizleşmiş elinden aldı.

302

303

Borum 9

Bu gerçekten de çok ahmakça bir şeydi kardeşim," dedi Raistlin hançeri ince elinde evirip çevirir, tembelce incelerken. "Buna inanmakta zorluk çekiyorum, senin yapmana bile."

Yatak kenarına diz çökmüş olan Caramon ikizine baktı. Yüzü bitkin, asık ve ölü gibi beyazdı. Ağzını açtı.

" 'Anlamıyorum Raist,' " diye mırıldandı, Raistlin onunla alay ederken.

Caramon dudaklarını sıkı sıkı yumdu; yüzü kara, acı bir maske halini alıncaya kadar sertleşti. Eli, kardeşinin hareketsiz elinde olan hançere kaydı. "Belki de kukuletayı açmasaydım daha iyi olurdu," diye mırıldandı.

Kardeşi görmemiş olsa da, Raistlin gülümsedi.

"Başka şansın yoktu," diye cevap verdi. Sonra iç geçirerek başını salladı. "Kardeşim, gerçekten öyle elini kolunu sallayıp odama girip, beni uykumda öldürebileceğini mi zannediyordun? Uykumun ne kadar hafif olduğunu, hep hafif olmuş olduğunu bilirsin."

"Hayır, seni değil!" diye haykırdı Caramon bölük pörçük; bakışlarını kaldırarak. "Ben düşünmüştüm ki..." Devam edemedi

Raistlin bir an aklı karışarak ona baktı; sonra aniden gülmeye başladı. Bu korkunç bir kahkahaydı: Çirkin, alaycı; ve hâlâ kori-

dorun ucunda durmakta olan Tasslehoff, tam neler olup bittiğine bir bakmak için koridordan o tarafa doğru süzülüyordu ki bu ses karşısında elleriyle kulaklarını tıkadı.

"Fistandantilus'u öldürecektin!" dedi Raistlin, kardeşine eğlenerek bakarken. Bu düşünce karşısında yeniden güldü. "Sevgili kardeşim," dedi, "ne kadar eğlendirici olabileceğini unutmuşum."

Kızaran Caramon, sallanarak ayağa kalktı.

"Bunu senin için...yapacaktım," dedi. Pencereye doğru yürüyerek perdeyi açtı ve Tapmak'ın, Solinari'nın ışığı altında inci ve gümüşler içinde titreşen avlusuna dalgın dalgın baktı.

"Tabii ki öyle yapacaktın," diye atıldı Raistlin; eski burukluğunun bir izi sesine sızmıştı yine. "Sen, ne yaparsan benim için yaparsın, onun dışında ne yaparsın ki?"

Raistlin tek bir emir sözcüğü söyleyerek, odanın bir köşesinde duvara dayanmış Büyücülük Asa'sından ışıyan parlak bir ışığın odaya dolmasını sağladı. Büyücü yatak örtüsünü atarak yataktan doğruldu. Mangala doğru giderek başka bir söz daha söyledi ve çıplak taştan alevler yükseldi. Kavuniçi ışıkları adamın solgun ince yüzüne çarparak berrak, kahverengi gözlerinden yansıdı.

"Eh, geç kaldın kardeşim," diye devam etti Raistlin, ellerini alevler üzerinde ısıtmak için uzatıp, mahir parmaklarını esneterek, idman yaptırdı. "Fistandantilus öldü. Benim ellerimde."

Raistlin'in sesindeki garip tondan etkilenen Caramon kardeşine bakmak için sertçe döndü. Fakat kardeşi ateşin yanında durmaya devam ediyor, alevlere bakıyordu.

"içeriye girip onu uyurken bıçaklamayı düşündün," diye mırıldandı Raistlin, ince dudaklarında kasvetli bir tebessüm vardı. "Yaşamış olan en büyük büyücüyü; bugüne kadar yaşamış olan."

Caramon kardeşinin, sanki aniden halsizleşmiş gibi şömine rafına dayandığını gördü.

"Beni gördüğüne hayret etmişti," dedi Raistlin yavaşça. "Ve benimle alay etti, aynı Kule'de alay ettiği gibi. Ama korkuyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

" 'Evet küçük büyücü,1 diye alay etti Fistandantilus, 'buraya nasıl geldin bakalım? Büyük Par-Salian mı yolladı seni?'

'Kendi başıma geldim,' diye anlattım ona. 'Artık Kule'nin Efendisi benim.'

"Bunu beklemiyordu, imkansız,' dedi gülerek. 'Geleceği Önce-305
den söylenmiş olan benim. Geçmişin ve şimdinin efendisi benim. Hazır olduğum zaman mülküme geri döneceğim.'

"Ama konuşurken gözlerindeki korku büyümüştü çünkü düşüncelerimi okumuştu 'Evet,' diye cevapladım onun söylenmemiş sözlerini, 'kehanet senin umduğun gibi işlemedi. Sen, seni canlı tutması için benden koparıp aldığın yaşam gücünü kullanarak geçmişten şimdiye yolculuk etmeyi planlamıştın. Ama benim de senin ruhsal gücünü çekebileceğimi unuttun, ya da umursamadın! Benim can sularımı emebilmek için beni canlı tutmak zorundaydın. Ve -bu şekilde- bana sözcükleri vererek, ejderha küresini kullanmayı öğrettin. Astinus'un ayaklarının dibinde ölürken, işkence ettiğin bu harap bedene hava üfledin. Beni Karanlık Kraliçe'ye götürerek, okuyamadığım kadim büyü yazmalarının sırlarını açmam için Anahtar'ı bana vermesi için yal-vardın. Ve sonunda hazır olup, bedenimin parçalanmış kabuğuna girip kendinin olduğunu iddia etmeye kalktın.'"

Raistlin kardeşine bakmak için arkasını döndü; gözlerin içinde yanan, ateşte dans eden alevlerden daha canlı olan nefret ve hiddeti gören Caramon bir adım geriledi.

"Böylece beni zayıf ve netameli tutmayı düşünüyordu. Ama ben ona karşı savaştım! Ona karşı savaştım!" diye tekrarladı Raistlin yavaşça, özellikle, bakışları uzaklara dalarken. "Onu kullandım! Onun ruhunu kullandım, acıyla yaşadım ve onu yendim! 'Sen geçmişin efendisisin,' dedim ona, 'ama şimdiki halde gücünden yoksunsun. Şimdinin efendisi benim ve geçmişin de efendisi olmak üzereyim!'"

Raistlin içini çekti, eli düştü; gözlerinde bir ışık oynaşarak söndü, gözlerini karanlık ve ürkünç yaptı. "Onu öldürdüm," diye mırıldandı, "ama bu acı bir savaştı."

"Onu öldürdün mü? Onlar-onlar senin geçmişe, ondan bir şeyler öğrenmek için geldiğini söylemişlerdi," diye kekeledi Caramon; aklının karışıklığı yüzünü de allak bullak etmişti.

"Öyle yaptım," dedi Raistlin yavaşça. "Uzun aylarımı onun yanında başka bir kılıkta geçirdim ve ancak hazır olduğumda kendimi ona gösterdim. Bu kez, onu emip kurutan ben oldum!"

Caramon başını salladı. "Bu imkânsız. O gece, bizim ayrıldığımız zamana kadar sen de ayrılmamıştın...En azından kara elf böyle dedi..."

Raistlin başını huzursuzca salladı. "Zaman, senin için kardeşim

şafak vaktinden, güneşin batma vaktine kadar yapılan yolculuktur. Zamanın gizlerine hakim olmuş bizler için ise zaman güneşler ardı bir yolculuktur. Saniyeler bir sürü yıl, saat, binlerce yıl olur. Bu koridorlarda Fistandantilus olarak aylardır dolaşıyo-rum. Bu son bikaç hafta Yüksek Büyücülük Kuleleri'nin hepsini dolaştım: çalışıp incelemek ve öğrenmek için. Elf krallığında Lorac'ın yanına gittim ve ona ejderha küresini kullanmasını öğrettim: Onun gibi zayıf ve kibirli biri için çok tehlikeli bir hediye. Daha sona bu küre onu tuzağa düşürecek. Büyük Kütüphane'de Astinus ile uzun saatler geçirdim. Ve bundan önce büyük Fistandantilus ile çalıştım. Hayal gücümüzü aşan dehşet ve harikaların olduğu başka yerleri de ziyaret ettim. Ama, mesela Dalamar'a göre, sadece bir gün ve bir gece ortadan yoktum. Aynı senin gibi."

Bunlar Caramon'u aşıyordu. O, çaresizlik içinde gerçeğin bir kırıntısına tutunmaya çalışıyordu.

"Yani...bunun anlamı... şimdi normale döndüğün mü? Yani şimdiki halde? Yani bizim zamanımızdaki şimdiki hale?" Eliyle bir hareket yaptı. "Tenin artık altın rengi değil, kumsaati şekilli gözlerin de gitmiş. Şimdi...gençliğindeki gibi, yedi yıl önce atlarımızı Kule'ye sürdüğümüz zamandaki gibi görünüyorsun. Geri döndüğümüzde de böyle mi olacaksın?"

"Hayır kardeşim," dedi Raistlin, küçük bir çocuğa bir şeyler anlatmaya çalışan birinin sabrıyla konuşarak. "Par-Salian sana bunu açıklamıştır mutlaka, değil mi? Şey, belki de açıklamamıştır. Zaman bir nehirdir. Ben zamanın akış yönünü değiştirmedim. Bütün yaptığım nehirden çıkıp, nehiryukarı daha uzak bir noktada yeniden suya atlamak. Beni kendi akıntısında sürüklüyor. Ben..."

Raistlin kapıya doğru bakarak aniden sustu. Sonra elinin seri bir hareketiyle, kapının savrulurcasına açılmasını sağladı ve Tasslehoff yuvarlanarak, yüzü koyun içeri düştü.

"A, merhaba," dedi Tas, neşeyle yerden kalkarken. "Ben de tam kapıyı çalacaktım." Üzerindeki tozları silkeleyerek sabırsızlıkla Caramon'a döndü. "Ben çözdüm! Bak şimdi -önce Fistandantilus olan Raistlin olan Fistandantilus'tu. Ama şimdi yine Fistandantilus olan Raistlin olan Fistandantilus. Anladın mı?"

Hayır, Caramon anlamamıştı. Tas büyücüye doğru döndü. 'Doğru değil mi Raist...."

Büyücü cevap vermedi. Gözlerinde o kadar garip, o kadar tehlikeli bir ifadeyle Tasslehoff'a bakıyordu ki kender huzursuz-

lukla Caramon'a baktı ve savaşçıya doğru bir iki adım attı -tabii Caramon'un yardıma ihtiyacı olursa diye.

Aniden Raistlin eliyle hızlı, hafif bir çağrı hareketi yaptı. Tasslehoff hiç bir hareket hissi duymamıştı ama yarım kalp atışı süresi boyunca odada bir bulanıklık oldu ve kendim Raistlin'in ince yüzünün bir iki milim ötesinde, yakasından yakalanmış buldu.

"Par-Salian seni niye yolladı?" diye sordu Raistlin, Flint'in deyimiyle, kenderin tüylerini diken diken eden yumuşak bir tonda.

"Şey, tabii ki Caramon'un yardıma ihtiyacı olduğunu düşündü ve..." Rasitlin'in eli daha da sıkı kavramaya, gözleri kısılmaya başladı. Tas kekeledi. "Ay, aslında beni, beni ay, yollamaya niyetli olduğunu zannetmiyorum." Tas başını çevirip Caramon'a yalvaran gözlerle bakmaya çalıştı ama Raistlin'in eli çok güçlü ve kuvvetliydi, neredeyse kenderi boğuyordu. "Bu-bu kaza da sayılabilir sanırım, en azından onun için. Ayrıca ne-nefes almama izin verirsen ben de daha rahat konuşabilirim ...yani arada sırada bırak-

san.

"Devam et!" diye emretti Raistlin, Tas'ı dikkatsizce sallayarak.

"Raist dur..." diye başladı Caramon, kaşlarını çatıp ona doğru bir adım atarak.

"Kapat çeneni!" diye emretti Raistlin hiddetle, ateşler saçan gözlerini kenderden ayırmayarak. "Devam et."

"Bi-birilerinin düşürmüş olduğu bir yüzük vardı....şey belki de düşürmemişlerdir..." diye kekeledi Tas, doğruyu söylemesi konusunda Raistlin'in gözlerindeki ifadeden yeterince telaşa düşmüştü; ya da bir kender için böyle bir şey ne kadar mümkünse o kadar. "Sa-sanırım birinin

odasına giriyordum, yüzük be-benim ke-keselerimden birine düştü galiba çünkü oraya nasıl girdiğini bilmiyorum; ama kırmızı cüppeli a-dam Bupu'yu evine yolladığında sıranın bende olduğunu biliyordum. Caramon'u bırakamazdım! Be-ben de F-Fizban'a -yani Paladine'a- dua ettim, yüzüğü taktım ve -puf!" -Tas ellerini havaya kaldırdı- "bir fare olmuştum!"

Kender tam bu gösterişli anda bir es vererek, dinleyicilerinden uygun bir hayret tepkisi umdu. Fakat Raistlin'in gözleri sadec^ sabırsızlıkla büyüyerek, eli kenderin yakasını biraz daha sıkını nefes almakta gitgide daha da zorlanan Tas aceleyle devam etti.

"Böylece ben de saklanabilmiş oldum," diye viyakladı, daha önce olmuş olduğu fareden farksız bir halde, "ve Par-Salian'ıt
labra-labora-lavabosuna gizlice girebildim; akla gelebilecek en harika şeyleri yapıyordu, taşlar şarkı söylüyordu, Crysania solgun solgun yatıyordu, Caramon dehşete düşmüş görünüyordu ve onun yalnız başına gelmesine gönlüm razı olmadı -böylece... böylece..." Omuzlarını silken Tas, Raistlin'e, insanı çaresiz bırakan bir masumiyetle bakarak, "işte buradayım..." dedi.

Raistlin biraz daha uğraşsa, derisini kemiklerinden ayırarak ruhunun içini görebilecekmiş gibi kenderi gözleriyle yutarcasına, onu tutmaya devam etti. Sonra tatmin olduğu anlaşılan büyücü kenderi yere bırakarak ateşi seyretmek için arkasını döndü; düşünceleri başka yere kaymıştı.

"Bu, ne anlama geliyor?" diye mırıldandı. "Bir kender -büyünün bütün kanunlarıyla yasak! Bu,, zamanın akışının değiştirilebileceği anlamına mı geliyor? Doğru mu söylüyor? Yoksa beni bu şekilde mi durdurmayı planlıyorlar?"

"Ne dedin?" diye sordu Tas ilgiyle, halının üzerinde oturmakta olduğu yerden bakışlarını kaldırıp nefeslenmeye çalışarak. "Zamanın akışı mı değişti? Benimle mi? Yani sen, benim sayemde..."

Raistlin olduğu yerde öyle bir döndüp, kendere o kadar hiddetle kaşlarını çattı ki Tas ağzını kapatıp, Caramon'un durduğu yere doğru geriledi.

"Kardeşini bulduğumuza şaşırdım. Sen şaşırmadın mı?" diye sordu Tas, Caramon'a, Caramon'un yüzünde belirip geçen acı spazmlarını görmemezliğe gelerek. "Raistlin beni de gördüğüne hayret etti. Bu tuhaf çünkü ben onu esir pazarında görmüştüm ve onun da bizi görmüş olması gerekirdi..."

"Esir pazarı!" dedi Caramon aniden. Bu, nehirler ve zaman hakkındaki konuşmalar artık yeterdi. Bu, onun anlayabileceği bir şeydi! "Raist -aylardır burada olduğunu söylüyorsun! Bu, Crysania'ya benim saldırdığımı düşünmelerine sebep olanın sen olduğun anlamına geliyor! Beni satın alan da sensin! Beni Oyunlara yollayan da sensin!"

Düşüncelerinin bölünmesinden rahatsız olan Raistlin eliyle sabırsızca bir harekette bulundu. Fakat Caramon ısrar etti. "Neden!" diye bilmek istedi hiddetle. Neden o yere?"

"Aman tanrılar adına Caramon!" Raistlin yeniden döndü, gözleri buz gibiydi. "Buraya ilk geldiğin haldeyken benim ne işime yarardın? Bundan sonra gideceğimiz yerde güçlü bir savaşçıya
309
308

ihtiyacım vardı -şişko bir ayyaşa değil."

"Ve... Barbar'm ölümünü emreden de sensin, öyle mi?" diye sordu Caramon gözlerinde şimşeklerle.. "Neydi onun adı -o Quarath'a bir ihtarda bulunmak için, öyle mi?"

"Kalınkafalılıktan vazgeç kardeşim," dedi Raistlin suratsızca. "Bu zavallı saray entrikalarından bana ne? Onların bu küçük, mantıksız oyunlarından? Eğer bir düşmanımın işini bitirmek isteseydim, yaşamı birkaç saniye içinde sönüverirdi. Quarath, benim ona ilgi duyacağımı düşünerek kendi kendinin gururunu okşuyor."
"Fakat cüce dedi ki...."

"Cüce sadece avucunun içine bırakılan paranın sesini duyar. Fakat, inanmak istediğin şeyde serbestsin." Raistlin omuzlarını silkti. "Benim için pek önemi yok."

Düşüncelere dalan Caramon uzun süre sessiz kaldı. Tas ağzını açtı -Raistlin'e sormak için yanıp tutuştuğu en az yüzlerce soru vardı- ama Caramon hiddetle bakınca, kender ağzını hemen kapattı. Kardeşinin söylemiş olduklarını yavaşça aklından tekrarlayan Caramon aniden bakışlarını kaldırdı.
" 'Bundan sonra gideceğimiz yer' ile neyi kastediyorsun?"
"Kendi maksadım sadece beni ilgilendirir," diye cevap verdi Raistlin. "Zamanı gelince sen de ögrenceksin nasıl olsa. Burada işim ilerliyor ama henüz tam bitmedi. Burada, dövülüp biçim verilmesi gereken sizden başka biri daha var."
"Crysania," diye mırıldandı Caramon. "Bunun Ka-Kara Kraliçe'ye meydan okumakla bir ilgisi var öyle değil mi? Aynı söylemiş oldukları gibi? Bir rahibeye ihtiyacın var..."
"Yoruldum kardeşim," diye sözünü kesti Raistlin. Bir işaretiyle ocaktaki alevler yok oldu. Bir sözüyle Asa'nın ışığı söndü. Orada bulunan üç kişinin üzerine karanlık, soğuk ve kasvet çöktü. Binaların gerisinde gözden kaybolmuş olduğu için Solinari'nin ışığı bile gitmişti. Raistlin yatağına doğru ilerleyerek odayı bir baştan bir başa geçti. Kara cüppesi yumuşak bir sesle hışırdıyordu. "Bırakın dinleneyim. Her halükarda burada uzun süre kalmamalısınız. Kuşkusuz ajanlar sizin burada olduğunuzu bildirmişlerdir ve Çnıarath korkunç bir düşman sayılır. Kendinizi öldürt-memeye çalışın. Kendime başka bir koruma daha eğitmek canımı sıkar. Hoşçakal kardeşim. Hazır ol. Yakında istediğim cevap gelecek. Tarihi unutma."
Caramon ağzını açmıştı ki kendisini bir kapıya hitap ederken

buldu. Tas ile birlikte dışarıda, artık karanlık olan koridorda duru-yorlardı.
"Bu gerçekten inanılmaz!" dedi kender zevkle içini çekerek. "Hareket ettiğimi bile hissetmedim, sen hissetin mi? Bir dakika önce oradaydık, şimdi buradayız. Sadece elinin bir hareketiyle. Büyücü olmak harika bir şey olmalı," dedi Tas imrenerek, kapalı kapıya bakarken. "Zaman, uzay ve kapalı kapılar içinden geçmek."
"Haydi," dedi Caramon aniden, dönüp koridordan iri adımlarla giderken.
"Söylesene Caramon," dedi Tas fısıltıyla, adamın arkasından aceleyle seyirtirken. "Raistlin 'tarihi unutma,' demekle neyi kastetti? Bu Hayatının Hediyesi'ni alma zamanı falan mı? Yani ona bir armağan falan mı alman gerekiyor?"
"Hayır," diye homurdandı Caramon. "Aptallaşma."
"Ben aptallaşmıyorum," diye karşı çıktı Tas, alınmıştı. "Sonuç olarak birkaç haftaya kadar Yılbaşı geliyor ve büyük bir ihtimalle Raistlin o gün için bir hediye bekliyordur. En azından herhalde burada, İstar'da da Yılbaşını bizim zamanımızdaki gibi kutluyor-lardır. Sence...."
Caramon aniden durdu.
"Ne oldu?" diye sordu Tas, koca adamın yüzündeki korkunç ifadeden telaşlanarak. Aceleyle etrafına bakman kenderin eli kendi kemerine takmış olduğu küçük bıçağının kabzasını kavradı. "Ne görüyorsun? Ben..."
"Tarih!" diye bağırdı Caramon. "Tarih Tas! Yılbaşı! İstar'da!" Olduğu yerde dönerek, hayretler içinde kalmış kenderi kavradı. "Hangi yıldayız? Hangi yıl?"
"Şey..." düşünmeye çalışan Tas yutkundu. "Sanırım -evet, biri bana 962 olduğunu söylemişti."
Homurdanmaya başlayan Caromon, Tas'ı bırakarak kendi başını elleri arasına aldı.
"Ne var?" diye sordu Tas.
"Düşün Tas, düşün!" diye mırıldandı Caramon. Sonra başım hüzünle elleri arasına alan koca adam, kör gibi koridordaki karanlık içinde tökezlene tökezlene ilerledi. "Benim ne yapmamı istiyorlar? Ben ne yapabilirim?"

Böfüm 10

Tas daha yavaş izliyordu onu. "Dur bakalım. Yılbaşı, 962'nin yeni yılı. Ne kadar garipçe yüksek bir sayı. Nedense insana tanıdık geliyor. Yılbaşı 962....Ay, hatırladım!" dedi zaferle. "Bu tam...tam şeyden önceki son Yılbaşı..."

Düşünce kenderin nefesini kesmişti.
"Tam Afet'ten önce!" diye fısıldadı. [

Denubis tüy kalemi bırakarak gözlerini ovuşturdu. Eli gözleri üzerinde, kısacık da olsa biraz dinlenmenin bir faydası olacağını umarak, kopyalama odasının sessizliği içinde oturuyordu. Ama bir işe yaramadı. Gözlerini açıp yeniden işe başlamak için tüy kalemini eline aldığında, tercüme etmeye çalıştığı kelimeler hâlâ anlamsız bir yığın halinde kafasında yüzüp duruyordu.

Kızgınlıkla kendi kendini paylayarak, kendisine dikkatini toplamasını emretti ve -sonunda- kelimeler bir anlam ifade etmeye başlayıp kendilerini bir sıraya sokmaya başlamışlardı. Ama zor gidiyordu. Başı ağrıyordu. Günlerdir, rüyalarında bile devam eden donuk, zonklayan bir ağrıyla ağrıyordu sanki başı.

"Bu garip havalar yüzünden," diyordu kendi kendine, tekrar ve tekrar. "Yılbaşı mevsimi için haddinden fazla sıcak."

Çok sıcaktı, garip bir biçimde sıcak. Hava nemle yapış yapış, ağır ve boğucuydu. Taze hava getiren esintiler sıcak tarafından yutulmuştu sanki. Duyduğuna göre, yüz mil ilerideki Kathay'da okyanus, ateş gibi yakan güneşin altında dümdüz ve sakin yatıyordu; o kadar sakindi ki hiçbir gemi yelken açamıyordu. Gemiler öylece limanda yatıyor, kaptanları küfrediyor, yükleri çürüyordu.

Alnını bir mendille silen Denubis gayretle işine, Mishakal'ın

Diskleri'ni Solamniyaca'ya çevirmeye devam etmeye çalıştı. Ama aklı başka yerlerde dolaşıyordu. Kullandığı sözler aklına, bir gece önce bazı Solamniya şövalyelerinin tartıştıkları bir öykünün gelmesine neden olmuştu: Denubis'in aklından atmaya çalıştığı dehşetli bir öykü.

Soth isminde bir şövalye genç bir elf rahibeyi iğfal ettikten sonra onunla evlenmiş ve kızı Dargaard Kalesi'ndeki şatosuna gelin olarak getirmiş. Ama Soth denilen bu adam zaten evliymiş, şövalyelerin anlattığına göre, karısının şüpheli bir ölüme kurban gittiğe dair de birden fazla sebep görünüyormuş.

Şövalyeler Soth'u yakalayıp muhakeme etmek için bir heyet yollamışlar ama söylendiğine göre Dargaard Kalesi artık silahlarla korunan bir kale olmuş: Soth'un kendi sadakatli şövalyeleri lord-larını koruyormuş. Olayın en korkunç tarafı lordun kandırmış olduğu elf kadının adamla birlikte kalmış olduğu, adamın suçu ispat edildikten sonra bile adama olan sevgisi ve sadakatinin hiç sarsılmamış olduğuydu.

Ürperen Denubis düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. İşte! Bir hata yapmıştı. Bunun çaresi yoktu! Yeniden tüy kalemini yere bırakmaya koyulmuştu ki kopyalama odasının kapısının açıldığını duydu. Aceleyle tüy kalemi eline alarak hızla yazmaya başladı.

"Denubis," dedi yumuşak, tereddüt içindeki bir ses.

Rahip başını kaldırıp baktı. "Crysania, tatlım," dedi bir tebessümle.

"Çalışmana mani oluyor muyum? Daha sonra da gelebilirim..."

"Hayır, hayır," diye ikna etti Denubis kızı. "Seni gördüğüme çok memnun oldum. Çok memnun." Bu tamamen doğruydu. Crysania'da onu sakinleştiren, yatıştıran bir taraf vardı. Sanki baş ağrısı bile azalmıştı. Yüksek arkalıklı yazı sandelyesinden ayrılarak bir tane kendisi, bir tane de kız için sandalye bulup geliş nedenini merak ederek kızla birlikte oturdu.

Sanki onun sorusuna cevaben Crysania sakin, huzur dolu odaya bir göz atarak gülümsedi. "Burayı seviyorum," dedi. "Burası o kadar sakin, şey o kadar özel ki." Kızın tebessümü soldu. "Bazen o kadar çok...o kadar çok insan olmasından sıkılıyorum," dedi, gözü Tapınak'ın ana bölümüne açılan kapıya doğru kayarak.

"Evet, burası sakin," dedi Denubis. "En azından şimdi. Son yıllarda böyle değildi. Buraya ilk geldiğimde burası, tanrıların söz-
314
lerini herkesin okuyabilmesi için çeşitli dillere çeviren çevirmenlerle doluydu. Fakat Kralrahip bunun gerekli olmadığını düşündü ve -birer birer- hepsi, yapacak daha önemli şeyler bularak ayrıldı. Ben hariç." İçini çekti. "Sanırım ben çok yaşlıyım," diye ekledi kibarca, özür dilercesine. "Ben de yapacak önemli bir şeyler bulmaya çalıştım ama bulamadım. O yüzden burada kaldım. Kimsenin umurunda değil gibi...pek değil yani."

Kendisini işe yarar bir hale sokması için onu dürtüp duran Saygıdeğer Rahip Quarath ile yaptıkları o uzun konuşmaları hatırlayarak hafif de olsa kaşlarını çatmadan edemedi. Zamanla yüksek rahip, Denubis'e umutsuz bir vaka olduğunu söyleyerek vaz geçmişti. Böylece Denubis çalışmalarına geri dönmüş, birbirini izleyen günler boyunca da, kitapları ve kağıt rulolarını tercüme edip, bunların büyük bir kütüphanede okunmadan duracağı Solamniya'ya yollayarak yalnızlığının huzuru içinde oturmaya başlamıştı.

"Ama benden bu kadar söz etmek yeter," diye ekledi Crysania'nın solgun yüzünü görerek. "Neyin var tatlım? Kendini iyi hissetmiyor musun? Affedersin ama geçtiğimiz birkaç haftadır senin ne kadar mutsuz göründüğüne dikkat etmeden yapamadım."

Crysania sessizlik içinde ellerine bakıyordu; sonra bakışlarını rahibe kaldırdı. "Denubis," diye başladı tereddütle, "sen...sence tapınak... gerektiği gibi mi?"

Bunun, Denubis'in beklediği bir şey olmadığı kesindi. Kız daha çok, sevgilisi tarafından kandırılmış genç bir kıza benziyordu. "Şey, tabii ki tatlım," dedi Denubis biraz kafası karışarak..

"Gerçekten mi?" Bakışlarını kaldıran kız, Denubis'e adamı duraksatan ısrarla baktı. "Sen uzun zamandır tapınakla yaşıyorsun; Kralrahip gelmeden önce de buradaydın, hatta Quar- yani vekilleri gelmeden önce. Eski günlerden söz ediyorsun. Günlerin değiştiğini gördün. Daha mı iyi oldu?"

Denubis ağzını, tabii ki öyle, daha iyi, demek için açmıştı. Kralrahip gibi kutsal ve iyi biri başındayken başka türlüsü olabilir miydi? Fakat Lady Crysania'nın gri gözlerinin ta ruhuna kadar baktığını; onun yıllardır -bile bile- bir çok şeyi gizlediği karanlık koridorlara ışık getiren o arayış tarayış içindeki bakışlarını fark etti aniden. Huzursuz eden bir biçimde Fistandantilus'u hatırladı.

"Ben -şey- tabii -aslında sadece..." Kekelemeye başlamıştı ve bunun farkındaydı. Kızararak sustu. Crysania, sanki bu cevabı bek-
315
liyormuş gibi başını salladı.

"Hayır, şimdi daha iyi," dedi adam sertlikle; kızın o gencecik inancının da kendisininki gibi yaralanmasını istemiyordu. Kızın elini eline alarak ileri doğru uzandı. "Ben orta yaşlı bir adamım, tatlım, o kadar. Ve orta yaşlı adamlar değişimleri hiç sevmez. Hepsi bu. Bizim için, her şey eskiden daha iyiydi. Düşünsene" -kıkırdadı- "sanki su bile daha tatlıydı o zamanlar. Ben bu çağdaş adetlere alışamadım bir türlü. Benim bunları anlamam zor. Tapınak dünya kadar iyilik yapıyor tatlım. Vatan topraklarına düzen, halka bir yapı getiriyor..."

"Halk bunu istese de, istemese de," diye mırıldandı Crysania fakat Denubis bunu duymamazlığa geldi.

"Tapınak kötülüğü kökünden kazıyıp atıyor," diye devam etti; aniden aklına o şövalyenin -Lord Soth'un- öyküsü gelivermişti, istemediği halde. Aceleyle bu düşünceyi bastırdı ama bu arada lafını da karıştırdı. Aksayarak sözlerini toplamaya çalıştı ama çok geç kalmıştı.

"Öyle mi?" diye soruyordu Lady Cryasania. "Tapınak kötülüğü kökünden kazıyıp atıyor mu? Yoksa, gece evde yalnız kalmış, karanlığı uzak tutmak için mum üzerine mum yakan küçük çocuklar gibi miyiz? Karanlığın da -biz bunu anlayamasak da- bir nedeni olduğunu görmüyoruz; böylece, sonunda, kendi dehşetimiz içinde evi yakıp kül ediyoruz!"

Söylenenlerin hiç birini anlamayan Denubis gözlerini kırpıştırdı; ama konuştukça huzursuzluğu artan Crysania sözüne devam etti. Denubis, büyük bir rahatsızlıkla kızın bunu haftalardır içine attığının kuşkusuz olduğunu fark etti.

"Yolunu kaybedenlere, yollarını yeniden bulmaları için yardım etmiyoruz! Onlara sırtımızı dönüp değersiz olduklarını söylüyoruz, ya da onlardan kurtuluyoruz! Biliyor musun" -kız Denubis'e doğru döndü- "Quarath dünyayı ogre ırkından arındırmayı amaçlıyor?"

"Ama tatlını yani, sonuç olarak ogreler katil ruhlu, cani bir topluluk." Denubis kuvvetsizce karşı koymaya çalıştı.

"Aynı bizim gibi tanrılar tarafından yaratılmışlar," dedi Crysania. "Bizim, yarımyamalak anlayışımızla, tüm olanların ulu varoluşunu tanrıların yaratmış oldukları herhangi bir şeyi yok etmeye hakkımız var mı?"

"Hatta örümcekleri bile mi?" diye sordu Denubis özlemle, hiç

düşünmeden. Kızın rahatsız olmuş yüz ifadesini görerek gülümsedi. "Boşver. Yaşlı bir adamın gevelediği şeyler işte."

"Buraya tapınağın olabilecek en güzel ve en doğru yer olduğuna inanarak gelmiştim, ama şimdi ben....ben..." Kız başını elleri arasına aldı.

Denubis'in gönlü de en az başı kadar acı içindeydi. Titreyen elini uzatarak kibarca kızın muntazam, mavi-siyah saçlarını okşayarak, onu hiç sahip olamadığı kendi kızını avutur gibi avuttu.

"Sorgulamalarından utanma çocuğum," dedi, kendisinin de kendi sorgulamalarından utandığını unutmaya çalışarak. "Gidip Kralrahip'le konuş. Kuşkularına bir cevap verecektir. Onun irfanı benden fazla."

Crysania ümitle kaldırdı bakışlarını. "Sence..."

"Tabii ki." Denubis gülümsedi. "Git onu bu gece gör tatlım. Bu gece kabul gecesi. Korkma. Bu tür sorular onu kızdırmaz."

"Pekâlâ," dedi Crysania, yüzü aydınlanmıştı. "Bir yardım almadan, bu sorunla bir başıma boğuşmam aptalcaydı. Kralrahip'e soracağım. Mutlaka o karanlığı aydınlatacaktır."

Gülümseyen Denubis, ayağa kalkan Crysania ile birlikte kalktı. Kız düşünmeden eğilerek kibarca adamı yanağından öptü. "Teşekkür ederim dostum," dedi yavaşça. "Seni işinle baş başa bırakayım."

Kızın sakin ve güneş içindeki odadan ayrılmasını izleyen Denubis ani, açıklanamaz bir hüzün hissetti; ardından da çok büyük bir korku. Sanki kendisi parlak ışıklı bir yerde durmuş, kızın da engin ve korkunç bir karanlığın içine doğru yürümesini seyrediyordu. Kendi etrafındaki ışık gittikçe parlaklaşırken kızın etrafındaki karanlık daha korkunçlaşmaya ve yoğunlaşmaya başlamıştı.

Kafası karışan Denubis elini gözlerine götürdü. Işık gerçekti! Odasına doluyor, onu, bakamıyacağı kadar parlak ve güzel bir ışıltıya boğuyordu. Işık beynini delip geçti, başındaki ağrı ona ıstırap veriyordu. Yine de çaresizlik içinde, Crysania'yi uyarmalıyım, onu durdurmalıyım diye düşündü...

Işık adamı çevreleyerek ruhunu tüm parlaklığıyla doldurdu. Sonra, aniden parlak ışık kayboluverdi. Bir kez daha güneşli odadaydı işte.. Ama tek başına değildi. Gözlerini kırpıp, karanlığa

alıştırmaya çalışırken etrafına bakındı ve odada kendisini soğuk bin edayla izleyen bir elfin durmakta olduğunu gördü. Yaşlı, saçları! seyrelmiş, titizlikle taranmış ak saçlı bir elfti bu. Uzun beyaz cüppe giymiş, boynuna da Paladine'ın madalyonunu asmıştı. Elfir yüzündeki ifadede hüzün vardı; neden olduğu hakkında bir fikr olmamasına rağmen Denubis'in gözlerinin yaşarmasına neden olar» bir hüzün.

"Üzgünüm," dedi Denubis boğuk bir sesle. Elini başına götürünce aniden başının ağrımadığını fark etti. "İçe-içeri girdiğini görmedim. Yardımcı olabilir miyim? Birini mi arıyorsun?"

"Hayır, aradığımı buldum," dedi elf sakin bir edayla ar yüzünde hâlâ aynı hüzünlü ifade vardı, "eğer sen Denubis isen."

"Ben Denubis'im," diye cevap verdi rahip hayrete düşerek. "Ama afedersiniz, ben sizi tam çıkartamadım..." "Benim adım Loralon," dedi elf. Denubis'in nefesi kesildi. Elf Rahiplerinin en büyüğü Loralor yıllar önce Quarath'ın güç sahibi olmasına karşı çıkmıştı. Fakat! Quarath çok güçlüydü. Onu etkin güçler destekliyordu.4 Loralon'un uzlaşma ve barış yanlısı sözleri takdir görmemişi' Yaşlı rahip büyük bir hüzünle dönmüştü halkının yanına, çok sevdiği Silvanesti'nin hayretler uyandıran topraklarına, bir daha"' İstar'ı görmemeğe and içerek. '< Burada ne işi olabilirdi?

"Mutlaka Kralrahip'i arıyorsunuzdur," diye kekeledi Denubis. "Ben size..."

"Hayır, Tapınak'ta aradığım tek bir kişi var ve o da sensin Denubis," dedi Loralon. "Gel şimdi. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

1 "Yolculuk mu!" diye tekrarladı Denubis aptalca, delirip delirmediğini merak ederek. "Bu imkânsız. Buraya geldiğimden™ beri, yani otuz yıldır İstar'dan hiç ayrılmadım..." "Haydi gel Denubis," dedi Loralon kibarca. "Nereye? Nasıl? Anlamıyorum..." diye haykırdı Denubi Loralon'un güneş dolu, huzurlu odanın tam ortasında durduğum gördü; hâlâ yüzünde aynı derin, dile getirilemez hüzün vardı-Loralon elini boynuna takmış olduğu madalyona götürerek, dokundu.

O zaman Denubis anladı. Paladine, Rahibinin bazı şeylere vakıf olmasını sağlamıştı. Geleceği görebiliyordu. Dehşetle kül rengi kesilen adam başını salladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu çok korkunç."

"Her şey olup bitmiş değil. Terazinin dengesi bozulmaya başladı ama henüz bozulmadı.. Bu yolculuk geçici de olabilir, aklın almayacağı bir zaman da sürebilir. Gel Denubis, artık burada sana ihtiyaç duyulmuyor."

Ulu Elf Rahibi elini uzattı. Denubis daha önce, hatta Kral-rahip'in huzurunda bile, hiç yaşamamış olduğu bir huzur ve anlayış hissiyle kutsandı. Başını eğerek elini uzattı ve Loralon'un elini tuttu. Fakat bunu yaparken kendisini ağlamaktan alıkoyamamıştı...

Crysania, Kralrahip'in gösterişli Kabul Salonu'nun bir köşesinde, elleri kucağında oturmuştu; yüzü solgun ama sakindi. Ona bakan hiç kimse ruhundaki fırtınaları tahmin edemezdi. Belki de odaya dikkat çekmeden girerek gölgeli bir oyukta durmuş Crysania'yı seyreden tek bir adamdan başka hiç kimse.

Orada oturmuş Kralrahip'in melodik sesini dinleyen, vekil-leriyle devletin önemli meselelerini tartıştığını, diğer vekilleriyle ise politikadan sonra evrenin büyük gizlerini çözdüğünü duyan Crysania ona, kendi önemsiz sorularıyla yaklaşmayı düşünmüş olmaktan bile utanmaya başlamıştı.

Aklına Elistan'ın sözü geldi. "Cevapları bulmak için başkalarına danışma. Kendi gönlüne bak, kendi inancını araştır. Ya cevabı bulacaksın, ya da cevabın insanlarda değil, tanrılarda olduğunu anlayacaksın."

İşte böyle oturuyordu Crysania, aklında bir sürü düşünceler, gönlünü yokluyordu. Ne yazık ki aradığı huzur ondan kaçıyordu. Sorularının bir cevabı olmama ihtimali de olduğuna karar verdi aniden. Sonra kolunda bir el hissetti. Boş bulunup şaşıran Crysania bakışlarını kaldırdı.

"Sorularınızın cevabı var Saygıdeğer Rahibe," dedi, kızın sinirleri boyunca tanıdık olduğu sinyalini tüyler ürperterek veren bir ses, "cevaplar var ama siz onları dinlemeyi reddediyorsunuz."

Sesi tanıyordu ama -kukuletanın gölgelerine dikkatle baksa da yüzü çıkartamıyordu. Eli tanıdığını düşünerek omuzundaki ele baktı. Elin etrafında kara cüppe vardı; kızın kalbi çırpındı. Ama cüppede, onunki gibi gümüş rünler yoktu. Bir kez daha kız adamın yüzüne baktı. Bütün

görebildiği gizli gözlerin pırıltısı ve solgun tendi....Sonra el kızın omuzundan ayrıldı, yükselerek kukuletasının ön kısmını kaldırdı.
319
318

İlk başta Crysania acı bir hayal kırıklığı hissetti. Genç adamın gözleri, onun bir nişanı halini almış olan altın renginde, kumsaati şeklinde değildi. Teni altın rengi değil, yüzü narin ve hastalıklı da değildi. Bu adamın yüzü, sanki saatler süren bir çalışmanın yorgunluğuyla soluk düşmüştü yoksa sıhhatli, hatta, o sürekli buruk alaycı hali olmasa yakışıklıydı. Gözleri kahverengi, gördüğü her şeyi yansıtıp, içindeki hiçbir şeyi dışa vurmayan, bir cam kadar berrak ve soğuktu. Adamın bedeni ince fakat adaleliydi. Giymekte olduğu siyah, süssüz cüppe, büyücünün kambur ve bitap ana hatlarını değil, güçlü omuzlarını belli ediyordu. Derken adam gülümsedi, ince dudakları hafifçe aralandı.

"Sizsiniz!" diye nefesi kesildi Cryasina'nın, sandalyesinden doğrulurken.

Adam yeniden elini kızın omuzuna koyarak, kızın oturmasına neden olacak şekilde hafifçe bastırdı. "Lütfen yerinizden kalkmayın Saygıdeğer Rahibe," dedi. "Ben de size katılacağım. Burası sessizdir ve rahatsız edilmeden konuşabiliriz." Dönerek zarif bir hareket yaptı ve odanın diğer yanında duran bir tabure aniden yanında belirdi. Nefesini tutan Crysania, gözleriyle odayı kolaçan etti. Ama başka birisinin dikkatini çekmiş olsa bile herkes büyücüyü görmemezliğe gelme konusunda dikkatli bir kararlılık içindeydi. Dönüp baktığında Raistlin'in kendisini keyifle seyrettiğini gördü ve yüzüne ateş bastığını hissetti.

"Raistlin,"dedi kız resmi bir tavırla, aklının karıştığını adamdan gizleyebilmek için, "sizi gördüğüme sevindim.."

"Ben de sizi gördüğüme sevindim Saygıdeğer Rahibe," dedi büyücü kızın sinirlerine dokunan o alaycı sesiyle. "Ama benim adım Raistlin değil."

Adama bakakalan kız, utancından daha da çok kızardı. "Affedersiniz," dedi, ısrarla adamın yüzüne bakarak, "ama bana > tanıdığım -bir zamanlar tanıdığım birini şiddetle hatırlattınız."

"Belki de bu sırrı biraz aralar:" dedi adam yavaşça. "Burada, etraftakiler adımı Fistandantilus olarak biliyor."

Crysania gayri ihtiyari titredi; sanki odadaki ışık kararmıştı. "Hayır," dedi kız başını yavaş yavaş sallayarak, "bu olamaz! Siz geri j gelmiştiniz...ondan bir şeyler öğrenmek için!"
"Ben geriye, o olmak için gelmiştim," diye cevapladı Raistlin.

"Ama...ben bazı hikâyeler işittim. O kötü, bozuk...." Kız kendi- { ni Raistlin'den uzaklaştırdı, gözleri dehşetle adama takılıp kalmıştı.
"Artık kötülük yok," diye cevap verdi Raistlin. "O öldü."
"Siz?" Söz bir fısıltıdan ibaretti.

"Beni öldürebilirdi Crysania," dedi Raistlin sadece, "sayısız insanı öldürmüş olduğu gibi. Söz konusu olan ya onun, ya da benim yaşamımdı."

"Bir kötü gitti, bir başkası geldi," diye cevapladı Cryasnia üzgün, umutsuz bir sesle. Kız arkasını döndü.

Onu kaybediyorum! diye fark etti olanları Raistlin hemen. Sessizce kızı seyretti. Kız sandalyesinde kıpırdanıyor, yüzünü adamdan çeviriyordu. Adam kızın Solinari'nin ışığı kadar soğuk ve saf olan profilini görebiliyordu. Soğukkanlılıkla kızı inceledi, aynı yaşamın gizlerini incelediği zamanlar bıçağının altına yatırdığı minik hayvanları incelediği gibi. Aynı, altında atan kalbi görecek şekilde hayvanların derisini soyduğu gibi, Crysania'nın ruhunu görebilmek için zihinsel olarak kızın dış savunma mekanizmalarını soydu.

Kralrahip'in güzel sesini dinliyordu; yüzünde de derin bir huzur vardı. Fakat Raistlin kızın içeri girerkenki yüz halini hatırladı. Diğerlerini gözlemlemeye, gizlediklerini düşündükleri hislerini okumaya çoktan alışmış biri olarak kızın siyah kaşları arasında belirmiş olan ince çizgiyi fark etmiş, gri gözlerinin kararıp, şüphe altında kaldığını görmüştü. Kız ellerini kucağında tutuyordu ama Raistlin kızın parmaklarının cüppesini kıpırdattığını görebiliyordu. Denubis ile yapmış

olduğu konuşmayı biliyordu. Kızın, inancının sarsıldığından, tam uçurumun kenarında sendelediğinden kuşkulandığını biliyordu. Onu kenardan aşağıya itmek için birazcık dürtmek yetecekti. Üstelik biraz sabır gösterirse kız kendiliğinden bile atlayabilirdi.

Raistlin, kızın nasıl onun temasından kaçındığını hatırladı. Kıza yaklaşarak uzandı ve bileğinden kavradı. Boş bulunup ürken kız, derhal kendini adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Ama adam sıkı sıkı tutuyordu. Crysania adamın gözlerine bakınca kıpırdıya-madı.

"Gerçekten benden bunu bekliyor musunuz?" diye sordu Raistlin, uzun acılar çektikten sonra geri döndüğünde çektiği bütün sıkıntıların bir hiç olduğunu anlayan birinin sesiyle. Hüznünün kızın kalbini parçaladığını gördü. Kız konuşmaya çalıştı ama Raistlin, bıçağını kızın ruhuna saplayıp burarak konuşmaya devam etti.

"Fistandantilus bizim zamanımıza dönüp beni ortadan kaldırıp bedenimi alarak Karanlık Kraliçe'nin bıraktığı yerden işe el atacaktı. Kötü ejderhaları kendi emri altına toplamayı planlıyordu. Ablam Kitiara gibi Ejderha Yüceefendileri onun için biçilmiş kaftandılar. Dünya savaşa sürüklenirdi bir kez daha." Raistlin durak-sadı. "Bu tehlike artık sona erdi," dedi yavaşça.

Gözleri de, aynı elinin kızın bileğini kavradığı gibi gözlerini hapsetmişti. Bu gözlere bakan kız, gözlerin ayna gibi yüzeylerinde kendi aksini görüyordu. Üstelik kendisini, insanların birden fazla kendisine yakıştırmış oldukları gibi solgun, çalışkan, ciddi bir rahibe olarak değil de güzel ve arzulanan biri olarak görüyordu. Bu adam ona güvenerek gelmişti ve o adamı yüz üstü bırakmıştı. Adamın sesindeki acı dayanılacak gibi değildi ve Crysania bir kez daha konuşmaya teşebbüs etti ama Raistlin kızı daha da yakınına çekerek kendisi konuşmaya devam etti.

"Siz benim ihtirasımı biliyorsunuz," dedi. "Bir tek size açtım kalbimi. Savaşı yeniden başlatmak benim isteğim mi? Dünyayı ele geçirmek benim arzum mu? Ablam bunun için, benden yardım almak için kapıma kadar geldi. Ben reddettim ve siz, korkarım bunun cezasını çektiniz." İçini çeken Raistlin bakışlarını indirdi. "Ona sizden söz etmiştim Crysania; sizin iyiliğinizden ve gücünüzden. Çok hiddetlendi; sizin, benim üzerimdeki etkinizi bitireceğini düşünerek ölü şövalyesini sizi ortadan kaldırması için yolladı."

"Yani benim sizin üzerinizde bir etkim mi var demek istiyorsunuz?" diye sordu Crysania yavaşça, artık Raistlin'in elinden kurtulmak için çırpınmıyordu. Sesi, neşeyle titremişti. "Yani tapınağın yolunu görmüş olmanızı umabilmeyi cüret edebilir miyim ve..."

"Bu tapınağın yolu mu?" diye sordu Raistlin, sesi bir kez daha acı ve alaycı çıkmıştı. Elini hemen geri çekip sandalyesine gerileyerek kara cüppesine sarındı ve Crysania'ya alaycı bir tebessümle
baktı.

Mahcubiyet, hiddet ve suçluluk duygusu Crysania'nın yanaklarını pembeye boyarken, gri gözleri koyu bir maviye dönüştü. Yanağındaki renk dudaklarına doğru yayıldı; aniden güzelleşmişti, bu Raistlin'in gayri ihtiyari fark ettiği bir şeydi. Bu düşünce canını son derece sıktı, kendi konsantrasyonuna olan güvenini tehdit edici bir şeydi bu. Huzursuzlukla bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

"Kuşkularınızı biliyorum Crysania," diye devam etti aniden. "Neler gördüğünüzü biliyorum. Tapınak'ın, tanrıların yollarını

öğretmekten çok dünya işlerinin yürütülmesiyle ilgilendiğini gördünüz. Rahiplerin iki yüzlü olduğunu, politikayla uğraştığını, fakirleri doyurabilecekleri paraları sadece gösteriş için harcadıklarını gördünüz. Buraya geldiğinizde Tapınak'ı kurtarmayı düşünmüştünüz; tanrıların haklı hiddetleri içinde, ateşli dağı kendilerini terk edenlerin üzerine atmalarına, diğerlerinin neden olduğunu ortaya çıkartmayı. Belki de büyü kullanıcılarını...suçlamayı düşünüyordunuz."

Crysania'nm yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti, adama bakamadığı için yüzünü çevirdi ama içinde olduğu ıstırap ve utanç belliydi.

Raistlin acımasızca devam etti. "Afet zamanı yaklaşıyor. Gerçek rahipler çoktan bu toprakları terk ettiler...Evet, bunu bilmiyor muydunuz? Dostunuz Denubis gitti. Siz Crysania, bu topraklarda kalmış tek gerçek rahibesiniz."

Crysania büyük bir şaşkınlıkla Raistlin'e baktı. "Bu...imkânsız," diye fısıldadı. Gözleri odayı taradı. Ve ilk kez, Kralrahip'ten ayrı, düğümler halinde toplanmış olanların sohbetlerini duyabiliyordu. Oyunlar'dan söz edildiğini, kamu fonlarının dağılımı hakkında tartışmalar yapıldığını, orduların güzergâhlarının tayin edildiğini, isyan içindeki toprakların etkili şekilde nasıl başarılabileceğinin konuşulduğunu -hepsi de Tapınak adı altında- duydu.

Derken, sanki diğer kaba sesleri boğarcasına Kralrahip'in tatlı, melodik sesi ruhuna dolmaya başlayıp huzursuz ruhunu teskin etti. Kralrahip hâlâ buradaydı. Karanlığa arkasını dönerek Kralrahip'in ışığına doğru bakarak bir kez daha inancının tüm gücünün ve saflığının onu korurcasına arttığını hissetti. Soğuk bir edayla bakışlarını Raistlin'e çevirdi.

"Dünyada hâlâ iyilik var," dedi sertçe. Ayağa kalkarak ayrılmaya hazırlandı. "Tanrılar tarafından kutsanmış olan şu kutlu adam hüküm sürdükçe, tanrıların gazaplarını tapınağa yönlendirdiklerine inanamam. Bunun daha çok, Tapınak'ı anlamayan dünya yüzünden olduğu söylenebilir," diye devam etti kız; sesi alçak ve tutkuluydu. Raistlin de ayağa kalkmıştı ve kızı dikkatle izleyerek ona doğru yaklaştı.

Kız bunu fark etmemiş gibiydi; konuşmaya devarn ediyordu. "Ya da Kralrahip'i anlayamadıklarından! Bunu önceden görüyor olmalı! Belki şu anda bile bunu engellemeye çalışıyordur! Tanrılara merhametli olmaları için yalvarıyordur!"

"Şu adama bir bakın," diye fısıldadı Raistlin, "Tanrıların 'kut-sadığı' adama." Uzanan büyücü güçlü elleriyle Crysania'yı tutarak Kralrahip'e dönmesi için zorladı. Kuşku duymuş olduğu için suçluluk duygusu içinde olan ve dikkatsizce davranıp Raistlin'in içini görmesine izin verdiği için kendi kendine kızan Crysania hiddetle kendini adamın ellerinden kurtarmaya çalıştı ama adam kızı sıkı sıkı tutuyor, parmakları kızın tenini yakıyordu.

"Bakın!" diye tekrarladı. Kızı hafifçe sarsarak, başını kaldırıp doğrudan Kralrahip'i saran ışığa ve şaşaaya bakması için onu zorladı.

Raistlin kendi bedenine yakın tuttuğu bedenin titremeye başladığını hissedince memnuniyetle gülümsedi. Kara kukuletalı başını kızın başına yaklaştıran Raistlin kızın kulağına fısıldarken nefesi de yanağına dokundu.

"Ne görüyorsunuz Saygıdeğer Rahibe?"

Kızın tek cevabı içler parçalayan bir iniltiydi.

Raistlin'in tebessümü derinleşti. "Anlatın bana," diye ısrar etti.

"Bir adam," diye kekeledi Crysania, şaşkın bakışlarım Kralrahip'in üzerinden ayıramadan. "Sadece insan bir adam. Yorgun görünüyor...ve ürkek. Teni sarkmış, günlerdir uyku uyumamış. Soluk mavi gözleri orayı burayı korku içinde tarıyor..." Kız aniden neler söylediğini fark etti. Raistlin'in yakınlığının, sıcaklığının, yumuşak kara cüppesi altındaki güçlü adeleli bedeninin tüm şiddetiyle farkında olan Crysania kendini adamın elinden kurtardı.

"Bana yaptığınız bu büyü ne?" diye bilmek istedi kız hiddetle, adama bakmak için dönerek.

"Hiç büyü yapmadım Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin sessizce. "Korkusu içinde kendi etrafına örmüş olduğu büyüyü bozdum. Onun mahvolma sebebini açıklayan ve dünyayı yıkıma götüren şey de bu korku."

Crysania, Raistlin'e dehşetle baktı. Onun yalan söylemiş olmasını umdu, yalan söylemiş olmasını istedi. Ama sonra eğer adam yalan söylüyor idiyse bile, bunun bir önemi olmadığını fark etti. Artık kendi kendisine yalan söyleyemeyecekti.

Kafası karışan, ürken, dehşete düşen Crysania dönerek, gözyaşlarıyla yarı yarıya körleşmiş bir halde Kabul Salonu'nu terk etti.

Raistlin zaferi karşısında ne bir kıvanç, ne de bir memnuniyet

duymadan kızın gidişini seyretti. Sonuç olarak beklediğinden fazlası olmamıştı. Yeniden yerine, ateşin yakınma oturdu; masanın üzerindeki meyva kâsesinden bir portakal seçerek, düşüncelere dalmış bir halde alevleri seyrederken sakin sakin kabuklarını soydu.

Salondaki bir başkası da Crysania'nın kabul salonundan kaçışını seyretmişti. Raistlin' in portakalını yerken, önce suyunu çekip sonra posasını yutuşunu da seyretti. Soluk yüzünde hiddeti ve korkusu birbiriyle çarpışan Quarath, Kabul Salonu'nu terk ederek, tan vaktine kadar arşınlayıp duracağı kendi odasına döndü.

Bölüm 11

Daha sonraki tarihlerde o gece, gerçek rahiplerin Krynn'i terk ettikleri gece, yani Hüküm Gecesi olarak bilindi. Nereye gittiklerini ve kaderlerinin ne olduğunu, Astinus dahi kaydetmemiştir. Kimisi üç yüz yıl sonra, Mızrak Savaşı'nın kasvetli ve acı günlerinde görüldüklerini söyler. Bazı elfler ise elf rahipleri arasında en ulu ve en ciddi rahip olan Loralon'un Silvanesti'nin işkence altındaki topraklarında görüldüğüne ve toprakların yeniden inşası için ellerinden gelen her şeyi yapanların gayretlerini kutsadığma dair kıymet verdikleri her şey üzerine yemin etmektedirler.

Fakat Krynn üzerinde yaşayanların büyük çoğunluğu için gerçek rahiplerin geçip gidişleri dikkat bile çekmemişti. Öte yandan o gece diğerleri için birçok yönden bir Hüküm Gecesi olmuştu.

Crysania, Kralrahip'in Kabul Salonu'ndan allak bullak bir halde, korku içinde kaçarcasına çıkmıştı. Allak bullak olması rahatlıkla izah edilebilirdi. Varlıkların en büyüğü olan, kendi zamanındaki rahiplerin bile saygı gösterdikleri Kralrahip'in bir insan olarak kendi gölgesinden bile korktuğunu, kendisini büyülerin ardına gizlediğini ve diğerlerinin kendi adına hüküm sürmesine izin vermiş olduğunu görmüştü. Tapınak ve tapınağın Krynn üzerindeki amaçları hakkındaki bütün kuşkuları ve kuruntuları geri gelmişti.

Neden korktuğunu ise tammlayamıyordu veya tanımlaya-mazdı.

Salon'dan ilk ayrıldığında, nereye gittiğini veya ne yaptığını pek umursamadan körler gibi sendeleye sendeleye yürümüştü. Sonra bir köşeye çekilip gözyaşlarını silmiş ve kendini toparlamıştı. Bir anlık da olsa denetimini yitirmiş olmaktan utanırken, aniden ne yapması gerektiğini fark etti.

Denubis'i bulmalıydı. Raistlin'in hatalı olduğunu ispat etmeliydi.

Solinari'nin solmakta olan ışığıyla aydınlanmış boş koridorlardan yürüyen Crysania, Denubis'in odasına gitti. Ortadan yok olan rahipler masalı gerçek olamazdı. Aslında Crysania eski Hüküm Gecesi efsanelerine hiç inanmamış, bunları çocuk masalı olarak nitelendirmişti. O anda dahi, hâlâ buna inanmayı reddediyordu.

Yol tanıdık olduğu için hiç duraksamadan aceleyle ilerledi. Teoloji ve tarih hakkında tartışmak veya adamın yurdu hakkında anlattığı öyküleri dinlemek için Denubis'i defalarca odasında ziyaret etmişti. Kapısını çaldı.

Cevap yoktu.

"Uyuyor," dedi Crysania kendi kendine, bedenini saran ani ürpertiden rahatsız olarak. "Tabii ya, Derin Saat'i geçmiş. Sabah geri gelirim."

Ama yine çaldı kapıyı ve hatta hafifçe, "Denubis," diye seslendi.

Hâlâ cevap yoktu.

"Sonra gelirim. Sonuç olarak onu göreli daha birkaç saat oluyor," dedi tekrar kendi kendine ama elinin kapı kulpuna uzanıp, yavaşça çevirdiğini fark etti. "Denubis?" diye fısıldadı, midesi ağzına gelmişti. Oda karanlıktı, iç avluya baktığı için de ayın ışığını almıyordu. Bir an için Crysania'nın iradesi kaybolur gibi oldu. "Bu çok saçma!" diye payladı kendi kendini, uyanıp da onu gecenin bir yarısında usul usul odasına girmeye çalışırken yakalarsa, Denubis'in ve kendisinin duyacağı utancı gözünde canlandırdı.

Crysania bütün gücüyle iterek açtı kapıyı; koridordaki meşalelerin ışıklan küçük odaya doldu. Oda bıraktığı gibiydi -derli toplu...ve boş.

Aslında tam olarak boş değildi. Adamın kitapları, tüy kalemleri hatta giysileri bile hâlâ oradaydı, sanki hemen geri dönmek amacıyla, birkaç dakikalığına bir yere kadar çıkmış gibi. Ama

odanın ruhu gitmiş, odayı bozulmamış yatağıyla soğuk ve boş bırakmıştı.

Bir an için koridordaki ışıklar Crysania'nın gözleri önünde bulanıklaştı. Bacakları boşalır gibi oldu, kapıya dayandı. Sonra, daha önce yaptığı gibi sakinleşip mantıklı düşünmek için kendini zorladı. Kapıyı, açarken kullandığından daha çok güç kullanarak sıkı sıkı kapattı ve uykulu koridorlardan kendi odasına doğru yürümeye gayret etti.

Pekâlâ, Hüküm Gecesi gelmişti. Gerçek rahipler gitmişti. Neredeyse Yılbaşı olmuştu. Yılbaşından on üç gün sonra Afet meydana gelecekti. Bu düşünce yeniden durmasına neden oldu. Kendisini zayıf ve hasta hisseden kız bir pencereye dayanarak», beyaz mehtapla yıkanmış avluya doğru görmeyen gözlerle bakfe Demek ki bütün tasarılarının, rüyalarının, amaçlarının sonu böyle olacaktı. Kendi zamanına dönmeye mecbur kalacak ve keder veri-f ci başarısızlığından başka bir şey rapor edemeyecekti.

Gümüş avlu gözünün önünde yüzüyordu. Tapınağı kokuşmuş! bulmuştu; dünyanın bu korkunç yıkımına Kralrahip'in neden olduğu da aşikardı. Asıl amacında, Raistlin'i karanlığın katlarından çekip çıkartma konusunda bile başarılı olamamıştı. Onu hiç dinleyeceği yoktu. Şu anda, büyük bir ihtimalle o korkunç alayc kahkasıyla kıza gülüyordu...

"Saygıdeğer Rahibe?" diye geldi bir ses.

Aceleyle gözlerini silen Crysania döndü. "Kim var orada?" diye sordu boğazını temizlemeye çalışarak. Gözlerini kırpıştırarak karanlığa doğru baktıktan sonra gölgelerden siyah cüppeli bir sur belirince nefesini tuttu. Konuşamadı, sesi çıkmıyordu.

"Kendi odama gidiyordum ki sizin burada durduğunuzu gördüm," dedi ses, ne gülüyordu, ne de alay ediyordu. Buz gibiy-j di, hafif bir kendini beğenmişlik vardı ama garip bir sıcaklığa da1 sahipti, Crysania'nın ürpermesine neden olan bir sıcaklığa.

"Umarım hasta değilsinizdir," dedi Raistlin, kızın yanında duracak şekilde yaklaşarak. Kız adamın kara kukuletasının gölgesi içine saklanmış yüzünü göremiyordu. Ama mehtapta tüm berraklığıyla ve soğukluğuyla parlayan gözlerini seçebiliyordu.

"Hayır," diye mırıldandı Crysania kafası karışarak ve bütün benliğiyle yüzündeki gözyaşı izlerinin geçmiş olmasını dileyerek başını çevirdi. Ama bu pek işe yaramadı. Yorgunluk, gerginlik ve kendi zayıflıkları kızı aşmıştı. Çaresizlikle denetim altına almaya çalıştığı halde göz yaşları yeniden yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı.

"Lütfen gidin," dedi gözlerini tüm gücüyle yumup, gözyaşlarını sanki acı ilaçlarmış gibi yutarak.

Kız, bir sıcaklığın kendisini sarmaladığını, çıplak koluna değen kadife kara cüppenin yumuşaklığını hissetti. Büyücülerin büyülerini yaparken kullandıkları şeylerin; baharatların, gül yapraklarının tatlı kokusu ile çürümüşlüğün -yarasa kanadı, belki de bir hayvanın kafatasının- belli belirsiz, iç bulandıran kokusunu aldı. Sonra bir elin yanağına değdiğini, garip bir sıcaklıkla yanan hassas, güçlü incecik parmakları hissetti.

Parmaklar ya gözyaşlarını silmişlerdi, ya da gözyaşları parmakların yakan temasıyla kurumuştu; hangisi olmuştu Crysania emin olamıyordu. Sonra parmaklar kızın çenesini kaldırarak yüzünü mehtaptan çevirdi. Crysania nefes bile alamıyor, kalbinin atışı onu boğuyordu. Göreceklerinden korkarak gözlerini kapalı tuttu. Fakat yumuşak cüppesi altından bütün sertliğiyle Raistlin'in ince bedeninin kendi bedenine dayandığını hissedebiliyordu. O korkunç sıcaklığı hissedebiliyordu...

Crysania aniden adamın karanlığının her yanını kaplayıp onu gizlemesini, onu avutmasını istedi. O sıcaklığın kendi içindeki soğuğu yakıp yok etmesini diledi. Hevesle kollarını kaldırdı ve

ellerini uzattı...adam yok olmuştu. Kız, adamın cüppesinin hışırtısının koridorun sakinliği içersinde uzaklaştığını duyabiliyordu.

Hayretler içinde kalan Crysania gözlerini açtı. Sonra bir kez daha ağlayarak yanağını soğuk cama dayadı. Ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

"Paladine," diye fısıldadı kız, "şükürler olsun. Önüm açık. Başarısız olmayacağım!"

Karanlık cüppeli bir suret Tapınak hollerini arşınlayıp duruyordu. Kim karşılaşsa, kukuletalı yüzden görülmese bile hissedilebilen hiddetinden korkuyla siniyordu. Raistlin sonunda kendi terk edilmiş koridoruna girerek, kapısını neredeyse paramparça edecek bir şiddetle açıp, mangaldaki alevlerin tek bir bakışıyla havaya yükselmesini sağladı. Ateş bacadan yukarı doğru gürledi; Raistlin ise sonunda yürüyemeyecek halde bitap düşünceye kadar kendine küfürler ede ede odasını arşınlayıp durdu. Sonra bir sandalyeye çökerek, hiddetli gözlerle ateşe bakmaya

başladı.

"Ahmak!" diye tekrarladı. "Bunu daha önceden görmem gerekirdi!" Yumruklarını sıktı. "Bilmeliydim. Bu beden, bütün gücüne rağmen insanoğluna özgü büyük zaaflara sahip. Ne kadar zeki, aklı ne kadar disiplinli, hisleri ne kadar denetim altında olursa olsun 'o' bir hayvan gibi her an atlayıp kapmak için gölgeler içinde bekliyor." Hiddetle hırlayıp, tırnaklarını kanatıncaya kadar avuçlarının içine batırdı. "Onu hâlâ görebiliyorum! Onun fildişi tenini, solgun, yumuşak dudaklarını görebiliyorum. Saçının kokusunu duyabiliyor, bedenimin yanında duran bedeninin yuvarlak yumuşaklığını hissedebiliyorum!"

"Hayır!" Bu tam bir viyaklamaydı. "Bu olmamalı, olmasına izin verilemez! Ya da belki..." Bir düşünce. "Onu baştan çıkartsam ne olur? O zaman onu daha çok etkim altına almam mı?" Bu düşünce aklını çelmekten çok daha fazlaydı, öyle bir istek uyandırmıştı ki genç adamın bütün bedenini sarsmıştı.

Fakat Raistlin'in soğuk, hesapçı, mantıklı kısmı denetimi ele aldı. "Sen sevişmekten ne anlarsın?" diye sordu kendi kendine alayla. "Baştan çıkartmaktan? Bu konuda sen bir çocuksun, su aygırı kardeşinden bile daha aptalsın."

Gençliğinin hatıraları bir sel gibi geldi üzerine. Narin ve hastalıklı olan, insanın canını yakan alaycılığı ve sinsi halleriyle Raistlin'in kadınların ilgisini, hiçbir zaman yakışıklı kardeşi kadar çekmemiş olduğu kesindi. İçine kapanık, büyü çalışmalarına dalmış olan Raistlin bunun kaybını hissetmiyordu -pek hissetmiyordu. A, bir deneyimi de yok değildi. Caramon'un kolay zaferlerden sıkılmış olan kız arkadaşlarından biri koca adamın ikizinin daha ilginç olabileceğini düşünmüştü. Kardeşinin ve kardeşinin arkadaşlarının alaylarından bıkan Raistlin kızın kaba önerilerine boyun eymişti. Her ikisi için de hayal kırıcı bir deneyim olmuştu bu. Kız, minnetle Caramon'un kollarına dönmüştü. Raistlin'e gelince; uzun zamandır kuşkulandığı şey ispatlanmış olmuştu: Yani gerçek tatmini büyüsünde buluyordu.

Fakat -kardeşininki gibi genç ve güçlü olan- bedeni daha önce hiç tatmamış olduğu bir arzuyla sızlıyordu. Yine de buna geçit veremezdi. "Sonunda kendimi mahvetmiş olurum" -diye görebiliyordu soğuk bir berraklıkla- "ve amacıma ulaşmak şöyle dursun, zarar bile verebilirim. Kız bir bakire; hem bedeni, hem aklı saf ve temiz. Onun gücü bu saflığı. Hem bunun lekelenmesini istiyorum,
hem de bozulmamasını."

Bu konuda kesin bir karara vardığı için ve hislerini sıkı bir zihinsel denetim altına alma konusunda çok önce deneyim kazanmış olduğundan, genç büyücü rahatlayarak sandalyesine kaykıldı, yorgunluğunun üzerine yayılmasına izin verdi. Ateş alçaldı, onun gözleri gevşeyen gücünü yenileyecek olan bir istirahata doğru kapandı.

Fakat uykuya dalmadan önce, hâlâ sandalyesinde otururken, arzulamadığı bir netlikle mehtapta parlayan o tek gözyaşını gördü.

Hüküm Gecesi sürdü. Bir rahip çırağı derin uykusundan uyandırılarak, Quarath'a gitmesi söylendi. Rahip çırağı, elf rahibi odasında otururken buldu.

"Beni mi çağırdınız lordum?" diye sordu rahip çırağı, esnemesine engel olmaya çalışarak. Uykulu ve derbeder bir görünüşü vardı. Gecenin bu kadar geç bir vaktinde gelen bir çağrıya hemen cevap verebilmek için cüppesini ters giymişti.

"Bu raporun anlamı ne?" diye bilmek istedi Quarath, masasının üzerinde duran bir parça kağıda parmağıyla vururak.

Rahip çırağı eğilerek, gözlerindeki uykuyu silmek istercesine gözlerini ovuşturdu ve yazıya baktı.

"Ha, o mu," dedi bir süre sonra. "Ne yazıyorsa o lordum."

"Yani Fistandantilus benim kölemin ölümünden sorumlu değil mi? Buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"İsterseniz lordum, cüceyi kendiniz sorguya çekebilirsiniz. Parayla ikna etmek için epey bir uğraştıktan sonra cüce aslında adı orada geçen, şehrin eteklerindeki mallarına tapınak tarafından el konulmasına öfkelenen bir lord tarafından tutulduğunu itiraf etti."

"Ben onun neye öfkelendiğini biliyorum!" diye atıldı Quarath. "Kölemi öldürmek tam Onygion'a yakışır tarzda bir şey: Sinsi ve alçak. Benimle doğrudan yüzleşmeye cesaret edemiyor."

Quarath düşüncelere dalarak oturdu.. "Peki ama neden o kocaman köle böyle bir işi yapmış?" diye sordu aniden, rahip çırağı keskin bir bakış fırlatarak.

"Cüce, bunun Fistandantilus ile arasında özel olarak ayarlanmış bir şey olduğunu söyledi. Görünüşe göre, ilk çıkacak olan bu tarzdaki bir 'iş' hemen Caramon'a verilecekmiş."

"Bu raporda yazmıyor," dedi Cjuarath genç adamı zalimce süzerek.

"Doğru," diye itiraf etti rahip çırağı kızararak. "Be-ben büyü

kullanıcıyla ilgili...her hangi bir şeyi...yazıya dökmekten hoşlanmıyorum. Yani onun okuyabileceği bir yere yazmak..."

"Doğru, seni suçladığımı zannetme," diye mırıldandı Quarath. "Pekâlâ gidebilirsin."

Rahip çırağı başıyla onaylar gibi hareket yaptı, eğildi ve minnettarlık içinde yatağına döndü.

Halbuki Quarath uzun saatler boyunca yatağına dönmemişti; çalışma odasında otururak tekrar ve tekrar raporun üzerinden geçti. Sonra derin bir nefes aldı. "Kralrahip kadar kötüleşmeye başladım, olmayan gölgelerden sıçrar oldum. Eğer Fistandantilus beni ortadan kaldırmak isteseydi, bunu bir iki saniye içinde becerirdi. Bunu anlamış olmam gerekirdi; bu onun tarzı değil." Sonunda ayağa kalktı. "Yine de bu gece kızın yanındaydı. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum? Belki de bir şey değildir. Belki de adam benim tahmin ettiğimden daha insandır. Bu kez kendine seçtiği bedenin genellikle kullandıklarından daha iyi olduğunu kabul etmek lazım."

Elf, masasının üzerini düzeltip, raporu dikkatle dosyalarken kendi kendine gülümsüyordu. "Yılbaşı yaklaşıyor. Tatil sezonu geçinceye kadar bunu aklımdan uzaklaştıracağım. Sonuç olarak Kralrahip'in, kötülüğü Krynn üzerinden silmek için tanrıları çağıracağı zamana pek bir şey kalmadı. Böylece Fistandantilus ve onu izleyenler de kendilerini doğurmuş olan karanlığa süprülüp gidecekler."

Bir güzel esnedikten sonra gerindi. "Ama önce Lord Onygion'un işine bakacağım."

Hüküm Gecesi bitmek üzereydi. Caramon hücresinde yatmış gri ışığı seyrederken sabah gökleri aydınlattı. Ertesi gün başka bir oyun vardı, "kaza"dan bu yana katılacağı ilk oyun.

Bu son birkaç gündür, hayat koca savaşçı için pek hoş geçmemişti. Dıştan değişen bir şey yoktu. Diğer gladyatörler eski arkadaşlardı, çoğu en azından; Oyunlar'a çok alışmışlardı.

"Bu kötü bir sistem sayılmaz," diye omuzlarını silkti Pheragas Caramon'a, Tapınak'tan döndüğü günün ertesi gün karşılaştıklarında. "Binlerce adamın, cephelerde birbirlerini öldürmelerinden daha iyi olduğu kesin. Burada, bir derebeyinin başka biri tarafından hatırı kırılırsa, kan davaları gizlice ele alınır, herkesi memnun edecek biçimde özel olarak."

"Umursamadığı veya anlamadığı bir uğurda ölen masum adam

hariç!" dedi Caramon hiddetle.

"Bebek olma!" diye burun büktü Kiiri, katlanır bıçaklarından birini parlatırken. "Anlattıklarına göre sen de paralı askerlik yapmışsın. O zaman uğruna savaştığın davayı umursuyor veya anlıyor muydun? İyi para aldığın için savaşıp öldürmüyor muydun? Aradaki farkı anlıyamıyorum."

"Farklılık şurada, o zaman seçme hakkım vardı!" diye tepki verdi Caramon kaşlarını çatarak. "Üstelik ne uğruna savaştığımı da biliyordum! Haklı olduğunu düşünmediğim biri için hiçbir zaman savaşmazdım! Ne kadar para verirlerse versinler! Kardeşim de benim gibi düşünürdü. Onunla birlikte..." Caramon birden bire ses-sizleşiverdi.

Kiiri ona garip bir şekilde bakıp, sırıtarak başını salladı. "Ayrıca," diye ekledi kadın, "bu işe tat ve heyecan da katıyor. Artık daha iyi dövüşürsün. Göreceksin bak."

Karanlıkta yattığı yerden bu sohbeti hatırlayan Caramon kendi yavaş ve düzenli yöntemiyle düşünmeye çalıştı. Belki de Kiiri ve Pheragas haklıydı, belki bir bebek gibi davranıyor, oynamakta olduğu parlak, pırıltılı oyuncak elini kestiği için ağlıyordu. Fakat -olaya mümkün olan her açısından bakarak- bunun doğru olduğuna bir türlü ikna olamıyordu. Herkes bir seçim yapma hakkına sahipti, istediği yaşama biçimini, istediği gibi ölme biçimini seçme hakkına. Başka kimsenin bu konuda onun yerine karar verme hakkı olamazdı.

Sonra, tam şafaktan önce, sanki Caramon'un üzerine ezici bir yük bindi. Doğrulup tek bir dirseği üzerinde durup görmeyen gözlerle gri hücreye baktı. Eğer bu doğruysa, eğer herkesin bir seçim yapma hakkı varsa, o zaman kardeşine ne demeliydi? Raistlin kendi seçimini yapmıştı: Gündüzdense gecenin yolunu seçmek. Caramon'un kardeşini o yollardan geri çekmeye hakkı var mıydı?

Kiiri ve Pheragas ile konuşurken farkında olmadan hatırladığı o günlere -tam Sınav'dan önceki, hayatının en mutlu günlerine-kardeşiyle birlikte paralı asker olarak çalıştığı günlere-kaydı yine aklı.

İkisi birlikte çok güzel dövüşüyorlardı ve soylular onları hep iyi karşılardı. Savaşçılar kumsaldaki kum taneleri kadar bol olduğu halde, dövüşlere katılabilen ve buna gönlü olan büyü kullanıcıları bambaşka bir şeydi. Soyluların çoğu Raistlin'in narin ve hastalıklı

görüntüsünü görünce biraz kuşkuya düşseler de kısa bir süre içinde cesareti ve becerisi karşısında etkileniyorlardı. Kardeşlere iyi para ödeniyordu ve oldukça rağbetteydiler.

Fakat her zaman uğruna savaştıkları amacı dikkatle seçiyorlardı.

"Bu Raist'in işiydi," diye fısıldadı Caramon kendi kendine özlemle. "Ben kimin için olsa dövüşürdüm, amaç benim için pek önemli değildi. Ama Raistlin amacın da haklı olması gerektiği konusunda çok ısrarcıydı. Güçlü adamların güçlerini arttırmak amacıyla diğerlerini yutmaya çalıştıkları için birden fazla işten geri dönmüştük...

"Fakat bu Raistlin'in işiydi!" dedi Caramon yavaşça tavana bakarak. "Yoksa değil miydi? Onlar, onun yaptığı şeyin bu olduğunu söylüyorlar, o büyü kullanıcıları. Ama onlara güvenebilir miyim? Onu bu işe bulaştıran Par-Salian idi, bunu itiraf etti! Raistlin dünyayı bu Fistandantilus yaratığından temizledi. Kim ne derse desin bu güzel bir şey. Ayrıca Raist bana Barbar'ın ölümüyle bir ilgisi olmadığını söyledi. Yani yanlış bir şey yapmadı aslında. Belki de onu yanlış yargılamışıdır...Belki onu değiştirmek için zorlamaya hakkımız yok..."

Caramon içini çekti. "Ne yapmalıyım?" Gözlerini meyus bir yorgunlukla yumarak uykuya daldı ve çok geçmeden yeni pişmiş sıcak keklerin kokusu bütün aklını kapladı.

Güneş gökyüzünü aydınlattı.. Hüküm Gecesi sona erdi.. Tasslehoff yatağından kalkarak şevkle yeni günü karşıladı ve -bizzat- kendisinin Afet'i durduracağına karar verdi.
334
Bölüm 12

Zamanı değiştirmek!" dedi Tasslehoff şevkle, bahçe duvarından kutsal Tapınak bölgesine kayıp, tam bir çiçek yatağının içine düşerken. Rahiplerin bir kısmı bahçede dolaşıyor, yaklaşmakta olan Yılbaşı sezonunun neşesinden söz ediyorlardı. Onların sözlerini kesmektense Tas, kibarlık olduğunu düşündüğü şeyi yaptı; yani onlar geçip gidinceye kadar -ki bu, mavi pantalonunun kirlenmesi anlamına geliyordu- yere yapışıp bekledi.

Sadece Yılbaşı mevsiminde yetiştikleri için Kırmızı Yılbaşı gülleri adını alan çiçekler arasında yatmak oldukça zevkliydi. Hava ılıktı; çok ılık, diyordu birçok kişi. Tas sırıttı, insanlar nankördü. Hava soğuk, tam Yılbaşı havası olsa bu sefer de ondan şikayet ederlerdi. O ise sıcaklığın çok hoş olduğunu düşünüyordu. Bu ağır havada soluk alıp vermesi biraz zordu belki ama -sonuç olarak- her iyi şey de aynı anda olmazdı ya.

Tas rahipleri ilgiyle dinledi. Yılbaşı balolarının muazzam şeyler olduğunu düşündü, bir an için katılmak bile geçti aklından. İlki o geceydi -Yılbaşı Karşılaması. Yılbaşı Karşılaması erken bitecekti çünkü herkes, ertesi gün şafakta başlayarak günlerce sürecek, sert ve kara kış basmadan önceki son kutlamalar olan büyük Yılbaşı balolarına hazır olmak için bol bol uyumak istiyordu.

"Belki yarın o baloya giderim," diye düşündü Tas. Tapınak'ta
335

yapılacak olan Yılbaşı Karşılaması balosunun ciddi ve muazzam, o yüzden de -en azından bir kender açısından- donuk ve can sıkıcı olacağını düşünüyordu. Yine de bu rahiplerin sözlerinden balonun oldukça canlı olacağı anlaşılıyordu.

Ertesi gün Caramon dövüşecekti -Oyunlar, Yılbaşı sezonunun en ilgi çekici kısımlarından biri sayılıyordu. Ertesi günkü dövüşte, kış, arenanın kapanmasına neden olmadan önce yapılacak son oyun olan Final Müsabakası'nda, hangi takımların karşılaşacağı ortaya çıkacaktı. Son oyunun galipleri aynı zamanda özgürlüklerini de kazanmış olacaklardı. Tabii ki daha şimdiden ertesi gün kimin kazanacağı belirlenmişti: Caramon'un takımı. Her nedense bu haber Caramon'a boğucu bir can sıkıntısı vermişti.

Tas başını salladı. O adamı hiç anlayamayacağına karar verdi. Onur konusundaki tüm bu surat asmaları. Sonuç olarak bu sadece bir oyundu. En azından olayları kolaylaştırıyordu. Tas'ın çaktırmadan kaçıp eğlenmesi kolay olacaktı.

Fakat sonra, kender içini çekti. Hayır, yapması gereken önemli işler vardı: Afet'i durdurmak bir balodan daha önemliydi, hatta birkaç balodan bile önemli sayılabilirdi. Kendi eğlencesini bu büyük amaç uğruna feda edecekti.

Kendini son derece üstün gören ve soylu (ve aniden aşırı bıkkın) hisseden kender kaşlarını çatarak, acele etmeleri temennisiyle huzursuzca rahiplere baktı. Sonunda rahipler içeri girerek bahçeyi boşalttılar. Rahat bir nefes alan Tas yerden doğrularak üzerini silkeledi. Bir Yılbaşı gülü kopartarak sezonun şerefine bunu tepe saçına takdıktan sonra Tapınak'a süzüldü.

Tapınak da Yılbaşı sezonu için süslenmişti; binanın güzelliği ve şaşaası kenderin nefesini kesmişti. Etrafına sevinçle bakarak, Krynn'in dört bir yanında yetiştirilerek, Tapınak'ın koridorlarını mis gibi kokularıyla doldurmaları için buraya getirilen binlerce Yılbaşı gülünü hayranlıkla seyrediyordu. Yeşil yapraklardan yapılmış çelenkler havaya baharatımsı bir koku katıyor; güneş, kaz tüyü ve kırmızı kadife sarılı sivri ve cilalı yapraklar üzerinde parlıyordu. Hemen hemen her masanın üzerinde nadir ve tuhaf meyvalarla dolu sepetler duruyordu: Tapınak'taki herkese sunulmuş olan, Krynn'in dört bir yanından yollanmış armağanlardı bunlar. Güzelim kekler ve tatlılar da yanlarında duruyordu. Caramon'u düşünen Tas keselerini doldurarak, neşeyle koca adamın mutluluğunu tahayyül etti. Caramon'u hiç, kristal şekerli
336

bir bademli kek karşısında mutsuz görmemişti.

Tas mutluluktan kendini kaybederek hollerde dolaşmaya başlamıştı. Neredeyse neden buraya geldiğini unutmuştu, sürekli kendi kendisine Önemli Görevi'ni hatırlatmak zorunda kalıyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu. Yanından geçtiği herkes yaklaşmakta olan kutlamalara veya hükümetin idare işlerine veya tapınağın idare işlerine veya her ikisine birden dalıp gitmişti. Arasından çok azı başını döndürüp Tas'a bir kez daha bakıyordu. Arada sırada bir muhafız ona sert sert bakıyordu ama Tas neşeyle gülümseyip elini sallayarak yoluna devam ediyordu. Eski bir kender atasözü vardı: Duvarlara uymak için renk verme. Kendi yerinden öyle emin ol ki duvarlar sana uymak için renk değiştirsin.

Sonunda bir sürü dönüp dolaşmalardan (ve bazıları kenderin keselerine düşüveren ilginç nesneleri incelemek için verilen birkaç moladan) sonra Tas kendini süslenmemiş, neşeli balo planları yapan insanlarla dolu olmayan, Yılbaşı ilahilerinin provalarını yapan koroların sesleriyle yankılanmayan tek koridorda buldu. Bu koridorda perdeler hâlâ kapalı duruyor, güneşin geçişini engelliyordu. Burası tüyler ürpertiyordu, karanlık ve ürkütücüydü; özellikle dünyanın geri kalan kısmıyla bu kadar büyük tezat oluşturduğu bu günlerde.

Tas koridor boyunca usulca ilerledi; sessizce yürümesinin nedeni koridorun kasvetli bir sessizliğe ve sıkıntıya sahip olmasından ve buraya giren herkesten de aynı ruh halini bekler ve eğer gelen kimse uymazsa çok gücenecekmiş gibi durmasından başka bir şey değildi. Tas, yapmak isteyebileceği son şeyin bir koridoru gücendirmek olduğunu söyledi kendi kendine ve o yüzden de yavaşça yürüdü. Raistlin farkına varmadan ona yaklaşmak ve yaptığı o muazzam büyü deneylerine bir göz gezdirmek tabii ki kenderin aklının ucuna bile gelmemişti.

Kapıya yaklaşan kender Raistlin'in konuştuğunu duydu; sesinin tonundan yanında bir ziyaretçisi olduğu anlaşılıyordu.

"Tüh," olmuştu Tas'ın ilk düşüncesi. "Şimdi içerideki gidinceye kadar beklemek zorunda kalacağım. Üstüne üstlük de Önemli Görev üzerindeydim. Ne kadar düşüncesizce. Acaba ne kadar sürecek."

Kulağını -içerideki insanın daha ne kadar duracağım anlamak amacıyla- anahtar deliğine dayayan Tas bir kadın sesinin büyücüye cevap verdiğini duyunca hayretler içinde kaldı.

"Bu ses tanıdık geliyor," dedi kender kendi kendine, dinlemek için kulağını iyice yapıştırarak. "Tabii ya! Crysania! Burada ne işi var acaba?"

Kızın içini çekerek, "Haklısın Raistlin," dediğini duydu Tas, "burası o cafcaflı koridorlardan çok daha huzur dolu. Buraya ilk geldiğimde çok korkmuştum. Gülümsüyorsun! Ama öyleydi! itiraf ediyorum. Bu koridor gözüme o kadar kasvetli, terk edilmiş ve soğuk gelmişti ki. Ama artık Tapınak'ın holleri sıkıcı, boğucu bir sıcaklıkla doldu. Yılbaşı süsleri bile bunaltıyor. Bir sürü israfı, muhtaç olanlara yardımı olabilecek paranın çar-çur edildiğini görüyorum."

Kız konuşmasını kesti; Tas bir hışırtı duydu. Kimse konuşmadığı için kender de dinlemekten vazgeçerek gözünü anahtar deliğine yerleştirdi. Odanın içini oldukça iyi görüyordu. Ağır perdeler çekilmişti ama oda yumuşak mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Crysania, Tas'a doğru dönük bir sandalyede oturuyordu. Duyduğu hışırtı sesi sabırsızlık veya sıkıntıyla kıpırdanan kıza aitti belli ki. Kız elini başına koymuştu; yüzündeki ifade de aklı karışmış, şaşkın birine ait bir ifadeydi.

Fakat kenderin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep olan görüntü bu değildi. Crysania değişmişti! Sade, süssüz beyaz cüppe ile ciddi saç modeli gitmişti. Beyaz cüppeler içindeki diğer rahip kızlar gibi giyinmişti ama bu cüppesi ince işlerle süslüydü. Kolları çıplaktı, gerçi kollarından birini ince altın bir bilezik süslüyor, teninin saf beyazlığını belirginleştiriyordu. Salmış olduğu saçları bir tüy hafifliğiyle omuzlarına dökülüyordu. Yanaklarında bir pembelik, gözlerinde bir sıcaklık vardı; gözleri sırtı Tas'a dönük duran, karşısındaki siyah cüppeli suret üzerinde oynaşıp duruyordu.

"Hıh," dedi kender ilgiyle. "Tika haklıymış."

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum," dediğini duydu Tas, Crysania'nın bir anlık suskunluğundan sonra.

Ben biliyorum, diye düşündü kender neşeyle, daha iyi duyabilmek için aceleyle kulağını yeniden anahtar deliğine dayarken.

Kızın sesi devam etti. "Sizi ziyaret etmeye geldiğimde hep çok ümitli başlıyorum ama hep büyük bir ruhsal çöküntü ve mutsuzlukla ayrılıyorum. Size doğruluğun, dürüstlüğün yollarım göstermeyi planlıyordum; sadece bu yolları izlersek dünyamıza barış getirebilmeyi umabileceğimizi ispatlamayı. Fakat her seferinde siz

benim sözlerimin içini dışına çıkartıp, baş aşağı ediyorsunuz."

"Sorularınız kendinize ait," dediğini duydu Raistlin'in, Tas; derken bir hışırtı sesi daha duyuldu, sanki büyücü kıza daha da yaklaşmış gibi. "Ben sadece sizin kalbinizi açıyorum ki kendi sorularınızı duyabilesiniz. Eminim Elistan da körükörüne bir inancı tavsiye etmiyordur..."

Tas büyücünün sesinde alaycı bir ton işitmişti ama belli ki Crysania bunu fark etmemişti çünkü kız hemen ve samimiyetle cevap verdi, "Tabii ki. Bizi sorgulamamız konusunda yüreklendirir ve sık sık da Altınay örneğini hatırlatır bize: Nasıl onun sorularının gerçek tanrıların dönmesini sağladığını. Fakat sorular insana daha iyi bir anlayış kazandırmalıdır; sizin sorularınız ise benim aklımı karıştırıp, beni mutsuz ediyor!"

"O hissi o kadar iyi bilirim ki," diye mırıldandı Raistlin; bunu o kadar fısıltıyla söylemişti ki Tas zor duymuştu. Kender Crysania'nın sandalyesinde kıpırdadığını duyarak, olanlara bir göz atmayı göze aldı. Büyücü kıza yaklaşmış, bir elini kızın koluna koymuştu. Bu sözleri söylerken Crysania adama yaklaşmış ve düşünmeden elini adamın elinin üzerine koymuştu. Konuştuğu zaman sesinde o kadar fazla ümit, sevgi ve neşe vardı ki Tas'ın içi ısındı.

"Gerçekten söylediğinizi kastediyor musunuz?" diye sordu Crysania büyücüye. "Benim zavallı sözlerim size dokunuyor mu? Hayır, bakışlarınızı çevirmeyin! Yüzünüzdeki ifadeden söylediklerimi düşündüğünüzü ve onları tarttığınızı anlıyorum. Birbirimize o kadar benziyoruz ki! Bunu sizinle ilk karşılaştığımda anlamıştım. A evet, yine tebessüm ediyorsunuz, benimle eğleniyorsunuz. Devam edin. Ben gerçeği biliyorum. Aynı şeyi bana Kule'de söylemiştiniz. Benim de sizin kadar hırslı olduğumu söylemiştiniz. Bu konuda düşündüm, haklısınız. Hırslarımızın biçimleri farklı ama belki de bir zamanlar zannettiğim kadar farklı değillerdir. Her ikimiz de yalnız yaşıyoruz, çalışmalarımıza adadığımız yaşamlarımız var. Kalplerimizi kimseye açmıyoruz, bize en yakın olanlara dahi. Siz kendinizi karanlıkla çevrelemişsiniz ama Raistlin ben onun ötesini gördüm. Sıcaklığı, ışığı..."

Tas aceleyle gözünü anahtar deliğine dayadı. Kızı öpecek! diye düşündü, çılgınlar gibi heyecanlanarak. Bu harika bir şey! Dur hele şunu bir Caramon'a anlatayım.

"Hadisene ahmak!" diye yol gösterdi Raistlin'e sabırsızlıkla, büyücü elleri Crysania'nın kolunda oturup dururken. "Nasıl dayanabiliyor?" diye mırıldandı kender kadının aralanmış dudaklarına ve parlak gözlerine bakarak.

Aniden Raistlin, Crysania'yı bırakarak, terslikle ayağa kalkıp kıza arkasını döndü. "Gitseniz iyi olacak," dedi boğuk bir sesle. Tas içini çekerek, bezginlikle kapıdan ayrıldı. Duvara dayanarak başını salladı.

Derin ve sert bir öksürük sesi ve ardından Crysania'nın kibar ve endişe yüklü sesi duyuldu.

"Bir şey yok," dedi Raistlin kapıyı açarken. "Birkaç gündür kendimi iyi hissetmiyorum. Nedenini tahmin edemiyor musunuz?" diye sordu, kapı yarı aralıkken duraksayarak. Tas, bir şeyleri bölmemek (ya da kaçırmamak) amacıyla, görünmemek için duvara iyice yapıştı. "Bunu hissetmediniz mi?"

"Bir şeyler hissettim," diye mırıldandı Crysania nefessiz kalarak. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Tanrıların hiddeti," diye cevap verdi Raistlin; bunun Crysania'nın umduğu cevap olmadığını Tas rahatlıkla anlamıştı. Kız sanki çökmüştü. Raistlin bunu fark etmedi, sözüne devam etti. "Sanki her geçen gün güneş bu sefil gezegene daha yaklaşıyormuş gibi hiddetleri üzerime

vuruyor. Belki sizin de, üzerinizde bir ruhsal çöküntü ve mutsuzluk hissetmenizin nedeni budur."
"Belki de," diye mırıldandı Cryasania.
"Yarın Yılbaşı," diye devam etti Raistlin yumuşak bir sesle. "On üç gün sonra Kralrahip talepte bulunacak. Daha şimdiden vekil-leriyle bunun planlarını yapıyorlar bile. Tanrılar biliyor. Ona bir uyarıda bulundular -rahiplerin ortadan yok olmaları bir uyarı. Ama o, buna kulak asmadı. Yılbaşından sonra her gün, uyarı belirtileri daha güçlenecek, daha netleşecek. Astinus'un Son On Üç Günün Tarihi adlı eserini okumuş muydunuz? Bunlar okunması hoş şeyler değildir ve yaşaması daha da ağır."
Crysania adama baktı; yüzü aydınlandı. "O zaman gelmeden bizimle birlikte dönün," dedi hevesle. "Par-Salian, Caramon'a, bizi kendi zamanımıza götürecek büyülü bir alet verdi. Kenderin bana anlattığına göre..."
"Ne büyülü aleti?" diye merak ederek sordu Raistlin aniden; sesindeki garip ton kenderin tüylerini diken diken ederek Crysania'yı şaşırttı. "Neye benziyor? Nasıl çalışıyor?" Gözleri alev

alev olmuştu.
"Bi-bilmiyorum," diye kekeledi Crysania.
"Ben anlatabilirim," diye teklifte bulundu Tas, duvarın kenarındaki yerden ilerleyerek. "Ay, çok özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim. Elimde olmadan konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Bu arada her ikinize de mutlu Yılbaşları," diye uzattı Tas, kimsenin sıkmadığı minik elini.
Raistlin ile Crysania, yüzlerinde, yemek esnasında aniden çorbalarına örümcek düştüğünü gören birinin ifadesiyle bakıyorlardı ona. Hiç utanıp sıkılmayan Tas neşeyle gevezelik etmeye devam ederek elini cebine götürdü. "Neden söz ediyorduk? Ha, büyülü alet. Evet, şey," diye devam etti Tas, Raistlin'in gözlerinin tehlikeli bir biçimde kısıldığını görerek daha da aceleyle, "açıldığı zaman bir...bir asaya benziyor ve bir...bir ucunda bir top var, üzeri değerli taşlarla pırıl pırıl. Aşağı yukarı şu büyüklükte." Kender ellerini bir kol boyu kadar açtı. "Yani açıldığında bu kadar. Sonra Par-Salian alete bir şey yaptı ve alet..."
"Kendi içine katlandı," diye bitirdi Raistlin, "bir cepte taşınabilecek şekilde."
"A, evet!" dedi Tas heyecanla. "Doğru! Nereden biliyorsun?" "O aleti biliyorum da ondan," diye cevap verdi Raistlin; Tas yine büyücünün sesinde garip bir tını duydu; bir çeşit titreme, bir çeşit gerginlik -korku olabilir miydi? Ya da mutluluk? Kender bilemiyordu. Crysania da buna dikkat etmişti. "Nedir o?" diye sordu.
Raistlin hemen cevap vermedi; yüzü aniden bir maskeye dönüşmüştü: Oynamayan, geçit vermeyen, soğuk. "Bunu söylemeye çekmiyorum," dedi kıza. "Bu konu üzerinde çalışmam gerek." Kendere bir bakış attı: "Sen ne istiyorsun? Ya da yaptığın sadece anahtar deliklerinden etrafı gözetlemek mi?"
"Tabii ki değil!" dedi Tas, gücenerek. "Seninle konuşmaya gelmiştim; tabii Lady Crysania ile konuşmanız bittiyse," diye düzeltti aceleyle, bakışları Crysania'ya kayarak.
Kız ona pek de dostça olmayan bir ifadeyle bakıyormuş gibi gelmişti kendere; sonra bakışlarını ondan Raistlin'e doğru çevirdi. "Sizi yarın görebilecek miyim?" diye sordu.
"Zannetmiyorum," dedi adam. "Doğal olarak ben Yılbaşı balosuna katılmayacağım."
"A, ama ben de gitmek istemiyorum..." diye başladı Crysania.

"Orada sizi bekleyeceklerdir," dedi Raistlin terslikle. "Ayrıca sizle yaptığım arkadaşlığın keyfiyle uzun zamandır çalışmalarımı ihmal ettim."
"Anlıyorum," dedi Crysania. Kızın sesi de soğuk ve mesafeliydi; ayrıca Tasslehoff incindiğini ve hayal kırıklığına uğradığını da duyabiliyordu.
"Hoşçakalın beyefendi," dedi kız bir süre sonra, Raistlin'in başka bir şey söylemeyeceği kesinlik kazanınca. Hafifçe başını eğip selam vererek karanlık hol boyunca yürüdü; kız ayrıldıkça beyaz cüppesi ışığı da beraberinde götürüyor gibiydi.

"Caramon'a selamlarını söylerim," diye seslendi Tas kızın ardından iyi niyetle ama Crysania dönmedi bile. Kender içini çekerek Raistlin'e döndü. "Korkarım Caramon onu pek etkilememiş. Ama o zamanlar o cüce içkisi yüzünden pek sarhoştu..."

Raistlin öksürdü. "Buraya kardeşim hakkında mı konuşmaya geldin?" diye kesti sözünü soğuk bir edayla, "çünkü eğer öyleyse gidebilirsin..."

"Yo, hayır!" dedi Tas aceleyle. Sonra büyücüye doğru sırıttı. "Ben Afet'i durdurmak için geldim!"

Hayatında ilk kez kender, sözleriyle Raistlin'i hayretler içinde bırakmanın zevkini tattı. Gerçi bu pek uzun bir süre tadını çıkarta-bilidiği bir zevk olmamıştı. Büyücünün yüzü külrengi kesilerek sertleşti; aynaya benzeyen gözleri sanki kırılıp içini, büyücünün herkesten gizlediği o koyu ve alev alev karanlıklarını Tas'ın gözleri önüne serdi. Alıcı kuşların pençeleri kadar güçlü eller kenderin omuzlarına çökerek canını yaktı. Birkaç saniye içinde Tas, kendisini Raistlin'in odasına fırlatılmış buldu. Kapı parçalanırcasına çarpılarak kapandı.

"Sana bu fikri veren nedir?" diye bilmek istedi Raistlin. Şaşırıp kalan Tas geri geri giderek sindi, odanın dört bir yanına huzursuzca göz gezdirdi; kender içgüdüsü saklanacak bir yerler bulmasının fena olmayacağını söylüyordu.

"Se...sen ve-verdin," diye kekeledi Tas. "Şey, ta-tam olarak değil-, Benim buraya gelip zamanı de-değiştirmem ile ilgili bir şeyleri söylemiştin. Ben de Afet'i du-durdurmanın hoş olacağın!) düşünmüştüm...."

"Bunu nasıl yapmayı tasarlıyordun?" diye sordu Raistlin; gö leri, Tas'ın bakmakla bile terlemesine neden olan bir ateşle ale alevdi.

"Şey, tabii önce bu konuyu senle konuşmayı tasarlamıştım," dedi kender, Raistlin'in övgülerden hâlâ etkileniyor olduğunu umarak, "sonra düşündüm -tabii senin için bir sakıncası yoksa-gidip Kralrahip ile konuşup ona büyük bir hata yapmakta olduğunu söyleyecektim -yani Tüm Zamanların En Büyük Hatalarından birini, demek istiyorum. Ve eminim ki ben açıklayınca o da dinleyecek..."

"Tabii eminim," dedi Raistlin, sesi buz gibi ve kontrollüydü. Fakat Tas'a tuhaf bir biçimde, rahat soluk almaya başlamış gibi geldi. "Yani" -büyücü arkasını döndü- "Kralrahip'le konuşmayı amaçlıyorsun. Peki ya dinlemeyi reddederse? O zaman ne olacak?" Tas ağzı bir karış açık kalarak durakladı. "Sanırım bu hiç aklıma gelmedi," dedi kender biraz sonra. İçini çektikten sonra omuzlarını silkti. "O zaman geri döneriz."

"Başka bir yol daha var," dedi Raistlin yavaşça sandalyesine oturup kendere aynaya benzeyen gözleriyle bakarak. Kesin bir yol! Hiç kaybetme ihtimalin olmadan Afet'i durdurmanın bir yolu!"

"Öyle mi?" dedi Tas heyecanla. "Nedir?"

"Büyülü alet," diye cevap verdi Raistlin, ince ellerini açarak. "Gücü çok büyüktür; Par-Salian'ın benim o ahmak kardeşime söylediğinden çok daha büyük. Onu Afet Günü harekete geçirirsen, ateşli dağı dünyanın üzerinde yok eder ve böylece kimseye zarar gelmez."

"Gerçekten mi?" Tas'ın nefesi kesilmişti. "Sonra kaşlarını çattı. "Fakat, nasıl emin olabilirim. Ya çalışmazsa..."

"Kaybedecek neyin var?" diye sordu Raistlin. "Eğer herhangi bir nedenle başarılı olmazsa yani; ki böyle bir şey olacağını gerçekten zannetmem." Büyücü kenderin saflığına gülümsedi. "Sonuç olarak en üst düzey büyü kullanıcıları tarafından üretilmişti..." "Ejderha küreleri gibi mi?" diye kesti sözünü Tas. "Ejderha küreleri gibi," diye atıldı Raistlin, sözünün kesilmesinden rahatsız olarak. "Ama eğer başarılı olmazsa, her zaman için son anda kaçmak amacıyla kullanabilirsin onu."

"Caramon ve Crysania ile birlikte," diye ekledi Tas. Raistlin cevap vermedi ama kender heyecanı arasında bunu fark etmemişti. Sonra aklına bir şey geldi.

"Peki ya Caramon daha önce gitmeye karar verirse?" diye sordu korkuyla.

"Vermeyecek," diye cevap verdi Raistlin yavaşça. "Bana güven,"

diye ekledi, Tas'ın karşı koymak üzere olduğunu fark ederek.
Kender yeniden düşündükten sonra içini çekti. "Aklıma bir şey geldi. Caramon bana bu aleti vermez herhalde. Par-Salian hayatı pahasına onu korumasını söylemişti. Onu gözünün önünden hiç ayırmıyor ve gitmek zorunda olduğu zamanlar da sandığına kilitliyor. Üstelik onu neden istediğimi anlatmaya çalışınca beni anlamayacağına eminim."
"Ona söyleme. Afet Günü, aynı zamanda Final Müsabakası günü," dedi Raistlin omuzlarını silkerek. "Eğer alet kısa bir süre ortadan kaybolursa fark etmez bile."
"Ama bu onu çalmak olur!" dedi Tas, hayretle donarak. Raistlin'in dudakları seyirdi. "Gel buna - ödünç almak diyelim," diye düzeltti büyücü ikna edercesine. "Bu o kadar anlamlı bir amaç ki! Caramon kızmaz. Ben kardeşimi tanırım. Düşünsene seninle ne kadar gurur duyacak!"
"Haklısın," dedi Tas, gözleri parlayarak. "Gerçek bir kahraman olacağım, hatta Kronin Thistleknot'ın kendisinden bile daha büyük olacağım! Peki onu çalıştırmayı nasıl becereceğim?"
"Ben sana talimat veririm," dedi Raistlin ayağa kalkarak. Yeniden öksürmeye başladı. "Üç gün sonra...Geri gel. Ve şimdi... dinlenmem gerek."
"Tabii," dedi Tas neşeyle ayağa kalkarak. "İnşallah kendim daha iyi hissediyor sundur." Kapıya doğru gitti. Ama bir kez kapıya varınca orada tereddüt etti. "Ya, baksana, sana verecek bir hediyem yok. Özür dilerim..."
"Bana bir hediye verdin bile," dedi Raistlin, "ölçülemeyecek kadar değerli bir hediye. Teşekkür ederim."
"Öyle mi yaptım?" dedi Tas hayretle. "Ha, Afet'i durdurmamı kastediyorsun. Aman, hiç önemi yok. Ben..." "
Tas aniden kendini bahçenin ortasında, bir gül fidanına ve bi
kenderin aniden yoktan, tam yolun ortasında varoluduğunu gören
son derece hayretler içinde kalmış bir rahibe bakarken buldu.
"Koca Reorx'un sakalı! Keşke bunun nasıl yapıldığını öğrenebilsem," dedi Tas özlemle.
Böfiim 13
Yılbaşı Günü, daha sonradan
On Uç Belâ (Astinus bunları, Tarihçesinde On Üç Uyarı olarak yazmıştır) olarak bilinen olayların ilki meydana gelmişti.
O gün boğucu bir sıcaklıkla atmıştı şafak. Herkesin -hatta elflerin bile- hatırladıkları en sıcak Yılbaşıydı. Tapmak'taki Yılbaşı gülleri boyunlarını bükerek pörsüdüler, yeşil dallardan yapılmış çelenkler fırınlanmış gibi kokmaya başladı ve gümüş çanaklarda şarabı soğutmak için kullanılan kar o kadar hızla erimeye başladı ki uşaklar gün boyunca kayaların derinliklerindeki kilerlerden balo salonlarına kova kova kar taşımaktan başka bir şey yapamadılar.
Raistlin o sabah, şafaktan önceki karanlık saatte uyandı; o kadar hastaydı ki yataktan kalkamıyordu. Kan ter içinde kalmış çırılçıplak yatıyordu; cüppesini ve çarşaflarını yırtıp parçalamasına neden olan hummalı halisünasyonların ağına düşmüştü. Tanrılar gerçekten de çok yakınlardaydı ama özellikle onu etkileyen tek bir tanrının -onun tanrıçası Karanlıklar Kraliçesi'nin-yakınlığı onu etkiliyordu. Tanrıçanın hiddetini hissedebiliyordu tıpkı Kralrahip'in dünyadaki dengenin bozulması için yaptığı girişimlere kızan diğer tanrıların hiddetini tahmin edebildiği gibi.
İşte böyle görmüştü rüyasında Kraliçe'sini ama tanrıça ona tahmin edilebileceği gibi hiddetli görünmemişti. O korkunç, beş başlı ejderha; dünyayı Mızrak Savaşları'yla esir almaya çalışan Tüm
345
Renklerden Olma Renksiz Ejderha olarak görmemişti onu rüyasında. Askerlerini ölüme ve yokluğa götüren Kara Savaşçı olarak da görmemişti. Hayır ona Kara Cazibe olarak görünmüştü: Tüm kadınların en güzeli, en baştan çıkartıcısı; bütün geceyi de böyle geçirmişti büyücüyle birlikte, onu zayıflık ve tenin ihtişamı ile boşuna oyalayarak.

Dışarıdaki sıcağa rağmen soğuk olan odasında titreyen Raistlin gözlerini kapatarak bir kez daha üzerine dökülen mis kokulu kara saçları gözlerinde canlandırdı; tanrıçanın temasını, sıcaklığını hissetti. Ellerini uzatıp, kendini tanrıçanın büyüsüne bırakarak saçları araladı -ve Crysania'nın yüzünü gördü!

Aklı bir kez daha denetimi ele alınca rüya sona ererek, paramparça oldu. Şimdi ise, bunun kendisine neye mal olduğunu bildiği halde zaferi içinde coşkuyla, uyanık yatıyordu. Sanki ona bir şeyler hatırlatmak istercesine bir öksürük nöbeti tutmuştu adamı.

Nefes alabilmeye başladığı zaman, "Pes etmeyeceğim," diye mırıldandı. "Beni o kadar kolay yenemiyeceksin Kraliçem." Sendeleyerek yataktan çıkan büyücü o kadar güçsüz düşmüştü ki birden fazla durup soluklanmak zorunda kalarak kara cüppesini giyip masasına doğru yöneldi. Göğsündeki ağrıya söverek büyülü aletlerle ilgili kadim bir elyazmasmı açarak zahmetli araştırmasına başladı.

Crysania da bölük pörçük uyumuştu. Raistlin gibi o da tanrıların yakınlıklarını hissedebiliyordu ama hepsinden çok kendi tanrısı -Paladine'ı- hissediyordu. Kız tanrının hiddetini hissedebiliyordu ama bu hiddet öylesine derin ve harap eden bir hüzünle doluydu ki Crysania buna dayanamıyordu. Suçluluk duygusu altında kalan kız yüzünü o kibar yüzden çevirerek kaçmaya başladı. Ağlayarak kaçtı, kaçtı; nereye gittiğini göremiyordu bile. Tökezlenerek hiçliğe doğru düşmeye başladı, ruhu korkuyla paramparça olmuştu. Sonra güçlü kollar onu kavradı. Yumuşak kara bir cüppe onu sarmalamış, adaleli bir bedene yakın tutuyordu. İnce parmaklar saçlarını okşayarak onu teselli ediyordu. Kız karşısındaki yüze baktı...

Çanlar. Çanlar sessizliği bozdu. Korkuyla sıçrayan Crysania yatağında oturarak etrafına çılgınca bakındı. Sonra, görmüş olduğu yüzü, adamın bedeninin sıcaklığını ve onda bulduğu teselliyi hatırlayarak ağrıyan başını elleri arasına alarak ağlamaya başladı.

346

Tasslehoff uyanınca önce bir hayal kırıklığına uğradı. O günün Yılbaşı olduğunu hatırladı; o gün aynı zamanda Raistlin'in Uğursuz Şeylerin olmaya başlıyacağını söylediği gündü. Odalarının penceresinden süzülüp giren gri ışıkla etrafına bakman Tas'ın gördüğü tek uğursuz şey, yerde uflaya puflaya kendi yöntemiyle idman yapan Caramon'du.

Caramon'un günleri silah talimi, takım arkadaşlarıyla yaptığı çalışmalar ve yeni oyunlar geliştirmekle geçtiği halde koca adam hâlâ kilosuyla hiç bitmeyen bir savaşı sürdürüyordu. Rejimine bir son verilmiş, diğerleriyle aynı yiyecekleri yemesine müsaade edilmişti. Fakat keskin gözlü cüce hemen Caramon'un diğerlerinden beş kez fazla yediğine dikkat etmişti!

Bir zamanlar koca adam zevkle yemek yerdi. Şimdi ise gergin sinirlerle, aklı kardeşinde, mutsuz olan Caramon teselliyi, başkalarının içkide aradığı gibi yiyeceklerde arıyordu. (Aslında bir keresinde Caramon, Tas'a gizli gizli bir şişe cüce içkisi getirmesini söylemişti. Fakat güçlü içkiye alışık olmadığı için bu onu -kenderi gizliden gizliye son derece mutlu ederek- çok hasta etmişti.)

O yüzden Arack, ancak Caramon her gün bir seri ağır idman yaparsa yemek yiyebileceğini buyurmuştu. Caramon eğer bir gün idman yapmazsa bunu cücenin nasıl bileceğini merak edip durmuştu çünkü idmanını her sabah, kimse uyanmadan yapıyordu. Ama her nasıl oluyorduysa, Arack biliyordu. Caramon'un idmanını atladığı tek sabah, elinde sopasıyla sırıtan Raag tarafından yemekhaneye alınmamıştı.

Caramon'un homurtularından, iniltilerinden ve küfürlerinden sıkılan Tas bir sandalyeye tırmanarak dışarıda uğursuz bir şeylerin olup olmadığına baktı. Bakar bakmazda neşeleniverdi.

"Caramon! Gel de bak!" diye seslendi heyecanla. "Havayı daha önce hiç bu acaip renkte görmüş muydun?"

"Doksan dokuz, yüz," diye oflayıp pofladı koca adam. Sonra Tas koca bir "uuuf" sesi duydu. Odayı sallayan bir gümbürtüyle Caramon dinlenmek için kendini, artık taş gibi sert olan göbeği üzerine bırakmıştı. Sonra koca adam kendini yerden kaldırıp, bir yandan da bir havluyla bedenindeki terleri kurulayarak parmaklıklı pencereden dışarı bakmak için ilerledi.

Sıradan bir şafak görmeyi umarak sıkkın bir edayla dışarıya bir göz atmış olan kocaman adamın gözleri kırpıştıktan sonra fal taşı gibi açıldı.
347
"Hayır," diye mırıldandı, havluyu boynuna asıp Tas'ın yanına gelip durarak, "hiç görmedim. Üstelik zamanında bir sürü de garip şey görmüşlüğüm var."
"Ay Caramon!" diye bağırdı Tas, "Raistlin haklıydı. Dedi ki..."
"Raistlin mi!"
Tas yutkundu. Bu konuyu açmak niyetinde değildi.
"Raistlin'i nerede gördün?" diye bilmek istedi Caramon; sesi! derinden geliyordu ve sertti.
"Tapınak'ta tabii ki," diye cevap verdi Tas, sanki dünyada bunj dan daha normal bir şey yokmuş gibi. "Dün oraya gittiğimden bah-j setmedim mi sana?"
"Evet ama sen..."
"Peki, oraya gitmemin dostlarımızı görmekten başka bir nedenli mi var?"
"Sen hiç..."
"Lady Crysania ile Raistlin'i gördüm. Eminim bundan söz etmişimdir. Biliyor musun, beni hiç dinlemiyorsun," diye şikayeti etti Tas, incinmiş bir halde. "Her gece, oraya, yatağın üzerine otu-1 rarak düşüncelere dalıp gidiyorsun, somurtuyorsun, kendi kendine konuşuyorsun. Ben, 'Caramon,' diyorum, 'çatı üstümüze yıkılıyor,', sen, 'çok güzel, çok güzel Tas,' diyorsun."
"Bana bak kender eğer bundan söz etmiş olsaydın bilirdim..."
"Lady Crysania ve Raistlin'le birlikte pek güzel bir sohbet ettik," diye devam etti Tas çabuk çabuk, "Yılbaşı hakkında -bu arada Caramon, Tapınak'ı ne kadar güzel süslediklerini görmen gerek! Her yan güllerle, yeşil yapraklardan çelenklerle dolu; a dur bakayım, sana o şekeri vermeyi unuttum mu? Dur bekle, şurada keselerimin içinde. Bir dakika" -kender sandalyeden aşağıya atlamaya çalıştı ama Caramon onu yakalamıştı- "şey, sanırım biraz daha kalabilir. Nerede kalmıştım? A, evet" -Caramon'un kaşlarının çatıldığını görerek- "Raistlin, ben ve Lady Crysania konuşuyorduk ve ay Caramon! O kadar heyecan verici ki! Tika haklıymış, kardeşine aşıkmış."
Konuşmanın ucunu kaçıran Caramon gözlerini kırpıştırmaya başladı, tabii Tas'ın sözleri döndürüp dolaştırmasının da bunda katkısı vardı.
"Hayır, Tika kardeşine aşıkmış demiyorum," diye düzeltti Tas, Caramon'un yüzündeki karışıklığı görerek. "Yani Lady Crysania kardeşine aşık! Çok komikti. İşte öylesine Raistlin'in kapısına
348
dayanmış konuşmalarının bitmesini bekliyordum, gözüm anahtar deliğine kayıvermiş, neredeyse kızı öpecekti Caramon! Kardeşin! Düşünebiliyor musun? Ama öpmedi." Kender içini çekti. "Aslında kıza çıkıp gitmesi için bağırdı. Kız da gitti ama gitmek istemiyordu, bunu anladım. Süslenip püslenmişti, gerçekten de çok güzel görünüyordu."
Caramon'un yüzünün kararıp aklından bir şeyler geçmeye başladığını gören Tas daha rahat nefes almaya başlamıştı. "Afet hakkında konuşmaya başladık; Raistlin de bugün -yani Yılbaşı'nda- olacak, tanrıların insanları değişmeleri için uyarmaya çalıştıkları Uğursuz Şeylerden söz etti."
"Ona aşık mı?" diye mırıldandı Caramon. Kaşlarını çatarak arkasını dönüp, Tas'ın sandalyeden Büzülmesine izin verdi.
"Doğru. Hiç kuşku yok," dedi kender çabuk çabuk konuşarak; sonra kesesine doğru seyirterek tatlıları bulup getirinceye kadar keselerini karıştırdı. Tatlıların bir kısmı erimiş, birbirlerine yapışkan bir kütle halinde yapışmış ayrıca kenderin kesesinin içindeki bazı ufak tefek kırpıntıyla da sıvanmıştı ama Tas, Caramon'un bunlara hiç dikkat etmeyeceğinden emindi. Haklıydı da. Koca adam ikramı kabul ederek hiç bakmadan yemeye başladı.
"Bir rahibeye ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi," diye mırıldandı Caramon, ağzı dolu. "Haklılar mıydı yoksa? Bu işi başarabilecek mi? Ona izin vermeli miyim? Onu durdurmaya mı çalışmalıyım? Onu durdurmaya hakkım var mı? Eğer kız onunla gitmeyi seçerse, bu, o kızın

yapmış olduğu bir seçim olmayacak mı? Belki onun için en iyisi bu olur," dedi Caramon yavaşça, yapış yapış parmaklarını yalayarak. "Belki, eğer onu yeterince seviyorsa..."

Tasslehoff rahat bir nefes alarak, kahvaltı çağrısını beklemek üzere yatağına çöktü. Caramon, kendere neden Raistlin'i görmeye gitmiş olduğunu söylemeyi akıl edememişti. Ve Tas artık, sormamış olduğunu da hiç hatırlamayacağından emindi. Sırrı güvendeydi...

O Yılbaşı günü, gökyüzü berraktı; hatta o kadar berrakti ki sanki insan dikkatlice baksa dünyayı saran bütün gök kubbeyi ve gerisindeki diyarları da görebilecekti. Fakat herkes yukarı baksa da, çok azı bir şeyler görecek kadar bakışlarını sabit tutuyordu. Çünkü gerçekten de gökyüzünün "acaip bir rengi" vardı, Tas'ın da söylemiş olduğu gibi: Yeşildi.
Ağır bir sıcaklık ve boğucu, nefes aldırmayan bir havayla

karışmış garip, fena, çirkin bir yeşil Yılbaşı'nm neşesini ve sevinci ni alıp gitmişti. Balolara gitmek için dışarı çıkanlar boğucu sıcak içindeki sokaklardan aceleyle geçiyor, huzursuzluk içinde bu garip havadan söz ediyor, bunun kişisel bir hakaret olduğunu düşünü yorlardı. Fakat alçak sesle konuşuyorlar, her biri cılız bir korku i kıymığının bayram ruhlarını gıdıkladığını hissediyordu.

Kralrahip'in odalarında tertiplenen ve dış dünyaya kapalı olarj Tapınak'taki balo biraz daha neşeliydi. Kimse garip gökyüzünü göremezdi; ayrıca Kralrahip'in huzuruna çıkan herkes huzursuzluğunun ve korkusunun eriyip yok olduğunu hissediyordu.1 Raistlin'den uzakta bulunan Crysania bir kez daha Kralrahip'in büyüsüne kapılmış, uzun süre Kralrahip'inyakmında oturmuştu.' Kız hiç konuşmamış, sadece orada oturup Kralrahip'in parlak varlığının kendisine teselli verip karanlığı ve geceye ait düşünceleri uzaklaştırmasına izin vermişti. Ama kız da yeşil gökyüzünü görmüştü. Raistlin'in sözlerini hatırlayarak On Uç Gün hakkında neler bildiğini hatırlamaya çalışmıştı.

Fakat aklına gelenler, dün gece gördüğü rüyaya karışmış çocuk masallarından başka bir şey değildi. Mutlaka Kralrahip'in dikkatini çekecektir, diye düşündü. Uyarıları göze alacaktır....Zamanın değişmesini veya eğer o mümkün değilse, Kralrahip'in masum olmasını diledi. Onun ışığında oturarak, soluk mavi gözleri her yanı tarıyan korkmuş ölümlünün resmini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Güçlü bir adam, kendisini aldatan vekillerinin kusurlarını açığa çıkartan, onların hainliklerinin masum bir kurbanı olan bir adam...

O gün arenada pek bir kalabalık yoktu; insanların çoğu, gün ilerledikçe daha korkunç bir şekilde derinleşen ve koyulaşan yeşil gökyüzünün altında oturmak istemiyordu.

Gladyatörler de huzursuz ve sinirliydiler; rollerini yarım gönülle yapıyorlardı. Gelmiş olan izleyiciler somurtuyorlar, tuttukları dövüşçülere bile tezahüratta bulunmayı, ıslık çalmayı, laf atmayı reddediyorlardı.

"Sizin gökyüzü sık sık böyle olur mu?" diye sordu Kiiri; Caramon ve Pheragas ile birlikte koridorda durmuş, arenadaki sıralarını beklerken gökyüzüne ürpererek bakmıştı. "Eğer öyleyse, halkımın neden deniz altında yaşamayı seçtiğini anlıyorum!"

"Benim babam denizlere yelken açarmış," diye homurdandı Pheragas, "aynı, ondan önce dedemin, sonra, ikinci kaptanın aklını

başına bir armadora çeliği ile getirmeye çalışıp sonra da çilemi doldurmak için buraya yollanmadan önce benim yaptığım gibi. Ve şimdiye kadar bu renk bir gökyüzü görmedim. Duymadım da. Bahse girerim iyiye alamet değil."

"Kuşkusuz," dedi Caramon huzursuzca. Aniden Afet'in on üç gün sonra olacağı bu koca adamın içine oturmaya başlamıştı! On üç gün...ve Sturm ile Tanis kadar sevmeye başladığı bu iki dostu yok olacaktı! İstar'm geri kalan sakini ona pek bir şey ifade etmiyordu. Gördüklerinden bencil insanlar olduğunu, daha çok zevk ve para için yaşadıklarını anlamıştı (gerçi çocuklara içi

sızlamadan bakamıyordu); ama bu ikisi... Bir yolunu bulup onları uyarmalıydı. Şehri terk ederlerse kaçabilirlerdi.

Düşünceleri içinde kaybolup giderek arenadaki dövüşe pek dikkat etmemişti. Dövüş, hayvansı yüzünü kaplıyan, belirgin kızılımsı kahverengi tüylerin renginden Kızıl Minotaur adı verilen minotaur ile genç bir dövüşçü -sadece birkaç hafta önce gelmiş olan yeni bir adam- arasındaydı. Caramon genç adamın eğitimini kendini beğenmiş bir zevkle seyretmişti.

Fakat derken yanında durmakta olan Pheragas'ın gerginleştiğini hissetti. Caramon'un bakışları hemen ringe kaydı. "Ne var?"

"Şu üç dişli gladyatör mızrağı," dedi Pheragas sessizce, "onun gibisini alet odasında görmüş muydun?"

Caramon, cam yeşili gökyüzünde yanan insafsız güneşe doğru gözlerini kısarak Kızıl Minotaur'un silahına dikkatle baktı. İçindeki hiddetin kıpırdadığını hissederek, yavaş yavaş başını sallamaya başladı. Aylardır arenada dövüşmekte olan ve gerçekten de finallerde Caramon'un takımına tek rakip sayılabilecek minotaur genç adama kesin bir üstünlük kazanmıştı. Genç adamın, seyircilerden biraz kahkaha kopartabilen numaradan bir savaş hiddetiyle gaflar yapan minotaur karşısında bu kadar dayanabilmesinin nedeni minotaurun becerikli bir gösterici olmasından kaynaklanıyordu.

"Gerçek bir üç dişli mızrak. Arack genç adamın kanının dökülmesini istiyor kuşkusuz," diye mırıldandı Caramon. "Şuraya bak, haklıymışım," diye işaret etti genç adamın göğsünde aniden beliren, üzerlerinden kan sızan çizikleri göstererek.

Pheragas hiçbir şey söylemedi, sadece omuzlarını silken Kiiri'ye bir bakış attı.

"Ne var?" diye seslendi Caramon kalabalığın uğultusunu bastıran bir sesle. Kızıl Minotaur, rakibine çelme takıp, üçlü mızarağın sivri uçlarını boynunun yanlarından geçirip onu yere mıhlayarak dövüşü kazanmıştı.

Genç adam kendisine öğretilmiş olduğu gibi utanç, hiddet içinde, rezil olmuş gibi yaparak sendeleyerek ayağa kalktı. Hatta arenadan çıkmadan önce galip gelen rakibine yumruğunu bile sallamıştı. Fakat Caramon ile takımının yanından geçerken gülüm-seyeceğine genç adam garip bir biçimde düşünceli görünmüştü ve onlara bakmamıştı bile. Caramon'un gördüğü kadarıyla yüzü soluktu ve alnında ter damlacıkları vardı. Yüzü acıyla burulmuş, eli kanlı çiziklerinin üzerinde duruyordu.

"Lord Onygion'un adamı," dedi Pheragas sessizce, elini Caramon'un koluna koyarak. "Kendini şanslı say dostum. Artık endişelenmekten vaz geçebilirsin."

"Ne?" dedi Caramon iki dostuna hayretle bakarak. Sonra yer altındaki tünelden ince bir çığlıkla bir gümbürtü sesi duydu. Deliler gibi arkasını dönen Caramon genç adamın kıvranarak yere yığıldığını, göğsünü tutarak acı içinde bağırdığını gördü.

"Hayır!" diye emretti Kiiri, Caramon'u tutarak. "Sıra bizde. Bak, Kızıl Minotaur geliyor."

Minotaur yanlarından ağır ağır geçerek, o ırkın adeti üzre, kendilerinden küçük gördükleri herkesi görmemezliğe geldikleri gibi görmemezliğe geldi onları. Kızıl Minotaur ölmekte olan genç adama da gözünün ucuyla dahi bakmadan geçip gitti. Arack arkasında Raag ile birlikte koridordan aceleyle yaklaştı. Cüce, tek bir el hareketiyle ogreye artık cansız yatan bedeni çekmesini söyledi.

Caramon tereddüt etti ama Kiiri tırnaklarını adamın koluna batırarak, onu o iğrenç gün ışığına sürükledi. "Barbar'ın meselesindeki hesaplaşma tamamlandı," diye tısladı ağzının tek bir köşesini kıpırdatarak konuşup. "Belli ki senin sahibinin bu işle hiç bir ilgisi yokmuş. Lord Onygion'muş; artık Quarath ile eşitlendiler."

Kalabalık tezahürat etmeye başladığı için Kiiri'nin sözlerii devamı kaybolup gitmişti. İzleyiciler en gözde üçlülerini karşılarında görünce sıkıntılarını unutuvermişlerdi. Ama Caramon onları duymuyordu bile. Raistlin ona doğru söylemişti! Barbar'ın '> ölümüyle bir ilgisi yoktu. Bu, ya bir tesadüf, ya da cücenin sapkın espri anlayışıydı. Caramon içinin rahatladığını hissetti.

Eve dönebilirdi! Sonunda anlamıştı. Raistlin ona anlatmaya çalışmıştı. Yollan ayrıydı; ama kardeşinin kendi seçtiği yolda yürümeye hakkı vardı. Caramon yanılmıştı, büyü kullanıcıları yanılmıştı, Lady Crysania yanılmıştı. Geri dönüp bunları hep anlatacak, açıklayacaktı. Raistlin'in kimseye bir zararı yoktu, o bir tehlike değildi. Onun bütün istediği çalışmalarına huzur içerisinde devam etmekti.

Arenaya doğru yürüyen Caramon tezahüratta bulunan kalabalığa neşeyle el salladı.

Koca adam o günkü dövüşten zevk bile almıştı. Müsabaka bir tezgâhtı tabii ki, onun takımı kazansın diye tertiplenmişti: Afet günü yapılacak son dövüşte Kızıl Minotaur ile onları karşı karşıya getirmek için. Fakat Caramon'un bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. O çoktan geriye, Tika'nm yanına dönmüş olacaktı. Tabii ki önce iki dostunu uyaracak, onlara bu lânetli şehri terk etmeleri için ısrar edecekti. Sonra kardeşinden özür dileyerek anladığını söyleyecek, Crysania ile Tasslehoff'u kendi zamanlarına geri götürecek ve hayatına yeniden başlayacaktı. Ya ertesi gün, ya da ondan sonraki gün ayrılırdı artık.

Fakat tam Caramon ile takımı, son derece başarıyla canlandırdıkları bir dövüşten sonra selam veriyorlardı ki bir hortum İstar Tapınak'ına isabet etti.

Engin boşluktan yılan gibi inerek kangal şeklindeki dalgalarını Tapınak'm yedi kulesine sarıp bunları temelinden kopartan, döne döne ilerleyen bulutlar belirdiğinde yeşil gökyüzü, kara ve çürümüş bir bataklık suyu rengini almıştı. Kuleleri havaya kaldıran hortum mermerleri dolu taneleri gibi un ufak ederek bunları iğne gibi batan bir yağmurla birlikte şehrin üzerine yağdırdı.

Kimse ciddi bir yara almamıştı ama taşların sivri parçaları küçük kesiklerin meydana gelmesine neden olmuştu. Tapınak'm harap olan bölümü araştırmalar ve tapınak işleri için kullanılan bölümüydü. Bu bölüm neyse ki bayram nedeniyle boştu. Fakat Tapınak sakinleri ve şehirliler büyük bir paniğe kapılmışlardı.

Hortumların her yana inebileceğinden korkarak arenadan kaçan insanlar, evlerine varmak için yollara dökülüp, yolları tıkadılar. Tapınak'm içinde Kralrahip'in melodik sesi sustu, ışığı dalgalandı. Enkazı inceledikten sonra vekilleriyle birlikte -yani Paladine'ın Saygıdeğer Rahip ve Rahibeleriyle birlikte- daha iç kısımda bulunan özel bir bölüme inerek durumu tartıştı. Herkes

etrafta koşuşturuyor, rüzgâr eşyaları ters çevirdiği, resimleri duvarlardan devirdiği, her şeyi bir toz katmanıyla kapladığı için ortalığı temizlemeye çalışıyorlardı.

Bu başlangıç, diye düşündü Crysania korkuyla, hissizlemiş ellerinin titremesini durdurmaya çalışarak, yemek salonundaki ince porselen parçalarını toplamaya çalışırken. Bu sadece başlangıç...

Ve gittikçe kötüleşecek.

Bu beni yenmeye çalışan kötü güçlerin işi," diye haykırdı Kralrahip, melodik sesi, dinlemekte olanların ruhlarına bir cesaret dalgası yaymıştı. "Ama pes etmeyeceğim! Siz de pes etmemelisiniz! Bu tehdit karşısında güçlü olmalıyız..."

"Hayır," diye fısıldadı Crysania kendi kendine, büyük bir keder içinde. "Hayır, tamamen yanlış algıladınız! Anlamıyorsunuz! Nasıl bu kadar kör olabilirsiniz!"

On Üç Uyarı geldikten -ve kulak aşılmadıktan- on iki gün sonra Sabah Duaları'nda oturuyordu. O günden beri, kıtanın dört bir yanında -her gün yeni bir tanesi olmak üzere- meydana gelen garip olayları anlatan haberler akmaya başlamıştı.

"Kral Lorac, Silvanesti'de ağaçların bütün bir gün boyunca kan ağladığını bildirdi," diye anlattı Kralrahip, sesi anlattığı olayların dehşet ve korkusuyla yükseliyordu. "Palanthas şehri o kadar yoğun bir sisle kaplanmış ki, sokağa çıkacak olsa insanlar nereye gittiklerini bilemeyip yollarını kaybediyorlarmış.

"Solamniya'da ateşler tutuşmuyormuş. Ocakları soğuk ve boş duruyormuş. Demir ocakları kapanmış, yaydıkları ısı düşünülecek olursa kömürlerin buzdan farkı yokmuş. Öte yandan, Abanasiniya bozkırlarında otlar kendiliğinden tutuşmuş. Alevler denetimden çıkarak köpürmüş, gökleri kara dumanla doldurarak Bozkırhları

355
354

kabile yurtlarından uzaklaştırmış.
"Daha bu sabah, griffonlar bir elf şehri olan Qualinost'un aniden garipleşerek vahşileşen orman hayvanları tarafından istila
edildiğini..."
Crysania daha fazlasına tahammül edemiyordu. Ayağa kalktığında kadınlar onu hayretle izlediği halde, o onların kızgın bakışlarını görmemezliğe gelerek Dua'dan ayrıldı ve Tapınak'ın koridorlarında koşmaya başladı.
Sivri uçlu bir şimşek gözlerini kör etti; hemen ardından şiddetle çatırdayan gökgürültüsü yüzünü elleriyle örtmesine neden oldu. "Bunlar kesilmezse çıldırıacağım!" diye mırıldandı kendi kendine bezginlikle, bir köşeye sinerken.
Hortumdan bu yana geçen on iki gün boyunca İstar üzerinde gökgürültülü bir fırtına hüküm sürüyor, şehri yağmur ve doluya boğuyordu. Şimşeklerin parlayan ışıkları ve gökgürültüsünün Tapınak'ı temelinden sallayan, insanın uykusunu zehir eden, kafasını şişiren gürlemeleri sanki hiç kesilmiyordu. Gergin; yorgunluktan, bıkkınlıktan ve dehşetten hissizleşmiş olan Crysania, bir sandalyeye çökerek başını elleri arasına aldı.
Kolunda hissettiği hafif bir temas boş bulunup sıçramasına neden oldu. Sırılsıklam olmuş bir pelerine sarılmış uzun boylu, yakışıklı bir genç adam vardı karşısında. Güçlü, adaleli omuzların hatlarını seçebiliyordu.
"Özür dilerim Saygıdeğer Rahibe, sizi korkutmak istemezdim," dedi, bir yerlerden tanıdık gelen bir sesle.
"Caramon!" diye rahat bir nefes aldı Crysania; etten kemikten gerçek bir varlık bulduğuna sevinerek adamı kucaklamıştı. Başka bir parlak şimşek ve patlama duyuldu. Crysania gözlerini yumarak dişlerini sıktı; hatta Caramon'un güçlü ve adaleli bedeninin gerildiğini bile hissetmişti. Adam kıza sarılarak onu yatıştırmaya
çalışıyordu.
"Sa-sabah Duaları'na gitmem gerekiyordu," dedi Crysania sesi duyulabilecek gibi olunca. "Orası çok kötü olmalı. İliklerine kadar
ıslanmışsın!"
"Günlerdir seni görmeye çalışıyordum..." diye başladı
Caramon.
"Bi-biliyorum," diye kekeledi Crysania. "Çok özür dilerim. O-o
kadar meşguldüm ki..."
"Lady Crysania," diye kesti sözünü Caramon, sesine hakir
356
olmaya çalışarak. "Yılbaşı Balosu'na davetten söz etmiyoruz. Yarın bu şehir yok olacak! Ben..."
"Sus!" diye emretti Crysania.Huzursuzca etrafına bakındı. "Burada konuşamayız!" Çakan bir şimşek ardından gelen kulakları yırtan bir gökgürültüsü kızın olduğu yerde sinmesine neden oldu ama hemen kendini toparladı. "Benimle gel."
O zaman tereddüt eden Caramon kaşlarını çatarak, kendisini Tapınak'tan geçirip karanlık birkaç iç odaya götüren kızı takip etti. En azından şimşek buraya kadar nüfuz edemiyor, gökgürültüsünün sesi de boğuluyordu. Kapıyı dikkatlice kapatan Crysania bir sandalyeye oturarak, Caramon'a da aynı şeyi yapması için işaret etti.
Caramon bir an durduktan sonra, huzursuz bir halde, sarhoşluğunun neredeyse hepsinin ölümüne neden olduğu o son görüşmelerinin hatırası tüm sıcaklığıyla aklında, sandalyenin hemen kenarına ilişti. Crysania'nın da aklından aynı şeyler geçiyor olabilirdi. Adama, şafak vakti kadar soğuk ve gri gözlerle bakıyordu. Caramon kızardı.
"Sağlığınızın düzelmiş olmasına sevindim," dedi Crysania, sesindeki sertliği bastırmaya çalıştığı halde başarısız olarak.

Caramon'un rengi daha da kızardı. Yere bakıyordu.
"Özür dilerim," dedi Crysania aniden. "Lütfen beni affet. Kakaç gecedir uyuyamadım, bunlar başladığından beri." Titreyen elini alnına götürdü. "Düşünemiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bu ardı arkası kesilmeyen ses..."
"Anlıyorum," dedi Caramon, bakışlarını kıza kaldırarak. "Ayrıca benden nefret etmekte yerden göğe kadar haklısın. O halimden ben de nefret ediyorum. Ama o, artık önemli değil. Ayrılmamız gerekiyor Lady Crysania!"
"Evet, haklısın." Crysania derin bir nefes aldı. "Buradan çıkmamız gerek. Kaçmak için saatler kaldı. İnan ki bunun farkındayım." İçini çeken kız ellerine baktı. "Başarısız oldum," dedi kasvetli bir halde. "Son ana kadar umudumu yitirmedim, belki bir şey olur her şey değişir diye. Fakat Kralrahip kör! Kör!"
"Ama benden kaçmanın nedeni bu değildi, değil mi?" diye sordu Caramon, sesinde bir ifade yoktu. "Beni ayrılmaktan alıkoymak için miydi?"
Artık kızarma sırası Crysania'daydı. Kucağında evirip çevirdiği ellerine baktı. "Hayır," dedi yavaşça, Caramon sesini ancak

duyabilmişti. "Hayır, sa-sadece bırakıp... bırakıp gitmek istemiyordum..."
"Raistlin'i," diye tamamladı cümlesini Caramon. "Lady Crysania onun kendisine ait büyüsü var. Ta başında onu buraya getiren o büyüydü. O kendi seçimini yaptı. Ben bunu anladım. Bizim ayrılmamız gerek..."
"Kardeşin çok hastaydı," dedi Crysania aniden.
Caramon hemen bakışlarını kaldırdı; yüzü endişeyle asılmıştı.
"Günlerdir onu görmeye çalıştım, Yılbaşı'ndan beri ama kim senin yaklaşmasına izin vermiyor; benim bile. Şimdi de, yar bugün beni çağırtmış," diye devam etti Crysania, yüzünü: Caramon'un insanın içine nüfuz eden bakışları altında yandığr hissediyordu. "Onunla konuşacağım, bizimle gelmesi için ona ısr; edeceğim. Eğer sıhhati bozuksa, büyüsünü kullanacak güç
olmaz."
"Evet," diye mırıldandı Caramon, o kadar güçlü ve karmaşık bir büyüyü yapmanın zorluklarını düşünerek. Bu, Par-Salian'ın günlerini almıştı; üstelik onun sağlığı yerindeydi. "Raist'in nesi var?" diye sordu birden bire.
"Tanrıların yakınlığı onu etkiliyor," diye cevap verdi Crysania, "diğerlerini etkilediği gibi, gerçi onlar bunu kabul etmeyi reddediyor." Sesi hüzünlenerek kesildi; bir an için dudaklarını sıkı sıkı kapattıktan sonra devam etti. "Eğer bizle gelmeyi kabul eder0" hızla hareket etmeye hazır olmalıyız..."
"Eğer kabul etmezse," diye kesti sözünü Caramon.
Crysania kızardı. "Sanırım....edecektir," dedi aklı karışara düşünceleri, büyücünün odasına, gözlerinde özlem ve arzuyla1' hayranlıkla kendisine son derece yaklaşmış olduğu zamana gitmişti. "Ben...onunla izlediği yolun...yanlışlığıyla ilgili konuşuyordum. Ona kötülüğün nasıl bir şey yapamayacağını, yaratamıyacağını; nasıl, sadece zarar vereceğini ve kendi kendisini mahvedeceğini gösterdim. Savunduğum fikirlerin geçerliliğini o da kabul etti ve bunlar konusunda düşünmek için söz verdi."
"Ve seni seviyor," dedi Caramon yavaşça.
Crysania adamın bakışlarına karşılık veremiyordu. Cevap veremiyordu. Kalbi öyle bir atmaya başlamıştı ki bir an için kendi kalp atışlarından başka bir şey duyamaz olmuştu. Gök gürüldeyerek etrafındaki Tapmak'ı sallarken, kız Caramon'un karanlık bakan gözleriyle kendisini sürekli izlediğini hissedebiliyordu. Crysania^ı,.|
1 llfil

ellerinin titremesine engel olabilmek amacıyla ellerini birleştirdi. Derken Caramon'un ayağa kalktığını fark etti.

"Leydim," dedi adam kısık, ciddi bir sesle, "eğer haklıysanız, eğer sizin iyiliğiniz ve aşkınız onu yürümekte olduğu karanlık yollardan döndürüp -kendi arzusuyla- ışığa yönlendirirse ben...ben..."Caramon boğulur gibi olarak hemen başını çevirdi.

Koca adamın sesindeki büyük aşkı duyan, gizlemeye çalıştığı göz yaşlarını gören Crysania acıyla pişmanlık duydu. Adamı yanlış değerlendirmiş olup olmadığım sorgulamaya başladı. Ayağa kalkarak adamın koca koluna kibarca dokundu; ve Caramon'un kendisine hakim olmaya çalışken güçlü kaslarını daha da kasmış olduğunu hissetti.

"Dönmen mi gerekiyor? Kalamaz mısın..."

"Hayır." Caramon başını salladı. "Hem Tas'ı, hem Par-Salian'ın bana vermiş olduğu aleti almam gerek. Kilitli duruyor. Sonra bazı dostlarım var... şehirden ayrılmaları için onları ikna etmeye çalışıyordum. Çok geç olabilir ama biraz daha girişimde bulunmam gerek..."

"Tabii ki," dedi Crysania. "Anlıyorum. Mümkün olduğu kadar çabuk dön. Beni...beni Rasitlin'in odasında bulabilirsin."

"Bulacağım leydim," diye cevap verdi adam şevkle. "Şimdi ayrılmam gerek, arkadaşlarım idman için ayrılmadan." Kızın elini avucuna alarak sıkı sıkı tuttuktan sonra aceleyle uzaklaştı. Crysania adamın yeniden, içindeki meşale ışıkları kasvetli karanlıkta parıldayan koridora doğru yürüyüşünü seyretti. Kendinden emin ve hızla ilerliyor, koridorun sonundaki pencerelerin yanından geçerken sinmiyordu bile; aniden çakan parlak bir şimşeğin ışığıyla aydınlanıvermişti. Fırtınada savrulan ruhunun tutunduğu tek nokta umuduydu; Crysania aniden aynı umudun kendi içinde de büyümeye başladığını hissetti.

Caramon karanlık içinde kayboldu; beyaz cüppesini bir eliyle toplayan Crysania ise aceleyle dönerek, Tapınakın kara cüppeli büyücüsünü barındırdığı bölümüne doğru giden merdivenleri tırmanmaya başladı.

Yükselmiş morali ve ümidi, koridora girince biraz gider gibi oldu. Burada, fırtınanın tüm hiddeti hiç azalmadan sürüyordu sanki. En ağır perdeler bile gözleri kör eden şimşekleri dışarıda tutamıyor, en kalın duvarlar gökgürültüsünün gümbürtüsünü azaltamıyordu. Belki de pencerelerin tam yerine oturmamış

olmasından, sanki rüzgâr bile Tapmak duvarlarından geçiyordt Burada hiçbir meşale yanık duramıyordu; şimşekler o kadar sürek-J liydi ki, meşaleye ihtiyaç da yoktu aslında.

Crysania'mn siyah saçları yüzüne gözüne uçuşuyor, cüppesi} etrafında çırpınıyordu. Büyücünün koridorun sonundaki odasına doğru yaklaştıkça yağmurun camlara çarptığını duyabiliyordu. Hava soğuk ve rutubetliydi. Titreyerek adımlarını hızlandırdı ve kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki koridor aniden bir şimşeğini mavi/beyaz ışığıyla cızırdadı. Gökgürültüsünün eşzamanlı patla»! ması Crysania'yı kapıya doğru savurmuştu. Kapı açıldı ve kız kendini Raistlin'in kollarında buldu.

Aynı rüyasmdaki gibiydi. Neredeyse dehşet içinde hıçkırıklara ' boğularak kara cüppenin kadifemsi yumuşaklığı içine sığındı ve kendisini adamın bedeninin ısısıyla ısıttı. İlk başta, yanındal beden gergindi ama zamanla kız bedenin gevşediğini hissettıı| Adamın kolları kızı neredeyse gayri ihtiyari sarmış, kızı avutur^ casına, yatıştırırcasına saçını okşamaya başlamıştı.

"Tamam, tamam," diye fısıldadı korkmuş bir çocuğa hitap ede gibi, "fırtınadan korkmayın Saygıdeğer Rahibe. Övünün!! Tanrıların gücünü tadın Crysania! Bu şekilde korkutuyorlar! ahmakları. Bize bir zarar veremezler -eğer siz başka türlüsünü| seçmezseniz."

Yavaş yavaş Crysania'mn hıçkırıkları azaldı. Raistlin'in sözle bir ananın tatlı mırıltılarına benzemiyordu. Aniden anlamlarır kavrayıverdi. Adama bakmak için başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye kekeledi, aniden korkara! Adamın aynaya benzeyen gözlerinde bir çatlak belirerek, içinde" yanan ruhu görmesine imkân verdi.

Gayri ihtiyari kendini adamdan uzaklaştırmaya başladı ama adam uzanarak, kızın yüzünde düğüm olmuş siyah saçlarını okşayarak fısıldadı, "Benimle gelin Crysania! Dünya üzerindeki tek rahibenin siz olacağınız bir zamana benimle birlikte gelin, kapıdan girip tanrılara kafa

tutabileceğimiz zamana gelin Crysania! Düşünün bir! Hüküm sürmek, dünyaya benzer bir gücü göstermek!"

Raistlin kızı bıraktı. Kollarını kaldırdı; şimşekler çakıp, gökler gürülder, kara cüppesi büyücünün etrafında pırıldarken o kahkalarla güldü. Derken Crysania adamın gözündeki hummalı pırıltıyı ve yanağının kül rengi tenindeki parlak noktaları gördü.
Zayıftı, onu son gördüğünden bu yana çok daha zayıf.

"Hastasınız," dedi kız geri geri giderek; eli arkasında kapının kulpunu bulmaya çalışıyordu. "Yardım isteyeceğim..."

"Hayır!" Raistlin'in bağırtısı gökgürültüsünden de yüksekti. Gözleri aynaya benzeyen yüzeylerini yeniden kazandılar; yüzü soğuk ve sakindi. Uzanarak kızın bileğinden kavradığı gibi yeniden odaya çekti. Kapı, kızın arkasından çarpılırcasına kapandı. "Hastayım," dedi daha sakin bir tonda, "ama hiç çaresi yok, bu delilikten kaçmaktan başka bir tedavisi yok. Planlarım neredeyse tamamlandı. Yarın, Afet günü, tanrıların dikkatleri bu zavallı sefillere verecekleri derste olacak. Karanlık Kraliçe ben büyümü yaparken ve gerçek bir rahibenin gücüne karşı koyamadığı bir zamana girerken, bana engel olamayacak!"

"Bırakın gideyim!" diye bağırdı Crysania; acı ve hiddeti korkusunu bastırmaya başlamıştı. Hiddetle kolunu adamdan çekip kurtarabildi. Ama hâlâ adamın ona sarılışını, ellerinin temasını hatırlıyordu... İncinmiş olan Crysania utanç içinde döndü. "Kötülüğünüzü bensiz yapmanız gerek," dedi, sesi hıçkırıklarıyla boğulmuştu. "Sizinle gelmeyeceğim." 'I1 "O zaman ölürsünüz," dedi Raistlin acımasızca.

"Beni tehdit etmeye mi cüret ediyorsunuz!" diye bağırdı Crysania; adama bakmak için savrulurcasma geri dönmüş, şok ve hiddet gözlerini kurutmuştu.

"Yo, benim ellerimde ölürsünüz demedim," dedi Raistlin garip bir tebessümle. "Sizi buraya gönderenlerin eliyle öleceksiniz."

Şaşkınlık içinde kalan Crysania gözlerini kırpıştırdı. Sonra hemen kendini toparladı. "Başka bir numara mı?" diye soğuk bir edayla sorarak, geri geri adamdan uzaklaştı; adamın yalanları dayanamayacağı kadar kalbini kırmıştı. Adam, ne kadar incindiğini anlamadan oradan ayrılmak istiyordu.

"Numara yok Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin sadece. Masasının üzerinde duran kırmızı ciltli bir kitabı işaret etti. "Kendiniz bakın. Uzun zamandır çalışıyorum..." Eliyle duvarlara dizilmiş raflar dolusu kitabı şöyle bir gösterdi. Crystania'nın nefesi kesildi. Son geldiğinde bu kitaplar burada değildi. Kıza bakan büyücü başıyla onayladı. "Evet, bunları çok uzak yerlerden getirdim. Bir çoğunu aramak için çok uzak yerlere yolculuk ettim. Bunu, en sonunda VVayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde buldum, başından beri tahmin ettiğim gibi. Gelin de bir bakın."

"Nedir bu?" Crysania kitaba, çöreklenmiş zehirli bir yılartmış gibi bakıyordu.

"Bir kitap, başka bir şey değil." Raistlin yorgun bir edayla gülümsedi. "Sizi temin ederim ki bir emrimle bir ejderhaya dönüşüp sizi alıp kaçmayacak. Tekrar ediyorum: bu bir kitap, bir ansiklopedi de diyebiliriz. Çok eski bir kitap; Rüyalar Çağı'nda yazılmış."

"Neden bunu görmemi istiyorsunuz? Benimle ne ilgisi olabilir?" diye sordu Crysania kuşkuyla. Fakat kapıya doğru usul usul gitmekten de vaz geçmişti. Raistlin'in sakin tavrı ona güven vermişti. Hatta o an için dışarıdaki, şimşekler çaktıran, yıldırımlar düşüren fırtınayı bile unutmuştu.

"Rüyalar Çağı'nda üretilmiş olan büyülü aletlerin bir ansiklopedisi," diye devam etti Raistlin nefsine hakim olarak gözlerini Crysania'dan hiç ayırmadan; sanki masasının yanında durmuş bakışlarıyla kızı kendine doğru çekiyordu. "Okuyun..."

"Ben büyü lisanını okuyamam," dedi Crysania kaşlarım çatarak; sonra kaşları gevşedi. "Bana 'tercüme' mi edeceksiniz?" diye sordu kibirle.

Raistlin'in gözleri seri bir öfkeyle parladı ama sanki bu hiddetin yerini hemen Crysania'nın içine işleyen bir hüzün ve yorgunluk ifadesi almıştı. "Büyü lisanıyla yazılmamış," dedi yavaşça. "Yoksa sizi yanıma çağırmazdım." Giymekte olduğu kara cüppeye bakarak, o çarpık, buruk tebessümüyle gülümsedi. "Çok önce cezamı gönülden ödedim. Neden bana güvenebileceğinizi umduğumu bilmiyorum."

Nedenini kavrayamasa da duyduğu derin bir utançla dudaklarını ısıran Crysania masanın diğer yanına dolandı. Orada, tereddüt içinde duruyordu. Oturmakta olan Raistlin onu eliyle yakına çağırınca kız da bir adım daha atarak açık kitabın yanında durdu. Büyücü bir emir sözü söyleyince Crysania'nın yakınında duvara dayalı duran asadan sarı bir ışık akarak, kızı neredeyse şimşekler kadar ürküttü.

"Oku," dedi Raistlin, sayfayı göstererek.

Kendine hakim olmaya çalışan Crysania bakışlarını indirerek sayfayı taramaya başladı, gerçi ne aradığına dair bir fikri yoktu. Sonra dikkatini bir şey çekti. Başlıklardan birinde, Zaman Yolculuğu Aleti diye yazıyordu ve yanında da kenderin tarif etmiş olduğu alete benzer bir aletin resmi vardı.

"Bu, o mu?" diye sordu kız, bakışlarını Raistlin'e kaldırarak. "Par-Salian'ın, geri dönmemiz için Caramon'a verdiği alet mi?"

Büyücü başıyla onayladı; asanın sarı ışığı gözlerinden yansıyordu.

"Okuyun," diye tekrarladı hafifçe.

Meraklanan Crysania yazıları taradı. Aleti tarif eden, artık çoktan unutulmuş olan -aleti tasarlayıp yapmış- büyük büyücüyü anlatan, kullanımı için gerekli olanları açıklayan, bir paragraftan biraz fazla yazı vardı. Tarifin büyük bir bölümü onun kavrayışını aşıyor, sır dolu şeylerden bahsediyordu. Bölük, pörçük bir şeylerle anlamaya çalışıyordu...

...zaten bir zaman büyüsü altında olan insanı ileri geri taşır... biçimleri doğru sırasıyla bir araya getirilerek kıymetli taşların yüzleri tarif edilen sırayla çevirilmelidir...sadece tek bir kişiyi, büyünün yapıldığı zaman kime verildiyse, onu taşıyabilir... aletin kullanımı elfler, insanlar ve ogreler ile sınırlıdır...bir büyü sözü gerekmez...

Paragrafın sonuna gelen Crysania, tereddütle Raistlin'e baktı. Adam kızı garip, beklenti içinde bir ifadeyle seyrediyordu. Orada, kızın bulmasını beklediği bir şey vardı. Kız, sanki gönlü bu yazıyı aklından daha çabuk kavramış gibi içinde bir endişe, bir korku, bir duygusuzluk hissetmişti.

"Bir daha," dedi Raistlin.

Artık dışarıda sanki daha da şiddetlenmişe benzeyen fırtınayı yeniden fark etmeye başlamasına rağmen dikkatini toplamaya çalışan Crysania yazıya yeniden baktı.

Ve işte. Sözler ona doğru atlıyor, boğazına uzanıp onu boğuyordu.

Sadece tek bir insanı taşıyabilir.

Sadece tek bir insanı taşıyabilir!

Crysania'nın bacakları boşaldı. Neyseki Raistlin tam altına bir sandalye uzatmıştı, yoksa kız yere düşebilirdi.

Uzun bir süre kız odaya bakakaldı. Şimşekler ve asanın büyülü ışığıyla aydınlanmış olmasına rağmen oda, ona aniden kararmış gibi görünmüştü.

"O biliyor mu?" diye sordu sonunda uyuşmuş dudakları arasından.

"Caramon mu?" Raistlin burnunu büktü. "Tabii ki bilmiyor. Eğer ona söylemiş olsalardı, aleti size ulaştırıp, dizleri üzerinde sizin aleti kullanmanızı ve kendisini, sizin yerinize ölme

ayrıcalığına kavuşturmanız için yerden yere atardı. Onu daha mutlu edebilecek çok az şey vardır.

"Hayır Lady Crysania, o aleti, yanma sizi ve kenderi alarak kendinden emin bir şekilde kullanacaktı hiç kuşkusuz. Ve geriye neden tek başına döndüğünü ona açıkladıkları zaman da

mahvolurdu. Par-Salian bu durumla nasıl başa çıkacaktı bilemiyorum," diye ekledi Raistlin acı bir tebessümle. "Caramon rahat rahat o kuleyi onların başına geçirebilecek kapasitede biridir. Ama kule ne orada, ne burada."

Adamın bakışları kızınkini yakaladı, gerçi kız bakışlarını kaçırmış olabilmeyi tercih ederdi. Adam iradesiyle kızın gözlerine bakmasını sağlamıştı. Ve bir kez daha kız kendisini gördü fakat bu kez yalnızdı ve çok korkmuştu.

"Sizi buraya ölmeniz için yolladılar Crysania," dedi bir nefesten ancak biraz daha yüksek olan bir sesle; yine de bu ses Crysania'mn içine kadar işlemiş, gökgürültüsünden daha yüksek sesle güm-bürdemişti. "Bana sözünü ettiğiniz iyilik bu mu? Hıh! Onlar da Kralrahip gibi korku içinde yaşıyorlar! Sizden de, en az benden korktukları kadar korkuyorlar. İyiliğe olan tek yol Lady Crysania benim yolumdur! Kötülüğü yenmem için bana yardım edin. Size ihtiyacım var..."

Crysania gözlerini kapattı. Bir kez daha Par-Salian'ın kendisine yazmış olduğu nottaki el yazısını gözlerinin önüne getirdi: ruhun ya da yaşamın: Birini kazanınca diğerini kaybedeceksin! Geriye dönüş için bir çok yolun var ki bunlardan biri Caramon 'dan geçer. Bile bile onu yanıltmıştı! Raistlin'in yolundan başka hangi yol vardı? Büyücünün kastetmiş olduğu bu muydu? Ona kim cevap verebilecekti? Bu kasvetli, yalnız dünyada güvenebileceği herhangi, herhangi biri var mıydı?

Kasları seyirmeye başlayan Crysania sandalyeden kalktı. Raistlin'e bakmadı, önünde öylesine boşluğa bakıyordu. "Gitmem gerek..." diye mırıldandı bölük pörçük, "düşünmem gerek...."

Raistlin onu durdurmaya çalışmadı. Ayağa bile kalkmadı. Hiçbir söz söylemedi -kız kapıya varıncaya kadar.

"Yarın," diye fısıldadı. "Yarın..."

Bö(um 15

Tapınak'ın koca kapılarını açmak için hem Caramon, hem de iki Tapınak muhafızı bütün güçlerini harcamak zorunda kalmışlardı. Rüzgâr bütün gücüyle üzerine esiyor, koca adamı taş duvarlara doğru ittiriyor, arada bir sanki Tas'tan daha büyük değilmiş gibi onu duvara mıhlıyordu. Rüzgârla boğuşan Caramon epey bir uğraştıktan sonra kazandı, fırtına onun merdivenlerden aşağıya inmesine izin verdi.

Şehrin yüksek binaları arasında yürürken fırtınanın hiddeti biraz hafifledi ama hâlâ ilerlemesi zordu. Bazı yerlerde sular bileklerine kadar yükseliyor, bacaklarının etrafında dönüyor, zaman zaman ayaklarını yerden kesme tehlikesi yaratıyordu. Şimşekler gözlerini kör, gökgürültüleri kulaklarını sağır ediyordu.

Sokaklarda çok çok birkaç kişiye rastlamış olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. İstar sakinleri evlerinin içine sinmiş, Tanrılara bir küfrediyor, bir dua ediyorlardı. Arada sırada, kimbilir hangi elem verici nedenle dışarı çıkmak zorunda kalmış olan, yanından geçtiği insanlar ya binalara tutunuyorlar, ya da perişan bir halde kapı eşiklerine siniyorlardı.

Fakat Caramon, arenaya dönme endişesiyle zar zor yoluna devam etti. Fırtınaya rağmen kalbi umutla doluydu, morali yerine gelmişti. Ya da belki de fırtına yüzünden öyleydi. Artık mutlaka Kiiri ile Pheragas, onlara İstar'dan kaçmaları için ısrar ettiğinde

365

364

kendisine o garip, buz gibi edayla bakmazlar, sözünü dinlerlerdi.

"Bunu nasıl bildiğimi size anlatamam, biliyorum işte," diye yalvarmıştı. "Büyük bir felaket yaklaşıyor, bunu hissedebiliyorum!"

"Yani final turnuvasını mı kaçıralım?" demişti Kiiri soğuk bir edayla.

"Bu havada turnuva falan yapmazlar!" diye sallamıştı kollarını Caramon.

"Bu kadar şiddetli bir fırtına hiç bir zaman o kadar uzun sürmez!" demişti Pheragas. "Gücünü kaybedecektir ve o gün, çok güzel bir gün olacak. Ayrıca" -gözleri kısıldı- "biz olmazsak sen arenada ne yapacaksın?"

"Gerekirse tek başıma dövüşeceğim," demişti Caramon biraz telaşlanarak. O, o zamana kadar çoktan gitmiş olmayı planlıyordu; Tas, Crysania ve belki...belki...

"Eğer gerekirse..." diye terarlamıştı Kiiri garip, sert bir tonla Pheragas ile göz göze gelerek. "Bizi düşündüğün için teşekkür ederiz arkadaş," demişti kadın, Caramon'un kendisininkiyle aynı olan demir tasmasına tehtidkar bir bakış atarak, "ama hayır, teşekkür ederiz. Hayatımız tehlikeye girer: Kaçak köleler! Orada ne kadar yaşayabiliriz zannediyorsun?"

"Bunun hiç önemi kalmayacak şeyden...şeyden sonra... Caramon içini çekerek mutsuz bir ifadeyle başını sallamıştı. Ne söyleyebilirdi ki? Onların anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Zaten onlar da hiç fırsat tanımamışlardı. Başka tek bir söz söylemeden çekip gitmişler, onu yemekhanede tek başına bırakmışlardı.

Ama mutlaka artık dinlerlerdi! Bunun sıradan bir fırtına olmadığını anlarlardı. Acaba uzaklaşabilecek kadar zamanları olacak mıydı? Kaşlarının çatan Caramon hayatında ilk kez kitaplara biraz daha fazla dikkat etmiş olmayı diledi. Ateşli dağın düşüşünün ne kadar geniş bir alanı viran ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başını salladı. Belki çok geç kalmışlardı.

En azından denemiş olduğunu söyledi kendi kendine sular içinden zahmetle ilerlerken. Aklını arkadaşlarının içindeki zor durumdan güçlükle ayırarak daha neşeli şeyler düşünmeye çalıştı. Yakında bu korkunç yerden ayrılmış olacaktı. Yakında bunların hepsi kötü bir rüyaya benzeyecekti!

Tika'yla evde olacaktı. Hatta belki Raistlin'le birlikte! "Yeni evi hemen bitiririm," dedi, boşu boşuna geçirmiş olduğu zamanlara yanarak. Aklında bir resim canlandı. Yeni evlerinde ateşin yanında

oturmuş, Tika'nın başını kucağına yaslamış olduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Ona maceralarını anlatacaktı. Raistlin de onlarla otururdu, akşamları; okur, çalışırdı beyaz cüppesi içinde...

"Tika olanların bir tek kelimesine bile inanmayacak," dedi Caramon kendi kendine. "Ama önemli değil. Yeniden, aşık olduğu adamı karşısında görecek. Üstelik bu kez adam onu terk etmeyecek, hiçbir zaman, hiçbir şey için!" Parmaklarına dolanan kızıl bukleleri hissedip, ateş ışığında parlayışını gözünde canlandırarak içini çekti.

Bu düşünceler Caramon'un fırtına ve arenanın içinden geçmesine olanak sağlamıştı. Bütün gladyatörlerin gece gezmeleri için kullandıkları duvardaki bloğu yerinden çekti. (Arack bunun varlığını biliyor ama sözsüz bir anlaşmayla, bu ayrıcalık suistimal edilmedikçe göz yumuyordu.) Tabii ki arenada kimse yoktu. Bütün idmanlar iptal edilmişti. Herkes içerde bir araya toplanmış, kötü havaya lanetler yağdırıyor, ertesi gün dövüşlerin yapılıp yapılmayacağına dair iddaya tutuşuyordu.

İstar'da yılın spor olayı sayılan Final Müsabakası'nı iptal ederse elinden kaçıp gidecek olan altınları tekrar ve tekrar hesap eden Arack'ın ruhsal durumu en az hava koşulları kadar berbattı. Kendi kendine "onun" kendisine iyi bir hava vaad etmiş olduğunu ve havayı önceden bilecek biri varsa bunun da "o" olduğunu hatırlatarak moralini düzeltmeye çalışıyordu. Ama yine de, cüce kasvetle bakıyordu dışarı.

Baktığı noktadan, yani arenanın kulesinin yüksek bir penceresinden Caramon'un taş duvardan içeri süzüldüğünü gördü. "Raag!" İşaret etti. Aşağıya bakan Raag anladığını belirtircesine başını salladı; koca sopasını kaparak cücenin hesap kitaplarını kapatmasını bekledi.

Caramon, Raistlin ve Crysania ile ilgili olanları anlatmak için can atarak aceleyle kenderle paylaştığı odaya ilerliyordu. Fakat girdiğinde küçük odanın boş olduğunu gördü.

"Tas?" dedi, gölgede kalıp da gözünden kaçmış olması ihtimaliyle etrafa bakınarak. Fakat bir şimşek odayı gündüzden de daha aydınlık yapıvermişti. Kenderden hiç iz yoktu.

"Tas, çık dışarı! Oyun zamanı değil!" diye emretti Caramon sertlikle. Tasslehoff bir keresinde Caramon'un arkası dönükken yatağın altına saklandığı yerden fırlayarak, korkudan adamın ömrünün altı yılını almıştı. Bir meşale tutuşturan koca adam

homurdanarak elleri ve dizleri üzerinde yatağın altına baktı. Tas yoktu.

"İnşallah o küçük ahmak bu fırtınada arenadan çıkmaya kalkmamıştır!" dedi Caramon kendi kendine, huzursuzluğu aniden endişeye dönüşmüştü. "Bu rüzgârda Solace'a kadar uçar gider. Belki de yemekhanede beni bekliyordur. Belki Kiiri ile Pheragas ile birliktedir. Tamam öyledir! Aleti alıp gidip onları bulayım..."

Kendi kendine konuşan Caramon zırhını sakladığı küçük sandığa doğru ilerledi. Sandığı açarak süslü altın kostümünü aldı. Kostümüne küçümseyerek bakarak parçalarını yere fırlattı. "En azından bunu bir daha giymek zorunda kalmayacağım," dedi minnettarlıkla. "Gerçi" -mahcup bir edayla sırıttı- "bunu giydiğimde Tika'nın tepkisi ne olurdu merak etmiyor da değilim! Ne gülerdi kim bilir? Ama eminim o bunu severdi de." Neşeyle ıslık çalan Caramon çabuk çabuk sandıktaki her şeyi boşaltmaya başladı; açılır kapanır hançerlerinden birinin kenarını kullanarak sandığın dibine açmış olduğu gizli kapağı kaldırdı.

Islığı dudaklarında donup kaldı.

Sandık boştu.

Caramon, asa gibi büyük bir büyülü aletin bir çatlağa sığması mümkün olmadığı halde çılgınlar gibi sandığın içini aradı. Kalbi korkuyla çılgınlar gibi çarpmaya başlayan Caramon ayağa kalkıp meşale ışığını odanın dört bir yanına tutarak, bir kez daha yatağın altını da kontrol ederek her tarafı aradı. Hatta saman yatağını parçalayarak tam Tas'ın yatağına doğru gidiyordu ki dikkatini bir şey çekti.

Sadece kender değil, kenderin keseleri ve sevdiği bütün eşyaları da yoktu ortada. Aynı cüppesi gibi.

O zaman Caramon anladı. Tas, aleti almıştı.

Ama neden?... Caramon bir an için kendisine şimşek çarptığını zannetti, bedenine bir sızı gibi yayılarak kendisini felç eden bir anlayış hissetti.

Tas, Raistlin'le görüşmüştü -Caramon'a bunu anlatmıştı. Ama Tas orada ne yapıyordu? Neden Raistlin'i görmeye gitmişti? Caramon aniden kenderin konuşmayı o noktadan büyük bir beceriyle uzaklaştırmış olduğunu fark etti.

Adam homurdandı. Meraklı kender Caramon'u o alet konusunda sorguya çekmişti elbette; ama her seferinde Caramon'un verdiği cevaplarla tatmin olmuş görünüyordu. Aleti

hiç ellemediği de kesindi. Caramon zaman zaman aletin hâlâ yerinde durup durmadığını kontrol ediyordu -insan bir kenderle yaşarken bunu zaten adet haline getirirdi. Ama eğer Tas bu aleti gerçekten çok merak etmiş olsaydı alıp onu Raistlin'e götürürdü... Bunu eski günlerde, büyülü bir şeyler bulduğunda sık sık yapardı.

Ya da belki de Raistlin aleti kendisine getirmesi için Tas'ı kandırmıştı! Bir kez aleti ele geçirince Raistlin onları da kendisiyle gelmeleri için zorlayabilirdi. Başından beri bunu mu planlıyordu yoksa? Tas'ı oyuna getirip Crysania'yı aldatmış mıydı? Caramon'un kafası iyice karışmıştı. Ya da belki de...

"Tas!" diye bağırdı Caramon, aniden harekete geçerek. "Tas'ı bulmam gerek! Onu durdurmam gerek!"

Koca adam çılgınlar gibi su içindeki cüppesini kavradı. Tam kapıdan dıraşı çıkıyordu ki koca karanlık bir gölge yolunu kapattı.

"Yolumdan çekil Raag," diye hırladı Caramon, telaşından tamamiyle nerede olduğunu unutarak.

Raag devasa eliyle Caramon'un koca omuzunu tutunca, ona nerede olduğunu hemen hatırlattı. "Nereye köle?"

Caramon öğrenin elinden kurtulmaya çalıştı ama Raag daha da sıkmaya başladı. Bir çatırtı sesi duydu ve Caramon'un acıdan nefesi kesildi.

"Canını yakma Raag," diye geldi Caramon'un dizleri hizasından bir ses. "Yarın dövüşmesi gerek. Dahası, kazanması gerek!"

Raag, Caramon'u, koca bir adamın küçük bir çocuğu oyun olsun diye ittiği kadar büyük bir rahatlıkla hücresine ittiriverdi. Koca savaşçı geri geri tökezlendi ve tüm ağırlığıyla taş zemine düştü.

"Belli ki bugün pek meşgulsün," dedi Arack sohbet edercesine, hücreye girip kendini yatağın üzerine atarak.

Doğrulan Caramon berelenen omuzunu ovmaya başladı. Gözünün ucuyla hâlâ ayakta durmuş kapıyı kapatan Raag'a baktı. Arack devam etti

"Bu kötü havada zaten dışarı çıkmıştın, şimdi bir daha mı çıkmaya niyetleniyorsun?" Cüce başını salladı. "Hayır, hayır. Buna izin veremem. Hastalanabilirsin..."

"Ha," dedi Caramon, sırıtmaya çalışıp kurumuş dudaklarım yalayarak. "Tas'ı bulmak için yemekhaneye gidiyordum o kadar..." Dışarıda patlayan bir gökgürültüsüyle gayri ihtiyari sindi. Bir

çatırtı sesinden sonra yanmış odun kokusu geldi burunlarına.

"Unut o işi. Kender gitti," dedi Arak omuzunu silkerek, "bana da dönmemek üzere gidiyormuş gibi geldi -her şeyini
toparlamıştı."

Caramon boğazını temizledikten sonra yutkundu. "Bırak o zaman gidip onu bulayım..." diye başladı.

Arack'ın yüzündeki tebessüm aniden sert bir ifadeye dönüştü. "O ufak piç kurusu umurumda değil! Hesabıma göre ondan edebileceğim bütün kârı elde ettim, yani bugüne kadar benim için çaldıklarından. Ama sen -sana epey yatırım yaptım. Kaçmak için yaptığın küçük planların suya düştü köle."

"Kaçmak mı?" diye güldü Caramon sahte bir edayla. "Ben hiçbir zaman - Anlamıyorsun..."

"Yani ben anlamıyorum, öyle mi?" diye hırladı Arack. "Benim en iyi iki dövüşçümü gitmeleri için ikna etmeye uğraşıyor olmanı mı anlamıyorum? Beni mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

Cücenin sesi, dışarıdaki rüzgârın uğultusunun üzerine çıkan tiz bir viyaklamaya dönüşmüştü. "Bu işe seni kim bulaştırdı?" Arack'ın ifadesi aniden şirret ve şeytani bir hal aldı. "Sahibin değildi, o yüzden yalan söyleme. O, beni görmeye geldi."

"Raist -ıı-Fist-Fistandantilus..." diye kekeledi Caramon, ağzı bir
karış açılarak.

Cüce kendini beğenmişçe gülümsedi. "Evet. Ve Fistandantilus, böyle bir şey yapabileceğin konusunda beni uyardı. Sana çok dikkat etmemi söyledi. Hatta sana uygun bir ceza verilmesini bile I önerdi. Yarınki final müsabakası senin takımın ile minotaurlar arasında olmayacak. Sana karşı Kiiri, Pheragas ve Kızıl Minotaur olacak!" Cüce uzanarak Caramon'un yüzüne öfkeyle baktı. "Ve| onların silahları hakiki olacak!"

Caramon, bir an için hiçbir şey anlayamadan Arack'ın yüzüne
baktı. Sonra, "Neden?" diye mırıldandı solgun bir sesle. "Neden
beni öldürmek istiyor?"

"Seni öldürmek mi?" diye kıkırdadı cüce. "Seni öldürmel
istemiyor! Senin kazanacağını düşünüyor! 'Bu bir sınav,' dedi bana,'
'en iyisi olmazsa, o köleyi istemem! Bu dövüş bunu kanıtlayacak,
Caramon bana Barbar karşısında neler yapabileceğini gösterdi. O]
ilk sınavdı. Gel bu sınavı onun için daha zorlaştıralım,' dedi bana.
Ah çok ender bulunacak bir adam şu senin sahibin!"

Cüce kıkırdadı, bu düşünceyle ellerini dizlerine vurdu; hatta

Raag'dan bile, eğlendiği anlamı çıkartılabilecek bir homurtu sesi geldi. "Öldür beni! Arkadaşlarıma karşı dövüşmem. Onlar da benimle dövüşmez!"

"Senin bunu söyleyeceğini de söyledi!" Cüce gürledi. "Öyle değil mi Raag! Aynı sözlerle söyledi. Hakkatten de tanıyo seni! İnsan sizi kardeş sanır! 'Yani,' dediydi bana, 'eğer dövüşmeyi

reddederse, ki kuşkum yok reddedecektir, o zaman arkadaşlarının onun yerine dövüşeceklerini söyle ama o zaman onlar Kızıl Minatour ile dövüşecekler ve sadece Kızıl Minatour'un silahlan hakiki olacak.'"

Caramon, o genç adamın taş zemin üzerinde ıstırap içinde, minotaurun çatalından bedenine yayılan zehirle kıvranmasını tüm canlılığıyla hatırlıyordu.

"Uğruna dövüştüğün arkadaşlarına gelince" -cüce burun büktü- "Fistandantilus o işin de icabına baktı. Onlara anlattıklarından sonra, onlar da arenaya çıkmak için can atıyorlar!"

Caramon'un başı önüne düştü. Bir titreme tuttu. Bedeni ürpertilerle sarsılmaya başladı, midesi kasıldı. Kardeşinin kötülüğünün boyutunun muazzamlığı onu bunaltmış, aklı karanlık ve kederle dolmuştu.

Raistlin hepimizi kandırdı, Crysaıia'yı, Tas'ı, beni! Barbar'ı öldürmeme sebep olan Raistlin'di. Bana yalan söyledi! Üstelik Crysania'ya da yalan söyledi. Nasıl kara ay gece göğünü hiç aydınlatamıyorsa, onun da birini sevmesi mümkün değil. Kızı kullanıyor! Ya las'ı? Tas! Caramon gözleri kapattı. Raistlin'in kenderi fark ettiği zaman yüzündeki ifadeyi ve sözlerini hatırladı: "kender zamanı değiştirebiliyor...beni bu yolla mı durdurmayı planladılar?" Tas onun için tehlike, bir tehditti! Artık Tas'ın nereye gittiği konusunda bir şüphesi kalmamıştı...

Dışarıdaki rüzgâr uluyarak feryat etti ama şiddeti Caramon'un ruhundaki acı ve keder kadar değildi. Fenalaşan, midesi bulanan, her yanına ince iğneler batarmış gibi perişan olan koca savaşçı etrafında neler olup bittiğinin ucunu tamamen kaçırmıştı. Arack'ın el hareketini görmedi, Raag'ın devasa ellerinin kendisini kavradığını da hissetmedi. Bileklerinin bağlandığını bile hissetmemişti. . .

Ancak o korkunç fenalık ve dehşet hisleri geçtikten sonraydı ki uyanarak etrafındakiler! fark etmeye başladı. Yerin çok altında küçük, penceresiz bir hücredeydi; büyük bir ihtimalle arenanın

altındaydı. Raag, boynundaki demir tasmaya bir zincir takıyor ve zinciri de taş duvardaki bir halkaya geçiriyordu. Sonra ogre Caramon'u yere iterek bileklerini bağlayan deri kayışları kontrol etti.

"Çok sıkı olmasın," diye uyardığını duydu cücenin sesinin, "yarın dövüşmesi gerek..."

Uzaktan bir gök gümbürtüsü geldi, yerin bu kadar altından bile duyulabiliyordu. Bu sesle Caramon umutla başını kaldırdı. Bu havada dövüşemeyiz...

Cüce Raag'ı ahşap kapıdan izlerken sırıtıyordu. Tam kapıyı çarpıp kapatırken başını köşeden uzattı; Caramon'un yüzünü görünce sakalı neşeyle sallanıyordu.

"Ha, bu arada. Fistandantilus yarının çok güzel bir gün olacağını söylüyor. Krynn üzerindeki herkesin uzun süre unutamayacağı bir gün..."

Kapı çarpılırcasına kapanarak kilitlendi.

Caramon yoğun, rutubetli karanlıkta tek başına oturuyordu. Sakindi; yaşadığı o hastalıklı hali ve şok aklını her türlü duygu ve histen temizlemişti. Tek başınaydı. Tas bile gitmişti. Akıl alabileceği kimse kalmamıştı, artık onun yerine karar verecek kimse yoktu. Sonra, kimseye ihtiyacı olmadığına karar verdi. O kararı almak için.

Artık biliyordu, artık anlamıştı. Büyücüler onu o yüzden geri yollamışlardı. Onlar gerçeği biliyordu. Bunu kendisinin de öğren mesini istiyorlardı. İkizi bir daha geri gelmeyecek biçimde kaybol-1 muştu.

Raistlin ölmeliydi.

Böfüm 16

O gece İstar'da kimse uyumadı.

Fırtına, sonunda önüne çıkan her şeyi mahvedecekmişcesine kudurdu. Rüzgârın şiddeti bansheelerin* ölümcül haykırışı gibiydi; sürekli düşen yıldırımların kulakları parçalayan gürültüsünü bile yırtıyordu. Bir sürü kollara ayrılan şimşekler cadddelerde dans ediyor, ağaçlar alevlenmiş meşaleler misali patlıyordu. Dolular sokaklarda takırdıyor, sıçrıyor, evlerin tuğlalarını ve taşlarını kırıyor, en kalın camları parçalıyor, rüzgâr ile yağmurun evlerin içine vahşi saldırganlar gibi girmesine olanak sağlıyordu. Sel suları pazar tezgâhlarını, esir kafeslerini, arabaları sokaklardan koparark sürüklüyordu.
Yine de kimsenin burnu bile kanamamıştı.

Sanki tanrılar son saatte ellerini ölümlülerin üzerine siper etmiş, onların bu uyanlara kulak asmalarını umuyor, yalvarıyor-lardı.

Şafak vakti fırtına durdu. Dünya aniden derin bir sessizliğe gömülmüştü. Tanrılar, nefes almayı bile göze alamadan, belki dünyayı kurtarmaya değecek küçük bir haykırışı kaçırırlar korkusuyla beklediler.

Güneş soluk mavi, sulu bir gökyüzüne doğdu. Güneşi karşılamak için öten bir kuş olmamıştı; yaprakları hışırdatan bir sabah

*banshee olmuş kotu elf kadınlarının ruhu

meltemi yoktu. Hava hareketsizdi, ölümcül bir sakinlik vardı. Dumanlar, için için yanan ağaçlardan gökyüzüne doğru dosdoğru bir hat halinde yükseliyor, sel suları sanki koca bir tıpa açılmış gibi hızla akıp gidiyordu, insanlar, fazla bir zarar olmadığı için gözlerine inanamayarak dışarıya süzülmüşlerdi ama sonra birbirini izleyen uykusuz geceler yüzünden yataklarına dönüyorlardı.
Fakat İstar'da geceyi rahat ve huzur dolu bir uykuyla geçiren en azından bir kişi vardı. Aslında bu ani sessizlik onu uyandırmıştı. Tasslehoff Burrfoot'un anlatmaya pek bayıldığı gibi, Kararık Orman'da hayaletlerle konuşmuştu, birçok ejderha görmüştü (ikisine binmişti), lânetli Shoikan Korusu'na çok yaklaşmıştı (ne kadar yaklaştığı her defasında biraz daha değişip yakınlaşıyordu), bir ejderha küresi kırmıştı ve şahsen Karanlıklar Kraliçesi'nin (biraz yardımla) yenilmesinden sorumlu olan oydu. Sadece bir fırtına, hatta bunun gibi bir fırtına onu uykusuz bırakmak bir yana tabii ki korkutamayacaktı bile.

Büyülü aleti yeniden ele geçirmek basit bir iş olmuştu. Tas, J Caramon'un aleti sakladığı yerin büyük bir zekâ ürünü olduğunu | düşündüğü için duyduğu o çocukça gururunu düşünerek başını salladı. Tas, koca adama söylememişti ama yaptığı o gizli yer, üç yaşındaki herhangi bir kender tarafından anlaşılabilirdi.

Tas büyülü aleti hevesle sandıktan çıkarttıktan sonra alete merak ve zevkle bakmaya başladı. Kendi muhafazası içinde katlı duran aletin ne kadar şirin ve tatlı olduğunu unutmuştu. Bu aleti öyle bir mucize yaratması için kendi elleriyle değiştirmesi imkânsız gibi görünüyordu gözüne!

Tas, aceleyle aklından Raistlin'in talimatlarını tekrarladı. Büyücü bu talimatları birkaç gün önce vermiş ve ona ezberletmişti -Tas'ın yazılı bir bilgiyi hemen kaybedeceğini bilen Raistlin bu konuda Tas'ı sertçe uyarmıştı.
Zor değildi ve Tas birkaç dakikada ezberleyivermişti.
Zamanın kendine aittir
Üzerinde gidip gelsen de.
Sonsuzluk içinde açılımlarının
Görüyorsun dönüp durduğunu,
Akışına mani olma.
Başa ve sona sıkı sıkı sarıl
Onları kendilerine doğru çevir tekrar ki

374
Kaybolan her şey emniyette olsun. Kaderin kendi başından geçecek.
Alet o kadar güzeldi ki Tas onu inceleyerek uzun saatler oyalanabilirdi. Ama fazla zamanı yoktu, o yüzden aceleyle bunu keselerinden birini içine sokup diğer keselerini alarak (yolda yanına almaya değer bir şeylerle karşılaşırsa diye -ya da gelip onu bulan bir şeyler olursa diye) cüppesini giydi ve dışarı çıktı. Yolda giderken, daha birkaç gün önce büyücü ile yapmış olduğu son konuşmayı düşündü.
"Aleti bir gece önce 'ödünç al,'," diye akıl öğretmişti Raistlin ona. "Fırtına çok korkunç olacak, o zaman Caramon gitmeyi aklına koyabilir. Ayrıca Tapınağın Kutsal Odası diye bilinen odasına görünmeden en rahat, fırtına kıyametleri kopartırken girebilirsin. Fırtına sabah sona erecek; o zaman Kralrahip ile vekilleri dinsel törenlerine başlayacaklardır. Kralrahip'in Tanrılara isteklerini dile getireceği yer orası olduğu için Kutsal Oda'ya gideceklerdir.
"Sen de odada olmalısın ve Kralrahip'in konuşması bitince aleti hemen harekete geçirmelisin..."
"Nasıl durduracak?" diye sözünü kesmişti Tas hevesle. "Aletten göklere doğru falan bir ışık huzmesi mi yükselecek? Kralrahip'i yere mi yapıştıracak?"
"Hayır," diye cevapladı Raistlin yavaş yavaş öksürerek, "alet -m- Kralrahip'i yere yapıştırmayacak. Ama ışık konusunda haklısın."
"Öyle mi?" diye ağzı bir karış açık kaldı Tas'ın. "Sadece bir tahminde bulunmuştum! Bu mükemmel! Ben bu sihirli zımbırtılar konusunda usta oluyorum artık galiba."
"Evet," diye cevap verdi Raistlin inceden inceye alay ederek, "şimdi sözümü kesme de devam edeyim...."
"Özür dilerim, bir daha olmaz," diye özür diledi Tas; sonra Raistlin ona hiddetle bakınca ağızını kapattı.
"Kutsal Oda'ya gece sızmalısın. Sunağın arkasında perdeler dizilidir. Oraya saklan, kimse seni fark etmez."
"Sonra da Afet'i durduracağım, Caramon'a geri döneceğim ve olup biteni ona anlatacağım! Bir kahraman olacağım..." Aniden aklına bir şey gelen Tas durdu. "Ama, hiç başlamayan bir şeyi durdurursam nasıl bir kahraman olacağım? Yani, onlar nereden bilecekler benim böyle bir şey yaptığımı eğer ben..."
375
"A, onlar bilir..." dedi Raistlin yumuşak bir sesle. "Bilirler mi? Ama hâlâ anlamıyorum... Ay galiba senin işin var. Gitsem mi acaba? Tamam. Söylesene, bütün bunlar olup bittikten sonra sen gideceksin," dedi Tas, Raistlin'in eli omuzunda kapıya doğru itelenirken. "Nereye gideceksin?"
"Nereye istersem," dedi Raistlin. "Seninle gelebilir miyim?" diye sordu hevesle. "Hayır, sana kendi zamanında ihtiyaçları olacaktır," diye cevap verdi Raistlin kendere garip garip bakarak - ya da Tas, o anda öyle düşünmüştü. "Caramon'a gözkulak olman için..."
"Evet, sanırım haklısın." Kender içini çekti. "Hakikatten ona gözkulak olmak gerekiyor."
Kapıya vardılar. Tas bir an için kapıya baktıktan sonra dalgın dalgın bakışlarını Raistlin'e kaldırdı. "Herhalde beni...hani geçen seferki gibi bir yerlere öyle hop diye götüremezsin değil mi? Çok eğlenceliydi..."
Derin bir iç çeken Raistlin mecburen, kenderi bir ördek havuzuna hop diye gönderdi; kender mest olmuştu. Kender, Raistlin'in kendisine bu kadar iyi davranmış olduğu başka bir zamanı da hatırlamıyordu aslında.
Bu, Afet'i durduruyor olmamdan kaynaklanıyor olsa gerek, diye karar verdi Tas. Büyük bir ihtimalle gerçekten bana minnettar ve bunu nasıl adam gibi ifade edeceğini bilemiyor. Ya da belki de kötü olduğu için onun minnettar olmasına izin verilmiyordun
Bu ilginç bir düşünceydi; her yanından sular damlayarak havuzdan çıkıp arenaya doğru giden Tas'ın aklında bu vardı.
Olmayacak olan Afet'ten bir gece önce arenayı terk ederken de aklına bu gelmişti ama Raistlin hakkındaki düşünceleri kabaca yarım kalmıştı. Fırtınanın ne kadar kötüleşmiş

olduğunu fark etmemiş ve rüzgârın hiddeti arenadan dışarı fırladığında, onu hakikatten yerden kaldırıp arena duvarına yapıştırdığı zaman biraz hayret etmişti. Tekrar nefeslenmek ve kırılıp dökülen bir şeyler oldu mu diye bakmak için bir an durduktan sonra kendini yerden kaldırarak, elinde sıkı sıkı tuttuğu tılsımlı aletle yeniden Tapınak'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Bu kez, binaları kucaklaya kucaklaya gidecek kadar aklı selim sahibi biri gibi davranmış, rüzgârın kendisini buralarda o kadar hırpalamadığını fark etmişti. Aslında fırtına içinde yürümek oldukça neşeli bir deneyim gibi gelmişti ona. Bir keresinde yanındaki ağaçlardan birine yıldırım düşmüş ağacı paramparça

376

etmişti. (Sık sık 'paramparça'nın ne olduğunu merak ederdi.) Başka bir seferinde de sokaktan akmakta olan suyun seviyesini yanlış tahmin etmiş ve kendisini aşağıya doğru büyük bir hızla sürüklenirken bulmuştu. Eğer nefes alabiliyor olsaydı bu eğlenceliydi ve daha da eğlenceli olabilirdi. Sonunda sular onu, oldukça ani bir şekilde, tekrar ayağa kalkmasını ve yolculuğuna devam etmesini mümkün kılan bir arka sokağa atıverdi.

O kadar maceradan sonra Tas, Tapınak'a vardığına neredeyse üzülmüştü ama -kendisine Önemli Görev'ini hatırlatarak- bahçeden süzüldü ve içeri girdi. Bir kez içeri girince Raistlin'in de önceden tahmin etmiş olduğu gibi fırtınanın yarattığı karışıklıkta kendisini kaybettirmek kolay olmuştu. Rahipler her yanda koşuşturuyor, suları boşaltmaya, parçalanmış pencerelerdeki kırık camları toplamaya çalışıyor, sönen meşaleleri yeniden yakıyor, bu gerginliğe daha fazla dayanamayanları teselli ediyorlardı.

Kutsal Oda'nın nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ama yabancı yerlerde dolanmak kadar hoşuna giden başka bir şey de yoktu. İki, üç saat (ve şişen birkaç keseyle) gezdikten sonra tam Raistlin'in tariflerine uyan bir oda buldu.

Odayı aydınlatan meşale yoktu; oda o sırada kullanılmıyordu ama şimşekler kenderin sunağı ve Raistlin'in tarif ettiği perdeleri görebilmesine olanak sağlayacak kadar aydınlatıyordu ortalığı. O vakte kadar oldukça yorulmuş olan Tas dinlenebileceğine memnun oldu. Orayı araştırıp, can sıkıcı bir biçimde boş olduğunu anladıktan sonra (o da boş olan) mihrabı geçip perdelerin altına daldı ve (yorgun olmasına rağmen) Kralrahip'in ölümlü insanların gözlerinden gizli kutsal merasimler düzenlediği gizli bir mağara bulmayı umdu.

Etrafa bakımnca içini çekti. Hiçbir şey. Sadece perdelerle kaplı bir duvar. Perdelerin arkasına oturan Tas kurusun diye pelerinini serdi, tepe saçını sıkarak suyunu akıttı ve vitraylı camlardan gelen şimşeklerin ışığında keselerine düşen ilginç nesneleri incelemeye başladı.

Bir süre sonra gözkapaklarını taşıyamamaya başladı; esnerken de çenesi ağrımaya başlamıştı. Yere kıvrılarak uykuya daldı; gök gümbürtülerinden biraz rahatsız oluyordu o kadar. Son düşüncesi Caramon'un, yokluğunu fark etmiş olup olmadığıydı; eğer fark ettiydiyse acaba çok kızmış mıydı?...

Bundan sonra Tas'ın hatırladığı şey sessizlik olmuştu. Şimdi,

377

sessizliğin onu derin uykusundan nasıl kaldırdığı, karşılaştığı ilk büyük gizdi. Tam olarak nerede olduğu da başka bir gizdi ama sonra bunu hatırladı.

A, evet. İstar Kralrahip'inin Tapınak'ının Kutsal Oda'sındaydı. < O gün, Afet günüydü; ya da o olmasaydı öyle olacaktı. Ya da daha j doğrusu o gün Afet günü değildi. Ya da o gün eskiden olsaydı Afet,! günüydü. Bütün bunları son derece kafa karıştırıcı bulan Tas -zatenl zamanı değiştirmek yeterince rahatsız ediciydi- bu konuda! düşünmemeye, onun yerine neden ortalığın bu kadar sessiz™ olduğunu bulmaya karar verdi.

Sonra, aklına geldi. Fırtına durmuştu! Aynı Raistlin'in d cağını söylemiş olduğu gibi. Ayağa kalkarak perdelerin arasında Kutsal Oda'ya baktı. Pencereden dışarıdaki parlak güneş ışığı görüyordu. Tas heyecanla yutkundu.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu fakat güneşin par-l laklığından sabah ortalarında olduğunu tahmin ediyordu. Ayinini biraz sonra başlaması gerektiğini hatırladı; Tapınak'ı dolanı"

gelmek de biraz vakit alırdı. Kralrahip tanrılara tam güneşin ~* yüksek noktada olduğu, Tam öğle vaktinde seslenecekti.
Tas tam bu konuda düşünürken çanlar çalmaya başladı, san! tepesinde çalmışlardı; çanların sesi onu gök gürültülerinden dah çok korkutmuştu. Bir an için, hayatı boyunca bu çan seslerinder başka bir şey duymamaya mı mahkum edilmiş olduğunu düşün-J meye başlamıştı. Sonra tepesindeki kuledeki çanlar durdula* birkaç dakika sonra kafasının içindekiler de durdu. Derin bir nefe alarak yeniden perdelerin arasından Oda'ya baktı; tam birilerini oraya gelip temizlik yapma ihtimalleri olup olmadığını düşünüıl yordu ki odaya gölge gibi bir suret süzüldü.
Tas geri çekildi. Perdeyi bir çatlak kadar açık tutarak, tek bu gözüyle bakmaya başladı. Suretin başı eğildi, adımları yavaş vd kararsızdı. Bir an için, sanki daha fazla gidemeyecek kadar yorgun! muş gibi sunağın yanında duran taş sıralardan birine dayand sonra dizleri üzerine çöktü. Hemen hemen Tapınak'taki herkes gib beyazlar giymiş olmasına rağmen, bu suret her nasılsa Tas'a tanıdık geliyordu; böylece suretin dikkatinin üzerinde olmadığına emin olduğu bir sırada perdedeki arayı biraz daha açmayı göze aldı.

"Crysania!" dedi kendi kendine ilgiyle. "Acaba neden bu kadar erken gelmiş buraya?" Derken her yanını ani bir hayalkırıklığı kapladı. Ya, kız da buraya Afet'i durdurmaya geldiyse! "Hay Allah!

Raistlin benim durdurabileceğimi söylemişti," diye mırıldandı Tas.

Sonra Tas kızın konuştuğunu fark etti -kız ya kendi kendine konuşuyor, ya da dua ediyordu- Tas, hangisi olduğuna emin olamadı. Göze alabildiği kadar perdeye yaklaşarak kızın hafif sözlerini dinlemeye başladı.

"Paladine, ebedi iyiliğin en ulu, en büyük tanrısı, günlerin bu en üzücüsünde duy beni. Gelecek olanı durduramıyacağımı biliyorum. Belki yaptığın şeyleri sorgulamam bile benim inancımın eksikliğinin bir işaretidir. Senden bütün istediğim şu: Anlamama yardım et! Eğer ölmem gerekiyorsa, nedenini anlamamı sağla. Ölümümün bir işe yarayacağını görmeme izin ver. Buraya yapmak için geldiğim her şeyde başarısız olmadığımı göster bana.

"Görülmeden burada kalmamı ve hiçbir ölümlü kulağın duymadığı ve anlatatabilecek kadar yaşamadığı Kralrahip'in sözlerini dinlemeyi bahşet. O iyi bir adam, belki de çok fazla iyidir." Crysania'nın başı elleri arasına çöktü. "İnancım pamuk ipliğine bağlı," dedi kız, o kadar alçak bir sesle ki Tas ancak duymuştu. "Bu korkunç hareket için bana bir mazeret göster. Eğer bu senin saçma bir kaprisinse, öngörüldüğü gibi öleyim; hatta belki de çok önceleri gerçek Tanrılara olan inançlarını kaybedenlerle birlikte..."

"Onların inançlarını kaybetmiş olduklarını değil de Saygıdeğer Rahibe," diye geldi bir ses havadan, neredeyse kenderin perdeden odaya doğru düşmesine neden olarak, "gerçek Tanrılara olan inançlarının yerini, sahte Tanrılara olan inançlarının aldığını söyle; yani para, güç, ihtiras..."

Crysania başını kaldırdı, nefesi kesilmişti, aynı Tas gibi; ama kenderin nefesini kesen kızın yüzünün görüntüsüydü, kızın yanında cisimlenen pırıltılı suret değil. Belli ki Crysania gecelerdir uyumuyordu, gözleri kararmış, açılmış, yüzüne gömülmüştü. Yanakları çökük, dudakları kuru ve çatlaktı. Saçını bile tarama zahmetine katlanmamıştı -kız korku ve dehşetle o garip, hayaletimsi surete bakarken saçları kara örümcek ağları gibi yüzüne dökülüyordu.
"Kim-kimsin sen?" diye kekeledi kız.

"Adım Loralon. Seni alıp götürmeye geldim. Senin ölmen istenmemişti Crysania. Artık Krynn üzerindeki son gerçek rahibe sensin ve sen de günler önce buradan ayrılmış olan bizlere katılabilirsin."
"Silvanesti'nin Ulu Rahibi Loralon," diye mırıldandı Crysania.

Uzun süre adama baktıktan sonra başını eğerek çevirdi, gözleri mihraba doğru dönmüştü. "Gidemem," dedi kız sertçe, diz çökerken elleri önünde sinirli sinirli birleşmişti. "Henüz gidemem. Kralrahip'i dinlemem gerek. Anlamam gerek..."

"Yeterince anlamadın mı?" diye sordu Loralon sert bir şekilde. "Bu gece ruhunda neler hissettin?"

Crysania yutkunduktan sonra titreyen eliyle saçını geriye doğru düzeltti. "Korku, tevazu," diye fısıldadı. "Herhalde herkes tanrıların gücü karşısında bunu hisseder..."

"Başka bir şey hissetmedin mi?" diye ısrar etti Loralon. "Kıskançlık belki? Onlarla rekabete girme arzusu? Aynı seviyede varolmak?"

"Hayır!" diye cevap verdi Crysania hiddetle; sonra kızararak yüzünü çevirdi.

"Şimdi benimle gel Crysania," diye ısrar etti Loralon. "Gerçek bir inancın, gönülden doğruluğuna hiç kuşku duymadığı şeye inanmak için delile, mazerete ihtiyacı yoktur."

"Gönlümün söylediği sözler aklımda boş boş yankılanıyor," diye karşılık verdi Crysania. "Onlar gölgeden başka bir şey değil. Gerçeği, gün ışığında bütün berraklığıyla gerçeği görmem gerek! Hayır seninle gelip buradan ayrılmayacağım. Burada kalıp ne dediğini duyacağım! Tanrıların haklı olup olmadığını anlayacağım!"

Loralon kıza hiddetten çok bir acıma ifadesiyle baktı. "Sen ışığa bakmıyorsun, önünde duruyorsun. Önüne düşen gölge, kendi gölgen. Bir daha ancak karanlık tarafından kör olunca açık açık görmeye başlayacaksın Crysania...bitmeyen bir karanlık tarafından. Hoşçakal Saygıdeğer Rahibe."

Tasslehoff gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Yaşlı elf yok olmuştu! Acaba oraya gerçekten gelmiş miydi? diye merak etti kender huzursuzlukla. Ama gelmiş olmalıydı çünkü Tas hâlâ onun sözlerini hatırlayabiliyordu. Ürpermiş ve kafası karışmıştı. Ne demek istemişti? Her şey çok garip geliyordu kulağa. Peki ya Crysania ne demek istemişti -buraya ölmek için gönderilmekle?

Sonra, kender neşelendi. Her ikisi de Afet'in olmayacağını bilmiyordu. Crysania'nın içinin kararık, canının sıkkın olduğuna şaşmamak gerekti.

"Dünyanın mahvolmayacağını öğrenince büyük bir ihtimalle epey bir neşelenir," dedi Tas kendi kendine.

Sonra kender uzaktaki bazı seslerin bir şarkı içinde yükseldiğini duydu. Ayin! Başlıyordu. Tas neredeyse heyecandan bir çığlık atacaktı. Bulunmaktan korkutuğu için hemen eliyle ağzını kapattı. Sonra son bir kez daha aceleyle Crysania'ya baktı. Kız yalnız başına oturmuştu, müzik sesi onun olduğu yere sinmesine neden oluyordu. Mesafeden dolayı bozulan müzik tiz, kaba ve sevimsiz geliyordu. Kızın yüzü öylesine kül rengiydi ki Tas bir an için telaşlandı fakat kızın dudaklarının sıkı sıkı kapandığını, gözlerinin karardığını gördü. Kız görmeden, kavuşturmuş olduğu ellerine bakıyordu.

"Yakında kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Tas kıza sessizce; sonra kender o harika sihirli aleti kesesinden çıkarmak için perdenin arkasına daldı. Yere oturup, aleti eline alarak beklemeye başladı.

Ayin sanki sonsuza kadar devam etti, en azından kender için öyleydi. Esnedi. Önemli Görev'in sıkıcı olduğuna kuşku yok, diye karar verdi rahatsız olarak ve her şey olup bittikten sonra birilerinin yaptıklarını takdir etmesini diledi. Sihirli aleti şöyle bir elden geçirmeyi isterdi ama Raistlin zamanı gelinceye kadar aleti ellememesi, sonra da talimata kelimesi kelimesine uyması konusunda onu iyice uyarmıştı. Raistlin'in gözlerindeki ifade o kadar kararlıydı, sesi o kadar soğuktu ki, bu kenderin umursamaz tutumuna nüfuz etmişti. Tas, neredeyse kıpırdamaktan korkarak elinde sihirli alet, oturuyordu.

Sonra, tam ümitsizliğe kapılıp vaz geçecekken (ve tam sol ayağı yavaş yavaş karıncalanmaya başlarken) kapının önünde çınlayan güzel sesler duymaya başladı! Perdelerin arasından parlak bir ışık dolmaya başladı. Kender merakını yenmeye çalışsa da sonunda şöyle bir göz atmaktan

kendini alamadı. Sonuç olarak Kralrahip'i hiç görmemişti. Olup biteni bilmesi gerektiğini kendi kendine tekrarlayarak, yeniden perdenin arasındaki aralıktan gizlice baktı.
Işık onu neredeyse kör etmişti.

"Ulu Reorx!" diye mırıldandı kender, gözlerini elleriyle örterek. Bir zamanlar, daha çocukken gerçekten devasa altın bir para olup olmadığını ve eğer öyleyse, onu gökten nasıl indirebileceğini anlamak için güneşe nasıl baktığını hatırladı. Sonra da gözlerinde nemli bezlerlerle üç gün yatmak zorunda kalmıştı.

"Bunu nasıl yapıyor merak ediyorum?" diye sordu Tas, ancak parmakları arasından bakmaya cesaret ederek. Işığın tam göbeğine,

güneşe bakmış olduğu gibi bakıyordu. Ve gerçeği gördü. Güneş altın bir para değildi. Karlrahip ise sıradan bir adamdı.

Kender, adamın gerçek görüntüsünü gördüğünde Crysania'nın yaşamış olduğu o berbat şoku yaşamamıştı. Bunun nedeni belki de Tas'ın Kralrahip'in neye benzemesi gerektiği konusunda peşin bir hükmü olmamasıydı. Kender kesinlikle hiçbir şeyden ve hiçkimseden korkmazdı (gerçi o da ölü şövalye Lord Soth'un yanında kendini biraz garip hissettiğini itiraf ediyordu). O yüzden kutsalların kutsalı Kralrahip'in orta yaşlı, saçları seyrelmeye başlamış, uçuk mavi gözlü, bir çalılığa takılıp kalmış bir ceylanın ürkek bakışlarına sahip bir adam olduğunu gördüğünde birazcık şaşırmıştı. Tas şaşırmıştı -ve hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bütün bu zahmete bir hiç için katlanmışım," diye düşündü kender rahatsız olarak. "Bir Afet olacağı yok. Bırakın ateşten bir dağı, bu adam beni, suratına bir tabak pasta atacak kadar bile kızdıramaz."

Fakat Tas'ın elinden başka bir şey gelmiyordu (ayrıca bu sihirli aleti çalıştırmak için ölüp bitiyordu) o yüzden oralarda oyalanıp, olup bitenleri seyredip, dinlemeye karar verdi. Sonuç olarak bir şeyler de olabilirdi. Kızın bu konuda neler düşündüğünü merak ederek Crysania'yı görmeye çalıştı fakat Kralrahip'in etrafındaki ışık çemberi odada başka bir şeyi görmesini engelliyordu.

Kralrahip, yavaş yavaş hareket ederek sunağın önüne ilerledi, gözleri sağı solu kolaçan ediyordu. Tas, Kralrahip'in Crysania'yı görüp görmeyeceğini merak etti ama belli ki kendisi de kendi ışığıyla körleşmişti çünkü etrafı tarayan gözleri kızın üzerinden geçip gitmişti. Mihraba varınca Crysania gibi dua etmek için diz çökmedi. Tas adamın tam diz çökmeye niyetlendiğini ama sonra hiddetle başını sallayarak ayakta kaldığını düşündü.

Mihrabın biraz solunda, arkasında olduğu için bulunduğu yerden Tas adamın yüzünü rahat rahat görebiliyordu. Bir kez daha kender elindeki sihirli aleti heyecanla sıkı sıkı tuttu. Çünkü sulu gözlerdeki mutlak dehşet bir kibir maskesi ardına gizlenmişti..

"Paladine," dedi boru gibi bir sesle; Tas'a, adam sanki kendinden alt seviyede biriyle konuşuyormuş gibi geldi. "Paladine, etrafımı saran kötülüğü görüyorsun! Krynn'i son günlerde sıkıştıran felaketlere tanıksın. Bu kötülüğün özellikle bana yöneltilmiş olduğunu biliyorsun çünkü bu kötülükle tek savaşan benim! Artık sen de şu denge düsturunun bir işe yaramayacağını

anlamışsındır!"

Kralrahip'in sesi boru gibi sert çıkmıyordu artık, bir flüt gibi yumuşamaya başlamıştı. "Tabii ki ben anlıyorum. Eski günlerde bu düsturu yerine getirmek zorundaydınız, zayıf olduğunuz zamanlarda. Ama artık ben varım, sizin sağ kolunuzum, Krynn üzerindeki gerçek temsikinizim. Birleştirdiğimiz kudretimizle kötülüğü bu dünyadan silip süpürebilirim! Ogre ırklarını yok edeceğim! Yolundan çıkmış insanları hizaya sokacağım! Sizin yaratmamış olduğunuz ırklar olan cüceler, kenderler ve gnomelar için uzaklarda yurtlar bulacağım..."

Ne kadar onur kırıcı! diye düşündü Tas öfkelenerek. Bunun üzerine bir dağ atmaları!

"Ve büyük bir ihtişamla hüküm süreceğim," diye yükseldi Kralrahip'in sesi yükselen bir uyumla, "meşhur Rüyalar Çağı'yla bile rekabet edecek bir çağ açarak!" Kralrahip kollarını açtı. "Sen bunu ve hatta fazlasını Huma'ya bağışlamıştın Paladine, o ki soyu olmayan bir aileden gelen hain bir şövalyeydi! Bana da bu toprakları karartan kötülüğün gölgelerini uzaklaştırmam için güç vermeni talep ediyorum!"
Kralrahip ellerini kaldırmış sessizce bekliyordu.

Tas da nefesini tutmuş bekliyor, sihirli aleti sıkı sıkı elinde tutuyordu.

Derken kender hissetti: Cevabı hissetti. Üzerine bir dehşet çöktü, daha önce hiç tatmamış olduğu bir korku, hatta Shoikan Korusu veya Lord Soth'un karşısında bile hissetmediği bir korku. Titreyen kender dizleri üzerine çöktü; ağlayıp titreyerek başını eğdi ve görünmeyen bir merhamet gücüyle af diledi. Perdenin gerisinde kendi anlaşılmaz mırıltılarının yankılandığını duyabiliyor, Crysania'mn orada olduğunu aynı kızgınlığın onun da içinde, aynı fırtınadaki yıldırımın gübürdemesi gibi patladığını biliyordu.

Fakat Kralrahip tek bir söz bile söylemedi. Tapınak'ın geniş duvarları ve tavanı yüzünden göremediği göklere doğru büyük bir beklentiyle bakarak öylece kalakalmıştı...kendi ışığı yüzünden göremediği göklere doğru bakarak.

Bö(üm 17

___ Tutacağı yol konusunda kesin bir karara varmış olan Caramon yorgun bir uykuya daldı ve birkaç saat boyunca kendisine her şeyi unutmak bahşedildi. Raag'ın arkasına eğilip zincirlerini kırmaya başlamasıyla, uykusun dan sıçrayarak uyandı.

"Bunlar ne olacak?" diye sordu Caramon, birbirine bağlı bileklerini kaldırarak.

Raag başını salladı. Arack, Caramon'un bile silahsızken Raag'la başa çıkmayı deneyecek kadar ahmak olduğunu zannetmediği halde, bir gece önce adamın gözlerinde, hiçbir şeyi riske atmamasını sağlayacak kadar bir delilik görmüştü.

Caramon içini çekti. O da gerçekten, dün gece birçok şeyi gözden geçirmiş olduğu gibi bunu yapmayı da gözden geçirmiş ama uygun bulmamıştı. Önemli olan canlı kalabilmekti -en azından Raistlin'in öldüğüne emin oluncaya kadar. Ondan sonra da, hiçbir şeyin önemi yoktu...

Zavallı Tika...Bekleyecek, bekleyecekti, ta ki günün birinde uyanıp, onun bir daha yuvasına dönmeyeceğini anlayıncaya kadar.

"Kıpırda!" diye homurdandı Raag.

Arenanın altındaki depo odalarından yukarı çıkan rutubetli döner merdivenlerden ogreyi izleyen Caramon kıpırdandı. Başını sallayarak, Tika'yı aklından uzaklaştırdı. Bu tür düşünceler

kararlılığına etki edebilirdi, böyle bir şeyi göze alamazdı. Raistlin mutlaka ölmeliydi. Sanki bir gece önceki şimşek Caramon'un aklının yıllardır karanlıkta kalan bir kısmını aydınlatmıştı. Sonunda kardeşinin ihtirasının gerçek uzantısını, güce olan arzusunu görmüştü. Sonunda Caramon onun adına mazeretler bulmaktan vazgeçmişti. Bu onu üzmüştü ama kara elf Dalamar'ın dahi Rasitlin'i kendisinden, yani ikiz kardeşinden daha iyi tanıdığını itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Sevgi gözünü kör etmişti; belli ki aynı şeyi Crysania'ya da yapmıştı. Caramon'un aklına Tanis'in bir lafı geldi: "Sevgiden yapılan bir şeyden kötülük geldiğini hiç görmedim." Caramon burnunu büktü. Eh, her şeyin bir ilki vardı: bu da yaşlı Flint'in en sevdiği laftı. İlki...ve sonu.

Nasıl yapacak da kardeşini öldürecekti, bilemiyordu Caramon. Ama endişelenmiyordu. İçinde garip bir huzur hissi vardı. Kendisini hayrete düşüren bir netlik ve mantıkla düşünüyordu. Bu işi yapabileceğini biliyordu. Raistlin de onu durduramayacaktı, bu kez durduramayacaktı. Zaman yolculuğu büyüsü için büyücünün bütün dikkatini bir noktaya toplaması gerekiyordu. Caramon'u durdurabilecek tek şey ölümün kendisi olabilirdi ancak.

O yüzden Caramon kendi kendine büyük bir ciddiyetle hayatta kalması gerektiğini söylüyordu.

Arack ile Raag ona zırhını giydirmeye çalışırken o kılını kıpırdatmadan, tek bir söz söylemeden sessiz sessiz durdu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı cüce birkaç kere, ogre ile Caramon'u giydirirken. Koca adamın sakin, ifadesiz yüzü, cüceyi saldırgan bir boğadan daha çok huzursuz ediyordu. Arack'ın, Caramon'un heyecansız yüzünde bir yaşam pırıltısı gördüğü tek zaman, kısa kılıcını kemerine taktığı zamandı. O zaman koca adam bakışlarını kılıca indirmiş, işe yaramayan bir alet olarak bakmıştı. Arack onun buruk buruk tebessüm ettiğini gördü.

"Gözünü ondan ayırma," diye talimat verdi Arack; Raag başıyla olur işareti yaptı. "Ayrıca arenaya çıkıncaya kadar onu diğerlerinden ayrı tut."

Raag yeniden başıyla onaylar gibi bir hareket yaptı, sonra elleri bağlı Caramon'u arenanın altında diğerlerinin de beklediği yere doğru götürdü. Girince Kiiri ile Pheragas, Caramon'a doğru baktılar. Kiiri'nin dudakları kıvrıldı, sonra soğuk bir edayla başını çevirdi. Caramon, Pheragas'ın bakışlarını gözünü kırpmadan

karşıladı; gözlerinde ne bir yalvarış, ne de bir yakarış ifadesi vardı. Belli ki Pheragas'ın beklediği bu değildi. İlk başta siyah adamın aklı karışmış gibi görünüyordu, sonra -Kiiri'den gelen birkaç fısıltıdan sonra- o da arkasını döndü. Ama Caramon adamın omuzlarının düştüğünü, başını salladığını gördü.

Tam o sırada kalabalıktan bir gümbürtü kopmuştu; Caramon bakışlarını görebildiği kadarıyla tribünlere çevirdi. Neredeyse gün ortası olmuştu ve Oyunlar, Tam öğle vakti başlardı. Güneş gökyüzünde parlıyordu ve -biraz da olsa uykularını almış olan-insanlar oldukça kalabalıktı ve keyifleri de yerindeydi. Kalabalığın iştahını arttırmak ve tansiyonu yükseltmek için birkaç ön dövüş konulmuştu. Fakat asıl gösteri -şampiyonu -yani ya özgürlüğünü kazanacak olan köleyi ya da- Kızıl Minotaur gibi kendisine yıllar boyu yetecek olan bir serveti kazanacak kişiyi belirleyecek Final
Müsabakası'ydı.

Arack ilk birkaç dövüşün hızını akıllıca ayarlayarak biraz hafif, hatta komik tutmuştu. Bu iş için birkaç lağım cücesi ithal etmişti. Onlara gerçek silahlar vererek -tabii ki zavallılar bunların nasıl kullanıldıklarına dair bir fikre sahip değildi- bunları arenaya salmıştı. Seyirci zevkini uluyarak göstermiş, kendi kılıçlarına basarak düşen, birbirlerini hançerlerinin kabzalarıyla vurmaya çalışan, veya dönüp viyaklayarak arenadan kaçan lağım cücelerinin görüntüsü karşısında gülmekten gözlerinden yaşlar gelmişti. Aslında tabii ki seyirciler bu olayın tadına, sonunda bütün silahları bir yana fırlatıp atarak bir çamur savaşına tutuşan lağım cücelerinin kendileri kadar çok varamamışlardı. Onları ringden indirmek için zor kullanmak zorunda kalmışlardı.

Kalabalık alkışlamıştı ama artık ana gösterileri istedikleri için, biraz da sabırsızca ve neşeyle ayaklarını yere vuruyorlardı. Tam bir gösterici olan Arack bunun seyircinin heyecanını arttıracağını bildiğinden biraz devam etmesini sağladı. Haklıydı da. Kısa bir süre sonra kalabalık alkışlayıp, ayaklarını yere vurup bağırırken tribünler sallanmaya başlamıştı.
Ve böylece kalabalıktan hiç kimse ilk sarsıntıyı hissetmedi.

Caramon hissetti, toprak ayağının altında titrerken midesi kasıldı. Korkudan donup kalmıştı - ölmekten değil, amacına ulaşmadan ölmekten korkuyordu. Bakışlarını endişeyle havaya çevirerek Afet hakkında duyduğu bütün efsaneleri hatırlamaya çalıştı. Dağın akşamüstü vakitlerinde çarptığını hatırladığını

zannediyordu. Ama tam ateşten dağ İstar şehrine çarpıp onu toprağın derinliklerine gömüp de üzerini sularla örtmeden önce depremler olmuş, yanardağlar patlamış, Krynn'in dört bir yanında feci doğa afetleri yaşanmıştı.

Caramon gemileri, İstar'ın Kan Denizi diye bilinen yerdeki girdap tarafından yutulduğunda gördükleri lânetli şehrin enkazını tüm netliğiyle gözünde canlandırabiliyordu. O zaman onları deniz elfleri kurtarmıştı ama bu insanların bir kurtuluşu olmayacaktı. Bir kez daha eğrilip bükülmüş, parçalanmış binalar geldi gözünün önüne. Ruhu dehşetle irkildi; aniden bu görüntüleri aklından uzak tutmuş olduğunu fark etti.

Bunun olacağına gerçekten inanmıyordum, dedi kendi kendine; yer sarsılırken o da korkuyla sarsılıyordu. Önümde sadece saatler var, belki o kadar bile zamanım yoktur. Buradan ayrılmalıyım! Raistlin'e ulaşmalıyım!

Sonra sakinleşti. Raistlin onu bekliyordu. Raistlin'in ona ihtiyacı vardı ya da en azından "eğitimli bir dövüşçüye" ihtiyacı vardı. Raistlin ona yeterince zaman sağlamıştı mutlaka -kazanıp- kendisine ulaşacak kadar bir zaman bırakmıştı. Ya da kaybettiğinde yerine bir başkasını ayarlayacak kadar zaman.

Yine de Caramon sarsıntının geçtiğini içi ferahlayarak hissetmişti. Sonra, Final Müsabakası'nı ilan eden Arack'ın sesinin arenanın ortasından geldiğini duydu.

"Bir zamanlar bir takım olarak dövüşüyorlardı baylar, bayanlar; ve hepinizin de bildiği gibi uzun süredir buralarda gördüğümüz en iyi takımdılar. Birçok kere, takım arkadaşlarının hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Kardeş gibiydiler" -bu söz Caramon'un boynunun bükülmesine neden olmuştu- "ama artık acımasız birer düşmanlar, baylar, bayanlar. Çünkü işin içine özgürlük, zenginlik, Oyunlar'ın en büyüğünü kazanmak girince, sevginin geriye çekilmesi gerekiyor. Bunun için her şeylerini verebileceklerine emin olabilirsiniz baylar, bayanlar. Bu dövüş; Şirine Kiiri, Ergoth'lu Pheragas, Galip Caramon ve Kızıl Minotaur arasındaki ölümüne dövüş. Elden ayaktan düşmeden bu arenadan ayrılamayacaklar!"

Kalabalık tezahüratta bulunup gürledi. Olanların numara olduğunu bildikleri halde, kendi kendilerine öyle olmadığını telkin etmek hoşlarına gidiyordu. Hayvani yüzü her zamanki gibi kibirli görünen Kızıl Minotaur çıkarken gürültü daha da yükseldi. Kiiri ile

Pheragas önce ona, sonra da elinde tuttuğu gladyatör çatalına, sonra da birbirlerine baktılar. Kiiri'nin eli hançerini sıkı sıkı kavradı.

Caramon toprağın yeniden titrediğini hissetti. Sonra Arack onun ismini söyledi. Oyunlar'ın başlama zamanıydı.

Tasslehoff ilk sarsıntıları hissetti; bir an için bunun kendi hayal gücü olduğunu düşündü, sanki etraflarında dolanan o korkunç hiddettin bir tepkisiymiş gibi. Sonra perdelerin bir ileri, bir geri sallandığım gördü ve ne olduğunu anladı...

Aleti harekete geçir! diye geldi bir ses Tasslehoff un zihnine. Elleri titreye titreye asaya bakan Tas talimatı kendi kendine tekrarladı.

"Zamanın kendine aittir, dur bakalım, yüzünü kendime doğru çevireceğim. Tamam. Üzerinde gidip gelsen de. Bu plakayı sağdan sola doğru çeviriyorum. Sonsuzluk içinde açılımlarının görüyorsun: arka plakası düşüp birbirine çubuklarla bağlı iki disk oluşturuyor....çalışıyor!" Son derece heyecanlanan Tas devam etti. "Görüyorsun dönüp durduğunu, bana dönük olan tepesini saat yönünün aksi yönünde, aşağıdan döndür. Akışına mani olma. Asanın zincirinin serbest olup olmadığına bak. Tamam, işte öyle. Şimdi, Başa ve sona sıkı sıkı sarıl, aynen böyle ve Onları kendilerine doğru çevir tekrar ki kaybolan olan her şey emniyette olsun. Zincir kendiliğinden ana bedene dolanıyor! Kaderin kendi başından geçecek. Onu başının üzerine tut ve -Bekle! Yolunda gitmeyen bir şeyler var! Bence bu olmamalıydı..."

Aletten küçük bir taşlı parça düşerek Tas'ın buruna çarptı. Sonra başka, derken başka bir parça daha düştü, ta ki şaşkın kender minik ziynet parçalarının yağmuru altında kalıncaya kadar.

"Ne?" Tas, deliler gibi tepesinde tuttuğu alete baktı. Çılgınlar gibi uçlarını yeniden çevirdi. Bu kez ziynetli parçaların yağmuru, sağnağa dönüşerek yere neşeli, çıngırak sesleriyle düştü.

Tasslehoff emin değildi ama aletin böyle yapmaması gerektiğini düşünüyordu. Yine de kimse bilemezdi, özellikle de söz konusu büyücülerin oyuncaklarıysa. Nefesini tutmuş alete bakıyor, ışığı bekliyordu...

Yer, aniden ayaklarının altından kaydı, pedelerden geçip Kralrahip'in ayaklarının dibine sere serpe düştü. Fakat adam kül rengi yüzlü kenderi görmedi bile. Kralrahip etrafına muhteşem bir ilgisizlikle bakıyor, dalgalar gibi oynaşan perdeleri, aniden mermer mihrapta oluşup dallanan minik çatlakları merakla seyrediyordu. Sanki bunun tanrıların rızası olduğuna eminmiş gibi kendi kendine gülümseyen Kralrahip ufalanmakta olan mihraptan dönerek, sıraların ortasındaki yoldan geri dönmeye başladı, titreyen sıraları geçti ve Tapınak'ın ana bölümüne çıktı.

"Hayır!" diye inledi Tas aleti sallayarak. Tam o anda asanın iki ucunu birbirine bağlayan tüp elinde ayrılıverdi. Zincir parmakları arasından kaydı. Yavaş yavaş, neredeyse üzerinde yattığı zemin kadar titremekte olan Tasslehoff zor belâ ayağa kalktı. Elinde, büyülü aletin parçaları vardı.

"Ben ne yaptım!" diye bağırdı Tas. "Raistlin'in talimatına harfiyen uydum, eminim uydum! Ben..."

Aniden kender her şeyi anladı. Gözyaşları parlak, kırık parçaların gözleri önünde bulanıklaşmasına neden oluyordu. "Bana o kadar iyi davranmıştı ki," diye mırıldandı Tas. "Talimatı tekrar tekrar tekrarlatmıştı bana: Doğru öğrendiğine emin olmak istiyorum, demişti." Tas gözlerini sıkı sıkı yumdu, açtığında bütün bunların kötü bir rüya olduğunu anlamayı umarak.

Ama gözlerini açtığında, öyle olmadı.

"Talimatı doğru öğrendim. Benim onu kırmamı istemiş!" diye zırladı Tas titreyerek. "Neden? Hepimizi burada çaresiz bırakmak için mi? Hepimizi ölüme terk etmek için mi? Hayır! O Crysania'yı istiyor, Kule'deki büyücüler öyle söylemişti. Tamam işte!" Tas olduğu yerde döndü. "Crysania!"

Fakat rahibe onu ne görüyor, ne de duyuyordu. Diz çöktüğü yerde zemin dizleri altında sallandığı halde kıpırdamadan, dosdoğru önüne bakan Crysania'nın gri gözleri meşum, içten bir ışıkla parlıyordu. Hâlâ dua edermiş gibi kenetlenmiş ellerini o kadar sıkmıştı ki parmakları morarmış, eklem yerleri beyazlaşmıştı.

Kızın dudakları kıpırdıyordu. Dua mı ediyordu?

Perdelerin gerisine yuvarlanan Tas aletin bütün minik taşlarını topladı, neredeyse yerdeki bir çatlaktan kayıp gidecek olan zinciri aldıktan sonra her şeyi keselerinden birine tıkıp güzelce kesesini bağladı. Zemine son bir kez baktıktan sonra emekleyerek Kutsal Oda'dan çıktı.

"Crysania," diye fısıldadı. Kızın duasını yarım bıraktırmaktan nefret ediyordu ama bu vaz geçilemeyecek kadar acil bir işti.

"Crysania?" dedi, gelip kızın önünde durarak çünkü belli ki k: onun varlığından bile haberdar değildi.

Kızın dudaklarını izleyerek, söylenmemiş sözlerini okudu.

"Biliyorum," diyordu kız, "hatasını biliyorum! Belki benim içi: tanrılar ondan esirgedikleri şeyi bahşederler!"

Derin bir nefes alan kız başını eğdi. "Paladine, şükürler olsu: sana! Teşekkür ederim!" diye duydu Tas kızın sesini gayretle! Sonra kız aceleyle ayağa kalktı. Etrafında, odada ölümcül bir dansla hareket eden eşyalara biraz hayretle göz gezdiren kızın görmeyen bakışları kenderi aşıp gitti.

"Crysania!" diye geveledi Tas, bu kez kızın beyaz cüppesine yapışarak. "Crysania kırdım onu! Geriye tek gidiş yolumuzu! Bir zamanlar bir ejderha küresi kırmıştım. Ama onu bile bile

kırmıştıml Bunu kırmayı hiç istemediydim. Zavallı Caramon! Bana yardırrlj etmelisin! Benimle gel, Raistlin'le konuş, tamir etmesini sağla!"

Crysania boş bakışlarını Tasslehoff'a indirmişti, sanki kendeı yoldan geçerken ona konuşan yabancının biriymiş gibi. "Raistlin! diye mırıldandı kız, kibarca ama sertçe kenderin ellerini cüppesin' den ayırırken. "Tabii ya! anlatmaya çalışıyordu da ben dinlemedim) Ama şimdi biliyorum, şimdi gerçeği biliyorum!"

Tas'ı kendisinden uzaklaştıran Crysania dokumlu beyaz cüppesini toplayarak sıralar arasından fırladığı gibi, Tapınak» temellerinden sallanırken, arkasına bile bakmadan, sıralarjjj arasındaki boşluktan koşmaya başladı.

Caramon arenaya çıkan merdivenlerden tırmanmaya başlayıncaya kadar Raag gladyatörün bileklerindeki bağlan çözmemişti. Parmaklarını esnetirken yüzünü buruşturan Caramon, Kiiri, Pheragas ve Kızıl Minotaur'un peşinden arenanın ortasına ilerledi. Seyirciler tezahüratta bulundular. Kiiri ve Pheragas'm arasındaki yerini alan Caramon huzursuzca gökyüzüne baktı. Saat Tam Seyir'i geçmişti ve güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı.

İstar bir daha güneşin doğuşunu görecek kadar yaşayamayacaktı.

Hem bunu, hem de kendisinin de bir daha güneşin kızıl ışınlarının bir kale burcuna dökülüşünü veya denizin içinde eriyip gidişini yada vallen ağaçlarının tepelerini aydınlatışını görmeyeceğini düşünen Caramon gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. Kendisi için o kadar çok ağlamıyordu, daha çok yanında duran, o gün ölmeleri gereken iki kişi ve daha ne olduğunu bile
anlamadan yok olup gidecek onca masum için ağlıyordu.

Ayrıca o kadar sevdiği kardeşi için ağlıyordu ama Raistlin için olan gözyaşları çok zaman önce ölmüş birine gözyaşlarıydı.

"Kiiri, Pheragas," dedi Caramon, Minotaur tek başına selam vermek için onlardan biraz açılınca, "büyücünün size ne dediğini bilmiyorum ama ben size hiç ihanet etmedim."

Kiiri ona bakmayı bile reddediyordu. Caramon, kadının dudaklarının kıvrıldığını gördü. Gözünün ucuyla ona bakan Pheragas, Caramon'un yüzündeki gözyaşlarının izini gördü ve Kiiri gibi o da başını çevirmeden önce kaşlarını çattı.

"Bu pek önemli değil aslında," diye devam etti Caramon, "bana inanıp inanmamanız. Eğer istiyorsanız anahtar için birbirinizi öldürebilirsiniz çünkü ben kendi özgürlüğümü kendi bildiğim yoldan kazanacağım."

Artık Kiiri de gözleri hayretle fal taşı gibi açılmış ona bakıyordu. Kalabalık ayağa kalkmış, arenada yürüyüp gladyatör çatalını havada sallayan Minotaur için bağırıyordu.

"Delisin sen!" diye fısıldadı kadın, mümkün olan en yüksek sesle. Bakışları anlamlı, anlamlı Raag'a kaydı. Her zamanki gibi öğrenin devasa, sarımtrak vücudu tek çıkışı kapatmıştı.

Yüzünün ifadesi hiç değişmeyen Caramon'un bakışları kızınki-leri dikkatle izledi.

"Silahlarımız gerçek dostum," dedi Pheragas kabaca. "Seninkiler değil!"
Caramon başıyla onayladı ama cevap vermedi.

"Yapma bunu!" diye yanaştı biraz daha Kiiri. "Bugün arenada numara yapmana yardım ederiz. Sa-sanırım ikimiz de kara cüppeli büyücüye inanmadık. Kabul, çok garip duruyordu -senin bizi şehirden çıkarttırmaya çalışman! Onun söylemiş olduğu gibi bütün ödülü tek başına almak istediğini düşündük. Bak, daha ilk başta yaralanmış numarası yap. Bu gece kaçmana yardım ederiz..."

"Bu gece olmayacak," dedi Cararnon yavaşça. "Ne benim için, ne bir başkası için. Pek zamanım kalmadı. Açıklayamam. Bütün istediğim şu: Beni durdurmaya çalışmayın yeter."

Pheragas tam derin bir nefes almıştı ki, bu kez daha şiddetli olan bir sarsıntı yeri sarsarken sözleri dudaklarında kaldı.

Artık herkes fark etmişti. Arena sütunları üzerinde sallanmış, Ölüm Çukurları üzerindeki köprüler çatırdamış, zemin neredeyse Kızıl Minotaur'un ayaklarını yerden kesecek şekilde dalgalanmıştı.

Kiiri, Caramon'a tutundu. Pheragas ayaklarını, sallanan bir gemideki gemiciler gibi iki yana açarak basmıştı. Altlarındaki sıralar sallanmaya başlayınca tribünlerdeki kalabalık aniden sessiz-leşti. Tahtanın gıcırtısını duyan birkaç kişi çığlık attı. Birkaçı ayağa bile kalktı. Fakat sarsıntı başladığı hızla kesildi.

Herşey sakinleşmişti, çok fazla sakinleşmişti. Caramon ense-sindeki tüylerin kabardığını, her yanının ürperdiğini hissetti. Şakıyan bir kuş, havlayan bir köpek yoktu. Kalabalık sessizleşmiş korkuyla bekliyordu. Buradan çıkmalıyım! diye karar verdi Caramon. Artık ne arkadaşlarının, ne de her hangi bir şeyin önemi vardı. Sabit olan tek bir emeli vardı: Raistlin'i durdurmak.

Üstelik hemen harekete geçmesi gerekiyordu; başka bir şok vurmadan, insanlar bu şokun etkisinden çıkmadan. Aceleyle etrafına bakman Caramon, Raag'ın çıkışın yanında durduğunu gördü; öğrenin sarı, benekli yüzü hayretle kırışmış, ağır çalışan beyni neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Etrafı kolaçan , etmekte olan Arack aniden onun yanında belirdi; büyük bir ihtimalle müşterilerinin parasını geri vermek zorunda bırakılmaktan korkuyordu. Daha şimdiden, bir çoğu etrafına huzursuzca baktığı halde, kalabalık yerine yerleşmeye başlamıştı.

Caramon derin bir nefes aldıktan sonra Kiiri'yi kollarına alıp bütün gücüyle kaldırıp hayret içinde kalan kadını Phheragas'a doğru fırlatarak her ikisinin de yere devrilmesini sağladı.

Yere düştüklerini gören Caramon dönerek ağır bedeniyle ogre-ye doğru yüklendi; aylar süren idmanın kendisine kazandırmış olduğu bütün gücüyle omuzunu Raag'ın midesine indirdi. Bu, bir insanı öldürebilecek bir darbeydi ama öğrenin ancak nefesini kesmişti. Caramon'un saldırısının gücü, her ikisinin de duvara yapışmasına neden olmuştu.

Raag nefeslenmeye çalışırken Caramon çaresizlikle öğrenin kalın sopasını yakalamaya çalıştı. Fakat tam sopayı Raag'ın elinden almıştı ki ogre kendine geldi. Hiddetle uluyan Raag, her iki ağır elini de Caramon'un çenesi altına indirince koca savaşçı uçarak arenaya geri döndü.

Tüm ağırlığıyla yere çarpan Caramon bir ara, etrafında durmadan dönen arena ile gökyüzünden başka bir şey göremedi. Sol yanında bir hareket fark eden Caramon, tam minotaurun gladyatör çatalı, kılıç kullandığı koluna geçecekken yuvarlanarak kendini kurtardı. Minotaurun hayvansal bir hiddetle hırladığını, homur-
dandığmı duyabiliyordu.

Caramon ayağa kalkmak için çabalıyor, başını sallayarak kendine gelmeye çalışıyordu ama minotaurun ikinci hamlesini savuşturamayacağını biliyordu. Derken kara bir gövde Kızıl Minotaur ile arasına girdi. Pheragas'ın kılıcı Caramon'un işini bitirecek olan gladyatör çatalının hamlesini keserken çeliğin ışıltısı görüldü. Tökezleyen Caramon nefeslenebilmek için geriledi ve kendisinine destek veren Kiiri'nin serin ellerini hissetti.

"İyi misin?" diye mırıldandı kadın

"Silah!" diyebildi Caramon nefesi arasından; başı hâlâ öğrenin darbesinden dönüyordu..

"Benimkini al," dedi Kiiri, kısa kılıcını Caramon'un eline tutuştururken "Sonra biraz soluklan. Ben Raag'ı hallederim."

Hiddet ve dövüş heyecanıyla çılgına dönen ogre hızla onlara doğru ilerledi; salyalar içindeki ağzı sonuna kadar açıktı.

"Hayır! Senin buna ihtiyacın var..." diye karşı koymaya yel-tendiyse de Kiiri sadece sırıtmakla yetindi.

"Seyret!" dedi hafifçe, sonra Caramon'a büyü dilini çağrıştıran birkaç garip sözcük söyledi. Bu sözlerin hafif bir aksanı vardı, neredeyse elfçe gibi.

Ve aniden Kiiri gözden kaybolmuştu. Yerinde devasa bir dişi ayı duruyordu. Bir an için neler olduğunu anlamakta zorluk çeken Caramon'un nefesi kesildi. Sonra hatırladı: Kiiri bir Sirine'di, ona kılıktan kılığa girme gücü bahşedilmişti.

Arka ayaklan üzerinde duran dişi ayı koca ogreden uzun duruyordu. Gözleri gördükleri karşısında telaşla açılan Raag durdu. Kiiri hiddetle kükredi, parlak dişleri parlıyordu. Dev gibi

pençelerinden birini aniden savurup Raag'ı benekli yüzünden yakalayan ayının pençeleri üzerinde güneş ışığı parlıyordu.

Ogre acıyla uludu, pençe yarasından sarımtırak kanlar sızmaya başladı, gözlerinden biri de kanayan bu pelte içinde yok olmuştu. Ayı, öğrenin üzerine atladı. Korkuyla seyreden Caramon sarı renkli deriden, kandan ve kahverengi kürkten başka bir şey göremiyor-du.

Kalabalık da, ilk başlarda zevkle bağırdıkları halde aniden bu dövüşün numaradan olmadığını fark etmişti. Bu gerçekti. İnsanlar ölecekti. Bir anlık, şok dolu bir sessizlik yaşandıktan sonra - orada, burada- birileri tezahüratta bulundu. Kısa bir süre sonra alkış ve bağırış sesleri kulakları sağır ediyordu.

393

392

Öte yandan Caramon tribünlerdeki insanları hemen unutmuştu. Elindeki fırsatı derhal fark etti. Artık çıkışı sadece cüce kapatıyordu ve hiddetten çarpılmış da olsa Arack'ın yüzünde de korku vardı. Caramon yanından kolayca geçebilirdi...

Tam o anda minotaurdan bir zevk homurtusu duydu. Dönüp bakan Caramon, Pheragas'ın minotaurun gladyatör çatalının sapını karın boşluğunda yakalamış, acıyla çömeldiğini gördü. Minotaur elindeki çatalı çevirerek silahını öldürmek için kaldırmıştı ama Caramon minotaurun dikkatini dağıtıp hedefini şaşırtacak kadar yüksek sesle bağırmıştı.

Kızıl Minotaur yeni rakibiyle yüzleşmek için döndüğünde kızıl tüylü yüzünde bir tebessüm vardı. Caramon'un sadece kısa bir kılıçla silahlanmış olduğunu gören minotaurun yüzündeki tebessüm arttı. Caramon'a doğru bir hamle yapan minotaur dövüşü hemen bitirmeye bakıyordu. Fakat Caramon büyük bir beceriyle yana çekildi. Ayağını kaldırarak minotaurun diz kapağına bir tekme indirip, dizkapağını parçaladı. Bu son derece acı verici, sakatlayıcı bir darbeydi ve minotauru yere devirmişti.

Düşmanının en azından bir süre için saf dışı kaldığını bilen Caramon, Pheragas'a doğru koştu. Kara adam iki büklüm duruyor, midesini tutuyordu.

"Haydi," diye homurdandı Caramon adama sarılarak. "Senin böyle darbeler aldığını çok gördüm, ayağa kalk da şunu çiğ çiğ ye. Ne var?"

Ama bir cevap gelmedi Caramon adamın bedeninin şiddetle sarsıldığını hissetti, adamın kara derisinin terle parladığım gördü. Sonra Caramon, gladyatör çatalının adamın kolunda kesmiş olduğu, kanayan üç çiziği gördü...

Pheragas bakışlarını arkadaşına kaldırdı. Caramon'un dehşet içindeki bakışını görünce, anlamış olduğunu fark etti. Pheragas damarlarında dolanan zehirin acısıyla sarsılarak dizleri üzerine çöktü. Caramon'un koca kolu adama dolandı.

"Benim...benim kılıcımı al," dedi Pheragas boğulur gibi olarak. "Çabuk ahmak!" Düşmanının çıkardığı seslerden ayağa kalktığını anlayan Caramon sadece bir saniye kadar tereddüt geçirdikten sonra koca kılıcı Pheragas'ın titreyen elinden aldı.

Pheragas acıyla bükülerek devrildi.

Gözyaşları görmesini engelleyen Caramon kılıcı kavrayarak

394

ayağa kalktı, olduğu yerde döndü ve Kızıl Minotaur'un ani hamlesini kesti. Tek bir bacak üzerinde aksasa da minotaur o kadar güçlüydü ki acı veren yarasını kolaylıkla telafi edebiliyordu. Ayrıca minotaur da kurbanını öldürmek için bir çiziğin yeterli olduğunu biliyordu ve Caramon kılıcını kullanabilmek için gladyatör çatalının menziline girmek zorundaydı.

Yavaş yavaş iki savaşçı birbirleri etrafında dönerek birbirlerine yaklaştılar. Caramon şimdi gerçek kanın görüntüsü karşısında deliler gibi ayaklarını yere vuran, ıslıklar çalan, tezahürat eden kalabalığı duymuyordu. Artık aklında kaçma düşüncesi de yoktu, -hatta- nerede olduğunu bile unutmuştu. Denetimi savaşçı içgüdüsü almıştı. Tek bir şey biliyordu. Öldürmesi lazımdı.

Ve böylece bekledi. Minotaurların tek bir önemli hataları olduğunu öğretmişti Pheragas ona. Kendilerinin diğer tüm ırklardan üstün olduklarına inandıklarından genellikle rakiplerini

olduğundan zayıf değerlendirirler. Eğer beklerseniz, hata yaparlar. Kızıl Minotaur da bir istisna değildi. Caramon minotaurun düşüncelerini anladı: Acı ve hiddet, küçük düşmekten duyulan kızgınlık, ahmak ve çelimsiz bir insanın yaşamını bitirmek için duyulan heves.

İki dövüşçü, Caramon'un öğrenin homurtuları ve viyaklamalarından çıkardığı kadarıyla Kiiri'nin hâlâ Raag ile şiddetli bir dövüşe tutuşmuş olduğu yere doğru kayarak, birbirine yaklaşmıştı. Aniden, gözü Kiiri'ye takılan Caramon sarı, vıcık vıcık bir kan gölüne basıp kaydı. Zevkle uluyan Kızıl Minotaur, bu insanın bedenini çatalına geçirmek için ileri doğru bir hamlede bulundu.

Fakat Caramon kayıyormuş numarası yapmıştı. Kılıcı güneşte şimşek gibi çaktı. Kandırılmış olduğunu anlayan minatour ileri doğru yaptığı hamleyi toparlamaya çalıştı. Ama sakat dizini unutmuştu. Dizi ağırlığını taşıyamıyordu; Kızıl Minotaur arena zeminine düştü, Caramon kılıcı ile o hayvani kelleyi bir darbede ayırdı. Kılıcını çekip kurtaran Caramon arkasında korkunç bir hırıltı sesi duydu; dönüp baktığı sırada koca dişi ayının pençelerinin Raagg'ın koca boynunu kavradığını gördü. Başının tek bir hareketiyle Kiiri öğrenin şahdamarını ısırdı. Öğrenin ağzı, kimsenin duyamadığı bir çığlıkla açıldı.

Caramon'un gözüne, sağ yanında bir kıpırtı takıldığında onlara doğru ilerlemeye başlamıştı. Arack yanından geçip giderken bütün

dikkatini toplamıştı; cücenin yüzü keder ve hiddet yüklü çirkin bir maske gibiydi. Caramon bir hançerin cücenin elinde parladığını görünce öne doğru atıldı ama çok geç kalmıştı. Ayının göğsüne saplanan bıçağı durduramadı. Anında cücenin eli kırmızı, ılık kana bulandı. Kocaman dişi ayı acı ve hiddetle kukredi. Koca pençelerinden birini savurdu. Cüceyi yakalayan Kiiri son acı gücüyle Arack'ı kaldırarak arenanın üzerine fırlattı. Cücenin bedeni, kocaman altın anahtarın asılı olduğu Özgürlük Sivrisi'ne çarptı ve sayısız süslü çıkıntılarının birine saplandı. Cüce korkunç bir çığlık attıktan sonra sivri kule olduğu gibi devrilerek aşağıdaki alev dolu çukurlara çarptı.

Göğsündeki derin yaradan kan boşalan Kiiri yere düştü. Kalabalık çıldırmış çığlık çığlığa Caramon'un adını haykırıyordu. Koca adam işitmedi. Eğilerek Kiiri'yi kollarına aldı. Kadının örmüş olduğu büyü çözülmüştü. Ayı yitmişti; Caramon, Kiiri'ye sıkı sıkı sarıldı.

"Kazandın Kiiri," diye fısıldadı Caramon. "Özgürsün."

Bakışlarını ona kaldıran Kiiri gülümsedi. Sonra gözleri açıldı, yaşam gözlerinden gitti. Ölen bakışı gökyüzüne takıldı kaldı; -Caramon'a öyle gelmişti ki- sanki bir şey bekliyordu, sanki artık neyin gelmekte olduğunu biliyordu.

Kadının bedenini kan kaplı arena zeminine uzatan Caramon ayağa kalktı. Pheragas'ın bedeninin son, azap dolu sancıları içinde katılaşmış olduğunu gördü. Kiiri'nin görmeden bakan gözlerini gördü.

"Bütün bunların hesabını vereceksin kardeşim," dedi Caramon yavaşça.

Arkasından bir gürültü yükseldi; sanki fırtınadan önce denizin hiddetli gümbürtüsü gibi. Caramon gaddarca kılıcını kavrayarak karşısına ne gibi bir düşman çıkacaksa çıksın karşılaşmak için arkasına döndü. Ama düşman müşman yoktu; sadece diğer gladyatörler vardı. Caramon'un göz yaşıyla yol yol olmuş, kan revan içindeki yüzünü görünce birer birer yana çekilerek geçmesi için ona yol verdiler.

Onlara bakan Caramon -sonunda- özgür olduğunu fark etti. Kardeşini bulmak için, bu kötülüğe sonsuza kadar bir son vermek için özgürdü. Ruhunun süzülerek yükseldiğini hissetti; ölüm artık ona çok az şey ifade ediyor ve artık hiç korkutmuyordu. Burun deliklerinde kan kokusu vardı; içi de savaşın tatlı çılgınlığıyla

dolmuştu.

Artık öç alma duygusuna susayan Caramon arenanın altındaki tünellere men merdivenlere varmak için arenanın kenarına doğru koşarken depremlerin ilki lânetli şehir İstar'ı yıkmaya başlamıştı.

Bölüm 18

Crysania, Tasslehoff'u ne görmüş, ne de duymuştu. Aklı, derinliklerinde dönüp duran, muhteşem mücevherler gibi kıvılcımlar saçan sayısız renkle körleşmişti, çünkü aniden her şeyi anlamıştı. Paladine'ın onu buraya geri getirmesinin nedeni buydu -Kralrahip'in anısını aklamak için değil- onun hatalarından bir şeyler öğrenmesi için getirmişti. Ve kız öğrenmiş olduğunu biliyordu, ta içinde bir ses öğrendiğini söylüyordu. O da tanrılara Beslenebilirdi ve tanrılar ona cevap verirdi -öfkeyle değil- ama güçle! İçindeki soğuk karanlık parçalandı ve içinde kapalı tuttuğu yaratık özgür kalarak gün ışığına çıktı.

Kendisi gözlerinde canlandı: Bir eliyle yukarıda Paladine'ın madalyonununu tutuyor, madalyonun platini güneşte parlıyordu. Kız diğer eliyle inançlılar ordusunu çağırıyordu; onlar da kız onları hayal bile edilemiyecek güzellikteki topraklara götürürken, kızın etrafında hayranlık dolu, saygı duygusuyla yüklü ifadelerle toplanıyordu.

Henüz kapıyı açmak için gerekli Anahtar'a sahip olmadığını biliyordu. Ve burada olmazdı, Tanrıların gazapları burada onun etki edemeyeceği kadar fazlaydı. Ama Anahtarı nereden bulacaktı, hatta kapıyı nerede bulacaktı? Dans edip duran renkler kızın başını döndürmüştü, ne önünü görebiliyor, ne düşünebiliyordu. Derken

bir ses duydu, cılız bir ses; cüppesine asılan minik eller hissetti. "Raistlin..." dediğini duydu sesin, sözlerin gerisi kaybolmuştu. Ama aniden aklı berraklaştı. Renkler yok oldu, aynı ışık gibi; sakin ve ruhunu teskin edici karanlıkta kızı tek başına bıraktı.

"Raistlin," diye mırıldandı kız. "Bana söylemeye çalışmıştı..."

Eller hâlâ ona tutunmuş duruyordu. Ne yaptığının farkına bile varmadan kız elleri üzerinden çekip, yana doğru itti. Raistlin onu Kapı'ya götürebilir, Anahtarı bulmasına yardım edebilirdi. Kötülük kendine döner, demişti Elistan. Yani Raistlin düşünmeden ona yardım edecekti. Elimde iyilik, tüm haşmetimle geri döndüğüm zaman Raistlin de benim kudretimi görecek, anlayacak ve inanacaktır.

"Crysania!"

Yer, Crysania'nın ayakları altında sarsıldı ama kız sarsıntıyı hissetmedi. Bir sesin, öksürüklerle bölünen cılız bir sesin ona seslendiğini duyuyordu.

"Crysania." Yine konuşmuştu. "Çok zaman yok. Acele et!"

Raistlin'in sesi! Etrafına çılgınlar gibi bakman Crysania adamı aradı ama kimseyi göremedi. Sonra adamın, zihninde konuştuğunu, onu yönlendirdiğini anladı. "Raistlin," diye mırıldandı, "seni duyuyorum. Geliyorum."

Arkasını dönerek sıralar arasındaki boşluktan Tapınak'a doğru koştu. Kenderin arkasından seslenişi sağır kulaklara gitti.

"Raistlin mi?" dedi Tas, aklı karışmış, etrafına bakınarak. Sonra anladı. Crysania, Raistlin'e gidiyordu! Her nasılsa Raistlin onu bir çeşit tılsımla çağırıyor, kız da onu bulmaya gidiyordu! Tas da Crysania'nın peşinden Tapınak'ın koridoruna fırladı. Mutlaka kız Raistlin'in aleti tamir etmesini sağlardı...

Koridora çıkınca Tas bir aşağı, bir yukarı bakınarak Crysania'ı hemen buldu. Ama kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı -kız o kadar hızlı koşuyordu ki hemen hemen koridorun sonuna ulaşmıştı.

Aletin kırık parçalarının kesesinde olduğuna emin olduktan sonra Tas tüm ciddiyetiyle Crysania'nın peşinden koşmaya başladı, elinden geldiğince kızın uçuşan beyaz cüppesini gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Ne yazık ki bu pek uzun sürmedi. Kız bir köşeden dönerek gözden kayboldu.

Kender hayatında koşmadığı gibi koşuyordu, hatta Shoikan Korusu'nun dehşetli yaratıklarının peşinden geldiğini hayal

ettiğinde bile böyle koşmamıştı. Tepe saçı arkasında dalgalanıyor, keseleri dört bir yanında deliler gibi çırpınıyor, içindekiler dökülüyor, arkasında yüzüklerden, bileziklerden, takılardan bir iz bırakıyordu.

İçinde sihirli aletin bulunduğu keseyi sıkı sıkı tutan Tas holün sonuna varıp, köşeyi kayarak öyle bir döndü ki, acelesinden tam karşı taraftaki duvara yapıştı. Yo hayır! Kalbi sanki yerinden çıkmış ayaklarının dibine düşmüştü. Huzursuz bir şekilde, kalbinin yerinden kıpırdamamış olmasını diledi. Kalbinin atışları midesini bulandırıyordu.

Hol, hepsi beyaz cüppeler giymiş rahiplerle doluydu! Crysania'yı nasıl ayırdedecekti? Sonra kızı gördü, holün yarısına varmış, siyah saçı meşale ışığında parlıyordu. Aynı zamanda rahiplerin kızın geçişiyle savrulduklarını ve kız koştukça arkasından kaşlarını çatarak baktıklarını da görmüştü.

Yeniden umudu yeşeren Tas kızın peşinden atladı; Crysania ister istemez Tapınak'taki insanların kalabalığıyla yavaşlamak zorunda kalmıştı. Kender hızla insanların yanından geçti; hiddet içinde kendine bağırılmasım duymamazlığa geliyor, kendisine doğru uzanan ellerden ustalıkla sakınıyordu. "Crysania," diye bağırdı çaresizlik içinde.

Holdeki rahiplerin kalabalığı arttı, herkes toprağın bu garip sarsıntıların nedenini anlamak için dışarı çıkmış, bunun neye delalet olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Tas, Crysania'nın birden çok kez durmak zorunda kaldığını, kalabalık arasından yolunu açmaya çalıştığını gördü. Tam kendini kurtarmıştı ki köşeden Kralrahip'e seslenen Cjuarath çıkıp gelmişti. Nereye gittiğine hiç bakmayan Crysania adama çarpınca adam kızı yakaladı.

"Dur! Tatlım," diye bağırdı Quarath kızın bir çeşit krizde olduğunu düşünüp sallayarak.

"Bırak beni!" diye karşı koydu Crysania adamın elinden kurtulmak için.

"Korkudan delirmiş! Onu tutmama yardım edin!" diye seslendi Quarath etrafta durmakta olan birkaç rahibe.

Aniden Tas da, Crysania'nın gerçekten delirmiş gibi göründüğü fark etti. Artık kıza yaklaştıkça, kızın yüzünü seçebiliyordu. Siyah saçları düğüm düğüm olmuş, gözleri fırtına bulutlarını andıran kopkoyu bir gri renge bürünmüş ve yüzü harcadığı

çabayla kızarmıştı. Sanki hiçbir şey duymuyor, belki de tek bir tanesi hariç hiçbir ses ona ulaşamıyordu.

Çjuarath'm emriyle diğer rahipler kızı yakaladı. Anlaşılmaz şeyler bağıran Crysania da onlara karşı koyuyordu. Çaresizliği ona bir güç vermiş, birden daha çok kez ellerinden kurtulur gibi olmuştu. Kızı tutmaya çalışırken kızın beyaz cüppesi ellerinde parçalanmıştı; Tas'a birkaç rahibin yüzünde kanlar görmüş gibi gelmişti. Koşarak tam en yakındaki rahibin sırtına atlayıp onu yüzü koyun yere düşürecekti ki herkesi -hatta Crysania'yı bile-olduğu yere mıhlayan parlak bir ışıkla gözleri kör oldu.

Kimse kıpırdamıyordu. Bir an için Tas'ın bütün duyduğu Crysania'nın bölük pörçük nefes sesiyle onu durdurmaya çalışanların soluklarıydı. Sonra bir ses konuştu.

"Tanrılar geliyor," dedi melodik bir ses ışığın ortasından, "benim buyruğumla..."

Tasslehoff'un ayaklarının altındaki zemin havaya yükselerek kenderi bir tüy gibi savurdu. Yer, Tas'ın yukarı çıktığı hızla alçaklıktan sonra, Tas aşağıya inerken ona doğru yükseldi. Kender yere çarptı, çarpışma küçük bedenindeki nefesini kesmişti.

Hava, toz, cam, kıymık parçalan, çığlıklar, viyaklamalar ve şangırtılarla infilak etti. Tas, nefes alabilmek için uğraşmaktan başka bir şey yapamıyordu. Mermer zemin altında hoplayıp zıplarken bütün yapabildiği yere yatmak ve sütunların çatlayıp ufalandığını, duvarların patladığını, direklerin devrildiğini ve insanların öldüğünü seyretmekti.

İstar Tapınağı çöküyordu.

Dizleri ve elleri üzerinde emekleyen Tas, Crysania'yı gözden kaybetmemek için çaresizlik içinde uğraşıyordu. Kız etrafında olup bitenlerden habersiz görünüyordu. Onu tutanlar, yaşadıkları dehşet içinde kızı bırakmışlar Crysania da hâlâ, sadece Raistlin'in sesini duyduğu

için yeniden yola koyulmuştu. Tas seslendi; Cjuarath kıza doğru atılıyordu ama daha Rahip kıza doğru bir hamlede bulunurken kızın yanındaki mermer bir sütun devrildi, düştü.

Tas nefesini tutmuştu. Bir an için bir şey göremedi, sonra mermer tozu çöktü. Quarath artık yere uzanmış kanlı bir öbekten başka bir şey değildi. Yara almamış olduğu belli olan Crysania durmuş, sıçrayan kanı beyaz cüppesinin her yanına bulaşmış olan elfe uykudaymış gibi bakıyordu.

"Crysania!" diye bağırdı Tasslehoff kaba bir sesle. Ama kız ona

dikkat etmedi bile. Dönerek yıkıntılar arasından, görmeyen gözlerle ve artık her zamankinden daha acil bir şekilde kendisine sesle^ nen sesten başkasını duymadan ileri doğru sendeliyordu.

Bir gayret ayağa kalkan, her yanı yara bere ve acılar içindeki,! Tas kızın peşinden koştu. Holün sonuna yaklaşınca Crysania'nın sağa dönerek merdivenlerden indiğini gördü. Kızı izlemeden önce Tas merakına yenilerek bir cesaret arkasına göz attı.

Parlak ışık hâlâ koridoru dolduruyor, ölmüş ve ölmekte olanların bedenlerini aydınlatıyordu. Tapınak'ın duvarlarındaki çatlaklar genişliyor, tavan sarkıyor, havayı toz duman boğuyordu. Ve o ışığın içinde Tas hâlâ sesi duyabiliyordu ama artık o tatlı ezgisi solmuştu. Kaba, tiz ve ayarsız çıkıyordu.

"Tanrılar geldi..."

Büyük arenanın dışında Caramon ölüme boğulmuş caddeler arasında İstar'da koşturuyordu. Crysania gibi onun da aklı Raistlin'in sesini duyuyordu. Ama ses onu çağırmıyordu. Hayır, Caramon bu sesi analarının rahminde duyduğu gibi duyuyordu; ikizinin sesini, paylaştıkları kanın sesini duyuyordu.

O yüzden Caramon ölenlerin çığlıklarına, enkaz altında kalanların yakarışlarına hiç kulak asmadı. Etrafında olup bitene hiç dikkat etmedi. Binalar üzerine yıkıldı, taşlar onu teyet geçerek yola saplandı. Kısa bir süre sonra bedeninin üst kısmı ve kolları küçük sıyrıklardan kan içinde kalmıştı. Bacakları yüzlerce yerden kesilmişti.

Ama o durmadı. Acıyı hissetmiyordu bile.. Döküntüler üzerine tırmanarak, koca ahşap kirişleri kaldırıp kenara atan Caramon yavaş yavaş İstar'ın caddelerinden tam önünde güneşin altında parlayan Tapınak'a doğru ilerledi. Elinde kana bulanmış bir kılıç tutuyordu.

Tasslehoff, Crysania'ı yerin ta dibine kadar -ya da kendere öyle gelmişti- izledi. Tapınak'ta öyle yerler olduğunu bile bilmiyordu; o kadar dolandığı halde nasıl oldu da bu gizli merdivenleri bulamamış olduğuna hayret etmişti. Ayrıca nasıl olup da Crysania'nın bunların varlığından haberdar olduğuna da hayret etmişti. Tas'm kender gözlerine görünmeyen gizli kapılardan geçmişti.

Depremler durdu, Tapınak o dehşet verici anıyla bir an daha fazla sarsıldıktan sonra bir kez daha hareketsizdi. Dışarısı ölüm ve karmaşa içindeydi ama içeride her şey hareketsiz ve sakindi. Tas'a, sanki dün-yadaki her şey nefesini tutmuş bekliyormuş gibi geldi...

Burada, aşağıda -burası dediği yer her neresiyse- Tas çok az hasar görüyordu; belki de burasının bu kadar yerin altında olmasından kaynaklanıyordu bu. Havada bulut halinde gezen tozlar nefes almayı, görmeyi zorlaştırıyor; zaman zaman duvarda bir çatlak beliriyor ya da bir meşale yere düşüyordu. Fakat meşalelerin çoğu hâlâ duvardaki yerlerinde duruyor, hâlâ yanıyor ve hareket halindeki toza meşum bir parlaklık veriyordu.

Tas kısa bir süre sonra bütün yönlerini ve nerede olduğunun bilincini kaybetse de Crysania hiç duraksamıyor, tereddüt etmiyor hızla ilerliyordu. Kıza ayak uydurmak ona kolay gelmişti ama gittikçe daha çok yoruluyordu ve bir an önce gidecekleri yere varmayı dilemeye başlamıştı. Kaburgaları feci şekilde ağrıyordu. Aldığı her nefes ateş gibi yakıyor, bacakları sanki kalın bacaklı, demir yapılı bir cücenin bacaklarıymış gibi ağır geliyordu.

Ağrılar içindeki kaslarını hareket etmeye zorlayarak Crysania'yı bir dizi mermer merdivenden daha takip etti. Merdivenlerin dibine gelince, yorgun argın bakman Tas'm bir an için yüreği

hopladı. Allahtan artık başka bir merdivene değil de bir duvara dayanan dar ve karanlık bir koridordaydılar!

Burada, karanlık bir kapının üzerinde tek bir meşale yanıyordu.

Memnuniyet ifade eden bir çığlıkla kapıdan geçen Crysania gerisindeki karanlıkta kayboldu.

"Tabii ya!" diye fark etti Tas memnuniyetle. "Raistlin'in labo-ratuvarı! Burada, aşağıda olmalı."

Tam ileri doğru aceleyle atılmış, kapıya yaklaşmıştı ki kocaman, karanlık bir suret arkasından ona doğru yaklaşarak, yakaladı. Tas yere yuvarlandı, kaburgalarındaki ağrı nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

Acısıyla savaşarak bakışlarını kaldıran kender altın bir zırhın ışıltısını ve bir kılıçtan yansıyan meşale pırıltısını gördü. Adamın bronz ve adaleli bedenini tanımıştı ama yüzü -tanıdık gelmesi gereken yüzü- Tas'm o güne kadar hiç görmediği birine aitti.

"Caramon?" diye fısıldadı adam yanından gelip geçerken. Fakat Caramon onu ne görmüş, ne de duymuştu. Tas deliler gibi ayağa kalkmaya uğraştı.

Sonra artçı bir şok vurdu ve zemin Tas'm ayaklarının altından kayıp gitti. Geriye duvara doğru savrulan Tas tepesinden bir çatırtı sesi duydu de tavanın bel vermeye başladığını gördü.

403

Bolüm 19

"Caramon!" diye bağırdı ama sesi ü/erine devrilip başına çarpan kütükler arasında boğuldu. Tas tüm ağrısına rağmen şuurunu kaybetmemek için uğraştı. Fakat artık bu rezilliğe daha fazla ta-hammül etmek istemeyen beyni ışıkları söndürdü. Tas karanlığ çöktü.

Zihnindeki Raistlin'in sakin sesi onu ölümden ve yokoluştan çekerken, Crysania, Tapınak'in en dibinde duran odaya doğru tereddütsüzce koştu. Ama, içeri girerken, istekli adımları duraksadı. Tereddütlü bir şekilde çevresine bakındı, nabzı boğazına acı verircesine atıyordu.

Parçalanan Tapınak'ın dehşetine karşı kör olmuştu. Şimdi bile, elbisesindeki kana bakıyor ve nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Ama burada, bu odada, her ne kadar ışık sadece büyülü bir asanın tepesindeki kristalden yayılıyor olsa da, eşyalar canlı bir parlaklık içinde duruyordu. Çevresine bakındı, bir kötülük hissiyle sindi, kendisini kapının ötesine yürümeye zorlayamıyordu.

Aniden, bir ses duydu ve omuzuna dokunan bir eli hissetti. Korkuyla döndü, hücrelerinde tuzağa düşürülmüş, yaşayan, karanlık, şekilsiz yaratıklar gördü. Kızın ılık kanının kokusunu alıyorlardı, asanın ışığında kıpırdandılar, ve kızın hissettiği onlardan birisinin kavrayan elinin dokunuşuydu. Crysania, ürpererek, geri gitti ve sert bir şeye çarptı.

Çarptığı, bir zamanlar genç bir adamın olması gereken bir vücudun durduğu açık bir tabuttu. Ama derisi kemiklerinin üzerinde bir parşömen gibi gerilmişti, ağzı korkunç, sessiz bir çığlık atar gibi açıktı. Yer ayaklarının altında yalpaladı ve tabuttaki gövde vahşice havaya zıplayıp, boş göz yuvalarından kıza bak-

405

404

maya başladı.

Crysania güçlükle soluk aldı, boğazından hiçbir ses çıkmıyordu, terli vücudunda buz gibi bir ürperti dolaşıyordu. Titreyen elleriyle başını tutarak, gözlerini bu korkunç manzarayı gizlemek için sımsıkı yumdu. Dünya uzaklara doğru kaymaya başladı, o anda yu-muşak bir ses duydu.

"Gel, tatlım," dedi zihnindeki ses. "Gel. Şimdi, benimle güvendesin. Fistandatilus'un kötülüğünün yaratıkları ben buradayken sana zarar veremezler."

Crysania yaşamın vücuduna geri geldiğini hissetti. Raistlin'in sesi onu rahatlatmıştı. O hastalıklıklı an geçmişti, yer sallanmayı kesmişti, tozlar yatışmıştı. Dünya yavaş yavaş ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

Neyse ki, Crysania gözlerini açtı. Raistlin'in ondan biraz uzakta durduğunu gördü, kızı kukuletalı kafasının gölgelerinden izliyor, gözleri asasının ışığında parıldıyordu. Ama, yine de,

Crysania ona baktığında, kafeslerdeki şekillerin kıvrandığını görür gibi oldu. Ürpertiyle, gözlerini Raistlin'in soluk yüzüne dikti.
"Fistandantilus?" diye sordu kuru dudaklarının arasından.
"Bunu o mu yaptı?"
"Evet, bu laboratuvar onun," diye soğukça cevapladı Raistlin.
"Yıllar ve yıllar önce yarattıklarından birisi. Rahiplerden habersizce, muhteşem büyüsüyle bir solucan gibi Tapınak'm altını oydu, sert kayaları eritti, bunları merdivenlere ve gizli kapılara çevirdi, bunların varlığını sadece birkaç kişi bilsin diye büyüler yaptı".
Crysania, Raistlin ışığa doğru dönerken yüzündeki ince dudaklarında şeytani bir gülümseme gördü.
"Tüm bu yıllar boyunca sadece birkaç kişiye burayı gösterdi. Sadece işe yarayan bazı çırakların bu sırn onunla paylaşmasına izin verildi." Raistlin ürperdi. "Ve hiç biri bunu anlatacak kadar yaşaya-madı." Adamın sesi yumuşadı. "Ancak, Fistandantilus bir hata yaptı. Bunu genç bir çırağına gösterdi. Sağlıksız, zeki, sivri" dilli bir genç adama ki o, gizli koridorların her kıvrımını ve her dönüşü ezberledi ve gizli kapıları açan her büyünün her sözünü de ezberledi, bunları defalarca ve defalarca kendi kendine tekrar etti, hafızasına kazıdı, uyumadan önce, geceden geceye. Ve böylece, biz burada duruyoruz, sen ve ben, tanrıların öfkesinden uzakta - şu an için- güvende.
Eliyle bir hareket yaparak, Crysania'ya odanın geri tarafında,

kendisinin durduğu süslü tahta oyma masanın yanına gelmesini işaret etti. Üzerinde, adamın okuduğu gümüş ciltli bir büyü kitabı duruyordu. Gümüş tozlardan bir daire masanın çevresine yayılmıştı.
"Doğru. Gözlerini benim üzerimde tut. Böylece karanlık o denli korku verici olmaz, değil mi?" dedi.
Crysania cevap veremedi. Bir kez daha onun zayıflığını görmesine, gözlerinden kızın istediğinden daha fazlasını okumasına izin verdiğinin farkına vardı. Yüzü kızararak, çabucak kafasını diğer tarafa çevirdi.
"Be - ben sadece ürktüm. Hepsi bu," dedi. Ama arkasındaki tabuta bakarkenki ürpertisini bastıramadı. "Ne - veya neydi bu?" diye korkuyla fısıldadı."
"Şüphesiz, Fistandantilus'un çıraklarından biri," diye cevapladı Raistlin. "Büyücü kendi yaşamını uzatabilmek için onun yaşam enerjisini çekmiş. Bu onun... sık sık... yaptığı bir şeydi."
Raistlin aksırdı, gözleri korkunç bir anıyla gölgelenip karardı, ve Crysania, adamın genellikle kayıtsız olan yüzünde bir korku dalgası ve acı gördü. Ama daha fazlasını soramadan, kapının olduğu yerden bir çatırtı sesi geldi. Kara cüppeli büyücü çabucak kendine hakim oldu. Bakışları Crysania'nın arkasında bir noktaya yöneldi.
"Ah, gir, kardeşim. Ben de tam şimdi doğal olarak seni aklıma getiren sınavını düşünüyordum."
"Caramon!" Rahatlamanın verdiği solukla, Crysania koca adamın sert, teminat verici varlığını, iyi huyluluğunu, rahatlatıcı bir doğası olan yüzünü karşılamak üzere döndü. Ancak, kızın karşılama sözleri dudaklarında oluverdi, savaşçının gelişiyle sadece daha derinleşen bir karanlığın içinde yutuluverdi.
"Sınavlardan bahsederken, seninkinden canlı kurtulduğuna sevindim, kardeşim," dedi Raistlin, şeytani gülümsemesi geri gelirken.
"Bu hanım,"-Crysania'ya bakarak- "gideceğimiz yerde bir muhafıza gereksinim duyacak. Bildiğim ve güvenebileceğim birisine sahip olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."
Crysania bu korkunç alay karşısında büzüldü ve Caramon'un Raistlin'in sözleri sanki etine atılan küçük zehirli oklarmışcasma geri çekildiğini gördü. Büyücü, gerçi bunu ne farketmiş ne de

aldırıyormuş göründü. Büyü kitabını okuyor, yumuşak sesiyle mırıldanıyor, o narin elleriyle havaya şekiller çiziyordu.

"Evet, sınavında yaşamayı başardım," dedi Caramon sakince. Odaya girerek, asanın ışığında durdu. Crysania korkuyla nefesini tuttu.

"Raistlin!" diye bağırdı kız gerileyerek, koca adam elinde kanlı kılıcı yavaşça ilerlerken. "Raistlin, bak!" dedi Crysania, büyücünün durduğu masanın yanına doğru sendeleyerek giderken bilmeden gümüş toz dairenin içine adım atmıştı.

Büyücü konuşmasının kesilmesine kızmış gözlerle onlara baktı.

"Sınavından sağ çıktım," diye tekrarladı Caramon, "aynı senin Kule'deki Sınav'dan sağ çıktığın gibi. Orada senin vücudunu paramparça etmişlerdi. Burada, sen kalbimi paramparça ettin. Şimdi onun yerinde hiçbirşey yok, sadece senin cübben kadar kara, soğuk bir boşluk var. Ve bu kılıcın kenarları gibi, kanla kaplanmış. Zavallı bir minotaurun çöküşü bu kılıçta son buldu. Bir dost benim için yaşamını verdi, bir diğeri kollarımda öldü. Kendefi ölümüne yol-ladın, değil mi? Ve daha kaç tanesi senin şeytani düzenlemelerin için öldü?" Caramon'un sesi ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Burda biter, kardeşim. Artık hiçkimse senin yüzünden ölmeyecek. Ben hariç. Uyumlu, değil mi Raist? Bu dünyaya beraber geldik, beraber terkedeceğiz."

İleri doğru bir adım daha attı. Raistlin konuşmak üzereydi, ama Caramon sözünü kesti. "Büyülerini beni durdurmak için kullanamazsın, bu sefer değil! Yapmayı planladığın bu büyüyü biliyorum. Tüm gücünü alacağını, tüm konsantrasyonunu gerektirdiğini biliyorum. Eğer bana karşı en küçük bir büyü kırıntısı bile kullanmaya kalkarsan, bu yeri terketmeye gücün kalmayacak, ve benim amacım, tümüyle başarıya ulaşacak. Eğer benim ellerimde ölmezsen, tanrıların elinde öleceksin. "

Raistlin kardeşine yorum yapmadan dik dik baktı, sonra, omuz silkerek, kitaplarını okumaya döndü. Caramon ileriye doğru bir adım daha attığında, ve Raistlin adamın altın zırhının tıngırtısını duyduğunda, büyücü kızgınlıkla iç çekerek ikizine baktı. Gözleri, odadaki tek ışık noktalarıymışcasına, kukuletasının derinliklerin de parıldıyordu.

"Hatalısın, kardeşim," dedi Raistlin yumuşakça. "Ölecek biri daha var." Adamın ayna gibi bakışları iki kardeşin arasında duran,

karanlığın ortasında beyaz cüppesiyle parıldayan Crysania'ya döndü.

Caramon'un gözleri Crysania'ya bakarken merhametle yumuşamıştı, ama yüzündeki gerilim değişimedi. "Tanrılar, onu kendilerine alırlar," dedi nazikçe O gerçek bir rahibe. Afet'te gerçek rahiplerin ve rahibelerin hiçbiri ölmedi. Par-Salian'ın onu geçmişe yollamasının sebebi bu. "Elini kaldırarak işaret etti, "Bak, biri orada duruyor, bekliyor."

Crysania'mn Loralon'un varlığını hissetmek için dönüp bakmasına gerek yoktu.

"Ona git, "Saygıdeğer Rahibe," dedi Caramon kıza, "Sizin yeriniz ışığın içinde ," buradaki karanlıkta değil."

Raistlin hiçbirşey söylemedi, herhangi bir heyecan belirtisi göstermedi, sadece sakince masasında durdu, narin eli büyü kitabının üstünde dinleniyordu.

Crysania hareket etmedi. Caramon'un sözleri ruhunu, Yüksek Büyücülük Kulesinin üzerinde uçan şeytani bir yaratığın kanatları gibi vuruyordu. Sözcükleri duyuyordu ama hiçbirisinin ne anlama geldiğini çıkaramıyordu. Tek görebildiği kendisiydi, ellerinde parıldayan ışığı tutuyor, insanlara liderlik ediyordu. Anahtar... Büyülü Geçiş Kapısı... Kız Raistlin'in anahtarı elinde tuttuğunu gördü, adamın onu eliyle çağırdığını gördü. Bir kez daha, yüzünün ön tarafında, Raistlin'in dudaklarının o yakıcı dokunuşunu hissetti.

Bir ışık titreşti ve yokoldu. Loralon gitmişti.

"Yapamam," demeyi denedi Crysania, ama hiç sesi çıkmadı. Çıkmasına da gerek yoktu. Caramon anlamıştı. Adam, tereddüt edip, son bir an daha uzun uzun kıza baktı ve içini çekti.

"Öyle olsun," dedi Caramon soğukça, gümüş çembere girerken. "Bir ölüm daha bizler için fazla bir sorun olmayacak, değil mi, kardeşim?"

Crysania asanın ışığındaki kılıcın kanlı çeliğinin parlaklığına büyülenmişcesine dik dik baktı. Net bir şekilde bunun vücudunu parçaladığını hayal edebiliyordu, Caramon'un gözlerine bakınca, aynı şeyi adamın da hayal edebildiğini ve bunun onun fikrini değiştirmediğini gördü. Kız adam için hiçbirşey değildi, yaşayan, soluk alan bir insan bile değildi. Kız sadece, adamı gerçek hedefinden, kardeşinden uzak tutan, yolunun üzerindeki küçük bir engeldi.
409
Ne korkunç bir nefret, diye düşündü Crysania ve şimdi kendine çok yakın olan gözlerin derinliklerine baktığında aniden herşeyi kavrayıverdi - ne korkunç bir sevgi!
Caramon, uzanmış eliyle kıza doğru bir hamle yapıp, onu kenara fırlatmayı düşündü. Paniğinden kurtulan Crysania, adamın hamlesinden kaçındı, onu tutmak için hiçbir hareket yapmayan gerideki Raistlin'e doğru tökezleyerek geriledi. Caramon'un eli sadece kızın cüppesinin kolunu yakalayabildi ve yırtarak koparttı. Öfkeyle beyaz elbise parçasını yere fırlattı ve artık, Crysania ölmesi gerektiğini biliyordu. Ama, yine de vücudunu büyücüyle kardeşi arasında tutmaya devam etti.
Caramon'un kılıcı parladı.
Çaresizlikle, Crysania boynunda takılı olan Paladine'ın madalyonunu sıkıca kavradı. "Dur!" diye haykırdı 'emir sözcüğünü/ gözlerini korkuyla kapatmışken. Vücudu korkudan büzülmüş, çeliğin gövdesini bölerken duyacağı korkunç acı için bekliyordu. Bir anda, bir inilti ve bir kılıcın taş zemine düşerken çıkardığı sesi işitti. Rahatlama duygusu kızı zayıf ve çaresiz bırakırken dalga dalga vücudunu kapladı. Hıçkırarak yere düştüğünü hissetti.
Ama narin eller onu yakaladı; ince kaslı kollar kızı kendine çekti, yumuşak bir ses zaferle kızın adını andı. Ilık bir karanlık tarafından sarıldı, ılık karanlık onu boğuyordu, derine ve daha derine batırıyordu. Ve kulaklarında, büyünün garip dilinde fısıldanan sözlerini duydu.
Örümcekler gibi veya elleriyle okşar gibi, sözcükler vücudunda dolaştı. Sözcüklerin ezgisi gitgide daha yüksek bir tona büründü, Raistlin'in sesi daha güçlü çıkmaya başladı. Gümüş ışık yandı ve kayboldu. Raistlin'in Crysania'yı tutan kolları coşkuyla sıkmaya başladı ve kız kendi çevresinde bir coşkuya kapıl-mışcasına bükülüyor, bükülüyordu. Adamla karanlığın içinde dönüp duruyordu.
Kız kollarını adama dolayıp, başını göğsüne yaslayarak kendini karanlığın içinde batmaya bıraktı. Düşerken, büyünün sözleri, kanının ve Tapınak'taki taşların şarkılarıyla karışıyordu...
Sonra birden, tek bir kulak tırmalayıcı nota, kaba bir kalp parçalayıcı inilti duydu.
Taslehoff Burfoot taşların şarkısını duydu ve düşteymişcesine gülümsedi. Bir fare olduğunu hatırladı, taşlar şarkı söylerken gümüş tozlara doğru atıldı...
Tas aniden uyanıverdi. Sert, taş bir zeminde yatıyordu, üstü başı toz ve yıkıntılarla kaplanmıştı. Altındaki toprak bir kez daha sallanmaya ve titremeye başlıyordu. Tas, garip ve tanıdık olmayan korku duygusunun içinde oluştuğunu hissetti, bu sefer bunun tanrıların işi olduğunu biliyordu. Bu kez deprem sona ermeyecekti.
"Crysania! Caramon!" diye bağırdı Tas, ama yalnızca kendi cırtlak sesinin titreyen duvarlardaki boşluklardan zıplayarak geri gelen yankısını duydu.
Sendeleyerek ve başındaki acıya aldırmamaya çalışarak ayağa kalktı. Tas, Crysania'nın girdiği karanlık odanın kapısındaki meşalenin hala parıldamakta olduğunu gördü. Crysania içeri girmişti ve binanın bu kısmı, toprağın yukarı aşağı şiddetli sarsıntılarında zarar görmemiş tek parçası gibi duruyordu. Büyü, diye düşündü Tas belirsizce, içeri giriş yolunu açarak odaya daldı. İçerideki büyücülük eşyalarını tanıyordu. Bir yaşam izi arandı, ama tek gördüğü kendilerini hücre kapılarına vurup duran, azap dolu varoluşlarının sonunun çok yakın olduğunu anlayan ama yine de ne kadar acı verici olursa olsun yaşamlarından vazgeçmekte isteksiz olan kafeslerdeki korkunç yaratıklardı.
Tas dehşet içinde çevresine bakındı. Herkes nereye gitmişti?
"Caramon?" dedi kısık bir sesle. Ama cevap yoktu, sadece yer sallanırken gitgide daha kötü olan uzak bir gümbürtü vardı. O anda, dışarıdaki meşalenin loş ışığında, Tas bir masanın yanında parıldayan bir metal gördü. Yerde emekleyerek, buna ulaştı.

Elleri bir gladyatörün kılıcının altın kabzasının üzerinde kapandı. Destek olsun diye arkasındaki masaya yaslanarak, kılıcın kanla kararmış gümüş keskin kenarlarına baktı. O anda, kılıcın altında yerde yatan başka bir şeyi kaldırdı - beyaz bir elbisenin parçası. Meşale ışığında net bir şekilde Paladine'ın sembolünün altın nakışlarla parıldadığını gördü.

Yerde bir toz çemberi vardı, tozlar bir zamanlar gümüş olabilirdi ama şimdi yanıp kapkara olmuşlardı.

"Gitmişler," dedi Tas yumuşak bir sesle kafeslerdeki garip yaratıklara. "Gitmişler... Ben tümüyle yalnızım."

Toprağın ani bir sarsıntısı kenderi elleri ve dizleri üzerinde yere devirdi. Tas'in kafasını kaldırmasına yol açan neredeyse onu sağır edecek derece güçlü bir kopma ve yırtılma sesi geldi. Tavana korku ve merakla bakarken, bir anda tavan ortadan yarıldı. Kaya çatladı.

Tapınak'ın temeli ayrıldı.

Sonra Tapınak parçalandı. Duvarlar parçalar halinde aktı. Mermerler ayrıldı. Gün batımında ölecek olan bir gül gibi, sabah ışığında açılan gülün taç yaprakları gibi kat be kat patlamalarla açıldı. Kenderin bakışları bu dehşetli gelişmeleri izledi, ta ki sonunda, Tapmak'm en büyük kulesi ayrılarak, depremden çok daha tahrip edici bir şekilde gürültüyle yere doğru devrilene dek...

Uzun zaman önce ölmüş şeytani bir büyücünün yaptığı karanlık büyülerle korunan Fistandantilus'un laboratuvarmda Tas,hareket edemez bir halde, yukarılara gökyüzüne baktı. Ve gökyüzünün ateş yağdırmaya başladığını gördü.

Margaret Weis _ Tracy Hickman _ Efsaneler Serisi Cilt2 İkizlerin Savaşı

Nehir Akmayı Sürdürüyor...
Zamanın karasuları başbüyücünün kara cüppesi etrafında dönüyor, onu ve yanındakileri yıllar içinde ileri doğru taşıyordu.

Gökten ateş yağıyor, dağ İstar şehri üzerine düşüyor, şehri yerin ta diplerine batırıyordu. Bu dehşet verici yıkım karşısında insafa gelen deniz suları, boşluğu doldurmak için hücum etmişti. Kralrahip'in hala tanrıların taleplerine cevap vermesini beklediği büyük Tapmak dünya yüzünden silinmişti. Yeni yaratılmış olan İstar'ın Kan Denizi'ne girmeye cesaret eden deniz elfleri bile Tanıpak'ın durmuş olduğu yere hayretle bakıyorlardı. Tapınak'in olduğu yerde derin kara bir çukurdan başka bir şey yoktu. Bu çukur içindeki deniz suyu o kadar kara ve o kadar soğuktu ki, sular altında doğmuş, büyümüş, yetişmiş bu elfler bile cesaret edip çukurun yanına yüzemiyorlardı.

Fakat Ansalon üzerinde İstar ahalisini kıskanan çoktu. Onlar için en azından, ölüm hızlı gelmişti.

Ansalon'un çabuk yaşanan yıkımından kurtulanlar için ölüm yavaş yavaş gelmişti; korkunç safhalar halinde: Açlık, hastalıklar ve cinayetler...
Savaş.
Bölüm 1

aba, böğürtü gibi bir korku ve dehşet çığlığı Crysania'nm uykusunu paramparça etti. Bu çığlık o kadar ani, o kadar korkunçtu ve kız o kadar derin uykudaydı ki, bir an için kendisini neyin uyandırmış olduğunu düşünemedi bile. Dehşete düşüp, aklı karışmış bir halde nerede olduğunu anlamaya ve kendisini nefesi kesilecek kadar korkutan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışarak etrafına bakındı.

Rutubetli, sert bir zeminde yatıyordu. İliklerine kadar işleyen soğuktan tir tir titriyor; dişleri birbirine çarpıyordu. Nefesini tutarak bir şey duymaya veya bir şeyler görmeye çalıştı. Fakat etrafındaki karanlık yoğun ve aşılmaz, sessizlik ise şiddetliydi.

Nefesini bıraktıktan sonra bir kez daha nefes almaya çalıştı ama karanlık sanki havayı da emiyordu. Paniğe kapıldı. Çaresizlik içinde karanlığı tahayyül etmeye, şekiller ve biçimlerle doldurmaya çalıştı. Ama aklına gelen bir şey olmuyordu. Sadece karanlık vardı ve karanlığın da boyutları yoktu. Sonsuzdu...

Sonra çığlığı yeniden duyarak kendisini neyin uyandırmış olduğunu anladı. Tam başka bir insan sesiyle rahat bir nefes alacaktı ki o çığlıkta duymuş olduğu korku kendi ruhunda yankı buldu.

Karanlığı çaresizlikle, deliler gibi delmeye çalışarak düşünmeye, hatırlamaya zorladı kendisini...

Şarkı söyleyen taşlar, bir şeyler mırıldanan bir ses -Raistlin'in sesi- ve onu saran kollan. Sonra suya adım atarmış ve hızlı, engin bir karanlık tarafından alınıp götürülüyormuş gibi bir his...

Raistlin! Titreyen elleriyle etrafını yoklayan Crysania rutubetli, soğuk taşlardan başka bir şey hissetmedi. Sonra dehşet verici bir anıyla hafızası geri geldi. Elinde şimşekler çakan bir kılıçla kardeşine dalan Caramon... Büyücüyü korumak için rahiplere özgü bir büyü yapan kendi sözleri...Taşa çarpan kılıcın sesi...
Fakat o çığlık -bu Caramon'un sesiydi! Ya Caramon-

"Raistlin!" diye seslendi Crysania ayağa kalkmaya çabalarken. Sesi yok oldu, kayboldu, karanlık tarafından yutuldu. Bu, o kadar korkunç bir histi ki bir daha konuşmaya cüret edemedi. Kollarını kavuşturup, yoğun soğukla titreyen Crysania'nın eli gayri ihtiyari boynundaki Paladine madalyonuna gitti. Tanrısının düşüncesi içini doldurdu.

"Işık," diye fısıldadı madalyonunu sıkı sıkı tutarak; Tanrıya, karanlığı ayndınlatması için dua etti.

Parmakları arasındaki madalyondan yumuşak bir ışık akmaya, kızı boğan siyah kadifeyi geri iterek, nefes almasına imkan vermeye başladı. Zinciri başının üzerine kaldıran Crysania madalyonu havada tuttu. Işığı etrafına tutarak çığlığın geldiği yönü hatırlamaya çalıştı.

Parçalanmış, kararmış mobilyalar, örümcek ağları, yere saçılmış kitaplar, duvarlardan devrilen kitap raflarını gördü. Fakat bunlar da en az karanlığın kendisi kadar ürkütücüydü; onları doğuran karanlıktı. Bu nesnelerin, burada olmaya, ondan daha çok hakları vardı.
Sonra çığlık yeniden duyuldu.

Eli titreyen Crysania hızla sese doğru döndü. Madalyonun ışığı karanlığı aralayarak iki sureti, insanı şok eden bir açıklıkla gözler önüne serdi. Siyah cüppe giyen biri soğuk zemin üzerinde hareketsiz ve sessiz yatıyordu. O hareketsiz suretin üzerinde ise kocaman bir adam duruyordu. Kana bulanmış altın bir zırh içinde, boynunda demir bir tasmayla bakışlarını karanlığa dikmiş, ellerini ileriye uzatmış, ağzı sonuna kadar açık, yüzü dehşetten bembeyaz kesilmiş durumdaydı.

Savaşçının ayaklarının dibinde hareketsiz yatan bedeni tanıyınca madalyon Crysania'nın hissizleşen elinden kaydı.

"Raistlin!" diye fısıldadı.
Tam platin zincirin parmakları arasından kaydığını hissederken, etrafındaki ışık dalgalanınca aklına, düşmekte olan madalyonu tutmak gelmişti.
Koşmaya başladı; dünyası, elinde deliler gibi sallanan ışıkla dönüyordu. Ayakları altından karanlık suretler kaçışıyordu ama Crysania bunları fark etmedi bile. Karanlıktan daha boğucu bir korkuyla dolan kız büyücünün yanma diz çöktü.
Büyücü yüzükoyun yerde yatıyordu, kukuletası başındaydı. Crysania kibarca adamı kaldırıp çevirdi. Korkuyla kukuletasını yüzünden çekti ve parlayan madalyonu üzerine tuttu. Korku kalbini buz kestirmişti.
Büyücünün teni kül rengi, dudakları maviydi; gözleri kapalı, çukur göz boşluklarına gömülmüştü.
"Ne yaptın?" diye bağırdı Caramon'a, büyücünün cansız olduğu anlaşılan bedeninin yanına diz çökerek. "Ne yaptın?" diye sordu sesi kederi ve hiddetiyle çatlayarak.
"Crysania?" diye fısıldadı Caramon boğuk bir sesle.
Madalyondan süzülen ışık ayakta durmakta olan gladyatörün sureti üzerinde garip gölgeler yaratıyordu. Kollarını uzatmış, elleri havayı dermansızca yoklarken adam başını kadının sesine doğru çevirmişti. "Crysania?" diye tekrarladı yine, hıçkırarak. Kıza doğru bir adım atarken kardeşinin bacaklarına takılıp kafa üstü yere düştü.
Neredeyse hemen, dizleri ve elleri üzerinde doğruldu; nefesi kesik kesikti, gözleri fal taşı gibi açılmış, öylece bakıyordu. Elini uzattı.
"Crysania?" Kadının sesine doğru bir hamle yaptı. "Işığın! Bize ışığını getir! Çabuk!"
"Zaten ışığım var Caramon! Ben...Aziz Paladine!" diye mırıldandı Crysania, adama madalyonun yumuşak aydınlığında bakarken. "Sen körsün!"
Kadın elini uzatarak adamın uzanmış olan, seğirmekteki parmaklarını tuttu. Kadının teması üzerine Caramon rahatlayarak yeniden nefesi alabilir gibi oldu. Ellerini sıkı sıkı tutan eli, ezici bir güçle, kızın elini kavradı; Crysania acıyla dudaklarını ısırdı. Ama bir eliyle adamın ellerini sıkı sıkı kavramışken, diğer eliyle de madalyonunu tutuyordu.
Ayağa kalkan kız, Caramon'un da kalkmasına yardımcı oldu. Savaşçının koca bedeni sarsılıyordu; çaresizlik içindeki bir dehşet-
le kıza tutunmuş, gözleri görmeden, vahşice dosdoğru önüne doğru bakıyordu. Crysania karanlığa bakarak çaresizlikle bir sandalye, bir sedir... bir şeyler aradı.
Sonra, aniden, karanlığın da kendisine bakmakta olduğunu fark etti.
Aceleyle gözlerini çevirip, bakışlarını dikkatle madalyonun ışığı çerçevesi içine alarak Caramon'u görmüş olduğu büyük bir mobilya parçasına doğru götürdü.
"İşte, otur buraya," diye talimat verdi. "Buraya dayan."
Caramon'u yere yerleştirdi ve sırtını, her nasılsa ona tanıdık geldiğini düşündüğü oymalı tahta bir masaya dayattı. Görüntü ona acı veren, bildik hatıraları geri getirmişti: Masayı bir yerlerde görmüştü. Ama bu konuda düşünemeyecek kadar endişeli ve zihni meşguldü.
"Caramon?" dedi sesi titreyerek. "Raistlin ö... Sen onu öldürdün m...?" Daha fazla devam edemedi.
"Raistlin mi?" Caramon bakışlarını kadının sesine doğru çevirdi. Yüzünde bir telaş ifadesi vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı. "Ra-ist! Nerede..."
"Hayır. Otur yerine!" Crysania ani bir hiddet ve korkuyla emretti. Elini adamın omuzuna koyarak onu geri itti.
Caramon'un gözleri kapandı, yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. Bir an için ikizine çok benzemişti.
"Hayır, onu öldürmedim!" dedi buruk bir ifadeyle. "Nasıl öldürebilirdim? Son duyduğum şey senin Paladine'a seslenişindi, sonra her şey karardı. Kaslarım hareket etmedi, kılıç elimden düştü. Ve sonra..."
Fakat Crysania dinlemiyordu. Birkaç metre ötede Raistlin'in yattığı yere koşup bir kez daha büyücünün yanında diz çöktü. Madalyonu adamın yüzüne yakın tutarak adamın nabzını kontrol etmek için elini kara kukuletanın içine uzattı. İçi rahatlayıp gözlerini yumarak içinden Paladine'a sesiz bir dua okudu.
"Yaşıyor!" diye fısıldadı. "Ama, neyi var acaba?"
"Neyi mi var?" diye sordu Caramon buruk bir ifadeyle, hala sesinde bir korku tınısı vardı. "Ben göremiyorum..."
Utancından kızaran Crysania büyücünün durumunu ona tarif etti.
Caramon omuzlarım silkti. "Yaptığı büyüden yorgun düşmüş," dedi, sesi ifadeden yoksundu. "Sonra unutma, daha baştan zayıftı,

en azından sen öyle söyledin bana. Tanrılara bu kadar yakın olmasından veya işte onun gibi bir şeyden zayıf düşmüştü." Sesi alçal-dı. "Onu daha önce de bu şekilde görmüştüm. Ejderha küresini ilk kullandığı zaman kıpırdıyamıyordu bile. Onu kollarıma almıştım..."

Karanlığa dalarak sustu; yüzü artık sakindi, sakin ve ciddi. "Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Dinlenmesi gerekiyor."

Kısa bir aradan sonra Caramon sessizce sordu, "Lady Crysania, beni iyileştirebilir misin?"

Crysania'nın utançtan teni yanıyordu. "Ko...korkarım iyileştire-mem," diye cevap verdi üzgün bir halde. "Se...seni kör etmiş olan benim büyüm olmalı." Bir kez daha, hafızasında, elinde kanlı kılıcıyla, ikizini öldürmeye -eğer önüne çıkarsa kendisini bile öldürmeye- niyetli koca savaşçıyı gördü.

"Özür dilerim," dedi yavaşça; o kadar yorgundu ve üşümüştü ki kendisini hasta hissediyordu. "Ama çok çaresizdim ve ...korkuyordum. Ama üzülme," diye ekledi, "büyü sürekli değil. Zamanla geçecek."

Caramon derin bir nefes aldı. "Anlıyorum," dedi. "Bu odada bir ışık var mı? Bir ışığın olduğunu söylemiştin."

"Evet," diye cevap verdi kadın. "Madalyonum var..."

"Etrafına bak. Nerede olduğumuzu söyle. Etrafı tarif et."

"Ama Raistlin..."

"Onun bir şeyi kalmayacak!" diye atıldı Caramon, sesi sertti ve buyururcasına konuşuyordu. "Buraya gel, yanıma. Ne diyorsam onu yap! Hayatımız -onun hayatı- buna bağlı olabilir! Nerede olduğumuzu söyle bana!"

Karanlığa bakan Crysania korkusunun geri döndüğünü hissetti. Gönülsüzce büyücünün yanından ayrılarak Caramon'un yanına oturmak için gitti.

"Bi...bilmiyorum," diye kekeledi, yeniden parlayan madalyonu kaldırarak. "Madalyonun ışığı dışında pek bir şey görmüyorum. Sanki daha önce gitmiş olduğum bir yer gibi ama bir türlü neresi olduğunu çıkartamıyorum. Etrafta eşyalar var ama hepsi kırık ve isli, sanki bir yangın atlatmışlar gibi. Etrafa dağılmış bir sürü kitap var. Büyük tahta bir çalışma masası var ki şu anda ona dayanıyorsun. Kırılmamış tek mobilya o sanki. Oldukça da tanıdık geliyor," diye ekledi hafif bir sesle, aklı karışmışçasına. "Çok güzel, her tür-

lü garip yaratığın oyması var üzerinde."

Caramono eliyle etrafı yokladı. "Halı," dedi, "taşların üzerinde".

"Evet, yer halıyla kaplı ya da kaplıymış. Şimdi yırtılmış, sanki bir şey halıyı yemiş gibi..."

Kara bir suretin aniden ışığından aceleyle kayıp kaçtığını görünce boğulur gibi oldu.

"Ne var?" diye sordu Caramon sertçe.

"Belli ki halıyı yiyen şey", diye cevap verdi Crysania, sinirli ufak bir kahkahayla. "Sıçanlar." Devam etmeye çalıştı, "Bir şömine var ama yıllardır kullanılmamış. Örümcek ağları dolu. Aslında her yer örümcek ağı kaplı..."

Ama sesi kesildi. Tavandan inen örümceklerin ve ayakları dibinden koşuşturan sıçanların ani görüntüleri, ürperip, yırtılmış beyaz cüppesini etrafında toplamasına neden oldu. Boş, kara şömine ona ne kadar üşümüş olduğunu hatırlatıyordu.

Kadının bedeninin titrediğini hiseden Caramon hafifçe gülümseyerek kızın eline doğru uzandı. Elini sıkı sıkı tuttu ve sükunetin içinden korkunç gelen bir sesle, "Lady Crysania eğer karşılaşacağımız bir tek sıçanlarla örümceklerse, kendimizi şanslı sayabiliriz," dedi.

Kadın kendisini uyandıran o korkunç dehşet çığlığını hatırladı. Üstelik adam göremiyordu! Aceleyle etrafına bakındı. "Ne var? Bir şey duydun veya hissettin galiba, yine de..."

"Hissettim," diye tekrarladı Caramon yavaşça. "Evet, hissettim. Burada bir şeyler var Crysania. Korkunç şeyler. Bizi izlediklerini hissedebiliyorum! Nefretlerini hissedebiliyorum. Her neredeysek, onların bölgesine izinsizce girdik. Sen de hissetmiyor musun?"

Crysania karanlığa doğru baktı. Demek ki o da ona bakıyordu. Şimdi Cramon ondan söz edince, o da orada bir şey hissedebiliyordu. Ya da Caramon'un da söylemiş olduğu gibi bir şeyler! Onlara bakıp, onlara yoğunlaştıkça, onlar da daha gerçek görünmeye başladılar. Onları göremediği halde onların beklediklerini, tam madalyonun ışığının dibinde beklediklerini biliyordu. Caramon'un da söylemiş olduğu gibi nefretleri güçlüydü ve daha da kötüsü kadın onların, etrafındaki bu kötü varlıklarını ürpererek hissediyordu. Bu aynı... aynı... Crysania nefesini tuttu. "Ne var?" diye bağırdı Caramon, kalkmaya çalışarak.

"Şışşşt," diye tısladı kadın adamın elini sıkı sıkı tutarak. "Hiçbir şey. Sadece...nerede olduğumuzu biliyorum!" dedi alçak sesle.

Adam cevap vermedi fakat görmeyen gözlerini kıza doğru çevirdi.

"Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeyiz!" diye fısıldadı kadın.

"Raistlin'in yaşadığı yer mi?" Caramon rahatlamış görünüyordu.

"Evet...hayır." Crysania çaresizlikle omuzlarını silkti. "Daha önce gelmiş olduğum aynı oda - çalışma odası- ama aynı görünmüyor. Sanki yüzlerce yıldır, ya da daha fazla bir zamandır burada kimse yaşamıyormuş gibi görünüyor, Caramon! Tamam buldum! Beni 'hiç bir rahibin olmadığı bir yere ve zamana' götürdüğünü söylemişti! Afet'ten sonraki, savaştan önceki zaman olmalı. Şeyden önce..."

"Geri dönüp bu Kule'nin kendisinin olduğunu söylemeden önce," dedi Caramon ciddiyetle. "Bu da lanetin hala Kule üzerinde olduğu anlamına gelir Lady Crysania. Krynn üzerinde kötülüğün tüm haşmetiyle hüküm sürdüğü tek yerde olduğumuz anlamına gelir. Dünya yüzünde en korkulan yerde. Hiçbir ölümlünün adım atmaya cesaret edemediği, Shoikan Korusu ve Tanrılar bilir başka neler ile korunan yerde! Tam kalbinde maddeleştik!"

Crysania aniden ışığının halkası dışında soluk yüzlerin belirdiğini gördü, sanki Caramon'un sesine gelmişlerdi. Ilık ve canlı kanın farkındalığıyla sonuna kadar açılmış ağızları ile vücutsuz kelleler, çoktan karanlık ve kederli bir ölümle kapanmış gözleriyle ona bakıyor, soğuk havada yüzüyorlardı.

"Caramon, onları görebiliyorum!" dedi Crysania boğulurcasına, koca adamın yanına büzüşerek. "Yüzlerini görebiliyorum!"

"Ellerini üzerimde hissetim, "dedi Caramon. Kızın da titrediğini hisseden ve kendisi de şiddetle titreyen adam kıza sarılarak onu kendisine yaklaştırdı. "Bana saldırdılar. Temasları tenimi dondurdu. Sen o zaman benim çığlığımı işittin işte."

" Ama neden onları daha önce görmedim? Onları şimdi saldırmaktan alıkoyan ne?"

"Sen, Lady Crysania," dedi Caramon yavaşça. "Sen Paladine'ın bir rahibesisin. Bunlar kötülükten doğmuş yaratıklar, lanetin yarattıkları. Sana zarar verme güçleri yok."

Crysania ellerindeki madalyona baktı. Hala içinden ışık akıyor-

du ama -o madalyona bakarken- madalyon kararır gibi oldu. Vicdan azabıyla ulu elf rahip Loralon'u hatırladı. Onunla gitmeyi reddedişini hatırladı. Adamın sözleri zihninde çınladı: Karanlık tarafından kör edildiğinde göreceksin...

"Ben bir rahibeyim, doğru," dedi kız yavaşça, sesindeki hüznü uzaklaştırmaya çalışarak, "fakat inancım...zayıf. Bu şeyler benim kuşkularımı, benim zayıflığımı hissediyor. Belki Elistan kadar güçlü bir rahip onları korkutma gücüne sahiptir. Ben yapabileceğimi zannetmiyorum." Işık biraz daha zayıfladı. "Işığım sönüyor Cara-mon," dedi bir süre sonra. Başını kaldırarak silik yüzlerin şevkle yaklaştıklarını görünce adama doğru biraz daha sokuldu. "Ne yapabiliriz?"

"Ne mi yapabiliriz! Hiç silahım yok! Görmüyorum!" diye bağırdı Caramon ıstırapla, yumruğunu sıkarak.

"Sus!" diye emretti Crysania adamın kolunu tutarak, gözleri titreyen suretlerde. "Sen öyle konuştukça sanki daha da güçleniyorlar! Belki de korkuyla besleniyorlardır. Shoikan Korusu'ndakiler öyleydi, Dalamar öyle olduklarını söylemişti."

Caramon derin bir nefes aldı. Bedeni terden parlıyordu; deliler gibi sarsılmaya başlamıştı. "Raistlin'i uyandırmaya çalışmalıyız," dedi Crysania.

"Bir faydası yok!" diye fısıldadı Caramon takırdayan dişleri arasından.

"Biliyorum...Denememiz gerek!" dedi Crysania sertçe, gerçi bu korkunç bakışlar altında birkaç metre yürümek düşüncesi bile onun titremesine yetiyordu.

"Dikkatli ol, yavaş hareket et," diye tavsiyede bulundu Caramon, kızın gitmesine izin vererek.

Madalyonu yukarıda tutup gözlerini karanlığın gözlerine diken Crysania, Raistlin'e doğru yavaşça ilerledi. Bir elini büyücünün ince, kara cüppeli omuzuna koydu. "Raistlin!" dedi cüret edebildiği en yüksek sesle, adamı sarsarak. "Raistlin!"

Hiçbir tepki yoktu. Bir cesedi uyandırmaya çalışsa da bir farkı olmazdı. Bunu düşünen kız etrafında bekleyen suretlere baktı. Onu öldürürler mi? diye merak etti. Sonuç olarak bu zamanda yoktu. "Geçmişin ve şimdinin efendisi" henüz kendisine ait olanda, yani Kule'de, hak iddia etmek için geri gelmemişti.

Yoksa gelmiş miydi?

Crysania bir kez daha büyücüye seslendi; seslenirken bir yan-

dan da gözleri, ışığı zayıfladıkça kendisine gittikçe yaklaşmakta olan ölmeyenlerdeydi.

"Fistandantilus!" dedi kız, Raistlin'e.
"Evet!" diye seslendi Caramon, kızı duyup anlayarak. "Bu ismi tanıyorlar. Neler oluyor? Bir değişiklik hissediyorum..."
"Durdular!" dedi Crysania nefesi kesilerek. "Şimdi ona bakıyorlar."
"Geri gel!" diye emretti Caramon, yarı yarıya doğrularak. "Ondan uzak dur. Işığı ondan uzaklaştır! Onu kendi karanlıklarında olduğu şekliyle görmelerine izin ver!"
"Hayır!" diye karşılık verdi Crysania hiddetle. "Delisin sen! Işık giderse onu yutarlar..."
"Bu bizim tek şansımız!"
Crysania'ya körü körüne bir dalış yapan Caramon kızı gafil avladı. Kızı güçlü kollarıyla kavrayıp, çekip Raistlin'den ayırarak yere savurdu. Sonra kızı nefessiz bırakacak şekildi kızın üzerine abandı.
"Caramon!" Kız nefes almaya çalıştı. "Onu öldürecekler! Hayır..." Crysania deliler gibi koca savaşçıya karşı debeleniyordu ama adam kızı altına mıhlamıştı.
Madalyon hala parmaklarının arasındaydı. Işığı gittikçe zayıflıyordu. Olduğu yerde dönerek Raistlin'in artık karanlıkta, ışığının dışında yatmakta olduğunu gördü.
"Raistlin!" diye çığlık attı. "Hayır! Bırak kalkayım Caramon! Ona doğru gidiyorlar... "
Fakat Caramon kızı daha da sıkı tutuyor, onu soğuk zemine doğru bastırıyordu. Yüzü ıstırap içinde ama gaddarca ve kararlı görünüyor, görmeyen gözleri kıza bakıyordu. Kıza değen teni soğuk, kasları gergin ve kasılmıştı.
Kız ona bir büyü daha yapabilirdi! Tam sözler dilinin ucuna gelmişti ki tiz bir çığlık karanlığı parçaladı.
"Paladine, bana yardım et!" diye dua etti Crysania...
Hiçbir şey olmadı.
Takatsizce bir kez daha Caramon'dan kurtulmaya çalıştı; ama hiç ümit yoktu, o da bunu biliyordu. Artık, belli ki, kendi Tanrısı bile onu terk etmişti. Çaresizlikle ağlayıp, Caramon'a lanet eden kızın elinden seyretmekten başka bir şey gelmiyordu.
Soluk, titrek suretler artık Raistlin'in etrafını almıştı. Raistlin'i sadece çürümekte olan bedenlerinin yaydığı dehşet verici aura ışı-

ğıyla görebiliyordu. Dehşet verici yaratıklar buz gibi ellerini kaldırıp, Raistlin'in bedenine değerken kızın boğazı düğümlendi ve dudaklarından alçak bir inilti kaçtı.
Raistlin çığlık attı. Kara cüppesinin altında bedeni, şiddetli ıstırap nöbetleriyle kasıldı.
Caramon da kardeşinin çığlığını duymuştu. Crysania, bunun, adamın ölü gibi, kül rengi yüzünde yansımasını görmüştü. "Bırak beni!" diye yalvardı. Ama adamın alnında soğuk ter boncuk boncuk olsa da başını kararlılıkla salladı ve kızın ellerini sıkı sıkı tuttu.
Raistlin bir kez daha çığlık attı. Caramon titredi, Crysania adamın kaslarının gevşemeye başladığını hissetti. Adama yumruk atmak içi madalyonu elinden bırakıp kolunu kurtardı. Ama kız bunu yapınca madalyonun ışığı yok oldu ve her ikisini de mutlak bir karanlığa boğdu. Caramon'un bedeni aniden kızınkinden çekilip ko-partılırcasına ayrıldı. Adamın kaba, ıstırap içindeki çığlıkları kardeşinin çığlıklarına karıştı.
Kalbi dehşetten deliler gibi çarpan, başı dönmeye başlayan Crysania oturmaya çalıştı; eliyle çılgınlar gibi yerdeki madalyonunu arıyordu.
Bir yüz, yüzüne yaklaştı. Caramon olduğunu düşünerek aramasını bırakıp, bakışlarım kaldırdı...
Caramon'un yüzü değildi. Bedensiz bir kelle yakınında yüzüp duruyordu.
"Hayır!" diye fısıldadı yerinden kıpırdıyamayarak; yaşamın ellerinden, bedeninden, hatta kalbinden çekildiğini hissediyordu. Etsiz eller kollarını kavrayıp kızı kendisine çekti; sıcaklığa susamış kansız dudaklar aralandı.
"Paladi..". Crysania dua etmeye çalıştı fakat yaratığın ölümcül temasıyla ruhunun bedeninden emildiğini hissetti.
Sonra belli belirsiz, uzaklardan cılız bir sesin büyü sözleri mırıldandığım duydu. Etrafında bir ışık patladı. Ona son derece yakın duran kelle viyaklayarak yok oldu, etsiz elleri gevşedi.Kükürdün genizleri yakan kokusu duyuldu.
"Shirak." Parlak ışık yok olmuştu. Odayı yumuşak bir ışıltı aydınlattı.
Crysania doğrulup oturdu. "Raistlin!" diye fısıldadı minnetle. Elleri ve dizleri üzerinde doğrularak kararmış, yanmış zemin üzerinde, sırtüstü uzanmış, ağır ağır soluyan büyücüye doğru emekledi. Ellerinden biri Büyücülük Asası'nda duruyordu. Işık, asanın

tepesindeki altın ejderha pençesinin içindeki kristal toptan yayılıyordu.
"Raistlin! İyi misin?"

Yanına diz çöken kız, gözlerini açmakta olan adamın ince soluk yüzüne baktı. Bitkin bir halde başını salladı adam. Sonra uzanarak, kızı kendisine doğru çekti. Kıza sarılarak yumuşak, siyah saçlarını okşadı. Kız adamın kalp atışlarını duyabiliyordu. Adamın bedeninin garip sıcaklığı soğuğu uzaklaştırıyordu.

"Korkma!" diye fısıldadı adam, kızın titrediğini hissederek. "Bize zarar vermeyecekler. Beni görüp tanıdılar. Seni incitmediler değil mi?"

Kız konuşamıyordu, sadece başını sallamakla yetindi. Adam yeniden içini çekti. Crysania gözlerini kapatıp, bulduğu tesellide kendini kaybederek, adamın kollarında yattı.

Sonra, adamın eli bir kez daha saçlarına doğru giderken, bedeninin gerildiğini hissetti. Neredeyse hiddetle kızın omuzlarım tutup iterek kendisinden uzaklaştırdı.

"Bana neler olduğunu anlat," diye emretti zayıf bir sesle.

"Burada uyandım..." diye kekeledi Crysania. Yaşadıklarının dehşeti ve Raistlin'in sıcak temasının anısı kafasını karıştırıp, sinirlerinin boşalmasına neden olmuştu. Öte yandan adamın gözlerinin soğuk ve sabırsız bir hal aldığını görünce kendini devam etmeye, sesini titretmemeye zorladı. "Caramon'un bağırdığını duydum..."

Raistlin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kardeşim mi?" dedi hayretle. "Büyü onu da mı getirdi. Hala hayatta olduğuma hayret ettim şimdi. O nerede?" Takatsizce başını kaldırarak, baygın bir halde yerde yatan kardeşini gördü. "Nesi var?"

"Be...ben bir büyü yaptım. Kör, "dedi Crysania kızararak. "Niyetim kötü değildi, siz...sizi öldürmeye çalıştığı zaman...İstar'da, tam Afet'ten önce..."

"Onu kör mü ettin! Paladine...onu kör mü etti!" diye güldü Raistlin. Ses soğuk taşlardan yankılandı; Crysania ise buz gibi bir dehşetle olduğu yere sindi. Fakat kahkahaları Raistlin'in boğazına takıldı. Büyücü boğulur gibi olarak tıkandı, nefes almaya çalıştı.

Crysania, spazm geçinceye ve Raistlin bir kez daha sakin sakin uzanıncaya kadar çaresizlik içinde seyretti. "Devam et," diye fısıldadı adam huzursuzca.

"Onun bağırdığım duydum ama karanlıkta göremiyordum. Fakat madalyon bana ışık verdi ve onu buldum; kö...kör olduğunu bi-

liyordum. Sizi de buldum. Siz de baygındınız. Sizi uyandıramadık. Caramon benden nerede olduğumuz tarif etmemi istedi; o zaman gördüm" -titredi- "o...korkunç şeyleri gördüm..."

"Devam et," dedi Raistlin.

Crysania derin bir nefes aldı, "sonra madalyondan çıkan ışık solmaya başladı..."

Raistlin başıyla onayladı.

"...ve o... şeyler bize doğru geldi. Size, Fistandantilus ismini kullanarak seslendim. Bu onların duraksamalarını sağladı. Sonra" -Crysania'nm sesi korku içinde yitip gitmiş, hiddet tınısı taşıyordu- "kardeşiniz beni tuttuğu gibi yere savurdu, 'bırak onu kendi karanlıklarında var olduğu haliyle görsünler' gibi bir şeyler söyledi. Pa-ladine'ın ışığı artık size ulaşmadığı sırada o yaratıklar..." Kız, hala Raistlin'in korkunç çığlığının zihninin içinde yankılandığını duyarak titredi; elleriyle yüzünü kapattı.

"Kardeşim mi söyledi bunu?" diye sordu Raistlin yavaşça, bir süre sonra.

Crysania, adamın takdir ve hayret karışımı tonu karşısında aklı karışarak, ona bakmak için ellerini çekti. "Evet," dedi soğuk bir edayla, bir süre sonra. "Neden?"

"Hayatımızı kurtarmış," dedi Raistlin, sesi bir kez daha iğneli-yiciydi. "Koca ahmağın aslında iyi bir fikri varmış. Belki onu kör bıraksan daha iyi ...faydaları insanı düşündürüyor."

Raistlin gülmeye çalıştı ama kahkahası, onu, neredeyse boğacak olan bir öksürüğe dönüştü. Crysania ona yardım etmek için öne doğru bir hamlede bulundu ama adam, bedeni acıyla çarpılmışken bile onu hiddetli bir bakışla durdurdu. Yan dönerek öğürmeye başladı.

Dudaklarında kan lekeleriyle, elleri seğirerek yeniden sırt üstü bıraktı kendini, bitkin bir halde. Nefesi kısık kısık, hızlı hızlıydı. Zaman zaman bir öksürük nöbeti bedenini iki büklüm ediyordu. Crysania adamı çaresizlik içinde seyretti.

"Bir keresinde bana bu illeti Tanrıların iyi edemiyeceklerini söylemiştin. Ama ölüyorsun Raistlin! Yapabileceğim bir şey yok mu?" diye sordu yavaşça, adama dokunmaya cesaret edemeden.

Adam başıyla onaylarcasına bir işaret yaptı ama bir dakika kadar ne konuşabildi, ne de kıpırdıyabildi. Sonunda, belirgin bir gayretle titrek elini yerden kaldırarak Crysania'nm yaklaşmasını işaret etti. Kız adamın üzerine eğildi. Uzanan adam kızın yanağına doku-

narak, kızın yüzünü kendisininkine yaklaştırdı. Adamın nefesi kızın tenine sıcak sıcak geliyordu.

"Su!" işitilmeyecek şekilde soluyordu. Kız adamı sadece kanla kabuk tutmuş dudaklarını okuyarak anlayabilmişti. "Bir iksir...iyi gelir..." Eli takatsızca cüppesindeki bir cebe uzandı. "Ve...sıcaklık, bir ateş! Benim...şu anda gücüm...yok..."
Crysania anladığını belirtmek için başını salladı. "Caramon?" Adamın dudakları bu ismi şekillendirmişti. "O...o şeyler ona saldırdı," dedi kız, koca savaşçının kıpırtısız bedenine bakarak. "Hala hayatta olup olmadığına emin değilim..." "Ona ihtiyacımız var! Onu..iyileştirmelisin!" Devam edemedi; onun yerine gözlerini kapatarak, soluklanabilmek için nefes nefese uzandı.

Crysania titreyerek yutkundu. "E...emin misin?" dedi tereddüt ederek. "Seni öldürmeye çalıştı..."

Raistlin tebessüm ederek başını salladı. Bu hareketle kara kukuletası kibarca hışırdadı. Gözlerini açarak Crysania'ya baktı; kız adamın kahverengi gözbebeklerinin derinliklerini görebiliyordu. Büyücünün içindeki alev alçalmış, daha önce görmüş olduğu hiddetli ateşten farklı olarak gözlerine yumuşak bir sıcaklık vermişti.

"Crysania." dedi adam nefes nefese, "birazdan...bayılacağım..Sen..yalnız..kalacaksın..bu karanlıklar yerinde... Karde-şim..yardımcı olabilir...Sıcaklık..."

Gözleri kapandı ama Crysania'yı kavramış olan eli gerginleşti, sanki gerçeğe tutunabilmek için, kızın yaşam gücünü kullanmaya çalışıyormuş gibi. Çılgın bir gayretle doğrudan kıza bakmak için gözlerim yeniden açtı. "Bu odadan ayrılma!" dedi ağız hareketleriyle. Gözleri kaydı.

Tek başına olacaksın*. Crysania etrafına korkuyla baktı, dehşetten nefes alamadığını hissetti. Su! Sıcaklık! Nasıl başarabilecekti? Yapamazdı! Bu kötülük odasında yapamazdı!

"Raistlin!" diye yalvardı, adamın narin elini her iki eline alıp, yanağını eline dayayarak. "Raistlin, lütfen beni bırakma!" diye fısıldadı, soğuk tenin temasıyla irkilerek. "İstediğin şeyi yapamam! Bu gücüm yok! Tozdan su yaralamam... "

Raistlin'in gözleri açıldı. Neredeyse içinde yattığı oda kadar karaydılar. Elini, kızın tuttuğu elini hareket ettirerek gözlerinden yanaklarına doğru bir yol çizdi. Eli boşaldığında, başı da yana doğru kaydı.

Böfiim 2

Crysania aklı karışarak elini tenine görürdü, bu garip el hareketiyle adamın ne kastetmiş olabileceğini merak ederek. Bu bir okşayış değildi. Kıza bir şey söylemeye çalışıyordu, adamın ısrarcı bakışlarından en azından bu kadarı belliydi. Ama ne? Kızın teni, adamın dokunmuş olduğu yerlerde yanıyordu...anıları tazeleyerek...
O zaman kız anladı.
Tozdan su yaralamam....
"Göz yaşlarım!" diye mırıldandı.

aistlin'in hareketsiz bedenin yanında, soğuk odada tek başına oturmuş, Caramon'un yakında yatan soluk ve cansız bedenini gören Crysania, aniden her ikisini de büyük bir şiddetle kıskandı. Bayılıp karanlığın beni de almasına izin vermek ne kadar kolay olurdu, diye düşündü. Belli ki Raistlin'in sesiyle kaçmış olan -bu yerin- kötülükleri geri geliyorlardı. Bunu ensesinde serin bir hava akımı gibi hissediyordu. Gölgelerden gözler, belli ki sadece hâlâ parlamakta olan Büyücülük Asa'sımn ışığı yüzünden geri durmak zorunda kalan gözler ona bakıyordu. Baygın da olsa Raistlin'in eli hâlâ asadaydı.

Crysania başbüyücünün diğer elini, tutmakta olduğu elini, kibarca adamın göğsüne bıraktı. Sonra dudaklarını sıkı sıkı yumup, gözyaşlarını içine akıtarak, doğrulup oturdu.

"Bana güveniyor," dedi kendi kendine, etrafında duyduğu fısıltı seslerini dağıtmak için "Bu zayıflığında, benim gücüme güveniyor. Bütün hayatım boyunca," diye devam etti gözlerindeki yaşı silip, asanın ışığında parmaklarının ucunda parlayan ıslaklığı seyrederek, "gücümle gurur duydum. Yine de şu ana kadar bu gücün ne olduğunu bilmiyordum." Gözleri Raistlin'e kaydı. "Şimdi, bunu onda görebiliyorum! Onu yarı yolda bırakmayacağım!"
"Sıcaklık," dedi kız, o kadar çok titriyordu ki ayakta zor duru-

yordu.'Tsınmaya ihtiyacı var. Hepimizin var." Çaresizlik içinde iç geçirdi. "Ama bunu nasıl başaracağım! Eğer Buz Duvar Kalesi'nde olsaydık sadece dualarım bile bizi ısıtmaya yeterdi. Paladine bize yardım ederdi. Ama bu soğuk, buzun veya karın soğuğu değil.

"Çok daha derin, kanından çok insanın ruhunu donduruyor. Burada, bu kötülükler yerinde inancım bana destek oluyor olabilir ama beni ısıtamaz!"

Bunu düşünerek asanın ışığıyla loş bir halde görünen odaya bir göz atan kız, pencerelerden sallanan lime lime olmuş perdelerin gölgemsi şekillerini gördü. Ağır kadifeden yapılmış olan

perdeler hepsini örtecek kadar büyüktüler. Kızın moralinin yerine gelmesi, perdelerin odanın öteki ucunda olduklarını fark etmesiyle yeniden bozuldu. Kıvranan karanlık içinde anca görülen pencereler asanın parlak ışığı dışında kalıyordu.

"Oraya yürümem gerek," dedi kendi kendine,"gölgeler içinde!" Kalbi neredeyse duracaktı, gücü çekildi. "Paladine'ın yardımını isteyeceğim." Fakat daha konuşurken gözleri yerde soğuk ve sönük durmakta olan madalyona gitti.

Madalyonu almak için eğilen kız bir an için madalyona dokunmaya korkarak, hüzünle kötülük yaklaştıkça ışığının nasıl solduğunu hatırlayarak tereddüt etti.

Bir kez daha Afet'ten önce onu götürmeye gelen ulu elf rahip Loralon'u düşündü. Hayatını Kralrahip'in sözlerini -Tanrıların hiddetini çeken sözleri- duymak için riske atarak onu reddetmişti. Paladine kızgın mıydı? Bir çok insanın o İstar'daki felaketten sonra bütün Krynn'i terk ettiğini düşündüğü gibi kızarak onu da mı terk etmişti? Yoksa sadece, ilahi kılavuzluğu lanetli Yüksek Büyücülük Kulesi'ni saran kötülüğün bu soğukluk katmanlarını delemiyor muydu?

Kafası karışarak korkan Crysania, madalyonunu kaldırdı. Madalyon parlamadı. Hiçbir şey yapmadı. Metal eline soğuk soğuk geliyordu. Odanın ortasında durmuş, dişleri birbirine çarparken madalyonu tutarak pencereye doğru gitmek için kendisini ikna etmeye çalıştı.

"Eğer gitmezsem," diye mırıldandı kasılmış dudakları arasından, "soğuktan öleceğim. Hepimiz öleceğiz," diye ekledi, bakışları ikiz kardeşlere kayarken. Raistlin siyah kadife cüppesi içindeydi ama kız adamın, kendi elleri içindeki ellerinin soğuğunu hatırladı. Caramon'un üzerinde hala gladyatör oyunlarında giydiği altın zırh

ile bel kuşağından başka bir şey yoktu.

Başını kaldıran Crysania etrafında kaynayan, bir şeyler fısıldı-yan o görülmeyenlere küstah bir bakış attıktan sonra kararlı adımlarla ilerleyerek Raistlin'in asasından yayılan büyülü ışığın halkası dışına çıktı.

,<; Neredeyse hemen karanlık canlamverdi! Fısıltılar yükseldi; kız dehşet içersinde sözleri anlayabildiğini fark etti!

s Kalbin ne kadar yüksek sesle sesleniyor sevgilim,
; Karanlık göğsüne ne kadar da yakın,
Nehirler ne kadar da telaşlı, sevgilim,
ı Ölmekte olan bileğinin içinden geçen.
v
' Ve sevgilim, narin tenin ne de çok sıcaklık barındırıyor,
;* Tuz kadar saf, ölüm kadar tatlı.
,j Üstelik karanlıkta kızıl ay ilerliyor,
l Senin nefesinin kurnaz ateşinde.

Teni üzerinde buz gibi parmakların teması vardı. Crysania dehşetle irkilip arkasına baktı ki hiç bir şey yoktu! Ölülerin korkunç aşk şarkılarının dehşeti içinde kalarak korkudan bayılacak gibi olan kız, uzun bir süre kıpırdıyamadı.

"Hayır!" dedi hiddetle "Devam edeceğim! Bu kötülüğün yaratıkları beni durduramayacak! Ben Paladine'ın bir rahibesiyim! Tanrım beni terk etmiş bile olsa, ben inancımı terk etmeyeceğim!"

Başını kaldıran Crysania, bir perdeymişcesine karanlığı aralaya-bilecekmiş gibi ellerini uzattı. Sonra pencereye doğru yürümeye devam etti. Fısıltıların tıslamalarını etrafında duyuluyordu; meşum kahkahalar duydu ama hiçbir şey ona zarar vermiyor, hiçbir şey ona dokunmuyordu. Sonunda, millerceymiş gibi uzun gelen bir yolculuktan sonra pencerelere vardı.

Titreyerek, bacakları boşalacak gibi olarak, perdelere tutunan kız, kendisine teselli verecek olan Palanthas şehrinin ışıklarını görmeyi umarak dışarıya baktı. Orada yaşayan başka varlıklar var, dedi kendi kendine, yüzünü cama yapıştırarak. Işıkları göreceğim...

Fakat kehanet henüz yerini bulmamıştı. -Geçmişin ve şimdinin efendisi- Raistlin, gelecekte vuku bulacağı şekilde, henüz Kule'de hak iddia etmek için tüm gücüyle gelmemişti. Böylece Kule aşılamaz karanlığına sarınmış duruyordu, sanki sürekli kara bir sis et-

rafında asılı duruyormuş gibi. Eğer güzel Palanthas şehrinin ışıkları pırıldıyorsa bile, o göremiyordu.

Sıkıntıyla içini çeken Crysania kumaşı iyice kavrayarak aşağı doğru asıldı. Çürümekte olan kumaş kendini hemen bırakınca perde kızın üzerine düşüp neredeyse kızı kadife kumaştan bir örtü altına gömüyordu. Kız minnetarlıkla ağır kumaşı omuzlarına bir pelerin gibi sararak, sıcaklığı içine sığındı.

Başka bir perdeyi de sakarca yırtarak karanlık oda boyunca arkasından sürükledi; bir yandan da, perde, yerdeki kırık eşya parçalarını toparladıkça zemin üzerinde çıkarttığı sürtünme sesini dinliyordu.

Asanın büyü ışığı parlayarak ona karanlık içinde kılavuzluk ediyordu. Sonunda ışığa varan kız yere yığılarak yorgunluktan ve yaşadığı dehşetten tir tir titremeye başladı.

O ana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Kaç gecedir -İstar'da fırtına başladığından- beri uyumamıştı. Artık biraz ısındığı için kendisini perdeye sarıp salmalayıp bir kayıtsızlığa dalmak düşüncesi, baştan çıkartırcasına, karşı konulamaz geliyordu.

"Kes şunu!" diye emretti kendi kendine. Kendisini kalkmaya zorlayarak perdeyi Caramon'a doğru sürükleyip, yanında diz çöktü. Adamı ağır kumaşla örtüp, perdeyi adamın geniş omuzlarına kadar çekti. Adamın göğsü hareketsizdi, nefes aldığı belli belirsizdi. Soğuk elini adamın boynuna koyarak nabzını hissetti. Nabzı yavaş ve düzensizdi. Sonra kız adamın boynunda izler gördü, ölüm gibi beyaz izler...sanki etsiz dudaklara aitmiş gibi.

Bedensiz kelle Crysania'nın hafızasında yüzüyordu. Ürperen kız görüntüyü düşüncelerinden uzaklaştırarak perdeye sarılarak elini Caramon'un alnına koydu.

"Paladine, "diye dua etti yavaşça, "eğer kızıp rahibene sırtını dönmediysen o zaman onun ne yapıyorsa seni şereflendirmek için yaptığını bilmen gerek. Eğer bu korkunç karanlığı tek bir duamı kabul etmek için aralıyabilirsen bu adamı iyileştir! Eğer alın yazısı tükenmediyse, eğer hala yapması gereken şeyler varsa, ona sıhhat bahşet. Eğer böyle değilse o zaman ruhunu kibarca kollarına al Paladine, al ki sonsuza kadar o da..."

Crysania devam edemedi. Gücü tükendi. Yorgun, kendi uğraş-larıyla kanı çekilmiş kız, dehşetle, engin karanlık içinde tek başına kaybolmuş bir halde yüzünü ellerine kapadı ve hiç umudu kalmayan birinin hıçkırıklarıyla ağlamaya başladı.

22

Derken bir elin kendisine dokunduğunu hissetti. Dehşetle irkil-di ama bu el güçlü ve sıcaktı.

"Tamam Tika," dedi derin, uykulu bir ses. "Her şey düzelecek. Ağlama."

Gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünü kaldıran Crysania, Caramon'un göğsünün derin soluklarla bir inip, bir kalktığını gördü. Yüzü ölümcül solukluğunu kaybetmiş, boynundaki beyaz izler solmuştu. Kızın elini teselli edercesine okşayıp gülümsedi.

"Bu sadece kötü bi rüya Tika", diye homurdandı. "Hepsi bitecek...sabaha..."

Perdeyi boynuna kadar çekerek, sıcaklığı içine sarınıp yatan Ca-ramon uzun uzun esnedi; yana dönüp derin, huzur dolu bir uykuya daldı.

Şükran bile edemeyecek kadar yorgun ve şaşkın olan Crysania'nın bütün yapabildiği, oturup, koca adamın uyuyuşunu seyretmekti. Sonra kulağına bir ses geldi: damlayan su sesi! Sese dönünce -ik kez- masanın kenarında duran cam bir sürahi gördü. Sürahinin uzun boynu kırılmış, yan yatmış, ağız kısmı tam kenara gelecek şekilde duruyordu. Belli ki çok uzun bir süredir boş duruyordu; içindekiler yüz yıl önce dökülmüştü. Fakat şimdi içi, damla damla yere dökülen, her damlası asanın ışığıyla parıldayan, berrak bir sıvıyla parlıyordu.

Elini uzatan Crysania damlaların birkaçını avucunda biriktirdikten sonra tereddütle dudaklarına götürdü.

"Su!" dedi nefesi arasından.

Tadında hafif bir acılık, hatta tuzluluk vardı ama ona, o ana kadar içmiş olduğu en lezzetli su gibi gelmişti. Her tarafı ağrıyan bedenini hareket etmeye zorladıktan sonra avucuna su dökmüş ve susuzlukla içmişti. Sürahiyi masaya dik koyunca su seviyesinin yeniden yükseldiğini, kullanmış olduğu suyun geri geldiğini gördü.

Artık Paladine'a varlığının derinliklerinden, kelimelere döke-meyeceği kadar derinden çıkıp gelen sözlerle, şükranlarını sunuyordu. Karanlıktan ve karanlığın içindeki yaratıklardan korkusu yok oldu. Tanrısı onu terk etmemişti -hala onunlaydı... hatta...belki de- Tanrısını hayal kırıklığına uğratmış olsa da.

Korkusu yatışan kız son bir kez Caramon'a baktı. Adamın yüzündeki acı kırışıkları geçmiş, huzur içinde uyuduğunu görünce bakışlarını çevirerek, cüppesine sarınmış yatan, dudakları soğuk-

23

tan mosmor kesilmiş kardeşine doğru yürüdü.

Bedenlerinin ısısının birbirlerini ısıtacağını bilerek, büyücünün yanına uzanan Crysania, perdeyi üzerlerine örterek başını Raist-lin'in omuzuna koyarak gözlerini kapattı ve ve kendisini karanlığın kucağına bıraktı.

Böfiim 3

"Kız ona 'Raistlin' diye seslendi!"

"Ama sonra Tistandantilus' diye!"
"Nasıl emin olacağız? Bu doğru değil! Kehanette söylendiği gibi Korudan gelmedi. Güçle gelmedi! Ya bu diğerleri? Tek başına gelmesi gerekiyordu!"
"Yine de büyüsünü hisset! Ben yine de ona karşı gelmeye cüret edemem..."
"O kadar büyük bir ödül için bile mi?"
"Kan kokusu seni çıldırttı! Eğer bu oysa ve senin onun seçmiş olduğu kişinin kanıyla ziyafet çektiğini anlarsa seni, sıcak kanın hayallerini kurduğun ama hiçbir zaman tadamayacağın sonsuz karanlığa yollar!"
"Ama eğer o değilse, biz de bu yeri korumak olan görevimizi ihmal etmiş oluruz, o zaman O tüm gazabıyla gelir; haydi öyle bir kaderi hoş göster bana!"
Sessizlik. Sonra,
"Emin olmanın tek bir yolu var..."
"Tehlikeli. Çok zayıf, onu öldürebiliriz ."
"Bilmemiz şart! Onun ölmesi, bizim Karanlık Majeste'ye olan görevimizi ihmal etmemizden daha iyi."
"Evet...Ölümünü açıklayabiliriz. Yaşamı...açıklanamayabilir."
25
24

Soğuk, dağlayıcı bir acı, beynini deşen buz kıymıkları gibi bilinçaltının katmanlarını deliyordu. Raistlin acının pençesinde debelendi, baygınlık ve yorgunluğun sisi arasından, bir kısa an, bilinçli farkındalığına varabilmek için savaştı. Gözlerini açınca, iki soluk kellenin, engin karanlık gözleriyle kendisine bakarak tepesinde yüzdüğünü görünce, korku neredeyse nefesini kesip onu boğacaktı. Elleri göğsündeydi...ruhunu parçalayıp geçen işte o buz gibi parmakların temasıydı.
O gözlere bakınca büyücü ne aradıklarını anladı ve ani bir dehşet her yanını kapladı. "Hayır," diye konuştu nefessizce, "bir daha bunu yaşamayacağım!"
Onların bütün söyledikleri, "Yaşayacaksın. Bilmemiz gerekiyorl" olmuştu.
Bu hakaret üzerine, bir hiddet, Raistlin'i kavradı. Acı bir lanet homurdanan büyücü, ölümcül temasları olan hayaletlerle boğuşmak için yerdeki elini kaldırmaya çalıştı. Ama boşunaydı. Kasları tepki vermeyi reddediyordu, sadece bir parmağı seğirdi o kadar.
Hiddet, ıstırap ve acı bir asabiyet çığlığına neden oldu ama bu kimsenin -hatta kendisinin bile- duymadığı bir sesti. Eller onu daha da sıkı kavramaya başladı, acı, bıçak gibi deşiyordu; derken büyücü- karanlığa değil de- hatıralarına gömüldü.
O sabah; yedi çırak-büyükullanıcısının çalışmakta olduğu Eğitim Odası'nın hiç penceresi yoktu. İçeri ne güneş ışığı, ne de iki ayın -gümüş ve al ayların- ışıklarının girmesine izin veriliyordu. Üçüncü aya, yani kara aya gelince onun varlığı da burada, Krynn'in bütün diğer yerlerindeki gibi görülmeden hissedilirdi.
Oda, masanın üzerindeki gümüş şamdanlardaki kalın balmu-mundan mumlarla aydınlatılıyordu. Böylece mumlar rahatlıkla bir yerden alınıp, çalışmalarına devam eden çıraklar için uygun gelen yerlere kolaylıkla taşınabiliyordu.
Burası Fistandantilus'un büyük şatosunda mumla aydınlatılan tek odaydı. Tüm diğer odalarda içinde sürekli bir ışık büyüsünün bulunduğu camdan küreler havada salınıp durur, bu kara kalede daimi olan kasveti aydınlatmak için büyülü bir aydınlık yayarlardı. Küreler Eğitim Odası'nda kullanılmazdı -bu odaya getirilecek olsalar bile ışıkları hemen sönerdi - bir Bozma Tılsımı büyüsü burada hep hüküm sürerdi. Böylece güneşten ve ışık yayan iki aydan gelecek ışıktan sakınmak için mumlara ihtiyaç duyuluyordu.
26
Altı çırak masalardan birinde birbirlerine yakın oturmuş, kimi aralarında muhabbet ediyor, kimi de sessizce çalışıyordu. Yedincisi ayrı, odanın diğer tarafındaki bir masada oturuyordu. Arada sırada altı çıraktan biri başını kaldırıp ayrı oturana huzursuzca bir bakıyor, sonra aceleyle başını öne eğiyordu çünkü kim bakarsa baksın ve ne zaman bakarsa baksın, yedinci çırak mutlaka gözlerini bakana dikmiş oluyordu.
Yedinci çırak bunu eğlenceli buluyor ve acı bir tebessüm yüzüne yayılıyordu. Raistlin, Fistandantilus'un şatosunda yaşadığı bu aylarda gülümsemeye değer pek bir şey bulamamıştı. Bunlar, onun için rahat zamanlar değildi. Haa, kendini gizlemek, Fistandantilus'un, onun gerçek kimliğini tahmin etmesini engellemek, gerçek güçlerini saklamak, büyük büyücünün gözüne girmek için çalışan ve onun çırağı olmaya uğraşan bir gurup ahmaktan biriymiş de başka bir şey değilmiş gibi görünerek aldatmak hiç de zor değildi.

Aldatmak, Raistlin'in tek yaşam kaynağıydı.Hatta çıraklarla oynadığı oyundan hoşlanıyor, hep yapılması gereken işleri diğerlerinden biraz daha iyi yapıyor, her zaman onları sinirlendirip gafil avlıyordu. Fistandantilus ile oynadığı oyundan da hoşlanıyordu. Başbüyücünün kendisini izlediğini hissediyordu. Büyük büyücünün ne düşündüğünü biliyordu...bu çırak da kim? Genç adamın içinde yandığını hissettiği ama bir türlü tarif edemediği bu gücü nereden alıyordu.

Bazen Fistandantilus'un, sanki aşina geliyormuş gibi yüzünü incelediğini fark ediyordu...

Hayır, Raistlin bu oyundan zevk alıyordu. Ama eğlenmediği bir şeyle karşılaşmak tamamen beklemediği bir şeydi. Bu da ister istemez ona hayatının en mutsuz zamanlarını, -eski okul günlerini- hatırlatmıştı.

Şeytan oğlan: Eski Usta'sının okulunda, çıraklar arasında ona takılan isim buydu.Hiç sevilmeyen, hiç güvenilmeyen, kendi Ustası'nın dahi korku duyduğu Raistlin, yalnız ve acı bir gençlik geçirmişti. Onu düşünen tek insan ikiz kardeşi Caramon olmuştu; Cara-mon'un sevgisi o kadar himaye edici, o kadar boğucuydu ki Raistlin sık sık sınıf arkadaşlarının nefretini daha katlanır bulurdu.

Şimdi ise, -sonunda- seçeceği birini öldürecek olan Usta'larını memnun etmekten başka bir şey düşünmeyen bu ahmakları küçük görse de, onlarla oynamaktan, onlarla alay etmekten hoşlansa da

bazen, Raistlin, gecenin yalnızlığında onların hep birlikte güldüklerini duyarak gönlünde bir sancı duyuyordu...

Hiddetlenerek bütün bunların onu hiç ilgilendirmediğini kendi kendine hatırlatıyordu. Onun başarmak istediği büyük bir amacı vardı.Dikkatini toplamalı, bütün gücünü muhafaza etmeliydi. Çünkü gün bu gündü, Fistandantilus'un çırağını seçeceği gün.

Siz altınız ayrılacaksınız, diye düşündü Raistlin kendi kendine. Benden nefret ederek ve hakir görerek, hiç biriniz, içinizden birinizin yaşamını bana borçlu olacağını bilmeyeceksiniz!

Eğitim Odası'nın kapısı gıcırdayarak açıldı ve masa başında oturan altı siyah cüppeli suretin boş bulunarak sıçramasına neden oldu. Onları çarpık tebessümüyle izleyen Raistlin, aynı tebessümün kapıda durmakta olan irfan sahibi, kül rengi yüzlü adamın yüzünde de yansıdığını gördü.

Büyücünün pırıltılı bakışları sırasıyla, tek tek altı çırağa giderek, hepsinin, elleri büyü aletleriyle oynar veya sinirden kenetlenmiş dururken başlarının öne eğilmesine, yüzlerinin kül rengine dönmesine neden oldu.

Sonunda Fistandantilus gözlerini ayrı oturan yedinci çırağa çevirdi.Raistlin büyücünün bakışlarına hiç sinmeden karşılık verdi, çarpık tebessümü daha da çarpıklaştı, alaya dönüştü. Fistandantilus'un kaşları çatıldı. Ani bir hiddetle kapıyı çarpıp kapattı. Altı çırak, sessizliği paramparça eden çarpma sesiyle yerlerinden sıçradı.

Büyücü, Eğitim Odası'nın ön tarafına doğru, yavaş ve duraksayan adımlarla yürüdü. Bir asaya dayanıyordu ve bir sandalyeye oturmak için eğilirken kemikleri gıcırdadı. Büyücünün bakışları bir kez daha önünde oturan altı çırağına gitti; onlara -genç, sıhhatli bedenlerine- bakarken Fistandantilus'un ellerinden biri boynundaki uzun, ağır bir zincirin ucuna takmış olduğu pandantife giderek okşadı. Bu garip görünüşlü bir pandantifti: sade gümüşten, içine yerleştirilmiş tek, oval bir kantaşı vardı.

Genellikle çıraklar ne işe yaradığını merak ederek, kendi aralarında bu pandantif hakkında konuşurlardı.Bu Fistandantilus'un taktığı tek süs eşyasıydı ve hepsi bunun çok kıymetli olması gerektiğini biliyordu. En alt seviyedeki çıraklar bile pandantife yapılmış olan, onu her türlü büyüden koruyan, güçlü koruma ve muhafaza büyülerini hissedebilirdi. Ne işe yarıyor? diye fısıldarlardı; yaptıkları kurgular, pandantifin göksel düzlemlerden varlıkların çekilip alınmasından, Karanlık Majestenin kendisiyle konuşmasına yara-

dığı arasında değişiyordu.

Aralarındaki biri, tabii ki onlara yanıtı söyleyebilirdi. Raistlin, ne işe yaradığını biliyordu. Ama o da bilgisini kendisine saklıyordu.

Aç bakışları, bir çıraktan diğerine geçerken, Fistandantilus'un yamru yumru, titrek eli kantaşının üzerine heyecanla kapandı. Raistlin büyücünün dudaklarını yaladığına yemin edebilirdi; genç büyücü bir an için ani bir korku duydu. Ya başaramazsam? diye sordu kendi kendine ürpererek. Çok güçlü! Gelmiş geçmiş en güçlü büyücü! Ben yeterince güçlü müyüm? Ya eğer...

"Sınavı başlatın," dedi Fistandantilus boğuk bir sesle, bakışları altı kişinin ilkine kayarak.

Raistlin kararlılıkla korkularını uzaklaştırdı. Bu, bütün bir hayatı boyunca elde etmek için çalıştığı şeydi. Eğer başarısız olursa ölürdü. Daha önce de ölümle yüzleşmişti. Aslında, eski bir dostla karşılaşmak gibi bir şey olacaktı...

Genç büyücüler birer birer yerlerinden kalkıp büyükitaplarını açarak büyülerini okudular. Eğer Eğitim Odası'na bir Bozma Tılsımı yapılmamış olsaydı, içerisi harikulade görüntülerle dolardı. Duvarlar arasında ateş toplan patlar, kendi menzili içindeki her şeyi kavurur; hayalet ejderhalar hayali alevler kusar; korkunç varlıklar, diğer varlık düzlemlerinden çığlıklarla çekilip buraya getirilirdi. Fakat, hal o ki oda mum ışığının sükunetinde, büyüyü yapanların mırıltıları ve çevrilen büyükitaplarının sayfalarının hışırtıları dışında sessiz duruyordu.

Birer birer bütün büyücüler sınavlarını tamamladıktan sonra yerlerine döndüler. Hepsi, övgüye değer bir halde, büyülerinden iyi bir tanesini sergilemişlerdi.Bu bekleniyordu. Fistandantilus sadece Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç Sınav'mı zaten geçmiş olan genç büyükullanıcılarının, en becerikli yedisinin kendisiyle çalışmalarına devam etmesine izin vermişti. Bu rakamdan sadece birisini asistanı olarak seçecekti.
Daha doğrusu onlar öyle sanıyorlardı.

Başbüyücünün eli kantaşına değdi. Bakışları Raistlin'e kaydı. "Senin sıran büyücü," dedi. Yaşlı gözlerinde bir kıvılcım vardı. Büyücünün alnındaki kırışıklıklar biraz derinleşti, sanki genç büyücünün yüzünü çıkartmaya çalışıyormuş gibi.

Raistlin hala acı, alaycı tebessümüyle yavaşça ayağa kalktı, sanki herkes ondan aşağıdaymış gibi. Sonra umursamaz bir omuz sil-

kişiyle büyükitapını çarpıp kapattı.Diğer altı çırak bunun üzerine ciddi yüzlerle birbirlerine baktılar. Fistandantilus kaşlarını çattı ama kara gözlerinde bir kıvılcım vardı.

Raistlin süratle konuşarak, kendini beğenmiş bir ifadeyle karmaşık büyüyü ezberden söylemeye başladı. Diğer çıraklar bu beceri gösterisi karşısında oldukları yerde kıpırdandılar, ona nefret ve gizlemedikleri bir kıskançlıkla baktılar. Fistandantilus' da bakıyordu; çatık kaşları gittikçe değişip yerini o kadar hain bir açlık bakışına bıraktı ki neredeyse Raistlin'in konsantrasyonunu bozuyordu.

Aklını işine vermek için kendisini zorlayan genç büyücü, büyüyü tamamladı ve -aniden- Eğitim Odası rengarenk ışıklarla aydınlanırken, sessizliği, bir patlamanın sesiyle paramparça oldu!

Fistandantilus boş bulunup irkildi, yüzündeki tebessüm silindi. Diğer çırakların ağzı bir karış açık kaldı.

"Bozma Tılsımı'nı nasıl kırdın?" diye bilmek istedi Fistandantilus hiddetle. "Ne tür, garip bir güçtür bu?"

Yanıt olarak Raistlin ellerini açtı. Avucunun içinde kimsenin doğrudan bakamayacağı keskinlikte bir parlaklıkla parlayan mavi-yeşil bir alev tutuyordu. Sonra o aynı alaycı tebessümle ellerini çırptı. Alev yok oldu.

Eğitim Odası bir kez daha sessizliğe gömülmüştü; ama bu kez Fistandantilus'un ayağa kalkmasıyla, korkudan doğan bir sessizlikti bu. Hiddeti etrafında bir hale gibi titreşirken yedi çırağına doğru yaklaştı.

Raistlin bu hiddetten sinmedi. O sakin, soğuk bir edayla büyücünün yaklaşmasını seyrederek, ayakta durmaya devam ediyordu.

"Nasıl olur da...?" Fistandantilus dişlerinin arasından konuşuyordu. Sonra bakışları genç büyücünün ince ellerine düştü. Büyücü hırçın bir hırıltıyla Raistlin'in bileğini yakalamak için uzandı.

Acıdan Raistlin'in nefesi kesildi; başbüyücünün eli mezar kadar soğuktu. Ama hâlâ kendini zorlayarak tebessüm ediyordu; gerçi tebessümünün pis pis sırıtıyor gibi görünüyor olduğunun da farkındaydı.

"Şimşek tozu!" dedi Fistandantilus, Raistlin'in elini mum ışığına yaklaştırarak görebilmek için, onu, ileri doğru sert bir hareketle çekerek. "Sokak gözbağcılarına yakışan, sıradan bir el çabukluğu numarası."
"Böyle kazanıyordum hayatımı," dedi Raistlin, acıdan kenetlen-

mis dişleri arasından "Bir araya toplamış olduğunuz amatörlere uygun bir gösteri olduğunu düşündüm Yüce Kişi."

Fistandantilus elini daha da sıkmaya başladı. Raistlin ıstırap içinde boğulur gibi oldu ama ne debelendi, ne kendini geri çekmeye çalıştı, ne de bakışlarını Usta'sından ayırıp, yere indirdi. Eli acı verse de büyücünün yüzü ilgi dolu, merak yüklüydü.

"Yani sen, kendini bunlardan daha iyi mi görüyorsun"? diye sordu Fistandantilus, Raistlin'e yavaşça, neredeyse kibar bir sesle, çırakların hiddet dolu mırıltılarını duymamazlığa gelerek.

Raistlin, acısının arasından konuşabilmek için güç toplamak amacıyla biraz duraksadı "İyi olduğumu sen de biliyorsun!"

Fistandantilus, Raistlin'e baktı, eliyle hâlâ bileğini tutuyordu. Raistlin yaşlı adamın gözlerinde ani bir korku gördü, hem de o doymak bilmez açlık bakışıyla bastırılan bir korku. Fistandantilus, Raistlin'in kolunu bıraktı. Genç büyücü sandalyesine çöküp bileğini ovarken, rahat bir nefes almadan edememişti. Başbüyücünün elinin izi bileğinde açık açık görülüyordu: Tenini buz gibi bir beyaza döndürmüştü.

"Çıkın dışarı!" diye bağırdı Fistandantilus. Cüppeleri etraflarında hışırdayan altı büyücü ayağa kalktı.Raistlin de kalktı "Sen kal," dedi baş büyücü soğuk bir edayla.

Raistlin incinmiş bileğini ovmaya devam ederek yerine oturdu. Bileğine sıcaklık ve yaşam geri geliyordu. Diğer genç büyücüler çıkarken Fistandantilus onları kapıya kadar geçirdi. Sonra dönerek yeni çırağına baktı.

"Diğerleri kısa bir süre sonra ayrılacak ve şato bize kalacak. Ka-ranlıksaat geldiğinde beni aşağılardaki gizli odalarda bul. Senin... yardımına ihtiyacım olacak bir deney hazırlıyorum."

Yaşlı büyücünün eli kantaşma gidip, taşı sevgiyle okşarken Raistlin adamı korkunç bir hayranlıkla seyrediyordu. Bir an için Raistlin cevap veremedi. Sonra küçümseyerek gülümsedi ama bu kez kendisini küçümsüyordu, kendi korkusunu.

"Orada olacağım Usta," dedi.

Raistlin başbüyücünün şatosunun çok altlarında bir yerlerde bulunan laboratuvarında büyük bir taş blok üzerinde yatıyor-du.Kalın siyah cüppesi bile onu soğuktan koruyamıyordu; Raistlin denetlenemez bir biçimde titriyordu.Fakat soğuktan mı, korkudan mı, yoksa heyecandan mı titrediğini kendisi de bilmiyordu.

Fistandantilus'u görmüyor ama onu duyabiliyordu...cüppesinin fısıltısını, asasının yerdeki yumuşak sesini, büyü kitabının çevrilen sayfalarını. Büyücünün bakışları altında çaresiz gibi taşa uzanmış olmak Raistlin'in sinirlerini germişti. O an hızla yaklaşıyordu.

Sanki ona cevaben, Fistandantilus, genç büyücünün görüş alanında belirdi, kantaşından pandantif boynundan sallanırken o sabırsız açlık ifadesiyle genç büyücünün üzerine eğildi.

"Evet," dedi büyücü, "hünerlisin.Uzun, uzun yıllardır rastladığım tüm genç çıraklardan daha hünerli ve daha güçlüsün."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Raistlin kabaca. Sesindeki çaresizlik tınısı tamamen zorakiydi. Pandantifin nasıl çalıştığını bilmeliydi.

"Bunun ne önemi olabilir?" diye sorguladı Fistandantilus soğukça, elini genç büyücünün göğsüne koyarak.

"Benim...size gelme amacım öğrenmekti," dedi Raistlin dişlerini sıkıp bu tiksindirici temastan kıvranmamaya çalışarak. "Öğreneceğim, üstelik son ana kadar!"

"Hoş." Bakışları karanlığa kayıp, düşüncelere dalan Fistandantilus başını onaylarcasına salladı.Büyük bir ihtimalle büyüyü aklından tekrarlıyor, diye düşündü Raistlin kendi kendine.

"Bizim Sanat'ta doğuştan yetenekli olması bir yana, bilgiye bu kadar aç bir beden ve aklın içine girmek hoşuma gidecek. Pekâla, açıklayayım. Son dersim çırak. İyi öğren.

"Yaşlanmanın dehşetini sen bilemezsin genç adam. İlk yaşamımı ve benim -gelmiş geçmiş en güçlü büyükullanıcısı olan benim-yaşlılık tarafından yutulacak zayıf ve zavallı bir bedene mahkûm olduğumu fark ettiğimde hissettiğim hiddet ile çaresizliğin korkunç öfkesini öyle bir hatırlıyorum ki! Aklım...aklım yerindeydi! Gerçekten de bütün hayatım boyunca olmadığım kadar zihnen güçlüydüm! Fakat bütün bu güç, bütün bu engin bilgi boşa gidecekti...toprak olacaktı! Solucanlar tarafından yenecekti!

"O zamanlar Kızıl Cüppe giyiyordum...

"Şaşırdın. Bu senin için bir sürpriz mi oldu? Kızıl Cüppeyi almak bilinçle yapılmış, soğukkanlı bir karardı; ne kadar fazla şey kazanacağımı gördükten sonra. Tarafsız olunca insan daha çok şey öğreniyor, tayfın her iki tarafından da daha fazla şey çekebiliyor, üstelik her iki tarafa da bir borcun olmuyor. Hem bu düzlemde kalıp, hem de bilgimi genişletebilmek için izin verilmesi talebiyle Ta-

rafsızlık Tanrısı Gilean'a gittim. Fakat bu konuda Kitap Tanrısı bana yardımcı olamıyordu. İnsanlar onun yarattıkları varlıklardı ve sabırsız insan tabiatım ve yaşamımın kısalığının bilinci yüzünden çalışmalarıma ağırlık verdim. Bana kaderime razı olmam öğütlendi."

Fistandantilus omuzlarını silkti "Gözlerinden anladığını görüyorum çırak. Bir yerde, seni yok edeceğim için üzülüyorum. Sanırım aramızda ender rastlanan cinsten bir anlayış geliştirebilirdik. Ama uzun lafın kısası, karanlığa adım attım. Kızıl aya lanet ederek, kara aya bakmama izin verilmesini talep ettim. Karanlıklar Kraliçesi dualarımı duydu ve talebimi yerine getirdi. Kara cüppeye kuşanarak kendimi onun hizmetine adadım; karşılık olarak da bana onun varlık düzlemi

bahşedildi. Geleceği gördüm, geçmişi yaşadım. Bana bu pandantifi verdi, böylece bu zamanda kalmayı sürdürdüğüm sürece, yeni bir beden seçmemi olanaklı kılıyor. Ve zamanın sınırlarını geçip geleceğe geçmek istediğimde ruhumu kabul etmek için hazır edilmiş bekleyen bir beden oluyor."

Bunun üzerine Raistlin ürpertisini bastıramadı. Dudakları nefretle kıvrıldı. Büyücünün sözünü ettiği beden onun bedeniydi! Hazır, bekleyen...

Fakat Fistandantilus buna dikkat etmemişti. Büyücü büyü yapmaya hazırlanarak kantaşından pandantifi havaya kaldırdı.

Laboratuvarın ortasındaki bir küreden yayılan soluk ışıkla parlayan pandantife bakan Raistlin kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Eli kasıldı.

Korku içinde olduğunu zannetmesini umduğu bir heyecanla titreyen sesiyle kendini zorlayarak fısıldadı "Nasıl çalıştığını anlat bana! Bana ne olacağını söyle!"

Fistandantilus gülümsedi, eliyle kantaşını yavaş yavaş Raistlin'in göğsü üzerinde çeviriyordu. "Bunu senin göğsüne koyacağım, tam kalbinin üzerine. Ve sen de yavaş yavaş yaşam gücünün bedeninden çekildiğini hissedeceksin. Acı, sanırım, oldukça ıstırap verici. Ama uzun sürmeyecek çırak, eğer karşı koymazsan tabii. Teslim ol ki hemen şuurunu kaybedesin. Gözlemlerime göre karşı koymak sadece ıstırabı uzatıyor."

"Bir şeyler söylemeyecek misin?" diye sordu Raistlin titreyerek.

"Tabii ki," diye cevap verdi Fistandantilus soğukkanlılıkla, Raistlin'in üzerine eğilmiş, gözleri genç büyücünün gözleriyle aynı hizaya gelmişti. Dikkatlice kantaşını Raistlin'in göğsüne koy-

du. "Şimdi bu sözleri duyacaksın. .Duyup duyacağın son sesler olacaklar.."

Raistlin adamın temasıyla etinin çekildiğini, bir an için her şeyi bırakıp kaçmamak için kendini zor tuttuğunu hissetti. Hayır, dedi kendi kendisine soğukça, ellerini yumruk yaparak, acısı düşüncelerini korkudan uzaklaştırsın, diye tırnaklarını avucuna batırarak, sözleri duymam gerekl

Titreyerek yattığı yerde, yatmaya devam etmek için kendisini zorladı ama gözlerini kapatmaktan, pis kokulu nefesini duyacak kadar yüzüne yaklaşmış olan o kötü, bilge yüzü görüşünden çıkartmaktan kendini alamamıştı..,

"Doğru," dedi yumuşak bir ses "rahatla..." Fistandantilus, sözleri söylemeye başlamıştı.

Karmaşık büyüye konsantre olan büyücü de kendi gözlerini kapatarak kantaşından pandantifi Raistlin'in tenine bastırdıkça bir ileri, bir geri sallanmaya başladı. O yüzden Fistandantilus sözlerinin tekrarlandığını, kurban olması gereken kişi tarafından hummalıca tekrarlandığını, fark etmedi. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiğinde büyüyü söylemeyi bitirmiş, yeni yaşamın doluşunun yaşlı kemiklerini ısıtmasını bekleyerek duruyordu.

Bir şey olmamıştı.

Telaşlanan Fistandantilus gözlerini açtı.Soğuk taş üzerinde yatan kara cüppeli genç büyücüye hayretle baktıktan sonra, büyücü gizleyemediği ani bir korkuyla garip, dilsiz bir ses çıkartıp geri geri tökezledi.

"Görüyorum ki sonunda beni tanıdın," dedi Raistlin doğrularak. Ellerinden biri taş blok üzerinde duruyordu ama diğeri cüppesinin gizli ceplerinden birindeydi "Al işte seni gelecekte bekleyen beden!"

Fistandantilus cevap vermedi.Bakışları Raistlin'in cebine kaydı, sanki kara gözleri kumaşı delip geçebilecekmiş gibi.

Hemen kendini toplayıp, hakimiyetini kazandı/'Seni buraya Büyük Par-Salian' mı geri yolladı, minik büyücü?"diye sordu alay edercesine.Ama bakışları büyücünün cebine kitlenmişti.

Taştan aşağı süzülürken Raistlin, başını hayır anlamında salladı. Bir elini cüppesinin cebinde tutmaya devam ederek, diğer eliyle kara kukuletasını geri çekti. Fistandantilus'un, bu son aylarda koruduğu gözbağı görüntüyü değil, onun, gerçek yüzünü görmesine olanak sağladı. "Bizzat geldim. Artık Kule'nin Efendisi benim."

"Bu imkansız," diye hırladı büyücü.

Raistlin gülümsedi ama Fistandantilus'u her zaman ayna gibi bakışlarına hapseden gözlerinde, buna rağmen, bir tebessüm yok-tu."Öyle düşünüyordun. Ama hata ettin. Beni hafife aldın. Sınav sırasında beni drowdan korumaya karşılık yaşam gücümün bir parçasını benden kopartıp aldın. Paramparça bir beden içersinde sürekli bir acı içinde geçen, kardeşime muhtaç bir yaşama mahkum ettin, beni. Ejderha küresini kullanmayı öğrettin bana ve Palant-has'taki Büyük Kütüphane'de öleceğim halde beni hayatta tuttun. Mızrak Savaşı sırasında Karanlıklar Kraliçesi'ni artık dünyayı -ya da seni- tehdit edemeyeceği yer olan Cehennem'e geri yollamamda bana yardın

ettin. Sonra, bu zamanda yeterince güç kazanınca, geleceğe dönüp benim bedenim üzerinde hak iddia ettin! Ben olacaktın."

Raistlin, Fistandantilus'un gözlerinin kısıldığını gördü; genç büyücü gerginleşti, cüppesinde taşıdığı nesneyi sıktı. Fakat büyücü sadece, "Bütün bunlar doğru.Bunun için ne yapmayı düşünüyorsun? Beni öldürmeyi mi?" dedi.

"Hayır," dedi Raistlin yavaşça "sen olmayı düşünüyorum!"

"Ahmak!" diye güldü Fistandantilus keskin bir sesle. Buruşmuş elini kaldırarak kantaşından pandantifi havada tuttu/'Bunu başarabilmenin tek yolu, bunu benim üzerimde kullanmaktır! Ve bu da her tür büyüye karşı öyle tılsımlarla korunmuştur ki bunu, senin anlaman bile mümkün değil minik büyücü."

Raistlin elini cüppesinden çekerken, ani bir korku ve şokla, Fistandantilus'un sesi bir fısıltıya dönüşerek boğuldu. Raistlin'in elinde kantaşından pandantif duruyordu.

"Her türlü büyüye karşı korunuyor," dedi genç büyücü alaylı alaylı sırıtarak, "ama el çabukluğuna karşı değil. Sıradan sokak gözbağcılarının hünerlerine karşı korunmuyor."

Raistlin büyücünün ölü gibi bembeyaz kesildiğini gördü. Fistandantilus'un gözleri deliler gibi boynundaki zincire gitti. Artık gözbağı çözüldüğü için elinde hiçbir şey tutmadığını fark etti.

Bir çatırtı, patırtı sessizliği un ufak etti. Raistlin'in ayaklarının altındaki taş zemin yükseldi, genç büyücüyü dizleri üzerine devirdi. Laboratuvarın temeli ikiye ayrılırken taş yarıldı. Güçlü bir çağırma büyüsü yapan Fistandantilus'un sesi, bütün bu kaosun üzerinden duyuluyordu.

Bunu fark eden Raistlin harekete geçerek bedeni etrafına büyü-

sunu yapmak için, kendisine zaman kazandıracak bir kalkan büyüsü yaparken, kantaşını sıkı sıkı kavradı. Yere çömelmiş dururken olduğu yerde dönen genç büyücü, şekli ve görüntüsü sadece en akıl kaçırtın rüyalarda görülebilecek olan bir suretin, binanın temeli arasından çıktığını gördü.

"Yakala onu, tut onu!" diye haykırıyordu Fistandantilus, Raist-lin'i işaret ederek.Hayalet ufalanan zeminden genç büyücüye doğru yaklaştı, kıvrım kıvrım kıvranan kıllı hortumlarıyla ona doğru uzandı.

Ötelerden gelen yaratık, kendi korkunç büyüsünü Raistlin üzerine yaparken, Raistlin'in her yanını bir korku kapladı. Kalkan büyüsü bu hücum karşısında ufalandı. Hayalet ruhunu yutacak, etinden ziyafet çekecekti.

KontroüUzun saatler boyunca çalışmalar, uzun uzun tecrübe edilmiş bir güç ve şiddetli bir iç disiplin, gerekli büyünün sözlerini Raistlin'in aklına getirdi. Birkaç saniye içinde bitmişti bile. Genç büyücü sürgün sözlerini söylemeye başlayınca, büyüsünün o huzur etkisinin bütün bedenini sararak onu korkudan uzaklaştırdığını hissetti.

Hayalet tereddüt etti.

Hiddetlenen Fistandantilus emretmeye devam etti.

Raistlin durmasını emretti.

Kıllı hortumları kıvır kıvır kıvrılan, görüntüsü yaratılışının rüz-gârlarıyla yer değiştirip, titreşen hayalet her ikisine de kızgınca baktı. Her iki büyücü de, diğerini dikkatlice gözleyerek, diğerinin sonunun gelmesini belirleyecek, bir gözünün kırpmasını, bir dudağının seğirmesini, bir parmağının kıpırdamasını bekleyerek hayaleti kontrolde tutuyordu.

İkisi de kıpırdamıyor, kıpırdamaya da niyetli görünmüyor-du.Raistlin'in dayanıklılığı daha fazlaydı ama Fistandantilus'un büyüsü kadim kaynaklardan geliyordu; görünmeyen güçleri kendisine destek olması için çağırabiliyordu.

Sonunda dayanamayan hayaletin kendisi olmuştu. Birbirine eşit, zıt güç arasına kısılan; aksi yönlere itilip kakılan hayaletin büyülü varlığı daha fazla bir arada duramadı. Parlak bir şimşekle patladı.

Güç her iki büyücüyü de geri fırlattı, duvara çarptı. Odayı korkunç bir koku doldurdu, kırık camlar yağmur gibi yağmaya başladı. Laboratuvarın duvarları karardı, islendi. Orada burada küçük

ateşler parlak, rengârenk alevlerle yanıyor, bu yıkım alanına dehşetli bir parlaklık yayıyordu.

Alnındaki bir kesikten akan kanı silen Raistlin, sendeleyerek hızla toparlandı. Her ikisi de zayıflığın ölüm demek olduğunu bildiğinden düşmanı da ondan yavaş davranmamıştı. İki büyücü, titreyen ışıkta birbirlerine baktılar.

"Demek ki bu noktaya geldik!" dedi Fistandantilus boğuk ve kadim bir sesle "Rahat bir hayatın olabilir, o şekilde yaşamaya devam edebilirdin. Yaşlılığın zayıflığından ve yakışıksızlığından korurdum seni. Neden kendi sonun için bu kadar acele ediyorsun?"

"Biliyorsun," dedi Raistlin yavaşça, ağır ağır nefes alarak; gücü neredeyse tükenmişti.

Gözlerini Raistlin'in üzerinden ayırmadan Fistandantilus başıyla onayladı"Söylemiş olduğum gibi," diye mırıldandı yavaşça, "böyle bir şeyin olması çok acı.Birlikte çok şey yapabilirdik, sen ve ben. Şimdi..."

"Biri için yaşam. Diğeri için ölüm," dedi Raistlin. Elini uzatarak kantaşından pandantifi soğuk taş blok üzerine koydu. Sonra büyü sözlerini duydu ve kendisi de cevaben mırıldandığı sözlerle sesini yükseltti.

Çatışma uzun sürdü. Ellerinin altında yatmakta olan kara cüppeli büyücünün, hatıralarından çıkardığı görüntüleri seyreden, Kule'nin iki muhafızının kafası iyice karışmıştı. O ana kadar her şeyi Raistlin'in gözlerinden görmüşlerdi. Fakat iki büyükullanıcısı artık o kadar yaklaşmıştı ki Kule'nin koruyucuları çatışmayı her iki rakibin gözlerinden görebiliyorlardı.

Parmak uçlarından şimşekler çıkan kara cüppeli bedenler acıyla kıvranıyor, ıstırap ve hiddet çığlıkları, çatırdayan kaya ve ahşap sesleri arasına karışıyordu.

Büyülü ateşler, buzdan duvarları eritiyor, sıcak rüzgârlar tayfun gücüyle esiyordu. Alev fırtınaları koridorları süpürüyor, efendilerinin buyruğuyla Cehennemden fırlayan hayaletler ordusu, şatonun temellerini sallıyordu. Fistandantilus'un koca kara kalesi çatırdamaya, mazgallı siperlerinden taşlar yuvarlanmaya başlamıştı.

Derken, bir hiddet ve ıstırap çığlığıyla kara cüppeli büyücülerden biri yığıldı, ağzından kan boşandı.

Kim kimdi? Kim düşmüştü? Muhafızlar anlamak için deliler gibi bakındılar ama söylemek imkânsızdı.

37

Neredeyse bitmiş tükenmiş olan diğer büyücü, bir an için dinlendikten sonra kendisini yerde sürükleyebilmişti. Titreyen eli taş bloğa uzandı, el yordamıyla yokladıktan sonra kantaşından pandantifi bularak kaptı.Kara cüppeli büyücü son gücüyle pandantifi tutarak hâlâ hayatta olan kurbanının bedenin yanında diz çökmek için sürünerek gitti.

Yerdeki büyücü konuşamıyordu ama katilinin gözlerinin içine bakan gözleri o kadar korkunç bir lanette bulundu ki, işkence altındaki varlıklarının soğuğuna rağmen, Kule'nin iki muhafızı nispeten ısındılar.

Kantaşını tutan kara cüppeli büyücü tereddüt etti.Kurbanımn aklına o kadar yakındı ki konuşulmamış mesajı o gözlerden okuyabilmiş ve ruhu gördükleriyle irkilmişti. Ama ince dudakları kasıl-dı.Kukuletalı başını sallayıp, bir zafer sırıtışıyla, dikkatlice ve özenle, pandantifi, kurbanının kara cüppeli göğsüne bastırdı.

Yerdeki beden işkence altında bir ıstırapla kıvrandı, kan revan içindeki dudaklarından tiz bir çığlık guruldayarak çıktı. Sonra aniden çığlıklar kesildi. Büyücünün teni kuru bir kağıtmış gibi kırışarak çatladı, gözleri görmeden karanlığa dikildi. Yavaşça buruşup gitti.

Ürpererek iç çeken, kendisi de zayıf düşmüş, yaralanmış, ölüme yaklaşmış olan diğer büyücü, kurbanının bedeni üzerine yıkıldı. Fakat elindeki kantaşını sıkı sıkı tutuyor, damarlarında onu - zamanla- tamamen sıhhatine kavuşturacak olan taze bir kan dolaşıyordu. Aklında yüzlerce yılın gücü, büyüleri, nesilleri kapsayan harikalar ve vahşetlerin görüntüleri, bilgileri vardı. Ama orada bile ikiz bir kardeşin, paramparça olmuş bir bedenin, uzun, acı yüklü bir varlığın hatıraları vardı.

Bu ikisi içinde karıştıkça, yüzlerce garip, çelişkili hatıra içinde kabardıkça büyücü bu çatışmayla sersemledi. Rakibinin cesedi yanına çömelen galip kara cüppeli büyücü elindeki kantaşma baktı. Sonra dehşetle fısıldadı.

"Ben kimim?"

Böfttm 4

oş gözlerle bakan muhafızlar, Raistlin'in yanından kayarak uzaklaştılar. Kıpırdayamaya-cak kadar halsiz olan büyücü de, karanlığı yansıtan gözleriyle onlara baktı.

"Size şu kadarını söyleyeyim" -onlara sesi hiç çıkmadan konuşuyor ama söyledikleri onlar tarafından anlaşılıyordu- "bir daha bana dokunursanız sizi toza dönüştürürüm...onu dönüştürmüş olduğum gibi!"

"Tabii Efendimiz," diye fısıldadı sesler, solgun görüntüleri gölgeler içinde solup giderken.

"Ne..." diye mırıldandı Crysania, uykulu uykulu"Bir şey mi söyledin?" Başını adamın omzuna dayamış uyuyor olduğunu fark eden kız, şaşkınlık ve utançla kızararak, aceleyle doğrulup otur-du."Sa...sana bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

"Sıcak su" -Raistlin kendini yere bıraktı- "iksirim...için."

Crysania gözlerine giren siyah saçlarını yana çekerek, etrafına bakındı.Camlardan gri bir ışık sızıyordu.Işık, hayaletler misali tüten ince bir duman gibi olduğu için insanı pek rahatlatmıyordu.Bü-yücülük Asası hâlâ ışık yayıyor, gecenin karanlık şeylerini uzak tutuyordu.

Ama hiç sıcaklık vermiyordu. Crysania ağrıyan boynunu ovdu. Kaskatı kesilmiş, her yanı tutulmuştu, belli ki saatlerdir uyu-

yordu. Odaya hâlâ dondurucu bir soğuk hakimdi.Memnuniyetsiz-likle kararmış, soğuk ocağa baktı.

"Odun var," diye kekeledi, bakışları etrafta duran kırık mobilya parçalarına kayarak, "fakat ne kavım var, ne de çakmaktaşım. Ne yazık ki..."

"Kardeşimi uyandır!" diye hırladı Raistlin ve hemen zorlukla nefes almaya çalıştı. Bir şeyler söylemeye gayret etti ama eliyle dermansızca bir hareket yapmaktan ileriye gidemedi. Gözleri kızgınlıkla öyle bir parladı, yüzü hiddetle öyle bir çarpıldı ki telaşla ona bakan Crysania etrafındaki havadan da soğuk bir ürperti hissetti.

Raistlin yorgun bir halde gözlerini kapattı, eli göğsüne gitti. "Lütfen," diye fısıldadı ıstırap içinde, "ağrı... "

"Tabii," dedi Crysania kibarca, utançtan yerin dibine girerek. Her geçen gün böyle bir ağrıyla yaşamak nasıl bir şeydi kim bilir. İleri doğru uzanarak perdeyi omuzlarından çekti, dikkatlice altına sokuşturarak Raistlin'i örttü. Büyücü minnettarlıkla başını sallasa da konuşamamıştı. Sonra titreyen Crysania, odanın öbür yanında Caramon'un olduğu yere gitti.

Tam elini adamın omuzuna koyacaktı ki tereddüt etti. Ya hâlâ korse?, diye düşündü; ya da, ya görüyorsa ve Raistlin'i öldürmeye karar...karar verirse?

Fakat, tereddütü sadece bir an sürmüştü. Kararlılıkla elini adamın omzuna koyarak sarstı. Eğer öyle bir şey yaparsa, dedi kendi kendine ciddiyetle, onu durdururum. Bir kere yaptım, bir daha yaparım.

Daha adama dokunurken, karanlıkta pusuya yatmış, onun her hareketini izleyen soluk muhafızları fark etmişti.

"Caramon," diye seslendi hafifçe, "Caramon, uyan. Lütfen! Uyanman gerek..."

"Ne?" diye olduğu yerde doğrulan Caramon'un eli, hemen, gayri ihtiyari, artık yerinde bulunmayan kılıcının kabzasına gitmişti. Crysania'ya baktı; kız, çok hafif bir korkuyla birlikte, rahat bir nefes alarak adamın gördüğünü fark etti. Ama adam kıza boş boş, tanımadan bakıyordu; sonra aceleyle etrafına bakındı.

Sonra, Crysania, adamın kararan gözlerinde hatırladığını, gözlerinin meşum bir acıyla dolduğunu gördü. Adamın çene kemiğinin kasılışında, kendisine yönelen soğuk bakışlarda gördü, hatırladığını. Tam bir şey söyleyecekti -özür dileyecek, açıklayacak, azar-

layacaktı- ki adamın gözleri aniden endişeyle yumuşadı.

"Lady Crysania," dedi, doğrulup bedeni üzerindeki perdeyi çekerek, "donuyorsun! Al, şuna sarın."

Daha kız itiraz etmek için bir şey söyleyemeden Caramon onu sıkı sıkı sarıp sarmalayıverdi.Bunu yaparken bir kez daha ikiz kardeşine baktığını fark etti kız. Fakat bakışları, sanki kardeşi yokmuşçasına onu geçip gitmişti.

Crysania adamın kolunu yakaladı. "Caramon," dedi, "hayatlarımızı kurtardı. Bir büyü yaptı. Orada, karanlıktaki o şeyler, o söylediği için bizi rahat bıraktılar!"

"Çünkü kendilerinden birini tanıyorlar!" dedi Caramon sertçe, bakışlarını indirip kolunu kızdan kurtarmaya çalışarak. Ama Crysania, soğuk elinden çok bakışlarıyla onu sıkıca tutuyordu.

"Onu şimdi öldürebilirsin," dedi kızarak "Bak, çaresiz, zayıf. Tabii eğer öyle bir şey yaparsan hepimiz ölürüz. Ama sen zaten bunu yapmaya hazırdın öyle değil mi!"

"Onu öldüremem," dedi Caramon.Kahverengi gözleri cam gibi ve soğuktu; Crysania -bir kez daha- ikizler arasında hayret verici bir benzerlik gördü. "Gel artık kabul edelim, Saygıdeğer Kızkardeş, deneyecek olsam, beni yine kör ederdin."

Caramon kolunu çekip kızın elinden kurtardı.

"Birimizin en azından, adam gibi görmesi gerek," dedi.

Crysania, Loralon'un sözlerinin savaşçının iğneleyici ifadesinde yankılandığını duyarak hiddet ve utançla kızardığını hissetti. Kıza arkasını dönen Caramon, aceleyle ayağa kalktı.

"Bir ateş yakayım," dedi soğuk, sert bir sesle, "eğer" -eliyle havada bir hareket yaptı- "sevgili kardeşimin arkadaşları izin verir-
se.

"Sanırım vereceklerdir," dedi Crysania, kendisi de ayağa kalkarken aynı soğuk edayla. "Ben perdeleri...perdeleri yırtarken beni durdurmadılar." Ölümün, o gölgeleriyle sarılmış olmanın düşüncesi karşısında sesinin titremesine engel olamamıştı.

Caramon dönüp kıza baktı ve kızın aklına ilk kez olarak nasıl görünüyor olabileceği geldi. Çürümekte olan siyah kadife bir perdeye sarınmış, beyaz cüppesi yırtılmış, kanla lekenmiş, yerdeki toz ve külle kararmıştı. Gayri ihtiyari eli saçına gitti: Bir zamanlar o kadar düzgün, ihtimamla örülmüş, toplanmış saçlarına... Şimdi ise, salkım saçak yüzüne gözüne dökülüyordu. Yanaklarında, kurumuş gözyaşlarını, kiri, kanı hissedebiliyordu...

41

Utangaç bir halde yüzünü sıvazlayıp, saçlarını geri itmeye çalıştı. Sonra ne kadar boşuna bir hareket olduğunu ve ne kadar komik durduğunu düşünerek ve Caramon'un o acıyan bakışlarına daha da hiddetlenerek, kırılgan bir ağırbaşlılıkla kendini toparladı.

"Eee, artık o ilk karşılaştığın mermerden kız değilim," dedi kibirle, "nasıl ki, sen de o zamanki gibi sırılsıklam sarhoş değilsen. Belli ki ikimiz de yolculuğumuz boyunca bir iki şey öğrenmişiz."

"Ben öğrendiğimi biliyorum," dedi Caramon ciddiyetle.

"Öyle mi?" diye sertçe cevap verdi Crysania. "Acaba! Sen de -benim gibi- büyücülerin beni zaman içinde geriye, geri dönemeyeceğimi bile bile yolladıklarını mı öğrendin?"

Caramon kıza bakakaldı. Kız acı acı tebessüm etti.

"Hayır. Sen bu minik ayrıntının farkında değildin, ya da kardeşin öyle söyledi. Zaman aleti sadece tek bir insan tarafından kullanılabiliyordu, -kime verildiyse o kullanabiliyordu- yani sen! Büyücüler beni zaman içinde ölmem için geri yolladılar...çünkü benden korkuyorlardı!"

Caramon kaşlarını çattı. Ağzını açtı, kapattı, sonra başını salladı. "İstar'dan senin için gelmiş olan o elf ile birlikte ayrılabilirdin."

"Sen ayrılır miydin?" diye bilmek istedi Crysania. "Eğer elinden gelseydi kendi zamanımızda hayatından vazgeçer miydin? Hayır! Ben o kadar farklı mıyım?"

Caramon'un kaşları daha da çatıldı ve cevap vermeye başladı ama tam o sırada Raistlin öksürmeye başlamıştı. Büyücüye bakan Crysania içini çekip, "Bir ateş yaksan fena olmayacak, yoksa hepimiz yok olacağız," dedi.Hâlâ ayakta durmuş sessizce kıza bakan Caramon'a arkasını dönen kız, adamın ikiz kardeşinin yanına ilerledi.

Narin büyücüye bakan Crysania, adamın konuşulanları duyup duymadığını ve hâlâ bilincinin yerinde olup olmadığını merak etti.

Raistlin'in bilinci yerindeydi ama ikisi arasında geçenlerin farkına vardıysa bile, bu umurunda olamayacak kadar bitkindi. Çatlak kaseye biraz su döken Crysania, adamın yanına diz çöktü. Cüppesinin en temiz yerinden bir parça kopartarak adamın yüzünü sildi; adamın yüzü bu soğuk odada bile ateşle yanıyordu.

Arkasında, Caramon'un kırılmış tahta mobilya parçalarını topladığını ve ocağa yerleştirdiğini duyuyordu.

"Kolayca tutuşabilecek bir şeylere ihtiyacım var," diye mırıldandı koca adam kendi kendin " "Hah, şu kitaplar..."

42

Bunun üzerine Raistlin'in gözleri alevlendi, başı hareket etti, halsizce ayağa kalkmaya çalıştı.

"Yapma Caramon!" diye bağırdı Crysania telaşlanarak. Caramon elinde kitapla durdu.

"Tehlikelidir kardeşim!" dedi nefesi arasından Raistlin. "Büyü-kitapları! Onlara dokunma!" Sesi kesildi ama pırıltılı gözlerinin bakışları öyle belirgin bir endişeyle Caramon üzerindeydi ki, Caramon bile şaşırmıştı Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan koca adam kitabı elinden bırakarak masada bir şeyler aramaya başladı. Crysania, Raistlin'in rahatlayarak gözlerini yumduğunu gördü.

"Burada...Sanki... mektup bunlar," dedi Caramon, bir süre yerdeki kağıtları karıştırdıktan sonra. "Bunlar...bunlar olur mu?" diye sordu hırçınlıkla.

Raistlin bir söz söylemeden başıyla onayladı ve Crysania birkaç saniye içinde bir alevin çıtırtısını duydu. Kırık mobilyaların vernikli ahşabı hemen tutuşmuş, kısa bir süre sonra ateş, parlak, canlı bir ışıkla yanmaya başlamıştı. Gölgeye doğru bakan Crysania soluk yüzlerin çekildiklerini -ama ayrılmadıklarını- gördü.

"Raistlin'i ateşe yaklaştırmalıyız," dedi kız ayağa kalkarak, "bir iksirle ilgili bir şeyler söylemişti."

"Evet," diye cevap verdi Caramon ruhsuzca. Gelip Crysa-nia'nın yanında durarak, yerdeki kardeşine çevirdi bakışlarını. Sonra omuzlarını silkti. "Madem gitmek istiyor o zaman büyüyle kendisini oraya götürüversin."

Hiddetten Crysania'nın gözlerinde şimşekler çaktı. Dilinin ucuna gelen kırıcı sözlerle Caramon'a döndü ama Raistlin'den gelen mecalsiz bir hareketle alt dudağını ısırarak sustu.

"Büyümek için uygunsuz bir zaman seçtin kardeşim," diye fısıldadı büyücü.

"Belki," dedi Caramon yavaşça, yüzü kelimelere sığmaz bir hüzün yüklüydü. Başını sallayarak ateşin yanına gitti. "Belki artık hiç önemi kalmamıştır."

Raistlin'in bakışlarının kardeşini izlediğini gören Crysania, adamın çabucak belirip geçen, gizli bir tebessümle gülümsediğini ve memnuniyetle başını salladığını görünce hayret etti. Sonra, bakışlarını kıza çevirirken adamın tebessümü hızla yok oldu. Bir kolunu kaldırarak kıza yaklaşmasını işaret etti.

"Ayağa kalkabilirim," dedi nefes nefese, "yardımınla."

"Al, asana ihtiyacın olacak," dedi kız, elini asaya doğru uzata-

rak.

"Sakın ona dokunma!" diye emretti Raistlin, kızın elini kendi eline hapsederek. "Hayır," dedi daha kibar bir şekilde, sonunda nefesi kesilinceye kadar öksürerek. "Başka eller...dokunursa...ışığı gider..."

Gayri ihtiyari titreyen Crysania hızla etrafına bakındı. Kızı ve asanın ışığı dışında dolanıp duran titrek suretleri gören Raistlin başını salladı. "Hayır, bize saldıracaklarını zannetmiyorum," dedi yavaşça, Crysania kollarını adama dolayıp onu kaldırmaya çalışırken. "Kim olduğumu biliyorlar." Bu söze karşılık dudaklarını alayla büktü; boğulur gibi oldu. "Kim olduğumu biliyorlar," diye tekrarladı daha sertçe "ve ezip geçmeye cesaret edemezler. Fakat..." yeniden öksürürken bir eli kızın omzunda, diğer eliyle asasını kavramış bir halde ağırlığını Crysania'ya verdi "...asanın ışığını yanık tutmakta fayda var."

Büyücü konuşurken tökezlendi, neredeyse düşecekti. Crysania adamın soluklanması için bekledi. Kendi nefesi de normalden daha hızlı çıkıyor, duygularının karışık halini belli ediyordu. Raist-lin'in zorla çıkan nefesinin kaba hırıltısını duyan kız adamın zayıflığına çok acımıştı. Yine de yanı başındaki bedenin içinde yanan ateşi hissedebiliyordu. Büyü maddelerinin sarhoş edici kokulan duyuluyordu. - Gül yapraklan, baharatlar- Kara cüppesi de kızın eline yumuşacık, omuzlarındaki perdeden daha yumuşak geliyordu. Orada, ayakta duran adam, kızla göz göze geldi; bir an için gözlerinin ayna misali yüzeyinde bir çatlak oluştu ve kız ardındaki sıcaklığı, arzuyu gördü. Kızı kavramış olan elini gayri ihtiyari sıktı ve belli ki istemeden kızı kendisine doğru çekti.

Hem umutsuzca kaçıp gitmek, hem de o sıcacık kucakta sonsuza kadar kalmak isteyen Crysania kızardı. Hemen bakışlarını indirdi ama geç kalmıştı. Raistlin'in gerginleştiğini hissetti. Hiddetlenen adam elini çekti. Kızı iterek, dayanmak için asasına sarıldı.

Ama hâlâ çok zayıftı. Tökezlenerek düşmeye başladı. Crysania ona yardım etmek için davrandı ama aniden iri bir beden kendisiyle büyücü arasına giriverdi. Güçlü kollar Raistlin'i sanki bir çocuk-muşçasına kaldırıvermişti. Caramon kardeşini sürükleyip ateşin yakınına getirmiş olduğu minder dolu, yıpranmış, kararmış bir koltuğa taşıdı.

Crysania bir an için çalışma masasına dayanmakta olduğu yerden kıpırdanamadı. Ama karanlıkta, hem asanın, hem de ateşin dı-

şında tek başına kalmış olduğunu fark edince, hızla ateşe doğru yürüdü.

"Otur Lady Crysania," dedi Caramon başka bir koltuk çekip, elinden geldiğince üzerindeki tozu ve külü silkeleyerek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kız, her nedense gözlerini koca adamın gözlerinden sakınarak. Koltuğa çökerek, ateşin yanına doğru büzüştü ve sonunda kendisini biraz topladığını hissedinceye kadar gözlerini ateşe dikti durdu.

Etrafına bakacak hale gelince Raistlin'in koltuğa uzanmış, gözlerini kapatmış, bölük pörçük nefes aldığını gördü. Caramon, görünüşünden şöminenin külleri arasından çekip çıkartmış olduğu anlaşılan demir bir çaydanlık içinde biraz su ısıtıyordu. Tam çaydanlığın önünde durmuş, dikkatle suya bakıyordu. Ateşin ışığı altın zırhı üzerinde parlıyor, pürüzsüz, güneş yanığı teninden yansıyordu. Isınmak için koca kollarını esnettikçe kasları dalgalanıyordu.

Gerçekten de muhteşem bir yapısı var, diye düşündü Crysania; sonra da ürperdi. Bir kez daha, adamın gözünde ölüm, elinde kanlı kılıcıyla, lanetlenmiş Tapınağın altındaki odaya girişini görür gibi oldu.

"Su hazır," diye konuştu Caramon ve Crysania irkilerek, Kule'ye geri döndü.

"Dur iksiri ben hazırlayayım," dedi hemen, yapacak bir şeyi olduğu için minnettarlık duyarak.

Kız, kendisine yaklaştıkça Raistlin gözlerini açtı. Gözlere bakan kız kendi soluk, solgun, saçı başı dağınık aksinden başka bir şey görmedi. Adam hiçbir şey söylemeden küçük, kadife bir kese uzattı. Kız keseyi alırken, adam kardeşini işaret ettikten sonra bitkin bir halde kendini olduğu yere bıraktı.

Keseyi alan Crysania döndüğünde Caramon'un yüzüne ona yakışmayan bir ciddiyet veren, hayret ve hüzün karışımı bir ifadeyle, kendisini izlediğini fark etti.Bütün söylediği ise sadece, "Birkaç yaprağı bu fincana koyduktan sonra sıcak suyla doldur," olmuştu.

"Nedir bu?" diye sordu Crysania merakla.Keseyi açınca otların garip, acı kokularıyla burnu kırıştı. Caramon kızın tuttuğu fincana suyu döktü.

"Bilmiyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Raist her zaman otları kendi toplayıp harmanlar. Çok hastalanınca Par-Salian, sı...sınavdan sonra ona bir reçete vermişti. Çok kötü -kıza gülümsedi-

koktuğunu biliyorum, her halde tadı da çok daha berbattır." Bakışları neredeyse sevecenlikle kardeşine gitti. "Ama ona yararı oluyor." Sesi kabaca gıcırdar gibi çıktı. Hemen arkasını döndü.

Crysania dumanları tüten iksiri, titreyen ellerle fincana atılan ve şevkle dudaklarına götüren Raistlin'e uzattı.Bir yudum alan adam rahat bir iç çektikten sonra, bir kez daha, koltuğunun minderleri arasına bıraktı kendini.

Garip bir sessizlik oldu. Caramon yine ocağa bakıyordu. Raistlin de alevlere bakarak, bir yorumda bulunmadan iksirini içiyordu. Crysania da kendi koltuğuna dönerek, diğer ikisinin yapıyor olması gerektiğini düşündüğü şeyi, yani düşüncelerini bir araya toplayıp, neler olduğunu çözmeye çalışmaya başladı.

Birkaç saat önce lanetli şehirde, Tanrıların gazabıyla ölmeye mahkum olmuş bir şehirdeydi. Mutlak bir ruhsal ve fiziksel çöküntünün eşiğindeydi. O zaman bunu kabul etmese de şimdi bunu kabul ediyordu. İnancının çelikten duvarlarının ruhunu çevrelediğine nasıl da inanmıştı. Utanç ve pişmanlıkla bu duvarın çelikten olmadığını gördü artık. Çelik değil, buzdandı. Buz, gerçeğin çetin ışığı altında erimiş, onu ortaya çıkarmış, korunmasız bırakmıştı. Eğer Raistlin olmasaydı, daha orada, İstar'da yok olup gidecekti.

Raistlin... Yüzü kızardı. Bu, hiç mücadele etmek zorunda kalacağı aklına bile gelmeyen bir şeydi: Aşk, tutku... Yıllar önce genç bir adamla nişanlanmış ve adamdan oldukça da hoşlanmıştı. Ama adama aşık olmamıştı. Aslında hiçbir zaman aşık olmamıştı...çocuklara anlatılan masallardaki gibi bir aşkla. Başka bir insanla o kadar sarmalanmış olmak ona insanın sakınması gerektiği bir acizlik, bir sakatlık gibi geliyordu. Tanis Yarımelf in ona kendi karısı Laurana'yla ilgili söylemiş olduğu bir şey geldi aklına; nasıl demişti? "O gittiğinde sağ kolumu yitirmiş gibi hissediyorum kendimi..."

Aman ne romantik bir saçmalık, diye düşünmüştü o zamanlar. Ama şimdi kendi kendine soruyordu, o da Raistlin için öyle hissetmemiş miydi? Düşünceleri İstar'daki son güne, o korkunç fırtınaya, çakan şimşeklere ve kendisini nasıl aniden Raistlin'in kollarında bulduğuna gitti. Kalbi bir kez daha o güçlü kollara duyduğu özlemin ani sızısıyla kasıldı. Ama aynı zamanda keskin bir korku, garip bir reddediş de vardı.İstemeden adamın gözündeki o hummalı pırıltıyı, fırtınada karşısındaki sevincini hatırladı; sanki fırtınayı bizzat kendi davet etmiş gibi.

Üzerine sinmiş olan büyü bileşenlerinin garip kokusu gibiydi:

baharatların ve gülün hoş kokusuna karışmış, çürümekte olan yaratıkların insanın içini bayıltan, kükürdün keskin kokusu. Bedeni, adamın teması için ölüp bitse bile, ruhundaki bir şey dehşetle geri çekiliyordu...

Caramon'un karnı gümbürtüyle guruldadı. Ölümcül bir sessizliğe sahip odadaki bu ses, insanı yerinden sıçratabilirdi.

Düşünceleri dağılarak başını kaldıran Crysania koca adamın utançtan mosmor olduğunu gördü. Aniden kendi açlığını hatırlayan Crysania -en son ne zaman bir lokma yemeği yutabildiğim bile hatırlamıyordu- gülmeye başladı.

Caramon kıza kuşkuyla baktı, belki de kızın isterik olduğunu düşünüyordu. Koca adamın yüzündeki şaşkın ifade karşısında, Crysania, daha da fazla güldü. Aslında gülmek kız için iyi olmuştu. Odadaki karanlık sanki geri çekilmiş, ruhundaki gölgeler kalkmıştı. Kız neşeyle gülüyordu; sonunda kızın neşesinin bulaşıcı doğası nedeniyle kıpkırmızı yüzüyle, başını sallaya sallaya Caramon da gülmeye başladı.

"Böylece Tanrılar bize insan olduğumuzu hatırlatıyor," dedi Crysania konuşabilecek hale gelince, gözlerindeki yaşı silerek." İşte buradayız, hayal edilebilecek en dehşet verici yerde, pusuda, bizi bütün olarak yutmak için bekleyen yaratıklarla kuşatılmış bir halde ve bütün düşünebildiğim nasıl aç olduğum!"

"Yiyeceğe ihtiyacımız var," dedi Caramon ağırbaşlılıkla, aniden ciddileşerek. "Ve eğer burada uzun süre kalacaksak adam gibi giysilere." Kardeşine baktı. "Burada ne kadar kalacağız?"

"Fazla değil," diye cevap verdi Raistlin. İksirini içmeyi bitirmişti ve daha şimdiden sesi daha güçlüydü. Soluk yüzüne biraz renk gelmişti. "Dinlenecek, gücümü geri kazanacak ve çalışmalarımı tamamlayacak zamana ihtiyacım var. Bu hanımın da" -parıltılı bakışları Crysania'ya kaydı, kız adamın sesindeki bu ani yabancı ton karşısında ürperdi- "Tanrısıyla iletişim kurup inancını

tazelemeye ihtiyacı var. O zaman Kapı'ya girmeye hazır olacağız. O zaman da kardeşim, sen istediğin yere gidebilirsin."

Crysania, Caramon'un sorgulayan bakışlarını hissetti ama Raistlin'in o korkunç Kapı'dan geçip Cehennem'e gitmelerinden, Karanlıklar Kraliçesi ile karşılaşmalarından, o kadar serinkanlılıkla ve sakin söz etmesi içini dondurmuş olduğu halde, bunu, yüzüne hiç aksettirmemişti. Caramon'un gözlerine bakmayı reddetmiş, o yüzden gözlerini ateşe dikmişti.

Koca adam içini çekip boğazını temizledi. "Beni eve mi yollayacaksın?" diye sordu ikizine. "Eğer gitmek istediğin yer orasıysa..."

"Evet," dedi Caramon, sesi derin ve sertti. "Tika'ya dönmek istiyorum ve Tanis'le...konuşmak istiyorum." Sesi titredi. "Bir şekilde.. .Tas'm orada, İstar'da...ölümünü açıklamak zorundayım."

" Tanrılar adına Caramon," diye kesti sözünü Raistlin, ince eliyle sinirlenmiş gibi bir hareket yaparak, "o hantal bedeninde gizlenmiş, erişkin birinin ışığını, gördük zannetmiştim! Kuşkusuz döndüğünde Tasslehoff u, bir yandan senin gözündeki sürmeyi çalarken, bir yandan da mutfağında oturmuş Tika'yı o aptal hikayelerinden birini bitirip birini anlatarak eğlendirirken bulacaksın!"

" Ne?" Caramon'un yüzü soldu, gözleri açıldı.

"Dinle beni kardeşim!" diye tısladı Raistlin, parmağını Cara-mon'a sallayarak. "Kender, Par-Salian'ın büyüsünü bozduğunda kendisini zaten mahkum etmiş olmuştu. Onun, cücelerin ve gnomeların ırkından gelenlere uygulanan, zaman içinde yolculuk yasaklarında, çok haklılar aslında. Bir kaza sonucu, kaderin garip bir rastlantısı sonucu, Tanrı Reorx'un dikkatsizliği yüzünden yaratılmış olduklarından bu ırklar, -Tanrılar tarafından ilk yaratılmış ırklar olan- insanlar, elfler ve ogreler gibi zamanın akışı içinde değillerdir.

"Bu yolla, dikkatsizce ağzımdan kaçırdığım zaman kenderin de hemen uyanıp anladığı gibi kender zamanı değiştirebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim! Eğer niyetlendiği gibi Afet'i durdura-bilseydi neler olabileceğini kim tahmin edebilirdi? Belki de, Afet bir yerde, dünyayı onun gelişine hazırlamak ve ona meydan okuyabilecek gücü vermek için yollanmış olduğundan, kendi zamanımıza döndüğümüzde, Karanlıklar Kraliçesinin bütün ihtişamıyla, hiçbir karşılık görmeden saltanat sürdüğünü görürdük..."

"Yani onu öldürdün!" diye sözünü kesti Caramon, boğuk bir sesle.

"Ona aleti almasını söyledim" -Rasitlin sözleri yutuyordu- "nasıl kullanılacağını öğrettim ve eve yolladım!" Caramon gözlerini kırpıştırdı.

"Öyle mi yaptın?" diye sordu kuşkuyla.

Raistlin içini çekerek başını koltuğun minderlerine yasladı. "Öyle yaptım ama senin inanmanı beklemiyorum kardeşim." Elleri, üzerindeki cüppeyi güçsüzce didikleyip duruyordu. "Neden inanasın ki?"

"Biliyor musun," dedi Crysania yavaşça, "sanki zelzele başlamadan önceki o son korkunç anlarda Tasslehoff u gördüğümü hatırlıyorum. Benimle...Kutsal Oda'da benimle birlikteydi."

Raistlin'in gözlerini bir çizgi halinde açtığını gördü. Adamın pırıltılı bakışı bir an için düşüncelerini çelip, kızın kalbini deşip, irkilmesine neden oldu.

"Devam et," diye sıkıştırdı Caramon.

"Bu...büyülü aletin elinde olduğunu...hatırlıyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. O konuda bir şeyler söyledi." Crysania elini alnına götürdü. "Ama ne olduğunu düşünemiyorum. Her...her şey o kadar korkunç ve karışık ki. Ama...aletin kendisinde olduğunu söylediğine eminim!"

Raistlin hafifçe tebessüm etti. "Lady Crysania'ya inanırsın herhalde kardeşim." Adam omuzlarını silkti. "Paladine'ın rahibesi yalan söylemez."

"Yani Tasslehoff evde mi? Şu anda?" dedi Caramon, bu hayret verici bilgiyi sindirmeye çalışarak. "Geri döndüğümde de onu bulacağım..."

"... hem de senin şahsi eşyalarının çoğuyla yüklenmiş, sağ salim bir halde," diye bitirdi sözünü Raistlin hoşnutsuzlukla. "Ama artık dikkatimizi daha acil meselelere çevirmemiz gerek. Haklısın kardeşim. Yiyecek ile bizi sıcak tutacak giysilere ihtiyacımız var ve hiç birini burada bulamayacağımız da belli. Afet'ten yüz yıl sonraki bir zamana geldik. Bu Kule" -elini salladı- "bütün o yıllar boyunca terk edilmişti. Burası, cesedi hala altımızdaki kapının parmaklıklarına geçmiş duran büyükullamcısının lanetiyle çağırılmış olan karanlığın yaratıkları tarafından korunuyor. Etrafında Shoi-kan Korusu yetişti ve Krynn üzerinde bu koruya girmeye cüret edecek kimse yoktur."

"Ben hariç hiç kimse tabii ki. Hayır, kimse içeri giremez. Ama muhafızlar içimizden birinin -mesela senin kardeşim- gitmesini engellemez. Sen, Palanthas'a gidip yiyecek ve giyecek alacaksın. Büyüyle yapabilirdim ama şu anda benim -yani Lady Crysania ile benim- Kapı'dan gireceğimiz ana kadar geçecek zamanda, gereksiz enerji harcamayı göze almıyorum."

Caramon'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Bakışları isle kararmış pencereye, düşünceleri pencerenin ötesindeki, hakkında korkunç öykülerin anlatıldığı Shoikan Korusu'na gitti.

"Seni koruması için yanma bir tılsım vereceğim kardeşim," diye ekledi Raistlin can sıkıntısıyla, Caramon'un yüzündeki korku ifadesini görerek. "Aslında bir tılsıma ihtiyacın var ama sana Koru'da yardımcı olsun diye değil. Burası çok daha tehlikeli. Muhafızlar sözümü dinlerler ama senin kanına da susamış haldeler. Ben olmadan bu odadan dışarı adımını atma. Bunu unutma. Sen de Lady Crysania."

"Peki bu...bu Kapı nerede?" diye sordu Caramon aniden.

"Yukarıdaki laboratuvarda, Kule'nin tepesinde," diye cevap verdi Raistlin. "Kapılar büyücülerin kurabilecekleri en güvenli yerlerde olurlardı, çünkü senin de tahmin edebileceğin gibi son derece tehlikelidirler!"

"Yani büyücülerin hiç ellememeleri gereken şeyleri kurcalamaları gibi," diye homurdandı Caramon. "Tanrılar adına, ne diye Cehennem'e bir Kapı açmışlar?"

Parmaklarının ucunu birleştiren Raistlin gözlerini ateşe dikerek, sanki onu anlama gücüne sahip yegâne varlıklar onlarmış gibi alevlere konuştu.

"Bilgiye duyulan açlıkla birçok şey yaratılmıştı. Kimisi, hepimizin işine yarayan iyi şeylerdi. Elinde tuttuğun bir kılıç Caramon, erdem ve doğruluğu savunarak masumları korur. Fakat diyelim ki kız kardeşimiz Kitiara'nın elinde kılıç, eğer kız kardeşimizin canı isterse masumların kellelerini ikiye yarar. Bu kılıcı yaratanın bir suçu mudur?"

"Hı..." diye başladı Caramon ama ikizi onu duymamazlığa geldi.

"Uzun zaman önce, Rüyalar Çağı'nda Krynn üzerinde büyükul-lanıcılarma saygı gösterilip, büyünün gelişmesi sürerken, Yüksek Büyücülük'ün beş Kule'si, bu dünyanın kendisi olan cehaletin kara denizindeki bir fener gibi duruyordu. Buralarda büyük büyücüler, herkesin çıkarı için çalışıyordu. Daha da büyük işler için planlar yapılmıştı. Kim bilir belki şimdi rüzgârla uçuyor, ejderhalar gibi havada süzülüyor olabilirdik. Belki bu rezil dünyadan ayrılıp başka dünyalara yerleşirdik, çok uzak...çok uzaklardaki... dünyala-

Sesi yumuşayıp, sakinleşti. Caramon ile Crysania onun ses tonundan etkilenip, büyüsünün yarattığı görüntüye kapılarak sessiz kaldılar.

Büyücü içini çekti. "Ama bu olmayacaktı. Büyük eserlerini bir

an önce yaratmak için aceleci davranan büyücüler, birbirleriyle, öyle kullanışsız, arageçiş büyülerine ihtiyaç duymadan, bir Kule'den diğerine doğrudan iletişim kurmaları gerektiğine karar vermişlerdi. Böylece Kapılar oluşturulmuştu."

"Başardılar mı?" Crysania'mn gözleri merakla parladı.

"Başardılar!" dedi Raistlin, burun bükerek. "Rüyalarında bile tahayyül edemedikleri şekilde üstelik" -sesi kısıldı- "kâbuslarının hatta. Çünkü Kapı sadece tek bir adımda birbirlerinden uzaktaki Kule'ler ve büyükuleleri arasında gidip gelinmesine olanak sağlamakla kalmamış...benim tarikatımdaki beceriksiz birinin talihsizce fark etmiş olduğu gibi, Tanrıların diyarlarına da ulaşılmasını sağlamıştı."

Aniden titreyen Raistlin, kara cüppesine daha da sıkı sarınarak ateşe yaklaştı.

"Sadece kendi istediği zaman ölümlü insanları yoldan çıkartan Karanlıklar Kraliçesi tarafından yoldan çıkartılarak" -Raistlin'in yüzü solmuştu- "Tanrıçanın diyarına gitmek için Kapı'yı kullandı ve Tanrıçanın ona vaad ettiği ödülü aldı, her gece, rüyalarında..." Raistlin acı, alaycı bir kahkahayla güldü, "...aptal! Ona ne olduğunu kimse bilmiyor. Ama Kapı'dan bir daha hiç geri gelmedi. Öte yandan Kraliçe geçti. Ve onunla birlikte ejderha orduları geldi..."

"İlk Ejderha Savaşları!" dedi Crysania, nefesi kesilerek.

"Evet, benim yolumdan disiplinsiz, denetimsiz biri tarafından başımıza musallat edildi. Baştan çıkarılmaya izin veren biri..." Susan Raistlin, düşüncelere dalarak ateşe baktı.

"Ama ben bunu hiç duymamıştım!" diye itiraz etti Caramon. "Efsanelere göre, ejderhalar bir araya gelerek..."

"Senin tarih bilgin yatma zamanı anlatılan masallarla sınırlıdır kardeşim!" dedi Raistlin sabırsızca. "Ve bu da, ejderhalar hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Bağımsız, mağrur,

ben merkezci ve herhangi bir savaş girişiminde bulunmak için koordine olmaları bir yana, bir akşam yemeği hazırlamak için bile hiçbir şekilde bir araya gelemeyecek tabiatta olan yaratıklardır. Hayır, Kraliçe tam o sırada tüm haşmetiyle dünyaya gelmişti, bizim savaşımızda-ki gibi sadece gölgesi değil. Dünyaya savaş açmış ve sadece Hu-ma'nın büyük fedakârlığı sayesinde geri sürülebilmişti."

Raistlin durdu, ellerini dudaklarına götürerek düşündü. "Kimisi Huma'nın Ejderhamızrağını, efsanede anlatıldığı gibi, Tanrıçayı fiziksel olarak yok etmek için kullanmadığını söyler. Daha ziyade

mızrağın, Tanrıçayı, Kapı'ya geri sürüp Kapı'yı mühürlemek gibi büyülü bir özelliği vardı. Huma'mn onu geri sürebilmesi gerçeği, kraliçenin, -bu dünyada- zayıf olduğunun kanıtıdır." Raistlin gözlerini ayırmadan ateşe bakıyordu. "Eğer Tanrıça Kapı'dan girdiğinde biri -onu sadece geri sürecek değil, onu tamamen yok edebilecek gerçek güce sahip biri- olsaydı o zaman tarih baştan yazılabilirdi işte."

Kimse konuşmadı. Crysania alevlere dikti bakışlarını, belki de başbüyücüyle aynı şaaşalı hayali görüyordu. Caramon ikizinin yüzüne baktı.

Raistlin'in bakışları aniden alevlerden ayrılarak, net, soğuk bir yoğunluğa odaklandı. "Yarın, daha güçlü olunca, laboratuvara tek başıma çıkacağım" -sert bakışları hem Crysania, hem de Cara-mon'u taradı- "ve hazırlıklarıma başlayacağım. Siz lady, kendi Tanrınızla iletişim kurmaya başlasanız fena olmaz."

Crysania gergin bir halde yutkundu. Ürpererek koltuğunu ateşe yaklaştırdı. Fakat, birden, Caramon ayağa kalkmış, önünde duruyordu. Uzanarak güçlü elleriyle kızın kollarını tutarak gözlerine bakması için zorladı.

"Bu çılgınlık hanımefendi," dedi; sesi yumuşak ve müşfikti. "Seni bu karanlık yerden götüreyim! Korkuyorsun...korkmak için de nedenlerin var! Belki Par-Salian'ın Raistlin hakkında söylediği her şey doğru değildi. Belki benim de onun hakkında düşündüğüm her şey doğru değildir. Belki onu yanlış değerlendirmişimdir. Ama şunu tüm netliğiyle görüyorum: Korkuyorsun ve ben seni suçlamıyorum! Bırak Raistlin bunu tek başına yapsın! Bırak Tanrılara o kafa tutsun...eğer istediği buysa! Ama sen onunla gitmek zorunda değilsin! Yuvana dön! Gel, seni kendi zamanımıza götüreyim, buradan uzaklaştırayım."

Raistlin konuşmadı ama düşünceleri Crysania'nın aklında, en az adamın kafasındaymış gibi yankılandı. Kralrahip'i duydun! Kendin onun hatasını bildiğini söyledin! Paladine seni destekliyor. Bu karanlık yerde bile senin dualarını kabul ediyor. Sen onun seçilmişisin! Kralra-hip'in başarısız olduğu yerde, sen zafere ulaşacaksın! Benimle gel Crysania. Bu bizim yazgımız!

"Korkuyorum," dedi Crysania, kibarca Caramon'un ellerini üzerinden çekerek. "Ve benim için endişelenmen de beni gerçekten çok duygulandırdı. Ama benim bu korkum, savaşıp yenmem gereken bir zayıflığım. Paladine'in yardımıyla bunun da üstesinden ge-

leceğim...kardeşinle birlikte Kapı'dan geçmeden önce."

"Öyle olsun," dedi Caramon dönerek, ağır bir biçimde.

Raistlin gözlerinde veya sesinde yankısını bulmayan karanlık gizli bir tebessümle gülümsedi.

"Evet Caramon, artık," dedi iğneleyici bir tonda, "anlamaktan yoksun olduğun, üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmayı bitirdiysen, yolculuğun için hazırlansan iyi olacak. Şu anda sabahın ilerleyen vakitlerindeyiz. Pazarlar -böylesine nahoş zamanlarda kurulan pazarlar- anca açılıyordun" Elini siyah cüppesindeki bir cebe atan Raistlin birkaç madeni para çıkartarak bunları kardeşine attı. "Bunlar bizim ihtiyaçlarımız için yeterlidir."

Caramon hiç düşünmeden paraları tuttu. Sonra, Crysania'nın onu İstar Tapınağı'nda kardeşine bakarken gördüğü aynı ifadeyi takınarak tereddüt etti; kız, ne korkunç bir nefret...ne korkunç bir sevgi, diye düşündüğünü hatırladı.

Sonunda Caramon bakışlarını indirerek parayı kemerine soktu.

"Yanıma gel Caramon," dedi Raistlin yavaşça.

"Neden?" diye mırıldandı Caramon, aniden kuşkulanarak.

"Eh, boğazındaki demir tasma meselesi var. Hâlâ sokaklarda köleliğin bir işaretiyle mi dolaşmak istersin? Ayrıca bir de tılsım var." Raistlin sonsuz bir sabırla konuşuyordu. Caramon'un tereddüt etmeye devam ettiğini görünce, ekledi, "Bu odayı tılsımın olmadan terk etmeni tavsiye etmem. Ama yine de karar senin..."

Hâlâ gölgelerin içinden onları dikkatle izleyen soluk yüzlere bakan Caramon kardeşinin önüne gitti, ellerini göğsünde kavuşturdu. "Şimdi sırada ne var?" diye homurdandı.

"Önümde diz çok!"

Caramon'un gözleri hiddetle çakmak çakmak oldu. Dilinin ucuna keskin bir küfür geldi ama yan gözle Crysania'ya bakınca, sözleri yuttu.

Raistlin'in soluk yüzü hüzünlenmiş gibiydi. İçini çekti. "Yoruldum Caramon. Ayağa kalkacak gücüm yok. Lütfen..."

Çenesini kenetlenircesine sıkan Caramon, narin, kara cüppeli ikiziyle aynı boya gelecek şekilde, yere diz çökmek için, yavaşça al-çaldı.

Raistlin hafifçe bir söz söyledi. Demir tasma ikiye yarılıp, Caramon'un boynundan takırtıyla yere düştü.

"Daha da yaklaş," dedi Raistlin.

Yutkunup boynunu ovan Caramon söyleneni yaptı ama karde-

sine hiddetle bakıyordu. "Bunu Crysania için yapıyorum," dedi, sesi gergindi. "Eğer sadece ikimiz olsaydık, bırakırdım bu kötü yerde çürüyesin!"

Ellerini uzatan Raistlin, şefkatli, neredeyse okşar gibi bir hareketle ellerini ikizinin başının iki yanına koydu. "Öyle mi yapardın kardeşim?", diye sordu büyücü hafifçe, sözler bir nefes gibi çıkmıştı. "Beni bırakır miydin? Orada, İstar/da...beni gerçekten öldürecek miydin?"

Caramon hiç cevap veremeden bakakaldı. Sonra Raistlin eğilerek kardeşini alnının ortasından öptü. Caramon sanki kor gibi bir demirle dağlanmış gibi geri çekildi.

Raistlin ellerini bıraktı.

Caramon ona acıyla baktı. "Bilmiyorum!" diye mırıldandı kesik kesik. "Tanrılar yardımcım olsun...bilmiyorum." Her yanım sarsan bir hıçkırıkla ellerini yüzüne kapattı. Başı kardeşinin kucağına gömüldü.

Raistlin kardeşinin kahverengi, kıvırcık saçlarını okşadı. "Tamam, tamam Caramon," dedi kibarca. "Sana tılsımı verdim. Karanlığa ait şeyler sana zarar veremez, ben burada olduğum sürece."

Böfüm

aramon çalışma odasına açılan kapıda durarak, ötesindeki koridorun karanlığına baktı; fısıltılarla ve gözlerle canlı bir karanlıktı bu. Yanında, bir eli ikizinin kolunda duran, bir elinde Büyücülük Asasını taşıyan Raistlin vardı.

"Her şey yoluna girecek kardeşim," dedi Raistlin, yavaşça. "Bana güven."

Caramon yan gözle ikizine baktı. Onun bakışını gören Raistlin alaycı bir edayla gülümsedi. "Bunlardan birini seninle yollayacağım," diye devam etti büyücü ince eliyle işaret ederek.

"Gelmemelerini tercih ederim!" diye mırıldandı Caramon, kaşlarını çatarak, yanındaki bedensiz gözlerin bir çifti kendisine biraz daha yaklaşırken.

"Ona refakat et," diye emretti Raistlin gözlere. "Benim korumam altındadır. Beni görüyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?"

Gözler saygıyla bakışlarını yere indirdikten sonra soğuk ve korkunç bakışlarını Caramon'a çevirdiler. Koca savaşçı ürperdikten sonra son bir kez daha Raistlin'e bakınca kardeşinin yüzünün daha ciddi ve sert bir ifade aldığını gördü.

"Muhafızlar seni emniyet içinde Koru'dan geçirecek. Ama ora-

dan ayrıldıktan sonra korkman için daha çok neden var. Dikkatli ol kardeşim. Şehir iki yüz yıl sonraki güzel, huzurlu halinde değil. Şu anda, sefalet içinde sokaklarda, bulabildikleri her yerde yaşayan mülteciler dolduruyor şehri. Her sabah kaldırım taşlan üzerinden yük arabaları gümbürdeyerek geçip bir gece önce ölenleri topluyor. Orada sadece çizmelerini alabilmek için seni öldürebilecek adamlar var. Her şeyden önce bir kılıç al ve görünecek şekilde elinde taşı." "Şehre gidince şehir için üzülürüm," diye kestirdi Caramon. Hızla döndü ve pek başarılı olamasa da hemen omzunun hizasında yüzüp duran, solgunca parlayan gözleri görmemezliğe çalışarak, koridordan yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Raistlin, kardeşi ve muhafız, asanın büyülü ışığının menzilinden çıkıp da gürültülü karanlık tarafından yutuluncaya kadar durup arkalarından seyretti. Kardeşinin, ağır ayak takırtılarının sesi dahi, duyulmayıncaya kadar bekleyen Raistlin, dönerek yeniden çalışma odasına girdi.

Lady Crysania sandalyesinde oturmuş, pek başarılı olamasa da parmaklarıyla düğüm düğüm olmuş saçlarını taramaya çalışıyordu. Görülmeden sessizce kıza yaklaşan Raistlin, kara cüppesindeki ceplerinden birinden bir avuç ince beyaz kum çıkarttı. Kızın arkasından yaklaşan büyücü elini kaldırarak kumun kızın siyah saçlarına dökülmesini sağladı.

"Ast tasark simiralan krynawi," diye fısıldayınca Raistlin, neredeyse hemen Crysania'nın başı önüne düştü, gözleri kapandı ve derin, büyülü bir uykuya daldı. Kızın önüne gelen Raistlin uzun süre kıza baktı.

Göz yaşlarının lekelerini ve kanı, yüzünden temizlemiş olmasına rağmen, kızın, uzun kirpiklerinin altındaki mavi gölgelerden, dudağındaki bir kesikten ve solgunluğundan, karanlıkta yaptığı yolculuğun izleri anlaşılabiliyordu. Elini uzatan Raistlin kızın büklümler halinde gözlerine düşen saçlarını kibarca geri çekti.

Oda ateşle ısındıkça Crysania battaniye olarak kullandığı kadife perdeyi yana atmıştı. Yırtık pırtık olmuş, kanla lekelenmiş beyaz cüppesi boynundan açılmıştı. Raistlin derin ve düzenli nefes alış verişiyle yükselip alçalan kumaşın altından kızın göğüslerinin yumuşak kavislerini görebiliyordu.

"Ben de diğer erkekler gibi olsaydım, benim olurdu," dedi yavaşça.
Eli kızın yüzü yanındaydı; kızın kara, canlı saçları parmakları-
na dolanıyordu.

"Ama ben diğer erkekler gibi değilim," diye mırıldandı Raistlin. Kızın saçını bırakarak, kadife perdeyi kızın omuzları ve uyuyan bedeni üzerine çekti. Crysania, belki de görmekte olduğu tatlı bir düş nedeniyle gülümsedi, koltuğuna iyice yerleşti, başını koltuğun koluna dayarken, ellerini yanağının altına yastık yaptı.

Raistlin'in eli kızın yüzünün pürüzsüz cildi üzerinde gezindi, aklına canlı hatıralar getirdi. Titremeye başladı. Bütün yapması gereken uyku büyüsünü tersine çevirmek, kızı kollarına almak ve ona, buraya gelmeleri için büyü yaparken nasıl sarıldıysa öyle sarılmaktı. Caramon dönünceye kadar bir saatleri olurdu...
"Ben diğer erkekler gibi değilim," diye homurdandı Raistlin. Hemen yanından uzaklaştı; soğuk bakışları muhafızların çakmak çakmak, dikkatli gözleriyle karşılaştı.

"Ben yokken ona bakın," dedi çalışma odasının kuytu köşelerindeki karanlık gölgeler içinde dolanıp duran, gözle görülmeyen hayaletlerin birkaçına. "Siz ikiniz," dedi uyandığında yanında olan iki hayalete, "bana eşlik edin."

"Tabii efendimiz," diye mırıldandı iki hayalet. Asanın ışığı üzerlerine düştükçe, kara cüppelerinin belli belirsiz silueti seçilebiliyor-du.

Koridora adımını atan Raistlin arkasında kalan çalışma odasının kapısını dikkatle kapattı. Asayı sıkıca kavrayıp tek bir söz söyleyince hemen Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesindeki laboratuvara gidiverdi.

Karanlıktan çıkıp daha tam maddeleşmemişti ki bir saldırıya uğradı.

Etrafında haykırmalar, hiddetli ulumalar çığlık çığlığa yükseliyordu. Kemik beyazı parmaklar boğazına uzanıp, cüppesini çekiştirip parçalarken, karanlık şekiller havada ok gibi vızıldıyor, asanın ışığına girmeye cüret ediyordu. Saldırı o kadar ani ve hızlı olmuştu, nefret hissi de o kadar yoğundu ki Raistlin neredeyse denetimini yitiriyordu.

Ama kendisine olan hakimiyetini hemen kazandı. Asasını geniş bir daire halinde döndürüp, yüksek sesle kaba büyü sözcükleri söyleyerek hayaletleri geri sürdü.

"Konuşun onlarla!" diye emretti yanındaki iki muhafıza. "Onlara kim olduğumu söyleyin!"
"Fistandantilus," dediklerini duydu kulaklarındaki uğultu ara-

sından, "...daha bildirilmiş olduğu zamanda gelmediği halde... büyülü bir deney sonucu..."

Zayii düşüp başı dönen Raistlin, bir sandalyeye doğru tökezleyerek kendini sandalyeye bıraktı. Böylesi şiddetli bir saldırıya karşı tedbir almadığı için kendine; bir kez daha kendisini yarı yolda bıraktığı için narin bedenine lanetler yağdırarak, yüzündeki çentik çentik bir yaradan akan kanı silerek, bayılmamak için büyük bir uğraş verdi.

Bu senin işin Kraliçem. Düşünceleri bir acı bulutunun içinden çı
kıp geldi. Benimle açıktan açığa savaşmaya cesaret edemiyorsun, l
Senin için bu varlık -yani kendi varlık düzlemimde- çok güçlüyüm, r
Bu dünyada ayak basacak bir sağlam basamağın var. Daha şimdi- j
den Mabet o çarpık haliyle Neraka'da belirdi bile. Kötü ejderhaları j
uyandırdın. İyi ejderhaların yumurtalarını çalıyorlar. Fakat Kapı!
kapalı duruyor, Kaynak Taşı' da kendini feda eden bir aşk tarafın
dan tıkanmış. Bu da senin hatandı. Çünkü şimdi, bizim düzlemimi- <
ze girmekle bizim de seninkine girmemizi olanaklı kıldın! Henüz,
sana ulaşamıyorum...sen de bana ulaşamazsın...Ama bir zaman ge

lecek...bir zaman gelecek... l
"İyi değil misiniz Efendimiz?" diye geldi ürkek bir ses yakınından. "Size zarar vermelerini engelleyemediğimiz için özür dilerim ama öyle hızlı hareket ettiniz ki! Lütfen bizi affedin. Size yardım
edelim..."
"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok!" diye hırladı Raistlin, öksüre-'
rek. Göğsündeki ağrının azaldığını hissetti. "Beni biraz rahat bira- l
kın...Bırakın dinleneyim. Diğerlerini buradan sürün." "
"Tabii efendimiz."
Gözlerini kapatıp, o korkunç baş dönmesinin ve ağrının geçme- , sini bekleyen Raistlin bir saat kadar karanlıkta oturarak bir kez daha planlarını aklında geçirdi. Kendisini hazırlamak için iki haftalık kesintisiz bir istirahata ve çalışmaya ihtiyacı vardı. Bu zamanı burada rahatlıkla bulabilirdi. Crysania onu ...kız, Kapı'yı açmaya ve ardındaki korkunç Muhafızlarla savaşmaya yardım etmesi için, Pa-ladine'ın gücünü çağırarak, onu gönülden izlerdi, zevkle izlerdi. \
Kapıdan girmeye hazır olduğunda gücünün doruğunda olacak-,'j
ti: Krynn üzerinde gelmiş geçmiş en büyük başbüyücü! j
Düşünce onu rahatlatarak enerjisini tazeledi. Sonunda başının j dönmesi yatışarak, ağrısı azaldı. Ayağa kalkarak hızla şöyle bir et-1 rafa bakındı. Hemen tanıdı tabii ki. Daha önce, şu andan iki yüz yıl '
58
sonra girdiği zamandakiyle aynı görünüyordu. O zaman tüm gücüyle gelmişti...kehanetteki gibi. Kapılar açılmıştı, kötü muhafızlar onu saygıyla karşılamış...ona saldırmamıştı.
Laboratuvarın içinden ilerlediği sırada Büyücülük Asası yolunu aydınlatırken Raistlin etrafa merakla bakındı. Garip, akıl karıştırıcı değişiklikler dikkatini çekmişti. Her şey tamamen, bundan iki yüzyıl sonra geleceği zamanda olduğu gibi olmalıydı. Fakat şimdi sağlam görünen bir ibriği o zaman kırık bulmuştu. Şu anda geniş tahta masada bulunan bir büyükitabını da yerde bulmuştu.
"Muhafızlar eşyaları karıştırıyor mu?" diye sordu onunla kalan ikisine. Koca laboratuvarm en arkasına, Hiç Açılmayan Kapı'ya doğru giderken cüppesi bileklerine sürterek hışırdıyordu.
"Yo, hayır Efendimiz," dedi biri şaşırarak. "Hiçbir şeye dokunma iznimiz yok."
Raistlin omuzlarım silkti. İki yüzyıl içinde bu tür şeyleri hesaba katmaya değmeyecek kadar çok şey olurdu. "Belki de bir deprem," dedi kendi kendine, büyük Kapı'nın durduğu gölgelere yaklaşırken konu üzerindeki ilgisini kaybederek.
Büyücülük Asası'nı kaldırarak, büyülü ışığı önüne yolladı. Gölgeler laboratuvarm uzak köşesine, üzerinde platinden beş ejderha başının yontusunun bulunduğu ve Krynn üzerinde hiçbir anahtarın açamayacağı, koca gümüş-çelik yüzüyle, Kapı'nın bulunduğu köşeye çekildiler.
Raistlin asasını yükseltti...ve nefesi kesildi. Uzun süre, nefesi ciğerlerinde ıslık çalıp düşünceleri fokurdayıp kaynarken, elinden bakmaktan başka bir şey gelmedi. Sonra hiddetinin ve gazabının tiz çığlığı, Kule'nin karanlığının yaşayan dokusunu yırttı.
Kule'nin karanlık koridorlarında yankılanan çığlık o kadar korkunçtu ki kötü muhafızlar, belki de korkunç Kraliçe'lerinin üzerlerine saldırdığını düşünerek gerisin geri gölgelerine sindiler.
Caramon, çığlığı, Kule'nin altındaki kapıdan girerken duymuştu. Ani bir dehşetle titreyen adam, elindeki paketi düşürmüş ve yine titreyen ellerle yanında getirdiği meşaleyi tutuşturmuştu. Sonra koca savaşçı, yalın kılıç ikişer ikişer merdivenleri çıkmaya başladı.
Çalışma odasına dalınca Lady Crysania'nın etrafına uykulu bir korkuyla baktığını gördü.
"Bir çığlık duydum..." dedi kız gözlerini ovuşturup ayağa kal-
59
karak.
"Sen iyi misin?" dedi Caramon nefes nefese.
"Tabii ki iyiyim," dedi kız hayret ederek, adamın ne düşündüğünü fark ederek. "Bağıran ben değildim. Uyumuş kalmışım. Ses beni uyandırdı..."
"Raist nerede?" diye bilmek istedi Caramon.
"Raistlin!" diye tekrarladı kız; telaşlanarak Caramon'u ittirip yolunu açmaya çalıştığında adam kadını yakaladı.
"İşte bu yüzden uyumuşsun," dedi adam asık bir yüzle, ince beyaz kumu kızın saçından silkerek. "Uyku büyüsü."
Crysania gözlerini kırpıştırdı. "Ama neden..."
"Öğreneceğiz."
"Savaşçı," dedi soğuk bir ses, neredeyse tam kulağının dibinden.

Savrulurcasına geri dönen Caramon, Crysania'yı arkasına çekip, kara cüppeli hayaletimsi şekil, karanlık içinden çıkıp, biçim alırken kılıcını kaldırdı. "Büyücüyü mü arıyorsun? Yukarıda, laboratuvarda. Yardıma ihtiyacı var ve bizim ona dokunmamız yasaklandı."
"Ben giderim," dedi Caramon, "tek başıma."
"Ben de seninle geliyorum," dedi Crysania. "Seninle geleceğim," diye tekrarladı sertçe, Caramon'un kaş çatmasına karşılık.
Caramon tam tartışacaktı ki, kadının, Paladine'ın bir rahibesi olduğunu, daha önce bir kez gücünü bu karanlık güçlere karşı kullandığını hatırlayarak, biraz kabaca da olsa, omuzlarını silkti ve pes etti.
"Ona dokunmamanız emredildiğine göre, ona ne oldu?" diye sordu Caramon hayalete sertçe, Crysania ile birlikte onu karanlık koridorda izlerken. "Yanımdan uzaklaşma," diye mırıldandı Crysania'ya ama böyle bir şey söylemesine gerek bile yoktu.
Daha önce, karanlık, insana canlıymış gibi geliyordu oysa sim-1 di, çığlıktan rahatsız olmuş muhafızlar koridorlara üşüşüp koşuştururken gümbür gümbür gümbürdüyordu. Pazardan giysiler alıp kendini ısıtacak bir şeyler giymiş olmasına rağmen Caramon, hayaletlerin ölmeyen bedenlerinden akan soğukla titriyordu. Yanında Crysania' da o kadar titriyordu ki, zor yürüyordu.
"Meşaleyi ben tutayım," dedi kız sıkmış olduğu dişleri arasından. Meşaleyi kıza veren Caramon kıza sağ koluyla sarılarak onu yanına çekti. Kız da adamın koluna yapıştı; her ikisi de hayaletin

ardından merdivenleri çıkarken, birbirlerinin canlı tenlerinde teselli buluyordu.
"Ne oldu?" diye sordu adam tekrar ama hayalet cevap vermedi. Sadece döner merdiveni işaret etmekle yetindi.
Kılıcı sol elinde, yani hep kılıç kullandığı elinde tutan Caramon ile Crysania hayaleti, hayalet merdivenlerden yukarı kaydıkça ve meşalenin ışığı dans edip, dalgalandıkça takip ettiler.
Sanki bitmeyecekmiş gibi gelen bir tırmanıştan sonra Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesine vardılar; her ikisinin de her yanı ağrıyordu; her ikisi de korkmuş, korkudan iliklerine kadar donmuşlardı.
"Dinlenmemiz gerekiyor," dedi Caramon hissizleşmiş dudakları arasından, dudakları o kadar hissizleşmişti ki söylediği anlaşılmıyordu. Crysania gözleri kapalı ona dayanmıştı; zar zor nefes alıyordu. Caramon, kendisinin de bir basamak daha çıkamayacağını düşünüyordu; ki aslında fiziksel olarak mükemmel bir kondisyondaydı.
"Raist...Fistandantilus nerede?" diye sordu Crysania kekeleyerek, nefesi iyi kötü düzelir gibi olduktan sonra.
"İçeride." Hayalet yeniden işaret etti, bu kez kapalı bir kapıyı ve daha o işaret ederken kapı sessizce açıldı.
Odadan buz gibi bir hava, Caramonun saçını dağıtıp, Crysa-nia'nın cüppesini savurarak karanlık bir dalga halinde aktı. Bir an için Caramon hareket edemedi. O odadan gelmekte olan kötülük hissi çok baskındı. Fakat eli Paladine'ın madalyonunu sıkı sıkı kavramış olan Crysania ileri doğru yürümeye başladı.
Uzanan Caramon onu geri çekti. "Önce ben gireyim." Crysania ona yorgun bir edayla gülümsedi. "Bunun dışında herhangi bir durumda savaşçı," dedi, "sana bu ayrıcalığı veririm. Ama burada, benim tutmakta olduğum madalyon da en az senin kılıcın kadar alt edilmesi zor bir silahtır."
"Herhangi bir silaha ihtiyacınız yok," diye açıkladı hayalet soğukça. "Efendimiz size bir zarar gelmemesini emretti bize. Onun isteklerine uyarız."
"Ya öldüyse?" diye sordu Caramon sertçe, Crysania'nm yanında korkudan kaskatı kesildiğini hissederek.
"Ölmüş olsaydı," diye cevap verdi hayalet gözleri parlayarak, "ılık kanlarınız dudaklarımızda olurdu. Şimdi girin."
Crysania ile birbirlerine yapışacak kadar yaklaşmış olan Cara-61
mon tereddütle laboratuvara girdi. Crysania meşaleyi kaldırdı, her ikisi de durmuş etraflarına bakarken tepelerinde tuttu.
"Orada," diye fısıldadı Caramon, ikizler arasında doğuştan var olan yakınlık sayesinde laboratuvarın arkasında, yerde belli belirsiz yatan kara yığını bularak.
Korkularını unutan Crysania aceleyle ilerledi; Caramon daha yavaş izliyor, gözleri dikkatle karanlığı tarıyordu.
Raistlin yan yatmış, yüzündeki kan çekilmişti. Işığı gitmiş olan Büyücülük Asası kendisinden biraz uzakta duruyordu, sanki hiddet anında, Raistlin onu fırlatmış atmış gibi. Uçuşu sırasında belli ki bir sürahiyi kırmış, bir büyükitabını yere düşürmüştü.

Meşaleyi Cramon'a uzatan Crysania büyücünün yanına diz çökerek Raistlin'in nabzını kontrol etti. Nabzı zayıf ve düzensizdi ama yaşıyordu. Rahat bir nefes alan kız başım salladı. "İyi. Ama anlayamıyorum. Ona ne oldu?"

"Fiziksel olarak incinmedi," dedi hayalet, onlara doğru uçup gelerek. "Laboratuvarın bu tarafına, sanki bir şey arıyormuş gibi geldi. Sonra bir kapıdan söz ederek bu tarafa yürüdü. Asasını kaldırarak şu anda yattığı yerde durdu ve tam önüne baktı. Sonra çığlık attı, asasını fırlattı, yere yığıldı, bayılıncaya kadar da hiddetle lanetler yağdırıp durdu."

Kafası karışan Caramon meşaleyi daha da kaldırdı. "Ne oldu acaba?" diye mırıldandı. "Burada bir şey yok ki! Çıplak, boş bir duvardan başka!"

Borum 6

asıl oldu?" diye sordu Crysania yavaşça, odaya girerken. Başındaki beyaz kukuletayı geri çeken kız, Caramon'un pelerinini omuzlarından alabilmesine olanak sağlamak için bağcıklarını açtı.

"Huzursuz," diye cevap verdi savaşçı, gölgeli köşeye bir göz atarak. "Senin geri dönmen için sabırsızlanıyordu."

İçini çeken Crysania dudaklarını ısırdı. "Daha iyi haberlerim olmuş olmasını dilerdim," diye mırıldandı.

"Ben olmadığına memnunum," dedi Caramon asık bir yüzle, Crysania'nm pelerinini katlayıp bir sandalyenin arkasına koyarken. "Belki bu delice fikirden vazgeçer de eve döner."

"Yapamam..." diye başladı Crysania ama sözü kesildi.

"Eğer siz ikiniz, orada karanlıkta her ne yapıyorsanız, bitirdiy-seniz hanımefendi, belki gelip bana neler bulduğunu anlatırsınız."

Crysania kıpkırmızı kesildi. Caramon'a huzursuzca bir bakış attıktan sonra, ateşin yanındaki bir ot şiltenin üzerinde yatan Raist-lin'e doğru hızlıca seğirtti.

Büyücünün öfkesinin bedeli ağır olmuştu. Caramon onu çalışma odasının boş duvarı önünde yatarken bulduktan sonra labora-tuvardan çıkartıp taşımıştı. Crysania yere bir yatak yaptıktan sonra Caramon'un kardeşine, hasta çocuğuna bakan bir annenin ihti-

mamıyla bakarken, seyretmekten başka bir şey yapamamıştı.Çün-kü koca adamın bile narin ikizi için yapabileceği çok az şey vardı. Raistlin bir günden fazla baygın yatmış, uykusunda garip sözler sayıklamıştı. Bir kere uyanıp, dehşetle haykırmış ama hemen sonra dolanmakta olduğu kim bilir hangi karanlıklarsa, ona geri dönmüştü.

Caramon'un bile dokunmaya cesaret edemediği ve laboratuvar-da bırakmak zorunda kaldığı asanın ışığından mahrum oldukları için Crysania ile Caramon, Raistlin'in yakınlarına büzüşmüş, oturmuşlardı. Ateşi tüm parlaklığıyla canlı tutuyorlardı ama her ikisi i de Kule'nin, durmuş onları seyreden muhafızlarının gölgelerinin farkındaydılar.

Sonunda Raistlin uyandı. İlk nefesiyle Caramon'a iksirini hazırlamasını emretti; bunu içtikten sonra muhafızlardan birini yollayıp asayı getirtebilmişti. Sonra Crysania'yı yanına çağırdı.

"Astinus'a gitmelisin," diye fısıldadı.

"Astinus!" diye tekrarladı Crysania anlayamadan, hayret içinde. "Tarihçi mi? Ama nasıl...anlayamıyorum..."

Raistlin'in gözleri pırıldadı, soluk yanağında bir noktaya hum- l malı bir parlaklıkla bir renk gelmişti. "Kapı burada değil!" diye hır- * ladı güçsüz bir hiddetle dişlerini sıkarak. Elleri kasıldı ve neredeyse hemen öksürmeye başladı. Hiddetle Crysania'ya baktı.

"Zamanımı ahmakça sorularla boşa harcamam! Git, o kadar!" diye emretti o kadar büyük bir hiddetle ki kız olduğu yerde büzülerek, irkildi. Raistlin kendisini yere bırakıp, nefes almaya çalıştı.

Caramon, Crysania'ya endişeyle baktı. Kız çalışma masasına yürüyerek, görmeyen gözlerle masa üzerinde duran yıpranmış, kararmış büyükitaplarma bakmaya başladı.

"Dur bir dakika hanımefendi," dedi Caramon yavaşça ayağa kalkıp kıza doğru giderek. "Gitmeyi düşünmüyorsun değil mi? Bu Astinus da kimin nesi? Ayrıca bu Koru'dan zarar görmeden geçebilmeyi nasıl düşünüyorsun?"

"Tılsımım var," diye mırıldandı Crysania, "ilk...ilk karşılaştığı
mız zaman kardeşin tarafından bana verilmişti. Astinus'a gelince,
o, Palanthas' m Büyük Kütüphanesi'nin bekçisidir, Krynn Tari- l
hi'nin Tarihçi'si." '

"Senin zamanında öyle olabilirdi ama şimdi burada olmayacaktır!" dedi Caramon sinirlenerek. "Kafanı kullan hanımefendi!" "Kullanıyorum," diye sözünü kesti Crysania, adama hiddetle

bakarak. "O, Yaşı Olmayan Astinus diye bilinir. Krynn üzerine ilk ayak basan o olmuş, söylencelere göre; son ayrılacak olan da O olacakmış."
Caramon kıza kuşkuyla baktı.
"Geçtikçe, bütün tarihi kaydediyor. Geçmişte olmuş olan ve halen olmakta olan her şeyi biliyor. Fakat" -Crysania, Raistlin'e endişeyle baktı- " geleceği göremez. O yüzden bize ne gibi bir faydası olabileceğini bilemiyorum."
Hâlâ kuşku içinde olan ve belli ki kızın anlattığı çılgın hikayenin yarısına bile inanmayan Caramon, uzun süre kızın gitmesine karşı çıkarak ikna etmeye çalıştı. Fakat gitmek, gittikçe Crysania'nın daha çok aklına yatıyordu; sonunda Caramon bile başka çaresi olmadığını fark etti. Raistlin iyileşeceğine daha da kötüleşiyor-du. Teni ateşle tutuşmuştu, zaman zaman anlaşılmaz baygınlıklar geçiriyordu, yeniden kendine geldiğinde neden hâlâ Crysania'nın Astinus'u görmeye gitmediğini kızarak bilmek istedi.
Böylece kız Koru'nun ve en az Koru kadar ürkütücü olan Palanthas sokaklarının dehşetini göze almıştı. Şimdi de büyücünün yatağı kenarına diz çökmüş, -kardeşinin yardımıyla- oturmaya çalışan, pırıltılı bakışları heyecanla kıza dikilmiş büyücüyü kalbi ezilerek seyrediyordu.
"Her şeyi anlat bana!" diye emretti kabaca. "Aynen olduğu şekliyle. Hiçbir şeyi atlama."
Hiçbir söz söylemeden başıyla onaylayan, Kule'den yapmış olduğu dehşet verici yürüyüşün sarsıntısını üzerinden atamamış olan Crysania sakinleşip, düşüncelerini toparlamak için kendisini zorladı.
"Büyük Kütüphane'ye gittim ve...ve Astinus'u görmek istedim," diye başladı kız, sinirli bir şekilde, daha önce giymekte olduğu, kan revan içinde kalmış olan beyaz cüppesi yerine Caramon'un ona almış olduğu sade, beyaz elbisesinin kırışıklıklarını eliyle düzelterek.
"Aestheticler beni içeri almak istemediler ama onlara Pa-ladine'ın madalyonunu gösterdim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, bu onların kafalarını iyice karıştırdı." Gülümsedi. "Eski Tanrılardan bir işaret gelmeyeli bir yüzyıl olmuştu,o yüzden sonunda biri Astinus'a haber vermek için aceleyle ayrıldı.
"Bir süre bekledikten sonra onun bütün gün, bazen de gecenin ilerleyen vakitlerine kadar oturup dünyanın tarihini kaydettiği odasına götürüldüm." Crysania, aniden Raistlin'in bakışlarının yo-

ğunluğundan korakarak duraksadı. Sanki elinde olsa, sözleri kızın kalbinden koparıp alacaktı.
Kendini toparlamak için biraz başka tarafa bakan kız bakışları ateşin üzerindeyken devam etti.
"Odaya girdim, o...o orada oturmuş, yazıyor, beni görmemezliğe geliyordu. Sonra yanımda olan Aesthetic adımı yüksek sesle bildirdi, senin bana söylememi söylemiş olduğun şekilde, 'Tarinius Hanedanı'ndan Crysania' diye. Son-
Kız belli belirsiz kaşlarını çatarak durdu.
Raistlin kıpırdandı. "Ne ?"
"O zaman Astinus bakışlarını kaldırdı," dedi Crysania kafası karışmış bir ses tonuyla, Raistlin'e bakmak için başını çevirerek. "Yazı yazmayı bırakarak, kalemini masanın üzerine bıraktı. Ve bana, öylesine gümbürtülü bir sesle 'Sen!' dedi ki yerimden hopladım, benimle gelen Aesthetic neredeyse bayılıyordu. Ama daha ben bir şey söyleyemeden, ne demek istediğini, hatta beni nasıl tanıdığını soramadan kalemini eline aldı ve -henüz yazmış olduğu sözlere dönerek- onları çizip sildi!"
"Çizip sildi," diye tekrarladı Raistlin düşünceli düşünceli, gözleri kararmış ve dalmış bir halde.
"Çizip sildi," diye mırıldandı, kendisini ot şiltesine bırakırken.
Raistlin'in kendi düşüncelerine daldığını gören Crysania, adam yeniden kıza bakıncaya kadar sessiz kaldı.
"Ondan sonra ne yaptı?" diye sordu büyücü cılız bir sesle.
"Hatayı yapmış olduğu yerin üzerine bir şey yazdı, tabii yaptığı şey bir hata idiyse. Sonra bakışlarını yine bana kaldırdı, kızacağını düşündüm. Aeshetic de aynı şeyi düşünmüş olmalı çünkü onun da titrediğini hissettim. Fakat Astinus oldukça sakindi. Aest-hetici göndererek bana oturmamı söyledi. Sonra bana, neden geldiğimi sordu.
"Ona, Kapı'yı aradığımızı söyledim. Senin tembih etmiş olduğun gibi Kapı'nın Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde bulunduğuna dair bilgiler edindiğimizi ama araştırınca elimizdeki bilginin yanlış olduğunu anladığımızı söyledim. Kapı yerinde yoktu.
"Sanki bu onu hiç şaşırtmamış gibi başını salladı. 'Kralrahip Ku-le'yi ele geçirmeye kalktığında Kapı'nın yeri değiştirildi. Tedbir olarak tabii ki. Zamanla Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne geri gelebilir ama şimdi orada değil.'

" 'Nerede o halde?' diye sordum.
"Uzun bir süre bana cevap vermedi. Sonra..." Burada Crysania kekeleyerek korkuyla Caramon'a baktı, sanki adamın kendisini kötü bir şeye alıştırmasını ister gibi.
Kızın bakışlarını gören Raistlin ot şilte üzerinde doğruldu. "Söyle bana!" diye bilmek istedi sertlikle.
Crysania derin bir nefes aldı. Bakışlarını başka yöne çevirebilirdi ama Raistlin, zayıflığına rağmen onu bileğinden yakalamıştı; kız adamın, o ölümcül elinden kurtulamıyordu.
"Bu tür bilgilerin sana pahalıya patlayacağını soy..söyledi. Herkesin -onun bile- bir bedeli varmış."
"Bana pahalıya mı mal olacakmış!" diye tekrarladı Raistlin, duyulmayacak biçimde gözleri alev alev.
Adam elini, kızın canını gittikçe yakacak şekilde sıkarken Crysania boşu boşuna kurtulmaya çalıştı.
"Bedeli neymiş?" diye bilmek istedi Raistlin.
"Senin bileceğini söyledi!" dedi Crysania nefesi kesilerek. "Bunu ona çok önceden söz vermiş olduğunu söyledi."
Raistlin kızın bileğini bıraktı. Crysania adamdan uzaklaşıp, Ca-ramon'un acıyan bakışlarından da kaçınarak kolunu ovdu. Koca adam hemen ayağa kalkarak, iri adımlarla uzaklaştı. Onu ve Crysa-nia'yı yok sayarak yüzü solan ve asılan Raistlin, yıpranmış minderlerine gömüldü; gözleri aniden kararmış ve gölgelenmişti.
Crysania ayağa kalkarak, kendisine bir bardak su koymak için gitti. Fakat elleri o kadar titriyordu ki, çoğunu masanın üzerine döktüğü için, sürahiyi yerine bırakmak zorunda kaldı. Onun peşinden giden Caramon, yüzünde ciddi bir ifadeyle, suyu koyarak bardağı kıza uzattı.
Bardağı dudaklarına kaldıran Crysania aniden Caramon'un bakışlarının bileğine gittiğini fark etti. Bakışlarını bileğine indiren kız, teninde Raistlin'in elinin izlerini gördü. Bardağı masaya geri bırakan Crysania aceleyle elbisesinin koluyla bileğini örttü.
"Beni incitmek istememişti," dedi, Caramon'un sert, sessiz bakışına cevaben. "Acısı onu sabırsız yapıyor. Onunkinin yanında bizim ıstırabımız ne ki? Mutlaka bütün insanlar içinde en çok sen anlarsın bunu. Daha geniş olan bakış açısına o kadar kaptırmış ki kendisini, başkalarının canını ne zaman yaktığını fark edemiyor."
Dönerek Raistlin'in yattığı yere giderek, görmeyen gözlerle ateşe bakmaya başladı.

"Ah, gayet iyi biliyor," diye mırıldandı Caramon kendi kendline. "Ben de yeni fark etmeye başladım...her zaman biliyormuş!"
Krynn'in Tarihçisi Palanthaslı Astinus, odasında oturmuş yazıyordu. Geç, çok geç olmuştu, aslında Karanlıksaat'i bile geçmişti. Aestheticler çoktan Büyük Kütüphane'nin kapılarını kapatıp sürgülemişlerdi. Gün boyunca çok az kişi içeri kabul edilirdi, gecıe ise hiç kimse. Fakat o anda Kütüphane'ye giren ve karanlık bir s>uret halinde Astinus'un önünde duran adam için sürgüler ve kilitllerin hiçbir anlamı yoktu.
Tarihçi bakışlarını kaldırmadı. "Nerede kaldığını merak etrmeye başlamıştım," diyerek yazmaya devam etti.
"İyi değildim," diye cevap verdi suret kara cüppesi hışırdarken. Sanki aklına gelmiş gibi hafifçe öksürdü.
"Kendini daha iyi hissediyorsun umarım?" Astinus hâlâ başını kaldırmamıştı.
"Yavaş yavaş sağlığıma kavuşuyorum," diye cevap verdi sıuret. "Birçok şey gücümü zorluyor."
"O halde otur," diye düşüncesini belirtti Astinus, gözlerini işinden ayırmadan, tüy kaleminin arkasıyla bir sandalyeyi işaret «ederek.
Suret, yüzünde çarpık bir tebessümle sandalyeye doğru, jpay-takça giderek oturdu. Birkaç dakika boyunca odaya, sadece Astinus'un kaleminin hışırtısı ve ara ara kara cüppeli davetsiz musafi-rin öksürüğüyle bozulan bir sessizlik hakim oldu.
Sonunda Astinus kalemini bırakarak, ziyaretçisinin bakışlarına karşılık vermek için bakışlarını kaldırdı. Ziyaretçisi kara kuku leta-sını yüzünden geri itti. Uzun süre adamı seyreden Astinus bendi kendine başını salladı.
"Bu yüzü hatırlamıyorum Fistandantilus ama gözlerini tamıyo-rum. Gerçi gözlerinde garip bir şey var. Derinliklerinde geleceği görüyorum. Demek ki zamanın efendisi oldun ama kehanetteki gibi tam gücünle gelmedin."
"Adım Fistandantilus değil, Ölümsüz Kişi. Adım Raistlin; b>u da olanlar için yeterli bir açıklama." Raistlin'in yüzündeki tebesısüm yok oldu, gözleri kısıldı. "Ama tabii ki sen bunu biliyorsun, öyle değil mi?" Eliyle işaret etti. "Mutlaka aramızdaki son çatışma kaydedilmiştir..."
"Çatışmayı kaydettiğim gibi ismi de kaydettim," dedi Astıinus

soğuk bir edayla. "Giriş bölümünü görmek ister misin...Fistandantilus?"
Raistlin kaşlarını çattı, gözleri tehlikeli bir biçimde parıldadı. Fakat Astinus istifini bozmadan duruyordu. Sırtını sandalyesinde dayamış başbüyücüyü sakin bir edayla inceledi. "İstediğim şeyi getirdin mi?"
"Getirdim," diye yanıtladı Raistlin sertçe. "Yapımı bana acı verdi ve gücümü emdi, yoksa daha önce gelirdim."
O zaman, ilk kez olarak Astinus'un soğuk, yaştan yoksun yüzünde bir duygu belirtisi parladı. Raistlin, kara cüppesinin katlarını yavaşça açıp göğüs boşluğunda asılı duran boş, kristal bir küreyi gözler önüne sererken şevkle uzandı.
Astinus dahi böylesine bir manzara karşısında hayretini gizleyememişti ama belli ki bu bir gözbağından başka bir şey değildi ve bir hareketle Raistlin kürenin ileri doğru havada yüzmesini sağladı. Diğer eliyle kara kumaşla yeniden göğsünü örtmüştü.
Küre kendisine yaklaştıkça Astinus ellerini kürenin üzerine koyarak sevgiyle okşadı. Adamın temasıyla küre ay ışığıyla doldu; gümüş, kırmızı hatta siyah ayın garip aurası bile görülebiliyordu. Ayların altında görüntüler birbirini kovalıyor dönüp duruyordu.
"Biz burada otururken bile zamanın geçip gittiğini görüyorsun," dedi Raistlin, sesinde kasıtsız bir gurur vardı. "Ve böylece Astinus, artık etrafındaki dünyada olup bitenleri öğrenmek için, öte düzlemlerden gelen, görünmeyen habercilerine bel bağlamak zorunda değilsin. Artık bu andan itibaren, kendi gözlerin, senin habercilerin olacaklar."
"Evet! Evet!" dedi Astinus nefes nefese; küreye bakan gözleri yaşarmış, kürenin üzerindeki elleri titremeye başlamıştı.
"Evet, şimdi sırada bu bedelin karşılığı var," diye devam etti Raistlin soğuk bir edayla. "Kapı nerede?"
Astinus bakışlarını küreden kaldırdı. "Tahmin edemiyor musun Geleceğin ve Geçmişin Efendisi? Tarih kitaplarını okudun..."
Raistlin hiç konuşmadan Astinus'a baktı; yüzü neredeyse bir ölüm maskesi halini alıncaya kadar gittikçe solup, buz kesti.
"Haklısın. Tarih kitaplarını okudum. Demek ki Fistandantilus o yüzden Zhaman'a gitti," dedi başbüyücü sonunda.
Astinus tek bir kelime etmeden başıyla onayladı.
"Dergoth Bozkırlarında bulunan büyülü kale Zhaman...dağ cücelerinin yurdu olan Thorbardin yakınlarında. Zhaman dağ cüce-

leri tarafından denetim altında tutulan topraklar içinde," diye devam etti Raistlin, sesi sanki bir kitaptan okuyormuş gibi ifadeden yoksundu. "Ve şu sıralarda, kuzenleri tepe cüceleri de -Afet'ten beridir dünyayı yutmuş olan kötülük tarafından sürülerek- kadim dağ yurtlarında kendilerine sığınacak bir yer talep etmek için oraya gidiyor."
"Kapı'nın yeri..."
"...Zhaman'ın zindanlarının derinliklerinde," dedi Raistlin buruk bir edayla, "burada Fistandantilus Büyük Cüce Savaş'ında savaşmıştı..."
"Savaşacak..." diye düzeltti Astinus.
"Savaşacak, diye mırıldandı Raistlin, "onun felaketini getirecek olan savaş!"
Büyücü sessizleşti. Sonra aniden ayağa kalkarak, Astinus'un çalışma masasına ilerledi. Ellerini kitabın üzerine koyarak, kitabı kendine doğru çevirdi. Astinus onu soğukkanlı, yansız bir ilgiyle inceliyordu.
"Haklısın," dedi Raistlin, parşömenin üzerindeki ıslak yazıyı gözleriyle tararken. "Ben gelecekten geldim. Senin kaleme almış olduğun şekliyle Tarihçe'ni okudum. Bazı bölümlerini en azından. Bu girişi okuduğumu da hatırlıyorum...oraya yazacak olduğun girişi." Boş alanı göstererek ezberinden tekrarladı. " 'Karanlıksaat 30'a düştükten Sonra, bu tarihte, Fistandantilus bana Geçmekte Olan Zaman Küresi'ni getirdi.' "
Astinus cevap vermedi. Raistlin'in eli titremeye başladı. "Bunu yazacak mısın?" diye ısrar etti, hiddeti sesinde duyuluyordu.
Astinus duraksadıktan sonra, omuzlarını hafifçe silkerek razı oldu.
Raistlin içini çekti. "Öyleyse, daha önce yapılmamış olan hiçbir şey yapmıyorum!" Eli aniden kasıldı; yeniden konuşmaya başladığında sesi kendisini kontrol altında tutmak için harcadığı gayret nedeniyle gergindi.
"Birkaç gün önce Lady Crysania sana geldi. İçeriye girdiğinde senin yazıyor olduğunu ve onu gördükten sonra bir şeyleri sildiğini, söyledi. Bana onun ne olduğunu göster."

Astinus kaşlarını çattı.
"Göster!" Raistlin'in sesi çatladı, neredeyse bir hırlama gibi çıktı. Havada asılı kalmış gibi duran küreyi masanın bir tarafına geçiren Astinus, gönülsüzce ellerini kristal yüzeyden çekti. Işık söndü,

küre karardı ve boşaldı. Arkasına uzanan tarihçi kocaman, deri kaplı bir cilt çıkarttı ve hiç tereddüt etmeden istenen sayfayı buldu.
Kitabı Raistlin'in göreceği şekilde çevirdi.
Başbüyücü, yazılı olan şeyi okuduktan sonra düzeltmeyi de okudu. Doğrulduğunda, ellerini kara cüppesinin kolları içinde kavuştururken, cüppesi hışırdadı; yüzünde bir ölüm solukluğu vardı ama sakindi.
"Bu zamanı değiştirir."
"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Astinus soğuk bir edayla. "Onun yerine kız geldi, o kadar. Eşit bir değişim. Zaman, rahatsız edilmeden akmaya devam ediyor."
"Beni de birlikte mi götürüyor?"
"Nehirlerin akışını içine bir çakıl taşı atarak değiştirebiliyorsan o başka," diye dikkat çekti Astinus hoşnutsuzlukla.
Raistlin ona bakarak aceleyle, kısaca, gülümsedi. Sonra küreyi işaret etti. "Bak Astinus," diye fısıldadı, "çakıl taşına bak! Hoşça kal, Ölümsüz Kişi."
Aniden odada Astinus'tan başka kimse kalmamıştı. Tarihçi düşüncelere dalarak sessizce oturdu. Sonra kitabına dönerek, bir kez daha, Crysania girdiğinde yazdığı şeyi okudu.
Saatsonrası 15'e Yükselirken, bu tarihte, büyük başbüyücü Fistandantilus tarafından yollanan, Paladine'm bir rahibi olan Denubis Kapı'nın yerini sormak için buraya geldi. Karşılık olarak Fistandantilus bana çok önce söz vermiş olduğu şeyi yapacak: Geçmekte Olan Zaman Küresi.... Denubis'in ismi silinerek yerine Crysania'nmki yazılmıştı.

Böföm T
Idüm," dedi Tasslehoff
Burrfoot.
Bir an, beklenti içinde kaldı.
"Öldüm," dedi tekrar. "Allah Allah. Bu Öteyaşam olmalı."
Biraz daha zaman geçti.
"Peki," dedi Tas, "söylenecek bir şey varsa, o da gerçekten karanlık olduğu."
Hâlâ bir şey olmamıştı. Tas, ölmüş olmaya olan ilgisinin gittikçe azaldığını fark etti. Anladığı kadarıyla son derece sert ve rahatsız, soğuk, taş gibi bir şeyin üzerinde sırt üstü yatıyordu.
"Belki de Huma'nın ki gibi taş bir sıra üzerinde yatıyorumdur," dedi, kendi kendine biraz heyecan yaratıp kendi ilgisini uyandırmak için. "Ya da Sturm'ün gömülü olduğu yerdeki gibi kahramanlar için yapılmış bir yer altı türbesindeyimdir."
Bu düşünce onu biraz eğlendirmişti, sonra, "Uff!" dedi. Birden ellerini yana yapıştırarak kaburgalarında insanın tenini deşen bir ağrı hissetti; aynı anda başında da başka bir ağrı olduğunu fark etti. Bir de titrediğini, sert bir taşın sırtına battığını ve boynunun tutulduğunu da hissediyordu.
"Eh doğrusu, böyle bir şey beklemiyordum kesinlikle," dedi tedirgin bir halde. "Yani anlatılanlara göre insanın öldükten sonra

hiçbir şey hissetmemesi gerek." Bunu, eğer kendisini dinleyen biri varsa duysun diye yüksek sesle söylemişti. "Hiçbir şey hissetmemek gerektiğini söyledim!" diye tekrarladı anlamlı anlamlı, ağrısı azalmayınca.
"Tüh be!" diye mırıldandı Tas. "Belki de bir karışıklık falan olmuştur. Belki de öldüm de, daha haberi bedenime ulaşmadı. Her tarafımın sertleşmediği kesin ve sanırım öyle olmuş olması gerekirdi. Dur bir bekleyeyim hele."
Rahat etmek için kıvranan (önce sırtına batan taşı çıkartmıştı) Tas, daha sonra ellerini göğsünde kavuşturup kesif, delinemez karanlığa gözlerini dikti. Bunu yaptıktan birkaç dakika sonra kaşlarını çattı.
"Eğer ölmek dedikleri buysa, öyle abartıldığı gibi bir şey değilmiş," diye açıkladı sertçe. "Sadece ölmekle kalmadım, can sıkıntısından da patladım. Eh," dedi birkaç dakika daha gözlerini karanlığa diktikten sonra, "ölme konusunda pek bir şey gelmez elimden ama canımın sıkıntısı için yapabileceğim şeyler var. Belli ki bir karışıklık oldu. Bu konuda biriyle konuşmam gerek."

Doğrulup oturduğunda, mermer sıradan atlamak için ayaklarını yere sallamaya çalışınca, aslında taş bir zeminde yattığını anladı. "Ne büyük kabalık!" diye kırılarak bir yorumda bulundu. "Bari beni birinin mahzenine atıverselermiş!"

Tökezlenircesine ayağa kalktıktan sonra bir adım atmıştı ki sert ve katı bir şeye çarptı. "Bir kaya," dedi morali bozularak, eliyle kayayı yoklayınca. "Hıh! Flint ölünce ona bir ağaç vermişlerdi! Ben ölüyorum, bana bir kaya veriyorlar. Belli ki biri her şeyi birbirine karıştırmış."

"Huu...!" diye seslendi karanlıkta el yordamıyla etrafı yoklaya-rak. "Birileri ...A, şu işe bakın. Hâlâ keselerim yanımda! Her şeyi yanımda getirmeme izin vermişler, büyülü aleti bile. En azından bu kadarı çok düşüncelice bir hareket. Yine de" -Tas dudaklarını kararlılıkla kilitledi- "birileri bu ağrılar için bir şeyler yapmalı. Buna katlanamayacağını, o kadar."

Hiçbir şey göremediği için elleriyle etrafı araştıran Tas merakla koca kayayı yokladı. Üzeri yontularla doluydu sanki...belki de rün-ler vardı. Bu ona, bildik bir konu gibi geldi. Koca kayanın şekli de garipti.

"Bu bir kaya değil ki! Belli ki bu bir masa," dedi aklı karışarak. "Üzeri rünle dolu taş bir masa...." Derken hafızası yerine geldi.

73

"Raistlin, Caramon ve Crysania'yı bulmaya gittiğim ve beni bırakıp gitmiş olduklarını anladığım laboratuvardaki koca taş masa. Ateşli dağ tepeme indiğinde orada duruyordum! Aslında öldüğüm yer burası!"

Boynunu tuttu. Evet, demir tasma hâlâ yerinde duruyordu...bir köle olarak satıldığında boynuna takılan tasma. Karanlıkta el yordamıyla etrafı yoklamaya devam eden Tas, bir şeye takıldı. Yere uzanınca, keskin bir şeyle kendisini kesti.

"Caramon'un kılıcı!" dedi, kabzasının tutarak. "Hatırlıyorum. Kılıcı yerde bulmuştum. Bunun da anlamı," dedi Tas, kabaran bir öfkeyle, "beni gömmemişler bile! Cesetimi olduğu yerde bırakıver-mişler! Yıkılmış Tapınak'in bodrumundayım." Kanayan parmağını emerek kara kara düşündü. Aklına ani bir fikir geldi. "Üstelik sanırım, Öteyaşam'da nereye gideceksem, oraya kendi başıma yürümemi bekliyorlar. Bir ulaşım aracı bile tedarik etmemişler! Bu gerçekten de bardağı taşıran son damla!"

Sesini yükselterek bağırdı. "Bana bakın!" dedi, minik yumruğunu sallayarak. "Yetkili her kimse, onunla konuşmak istiyorum!"

Ama hiç ses seda yoktu.

"Işık yok," diye homurdandı Tas, başka bir şeye takılıp düşerek. "Yıkık bir tapınağın dibinde kısıp kaldım, öldüm kaldım! Allah bilir İstar'ın Kan Denizi dibinde... Dur bakayım," dedi, düşünmek için duraksayarak, "belki de Tanis'in anlattığı gibi deniz elflerine falan rastlarım. Ama hayır, unuttum" -içini çekti- "ben bir ölüyüm ve anladığım kadarıyla insan öldükten sonra da başkalarıyla karşılaşmıyor. Tabii Lord Soth gibi bir ölmeyensen o başka." Ken-derin epey bir keyfi yerine gelmişti. "Acaba öyle bir iş nasıl bulunur? Sorayım. Ölü bir şövalye olmak oldukça heyecan verici olsa gerek. Ama, önce nerede olduğumu ve buraya neden geldiğimi bulmam gerekiyor.!"

Yeniden kendini toparlayan Tas, Tapmak'in dibindeki odanın ön tarafı olduğunu düşündüğü yere doğru ilerlemeyi başardı. İstar'ın Kan Denizi'ni düşünüp neden bu kadar az su olduğunu merak ediyordu ki aklına bir şey geldi.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Tapınak, Kan Denizi'ne inmedi! Neraka'ya gitti! Karanlıklar Kraliçe'sini yendiğim zaman Mabet'teydim."

Tas, bir kapıya varmış, -kapının pervazını elleyerek anlamıştı kapıya varmış olduğunu- zifir zindan olan karanlığa bakıyordu.

74

"Nereka, hıh," dedi; bunun okyanusun dibinde olmaktan daha rnı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu düşünerek.

Dikkatle ileri doğru bir adım atınca ayağının altında bir şey hissetti. Eğilince minik eli bir şeye denk geldi. "Bir meşale! Kapının üzerindeki meşale olsa gerek. Şimdi, şuralarda bir yerlerde bir kav kutum vardı..." Birkaç kesesini karıştırdıktan sonra buldu.

"Garip," dedi, meşale ışıkla parlarken o da koridora bakınarak. "Bıraktığım zamanki gibi duruyor...depremden sonraki yıkık dökük durumda. İnsan, Kraliçe, birazcık etrafı toplar, diye düşünüyor. Neraka'dayken böyle olduğunu hatırlamıyorum. Acaba çıkış yolu nereden?"

Crysania ve Raistlin'i ararken indiği merdivenlere baktı. Çatlayan duvarların, devrilen sütunların hatıraları tüm canlılığıyla gözleri önüne geldi. "Bunun bir faydası olmadığı kesin," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Uff, bu canımı yakıyor." Elini alnına götürdü. "Ama hatırladığım kadarıyla tek çıkış yolu burasıydı." Bir an için morali bozularak içini çekti. Fakat kender neşesi kısa bir süre sonra su yüzüne çıktı. "Ama duvarda bir sürü çatlak olduğu kesin. Belki bir yol açılmıştır."

Başındaki ve kaburgalarındaki ağrıya dikkat ederek, yavaşça yürüyen Tas, koridora adımını attı. Holün sonuna varıncaya kadar, pek bir şey vaad eden şeyler görmese de her iki duvarı da dikkatlice inceleyerek ilerledi. Holün sonunda, diğerlerinin aksine, mermerde derinliği Tas'ın meşalesinin ışığının aydınlatmaya yetmediği bir açıklık oluşturan bir çatlak buldu.

Bir kenderden başka kimse o çatlağa sığamazdı; Tas için bile sıkışık bir durumdu, çatlaktan geçebilmek için keselerini ayarlayıp, yan yan gitmesi gerekmişti.

"Bütün söyleyebileceğim...ölü olmanın son derece zahmetli bir şey olduğu!" diye mırıldandı çatlağa girmeye çalışıp, mavi pantolonunda bir delik açarken.

İşler bununla da hallolmamıştı. Keselerinden biri taşlardan birine takılmış; kurtarabilmek için durup kesesine asılmak zorunda kalmıştı. Sonra çatlak o kadar daralmıştı ki, başarıp başaramayacağı konusunda güvenini yitirmişti. Keselerini çıkartarak, meşale ile keselerini başının üzerine kaldırmış, nefesini tutup, gömleğini yırttıktan sonra son bir kaç kez kıvranıp geçebilmişti. Ama bu arada her yanı ağrıyordu, ter içinde kalmış, sıcak basmış ve morali bozulmuştu.

"Hep insanların neden ölmeye karşı çıktıklarını merak ederdim," dedi yüzünü silerek. "Şimdi anladım."

Nefeslenmek ve keselerini yerleştirmek için duran kender, çatlağın uzak köşesinde bir ışık görünce son derece sevindi. Meşaleyi etrafa tutunca çatlağın gittikçe büyüdüğünü fark etti; öyle ki bir süre sonra- yoluna devam ederek, sonunda, ucuna- ışığın kaynağına vardı.

Açıklığa varan Tas, dışarıya bir göz atıp derin bir nefes aldı: "İşte bu benim düşündüğüm şeye daha çok benziyor!"

Etraf hayatında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki, güneş yeni kavuşmuş veya uzakta bir yangın varmış gibi garip bir parlaklıkla aydınlanmış, engin, boş bir göğe doğru uzanıp giden dümdüz, çıplak bir arazi. Ama bütün gök o garip renkteydi, üzeri bile. Yine de bütün parlaklığa rağmen, etrafındaki her şey çok karanlıktı. Sanki toprak siyah bir kağıttan kesilerek garip görünüşlü bir gök üzerine yapıştırılmıştı. Gökyüzü de bomboştu; güneş yoktu, aylar yoktu, yıldızlar yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Tas ileri doğru dikkatli bir iki adım attı. Toprağın hissi - o yürürken, toprağın gökyüzüyle aynı rengi aldığını fark etmesine rağmen- normal topraktan farklı değildi. Bakışlarını kaldırınca uzakta, yeniden siyaha dönüştüğünü gördü. Birkaç adım sonra, arkasındaki büyük Tapınak'in harabesine bakmak için durdu.

"Ulu Reorx'un sakalı!" diye nefesi kesildi Tas'ın; elindeki meşaleyi neredeyse düşürüyordu.

Arkasında hiçbir şey yoktu! Gelmiş olduğu o yer, her neresiy-diyse, yok olmuştu! Kender kendi etrafında bir daire oluşturacak şekilde döndü. Önünde, arkasında, baktığı herhangi bir yönde, hiçbir şey yoktu.

Tasslehoff Burrfoot moralman o kadar çöktü ki, onu avutmak mümkün değildi. Burası, kuşkusuz ki, tüm varlığı içersinde gördüğü en sıkıcı yerdi!

"Bu, Öteyaşam olamaz," dedi kender hüzünle. "Bu doğrıu olamaz! Bir hata olması gerek. Durun bakayım! Burada FlintTe buluşmam gerekiyordu! Fizban öyle söyledi, Fizban bazı konuları biraz| karıştırıyor olabilir ama bu konuda kafası karışmış değildi!"

"Durun bakalım...nasıldı o? Büyük bir ağaç vardı, güzel bir) ağaç, altında da homurdanıp duran, ahşap oyan yaşlı cüce....Hop- i pala! Ağaç orada işte! Şimdi, bu da nereden peydahlandı?" Kender hayretle gözlerini kırpıştırdı. Tam önünde, biraz önce]

·İ

hiçbir şey olmayan yerde şimdi büyük bir ağaç duruyordu.

"Tam olarak benim güzel diyebileceğim bir ağaç değil," diye mırıldandı Tas ağaca doğru yürüyerek; yürürken de, zeminin ayaklarının altından kaymaya çalışmak gibi bir huy edindiğini fark etti. "Ama düşünüyorum da Fizban'ın garip bir zevki vardı, düşününce Flint de öyleydi."

Geri kalan her şey gibi siyah olan ve bir zamanlar görmüş olduğu bir cadı gibi iki büklüm, eğri büğrü olan ağaca yaklaştı. "Bu şey en az yüzyıl önce ölmüş!" diye burun büktü Tas. "Eğer Flint Öteya-şamımı onunla birlikte ölü bir ağacın altına oturup geçireceğimi zannediyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak. Ben...Hey Flint!" diye bağırdı kender ağaca varıp etrafına bakınırken. "Flint? Neredesin? Ben...işte buradasın," dedi, kısa boylu, sakallı bir suretin ağacın diğer yanında yere oturmuş olduğunu görünce. "Fizban seni burada bulabileceğimi söyledi. Eminim beni gördüğüne şaşırmışsındır! Be..."

Kender ağacın diğer tarafına dolanınca olduğu yerde kalakaldı. "Baksana," diye bağırdı hiddetle, "sen Flint değilsin! Kim...Arack!"

İstar'daki Oyunların Efendisi olan cüce, aniden başını çevirip, yüzünde öyle şeytanca bir sırıtışla kendere baktı ki, kender kanının donduğunu hissederek, geri geri tökezledi; bu alışılmadık bir histi, daha önce böyle bir şey yaşadığını hatırlamıyordu. Ama daha bu yeni hissin tadını çıkarmaya fırsatı olmadan cüce ayağa sıçrayarak tehlikeli bir hırıltıyla kendere saldırdı.

Boş bulunup bağıran Tas, bir eliyle Arack'ı yaklaştırmamak için elindeki meşaleyi savururken, diğer eliyle belinde taşıdığı küçük bıçağı bulmaya çalışıyordu. Ama tam o bıçağını çektiği anda Arack yok oluverdi. Ağaç da yok oldu. Tas bir kez daha kendisini ateşle aydınlanmış bir göğün altındaki hiçliğin tam ortasında kalakalmış buldu.

"Tamam artık," dedi Tas, elinden geldiğince saklamaya çalışsa da sesinde minik bir titremeyle, "bunu hiç de eğlenceli bulmuyorum. Berbat, korkunç bir şey bu; Fizban, Öteyaşamın bitmeyen bir balo olacağını söylememişti ama eminim ki aklında böyle bir şey de yoktu!" Kender çektiği bıçağı ve meşaleyi önünde tutarak yavaşça arkasına döndü.

"Pek dindar olmadığımı biliyorum," diye ekledi Tas, burnunu bükerek, kasvetli manzaraya bakıp, garip zeminde ayakta durmaya çalışarak, "ama iyi bir yaşamım olduğunu düşünüyorum. Ka-
7?
ranlıklar Kralçiesi'ni ben yendim. Tabii bana biraz yardım eden de oldu ," diye ekledi, bunun dürüst olmak için iyi bir zaman olduğunu düşünerek, " üstelik şahsen Paladine'ın da arkadaşı olurum ve ..."

"Karanlıklar Majestesi'nin adına," dedi yumuşak bir ses arkasından, " ne arıyorsun burada?"

Tasslehoff telaşlanıp bir metre havaya zıplayarak -bu kenderin sinirlerinin tamamen gergin olduğunun bir kanıtıydı- arkasına döndü. Orada -biraz önce kimsenin durmadığı o yerde- ona Paladine'ın rahibi Elistan'ı hatırlatan bir suret duruyordu; ama bu suret beyaz yerine siyah cüppe giymiş ve boynuna -Paladine'ın madalyonu yerine- Beş Başlı Ejderha'nın madalyonunu asmıştı.

"Ay özür dilerim beyim," diye kekeledi Tas, "ama ben de burada ne aradığımdan pek emin değilim, doğrusunu söylemek gerekirse ve...şey bu arada, benim adım Tasslehoff Burrfoot." Minik elini kibarca uzattı. "Seninki ne?"

Fakat suret kenderin elini görmemezliğe gelip kara başlığını geri iterek, bir adım yaklaştı. Tas, kukuletanın altından dökülen uzun, demir kırı saçları görünce oldukça hayrete düştü; gerçekten de eğer saçları, suretin kuru kelleye benzeyen yüzünden aniden bitmiş uzun gri sakalı gibi etrafında garip bir tarzda uçuşuyor olmasalardı, yere değeceklerdi.

"Ba...baksana, bu oldukça...dikkate değer", diye kekeledi Tas, ağzı bir karış açılarak. "Nasıl yaptın bunu? Şey sanırım söylemek istemezsin ama neredeyim dediydin? Görü...rüyorsun..." Suret bir adım daha attı; Tas kesinlikle her ne idiyse, ondan korkmadığı halde her nedense o şeyin daha fazla yaklaşmasını istemediğini fark etti. "B...ben öldüm," diye devam etti Tas; geri geriye gitmeye çalışıyordu ama her nedense bir şey yolunu tıkıyordu, "ve...bu arada" -öfke korkuyu bastırmıştı- "buraların sorumlusu sen misin? Çünkü bu ölüm işinin hiç de doğru dürüst ele alındığını düşünmüyorum! Canım yanıyor!" dedi Tas, surete suçlarcasına kaşlarını çatıp bakarak. "Başım ve kaburgalarım ağrıyor. Sonra Mabet'in mahzeninden çıkıp bütün bu yolu yürümek zorunda kaldım..."

"Mabet'in mahzeni mi!" Suret, Tasslhoff tan birkaç santim ötede durmuştu. Ak saçları sanki sıcak bir rüzgâr tarafında karıştırılı-yormuş gibi yüzüyordu. Tas'ın artık görebildiği kadarıyla gözleri gökyüzüyle aynı kırmızı renkte, yüzü de kül gibi beyazdı.

"Evet!" diye yutkundu Tas. Her şey bir yana, suretin berbat bir
78
Jcokusu vardı. "Be...ben Lady Crysania'yı izliyordum; o da Raist-ün'i izliyordu ve..."

"Raistlin!" Suret bu ismi, Tas'ın başındaki saçları gerçekten dimdik eden bir sesle söylemişti. "Benimle gel!"

Suretin eli -olabilecek en garip görünüşlü el- Tasslehoff un bileğini kavradı. "Of!" diye viyakladı Tas, ağrı kolu boyunca yayılırken. "Canımı yakıyorsun..."

Ama suret hiç umursamadı. Sanki derin bir konsantrasyon içersinde kaybolmuşçasına gözlerini kapatarak kenderi sıkı sıkı tuttu ve aniden Tas'ın etrafındaki zemin kaymaya ve kabarmaya başladı. Manzara hızlı sıvısal bir hareket kazanınca kender etrafını hayranlıkla seyretmeye başladı.

Biz hareket etmiyoruz, diye fark etti Tas huşu içinde, zemin hareket ediyor!

"Iıı," dedi Tas kısık sesle, "neredeyiz demiştin?" "Cehennem'desin," dedi suret mezardan gelirmiş gibi bir sesle. "Hay Allah," dedi Tas, hüzünle. "Kendimi o kadar da kötü bulmuyordum." Burnundan aşağıya bir yaş yuvarlandı. "Demek ki Cehennem burası. İnşallah çok hayal kırıklığına uğradığımı söylemiş olmamdan alınmazsın. Her zaman Cehennem'in son derece büyüleyici bir yer olacağını düşünmüşümdür. Ama şu ana kadar hiç de öyle bulmadım. Birazcık bile. Son...son derece can sıkıcı ve ... çirkin... ve kabalaşmak istemem ama son derece de garip bir kokusu var." Burnunu

çekerek, burnunu koluna sildi; bir mendil almak için cebine uzanamayacak kadar mutsuzdu. " Nereye gidiyoruz demiştin?"

"Yetkili kişiyi görmek istemiştin," dedi suret ve eli boynuna takmış olduğu madalyon üzerinde kapandı.

Etraflarındaki manzara değişti. Bu, Tas'ın bulunduğu bütün şehirlerdi sanki ama hiçbiri de değildi. Tanıdık geliyordu ama yine de tanıdığı tek bir yer yoktu. Siyah, düz, yaşamsızdı ama yine de yaşamla dopdoluydu. Hiçbir şey göremiyor, duyamıyordu ama her yanında ses ve hareket vardı.

Tasslehoff yanındaki surete, suretin arkasında, üzerinde, altında değişen düzlemlere bakınca dili tutuldu. Tas'ın sadece hayatında ikinci kez (ilki ölmesi gerektiği halde Fizban'ın canlı olduğunu anladığı zamandı) dili tutulmuştu.

Krynn üzerindeki bütün kenderler 'en çok ziyaret etmek istenilen yerleri' sıralıyacak olsalardı, Karanlıklar Kraliçesi'nin yaşadığı

varlık düzlemi birçok listede son üçte olurdu herhalde.

Ama Tasslehoff Burrfoot burada, ulu ve korkunç Kraliçe'nin bekleme salonunda, insanlar ve kenderler için olabilecek en ilginç yerde durmuş bekliyordu; yalnız, hayatında kendisini hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti.

Her şeyden önce beyaz saçlı, kara cüppeli rahibin, ona, durup, beklemesini söylediği oda tamamen boştu. Üzerlerinde ilginç, minik nesnelerin durduğu masa falan yoktu; hiç sandalye de yoktu (zaten o da o yüzden ayakta bekliyordu). Duvar dahi yoktu! Bir odada olduğunu da, kara rahibin ona "bekleme salonunda bekle" dediğinde anlamıştı. Tas, aniden bir odada olduğunu hissetmişti.

Ama gördüğü kadarıyla hiçliğin ortasında duruyordu. Bu noktada, neresinin yukarısı, neresinin aşağısı olduğunu bile bilmiyordu. Her taraf birbirine benziyordu; garip, parlak, alev benzeri bir renkle.

Tekrar ve tekrar kendisini Karanlık Kraliçe'yle karşılaşacağını hatırlatarak, teselli etmeye çalışıyordu. Tanis'in, Kraliçe ile Neraka Mabet'inde karşılaşmasını anlatışını hatırlıyordu.

"Büyük bir karanlıkla çevrelenmiştim," demişti Tanis ve anlatırken olayın üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen sesi hâlâ titriyordu, "ama bu fiziksel varlıktan çok benim aklımdaki karanlığa benziyordu. Nefes alamıyordum. Sonra karanlık kalktı ve Kraliçe hiçbir sözcük söylemeden benimle konuştu. Onu aklımın içinden duydum. Onu bütün şekilleriyle gördüm: Beş Başlı Ejderha, Kara Savaşçı, Kara Cazibe... çünkü tam olarak bu dünyada değildi. Henüz denetimi ele almamıştı."

Tas, Tanis'in başını sallamış olduğunu hatırladı. "Yine de majesteleri, majestelerinin kudreti çok büyüktü. Sonuç olarak, o, bir Tanrıça...dünyayı yaratanlardan biri. Kara gözleri ruhuma baktı; kendime hakim olamadım... dizlerimin üzerine çöküp ona tapındım..."

Ve şimdi Tasslehoff Burrfoot, Kraliçe ile kendi varlık düzleminde -tüm gücü ve kuvvetiyle- karşılaşacaktı. "Belki Beş Başlı Ejderha olarak çıkar karşıma," dedi Tas, kendi kendine moralini düzeltmek için. Ama daha önce, ejderha bir yana hiç beş başlı bir şey görmemiş olmasına rağmen bu harika olasılık bile bir işe yaramamıştı. Sanki bütün macera ve merak ruhu, kenderden, yaradan damlayan kan gibi sızıp gidiyordu.

"Biraz şarkı söyleyeyim," dedi kendi kendine, hani öylesine

kendi sesini duysun diye. "Bu genellikle moralimi düzeltir."

Aklına gelen ilk şarkıyı mırıldanmaya başladı; Altınay'ın ona öğretmiş olduğu bir Şafak İlahisini.

Gece dahi tükenmeli,
Çünkü ışık gözler içinde uyur.
Ve karanlık, karanlık üzerinde kararır,
Karanlık ölünceye kadar...

Sonunda gözler döndürür, Gecenin karmaşasını. Hareketsizliğe, kalbin efsanevi Işığına düştüğü yerde...

Tas, tam ikinci kıtaya başlamıştı ki dehşet içinde şarkısının sözlerinin yankılandığını fark etti ama sözler çarpıtılmış ve korkunçtu...

ıı› Gece dahi tükenmeli,
,y Işık gözler içinde uyurken.
Ve karanlık, karanlık üzerinde kararır,
Ve karanlık içinde ölür.
Sonunda gözler döner, Alaycı geceyle şaşırarak, Kalbin hareketsizliğinde, Düşer gecenin efsanesine.

"Kes," diye bağırdı Tas, deliler gibi, şarkısıyla yeniden ses bulan, tutuşmuş, meşum sessizliğe. "Ben öyle söylemek istememiştim! Ben..."

İnsanı gafil avlayıp sıçratan bir anilikle, kara cüppeli rahip, sanki etrafındaki kasvetten birleşip meydana gelmiş gibi tam Tasslehoff un önünde maddeleşti.

"Karanlıklar Majestesi şimdi seni görecek," dedi rahip ve daha Tasslehoff gözünü bile kırpamadan kendini başka bir yerde buldu.

Vardığı yerin başka bir yer olduğunu, oradan oraya bir adım attığından veya burasının diğer yerden farklı göründüğünden değil ama başka bir yerde olduğunu hissettiğinden biliyordu. Hâlâ aynı

garip parlaklık, aynı boşluk vardı ama terk bir farkla, şimdi kendisini yalnız hissetmiyordu.

Bunu hissettiği an kara, pürüzsüz, ahşap bir sandalyenin peydahlandığını gördü; sandalyenin sırtı ona dönüktü. Sandalyede karalar giymiş, kukuletası başına çekilmiş bir suret oturuyordu.

Belki de bir yanlışlık yapılmış olabileceğini, rahibin, onu başka bir yere götürmüş olabileceğini düşünen Tasslehoff -keselerini sinirli sinirli eline alarak- dikkatle suretin yüzünü görmek için sandalyenin diğer yanına yürüdü. Ya da, belki de sandalye onun yüzünü görmek için dönmüştü. Kender pek emin olamıyordu.

Fakat sandalye hareket ettikçe suretin yüzü de gözler önüne serildi.

Tasslehoff bir hatanın yapılmış olduğunu biliyordu zaten.

Gördüğü, Beş Başlı Ejderha değildi. Kara, alevli bir zırh içinde koca bir savaşçı da değildi. Hatta Raistlin'in rüyalarını kâbusa dönüştüren Kara Cazibe bile değildi. Siyahlara bürünmüş, sıkı başlığını saçları üzerine çekerek yüzünü siyah bir ovalle çerçevelemiş olan bir kadındı. Teni beyaz, pürüzsüz ve yaştan arınmıştı; gözleri iri ve kara. Dar kumaşlar içine hapsolmuş kolları sandalyenin kollarında duruyor, beyaz elleri sandalye kolunun kenarından aşağıya doğru sükûnetle kıvrılıyordu.

Yüzündeki ifade korkunç, dehşet verici, tehdit edici veya korku uyandırıcı değildi; aslında bir ifadesi bile yoktu. Yine de Tas, onun kendisini didik didik incelediğinin, ruhunu deştiğinin, kendisinin dahi varlığından haberdar olmadığı bölümlerini incelediğinin farkındaydı.

"Be...ben Tasslehoff Burrfoot, M...majesteleri," dedi kender, düşünmeden minik elini uzatarak. Kusurunu fark ederek elini çekip eğilerek selam verdi ama çok geç kalmış, o sırada avuç içine beş parmağın değdiğini hissetmişti. Bu hafif bir temastı ama Tas, bir avuç ısırgan otunu avuçlamış olsaydı da aynı şeyi hissederdi. Dalgalanarak beş koldan giren bir ağrı, kolundan yükselip kalbini deşip nefesini kesti.

Ama dokundukları hızla ayrılmışlardı parmaklar. Tas, kendisini hoş, soluk renkli bir kadının yanı başında dururken buldu; gözündeki ifade o kadar uysaldı ki Tas, kadının o kadar acının müsebbibi olduğundan kuşkuya düşerdi ama -avuç içine bakınca- beş noktalı yıldız gibi parlayan izi gördü.

Anlat bana hikâyeni..

Tas hayrete düştü. Kadının dudakları kıpırdamamıştı ama o kadının konuştuğunu duymuştu. Ani bir korkuyla, kadının, kendi hikâyesini ondan daha iyi biliyor olabileceğini de fark etmişti.

Ter döken, sinirli sinirli keseleriyle oynayan Tasslehoff Burrfoot o gün bir tarih yazmıştı...en azından kender öykücülüğü açısından. Beş dakika içersinde İstar'dan oraya olan yolculuğunun tüm öyküsünü anlatmıştı. Ve her kelimesi doğruydu.

"Par-Salian yanlışlıkla beni arkadaşım Caramon ile zamanda geriye yolladı. Fistandantilus'u öldürecektik ama Fistandantilus'un Raistlin olduğunu anladık ve öldürmedik.Ben büyülü bir aletle Afet'i durduracaktım ama Raistlin bana aleti kırdırdı. Raistlin'i bulmak ve aleti tamir etmesini sağlamak için Istar Tapınağı'nın altındaki bir laboratuvara kadar Lady Crysania adlı bir rahibeyi izledim. Tavan çöküp beni ezdi. Uyandığımda hepsi gitmişti, Afet yaşanmıştı; şimdi öldüm ve Cehennem'e yollandım."

Tasslehoff derin ve titrek bir nefes aldı, yüzünü uzun tepe saçıyla sildi. Sonra son söylediği şeyin pek de kibar olmadığını fark ederek aceleyle ekledi, "Yani şikayet ettiğimden değil Majesteleri. Eminim bunu kim ayarladıysa geçerli bir sebebi vardı. Sonuç olarak ben de bir ejderha küresi kırmıştım, sanki bir zamanlar birileri beni kendime ait olmayan bir şeyi almakla da suçlamıştı ve...ve sanırım Flint'e de gerektiği kadar saygılı davranmamıştım; sonra bir keresinde şaka olsun diye, Caramon yıkanırken onun giysilerini saklamıştım ve o, Solace içinden çırılçıplak yürüyüp geçmek zorunda kalmıştı. Ama" -Tas burnunu çekmesine mani olamamıştı-"ama hep Fizban'ın şapkasını bulmasına yardım etmiştim!"

Ölü değilsin, dedi ses, buraya yollanmış da değilsin. Aslında burada hiç olmaman gerekiyordu.

Bu hayret verici açıklamayla Tas, bakışlarını kaldırıvererek Kraliçe'nin kara, gölgeli gözlerine baktı. "Öyle mi?" diye viyakladı, kendi sesi kendi kulaklarına garip gelmişti. "Ölü değil miyim?" Gayri ihtiyari eli, hâlâ ağrımakta olan başına gitti. "Şimdi oldu işte! Ben de birileri bu işi yüzüne gözüne bulaştırdı diyordum..."

Kenderlerin buraya girmesi yasaktır, diye devam etti ses.

"Bu beni hiç hayrete düşürmedi," dedi Tas, hüzünle, artık ölü olmadığı için kendini daha çok kendi gibi hissediyordu. "Krynn üzerinde kenderlerin alınmadığı oldukça fazla yer var."

Ses belki onu duymamıştı bile. Fistandantilus'un laboratuvarma girdiğinde, onun oraya yapmış olduğu büyüyle korunuyordun. İsların

geri kalan kısmı Afet'in çarpmasıyla yerin çok dibine batmıştı. Ama ben Kralrahip'in Tapınak'ını kurtarmayı başarmıştım. Hazır olduğum zaman... dünyaya geri dönecek, benimle birlikte.

"Ama kazanamayacaksın," dedi düşünmeden konuşarak. "B...ben bi...biliyorum," diye kekeledi, kara bakışlar onu delip geçerken. "Ben de o...oraydım."

Hayır, orada değildin, çünkü daha o yaşanmadı. Görüyor musun kender, Par-Salian'ın büyüsünü bozarak zamanı değiştirmeyi olanaklı kıldın. Fistandantilus -ya da senin bildiğin haliyle Raistlin- bunu sana söyledi. O yüzden seni ölümüne yolladı, ya da o öyle ummuştu. O zamanın değiştirilmesini istemiyordu. Afet onun için gerekliydi, çünkü Paladine'ın rahibesini, yer yüzünde başka hiçbir gerçek rahibinin olmadığı bir zamana getirmesi gerekiyordu.

Tasslehoff sanki ilk kez, kadının gölgeli gözlerinde karanlık bir zevk kıvılcımı görür gibi olmuştu; nedenini anlayamasa da ürper-di.

Ne zaman bu kararından pişmanlık duyacaksın, benim hırslı arkadaşım, Fistandantilus. Ama artık çok geç. Zavallı, çelimsiz ölümlü. Bir hata yaptın; sana pahalıya mal olacak bir hata. Kendi zaman ilmiğine yakalandın. Kendi felaketine koşuyorsun.

"Anlamıyorum," diye bağırdı Tas.

Evet, anlıyorsun, dedi ses sakince. Senin gelişin bana geleceği gösterdi. Bana geleceği değiştirmek için bir şans verdi. Ve sana zarar vererek, Fistandantilus, tek kurtuluş şansına zarar vermiş oldu. Bedeni yeniden ölecek, çok önceleri ölmüş olduğu gibi. Sadece bu kez, ruhu kendisini barındıracak başka bir beden aradığında, ben onu durduracağım. Böylece genç büyücü Raistlin, gelecekte Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki Sınav'ı alıp, orada ölecek. Benim planlarımı engellemek için yaşamayacak. Birer birer diğerleri de ölecek. Çünkü Raistlin'in yardımı olmazsa Altınay mavi kristalden asayı bulamazdı. Böylece...dünyanın sonu başlayacak.

"Hayır!" Tas dehşete düşerek sızlandı. "Bu...bu olamaz! Be...ben böyle olmasını istememiştim. Sa...sadece bu ma..macerada Cara-mon'la birlikte olmak istemiştim! Te...tek başına başaramazdı. Bana ihtiyacı vardı!"

Kender etrafına deliler gibi bakınarak bir kaçış yolu aradı. Ama her yere kaçabileceği halde, saklanabileceği bir yer yoktu. Kara giysili kadının önünde dizleri üzerine çöken Tas, kadına baktı. "Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?" diye ağladı deliler gibi.

Öyle bir şey yaptın ki, Paladine bile sana sırtını dönebilir kender.

"Bana ne yapacaksın?" Tas perişan bir halde ağlıyordu. "Ben nereye gideceğim?" Göz yaşları içinde kalmış yüzünü kaldırdı. "Beni Caramon'un yanına yollayamazsınız her halde? Ya da kendi zamanıma?"

Senin zamanın artık yok. Seni Caramon'un yanına göndermeye gelince, bu mümkün, senin de anlamış olabileceğin gibi. Hayır burada, benimle kalacaksın ki ben bir şeylerin yanlış gitmediğine emin olayım.

"Burada mı?" diye nefesi kesildi Tas'ın. "Ne kadar?"

Kadın gözleri önünden titreyerek, solmaya başladı ve sonunda etrafındaki hiçlik içinde yok oldu. Fazla değil tahminimce kender. Fazla uzun sürmez. Ya da hep...

"Ne demek istiyorsun...ne demek istiyor?" Tas, Karanlık Majestesinin yerini doldurmak için peydahlanan beyaz saçı rahibe bakmak için döndü. "Fazla sürmeyecek mi, hep mi kalacağım?"

"Ölü olmasan da -şu anda bile- ölüyorsun. Yaşam gücün çekiliyor; yolu yanlışlıkla buraya düşen ve onu, içinden yiyip bitiren kötülükle savaşma gücü olmayan her ölümlü gibi. Öldüğün zaman Tanrılar akıbetin hakkında bir karara varacak."

"Anlıyorum," dedi Tas, boğazı düğümlenerek. Boynunu büktü. "Sanırım bunu hak ediyorum. Ah Tanis, çok özür dilerim! Gerçekten böyle yapmak istememiştim..."

Kara rahip kolunu, canını acıtarak yakaladı. Etrafları değişti, yer ayağının altından kaydı. Ama Tasslehoff bunu fark etmedi bile. Gözleri dolarken kendini kara kederlere teslim edip, ölümün bir an önce gelmesini umdu.

85
Borum 8
şte geldik," dedi kara ra-
"Nereye?" dedi Tas, ilgisizce, umursadığmdan değil de daha çok alışkanlıktan sormuştu.
Rahip duraksadıktan sonra omuzlarını silkti. "Cehennemde hapishane diye bir yer olsaydı, orası burası olurdu."
Tas etrafına bakındı. Her zamanki gibi, etrafta hiçbir şey yoktu; sadece ürkütücü boşluğun engin ve çıplak bir uzantısı. Ne duvar vardı, ne hücreler, ne parmaklıklı pencereler, ne kapılar, ne kilitler, ne zindancılar. Ve -bu kez- derin bir katiyetle hiçbir kaçış olmadığını da biliyordu.
"Yığılıp kalıncaya kadar burada beklemem mi gerekiyor?" diye sordu Tas, ince sesiyle. "Yani en azından bir yatak ve b..bir t...taburem...ayy!"
Daha konuşurken gözleri önünde bir yatak ile üç ayaklı tahta bir tabure maddeleşivermişti. Ama bu bildik eşyalar bile o kadar korkunç görünüyordu ki, hiçliğin tam ortasında bulunan Tas, onlara daha fazla bakmaya dayanamadı.
"T...teşekkür ederim," diye kekeledi, içini çekip tabureye oturmak için ilerlerken. "Yiyecek ve içecekten ne haber?"
Bir süre bekledi, bunlar da öylece maddeleşiverecekler mi diye.
86
Ama maddeleşmediler. Kara rahip, beyaz saçları etrafında dönen bir bulut oluşturacak şekilde başını salladı.
"Hayır, burada olduğun sürece senin ölümlü bedeninin bütün ihtiyaçları karşılanacak. Ne açlık, ne susuzluk hissedeceksin. Senin yaralarını bile iyileştirdim."
Tas, aniden kaburgalarının artık ağrımadığını ve başındaki ağrının da geçmiş olduğunu fark etti. Boğazındaki demir tasma da yok olmuştu.
"Teşekkür etmene gerek yok," diye devam etti rahip, Tas'ın konuşmak için ağzını açtığını görerek. "İşimizi bölmeyesiniz diye, bunu hepinize yaparız. Evet, haydi hoşça kal..."
Belli ki ayrılmak için hazırlanan kara rahip ellerini kaldırdı.
"Dur!" diye bağırdı Tas, taburesinden atlayarak kara, dökük cüppeye yapıştı. "Seni bir daha göremeyecek miyim? Beni yalnız bırakma!" Ama dumanlan kucaklamaya kalkışsaydı da aynı şey olurdu. Dökük cüppe parmakları arasından kaydı, kara rahip yok oldu.
"Öldüğün zaman cesedini yukarıdaki topraklara geri götürür, verilecek hükme göre ruhunun yoluna koyulmasını... ya da burada kalmasını sağlarız. O vakte kadar seninle bir irtibat kurmamıza gerek yok."
"Tek başımayım!" dedi Tas, etrafındaki kasvetli manzaraya umutsuzca bakarak "Gerçekten tek başıma... ölünceye kadar bir başıma...Bu da çok uzun sürmez," diye ekledi hüzünle. Gidip yeniden taburesine oturdu. "Bir an önce ölüp kurtulabilirim. En azından belki daha değişik bir yere giderim...inşallah." Boş enginliğe kaldırdı bakışlarını.
"Fizban," dedi yavaşça, "büyük bir ihtimalle beni ta buralardan duyamazsın. Sonra benim için yapabileceğin bir şey olduğunu da zannetmiyorum zaten ama ölmeden önce sana bütün bu karışıklığı yaratmak, Par-Salian'ın büyüsünü bozarak gitmemem gerektiği halde zaman için geri gitmek istemediğimi söylemek isterdim."
İçini çeken Tas, minik ellerini birleştirdi, alt dudağı titriyordu. "Belki bunun pek önemi yoktur...sanırım -dürüst olmak gerekirse-bir parçamın Caramon'la gitmesinin nedeni" -burnundan yuvarlanıp süzülen gözyaşlarını yutarak- "böyle bir şeyin kulağa çok eğlenceli geliyor olmasındandı! Ama gerçekten de diğer yarım, onun geçmişe tek başına gidemeyeceğindendi! Cüce içkisinden dolayı kafası karışmıştı ya. Sonra Tika'ya da ona göz kulak olacağıma da-
87
ir söz vermiştim. Ah Fizban! Eğer yüzüme gözüme bulaştırdığım bu işlerden bir çıkış yolu olsaydı, her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapardım. Gerçekten..."
"Selamordaki."
"Ne?" Tas, neredeyse taburesinden düşüyordu. Biraz Fizban'ı görmeyi umarak olduğu yerde dönünce, Fizban yerine kahverengi kısa pantolon, gri bir yelek ve kahverengi deri bir önlük giymiş olan kısa boylu bir suret gördü; kendinden de kısa.
"Selamordakidedim," diye tekrarladı ses, oldukça alıngan bir halde.
"Şey se...selam," diye kekeledi Tas, surete bakakalarak. Kara rahibe benzemediği kesindi, en azından Tas, hiç kahverengi deri önlük takan bir kara rahip duymamıştı. Ama, diye tahminde bulundu, söz konusu kahverengi deri önlük gibi son derece kullanışlı şeyler olunca, her konuda bir istisna olabilir. Yine de bu kişi, tanıdığı birine çok benziyordu, bir hatırlayabilse...

"Hah!" diye bağırdı Tas, aniden parmağını şıklatarak. "Sen bir gnome'sun! Şey, özür dilerim, böyle şahsi bir soru sorduğum için beni affet" -kender utancından kızardı- "ama sen...111...ölü müsün?"
"Senölümüsün?" diye sordu gnome, kenderi kuşkuyla süzerek.
"Hayır," dedi Tas, oldukça alınarak.
"Eh bendeölüdeğilim!" diye yapıştırdı gnome.
"Şey biraz yavaşlayabilir misin?" diye teklif etti Tas. "Sizin hızlı konuştuğunuzu biliyorum ama bazen bu bizim anlamamızı zorlaştırıyor..."
"Ben de ölü değilim, dedim!" diye bağırdı gnome yüksek sesle.
"Teşekkür ederim," dedi Tas, kibarca. "Ama kulaklarım sağır değil. Normal sesinle, normal tonda konuşabilirsin...şey, normal ses tonunla yavaş yavaş konuş," diye ekledi kender aceleyle, gnome'unun derin bir nefes aldığını görerek.
"Senin...adın...ne?" diye sordu gnome, sümüklü böcek hızıyla konuşarak.
"Tasslehoff.-.Burrfoot." Kender minik elini uzattı, gnome da bunu canı gönülden kabul ederek hararetle sıktı. "Senin ...adın...ne? Yani...seninki ne? Yo, hayır! Bunu demek istememiştim..."
Ama çok geç kalmıştı. Gnome başlamıştı.
"Gnimshmarigongalesefrahootsputhturandotsamanella..."
"Kısa şekli!" diye bağırdı Tas, gnome soluklanmak için ara verdiğinde.

"Haa." Gnome biraz bozulmuş gibi görünüyordu. "Gnimsh."
"Teşekkür ederim. Seninle tanıştığıma memnun oldum ...ıı...Gnimsh," dedi Tas, rahat bir nefes alarak. Bütün gnomeların isimlerinin, dikkatsiz bir dinleyiciye gnome'un bilinen (ya da var olduğu tahmin edilen) ilk atasından itibaren sülale tarihinin bir özetini vereceğini tamamıyla unutmuştu.
"Ben de memnun oldum Burrfoot," dedi gnome ve yine el sıkıştılar.
"Oturmaz mısın?" dedi Tas, kendisi yatağa oturup ona da kibarca tabureyi işaret ederek. Fakat Gnimsh tabureye sert bir bakış fırlattıktan sonra, tam altında maddeleşen bir sandalyeye oturdu. Tas'ın, bu görüntü karşısında nefesi kesildi. Gerçekten de kayda değer bir sandalyeydi; bir yukarı, bir aşağı oynayan ayak dayanacak bir yeri, altında sandalyenin ileri - geri sallanmasını hatta tamamen geriye yatarak dilediğinde içinde oturan insanın tamamen yatar duruma gelmesini sağlayan bir ayağı vardı.
Ne yazık ki Gnimsh otururken sandalye çok geriye yatarak gnome'u kafa üstü yere yuvarladı. Homurdanan Gnimsh yeniden sandalyeye tırmanarak manivela kolunu çekti. Bu kez de ayak koyulan yer yerinden fırlayıp burnuna vurdu. Aynı sırada sandalyenin sırtı ileri doğru geldi; çok geçmeden Tas, görünüşe göre, onu yemeğe çalışan sandalyeden, Gnimsh'i kurtarmak zorunda kalmıştı.
"Hay nefret.." dedi gnome elinin bir hareketiyle ve sandalyeyi nereden geldiyse oraya yollayarak kederli bir şekilde Tasslehoff un taburesine oturdu.
Daha önce gnomeları ziyaret edip icatlarını görmüş olan Tasslehoff söylenmesi gereken şeyleri mırıldandı. "Oldukça ilginç....sandalyeler arasında son derece gelişmiş bir tasarım..."
"Hayır, değil," diye yapıştırdı Gnimsh, Tas'ı hayretler içinde bırakarak. "Kokuşmuş bir tasarım. Karımın ilk kuzenine aitti. Bunu aklıma getirmeden daha iyi düşünmeliydim. Ama" -içini çekti- "bazen yurdumu özlüyorum."
"Biliyorum," dedi Tas, boğazı düğümlenirken. "Eğer ayıp olmazsa burada ne işin var, eğer...111..ölü değilsen?"
"Sen bana burada ne aradığını söyler misin?" dedi Gnimsh cevaben.
"Tabii," dedi Tas, sonra aklına aniden bir şey geldi. İhtiyatla etrafına bakınarak ileri eğildi. "Kimsenin umurunda değil, değil

mi?" diye sordu fısıldayarak. "Konuşuyor olmamız, demek istiyo
rum. Belki konuşmamamız gerekir..." '<
"Ha, onların umurunda değil," dedi Gnimsh küçümsercesine.' "Onları kendi hallerine bıraktığımız sürece her yere gitmekte serbestiz. Tabii ki," diye ekledi, "her yer de hep buraya benziyor, o yüzden pek bir anlamı yok."
"Anlıyorum," dedi Tas, ilgiyle. "Nasıl seyahat ediyorsun?'"
"Aklınla. Henüz bunu keşfetmedin mi? Hayır, belki de keşfet-memişsindir." Gnome burun kıvırdı. "Kenderler pek akıllarıyla ünlü değillerdir."
"Gnomelar ile kenderler akrabadır," diye dikkat çekti Tas, alınarak.
"Ben de öyle duydum," diye cevap verdi Gnimsh kuşkuyla,'. belli ki buna inanmıyordu.
Tasslehoff barış uğruna konuyu değiştirmeyi uygun buldu.. "Yani bir yere gitmek istersem, o yeri düşünürsem, orada mı oluyorum?"

"Belli sınırlar içinde tabii ki," dedi Gnimsh. "Mesela kara rahiplerin gittiği kutsal bölgelerle giremezsin."
"Haa.." Diye içini çekti Tas, orası onun gezilecek ilginç turistik yerler listesinde en tepede olduğu için. Sonra yeniden neşelendi. "O sandalyeyi hiçten yarattın; şimdi düşününce anlıyorum ki bu yatağı ve tabureyi de ben yapmıştım. Ne düşünürsem, hemen ortaya mı çıkıyor?"
"Bir dene," diye önerdi Gnimsh.
Tas bir şey düşündü.
Yatağın ayak ucunda beliren şapka askısını gören Gnimsh burnunu büktü. "Bak işte bu kullanışlı."
"Demene yapıyordum," dedi Tas, incinmiş bir tonda.
"Dikkatli olsan fena olmaz," dedi gnome, Tas'ın yüzünün aydınladığını görünce. "Bazen şeyler, pek öyle beklediğin gibi çıkmıyorlar."
"Evet." Tas aniden ağacı ve cüceyi hatırlamıştı. Titredi. "Sanırım haklısın. En azından şu anda benim için sen, senin için ben varım. Konuşabilecek biri. Ne kadar can sıkıcıydı anlatamam." Kender yatağa yerleşti ama önce -dikkatle- bir yastık hayal ederek. "Evet, haydi. Bana öykünü anlat."
"Sen başla." Gnimsh, Tas'a gözünün ucuyla bakıyordu.
"Hayır, sen benim misafirimsim."
"Israr ediyorum."
"Ben ısrar ediyorum."
"Sen başla. Sonuç olarak sen burada daha uzun süredir varsın."
"Nerden biliyorsun?"
"Ben bilirim... Haydi başla."
"Ama..." Tas aniden bir yere varamadıklarını fark etti; görünüşe göre sonsuza kadar vakitleri olduğu halde bunu bir gnome'la tartışarak harcamaya hiç niyeti yoktu. Ayrıca öyküsünü anlatmaması için gerçek bir neden de yoktu. Zaten öykü anlatmayı severdi. Böylece rahatça arkaya dayanarak hikâyesini anlattı. Gnimsh ilgiyle dinledi; gerçi durmadan Tas'ın sözünü kesip en heyecanlı bölümlerinde 'devam etmesini' söyleyerek epey bir huzursuz etmişti.
Sonunda Tas sonuca ulaştı. "İşte buradayım. Şimdi sırada senin hikâyen var," dedi, soluklanmak için durduğuna memnun olarak.
"Şey," dedi Gnimsh tereddütle, sanki birinin dinliyor olabileceğinden korkuyormuş gibi suratını asarak etrafına baktı, "bu yıllar ve yıllar önce, ailemin Yaşam Macerası ile başlamıştı. Herhalde" -Tas'a ters ters baktı- "Yaşam Macerası'nın ne olduğunu bilirsin?"
"Tabii," dedi Tas, pek inandırıcı olmayan bir halde. "Dostum Gnosh'un da bir Yaşam Macerası vardı. Ama onunkisi ejderha kü-resiydi. Her gnome'un yaşamı süresince başarıyla tamamlaması gereken belirli bir projesi vardır, yoksa hiçbir zaman Öteyaşam'a geçemez." Aniden Tas'ın aklına bir fikir geldi. "Sen bu yüzden burada değilsin, değil mi?"
"Hayır." Gnome bir tutam saçı olan başını salladı. "Benim ailemin Yaşam Macerası, bizi tek boyutlu bir varlık düzleminden bir başkasına taşıyabilecek bir icadı geliştirmekti. Ve" -Gnimsh derin bir iç geçirdi- "benimki işe yaradı."
"İşe yaradı mı?" dedi Tas, hayretle olduğu yerde doğrularak.
"Mükemmel hem de," diye cevap verdi Gnimsh, artan bir melankoliyle.
Tasslehoff afallamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı; işe yarayan bir gnome icadı...üstüne üstlük mükemmel işleyen!
Gnimsh ona baktı. "Aman tamam, ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ben başarısızın tekiyim. Ama öykünün yansını bile bilmiyorsun. Yani...benim bütün icatlarım çalışıyor. Her biri." Gnimsh başını elleri arasına aldı.
"Peki bu...bu seni nasıl oluyor da seni başarısız yapmış oluyor?" diye sordu Tas, aklı karışarak.

Gnimsh başını kaldırıp Tas'a baktı. "Eğer bir işe yarıyorsa, bir şey icat etmek ne işe yarar? Bunun heyecanı nerede? Yaratıcılık ihtiyacı? Düşünceyi ilerletmek? İlerlemeye ne olacak? Yani," dedi gittikçe artan bir kasvetle, "eğer ben buraya gelmeseydim, onlar beni süreceklerdi. Benim toplum için açıktan açığa bir tehdit olduğumu söylediler. Bilimsel çalışmaları yüz yıl geriye götürmüşüm."
Gnimsh'in boynu büküldü. "İşte o yüzden burada olmak umurumda değil. Senin gibi, ben de bunu hak ediyorum. Zaten eninde sonunda kendimi bulacağım yer burası."
"Aletin nerede?" diye sordu Tas, ani bir heyecanla.
"Ha, tabii ki elimden aldılar," diye cevap verdi Gnimsh elini şöylece havada sallayarak.
"Peki" -kender düşündü- "bir tane hayal edemiyor musun? O sandalyeyi hayal etmiştin değil mi?"

"Ve sen de sandalyenin neler yaptığını gördün!" diye cevap verdi Gnimsh. "Büyük bir ihtimalle babamın icadını getiririm. O da onu başka bir varlık düzlemine götürmüştü bal gibi. Patlayan Aletler Komitesi aslında şu anda onu inceliyor; en azından ben buraya kaçtığım zaman inceliyorlardı. Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Ce- j hennemden bir çıkış yolu bulmaya mı?"

"Çıkmam şart," dedi Tas kararlılıkla. "Yoksa Karanlıklar Kraliçesi savaşı kazanacak ve bu benim kabahatim olacak. Ayrıca korkunç derecede tehlikede olan arkadaşlarım var. Aslında biri tam olarak arkadaş sayılmaz ama ilginç bir insandır; büyülü aleti bana kırdırarak beni öldürmeye çalışsa da eminim bu şahsi bir şey değildi. Geçerli bir nedeni vardı..."

Tas durdu.

"Tamam işte!" dedi, yataktan fırlayarak. "Tamam işte!" diye bağırdı öylesine büyük bir heyecanla ki yatağının etrafında şapka askılıklarından bir orman oluşuvermiş, gnome'u epey bir telaşa düşürmüştü.

Gnimsh tabureden kayıp inerek, Tas'ı ihtiyatla gözlemeye başladı. "Ne var?" diye bilmek istedi, şapka askılıklarından birine çarparken.

"Bak!" dedi Tas, keselerini karıştırırken. Önce bir keseyi, sonra diğerini açıyordu. "İşte burada!" dedi, Gnimsh'e göstermek için kesesinin ağzını açarak. Fakat tam gnome içine bakıyordu ki Tas aniden keseyi kapatıverdi.

"Dur bir dakika!"

"Ne var?" diye sordu Gnimsh, boş bulunup korkarak. "Seyrediyorlar mı?" diye sordu Tas, nefesi kesilerek. "Bilecekler
mi?"

"Neyi bilecekler mi?"

"Öyle işte, bilecekler mi?"

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap Gnimsh tereddütle. "Neyi bilip bilemeyeceklerini tam olarak bilemediğim için kesin olarak bir şey söyleyemem. Ama bütün bildiğim, anladığım kadarıyla şu aralar çok meşgul oldukları. Kötü ejderhaları falan uyandırıyorlar. Epey vakitlerini alıyor."

"İyi," dedi Tas, neşesizce yatağa oturarak. "Şimdi şuna bir bak." Kesesini açarak içindekileri boşalttı. "Bu sana ne hatırlatıyor?"

"Annemin bulaşıkları yıkamak için bir alet icat ettiği yılı," dedi gnome. "Mutfak diz boyu kırık dökük çanak çömlekle dolmuştu."

"Hayır!" diye atıldı Tas, alınarak. "Bak, şu parçayı bunun yanına koy, sonra..."

"Benim boyutsal seyahat aletim!" dedi Gnimsh nefesi kesilerek. "Haklısın! O da böyle bir şeye benziyordu. Benimkinin bu cicili bicili kıymetli taşları yoktu ama... Yo, baksana. Yanlış yapmışsın. Bence şu parça buraya gelecek, buraya değil. Evet. Gördün mü? Sonra bu zincir buraya takılacak ve böyle dolanacak. Hayır, tam böyle değil. Buradan...Dur, şimdi gördüm. Bunun, önce buraya takılması gerek." Yatağa oturan Gnimsh, değerli taşlardan birini alarak yerine taktı. "Şimdi, şu kırmızı zımbırtıdan bir taneye daha ihtiyacım var." Değerli taşları karıştırmaya başladı. "Allaşkına bu şeye ne yaptın sen?" diye mırıldandı. "Kıyma makinesine mi koydun?"

Fakat işine dalmış olan gnome, Tas'ın cevabım dinlemedi bile. Bu arada kender fırsatı değerlendirerek öyküsünü bir kez daha anlatma fırsatı bulmuş oldu. Gnimsh, kenderin varlığını tamamen unutmuş onlarca taşı, biraz altın, gümüşten şeyleri, zincirleri bir araya toplayıp bunları düzgünce ayırırken, taburenin üzerine tüneyen Tas, bir süre sözü hiç kesilmeden, mutluluk içinde konuşup durdu.

Öte yandan Tas, bir yandan konuşurken bir yandan da umutlanarak Gnimsh'i seyrediyordu. İçinde bir sızıyla Fizban'a dua etmiş olduğunu hatırladı; eğer Gnimsh aleti çalıştırırsa her an için aletin onları bir aya savurması, bir tavuğa veya öyle bir şeylere çevirmesi ihtimali vardı. Ama, diye düşündü Tas, böyle bir olasılığı göze alacaktı. En azından işleri yoluna koymaya çalışacağına söz ver-

misti ve her ne kadar aklından geçen tek çare, başansız bir gnome olsa da oturup ölümü beklemekten daha iyiydi.

Bu arada Gnimsh bir parça kara tahtayla bir parça tebeşir hayal ederek bunun üzerine diyagramlar çiziktirerek mırıldanıyordu, "A taşını, B zımbırtısına kaydırırsak..."

ezil bir yer kardeşim," diye düşüncesini belirttikten sonra, her yanı tutulmuş bir halde atından indi Raistlin.

"Daha kötülerinde kaldık," diye fikrini beyan etti Caramon, Lady Crysania'nm atından inmesine yardım ederken. "İçersi ılık ve kuru; buradan bin kere iyidir. Sonra," diye ekledi kabaca, atının yanma çökmüş kalmış, öksürüp titreyen kardeşine bir bakarak, "hiç birimiz dinlenmeden daha ileriye gidemeyiz. Ben atlara bakarım. Siz ikiniz içeri girin."

Sırılsıklam pelerinine sarman Crysania, bileğe kadar çamurun içinde durup içi karararak hana baktı. Raistlin'in de söylemiş olduğu gibi rezil bir yerdi.

isminin ne olmuş olduğunu kimse bilemezdi çünkü kapının üzerinde asılı bir levhası yoktu. Gerçekten de burasının bir han olduğunu belirten tek şey, kırık ön camına takılmış, üzerine kabaca harflerle "HoşGeldünüz YolÇular" yazan karatahtaydı. Taş binanın kendisi eskiydi ve sağlamca inşa edilmiş bir binaydı.Fakat her ne kadar orası burası sazlarla yamanmaya çalışılmış olsa da, çatısı göçüyordu. Pencerelerden biri kırıktı. Pencere, herhalde yağmurdan korunmak amacıyla, eski, keçe bir şapkayla örtülmüştü. Avlusunda da çamur ve birkaç çiçeksiz ottan başka bir şey yoktu.

95

Raistlin önden gitmişti. Açık kapının eşiğinde durmuş, Crysa-nia'ya bakıyordu. İçeriden ışık yayılıyor; odun dumanı içeride bir ateşin varlığını vaad ediyordu. Raistlin'in yüzü sertleşip sabırsız-laştı.Esen bir rüzgâr, Crysania'nın kukuletasını geri savurarak, kırbaç gibi inen yağmuru yüzüne çarptı. İçini çeken kız ön kapıya ulaşabilmek için çamur içinden zar zor ilerledi.

"Hoş geldiniz efendi. Hoş geldiniz bayan."

Crysania yanından gelen sesle irkildi...girdiğinde kimseyi görmemişti. Dönünce, kapı tam çarpılırcasına kapanırken kapının arkasındaki gölgeler içine sinmiş, çirkin bir adam gördü.

"Soğuk bir gün efendi," dedi adam, ellerini ovuşturarak. O hareket, yağ içinde kalmış bir önlük ve koluna atmış olduğu lime lime bir bez parçası adamın hancı olduğunu belli ediyordu. Pejmürde görünüşlü, pis hana bir göz gezdiren Crysania, hanı yeterince uygun buldu. Adam ellerini ovuşturarak onlara yaklaştı; sonunda Crysania adamın bira kokan pis nefesini duyuncaya kadar diplerine geldi. Yüzünü pelerini ile örten kız adamdan uzaklaştı. Adam buna sırıtmıştı sanki; eğer kısık gözlerindeki o şeytani ifade olmasaydı, bu sarhoş birinin ahmakça sırıtışı sayılabilirdi.

Adama bakan Crysania'ya bir an için geri, fırtınaya dönmeyi bile tercih edebilirmiş gibi geldi. Fakat hancıya tek keskin ve delici bir bakış atan Raistlin soğuk bir edayla, "Ateş yakınında bir masa," dedi.

"Hayhay efendi, hayhay. Ateş yakınında bir masa, hayhay. Böylesine kötü bir günde pek iyi olur. Gelin efendi, hanım, böyle gelin." Bir kez daha gözlerindeki gizlenmiş o bakış ve yaltaklanan bir edayla yerlere kadar eğilip reveranslar yaparak ayaklarını yan yan sürüyen adam bakışlarını onlardan hiç ayırmayarak, onları pis bir masaya götürdü.

"Bir büyücü müsün sen efendi?" diye sordu hancı, Raistlin'in siyah cüppesine değmek için elini uzatarak ama büyücünün delip geçen bakışları karşısında elini hemen geri çekti. "Siyahlılardan he-mi de. Uzun zamandır böyle olanını hiç görmediydik," diye devam etti. Raistlin cevap vermedi. Başka bir öksürük nöbetinin etkisiyle bütün ağırlığını asasına verdi. Crysania ona yardım ederek ateşin yanındaki bir masaya götürdü. Kendini masaya bırakan adam, minnettarlıkla ateşin sıcaklığına doğru büzüştü.

"Sıcak su," diye emretti Crysania, ıslak pelerininin bağlarını açarken.

96

"Nesi var bunun böyle?" diye sordu hancı kuşkuyla, geri çekilerek. "Hummalı falan değil de mi? Eğer öyleyse, dışarı çıkarsınız..."

"Hayır," diye atıldı Crysania, pelerinini çıkartarak. "Onun hastalığı kendine ait, başkalarına zararı dokunmaz." Büyücüye doğru iyice eğildikten sonra, yeniden hancıya baktı. "Sıcak su istemiştim," dedi münakaşaya yer bırakmayacak şekilde.

"Hay hay." Adamın dudakları kıvrıldı. Gitmeden önce ellerini ovuşturmayı bırakarak önündeki yağlı önlüğün altında soktu.

Kızın adama duyduğu tiksinti, Raistlin'e duyduğu endişe içinde yitip gitti; Raistlin'i biraz rahatlatmaya çalışırken hancıyı unuttu gitti. Büyücünün yolculuk pelerinini gevşeterek çıkartmasına yardımcı olduktan sonra kuruması için pelerini ateşin önüne serdi. Hanın genel salonuna bir göz gezdiren kız, birkaç dökülen sandalye minderi gördü; üzerindeki kire aldırış etmemeye çalışarak bunları getirip Raistlin'in yaslanıp daha rahat nefes alabilmesini sağlamak amacıyla dizdi.

Islak çizmelerini çıkarmasına yardım etmek için eğilen kız, birinin saçlarına dokunduğunu hissetti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Raistlin, kız başını kaldırıp ona bakarken.

Crysania mutluluktan kıpkırmızı kesildi. Adamın kahverengi gözleri ateşten daha sıcak görünüyordu; adam eliyle kızın ıslak saçını kibar bir temasla yüzünden geri çekti. Kız ne konuşabiliyor, ne de hareket edebiliyordu, adamın yanında diz çökmüş, bakışlar tarafından hapsedilmiş bir halde kalakalmıştı.

"Sen onun kadını mısın?"

Kızın arkasından gelen hancının kaba sesi, Crysania'yı irkiltti. Kız adamın yaklaşmasını ne görmüş, ne de ayaklarını sürüyüşünü duymuştu. Raistlin'e bakmadan ayağa kalkan kız, bir şey söylemeden aceleyle döndü.

"O Palanthas'ın soylu sülalelerinden birisinin kızı," dedi kapı eşiğinden derin bir ses. "Ve senin de onunla saygılı bir şekilde konuşman beni memnun edecektir."

"Hay hay efendi, hayhay," diye mırıldandı, bir rüzgâr ve yağmur tufanıyla birlikte içeri girmekte olan Caramon'un heybetli görünüşünden etkilendiği anlaşılan hancı. "Ben bi saygısızlık yapmak istemediydim, inşallah öyle de bir şey anlamamışmızdır." Crysania cevap vermedi. Biraz dönerek boğuk bir sesle, "Hay-

di, o suyu masaya getir," dedi.

Caramon kapıyı kapatıp onların yanına gitti; Raistlin, içinde iksiri için şifalı otların karışımı bulunan kesesine uzandı. Keseyi masaya fırlatan büyücü bir el hareketiyle Crysania'ya iksirini hazırlamasını emretti. Sonra nefesi ıslık çalarken kendisini minderlere bırakarak alevlere dalıp gitti. Caramon'un huzursuz bakışlarını üzerinde hisseden Crysania bakışlarını hazırlamakta olduğu iksirden ayırmıyordu.

"Atları yemleyip sularını verdim. Onları yormadan kullandığımız için bir saatlik bir istirahattan sonra yola çıkabilirler. Akşam l çökmeden Solanthus'a varmak istiyorum," dedi Caramon, huzursuz geçen sessiz bir süreden sonra. Pelerinini ateşin önüne serdi. Üzerinden bulutlar halinde buhar yükseldi. "Yemek ısmarladınız mı?" diye sordu, Crysania'ya aniden.

"Hayır, sadece...sıcak su." diye mırıldandı kız, Raistlin'e içeceğini uzatarak.

"Hancı, hanımefendi ve büyücü için şarap, bana su ve yiyecek neyin varsa ondan," dedi Caramon, ateşin önüne, masanın başında kardeşinin karşısına otururken. Bu çıplak topraklarda Dergoth Bozkırları'na doğru yaptıkları haftalar süren yolculuktan sonra insanın yol kenarındaki hanlarda ne bulursa onu yemesi gerektiğini | öğrenmişlerdi; -tabii- eğer yiyecek bir şey varsa.

"Bunlar güz fırtınalarının başlangıcı sadece," dedi Caramon yavaşça kardeşine, hancı yeniden odadan gevşek adımlarla çıkarken. "Güneye gittikçe daha da kötüleşecektir. Bu güzergâhta ısrarcı mısın? Bu senin ölümün anlamına gelebilir."

"Ne demek istiyorsun?" Raistlin'in sesi çatladı. İrkilerek fincandaki sıcak iksirin bir kısmını döktü.

"Hiçbir şey Raistlin," dedi Caramon, kardeşinin delip geçen bakışlarına şaşırarak. "Sadece... sadece öksürüğün. Islak yerlerde hep daha kötüleşir."

İkizine dik dik bakıp, Caramon'un söylemiş olduğundan başka bir şey kastetmemiş olduğuna kanaat getiren Raistlin, bir kez daha kendisini yastıklara bıraktı. "Evet, bu güzergâhta kararlıyım. Sen de öyle olmalısın kardeşim. Çünkü kıymetli evine tekrar kavuşabilmenin tek yolu bu."

"Yolda ölürsen benim için çok iyi olur," diye homurdandı Caramon.

Crysania hayretler içersinde Caramon'a baktı ama Raistlin sade-

ce acı acı tebessüm etmekle yetindi. "Kaygı duyman beni pek etkiledi kardeşim. Ama eğer bu arada kendime aşırı yüklenmezsem, benim sıhhatim için üzülme. Gücüm oraya varıp son büyüyü yapmaya yeter."

"Senin kendine fazla yüklenmemen için uğraşan biri var gibi," diye cevap verdi Caramon asık bir yüzle, bakışları Crysania üzerindeydi.

Kız yine kızardı ve yanıt da verecekti ama hancı geri dönmüştü. Buharları tüten bir şeyin bulunduğu çaydanlık bir elinde, çatlak bir sürahi öbür elinde ihtiyatla onları gözleyerek yanlarında dikildi.

"Affedersiniz efendiler," diye sızlandı, "ama önce paranın rengini görmek isterim. Böyle bir zamanda..."

"Al," dedi Caramon cüzdanından bir sikke çıkartıp bunu masanın üzerine atarak. "Bu yeter mi?"

"Yeter efendi, yeter." Hancının gözleri en az gümüş parça kadar parladı. Çaydanlık ve sürahiyi yerine bırakırken türlünün suyunu masanın üzerine döken, bir yandan büyücüyü sanki parayı aniden görünmez yapmasından korkarmış gibi izleyen hancı, parayı açgözlülükle kaptı.

Parayı cebine sokan hancı, düzensiz içki tezgâhının arkasına gidip üç kâse, boynuzdan üç kaşık ve üç kupayla geri döndü. Bunları da masanın üzerine bıraktıktan sonra, ellerini bir kez daha

ovuşturarak, geriye çekilip durdu. Crysania kâseleri eline aldı; tiksinerek baktıktan sonra hemen kalan sıcak suyla bunları yıkamaya başladı.
"Başka arzularınız var mı efendiler, hanfendi?" diye sordu hancı öylesine yaltaklanarak ki, Caramon yüzünü ekşitti.
"Ekmeğin ve peynirin var mı?"
"Evet efendi."
"Biraz ekmekle peyniri sarıp bir sepete koyuver."
"Yolunuza...devam mı etçeniz?" diye sordu hancı.
Kâseleri tekrar masaya koyan Crysania, adamın sesindeki ani değişimi fark ederek başını kaldırdı. Onun da dikkat edip etmediğini kontrol etmek için Caramon'a baktı ama koca adam haşlamayı karıştırıyor, büyük bir iştahla kokluyordu. Görünüşe göre bir şey duymamış olan Raistlin sabit bakışlarla ateşi seyrediyor, boş kupasını gevşekçe tutuyordu.
"Geceyi burada geçirmeyeceğim kesin," dedi Caramon, haşlamayı kâselere boşaltırken.

"Bundan eyi yatçak yer bulamazsınız...Nereye gidiyoz dediniz-di?" diye sordu hancı.
"Seni hiç ilgilendirmez," diye cevap verdi Crysania, buz gibi bir edayla. Bir kâse dolusu haşlama alarak Raistlin'e götürdü. Fakat koyu, yağ kaplı şeye bir kere bakan büyücü, eliyle bunu geri yolladı. Ne kadar aç olursa olsun Crysania, bu karışımın ancak birkaç lokmasını boğulurcasma yutabilmişti. Kâseyi yana iterek hâlâ nemli olan pelerinine sarınarak koltuğunda kıvrılıp gözlerini kapatarak bir saat sonra yeniden atına binip kasvetli, fırtınalarla dolu topraklarda bir kez daha yolculuğa çıkacağını düşünmemeye çalıştı.
Raistlin uykuya dalmıştı bile. Tek ses, yaşlı bir nefer iştahıyla türlüsünü yemekte olan Caramon'un ve sipariş verilen sepeti hazırlamak için mutfağa dönen hancının çıkarttığı sesti.
Bir saat içinde Caramon atları ahırdan çıkartıp getirdi; üç binek, bir de oldukça yüklenmiş, yükü bir battaniye ile korunup, iple sıkı sıkı bağlanmış olan bir yük atı. Kardeşinin ve Lady Crysania'nın ata binmesine yardım edip, dikkatle eyerlerine yerleşmiş olduklarını kontrol eden Caramon kendi devasa küheylâmna atladı. Hancı başı açık, elinde sepetle yağmur altında duruyordu. Yağmur üstünü başını sırılsıklam edip iliklerine işlerken sırıtıp eğilerek sepeti Caramon'a uzattı.
Kısa bir teşekkürle hancının ayakları dibine başka sikke daha atan Caramon yük hayvanının dizginlerini tutarak hareket etti. Sağanak yağmura karşı pelerinlerine sıkı sıkı sarınmış olan Crysania ile Raistlin onu izlediler.
Belli ki yağmura kayıtsız olan hancı, parayı yerden alarak peşlerinden seyretti. Ahırdan çıkan iki suret daha gidip onun yanında durdular.
Parayı havaya atan hancı onlara bakarak, "Solanthus yolundan gittiklerini söyle ona..." dedi. Pusuya çok kolay düştüler.
Kederli günün solmakta olan ışığında, suların dallarından monoton bir ritimle düştüğü, dökülmüş yapraklarının kendi atlarının seslerini bile boğduğu sık ağaçlar altından atlarını sürerken, hepsi, kendi kasvetli düşünceleri içinde kaybolmuşlardı. Hiç biri, çok geç oluncaya kadar dört nala gelen atların ve çınlayan parlak çeliğin sesini duymamıştı.
Daha ne olduğunu anlayamadan ağaçlardan kara suretler

devasa ve korkunç kuşlar misali atlayarak, onları kara pelerinden kanatlarıyla örtüvermişlerdi. Her şey sessizce ve büyük bir maharetle yapılmıştı.
Biri Raistlin'in arkasından tırmanarak, daha büyücü arkasına bile bakamadan büyücüyü bayılttı. Bir başkası Crysania'nın yakınındaki bir daldan aşağıya atlayarak eliyle kızın ağzını kapatıp hançerini tam boğazına dayadı. Ama Caramon'u atından aşağıya çekip adamı yere devirmek için üç kişi gerekmişti ve boğuşma bittiğinde haydutlardan biri ayağa kalkamadı. Görünüşe göre de bir daha hiç kalkamayacaktı. Yüzü yanlış tarafa doğru, çamur içinde kıpırdamadan yatıyordu.
"Boynu kırılmış," diye rapor verdi haydutlardan biri -her şey olup bittikten sonra- çıkan işi incelemek için olay yerine gelen bir surete.
"Güzel de becerilmiş," diye fikrini beyan etti haydut soğukkanlılıkla, dört kişinin zor zaptettiği, koca kolları yay kirişleriyle bağlanmış olan Caramon'u süzerek. Başındaki derin bir kesikten kan boşalıyor, yağmur sularıyla kanı yüzüne doğru akıtıyordu. Başını sallayıp kandan kurtulmaya çalışan Caramon, boğuşmaya devam ediyordu.
Lider konumundaki haydut, muhafızlarından birkaçı endişeyle bakıp hayranlıkla başlarını sallarken, Caramon'un güçlü, ıslak yay kirişlerini zorlayan güçlü adalelerine dikkat etti.
Sonunda başındaki sersemliği yenen ve yağmur suyuyla kanı başını sallayarak yüzünden silkeleyip atan Caramon etrafına bakındı. En az yirmi - otuz silahlı adam etraflarını sarmıştı.

Liderlerine bakan Caramon bir küfür mırıldandı. Bu adam kesinlikle Caramon'un o güne kadar gördüğü en cüsseli insandı!

Aklına hemen Raag ile İstar arenasındaki gladyatörler geldi. "Ogre melezi," dedi kendi kendine, dövüş sırasında kırılan bir dişini tükürürken. Oyunlarda Arack'ın gladyatörleri eğitmesine yardımcı olan devasa ogreyi tüm canlılığıyla hatırlayan Caramon, insan olduğu belli de olsa bu adamın teninde sarımsı, ogremsi bir ton olduğunu ve aynı yassı burun yapısına sahip olduğunu gördü. İnsanların çoğundan da daha iriydi -uzun boylu Caramon'dan bile bir omuz ve baş boyu daha uzundu- ve kolları da ağaç gövdelerini aratmıyordu. Fakat Caramon adamın garip adımlarla yürüdüğünü fark etti ve adam yerlere kadar inen, ayaklarını gizleyen bir de pelerin giyiyordu.

101

r
İ

Arenada düşmanını süzüp, olabilecek bütün zayıf noktalarını bulmak için eğitilmiş olan Caramon adamı dikkatlice izledi. Rüzgâr adamı örten ağır kürk pelerini yana doğru savurunca Caramon, hayretler içinde adamın tek bir bacağı olduğunu gördü. Diğeri çelikten takma bir bacaktı.

Caramon'un takma bacağına baktığını fark eden ogre melezi, sırıtarak, koca adama doğru bir adım daha yaklaştı. Devasa elini uzatan haydut Caramon'un yanağını kibarca okşadı.

"İyi dövüş çıkartan bütün adamları takdir ederim," dedi yumuşak bir sesle. Sonra, şaşırtan bir serilikle elini yumruk yaptı, kolunu geri çekti ve Caramon'un çenesine bir yumruk indirdi. Darbenin etkisiyle koca adam geriledi, neredeyse kendisini tutmakta olan adamları da geri savuracaktı. "Ama adamımın ölümünün bedelini ödeyeceksin."

Uzun, kürk pelerinini etrafına toplayan ogre melezi, haydutların birinin sıkı sıkı tuttuğu Crysania'mn olduğu yere doğru sert adımlarla ilerledi. Onu yakalayan haydut elini kızın ağzından çekmemişti; yüzü solgun da olsa kızın gözleri karaydı ve hiddet doluydu."

"Ne hoş değil mi?" dedi ogre melezi, yumuşak bir sesle. "Bir hediye, daha Yılbaşı da gelmemişti üstelik." Kahkahası ağaçlar arasında patladı. Uzanarak kızın pelerininden tutup boyundan aşağıya çekti. Yağmur hemen kızın beyaz cüppesini sırılsıklam yaparken bakışları hızla, kızın gözler önüne serilen yuvarlak hatları üzerinde oynaştı. Adamın ağzı yayılıp gözleri pırıldadı. Koca elini uzattı.

Crysania, geriye çekilmeye çalıştı ama ogre melezi kahkahalar atarak, kızı kolayca kavradı.

"Neymiş bu boynuna taktığın süs böyle tatlım?" diye sordu, bakışları kızın narin boynuna takmış olduğu Paladine'ın madalyonuna kayarken. "Bunu pek...yakışıksız buldum. Saf platin, öyle mi?" Islık çaldı. "Onu, senin adına saklayıvereyim şekerim. Korkarım, tutkumuzun zevkiyle sarhoş olduğumuz sırada kaybolabilir..."

Bu arada Caramon, ogre melezinin madalyonu eline aldığım görecek kadar kendine gelmişti. Adamın teması karşısında açık bir biçimde titrediği halde Crysania'mn gözlerinde gaddarca bir zevkin parıltısı vardı. Hızla yağan yağmurun içinde safi beyaz bir ışıkla bir şimşek çaktı. Ogre melezi elini tuttu. Acıyla hırlayarak elini çekerek Crysania'yi bıraktı.

102

Durup olanları seyreden adamlar arasında bir mırıltı dolandı. Crysania'yı tutan adam kızı bıraktı; kız kendini kurtararak adama hiddetle bakıp pelerinine sarındı.

Ogre melezi elini kaldırdı, yüzü şiddetli bir öfkeyle çarpılmıştı. Caramon, onun Crysania'ya vuracağından korkmuştu ki o anda adamlardan biri bağırdı.

"Büyücü, kendine geliyor!"

Ogre melezi, gözleri hâlâ Crysania'mn üzerinde, elini indirdi. Sonra gülümsedi. "Eh cadı, görünüşe göre ilk raundu sen kazandın." Bakışlarını Caramon'a çevirdi. "Ben müsabakaları severim; hem dövüşte olsun, hem aşkta. Bu, her açıdan, zevkli bir gece olacağa benziyor."

Bir baş hareketiyle Crysania'yı tutan adama tekrar tutması için emir verdi; Caramon adamın bunu son derece büyük bir gönülsüzlükle yaptığını fark etti. Ogre melezi Raisltin'in inleyerek yerde yattığı yere doğru yürüdü.

"Hepsinin arasında en tehlikelisi büyücü. Ellerini bağlayın ve ağzını kapatın," diye emretti hayduta gıcırtı gibi bir sesle. "Eğer gaklamaya kalkarsa dilini kesin. Bu büyü yapmasını kökünden engeller."

"Neden onu hemen öldürmüyoruz?" diye homurdandı adamlardan biri.

"Yap o halde Brack," dedi ogre melezi zevkle, konuşan adama bakmak için dönerek. "Bıçağını al ve boğazını kes."

"Ellerimle değil tabii ki," diye mırıldandı adam, birkaç adım gerileyerek.

"Yapmayacak mısın? Siyah cüppeli birini öldürmenin lanetini benim mi üzerime almamı isterdin?" diye devam etti lider, hâlâ aynı, tatlı tonda. "Kılıç tuttuğum elimin kuruyup düşmesini görmek hoşuna mı giderdi?"

"Be...ben bunu kastetmemiştim tabii ki Çelikparmak. Sa...sadece düşünemedim o kadar."

"O halde düşünmeye başla. Şimdi bize bir zarar veremez. Şuna bir bak". Çelikparmak, Raistlin'i işaret etti. Büyücü sırt üstü yatmış, elleri önünde bağlanmıştı. Ağzı zorla açılarak içine bir şey tıkılıp bağlanmıştı. Ama gözleri kukuletasının gölgeleri içinden meşum bir hiddetle parlıyordu ve yumruğu o kadar aciz bir hiddetle sıkılmıştı ki etraftaki güçlü adamların büyük bir kısmı alınan tedbirin yeterli olup olmadığını merak etmeden edemedi.

103

Böyle bir şeyi kendi de hissetmiş olabilecek Çelikparmak, Raist-' lin'in acı bir nefret içinde ona baktığı, yattığı yere aksayarak gitti. Büyücünün yakınında duran ogre melezinin sarımtırak yüzünü bir tebessüm kırıştırdı; aniden takma bacağının çelik parmaklarıyla Raistlin'in kafasına tekme attı. Büyücü olduğu yerde gevşedi. Crysania telaşlanarak bağırdı ama onu tutan adam, daha da sıkı tutmaya başladı. Caramon bile kardeşinin çamurlar içinde yatan haline bakarken ani ve keskin bir acının kalbini sıkıştırmasına hayret etti.

"Bu onu bir süre sessiz tutar. Kampa vardığımızda gözünü bağlar, Kaya'nın üzerinde bir gezintiye çıkarırız. Eğer ayağı kayıp da uçurumdan düşerse, eh, bu iş de böyle oluyor değil mi beyler? Kanı elimize bulaşmış olmaz."

Orada burada birkaç kahkaha duyuldu ama Caramon birkaç kişinin huzursuzca başlarını sallayıp bakıştıklarını gördü.

Çelikparmak, tıka basa yüklenmiş yük atını incelemek için Raistlin'in yanından ayrıldı. "Bugün zengin bir parti vurduk beyler," dedi memnuniyetle. Topallayarak dönüp kendisini az çok huzursuzca tutmakta olan adamın elinde mıhlanmış olan Crysania'nın durduğu yere gitti.

"Zengin bir parti ya," diye mırıldandı adam. Koca eliyle Crysania'nın çenesini kabaca kavradı. Eğilerek hayvanca dudaklarını kızın dudakları üzerine koydu. Kendini tutan adamın ellerinde tutsak kalan Crysania'nın yapabileceği bir şey yoktu. Boğuşmadı; belki de içinden bir ses, bunun adamın istediği şey olduğunu söyle-1 misti. Kaskatı kesilmiş bedeniyle dimdik duruyordu. Fakat Caramon, kızın ellerinin kasıldığını gördü ve Çelikparmak kızı bırakınca, kız siyah saçları yanağına düşecek şekilde başını çevirmekten kendini alamadı.

"Politikamı bilirsiniz beyler," dedi Çelikparmak, kızın saçlarıyla kabaca oynayarak, "ganimeti paylaşırız ...tabii ben hakkımı aldıktan sonra."

Buna daha çok gülen oldu ve orada burada birkaç tezahürat da duyuldu. Caramon, adamın neyi kastettiği konusunda şüpheli değildi ve duyduğu birkaç yorumdan da bunun 'paylaşılacak' ilk 'ganimet' olmadığını tahmin etti.

Fakat kaşlarını çatan, birbirlerine huzursuzca bakıp başlarını sallayan birkaç genç yüz de vardı. Hatta, 'Benim bir cadıyla işim yok!' ve 'Bir büyücüyü yatağa atsam daha iyi!' gibi fikirler beyan eden birkaç kişi de vardı.

"Cadı!" İşte, yine o terim. Caramon'un aklında belli belirsiz hatıralar kıpırdandı.Raistlin ile cüce demirci Flint'le gezdikleri günlerin hatıraları; gerçek Tanrıların dönmesinden önceki günler. Cara-jnon bir keresinde, yaşlı bir kadını, cadı diye ateşte yaktıkları bir kasabaya vardıkları zamanın canlı hatırasıyla ürperdi. Kardeşi ile ezeli bir şövalye olan Sturm'un, aslında ikinci sınıf bir gözbağcıdan başka bir şey olmadığı ortaya çıkan kocakarıyı kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atışlarını hatırladı.

Fakat Caramon o ana kadar bu zaman insanlarının her hangi bir büyülü gücü nasıl gördüklerini unutmuştu; üstelik Crysania'nın rahibe gücü -gerçek rahiplerin bulunmadığı o günlerde- daha da çok kuşku uyandırırdı. Ürperen Caramon daha sakin bir kafayla, mantıklı düşünmek için kendini zorladı. Yanmak, insafsızca bir ölümdü ama yine de böylesinden daha çabuktu...

"Cadıyı bana getirin." Çelikparmak yoldan, adamlarından birinin atını tuttuğu yere doğru aksayarak gitti. Atına bindikten sonra eliyle işaret etti. "Sonra diğerleriyle gel."

Crysania'yı tutan adam kızı ileri doğru sürükledi. Uzanan Çelikparmak, kızı, kolunun atlından tutup ata çekti, önüne oturttu. Dizginleri kavrayınca kollarıyla kıza tamamen sarılmış oldu. Crysania buz gibi bir yüzle kayıtsızca dümdüz önüne bakıyordu.

Biliyor mu acaba? Diye merak etti Caramon, çaresizce şehvetli bir ifadeyle sarı yüzü çarpılmış olan Çelikparmak'in atını yanından sürüşünü seyrederken. Belki de bu adamların ne kadar korkunç şeyler yapabileceklerinin farkında değildir.

O sırada Crysania dönüp Caramon'a baktı. Yüzü sakin ve solgundu ama gözlerinde öylesine bir dehşet, bir dehşet ve yakarış vardı ki Caramon'un kalbi paramparça olarak başı önüne düştü. Biliyor... Tanrılar yardımcısı olsun. Biliyor... Biri Caramon'u arkasından itti. Birkaç adam onu

tutarak başı aşağıya gelecek şekilde atının eyerine attı. Baş aşağı sallanan, güçlü kolları etlerini kesen yay kirişiyle bağlanmış olan Caramon adamların kardeşinin baygın bedenini kaldırıp, kendi atının eyerine atışlarını seyretti. Sonra haydutlar atlarına binip tutsaklarını ormanın derinliklerine doğru götürdüler.

Atı, çamur içinde ilerleyip, onu sertçe sallarken, yağmur başından aşağıya dökülüyordu. Eyer kaşı alnın yanına batıyordu; başından akan kan başını döndürmüştü. Fakat bir yandan da giderler-

ken aklından kendisine dehşet dolu, yakaran bir ifadeyle bakan kara gözleri çıkartamıyordu.

Ve Caramon, insanı hasta eden bir kesinlikle hiçbir yardımın gelmeyeceğini biliyordu.

aistlin cayır cayır yanan
bir çölde yürüyordu. Önündeki kumda ayak izlerinden bir yol uzanıyordu; o da bu ayak izlerinin üzerinden geçiyordu. Ayak izleri onu güneş altında yanan parlak beyaz kum tepeciklerinden indirip, çıkartarak durmadan daha ileriye götürüp duruyordu. Hava çok sıcak geliyordu, yoruluyordu ve çok susamıştı. Başı çatlayacak gibiydi, göğsü ağrıyordu, uzanıp dinlenmek istiyordu. İleride, uzakta bir su çukuru vardı, ağaçların gölgeleri altında. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü oraya varamıyor-du. Ayak izleri o tarafa doğru gitmiyordu ve o da ayaklarını başka yöne doğru çeviremiyordu.

Kara cüppesi tüm ağırlığı ile üzerinden dökülürken o da zorla devam etti durdu. Sonra, tam artık hiç hali kalmadığı bir sırada bakışlarını kaldırdı ve korkudan nefesi tıkandı. Ayak izleri bir idam sehpasına doğru gidiyordu! Kara kukuletalı bir suret, başı kütük üzerinde diz çökmüş duruyordu. Yüzünü göremese de korkunç bir kesinlikle orada diz çökmüş, ölmek üzere olanın kendisi olduğunu biliyordu. Cellat elinde kanlı bir baltayla tepesinde duruyordu. Cellat da siyah bir kukuleta takmıştı. Baltayı kaldırıp tam Raistlin'in boynu üzerinde tuttu. Ve balta inerken Raist-lın son birkaç anında cellatının yüzünü görebildi...

"Raist!" diye fısıldadı bir ses.

Büyücü ağrıyan başını salladı. Sesle birlikte rüya görmekte ol-

düğünün tatlı duyguları da gelmişti. Kabusuyla boğuşarak uyan-', maya çalıştı.

"Raist!" diye tısladı ses, daha büyük bir telaşla.

Gerçek, rüyada gördüğü değil, gerçek bir tehlike büyücüyü bi-]f raz daha uyandırdı. Tamamen uyanarak, bir an için gözleri kapalı l bir halde, olup biteni kesin olarak algılayıncaya kadar olduğu yerde kıpırdamadan yattı.

Islak toprak ü/erinde yatıyordu, elleri önünde, ağzına bir şey tıkanarak ağzı da bağlanmış durumdaydı. Başında zonklayan bir ağrı ve kulaklarında Caramon'un sesi vardı.

Etrafından insan sesleri ve kahkahalarını duyabiliyor, yemek ateşlerinin dumanlarının kokularını alabiliyordu. Ama kardeşinin- ' ki hariç seslerin hiç biri yakından gelmiyordu. Derken her şeyi ha-tırlayıverdi. Saldırıyı hatırladı; çelik ayaklı adamı hatırladı... Raist-lin dikkatle gözlerini açtı.

Caramon, yakınında bir yerde çamur içinde, yüzükoyun uzatılmış, kollan yay kirişleriyle sıkıca bağlanmış yatıyordu. İkizinin kahverengi gözlerinde bildik bir kıvılcım vardı, eski günlerin, çoktan geçmiş günlerin -birlikte dövüştükleri, çelik ile büyüyü birleştirdikleri- günlerin hatıralarını yaşatıveren bir pırıltı.

Ağrılara ve etraflarındaki karanlığa rağmen Raistlin uzun zamandır hissetmediği bir keyif duymuştu.

Tehlikeyle birleşen ikizler arasındaki bağ artık güçlenmiş, hem sözle, hem düşünceyle iletişim kurmalarını olanaklı kılmıştı. Kardeşinin sıkıntılı durumlarının tamamen farkında olduğunu gören Caramon kıvrıla kıvrıla cesaret edebildiği kadar, Raistlin'e yaklaştı; sesi bir nefes sesinden biraz daha yüksekti.

"Ellerini kurtarmanın bir yolu var mı? Hâlâ o gümüş hançeri taşıyor musun?"

Raistlin, tek, kısa bir hareketle başını salladı. Zamanın başlangıcında büyükullanıcılar, Tanrılar tarafından herhangi bir silah taşımak veya zırh kullanmaktan men edilmiştiler. Sözde, bunun nedeni, kendilerini silah sanatına adayacak olurlarsa çalışmalarına yeterince zaman ayıramayacaklarıydı. Fakat büyükullanacıları, Karanlıklar Kraliçesi'ni yenmesi için Huma'ya büyülü ejderha kürelerini yarattıklarından Tanrılarda Huma'nın hatırasına, onların da kendilerine ait hançerler taşımalarına izin vermişlerdi.

Gerektiğinde silahın eline rahatça kayması için bileğine ince bir deriyle bağlı olan gümüş hançer Raistlin'in, diğer bütün yollar ti-

kandığında...veya en azından böyle zamanlar için... son savunma aletiydi.
"Büyünü kullanacak halin var mı?" diye fısıldadı Caramon. Raistlin yorgunlukla gözlerini bir an için kapattı. Evet, yeterince güçlüydü. Ama bu, daha da zayıflaması, Kapı'nın muhafızlarıy-la yüzleşmek için güç toplaması için daha çok vakit geçmesi anlamına geliyordu. Yine de, eğer o kadar yaşayamazsa...

"Tabii ki yaşamalıyım!" diye düşündü acı acı. Fistandantilus yaşamıştı! Kumların arasından ayak izlerini takip etmekten başka bir şey yapmıyordu.

Hiddetlenen Raistlin bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Yeterince güçlüyüm, dedi kardeşine aklından; Caramon rahat bir nefes aldı.

"Raist," diye fısıldadı koca adam, yüzü aniden asılmış, ciddileşmişti, "Crysania...i...için... neler düşündüklerini anlamışsındır her halde."

Aniden Raistlin'in gözü önüne o iri, ogremsi adamın kaba ellerinin Crysania üzerinde dolaşması geldi ve hayret verici bir şey hissetti: Daha önce hiç duymamış olduğu bir hiddet, bir kızgınlık her yanını kapladı. Kalbi sıkıştı ve bir an için gözünü kan bürüdü.

Caramon'un kendisine hayretle baktığını gören Raistlin hislerinin yüzünden anlaşıldığını fark etti. Kaşlarını çatınca Caramon aceleyle devam etti. "Bir planım var."

Raistlin, kardeşinin aklında ne olduğunu zaten bilerek, huzursuzca başıyla onayladı.
Caramon fısıldadı, "Eğer başaramazsam..." "Önce kızı, arkasından kendimi öldürürüm," diye bitirdi Raistlin. Ama tabii ki böyle bir şeye ihtiyaç olmayacaktı. O emniyetteydi...korunuyordu...

Sonra, adamların geldiğini duyan büyücü gözlerini kapattı ve büyük bir minnettarlıkla baygın numarası yaptı. Bu ona karışmış hislerini toparlamak ve denetimini yeniden kazanmak için kendisini zorlaması için zaman vermişti. Gümüş hançer koluna soğuk soğuk değiyordu. Kayışı serbest bırakacak olan kaslarını gerdi. Ve bütün bu süre zarfında, hiçbir şey hissetmediği bu kadın hakkındaki -tabii bir rahibe olarak ona yapacağı yardımı düşünmüyor değildi-o garip tepkiyi düşündü.
İki adam Caramon'u ayağa kaldırıp ileri doğru ittiler. Caramon,

adamların baygın olup olmadığını kontrol etmek için çabucak bir bakış fırlattıktan sonra Raistlin'le ilgilenmemiş olmalarına şükret-mişti. Bozuk satıhlı toprak üzerinde tökezlenerek giden, kramplar giren, buz gibi olmuş kaslarındaki ağrıya dişleri arasından küfreden Caramon, Lady Crysania'dan söz ettiğinde kardeşinin yüzündeki o garip ifadeyi düşünüyor olduğunu fark etti. Caramon böyle bir ifadeye, başka birinin yüzünde rastlamış olsaydı, bir aşığın hiddetlenmiş ifadesi derdi. Ama kardeşinde? Raistlin böylesi bir duyguya yatkın mıydı? Caramon, İstar'dayken Raistlin'in değil, kendisinin tamamen kötülük tarafından yutulduğu kararına varmıştı.

Ama şimdi, ikizi çok farklı görünüyordu, daha çok eski günlerdeki Raistlin gibi, daha önce bir çok kez, canlarını birbirlerine emanet ederek, onunla omuz omuza çarpışan kardeşi gibi. Raistlin'in Caramon'a, Tas hakkında söylemiş oldukları da mantıklı geliyordu. Demek ki kenderi öldürmemişti. Bazen çabuk da kızsa Crysa-nia'ya istisnasız her zaman kibar davranıyordu. Belki de...

Muhafızlardan biri kaburgalarından itip canını acıtarak Cara-mon'a içinde bulundukları durumun çaresizliğini hatırlattı. Belki de! Burnunu büktü. Belki de her şey burada ve şimdi bitecekti. Belki de kendi hayatıyla, diğer ikisinin çabuk ölümünü ödemiş olacaktı.

Haydutların kampı, saklanacak bir yerden çok, küçük bir kasabaya benziyordu. Kabaca inşa edilmiş ağaç barakalarda yaşıyorlar, hayvanlarını da büyük bir mağarada barındırıyorlardı. Belli ki uzun bir süredir buradaydılar ve hiçbir yasadan korkmadıkları da aşikârdı: Bunu da ogre melezi Çelikparmak'ın gücüne ve liderliğine borçluydular.

Fakat kendi zamanında azımsanmayacak miktarlarda hırsız yakalamış olduğu için Caramon, bu adamların çoğunun kaba saba adamlar olmadığını anlamıştı. Crysania'ya bakıp, olacak olanlar- j dan dolayı memnuniyetsizliklerini ifade edercesine başını sallayan İ birkaçını görmüştü. Paçavralar içinde olmalarına rağmen içlerinde ' bir kısmı iyi silahlar taşıyorlardı: Babadan oğula geçen cinsten, bir i ganimet değil de aile yadigârı olduğu için dikkatle bakılan çelik ki- l lıçlar. Ve bu fırtınalı günün azalan ışığında emin olamasa da Cara-mon'a, kılıçların çoğunda -Solamniya Şövalyeleri'nin kadim sembolü olan- Gül ile Yalıçapkını varmış gibi geliyordu.

Adamlar temizce tıraş olmuşlardı, bu tür şövalyelerin işareti olan uzun bıyıkları yoktu ama Caramon onların sert, genç yüzle-

rinde arkadaşı şövalye Sturm Brightblade'in izini görmüştü. Sturm'ü hatırlayan Caramon, aynı anda Afet'ten sonraki şövalyelik tarihiyle ilgili bilgisini de hatırlamıştı.

Korkunç felaketi getirdikleri gerekçesiyle komşularının çoğu tarafından suçlanan şövalyeler hiddetli insan yığınları tarafından yurtlarından koyulmuşlardı. Çoğu öldürülmüş, aileleri gözleri önünde katledilmişti. Hayatta kalanlar gizlenmişler, kendi topraklarında kaçmaya, -bunun gibi- yasa dışı haydut gruplarına katılmaya başlamışlardı.

Kampın orasında burasında silahların temizleyip, kısık sesle konuşan adamlara bakan Caramon adamların yüzlerinde kötü işlerin izlerini görmüştü ama aynı zamanda bir boyun eğme ve ümitsizliğin izlerini de fark etmişti. Kendisi de zor zamanlardan geçmişti. Bunun insana neler yaptırabileceğini gayet iyi biliyordu.

Bütün bunlar, planının bir işe yarayacağına dair ona ümit veriyordu.

Kamp yerinin ortasında, Raistlin ile birlikte onu yere attıkları yerden pek de uzakta olmayan bir yerde bir kamp ateşi yanıyordu. Arkasına bakınca kardeşinin hâlâ baygın numarası yaptığını gördü. Ama aynı zamanda, nereye bakacağını bildiği için, büyücünün, kendisini onu görüp, duyabileceği bir pozisyona getirdiğini de görebiliyordu.

Caramon ateşin aydınlattığı alana adım attığında adamların çoğu ellerindeki işi bırakıp, etrafında yarım daire olarak onu izlemeye başladı. Alevlerin yakınında kocaman tahta bir sandalyede, elinde koca bir maşrapayla Çelikparmak oturuyordu. Yanında kahkahalarla şakalaşan birkaç adamın, liderlerine yaltaklanan dalkavuklar olduğunu hemen anlamıştı Caramon. Ayrıca kalabalığın kenarında çirkin hancının sırıttığını görmek onu hiç hayrete düşürmemişti.

Çelikparmak'ın yanındaki bir sandalyede Crysania oturuyordu. Üzerindeki pelerini almışlardı. Elbisesi korsajından yırtılmıştı -kimin tarafından olduğunu tahmin etmek zor değildi- Caramon artan bir hiddetle kızın yanağında mor bir leke de gördü. Kızın dudağının bir kenarı da şişmişti.

Fakat bütün o yapılan kaba şakaları, birbirlerine anlattıkları korkunç hikâyeleri duymamazlığa gelmeye çalışarak önüne bakıyor, gergin bir saygınlıkla oturuyordu. Caramon takdirle acı acı tebessüm etti. İstar'ın son günlerinde kızın panikten sürüklenmiş oldu-

ğu o yarı deli durumu hatırlayarak, kızın daha önceki rahat ve emniyetli yaşamını düşünen Caramon, böylesine tehlikeli bir durumda bile, Tika'nm dahi kıskanacağı bir soğukkanlılıkla hareket etmesine sasırsa da memnun olmuştu.

Tika....Caramon kaşlarını çattı. Tika'yı aklına getirmeyi düşünmemişti; özellikle de Lady Crysania ile ilgili bir durumda! Düşüncelerinin bulunduğu ana geri gelmesi için kendisini zorlayarak, soğuk bir edayla gözlerini kadından düşmanına çevirerek konsantre olmaya çalıştı.

Caramon'u gören Çelikparmak sohbetini yarıda keserek, yaklaşması için savaşçıya açıkça işaret etti.

"Ölme zamanı savaşçı," dedi Çelikparmak ona, hâlâ sesinde aynı tatlı tınıyla. Tembel bir edayla Crysania'ya baktı. "Şu işimi hal-ledinceye kadar randevumuzu birkaç dakika geciktirirsem pek alınmazsınız her halde hanımefendi. Bunu, yatak öncesi minik bir eğlenti olarak kabul et şekerim." Crysania'nın yanağını okşadı. Kendini adamdan çeken kızın gözleri hiddetten şimşekler çakıyordu; adam okşayışını bir tokada çevirerek kızın yüzüne vurdu.

Crysania bağırmadı. Başını kaldıran kız kendisine işkence eden bu adamın bakışlarına ciddi bir gururla karşılık verdi.

Kızı düşünerek dikkatini dağıtmaması gerektiğini bilen Caramon, bakışlarını liderden ayırmayarak adamı büyük bir sükunetle süzdü. Bu adam korku ve kaba kuvvetle hüküm sürüyor, diye düşündü kendi kendine. Onu izleyenlerin çoğu bunu gönülsüzce yapıyor. Hepsi ondan korkuyor; büyük bir ihtimalle bu terk edilmiş yerdeki tek yasa onunkisi. Ama belli ki başka koşullarda çoktan yitip gidecek olan bu adamları iyi doyurup, hayatta kalmalarını sağılıyor. Sadıklar ama sadakatleri nereye kadar acaba?

Sesini iyice ayarlayan Caramon, kendini toparlayarak ogre melezine şöyle bir tepeden baktı. "Yiğitliğini böyle mi ispat ediyorsun? Kadınları döverek?" diye hor gördü Caramon. "Beni çözüp kılıcımı ver de senin ne biçim bir adam olduğunu görelim!"

Çelikparmak ona ilgiyle baktı; Caramon büyük bir tedirginlikle adamın hayvansı yüzünde bir zekâ belirtisi gördü.

"Senden daha özgün bir şeyler beklerdim savaşçı," dedi Çelikparmak bir ah edip ayağa kalkarken; bunun bir kısmı gösterişti, bir kısmı değildi. "Belki de ilk başta düşündüğüm gibi pek öyle benimle boy ölçüşecek biri değilsindir. Yine de bu akşam yapacak daha iyi bir işim yok. Yani, akşamın erken vakitlerinde demek istiyo-

ı-urn," diye düzeltti, kendisini görmemezliğe gelen Crysania'ya yan gözle bakıp abartılı bir reverans yaparak.

Ogre melezi, giymekte olduğu koca pelerini savurarak adamla-rlndan birine kılıcını getirmesini emretti. Dalkavuklar dediğini yapmak için etrafa dağılırlarken diğer adamlar da kamp ateşinin bir yanındaki açık alanın etrafını sarmaya başladılar: Belli ki bu tür sahneler daha önce de onları eğlendirmişti. Bu kargaşa sırasında Caramon, Crysania ile göz göze gelmeyi becermişti.

Başını eğerek, Raistlin'in yatmakta olduğu yere doğru anlamlı anlamlı baktı. Crysania adamın söylemek istediğini hemen anladı. Büyücüye doğru bakıp hüzünle tebessüm ederek başını salladı. Eli Paladine'm madalyonu üzerine kapandı, şişmiş dudakları kıpırdamaya başladı.

Caramon'u, muhafızlar, halkanın ortasına ittiler; artık kızı gö-remiyordu. "Bizi bu durumdan kurtarmak için Paladine'a dua etmekten daha çok şey gerekecek hanımefendi," diye mırıldandı kendi kendine biraz eğlenerek, bir yandan da kardeşinin de o anda, yardım için Karanlıklar Kraliçesi'ne dua edip etmediğini merak ediyordu.

Eh, onun dua edebileceği, kendi eti, kemiği ve kaslarından başka, ona yardım edebilecek kimsesi yoktu.

Kollarındaki bağları kestiler. Caramon kol ve bacaklarına geri dönen kanın ağrısıyla dişlerini sıktı ama tutulmuş kaslarını esneterek kan dolaşımına yardımcı olmak ve ısınmak için kaslarını ovdu. Sonra çıplak dövüşmek için sırılsıklam olmuş gömleği ile pantolonunu çıkarttı. Giysiler insanın rakibine tutacak bir yer veriyor, diye öğretmişti ona eski hocası cüce Arack, İstar'daki Oyunlar Arena-sı'nda.

Caramon'un mükemmel vücudu karşısında halkanın etrafında durmakta olan adamlardan takdir uğultusu yükseldi. Yağmur yanık tenli, adaleli bedeninden aşağıya süzülüyor, ateş, güçlü omuzları ve göğsünde parlayarak sayısız savaş izini yansıtıyordu. Biri Caramon'a bir kılıç uzattı ve savaşçı bunu idmanlı bir rahatlık ve aşikâr bir beceriyle savurdu. Hatta adamların oluşturduğu halkaya girerken Çelikparmak bile eski gladyatörün görüntüsü karşısında biraz endişelenmiş görünüyordu.

Belki Çelikparmak -bir an için- rakibi karşısında biraz hayrete düşmüştü ama Caramon da, Çelikparmak'ın görüntüsü karşısında az hayret etmemişti. Yarı ogre, yarı insan olan adam her iki ırkın da

en iyi özelliklerini almıştı. Bir öğrenin cüssesine ve kaslarına sahipti ama gözlerinde bir insanın tehlikeli zekâsını taşıyan hareketli ve çevik biriydi. O da deri bir kemer hariç, neredeyse çıplak dövüşüyordu. Fakat Caramon'un kendini tutamadan ıslık çalmasına neden olan ogre melezinin taşıdığı silahtı: Kesinlikle savaşçının bütün hayatında görmüş olduğu en harika kılıç.

Devasa bir boyutta olan kılıç çift ağızlı olarak yapılmıştı. Bir uzman gözüyle kılıca bakan Caramon kullanmak bir yana bunu kaldırabilecek çok az insan tanıyordu. Ama Çelikparmak bunu rahatlıkla kaldırmak şöyle dursun, tek eliyle kullanıyordu! Ve güzel de kullanıyordu; bu kadarını Caramon, ogre melezinin idmanlı, iyi bir zamanlamayla yaptığı kılıç hareketlerinden anlamıştı. Kılıç havayı kestikçe çeliği de ateşin ışığını yalıyordu. Sanki karanlığı dilimlere ayırıp, ardında parlak bir iz bırakıyormuş gibi vızıldıyordu.

Çelik takma ayağı parlayan rakibi, halkanın içine aksayarak gelirken Caramon umutsuzlukla, beklentisi içinde olduğu hayvani, aptal bir rakiple değil de hünerli bir silahşor, iki bacaklı bir adamın kıskanacağı şekilde büyük bir ustalıkla dövüşecek kadar sakatlığını yenmiş, zeki bir adamla karşı karşıya olduğunu gördü.

Caramon birbirlerinin yanından ilk geçişlerinde, Celikpar-mak'ın sadece sakatlığını yenmekle kalmamış, aynı zamanda ogre melezinin bunu en iyi biçimde değerlendirmiş olduğunu gördü.

Birbirlerinin etrafında dönüyor, her biri kendi rakibinin savunmadaki en zayıf yönünü bulmaya çalışıyordu. Sonra aniden, sağlam bacağı üzerinde rahatlıkla dengede duran Çelikparmak çelik bacağını başka bir silah gibi kullandı. Savrulurcasına dönerek Ca-ramon'a çelik bacağıyla öyle büyük bir şiddetle vurdu ki, darbe koca adamı yere uçurdu. Kılıcı Caramon'un elinden uçup gitti.

Çabucak yeniden dengesini sağlayan Çelikparmak, belli ki bir an önce dövüşü bitirip eğlenceye devam etmek için koca kılıcıyla ilerledi. Gafil avlanmış bile olsa Caramon bu tür saldırılarla arena--da da karşılaşmıştı. Nefesi kesilmiş numarası yaparak yattığı yerde nefes almaya çalışan Caramon düşmanının kendisine yaklaşmasını bekledi. Sonra, uzanarak Çelikparmak'in sağlam bacağına yapışıp çekiverdi.

Etraftaki adamlar tezahüratta bulunup alkışladılar. Ses, istar'da-ki arenanın canlı anılarını yeniden tazeleyince Caramon heyecanının arttığını fark etti. Kara cüppeli kardeşi ve beyaz cüppeli rahibe için endişeleri uçup gitti. Yuvasının düşünceleri de. Kuşkuları da

vok oldu. Dövüşün heyecanı, tehlikenin sarhoş edici etkisi damarlarında dolaşmaya, onu aynı ikizinin büyü kullanırken hissettiğine benzer bir coşkuyla doldurmaya başladı.

Toparlanarak ayağa kalkarken düşmanının da aynı şeyi yaptığını gören Caramon kendisinden birkaç metre uzakta duran kılıcına doğru gözü dönmüşçesine bir hamle yaptı. Fakat Çelikparmak daha çevikti. Caramon'un kılıcına daha önce vararak bir tekme atarak kılıcı havalandırdı.

Gözlerini rakibinden ayırmayan Caramon başka bir silah bulabilmek umuduyla etrafına bakınınca halkanın öte ucunda yanmakta olan kamp ateşim gördü.

Ama Çelikparmak, Caramon'un bakışını yakalamıştı. Onun amacını hemen tahmin ederek yolunu kesmek için harekete geçti.

Caramon koştu. Ogre melezinin kılıcı, tam karnını keserek ardında kandan parlak bir iz bıraktı. Sıçrayarak bir dalış yapan Caramon yuvarlanıp kütüklere yaklaşarak birini yakaladı ve tam Çelikparmak, bir iki salise önce koca adamın başının olduğu yere kılıcını saplarken ayağa kalktı.

Kılıç yeniden havada bir eğri çizdi. Caramon kılıcın havada vızıldadığını duydu ve hamleyi elindeki kütükle anca durdurabildi. Caramon ucu yanmakta olan bir kütük yakalamış olduğundan kılıç kütüğe inerken havaya tahta parçacıkları ve kıvılcımlar uçuştu. Çelikparmak' in vuruş şiddeti korkunçtu; kütüğün sivri köşeleri acı vererek etine batarken darbe elini titretmişti. Ama ogre melezi yeniden dengesini bulmaya uğraşırken, onu geri sürmek için, bütün gücünü kullanarak dayanabildiği kadar dayandı.

Ogre melezi, sonunda, takma bacağını yere saplayıp Caramon'u geri iterek kıpırdamadan durdu. İki adam yeniden birbirlerinin etraflarında dönmeye başlayarak pozisyonlarını aldılar. Sonra hava çeliğin şimşekler çakan ışığı ve alevli közlerle doldu.

Ne kadar dövüştükleri konusunda Caramon'un bir fikri yoktu. Zaman, her yanına batan ağrılar, korku ve yorgunluk sisi içinde boğulmuştu. Kesik kesik nefes alıyordu. Ciğerleri kütüğün ucundaki kor gibi yanıyor, elleri yüzülmüş kanıyordu. Ama yine de bir avantaj elde edememişti. Hayatı boyunca böyle bir rakiple karşılaşmamıştı. Çelikparmak da dövüşe kendini beğenmiş bir güvenle başlamıştı ama şimdi düşmamyla ciddi bir kararlılıkla çarpışıyordu. Bütün dikkatlerini bu dövüşe vermiş olan etraflarındaki adamları da artık sessiz duruyorlardı.

Aslında duyulan tek ses ateşin çatırtısı, rakiplerin ağır nefes sesleri, bazen de çamur içine yuvarlanan bir bedenin şapırtısı veya bir darbe indiğinde çıkan bir inleme sesiydi.

Halka halindeki adamlar ve ateş ışığı Caramon'un gözünde bulanıklaşmaya başladı. Artık ağrıyan kollarına kütük, koca bir ağaç gövdesi gibi geliyordu. Nefes almak ise bir ıstıraptı. Caramon, kendisine avantaj sağlayacak bir hamleyi boş verip nefeslenmek için durmasından, rakibinin de en az kendi kadar yorulduğunu biliyordu. Ogre melezinin, Caramon'un kütüğünü yediği yerde, yan tarafında, boylu boyunca çirkin bir morartı vardı. Halka içinde duran herkes kaburgalarının kırılma sesini duymuş, sarımtrak yüzün acıyla çarpıldığını görmüştü.

Ama adam Caramon'u sendeleyerek gerileten, elindeki kütüğü darbeyi savuşturmak için deliler gibi savurmasına neden olan bir kılıç darbesiyle, karşı hamlede bulunmuştu. Artık her ikisi de kendi düşmanı dışında hiçbir şeyi duymadan ve umursamadan birbirleri etrafında dolanıyordu. Her ikisi de bir sonraki hatanın ölümcül olacağını biliyordu.

Derken Çelikparmak çamurda kaydı. Birazcık kaymış, takma bacağı ile denge sağlayıp sağlam dizi üzerine düşmüştü. Dövüşün başında olsaydı birkaç saniye içinde ayağa kalkardı. Ama gücü tükenmeye başlamıştı ve ayağa kalkmak için çabası bir an daha uzun sürmüştü.

O an, Caramon'un beklediği şeydi. İleri doğru yalpalayıp bedeninde kalan son gücü harcayan Caramon, kütüğü kaldırarak bütün gücüyle adamın takma bacağının bağlı olduğu dizine indirdi. Nasıl bir çekiç çiviye vurursa, Caramon'un darbesi de takma bacağı öylece ıslak toprağa sapladı.

Hiddet ve ağrıyla hırlayan ogre melezi, bir yandan kılıcının biçen hamleleriyle Caramon'u uzak tutmaya çalışıp, diğer yandan deliler gibi kıvranarak, bacağını çekip kurtarmaya çalıştı. Olağanüstü gücü o kadar fazlaydı ki neredeyse başaracaktı. O anda, rakibinin tuzağa düştüğünü gördüğü anda bile, Caramon, her yanı ağrıyan bedenini dinlendirmek ve rakibini bırakmak için duyduğu kışkırtıcı isteği bastırmak zorunda kalmıştı.

Ama bu müsabakanın sadece tek bir sonu olabilirdi. Her iki adam da, başından beri bunu biliyordu. Kütüğünü amansızca savurarak, tökezlercesine ilerleyen Caramon, ogre melezinin kılıcına vurarak elinden kurtarıp uçurdu. Caramon'un gözlerindeki ölümü gören Çelikparmak kendini kurtarabilmek için elinden geldiğince uğraştı. Son anda, koca adamın ellerindeki kütük havada ıslıklar çalarken bile ogre melezinin devasa elleri Caramon'un kollarım yakalamaya çalışıyordu...

Kütük, ogre melezinin kafasına ıslak, sırılsıklam bir gümbürtü ve kırılan kemiklerin çatırtısıyla inerek onu geriye doğru fırlattı. Bedeni önce seğirdi, sonra kıpırdamadı. Çelikparmak, takma bacağı hâlâ yere mıhlanmış şekilde çamurlar içinde yatıyor, yağmur kel-lesindeki çatlaklardan sızan kanı ve beyni yıkıyordu.

Yorgunluk ve acıyla tökezleyen Caramon, dizleri üzerine çökerek kan -ve çamura- bulanmış kütüğe yaslanıp soluklanmaya çalıştı. Kulaklarında bir uğultu vardı: Onu öldürmek için ileri doğru kabaran adamların hiddetli bağırtıları. Umurunda bile değildi. Artık bir önemi yoktu. İsterlerse gelsinlerdi...

Ama kimse saldırmadı.

Bundan aklı karışan Caramon, bulanık gözlerini yanına diz çökmekte olan kara cüppeli surete kaldırdı. Kardeşinin ince kollarının onu korurcasına sarıldığını hissetti, büyücünün parmaklarından uyarı mahiyetinde şimşeklerin çaktığını gördü. Caramon başını kardeşinin narin göğsüne dayadı ve derin, titrek bir nefes aldı.

Derken serin ellerin tenine dokunup, yumuşak bir sesin Paladi-ne'a dualar mırıldandığını duydu. Caramon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlık içinde kalan Crysania'yı itmişti ama çok geç kalmıştı. Kızın iyileştirici etkisi bedeninde yayılmaya başladı. Etrafındaki adamların kanayan yaraların yok olması, berelerin ortadan kalkması, ölü gibi beyaz yüzüne renk gelmesi karşısında hayretle nefeslerinin tıkandığını duyabiliyordu. Başbüyücü çatırtılı patırtılı bir gösteri bile hazırlasaydı, bu iyileştirmenin yarattığı telaşı ve hayret nidalarını yaratamazdı.

"Cadılık bu! Onu iyileştirdi! Cadıyı yakın!"

"Cadıyla büyücüyü birlikte yakın!"

"Savaşçıyı köle almışlar. Onları alırsak ruhu kurtulur!"

Kardeşine bakınca -Raistlin'in yüzündeki ciddi ifadeden- büyücünün de eski hatıraları yaşadığını, tehlikeyi fark ettiğini anladı.

"Durun!" dedi nefes nefese Caramon, homurdanan adamlar onlara yaklaşmaya başlayınca. Sadece Raistlin'in büyüsünün korkusu adamların daha hızla atılmalarına mani olduğunu biliyordu; -kardeşinin aniden tutan öksürük nöbetini duyan- Caramon, Raistlin'in gücünün hemen biteceğinden korkuyordu.

117

116

Aklı karışmış olan Crysania'yı yakalayan Caramon, korkmuş ve ı hiddetlenmiş kalabalığa dönerken, kızı korurcasına arkasına aldı.

"Bu kadına dokunacak olursanız, liderinizin öldüğü gibi ölür-; = sunuz," diye bağırdı; sesi tüm gücüyle yağan yağmurun altında ij yüksek ve net çıkmıştı.

"Neden bir cadının yaşamasına izin verecek inişiz?" diye hırla- ' di biri; etraftaki adamlardan aynı fikirde olduklarını beyan eden homurtular yükseldi.

"Çünkü o benim cadım!" dedi Caramon sertçe, etrafına kararll bir bakış savurarak. Arkasında Crysania'nın sinirli sinirli derin bir nefes aldığını duydu ama Raistlin kıza ikaz edici bir biçimde bakın-1 ca, kız konuşacaktıysa bile sağ duyusunu kullanarak sustu. "Beni esir etmiş falan değil, hem benim, hem büyücünün emirlerine uyuyor. Size bir zarar vermeyeceği konusunda yemin ederim."

Adamların arasında bir uğultu oldu ama Caramon'a çevrili olaı gözleri artık tehditkâr görünmüyordu. Daha önce bir takdir varken artık hasetle karışık bir saygı vardı, onu dinlemeye can atıyorlardı.

"Haydi yolumuza devam edelim," diye başladı Raistlin hafifçe, "ve biz..."

"Bekle!" dedi Caramon dişleri arasından. Kardeşinin kolunu yakalayarak kendisine doğru çekti ve fısıldadı. "Bir fikrim var. Sen Crysania'ya dikkat et!"

Başıyla onaylayan Raistlin, gözleri artık sakinleşmiş olan haydut grubu üzerinde olan, kendisi de sakinleşen Crysania'nın yanında durmak için harekete geçti. Caramon, cesedi artık kızıllaşmaya başlayan toprak üzerinde yatan ogre melezine doğru yürüdü. Eğilerek yerdeki koca kılıcı, Çelikpermak'ın ölü elinin yanından hırsla çekip çıkartarak başının üzerinde kaldırdı. Koca savaşçının muhteşem bir görüntüsü vardı: Ateşin ışığı bronz teninden yansıyor, katlettiği düşmanının cesedi üzerinde zaferle dururken kollarındaki kaslar dalgalanıyordu.

"Liderinizi öldürdüm. Şimdi onun yerini almak için hak iddia ediyorum!" diye bağırdı Caramon; sesi ağaçlar içinden yankılanıyordu. "Sadece tek bir şey istiyorum: Kasaplık, tecavüz ve hırsızlıkla dolu bu yaşamınızı terk etmenizi. Güneye gideceğiz..."

Bu beklenmedik bir tepki almıştı. "Güney! Güneye yolculuk ediyorlarmış!" diye haykırdı birkaç ses ve orada burada tezahürat duyuldu. Şaşıran Caramon bir şey anlamadan bunlara baktı. Yanına doğru ilerleyen Raistlin, Caramon'a yapıştı.
"Ne yapıyorsun?" diye bilmek istedi büyücü, yüzü solmuştu.
Yaratmış olduğu tezahürata anlayamadığı bir hayretle bakan Caramon omuzlarını silkti. "Silahlı refakatçılarımızın olması hoş bir fikir gibi geldi Raistlin," dedi. "Herkesin anlattığına göre buranın güneyindeki topraklar, geçmiş olduklarımızdan daha vahşiy-rrtiş. Bu adamların birkaçını yanımıza alabiliriz diye düşünmüştüm, hepsi bu. Anlayamıyorum..."
Soylu bir görünüşü olan ve diğerlerinin içinde Caramon'a Sturm'ü en çok hatırlatan genç bir adam ileri doğru bir adım attı. Diğerlerine susmalarını işaret ederek sordu: "Güneye mi gidiyorsunuz? Yoksa Thorbardin'deki cücelerin efsanevi hazinesini mi arıyorsunuz?"
Raistlin kaşlarını çattı. "Şimdi anladın mı?" diye hırladı. Boğulacak gibi olarak kendisini zayıf ve nefessiz bırakan bir öksürük nöbetine tutuldu. Eğer Crysania aceleyle gelip ona destek olmasaydı belki yere düşerdi.
"Anladığım kadarıyla dinlenmen gerek," diye cevap verdi Caramon sertçe. "Hepimizin buna ihtiyacı var. Ve eğer bir çeşit silahlı bir refakatçi grubumuz olmazsa da rahat rahat uyuyamayacağımız kesin. Thorbardin'deki cücelerin olanlarla ne alâkası var? Neler oluyor?"
Yüzü kukuletasının gölgeleri içinde gizlenmiş olan Raistlin yere baktı. Sonunda içini çekerek, soğuk bir edayla, "Onlara güneye gittiğimizi söyle. Cücelere saldıracağımızı," dedi.
Caramon'un gözleri büyüdü. "Thorbardin'e saldırmak mı?"
"Daha sonra izah ederim," diye hırladı Raistlin yavaşça. "Ne diyorsam onu yap."
Caramon tereddüt etti.
İnce omuzlarını silken Raistlin nahoş bir biçimde gülümsedi. "Bu senin tek, eve dönme yolun kardeşim! Ve belki de buradan sağ salim çıkabilmenin tek yolu."
Caramon etrafına bakındı. Adamlar, kardeşler arasındaki bu kısa konuşma sırasında, belli ki amaçlarından kuşkulandıkları için homurdanmaya başlamışlardı. Bir an önce bir karara varamazsa toptan kaybedeceğini -ve belki başka bir saldırıya maruz kalacağını- fark eden Caramon işleri yoluna koymak için zaman kazanmaya çalışarak arkasına döndü.
"Güneye gidiyoruz," dedi, "bu doğru. Ama bizim kendi nedenlerimiz var. Şu sözünü ettiğiniz Thorbardin hazinesi de neyin ne-

sır
"Cücelerin dağın altındaki ülkelerine büyük bir servet gizledikleri söyleniyor," diye cevap verdi genç adam hemen. Etrafındakiler başlarıyla onayladılar.
"İnsanlardan çaldıkları hazineler," diye ekledi biri.
"Evet! Üstelik sırf para değil," diye haykırdı bir üçüncüsü, "ta
hıl, büyük-küçük baş hayvan. Bizim karnımız aç kalırken onlar bu
kışı krallar gibi yiyerek geçirecekler!" ^
"Daha önce, payımızı düşeni almak için güneye gitmeyi konuş- îi muştuk," diye devam etti genç adam, "fakat Çelikparmak burada durumumuzun yeterince iyi olduğunu söylüyordu. Ama bu arada kendilerince başka düşünceleri olanlar vardı aramızda."
Caramon, tarihi daha iyi biliyor olmuş olmayı dileyerek düşündü. Tabii ki Büyük Cücekapısı Savaşları'm duymuştu. Eski cüce arkadaşı Flint'in ağzından düşmezdi. Flint bir tepe cücesiydi. Bu adamların söylediklerine benzer şeyler anlatarak Caramon'un kafasını hep Throbardin'in dağ cücelerinin zalimliklerinin hikayeleriyle doldururdu. Fakat Flint'in dediğine göre, dağ cüceleri bu hazineyi kuzenleri tepe cücelerinden çalmışlardı.
Eğer bu doğruysa Caramon verdiği kararda kendini haklı görecekti. Tabii ki kardeşinin emrettiğini yapabilirdi. Fakat Caramon'un içindeki bir şeyler İstar'da kapanmıştı. Kardeşini yanlış değerlendirdiğini düşünmeye başlamış olmasına rağmen, onu, güvensizliğine bir süre daha devam etmesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bir daha hiçbir zaman Raistlin'e körü körüne inan- ı mayacaktı.
Ama derken Raistlin'in pırıltılı gözlerini üzerinde gördü ve kar
deşinin sesinin aklında yankılandığını duydu. |
Eve tek dönüş yolun!
Caramon ani bir hiddetle yumruklarını sıktı ama Raistlin'in onu köşeye kıstırmış olduğunu biliyordu. "Güneye, Thorbardin'e gidiyoruz," dedi kabaca, tedirgin bakışlarını elindeki kılıca indirmişti. Sonra etrafındaki adamlara bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Bizimle gelecek misiniz?"

Bir anlık bir tereddüt yaşandı. Adamların birkaçı, artık onların sözcüsü haline gelmiş olan genç soylu adamla konuşmak için ilerledi. Adam onları dinledi, başıyla onayladı, sonra bir kez daha Caramon'a döndü.

"Seni hiç tereddüt etmeden izleriz büyük savaşçı," dedi genç

adam, "ama senin bu kara cüppeli büyücüyle ne işin var? Kim ki Onu izleyelim?"

"Adım Raistlin," diye cevap verdi büyücü. "Bu adam benim korumamdır."

Hiçbir tepki gelmedi, sadece kararsızlıkla çatılan kaşlar ve kuşkucu bakışlar.

"Doğru, onun korumağıyım," dedi Caramon sessizce, "ama büyücünün asıl adı Fistandantilus'tur."

Bunun üzerine adamlar arasından hayret nidaları yükseldi. Çatık kaşlar yerini saygı ifadelerine, hatta korku ve huşuya bıraktı.

"Benim adım Garic," dedi genç adam, başbüyücüye Solamniya Şövalyelerinin modası geçmiş tarzında eğilip selam vererek. "Seni duyduk Yüce Kişi. Yaptıklarınız giydiğiniz cüppe kadar kara da olsa, görünüşe göre zaten karanlık işlerin yaşandığı bir çağda yaşıyoruz. Sizi ve yanınızda getirdiğiniz büyük savaşçıyı izleyeceğiz."

İleriye doğru bir adım atan Garic, kılıcını Caramon'un ayağının dibine bıraktı. Diğerleri de ona uydu, kimi daha gönüllü, kimi daha ihtiyatlıydı. Birkaç tanesi de gölgelere gizlice süzüldü. Onların ödlek yağcı takımından olduğunu bildiği için Caramon sesini çıkartmadı.

Otuz kadar adamla kalmıştı; birkaç tanesi Garic'le aynı soylu görüntüdeydi ama çoğu pejmürde, kir pas içindeki hırsızlar ve serserilerdendi.

"Benim ordum," dedi kendi kendine Caramon o gece, ogre melezinin kendisi için yaptırmış olduğu kulübeye battaniyesini sererken. Kapının dışında Garic'in, Caramon'un nöbet tutabileceklerine ikna olduğu diğer adamlarla konuşuşunu duyabiliyordu.

Pestili çıkmış gibi yorulmuş olan Caramon hemen uykuya dalacağını düşünüyordu. Ama kendisini, karanlıkta yatmış, düşünüp, planlar yaparken buldu.

Genç askerlerin çoğu gibi Caramon da bir gün subay olmanın hayallerini kurmuştu. Şimdi hiç beklemediği bir anda, bir fırsat yakalamıştı. Belki bu pek öyle matah bir yetki değildi ama en azından bir başlangıçtı. Bu korkunç zamana geldiklerinden beri ilk kez bir zevk pırıltısı hissetti.

Kafasında plan üstüne plan yapıyordu. Eğitim, güneye giden en iyi güzergâh, erzak tedariki... Bunlar, eski paralı asker için yeni ve değişik sorunlardı. Mızrak Savaşı'nda bile genelde Tanis'i izlemişti. Kardeşi bu işleri hiç anlamazdı; Raistlin soğuk bir edayla bu işte

tek başına olduğunu belirtmişti ona. Caramon bunu bir çeşit meydan okuma gibi algılamıştı ve -garip bir biçimde- insanın ruhunu tazeleyici bir şey. Bunlar etten-kemikten sorunlardı, kardeşinin karanlık ve gölgeli sorunlarını aklından uzaklaştırıyorlardı.

Aklına ikizi gelen Caramon, Raistlin'in taştan, devasa bir şöminenin içinde parlayan ateşin yanında yattığı yere baktı. Ateşin sıcağına rağmen pelerinine ve Crysania'nın bulabildiği bütün battani-1 yelere sarınmıştı. Caramon kardeşinin nefesinin ciğerlerinde hırladığını duyabiliyordu; zaman zaman uykusunda öksürüyordu da.

Crysania ateşin diğer tarafında uyuyordu. Yorgun olmasına rağmen uykusu huzursuz ve bölük pörçüktü. Bir çok kez uykusunda çığlık atıp, titreyerek, benzi atmış bir halde doğrulup oturmuştu. Caramon içini çekti. Kızı avutmak isterdi, -onu kollarına alıp- sakinleştirip uyutmak. Aslında ilk kez bunu yapmayı ne kadar istediğini fark etti. Belki de adamlara, onun kendi kadını olduğunu söy-lemesindeki neden de buydu. Belki de bunun nedeni ogre melezinin ellerini kızın üzerinde görmesinden, kardeşinin yüzünden yansıyan aynı öfkeyi kendisinin de hissetmesinden kaynaklanıyordu.

Nedeni her ne idiyse Caramon o gece kendisini, kıza daha önce hiç bakmadığı bir gözle bakarken; o anda bile teninin yanmasına, nabzının artmasına neden olan düşüncelere dalarken yakalamıştı.

Gözlerini kapatarak karısı Tika'nın hayalinin gözleri önüne gelmesini diledi. Ama bu anıları o kadar uzun süredir aklından uzak-laştırmıştı ki bunlar artık ona yetmiyordu. Tika puslu, bulanık bir resimdi ve çok uzaktaydı. Crysania ise etten kemiktendi ve bura-1 daydı! Kızın yumuşak, düzenli nefesinin son derece farkındaydı...,

Lanet olasıca! Kadınlar! Caramon huzursuzca yüzü koyun do-' nerek kadınlar hakkındaki bütün düşüncelerini diğer sorunlarının örtüsü altına süpürmeye karar verdi. Bu işe yaradı. Sonunda yor-'(günlük galip geldi.

Uykuya dalarken tek şey onu huzursuz etmeye devam ediyor, aklının bir köşeciğine takılmış duruyordu. Bu lojistik değildi, kızıl < saçlı savaşçı kadınlarla da ilgili değildi, hatta tatlı, beyaz cüppeli ra-'| hibe ile de ilgili değildi.

Bu, Caramon'un "Fistandantilus" dediğinde, Raistlin'in yüzünde gördüğü o garip ifadeydi.

Bu, Caramon'un umabileceği bir hiddet veya huzursuzluk ifadesi değildi. Caramon'un uyumadan önce gördüğü son şey, Raistlin'in onu perişan eden dehşet ifadesiydi.

altında bir grup adam güneye, Thorbardin'in büyük cüce krallığına doğru yolculuk yaparken şöhretleri -ve şöhretleriyle birlikte sayıları da- artmıştı. "Dağın altındaki hazine" uzun zamandır Solam-niya'nın sefil ve yarı aç insanları arasında dilden dile dolaşıyordu. O yaz, ürünlerinin çoğunun tarlalarında solarak kuruduğunu görmüşlerdi. Korkunç hastalıklar toprakları kasıp kavuruyor, açlık nedeniyle kadim yurtlarından çıkan goblin ve ogrelerin vahşi sürülerinden daha çok korku yaratıyor ve ölüm saçıyordu.

Hâlâ sonbahar olmasına karşın yaklaşmakta olan kışın soğuğu gece havasında hissediliyordu. Bu yeni Tanrıların rahiplerinin iyi-leştiremediği hastalıklardan, soğuktan ve açlıktan, çocuklarının eriyip gidişini seyretmekten başka ellerinden bir şey gelmeyen Solam-niya kadın ve erkekleri, kaybedecek bir şeyleri olmadığını düşünüyordu. Ellerinde kalan eşyalarını ve ailelerini toplayarak orduya katılmak ve güneye yolculuk etmek için evlerini terk ediyorlardı.

Otuz adamı nasıl doyuracağım, diye kara kara düşünen Cara-mon birden bire kendisini kadın ve çocuklara ilaveten birkaç yüz kişiden sorumlu buluverdi. Ve her gün kamplarına yenileri katılıyordu. Kimisi kılıç ve mızrak eğitimi almış şövalyelerdi; paçavralarından bile soylulukları belli oluyordu. Kimileri ise ellerinde ça-palarıyla çiftçilerdi. Ama onlarda da sert bir soyluluk vardı. Yıllarca çaresizlik içinde açlık ve yoklukla yüzleştikten sonra öldürülebi-lecek, ele geçirilebilecek olan bir düşmanla karşılaşmak için hazırlanmak keyif vericiydi.

Tam olarak nasıl olduğunu anlayamadan Caramon kendisini artık "Fistandantilus'un Ordusu" adı verilen bir ordunun komutanı olarak buldu.

İlk başlarda, büyük sayılardaki adamlar ve aileleri için yiyecek bulmak için elinden geleni yaptı. Fakat paralı askerlik yaşamının kıt kanaat geçtiği günlerin anıları geldi aklına. Usta avcı olanları ayırarak bunları uzak kırlarda ava yolladı. Kadınlar eti tütsüleyip kurutuyor böylece hemen kullanılamayanlar da saklanabiliyordu.

Gelenlerin çoğu yanlarında toplayabildikleri kadar meyve ve tahıl getirmişlerdi. Caramon bunları bir araya toplayarak tahılların un yapılmasını, bu unun taş gibi sert ama hareket halindeki bir or-dunun aylarca beslenebileceği cinsten peksimetler haline getirilmesini emretti. Çocukların bile işe katkıları vardı: Onlar da küçük av hayvanlarını vuruyor veya tuzağa düşürüyor, balık avlıyor, su taşıyor, odun kesiyorlardı.

Sonra eğitimsiz askerlerinin eğitimini üstlenmek zorunda kalmıştı: Onları mızrak ve yay, kılıç ve kalkan kullanma konusunda eğitmek zorunda kalmıştı.

Son olarak da bunlara mızrak, yay, kılıç ve kalkan bulmak zorundaydı.

Ordu amansızca güneye doğru ilerlerken, gelişlerinin haberi yayılmaya başlamıştı...

ax Tharkas: Barışın anıtı. Artık bir savaş sembolü haline gelmişti.

Pax Tharkas'ın büyük taş kalesinin tarihinin kökleri, son derece inanılmaz bir efsaneye inmektedir: Kal-thax diye bilmen cücelerin kaybolmuş soylarının hikâyesine.

Nasıl insanlar çeliği geliştirip parlak silahlar dövüp, parıldayan sikkeler kestilerse; nasıl elfler ormanlarını geliştirip, yaşamı var edip yetiştirdilerse, cüceler de taşı geliştirmiş, dünyanın kemiklerine biçim vermişti.

Rüyalar Çağı'ndan önce, dünya tarihinin kendi şafağının pusla-rıyla örtülü olduğu Alacakaranlık Çağı vardı. Orada, Thorbardin'in büyük saraylarında, taş işçilikleri son derece mükemmel ve olağanüstü olan cüce ırkları yaşardı; bu işçilikler o kadar mükemmeldi ki Dünya'nın Dökümcüsü Tanrı Reorx bunlara bakıp çok beğendi. Bir kez böyle bir mükemmeliyetin insanlar tarafından elde edildiği takdirde yaşamda uğraşmak için başka bir amaçları kalmayacağını bilen Reorx, Kal-thax ırkım olduğu gibi, cennetin ocaklarında çalışmaları için yanına almıştı.

Kal-thax ırkının bu kadim işlerinden çok az bir kalıntı o güne kalabilmişti. Bunlar da cücelerin Thorbardin Krallığı içinde tutuluyor ve her şeyden çok değer veriliyordu. Kal-thaxlar zamanından

sonra her cücenin hayatındaki en büyük amacı, taşçılık işinde o en mükemmel bir noktaya gelip, Reorx'la birlikte yaşamak için cennete kabul edilebilmekti.

Fakat zaman ilerledikçe bu saygın amaç çarpıtılarak sabit fikir haline getirilmişti. Taştan başka hiçbir şey düşünmeyen, taştan başka hiçbir şeyin hayalini kurmayan cüceler, yaptıkları işin mahiyeti gibi esnek olmayan, değişmeyen varlıklar haline gelmişlerdi. Dağların altındaki kadim saraylarının derinliklerini kazarak dış dünyadan uzak durdular. Dış dünya da onlardan uzak durdu.

Zaman ilerledi ve insanlar ile elfler arasına trajik savaşlar getirdi. Bu savaşlar Kılıçkabzası Parşömeni'nin imzalanması ve Kith-Kanan ile yoldaşlarının kadim elf yurdu Silvanesti'den kendi istekleriyle sürgüne girmeleriyle bitmişti. Kılıçkabzası Parşömeni'nin maddelerine göre (özgür bırakılmış ulus anlamına gelen) Qualines-ti elflerine yeni yurtlarını kurmaları için Thorbardin'in batı tarafındaki topraklar verilmişti.

Bu, hem insanlar, hem de elfler için makuldü. Ne yazık ki kimsenin aklına cücelere danışmak gelmemişti. Elflerin bu istilasını, yer altında sürdürdükleri yaşam biçimlerine bir tehdit olarak algılayan cüceler saldırıya geçti. Kith-Kanan büyük bir hüzünle bir savaştan kaçıp, kendisini başka bir savaşa bulaştırdığım fark etmişti.

Uzun yıllar sonra, bilge elf kralı, inatçı cüceleri, elflerin onların taşlarını istemediklerine ikna etti. Onlar sadece kendi vahşi tabiatlarının canlı güzelliğini istiyorlardı. Değişkenlik gösteren ve vahşi olan bir şeye duyulan sevgi, cücelerin hiç anlayamadıkları bir şey olsa da sonunda bu fikri kabul etme noktasına gelmişlerdi. Elfleri artık bir tehdit olarak görmüyorlardı. Irklar artık dost olabilirdi.

Bu uyuşmayı şereflendirmek için Pax Tharkas inşa edilmişti. Qualinesti ile Thorbardin arasındaki dağ geçidini koruyan kale, değişikliklerin anıtı olarak sunulmuştu: Birlik ve farklılığın sembolü.

Afet'ten önceki o günlerde bu muazzam kalenin siperlerini elfler ile cüceler birlikte dolduruyordu. Fakat artık, iki yüksek kulesinde sadece cüceler nöbet tutuyordu. Çünkü bu kötü zaman, bir kez daha iki ırk arasında bölünmeye neden olmuştu.

Qualinesti'nin ormanlık topraklarına çekilen, yalnızlığı tercih etmelerine neden olan yaraları sarmaya çalışan elfler, Pax Tharkas'ı terk etmişlerdi. Ormanlık arazilerinde kendilerini emniyette hissedince bütün sınırlarını kapalı tuttular. İzinsiz girenleri -ister insan, insan goblin, ister cüce, ister ogre olsun- sorgusuz sualsiz hemen

öldürüyorlardı.

Thorbardin Kralı Duncan güneşin dağlar ardına, gökyüzünden J Qualinesti'ye düşüşünü seyrederken bunları düşünüyordu. Aklına aniden elflerin, yurtlarına girmeye cüret ettiği için güneşe bile saldırdıklarına dair komik bir görüntü gelince alay edercesine burnunu büktü. Eh paranoyak olmakta da haklılar, dedi kendi kendine, î Dünyayı uzak tutmak için geçerli nedenleri var. Dünya onlar için ne yaptı ki?

Ülkelerine girildi, kadınlarına tecavüz edildi, çocukları öldürüldü, evleri yakıldı, yiyecekleri çalındı. Ve bunu yapanlar kötülüğün dölü olan goblinler miydi, ogreler mi? Hayır! Duncan gaddarca homurdandı. Güvenmiş oldukları, dost olarak kucak açtıkları insan-] lar yapmıştı bunları.

Ve şimdi de sıra bizde, diye düşündü Duncan, bir yandan siper-"'. leri arşınlıyor, bir gözüyle de gökyüzünü kan rengine bulayan guruba bakıyordu. Kapılarımızı kapatıp, dünyaya uğurlar ola deme l sırası artık bizde! Kendi usulünüze göre Cehenneme gidin ve bizi de kendimizinkinde rahat bırakın!

Düşüncelere dalıp gitmiş olan Duncan, yavaşça, kendisine katılan birini fark etti; demir pabuçlu adımlarda ona ayak uyduruyordu. Yeni gelen cüce, kralından bir baş ve omuz boyu daha uzundu, ve uzun bacakları kralının iki adımına denk gelecek adımlar atabilirdi. Fakat saygısından dolayı, hükümdarına ayak uydurmak için^ adımlarını küçültmüştü.

Duncan huzursuz olarak kaşlarını çattı. Başka bir zaman olsa,' bu kişinin yoldaşlığını hoş karşılayabilirdi. Şimdi ise ona uğursuz-j luk gibi gelmişti. Kavuşmakta olan güneş, dağ zirvelerinin ser" gölgelerinin uzamasına ve Pax Tharkas'a düşmesine neden olur-II ken bu da onun düşüncelerine bir gölge düşürmüştü.

"Batı sınırımızı güzelce koruyacaklar," dedi Duncan konuşmak 1 için bir yol açmak istercesine, bakışlarını Qualinesti sınırlarına doğ-j ru çevirerek.

"Öyle Soylu Efendim," diye cevap verdi diğer cüce; Duncan kalın, gri kaşlarının altından dik dik baktı. Daha uzun boylu olan cüce, kralına karşı gelmemekle birlikte cücenin sesinde hoşnutsuzluğunun ifadesi olan bir çekingenlik, bir soğukluk vardı.

Alınarak burun büken Duncan aniden topukları üzerinde dönerek tam aksi yöne yöneldi; yanındaki cüceyi de gafil avlamış olduğu için pek bir eğlenmişti. Fakat daha uzun boylu olan cüce ayak-

ları dolaşırcasına dönüp kralına yetişmeye çalışacağına öylece durdu ve Pax Tharkas'ın siperleri üzerinden hüzünle gerideki, artık gölgeler içinde kalan elf topraklarına baktı.

Duncan huzursuzca, önce refakatçisi olmadan yoluna devam et-meyi düşündü sonra durup uzun boylu cüceye yetişmesi için zaman tanıdı. Öte yandan uzun boylu cüce hiç kıpırdamadı; sonunda Duncan yüzünde öfkelenmiş bir ifadeyse dönüp sert adımlarla diğerinin yanına gitti. "Reorx adına Kharas, ne var?"

"Bence Fireforge ile buluşman gerek," dedi Kharas yavaşça, gözleri artık kararıp morlaşmaya başlayan gökyüzündeydi. Uzakta yükseklerde, tek, parlak bir yıldız karanlık içinde pırıldıyordu. "Ona söyleyecek bir şeyim yok," dedi Duncan kısaca.

"Soylu Baronumuz bilgedir," diye tekrarladı törensel sözleri Kharas eğilip selam verirken ama bir yandan da derin derin içini çekmiş, ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Duncan patladı. "Aslında, 'Baronumuz ahmak bir eşeğin tekidir!' demek istiyorsun." Kral, Kharas'm kolunu dürttü. "Bu daha yakın değil mi?"

Kharas gülümseyerek, uzun, kıvırcık sakalının, duvarlarda yakılmış olan meşalelerinin ışığıyla parlayan ipek buklelerini okşayarak başını çevirdi. Tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki aniden hava gürültülerle doldu: Çizmelerin gümbürtüsü, ayak sesleri, birbirine bağıran insan sesleri, çeliğe çarpan baltaların sesleri: Nöbetçiler değişiyordu. Komutanlar emirlerini haykırıyor, adamlar pozisyonlarını değiştiriyor, nöbetlerini devrediyordu. Tüm bunları sessizlikle izleyen Kharas, sonunda konuştuğunda tüm olanları söyleyeceği sözün anlamlı bir ispatı olarak kullanmıştı.

"Bence sana söyleyeceklerini dinlemelisin Baron Duncan," dedi Kharas. "Kuzenlerimizi savaşa kışkırttığına dair söylentiler var..."

"Ben mi!" diye gürledi Duncan hiddetle. "Ben onları savaşa mı kışkırtıyormuşum! Yürüyüşe geçmiş olan onlar, tepelerinden sıçan sürüleri gibi iniyorlar! Dağı terk eden onlardı. Biz onlardan atalarından kalma yurtlarından ayrılmalarını istememiştik! Ama hayır, o domuz gibi inatlarıyla..." Hem hayali, hem gerçek yanlışların uzun bir tarihçesini anlatmayı sürdürerek heyecanla konuşmaya devam etti. Kharas, sinirinin yatışmasını bekleyerek Duncan'ın konuşmasını sabırla dinledi.

Sonra uzun boylu cüce sabırla şöyle dedi: "Dinlemek size bir

şey kaybettirmez Baronum, uzun vadede bize çok şey kazandırabilir. Kuzenlerimizden ayrı gözler de bizi izliyor, emin olabilirsiniz."

Duncan homurdandı ama düşünerek sessizleşti. Kharas'a irna ettiğini söylediğinin aksine Kral Duncan ahmak bir cüce değildi. Kharas' da onun öyle biri olduğunu düşünmüyordu. Tam tersine. Cüce krallığını yöneten yedi barondan biri olan Duncan diğer baronları kendi liderliği altında toplayıp yüzyıllar boyunca ilk kez Thorbardin'e bir kral vermeyi başarmıştı. Her ne kadar gönülsüzce de olsa, Devvarlar bile Duncan'ı liderleri olarak kabul etmişlerdi.

Devvarlar, ya da başka deyişle kara cüceler yerin çok altında, yaşamlarının çoğunu yer altında geçiren Thorbardin dağ cücelerinin bile girmekte tereddüt ettikleri, çok az aydınlatılmış, kötü kokulu mağaralarda yaşarlardı. Uzun bir zaman önce, bu klanda belirli bir deliliğe rastlanmış, onların diğerlerinden sakınmalarına neden olmuştu. Artık, tecrit edilmiş olmalarından kaynaklanan, yüzyıllar süren yakın akraba evliliği sonucu delilik daha da güçlenmiş, aklı başında olanlar ise canlarından bezmiş, suratsız tipler olmuşlardı.

Ama onlar da bir işe yararlardı. Çok çabuk sinirlenen, öldürmekten zevk alan acımasız katiller olan Devvarlar, Baron'un ordusunun kıymetli bir bölümünü oluşturuyordu. Duncan bu yüzden ve aslında iyi, adil bir cüce olduğu için onlara iyi davranıyordu. Ama onlara sırtını dönmeyecek kadar da akıllıydı.

Aynı şekilde Duncan, Kharas'in sözlerindeki irfana kulak verecek kadar da akıllıydı. "Diğer gözler de seyredecekler." Bu doğruydu. Geriye, batıya doğru baktı, bu kez bakışı dikkatliydi. Elfler sorun istemiyordu, bundan emindi. Bununla birlikte cücelerin bir savaş çıkartmak istediklerini düşünüyorlardıysa, yurtlarını korumak için hızlı hareket ederlerdi. Dönerek kuzeye baktı. Abanasinia'nın savaşçı Bozkırlılannın, ülke topraklarında konaklamalarına izin verdikleri tepe cüceleri ile bir ittifak düşündükleri söylentileri vardı. Aslında Duncan'ın bütün bildiği bu ittifakın yapılmış bile olabileceğiydi. En azından bu tepe cücesi Fireforge ile konuşursa, ne olduğunu öğrenecekti.

Sonra, daha kötü söylentiler de vardı...Solamniya'nın parçalanmış topraklarından yürüyüşe geçmiş bir ordunun söylentileri, güçlü, kara cüppeli bir büyücünün öncülük ettiği bir ordu...

"Pekâlâ!" diye hırladı Duncan pek de zarif olmayan bir halde. "Yine kazandın Kharas. Tepe cücesine Baron Sarayı'nda, bir sonraki saat başında onu beklediğimi söyle. Bak bakalım diğer baronlar-

dan birilerini bulabilecek misin. Senin de önerdiğin gibi bunu dürüstçe yapacağız."

Gülümseyen Kharas eğilerek selam verdi, uzun sakalı çizmesinin üstünü süpürüyordu. Duncan kendinden emin bir baş hareketiyle döndü ve memnuniyetsizliğini belirtircesine paldır küldür yürüdü. Kralları geçerken siperlerde duran diğer cüceler eğilerek selam verdiler ama neredeyse hemen, nöbetlerine geri döndüler. Cüceler başına buyruk tiplerdir, önce klanlarına, sonra liderlerine sadakat gösterirler. Herkes Duncan'a saygı göstersede, sevilmiyordu; o da bunu biliyordu. Mevkiini korumak günlük bir uğraştı.

Kralın geçmesiyle kısa bir süre kesilen sohbetler neredeyse hemen devam etmeye başlıyordu. Bu cüceler savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyordu, aslında savaş için hevesliydiler de. Derin seslerini duyup, vuruşmalar ve çarpışmalar hakkındaki konuşmalarını dinleyen Kharas bir kez daha içini geçirdi.

Tam aksi yöne doğru dönerek tepe cücelerinin delegasyonunu aramaya koyuldu, yüreği en az taşıdığı devasa savaş baltası kadar ağırdı: Bu çok az cücenin kaldırabileceği cinsten bir baltaydı. Kharas' da savaşın yaklaştığını görüyordu. Küçük bir çocukken Tarsis şehrine gittiklerinde kumsalda durup hayretle dalgaların sahile çarpıp patlayışını seyrederken hissettiği şeyleri hissediyordu. Savaşın yaklaşışı da en az dalgalar kadar önlenemez ve durdurulamaz gibi görünüyordu. Ama buna engel olmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Kharas savaştan ne kadar nefret ettiğini hiçbir zaman gizleme-mişti; barışa inancı çok güçlüydü. Cüceler arasında çok kimse bunu garipsiyordu, çünkü, Kharas, ırkı arasında tanınan bir kahramandı. Afetten önceki günlerde genç bir cüceyken İstar'ın Kralra-hip'inin kışkırtmasıyla yapılan Büyük Goblin Savaşları'nda goblin-ler ve ogrelerden oluşmuş askerlerle savaşanlar arasında o da vardı.

O günler, hâlâ ırklar arasında güvenin olduğu zamanlardı. Şövalyeler'in müttefiki olan cüceler, goblinler Solamniya'yı istila ettiği zaman yardım etmek için hemen koşmuşlardı. Cüceler ile şövalyeler omuz omuza savaşmış, genç Kharas şövalyelik Emir ve Ku-ralları'ndan derinden etkilenmişti. Buna karşılık Şövalyeler' de genç cücenin dövüş becerisinden çok etkilenmişlerdi.

Irkındaki herkesten daha uzun boylu ve daha güçlü olan Kharas -efsaneye göre Tanrı Reorx'un yardımıyla- kendi yaptığı deva-

sa bir baltayı kullanıyordu; sayısız kere arkasından yardım ulaşıncaya kadar istilacıları tek başına cephede oyalamayı başarmıştı.

Savaşta gösterdiği kahramanlıklardan dolayı Şövalyeler ona kendi dillerinde anlamı "şövalye" olan "Kharas" adını takmışlardı. Bir yabancıya bundan daha büyük bir şeref payesi verilemezdi.

Kharas yurduna geri döndüğü zaman ününün dört bir yana yayılmış olduğunu görmüştü. Cücelerin askeri lideri olabilirdi; aslında kral dahi olabilirdi ama onun bu tür hırsları yoktu. Duncan'ın en büyük destekçilerinden biri olmuştu ve birçok kişi, klanında bu kadar güçlenmesini Kharas'a borçlu olduğuna inanıyordu. Yaşlı cüce ile genç kahraman yakın dost olmuşlardı; Duncan'ın taş gibi sert tecrübesi Kharas'ın idealizmine zemin hazırlıyordu.

Derken Afet yaşandı. Toprağın parçalanmasını izleyen o ilk, korkunç yıllarda Kharas'ın cesareti kuşatma altındaki halkı için büyük bir örnek olarak parlamıştı. Baronların bir araya gelip Dun-can'ı kral ilan etmelerini sağlayan onun söyleviydi. Başka kimseye güvenmezken Dewarlarda, Kharas'a güveniyordu. Bu ittifak sayesinde cüceler hayatta kalabilmiş, hatta gelişmeyi bile başarmışlardı.

Artık Kharas en olgun zamanındaydı. Bir kez evlenmişti ama çok sevdiği eşi Afet sırasında vefat etmişti; cüceler evlendikleri zaman ömür boyu evlenirdi. Adını taşıyacak oğulları olmayacaktı; dünyayı bekleyen karanlık geleceği düşününce Kharas neredeyse bunun için minnettar bile sayılabilirdi.

"Tepe cücelerinden Reghar Fireforge ile refakatindekiler." Teşrifatçı tören mızrağının sapını sert, granit zemine vururken böyle seslendi. Tepe cüceleri girdi; Pax Tharkas kalesinde artık Baron Salonu adı verilen yerde, Duncan'ın oturmakta olduğu tahta doğru mağrur bir edayla yürüdüler. Duncan'ın arkasında, bu durum için aceleyle çekilmiş daha alçak sandalyelere, baronlarına şahitlik etmek üzere diğer klanlardan altı temsilci oturmuştu. Bunlar sadece şahittiler, kendi baronlarına neler olduğunu ve konuşulduğunu anlatacaklardı o kadar. Savaş sırasında oldukları için bütün otorite Duncan'a aitti. (En azından sahip çıktığı kadarıyla.)

Şahitler aslında kendi tümenlerinin komutanlarından başkası değildi. Her klana ait cücelerden toparlanarak meydana getirilmiş tek bir birim olması gerektiği halde ordu, bir araya getirilmiş klanlardan başka bir şey değildi. Her klan, kendi liderleri olan kendi birimlerini oluşturuyordu; her klan birbirinden ayrı yaşıyordu. Klan-
lar arasında dövüşlere rastlanmıyor değildi. (Nesillerdir süre gelen kan davaları da vardı.) Duncan, bu kaynayan kazanların kapaklarını kapalı tutmak için elinden geleni yapıyordu ama -arada sırada-basınç çok artıyor ve kapak havaya uçuyordu.

Öte yandan şimdi, ortak bir düşmanla karşı karşıya kalınca klanlar birleşmişti. Hatta kirli yüzlü, Argat adında pejmürde görünüşlü bir komutan olan, sakalını barbarlar gibi düğüm düğüm yapmış ve gelişmeler sırasında kendi bıçağını büyük bir ustalıkla havaya atıp tutan Dewar temsilcisi bile konuşmaları her zamankinden daha az aşağılayarak, daha az tepeden bakarak dinledi.

Bunlara ilaveten bir de lağım cüceleri bölüğünün komutanı da hazır bulunuyordu. Yücegug denilen bu cüce sadece Duncan'ın kibarlığından burada bulunuyordu. Lağım cücesi dilinde "gug", "er" anlamına geliyordu, yani bu cüce "özel bir er"den başka bir şey değildi, yani ordunun geri kalanının yanında komik sayılacak bir rütbe. Öte yandan lağım cüceleri arasında ise müthiş bir şerefti ve kendi askerleri arasında Yücegug büyük bir korku salmıştı. Her zaman için politik bir kişiliği olan Duncan, Yücegug'a karşı saygıda kusur etmiyordu ve bu yüzden de onun bitmeyen sadakatini kazanmıştı. Bunun yarardan ziyade engel olduğunu düşünenlerin sayısı oldukça çok olduğu halde Duncan, bunlara, kimin ne zaman faydasının olacağının bilinmediğini söyleyerek cevap veriyordu.

Böylece çok az kişi onu görsede, Yücegug da buraya gelmişti. Ona da karanlık bir köşede bir sandalye verilmiş, sessizce kıpırdamadan oturması söylenmişti; o da talimatlara harfiyen uyuyordu. Hatta, bir seferinde, onu yerinden kaldırmak için iki gün sonra tekrar buraya gelmek zorunda kalmışlardı.

Tepe cüceleri ile dağ cüceleri arasındaki fark hakkında konuşurlarken, "Cüce cücedir" diye meşhur bir sözü vardır Krynn sakinlerinin geri kalanlarının.

Ama aslında farklılıklar vardı: Cüce aklına göre muazzam farklar; gerçi bunlar dışardan bakan birinin gözüne hemen çarpmaya-bilirdi. Ne elfler, ne de cüceler bunu kabul etmeseler de tuhaftır ki tepe cüceleride kadim Thorbardin krallığını, Qualinesti elflerinin geleneksel yurtları olan Silvanesti'den ayrılmalarıyla aynı nedenlerle ayrılmışlardı.

Thorbardin cücelerinin katı ve planlı bir yaşamları vardı. Herkes kendi klanı içindeki yerini bilirdi. Klanlar arasında evlilik duyulmuş bir şey değildi; klana olan bağlılık her cücenin yaşamının

bağlayıcı gücüydü. Dış dünya ile ilişkiler yasaklanmıştı: bir cüceye verilebilecek en büyük ceza sürgündü; idam bile daha merhametli bir ceza olarak algılanıyordu. Bir cüce için ideal bir yaşam doğup, büyüyüp, burnunu Thorbardin kapıları dışına bile çıkarma- < dan ölmekti.

Ne yazık ki bu yalnızca bir rüyaydı ya da en azından eskiden öyle olmuştu. Arazilerini savunmak için sürekli savaşa çağırılan cüceler dış dünyaya karışmak zorunda kalıyordu. Ve -eğer savaş yoksa bile- her zaman için yapı ustalığı konusunda cücelerin hünerini arayan ve bunun için muazzam paralar ödeyecek olan birileri oluyordu. Güzel Palanthas şehri, tam bir cüce ordusu tarafından inşa edilmişti, aynı Krynn üzerindeki diğer birçok şehir gibi. Böylece çok seyahat etmiş, özgür ruhlu, bağımsız bir cüce nesli oluşmuştu. Bunlar klanlar arası evliliklerden bahsediyor, insanlar ve elflerle ticaret yapmak hakkında normal birşeyden söz edermiş gibi konuşuyorlardı. Hatta açık havada yaşama arzularını bile dile getiriyorlardı. Ve -hepsinden de çirkini- yaşamda taşı işlemekten daha önemli şeylerin olabileceğine olan inançlarını belirtmeleriydi.

Bu, tabii ki, daha katı cüceler tarafından cüce toplumuna doğru
dan bir tehdit olarak algılanıyordu; böylece kaçınılmaz olarak bir
parçalanma yaşanmıştı. Kendi başlarına buyruk cüceler Thorbar
din'de dağın altındaki yurtlarını terk ettiler. Bu ayrılık barış içersin
de gelişmedi. Her iki tarafta kaba sözler kullandı. O zaman, yüzler
ce yıl süren kan davaları başladı. Ayrılanlar, yaşamın tam istedikle
ri gibi olmamasına rağmen en azından hür olduğu tepelere göçtü
ler; seçtikleri eşlerler evlenebiliyorlar, istedikleri gibi gidip geliyor
lar, kendi paralarını kendileri kazanıyorlardı. Geride bırakılan cü
celer saflarım sıklaştırıp daha da sertleştiler; tabii böyle bir şey ne
kadar mümkünse. ı,

O anda, birbirine bakan cüceler, birbirlerini süzerken bunları î düşünüyordu. Belki aynı zamanda bunun tarihi bir an olduğunu -yüzyıllardır iki tarafın ilk kez karşılaştıklarını- da düşünüyorlardı.
İkisinden daha yaşlı olanı Reghar Fireforge tepe cücelerinin en güçlü klanlarından birinin başında bulunuyordu. Yaşam Armağanı Günü'nün ikiyüzüncüsüne yaklaşıyor olmasına rağmen yaşlı cüce hâlâ dinç ve sağlıklıydı. Uzun ömürlü bir klandan geliyordu. Gerçi aynı şey oğulları için söylenemezdi. Anneleri kalp hastalığından f ölmüştü ve aynı illet bütün ailede dolaşıyor gibiydi. Reghar büyük £ oğlunu gömecek kadar yaşamış ve daha şimdiden bu erken Ölü-134
belirtilerini ikinci büyük oğlunda, -daha yeni evlenmiş olan-75 yaşındaki gencecik oğlunda da görmüştü.

Kürkler ve hayvan derileri içinde, (daha temiz de olsa) en az De-War kadar barbar bir görüntüsü olan Reghar ayaklarını açmış, kalın kaşları altından parlayan taş gibi sert gözlerle Duncan'a bakarak duruyordu; kaşları o kadar gürdü ki kimisi onun nasıl gördüğünü bile merak ediyordu. Saçları demir kırıydı, aynı sakalı gibi; sakalını tepe cücelerinin usulünce tarayıp, örüp, kemerine kıstırmıştı. Etrafında -hepsi hemen hemen aynı giyinmiş- tepe cücelerinden bir refakatçi grubuyla duran yaşlı cücenin görüntüsü etkileyiciydi.

Kral Duncan, Reghar'ın bakışlarına gözlerini kırpmadan karşılık veriyordu: Bu birbirine bakma yarışması eski bir cüce adetiydi; eğer rakipler çok inatçı çıkarsa, tarafsız üçüncü bir şahıs da müdahale etmezse, tarafların yorgunluktan dizleri üzerine çökünceye kadar devam ettiği bilinirdi. Regha/a sertçe bakan Duncan, koca göbeği üzerine serbestçe akan kendi kıvırcık, ipek sakalını okşamaya başladı. Bu bir aşağılama belirtisiydi; bunu fark ettiğini itiraf etmeden bunu fark eden Reghar hiddetle kızardı.

Altı klan üyesi, uzun süre orada oturma beklentisiyle sandalyelerinde sabırla oturuyordu. Reghar'ın refakatçileri ayaklarını açıp gözlerini hiçliğe diktiler. Dewar, herkesin canını sıkacak şekilde, bıçağını havaya atmaya devam ediyordu. Yücegug, serin odayı dolduran lağım cücesi kokusu olmasa fark bile edilmeyecek bir şekilde köşesinde oturuyordu. Olanlara bakılınca, daha kimse konuşmaya başlamadan Pax Tharkas zamanla insanların kafasına ufalanıp dökülecekti.Sonunda derin bir nefes alan Kharas, Reghar ile Duncan'ın arasına bir adım attı. Görüş çizgileri kırılmış olduğu için her ikisi de saygınlıklarından bir şey kaybetmeden bakışlarını indirebilirdi.

Eğilerek krala selam veren Kharas, dönerek, Reghar'a da derin bir saygıyla eğilerek selam verdi. Sonra yerine çekildi. Her iki taraf da artık eşit zeminlerde konuşmakta özgürdü; gerçi her iki tarafın da gizliden gizliye bu eşitliğin ne olacağı konusunda kendi fikirleri vardı.

"Seni dinleme lûtfunda bulundum," diye beyan etti Duncan, sakin bir tonda kibarca ki cüceler arasında bu hal pek uzun sürmezdi, "Reghar Fireforge; bulundum ki, akrabalarımızı uzun zaman önce kendi istekleri ile ayrıldıkları diyara kadar, bu kadar uzun bir yolculuğa çıkartan şeyin, ne olduğunu anlayayım."
135
"Kertenkeleler gibi kayaların altına gizlenmektense dürüst bir adam gibi açıkta yaşamak için, ayaklarımızdan küflü eski mezarın tozunu silkelediğimiz gün/' diye hırladı Reghar/'kutlu bir gündü." Reghar örgülü sakalını okşadı; Duncan da kendisininkini. Her ikisi de birbirine öfkeyle bakıyordu. Reghar'in refakatçıları kendi reisleri ilk sözlü sınavdan daha iyi geçmiş gibi başlarını salladılar. "Madem öyle, mezar soyguncusu olarak gelmedilerse, neden bu dürüst adamlar küflü, eski mezara geri döndü?" diye yapıştırdı Duncan, büyük bir memnuniyetle arkasına yaslanarak.

Baronlarının bir puan aldığını büyük bir katiyetle düşünen altı dağ cücesinden takdir mırıltıları yükseldi.

Reghar kızardı. "İlk başta kendisinden çalman bir şeyi geri alan adama hırsız mı denir?" diye bilmek istedi.

"Ben bu sorunun mânâsını kavrayamadım galiba," dedi Duncan hoş bir sesle, "sizde pek öyle birilerinin çalmak isteyeceği değer de bir şey yoktur ki. Kenderlerin dahi kendilerini sizin topraklardan sakındıkları söyleniyor."

Bu son derece ağır bir hakaret olduğu için tepe cüceleri hiddetle titrerken, dağ cücelerinden takdir kahkahaları duyuldu. Kharas içini çekti.

"Şimdi ben sana hırsızlığı gösteririm!" diye hırladı Reghar, sakalı hiddetten titrerken. "Sözleşmeler...işte siz onları çaldınız! Bize hakkımızdan azını vererek, ağzımızdan lokmamızı aldınız! Ayrıca topraklarımızı talan ettiniz; tahıllarımız ve hayvanlarımız çalındı! Bir araya getirdiğiniz zenginliğin hikâyelerini duyduk ve kendi hakkımız olanı almaya geldik! Ne fazlasını, ne azını!"

"Yalan!" diye kükredi Duncan, hiddetle ayağa sıçrayarak. "Hepsi yalan! Dağın altındaki bütün hazineyi kendimiz çalışarak, alnımızın teriyle yaptık! Şimdi savurgan çocuklar gibi gelmiş, çalışmanız gerekirken günün eğlentisinden sonra boş mideyle sızlanıyorsunuz!" Onları suçlarcasına bir harekette bulundu. "Hatta dilencilere benziyorsunuz!"

"Dilenci, öyle mi?" diye kükredi Reghar karşılık olarak, yüzü morarmaya başlamıştı. "Hayır, Reorx'un sakalı adına! Hayır, açlıktan ölüyor olsaydım ve sen bana bir parça ekmek kabuğu verseydin, pabuçlarıma tüküreyim! Bu yere, özellikle de sınır bölgelerine kuvvet takviyesinde bulunduğunuzu inkâr edin bakalım! Elfleri bize karşı kışkırttığınızı, onların ticareti kesmelerine neden olduğunuzu inkâr edin! Dilenciymiş! Hayır! Reorx'un sakalı, ocağı ve çe-

içici adına, geri geleceğiz; ama fatih olarak! Hakkımız olanı alacağız ve çizmelerinize kadar size bir ders vereceğiz!"

"Geleceksiniz ya sümüklü korkaklar" -Duncan dudak büktü-"kara cüppeli büyücünün etekleri, insan savaşçıların parlak kalkanları arkasına saklanıyor, ganimetlere tamah ediyorsunuz! Sırtınızdan bıçaklayarak cesetlerinizi soyacaklar!"

"Eh, ceset soymasını sizden daha iyi kim bilebilir ki!" diye bağırdı Reghar. "Bizimkileri yıllardır soyuyorsunuz!"

Altı klan üyesi sandalyelerinden sıçradılar, Reghar'ın refakatçileri de ileri atıldı. Devarın yüksek perdeden çıkan kahkahası güm-bürdeyen bağırtıları ve tehditleri bastırmıştı. Yücegug'un ağzı bir karış açılarak bir köşeciğe sindi.

Eğer boyu herkesi geçen Kharas iki tarafın arasına girmemiş olsaydı savaş o anda ve orada başlayabilirdi. İtip kakarak, her iki tarafı da geri itti. Yine de, iki taraf birbirlerinden ayrılmış olmalarına rağmen birbirlerine alaylı sözler bağırıyor, arada bir de hakaret ediyorlardı. Fakat -Kharas'in sert bir bakışıyla- kısa bir süre bunlar da bitti ve kasvetli, öfkeli bir sessizlik çöktü.

Kharas konuştu, derin sesi hırçındı ve hüzünlüydü: "Uzun zaman önce adaletsizlik ve dünyadaki kötülüğe karşı savaşabilmem için Tanrıya bana güç vermesi için dua etmiştim. Reorx bana, kendi ocağını kullanmama izin vererek dualarıma cevap verdi ve orada, Tanrının ocağında baltamı yaptım. O gün, bugündür dünyanın kötülükleriyle savaşırken ve yurdumu, halkımın yurdunu korurken hep parlamaya devam etti. Şimdi sen kralım, benim akrabalarıma karşı savaşmamı mı istiyorsun? Ve sen akrabam, beni yurduma savaş açmakla mı tehdit ediyorsun? Sözlerinizin sizi götürdüğü yer orası mı: Yani baltamı kendi kanıma karşı mı kullanacağım?"

İki taraf da konuşmadı. Her ikisi de orman gibi kaşlarının altından ateş gibi oldular, her ikisi de sanki utanır gibi oldu. Kharas'in içten sözleri birçoğunu etkilemişti. Bunu dinleyenler arasında sadece ikisi hiç etkilenmemişti. İkisi de yaşlı adamlardı, ikisi de çok önceden dünya hakkındaki düşlerini yitirmişlerdi, her ikisi de bu çatlağın sözden köprülerle geçilmeyecek kadar genişlediğini biliyordu. Fakat bir hareket yapmak gerekiyordu.

"Sana önerim şudur, Thorbardin Kralı Duncan," dedi Reghar ağır ağır nefes alarak. "Adamlarını bu kaleden çek. Pax Tharkas ile etrafındaki toprakları bize ve bizim insan müttefiklerimize ver. Dağın altındaki hazinenin yarısını -yarısı zaten bizim hakkımız- bize

ver ve eğer bu topraklardaki kötülük artarsa, dağın güvencesi altına gelmeyi seçenlerin, emniyet içinde geri dönmelerine izin ver. Elfleri ticari engellerini kaldırmaları için ikna edin ve bütün taş işleriyle ilgili anlaşmalarını yarı yarıya bölüştürün.

"Karşılığında biz de Thorbardin sınır topraklarını işler, bunları size, yer altında sizin ürettiğinizden daha ucuza satarız. Eğer gerekirse sınırlarınızı ve dağın kendisini korumanıza yardım ederiz."

Kharas, baronuna, düşünmesi için yalvaran bakışlarla baktı: En azından görüşmeye devam etmesi için. Ama görünüşe göre Dun-can'ın sağduyulu davranmaya niyeti yoktu.

"Defol!" diye hırladı. "Kara cüppeli büyücünüze geri dönün! İnsan dostlarınıza geri dönün! Bakalım büyücünüz bu kalenin duvarlarını havaya uçuracak veya dağımızın kayalarını yerinden oynatacak kadar güçlü mü. Bakalım kış rüzgârları kamp ateşleri arasından esmeye başladığında ve kanlan karlar üzerine damlarken, insan arkadaşlarınız sizinle ne kadar arkadaş kalacaklar!"

Reghar, Duncan'a o kadar büyük bir düşmanlık ve nefretle son bir bakış fırlattı ki, neredeyse fiziksel bir darbe gibiydi. Sonra topukları üzerinde dönerek kendisini izleyenleri eliyle çağırdı. Baron Salonu ve Pax Tharkas'tan azametle yürüyerek çıktılar.

Söylentiler hemen yayıldı. Tepe cüceleri gitmeye hazır olduklarında, mazgallı siperler alay ederek bağıran, yuhalayan dağ cücele-riyle dolmuştu. Reghar ve yanındakiler atlarına atlayıp gittiler; yüzleri sert ve ciddiydi ve bir kez bile arkalarına bakmadılar.

Öte yandan Kharas, kralla (ve unutulmuş olan Yücebub ile) birlikte Baron Salonu'nda kalmıştı. Altı şahit klanlarına dönmüş, haberi yayıyordu. Kara bira maşrapaları ile cüce içeceği diye bilinen güçlü içki o gece kutlamalarda su gibi aktı. Söylenen şarkıların ve kaba kahkahaların sesleri daha şimdiden barış için yapılmış büyük taş abideden yankılanıyordu.

"Görüşmek neye zarar verirdi Baronum? diye sordu Kharas, sesinde derin bir hüzün vardı.

Ani öfkesinin geçtiği her halinden belli olan Duncan uzun boylu cüceye bakarak başını salladı; gri sakalı saltanat cüppesini süpürdü. Böylesine saygısız bir soruya cevap vermeyi reddetme hakkına sahipti. Aslında Kharas'tan başka Duncan'ın kararını sorgulamaya cesaret edecek biri çıkmazdı.

"Kharas," dedi Duncan, elini arkadaşının koluna şefkatle koyarak, "söyle bana; dağın altında bir hazine var mı? Biz akrabaları-

soyduk mu? Onların topraklarını talan ediyor muyuz, ya da insanların? Suçlamalarında haklı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Kharas, gözlerini hükümdarının gözlerinden ayırmıyordu.

Duncan içini çekti. "Haşatı gördün. Hazinede kalan azıcık parayı da bu kış için alabileceklerimize harcıyacağız."

"Onlara söyle bunu!" dedi Kharas şevkle. "Onlara gerçeği söyle! Onlar canavar değil! Onlar senin akraban, anlayacaklardır..."

Duncan hüzünle, bezginlikle gülümsedi. "Hayır, onlar canavar değil. Ama daha kötüsü, çocuklaştılar." Omuzlarını silkti. "Evet onlara gerçeği söyleyebiliriz, hatta gösterebiliriz de. Ama bize inanmazlar. Kendi gözlerine inanmazlar. Neden mi? Çünkü tam tersine inanmak istiyorlar!"

Kharas kaşlarını çattı ama Duncan sabırla devam etti. "İnanmak istiyorlar dostum. Dahası, inanmak zorundalar. Hayatta kalmak için ümit edebilecekleri tek şey bu. Bu ümitten başka hiçbir şey, hiçbir şeyleri yok. O yüzden bu uğurda savaşmaya gönüllüler. Onları anlıyorum." Yaşlı kralın gözleri bir an için karardı, -onu hayretle seyretmekte olan- Kharas o zaman bütün o hiddetinin numaradan, göstermelik olduğunu anladı.

"Artık karılarına, aç çocuklarına gidip, 'Zorbalarla savaşacağız! Kazandığımızda yeniden karnınız doyacak,' diyebilecekler. Bu bir süre açlıklarını unutmalarını sağlar."

Kharas'ın yüzü elemle ekşidi. "Ama bu kadar ileriye götürmek! En azından bu kadarını paylaşabiliriz..."

"Dostum," dedi Duncan yavaşça, "Reorx'un Baltası adına yemin ederim: Eğer onların şartlarını kabul etseydim hepimiz ölürdük. Irkımız sona ererdi."

Kharas ona bakakaldı. "O kadar mı kötü?" diye sordu.

Duncan başıyla onayladı. "Evet, o kadar kötü. Çok az kişi bunu biliyor: Klanların liderleri ve şimdi bir de sen. Ve senin de bunu gizli tutman için söz vermeni istiyorum. Mahsuller bir felaketti. Ambarlarımız neredeyse tamamen boş ve şimdi de elimizde olanı bu savaş için saklamak zorundayız. Kendi halkımız için bu kış yiyecekleri karneye bağlamak zorunda kalacağız. Elimizde olanlarla bu kışı çıkarabileceğimizi tahmin ediyoruz: Ancak çıkartabileceğimizi. Yüzlerce başka ağız ekle..." Başını salladı.

Kharas düşüncelere dalarak durdu; sonra başını kaldırdı, kara gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Eğer bu doğruysa, öyle olsun!"

dedi sertçe. "Hep birlikte açlıktan ölmek, birbirimizle savaşırken ölmekten iyidir!"

"Soylu sözler, dostum," diye cevap verdi Duncan.Davulların sesi odanın içinde gümbürdüyor, derin sesler Pax Tharkas'tan daha eski, -belki de- dünyanın kemiklerinden bile eski, kışkırtıcı savaş türküleriyle yükseliyordu. "Ama soylu sözler karın doyurmaz Kharas. Onları su gibi içemezsin, ayaklarına saramazsın, ocağında da yakamazsın, açlıktan ağlayan çocuklarına da veremezsin."

"Peki babaları ayrılıp hiç geri dönmeyen çocuklar ne yapacak?" diye sordu Kharas sertçe.

Duncan kaşlarını kaldırdı. "Bir ay ağlayacaklardır," dedi "o kadar, sonra onun hakkını da yiyecekler. O da öyle olmasını istemez miydi?"

Bu sözle dönerek, Baronlar Salon'nünü terk ederek bir kez daha mazgallı siperlere doğru ilerledi.

Duncan, Baronlar Salonu'nda Kharas ile görüşürken, Reghar Fi-reforge ile yanındakiler kulaklarında akrabalarının yuhalamaları ve kahkahaları çınlarken, kısa yapılı, kaba tüylü tepe midillilerini Pax Tharkas kalesinden çıkartıyorlardı.

Reghar uzun saatler boyunca, çift kuleli devasa kale iyice göz-'i den kayboluncaya kadar tek bir kelime etmedi. Sonra bir yol ayrı-J mına vardıklarında yaşlı cüce dizginlere asıldı.

Grubun en gencine dönerek kasvetli, ruhsuz bir sesle, "Kuzeye J doğru devam et Darren Ironfist," dedi. Yaşlı cüce yıpranmış deri < bir kese çıkarttı. İçinden son altınını çıkarttı. Uzun bir süre paraya baktı durdu, sonra parayı cücenin eline sıkıştırdı. "Al. Bu parayla Yeni Deniz'den geç. Fistandantilus'u bul ve ona de ki...ona de ki..."

Reghar yaptığı işin ne kadar aşağılıkça olduğunu fark ederek bir an duraksadı.Oysa daha ayrılmadan buna karar vermişlerdi. Kaşlarım çatarak hırladı, "Ona, buraya geldiğinde, onun için sava-j saçak olan bir ordunun kendisini beklemekte olduğunu söyle."

Böfüm 2

olamniya toprakları üzerinde gece, soğuk ve karanlıktı. Tepedeki yıldızlar kıvılcımlar saçan, narin bir ışıkla parlıyordu. Platin Ejderha Paladine ile Karanlıklar Kraliçesi Takhisis takımyıldızları, Gilenan'ın Denge Tartıları etrafında, sonsuza doğru birbirleri çevresinde dolanıp duruyorlardı. Tanrılar ve insanların, Krynn üzerinde savaşları, bu takımyıldızların ortadan kaybolmalarından en az iki yüz yıl önceydi.

Şimdilik, her ikisi de birbirini gözlemekle yetiniyordu.

Eğer Tanrılardan biri bakışlarını aşağıya çevirecek olsa, belki, insanoğlunun onların göksel görkemlerini taklit etmek için yaptıkları güçsüz girişimleri görmekten mutluluk duyardı. Solamniya bozkırlarında, Garnet şehri dağ kalesinin dışında kamp ateşleri düz, otluk araziyi benekleyerek, nasıl yıldızlar yukarıdaki geceyi aydınlatıyorsa, aşağısını aydınlatıyordu. Fistandantilus'un ordusu.

Kamp ateşlerinin alevleri kalkanlardan ve göğüs zırhlarından yansıyor, kılıçların ağızlarında oynaşıp, mızrakların tepesinden çakıyordu. Ateşler; umut ve yeni kavuştukları gururla aydınlamış yüzler üzerinde parlıyor, kampı izleyenlerin kara gözlerinde yanıyor, çocukların neşeli oyunlarını aydınlatmak için sıçrıyordu.

Kamp ateşlerinin etrafında adamlar gruplar halinde ya otur-

141

140

muş, ya da ayakta durmuş konuşuyor, gülüyor, yiyor, içiyor, teçhizatlarını tamir ediyorlardı. Geceyi şakalar, küfürler ve hikâyeler doldurmuştu. Orada burada, adamlar alışık olmadıkları idmanlardan dolayı ağrıyan omuz ve kollarını ovdukça ağrı iniltileri duyuluyordu. Çapa sallamaktan nasırlaşan eller mızrak kullanmaktan su toplamıştı. Fakat bunlar iyimser bir omuz silkiş ile kabulleniliyordu. Çocuklarının kamp ateşi etrafında oynayışlarını seyredebiliyor, çok olmasa da en azından o gece yeterince bir şeyler yediğini biliyorlardı. Karılarının yüzüne gururla bakabiliyorlardı. Yıllardır ilk kez bu adamların yaşamda bir amaçları, bir hedefleri olmuştu. Aralarında bu amacın ölüm olabileceğini bilenler de vardı ama bunu bilenler, bunu kabul ediyor, anlıyor ve seçimlerini yine de kalmak yönünde kullanılıyorlardı.

"Sonuç olarak," dedi Garic kendi kendine, nöbetini devralacak olan arkadaşı geldiğinde, "ölüm herkes için. İnsan ölümle, gece ona sinsice fark ettirmeden yaklaşırken veya onu kötü, hastalıklı elleriyle kavrarken karşılaşacağına, parlak güneş altında, elinde şimşekler çakan kılıcıyla karşılaşsın daha iyi."

Artık görevi bitmiş olduğu için genç adam kamp ateşine dönüp
yatak denkinden kalınca bir pelerin aldı. Tavşan yahnisini çabuk
çabuk yiyerek, kamp ateşleri arasında yürümeye başladı. H

Kampın kenarına doğru yollanan adam, ateşlerinin etrafında kendilerine katılmalarını teklif eden dostlarının davetlerini duyma-mazlığa gelerek kararlılıkla yürüyordu. Teklifleri güler yüzle el edip geçiştirerek yoluna devam ediyordu. Gölgeler yumuşak iç çekişler, mırıltılar ve tatlı kahkahalarla sıcacıktı.

Garic'in gölgeler içinde bir randevusu vardı; kamptaki bir sürü genç kadın, bu genç, yakışıklı, soylu gençle bir gece geçirmekten son derece mutlu olurlardı mutlaka ama onun bu randevusu bir-j sevgiliyle değildi. Kamptan ve diğer insanlardan uzakta, büyük j bir kayaya yaklaşan Garic pelerinine sarınıp, oturarak beklemeye!
başladı.

Çok uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

"Garic?" dedi tereddüt içinde bir ses.

Michael!" diye seslendi Garic sıcak bir ifadeyle, ayağa kalka-j rak. İki adamın elleri birleşti, sonra kendilerini tutamayıp dostç» birbirlerine sarıldılar.

"Bugün senin kampa girdiğini gördüğümde gözlerime inanai madım kuzen!" diye devam etti Garic, diğer genç adamın elinİS

142

sanki gitmesinden, karanlık içinde yok olmasından korkarmış gibi sıkı sıkı tutarak.

"Ben de seni gördüğümde," dedi Michael akrabasına sıkı sıkı sarılıp/ boğazını temizlemeye çalışarak; belli ki boğazında bir rahatsızlık peydahlanmıştı. Öksürerek taşın üzerine oturdu; Garic de Ona katıldı. Her ikisi de boğazlarını temizleyip sert ve asker gibi görünmeye çalışarak bir süre sessiz kaldılar.

"Hayalet gördüm zannettim," dedi Michael gülmeye çalışarak. "Senin öldüğünü duymuştuk..." Sesi kısıldı, yeniden öksürmeye başladı. "Nemli hava her şeyi allak bullak ediyor..." diye mırıldandı, "insanın nefes borusunu tıkıyor."

"Kaçtım," dedi Garic yavaşça. "Ama babam, annem ve kız kardeşim o kadar şanslı değildi."

"Anne?" diye mırıldandı Michael, sesinde bir ıstırapla. "Çok çabuk öldü," dedi Garic sessizce, "annem gibi. Kalabalık babamı öldürmeden önce...babam çabuk ölmelerini sağladı. Bu onları daha da çıldırttı. Cesedini deştiler..."

Garic boğulur gibi oldu. Michael anlayışla kolunu tuttu. "Soylu bir adamdı baban. Evini koruyarak gerçek bir Şövalye gibi öldü. Bazılarının karşılaştıklarından daha iyi bir ölüm," diye ekledi ciddiyetle; bu sözü Garic'in sert ve delici bakışlarını aniden ona çevirmesine neden olmuştu. "Peki senin hikâyen ne? Sen o güruhtan nasıl kurtuldun? Son bir yıldır neredeydin?"

"Onlardan kurtulmadım," dedi Garic acıyla. "Her şey olup bittiğinde gitmiştim. Nerede olduğum önemli değil" -genç adam kızardı- "ama onlarla olmalıydım, onlarla ölmeliydim!"

"Hayır, baban bunu istemezdi." Micheal başını salladı. "Sen yaşıyorsun. İsmini taşıyacaksın."

Garic kaşlarını çattı, gözleri kara kara parladı. "Belki. Gerçi o günden beri bir kadınla bile yatmadım..." Başım salladı. "Sonuç olarak onlar için yapabileceğim şeyi yaptım. Şatoyu ateşe verdim..."

Michael'in nefesi tıkanır gibi oldu ama Garic duymadan anlatmaya devam etti.

"... ki o güruh orayı ele geçirmesin. Ailemin külleri orada, bü-yük-büyük-büyükbabamın inşa ettirmiş olduğu sarayın kararan taşları arasında. Sonra bir süre amaçsızca at sürdüm, bana ne olduğu pek umurumda değildi. Sonunda bir grup adamla karşılaştım, çoğu benim gibiydi; çeşitli nedenlerle yerlerinden, yurtlarından ol-

muşlardı.

"Hiç soru sormuyorlardı. Güzel kılıç kullanmak dışında benim hakkımda hiçbir şey onları ilgilendirmiyordu. Onlara katıldım ve deliler gibi yaşadık."

"Haydutlar mı?" diye sordu Michael, elinden geldiğince hayretini sesine yansıtmamaya çalışmıştı ama belli ki bunu pek başaramamıştı çünkü Garic ona doğru kasvetle baktı.

"Evet, haydutlar," diye cevap verdi genç adam soğuk bir edayla. "Bu seni şaşırttı mı? Bir Solamniya Şövalyesi, Emir ve Kuralları o kadar unutacak ki haydutlara katılacak. Sana şunu sormama izin ver Michael: Benim babamı ve senin amcanı öldürdüklerinde Emir ve Kurallar neredeydi? Bu sefil toprakların neresindeydiler?"

"Hiçbir yerinde belki de," diye cevapladı Michael hemen "kalplerimiz dışında."

Garic sessizdi. Sonra ağlamaya başladı, bedenini hırpalayan sert hıçkırıklarla. Kuzeni kollarını dolayarak, ona sarıldı. Garic gözyaş-1, larını elinin tersiyle silerek, derin bir ah çekti. jjj,

"Onları bulduğumdan beri hiç ağlamamıştım," dedi boğuk birjf sesle. "Haklısın kuzen. Hırsızlarla yaşayarak, belki de komutan olmasaydı hiç çıkamayacağım bir çukura düşmüştüm..."

"Şu Caramon mu?"

Garic başıyla onayladı. "Bir gece onu ve yanındakileri pusuya düşürdük. Ve bu olay gözlerimi açtı. Daha önce insanları pek dü şünmeden soyuyordum; hatta bazen hoşuma bile gidiyordu: Ken dime babamı öldürenlerin bunlar gibi köpekler olduğunu soylu- , yordum. Fakat bu grupta bir kadınla bir de büyükullanıcısı vardı.'. Büyücü hastaydı. Ona vurdum ve benim elimin altında narin bir '. taş bebek gibi ufalanıverdi. Kadına gelince: Kadına ne yapacakları*^ nı biliyordum ve bu düşünce bile beni hasta ediyordu. Ama lider-' den korkuyordum, ona Çelikparmak diyorlardı. Bir hayvandı! Og-r re meleziydi. A

"Ama komutan ona meydan okudu. O gece gerçek soyluluğu* gördüm: Kendilerinden daha zayıfları koruyabilmek için kendi ha-î yatını feda eden bir insan. Ve kazandı." Garic sakinleşti. Konuşur*! ken gözleri hayranlıkla parlıyordu. "O zaman hayatımın ne hale-geldiğini anladım. Caramon onunla gelip gelmeyeceğimizi sorduğunda, çoğu gibi ben de kabul ettim. Ama zaten onlar önemli dr ğildi...onunla her yere giderdim."

"Şimdi de kişisel korumalarından biri mi oldun?" dedi Micha<
144
gülümseyerek.
Garic, mutlulukla kızararak başıyla onayladı. "O...ona diğerlerinden -haydutlardan, hırsızlardan- daha iyi olmadığımı söyledim. Ama o, sanki ruhumu görüyormuş gibi bana baktı, gülümsedi ve lıer adamın karanlık, yıldızsız bir geceden geçmesi gerektiğini ve sabahı gördüğünde, daha iyi olacağını söyledi."
"Garip," dedi Michael. "Acaba neyi kastetti?"
"Sanırım ben anlıyorum," dedi Garic. Bakışları kampın öbür ucuna, Caramon'un koca çadırının bulunduğu yere kaydı; ateşlerden çıkan duman, çırpınan, yıldızlar arasında siyah bir yolu gösteren ipek bayrak etrafından dönerek yükseliyordu. "Bazen onun kendi 'karanlık gece'sinde yürüyüp yürümediğini merak ediyorum. Bazen yüzünde bir ifade oluyor..." Garic başını salladı. "Biliyor musun," dedi aniden, "büyücüyle ikiz kardeşler."
Michael'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Garic söylediğini başının bir hareketiyle doğruladı. "Garip bir ilişki. Aralarında kaybolan bir sevgi yok."
"Kara Cüppelilerden biriyle mi?" dedi Michael, burun bükerek. "Hiç zannetmem. Büyücünün bizimle birlikte seyahat etmesi bile beni hayrete düşürüyor. Duyduğum kadarıyla büyücüler gece rüzgârına binip, savaşlarına mezarlardan güçler çağırabilirlermiş."
"Bu da söylediklerini yapar, hiç kuşkum yok," diye cevap verdi Garic, komutanın çadırının yanındaki daha küçük çadıra kötü kötü bakarak. "Büyüsünü kullandığını sadece bir kere -haydut kam-pındayken- görmüş olsam da güçlü olduğunu biliyorum. O gözlerle bir baktı mı midem bir yumak oluyor, kanım sulanıyor. Ama söylemiş olduğum gibi, onlarla ilk karşılaştığımızda iyi değildi. Geceler boyunca, kardeşinin çadırında kalırken, artık sonunda boğuldu diye düşünmeme neden olacak kadar öksürdüğünü duyardım. Bir adam bu kadar büyük bir ıstırapla nasıl yaşayabilir, diye sordum kendi kendime birçok kez."
"Ama onu bugün gördüğümde iyi görünüyordu."
"Sıhhati çok büyük ölçüde iyileşti. Ama sıhhatini zorlayacak bir şey yapmıyor. O koca sandıklarda yanından ayırmadığı büyü kitaplarını inceleyerek bütün gününü çadırında geçiriyor. Fakat o da kendi 'karanlık gece'sinde yürüyor," diye ekledi Garic. "Etrafında bir kasvet var ve güneye yaklaştıkça da büyüyor. Korkunç rüyalar peşini bırakmıyor. Uykusunda bağırdığını duydum. Korkunç çığlıklar...ölüyü uyandırır."
145

Michael ürperdi, sonra içini çekerek Caramon'un çadırına doğru baktı. "Kara Cüppelilerden birinin yönettiği rivayet edilen bir orduya katılma konusunda kaygılarım vardı. Ve söylendiğine göre gelmiş geçmiş büyücüler arasında bu Fistandantilus en güçlüsüy-müş. Bugün atımı sürdüğümde, tam olarak katılmaya ikna olmamıştım. Olup bitene bir bakar, gerçekten dağ cücelerine karşı yaptıkları savaşta Abanasinia'nın ezilmiş halkına yardım için mi güneye gidilip gidilmediğini anlarım, diyordum."
Tekrar içini çekerek sanki uzun bir bıyığı sıvazlarmış gibi bir hareket yapıyordu ki durdu. Yüzyıllardır Şövalyelerin sembolü -bugünlerde insanların ölümüne olan bir sembol- olan uzun bıyıklarını kesmiş, tertemiz tıraş olmuştu.
"Babam hâlâ hayatta olsa da Garic," diye devam etti Michael, "eminim kendi hayatını, babanın ölümüyle seve seve değiştirirdi. Vingaard Kalesi lordu tarafından bize bir seçim sunuldu: Ya şehirde kalıp ölecektik, ya da terk edip canımızı kurtaracaktık. Babam ölmeyi tercih ederdi. Ben de, eğer ki kendimizden başka düşünecek kimsemiz olmasaydı. Fakat onurlu olma lüksüne sahip değildik. Toplayabildiğimiz her şeyi kaba bir arabaya yükleyip Konak'tan ayrıldığımız gün çok acı bir gündü. Onları Throytl'da sefil bir kulübeye yerleştirdim. Orada idare ederler, bu kış en azından. Annem güçlüdür ve bir erkeğin bile işini yapar. Küçük kardeşlerim iyi '% avcılardır..."
"Baban?" diye sordu Garic kibarca, Michael düşünmek için du-raksayınca.
"O gün kalbi dayanmadı," dedi Michael sadece. "Kılıcı kucağında, oturup pencereden dışarı bakıyor. Aile konağından ayrıldığımızdan beri kimseyle tek bir kelime bile konuşmadı."
Michael aniden yumruğunu sıktı. "Neden sana yalan söylüyorum Garic? Abanasinia'nın ezilmiş insanları umurumda bile değil! Ben hazineyi bulmaya gidiyorum! Dağın altındaki hazineyi! Ve o ihtişamı! Babamın gözlerine ışığı geri getirecek o ihtişamı! Eğer kazanırsak Şövalyeler bir kez daha başlarını dik tutabilir!"
O da büyük çadır yanındaki küçük çadıra çevirdi bakışlarını-üzerinde büyücünün yaşadığını belirten işaretin asılı olduğu çadıra, kamptaki herkesin mümkün olduğunca sakındığı küçük çadıra.

"Ama bir de bakıyorum, bu ihtişama insanları Karanlık Kişi denilen bir adam götürüyor. Eski Şövalyeler olsaydı, böyle bir şey yapmazdı. Paladine..."

"Paladine bizi unuttu," dedi Garic, acımasızca. "Kendi L/açıuu-za kaldık. Kara cüppeli büyücüler hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu da pek umurumda değil. Burada oluşumun ve onları izleyişimin nedeni bir tek o adam: Komutan. Eğer beni bir servete götürürse ne âlâ. Eğer götürmezse..."-Garic derin derin iç geçirdi- "en azından benim kendi içimdeki huzuru bulmama yardımcı olmuş oldu. Aynı şeyi onun için de dilerim," dedi kendi kendine. Sonra ayağa kalkarak, karamsar düşüncelerden kendini kurtardı.
Michael de ayağa kalktı.
"Kampa dönüp biraz uyumalıyım. Yarın erken kalkılacak," dedi Garic. "Duyduğuma göre bir hafta içinde harekete geçecekmişiz. Eee kuzen, kalacak mısın?"
Michael, Garic'e baktı. Caramon'un çadırına, dokuz köşeli yıldı-zıyla serin havada çırpınan parlak renkli bayrağına baktı. Büyücünün çadırına baktı. Sonra başıyla onayladı. Garic'in yüzüne bir tebessüm yayıldı. İkisinin elleri kavuştu, birlikte, omuz omuza kamp ateşlerine geri yürüdüler.
"Ama bana şunu söyle," dedi Michael alçak bir sesle, yürürlerken, "Caramon'un bir cadısı olduğu doğru mu?"

Böfüm 3
ereye gidiyorsun?" diye
bilmek istedi Caramon sertçe. Çadıra adım atınca, dışarıdaki güz güneşinin soğuk parlaklığından sonra gölgeli karanlığa alışabilmek için gözlerini kırpıştırıyordu. ,
"Başka yere gidiyorum," dedi Crysania, beyaz rahibe cüppesini \ dikkatlice katlayıp yatağının altında sakladığı sandığa yerleştirirken. Sandık artık yanında, açık duruyordu.
"Daha önce bunu konuşmuştuk," diye hırıldadı Caramon alçak bir sesle. Arkasına, çadırın girişindeki muhafızlara bakarak dikkatlice çadırın girişini örten perdeyi indirdi.
Caramon'un çadırı, gurur kaynağıydı. Aslen zengin bir Solam-niya Şövalyesi'ne ait olan çadır, Caramon'a, genç, sert yüzlü iki adam tarafından hediye olarak getirilmişti; gençler onu 'bulduklarını' iddia etseler de çadırı o kadar büyük bir hüner ve sevgiyle kuruyorlardı ki, çadırı kendilerinden bir parçaymış gibi iyi tanıdıkla- j rı belli oluyordu.
O gün ve çağda kimsenin anlayamadığı bir kumaştan yapılan çadır o kadar zekice dokunmuştu ki dikiş yerlerinden dahi içeri hava sızmıyordu. Yağmur üzerinden yuvarlanıp gidiyordu; Raistlin kumaşın bir çeşit yağla bir işlemden geçirilmiş olduğunu söylemişti. Caramon'un yatağını ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nden getir-

0ıiş oldukları haritaları, paraları, mücevherleri, giyecekleri ve zırhları barındıran birkaç sandığa ilaveten Crysania'nm yatağını ve kızın giysilerini sakladığı sandığı da içine alacak kadar büyüktü. Üstelik, Caramon ziyaretçilerini kabul ettiğinde bile, ortalık çok sıkışık görünmüyordu.
Raistlin aynı kumaştan yapılmış, aynı yapıya sahip, kardeşinin çadırının yanına kurulmuş daha küçük bir çadırda yatıyor ve çalışıyordu. Caramon, daha büyük olan çadırı paylaşmayı önerse de büyücü tek başına kalma konusunda ısrar etmişti. İkiz kardeşinin yalnızlık ve sessizliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu bilen ve zaten kardeşinin yakınında olmaktan da pek zevk almayan Caramon kabul etmişti. Öte yandan Crysania, Caramon'un çadırında kalması gerektiği kendisine söylendiğinde açıktan açığa isyan etmişti.
Caramon boşu boşuna bunun kendisi için daha emniyetli olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Onun "cadılığıyla" ilgili söylentiler, boynunda taşıdığı, lanetlenmiş bir Tanrının garip madalyonu ve koca savaşçıyı hızla iyileştirişinin öyküsü kampta hızla yayılmış ve şevkle her yeni gelene de aktarılmıştı. Rahibe çadırdan dışarı çıkmıyordu ki, kara bakışlar onu izlemesinler. Kız yaklaştığında kadınlar bebeklerini göğüslerine yapıştırıyorlardı. Küçük çocuklar yarı oyun, yarı gerçek bir korkuyla ondan kaçıyorlardı.
"Düşüncelerinin gayet iyi farkındayım," dedi Crysania, koca adama bakmadan giysilerini katlayıp kaldırmaya devam ederek. "Ve bunları kabul etmiyorum. A" -adam tam konuşmak için nefes almıştı ki kız onun sözünü kesti- "senin o yakılan cadılar hikâyelerini dinledim. Bir kereden fazla üstelik. Bunların gerçek olduğuna kuşkum yok ama o, bu gün ve çağdan çok farklı bir zamandaydı."
"O halde kimin çadırına taşınacaksın?" diye sordu Caramon, yüzü kızararak. "Kardeşimin mi?"
Crysania eşyalarını katlamayı bıraktı, uzun süre bunları ellerinde tutup gözlerini ileriye dikti. Yüzü renk değiştirmedi. Sanki, hani mümkün olsa, bir ton daha solardı. Dudakları sıkı sıkı

kapandı. Sonra cevap verdiğinde, sesi bir kış günü gibi soğuk ve sakindi. "Buna benzeyen başka bir ufak çadır daha var. Ben onda yaşayacağım. Eğer gerekli görüyorsan önüne bir nöbetçi dikersin."

"Cryasina, özür dilerim," dedi Caramon, kıza doğru hareket ederek. Kız hâlâ ona bakmıyordu. Adam ellerini uzatarak kibarca kızın kollarını tuttu, kızı döndürerek kendisine bakmaya zorladı. "Ben...ben bunu kastetmemiştim. Lütfen beni affet. Ve evet, bir no-

betçinin şart olduğunu düşünüyorum! Ama kendimden başka güvendiğim kimse yok Crysania. O zaman bile..." Nefesleri sıklaştı, kızın kollarında elleri belli belirsiz kasıldı.

"Seni seviyorum, Crysania," dedi yavaşça. "Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun! Böyle olmasını istememiştim. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben...ben seninle ilk karşılaştığımda seni beğenmemiştim bile. Senin soğuk, başkalarını umursamaz, kendine ait o dine kapanmış biri olduğunu düşünüyordum. Ama seni o ogre melezinin kollarında görünce, senin cesaretini görünce ve sana - sana neler yapabileceklerini- düşününce..."

Adam kızın gayri ihtiyari titrediğini hissetti; kız hâlâ o gecenin kâbuslarını görüyordu. Kız konuşmaya çalıştı ama Caramon kızın verdiği tepkiden yararlanarak konuşmasını sürdürdü.

"Seni kardeşimleyken gördüm. Bu bana, eski günlerdeki kendi halimi hatırlattı" -sesi hüzünlendi- "ona karşı o kadar müşfik, o kadar sabırlısın ki."

Crysania kendisini adamın ellerinden kurtarmadı. Sadece olduğu yerde kalıp adama berrak, gri gözleriyle bakarak, beyaz cüppesini bağrına basıp durdu. "Bu da başka bir neden Caramon," dedi hüzünle. "Senin bana karşı artan" -şimdi yanakları biraz pembe-leşmişti- "düşkünlüğünü hissettim; benim hoş karşılamayacağım bir ilgiyi zorla göstermeyeceğini bilecek kadar seni çok iyi tanıdığım halde seninle aynı çadırda tek başıma kalmak beni rahatsız ediyor."

"Crysania!" diye başladı Caramon, yüzü keder içindeydi, kızı tutan elleri titremeye başlamıştı.

"Bana karşı hissettiklerin aşk değil, Caramon," dedi Crysania yavaşça. "Yalnızsın, karını özlüyorsun. Senin aşık olduğun o. Biliyorum, Tika hakkında konuşurken gözlerindeki şefkati gördüm."

Tika'nın ismini duyunca adamın yüzü karardı.

"Sen aşktan ne anlarsın?" diye sordu aniden Caramon, kızı bırakıp bakışlarını çevirerek. "Tika'ya aşığım, tabii. Bir sürü kadına aşık oldum. Tika da kendi namına bir sürü adama aşık olmuştur bahse girerim." Hiddetle derin bir nefes aldı. Bu doğru değildi ve o da bunu biliyordu. Ama bu kendi suçluluk duygusunu, aylardır boğuştuğu suçluluk duygusunu biraz hafifletiyordu. "Tika bir insan!" diye devam etti huysuzlukla. "Etten ve kemikten yaratılmış ...bir buz parçasından değil!"

"Ben aşktan ne mi anlarım?" diye tekrarladı Crysania, sükuneti elinden gitmiş, gri gözleri hiddetle kararmaya başlamıştı. "Sana aşk hakkında ne bildiğimi söyleyeyim. Ben..."

"Söyleme!" diye haykırdı Caramon alçak sesle, tamamen kendisine olan hakimiyetini kaybedip kızı kollarına alarak. "Sakın Ra-istlin'i sevdiğini söyleme! O senin sevgini hak etmiyor! Beni nasıl kullandıysa, seni de aynen öyle kullanıyor! Ve işi bittiğinde seni de fırlatıp atacak!"

"Bırak beni!" dedi Crysania, yanakları pembeye boyanmış, gözleri koyu bir griye dönmüştü.

"Görmüyor musun?" diye haykırdı Caramon, neredeyse çaresizlik içersinde kızı sallayarak. "Kör müsün?"

"Eğer bölüyorsam," dedi yumuşak bir ses, "özür dilerim. Ama acilen verilmesi gereken haberler var."

O yumuşak ses karşısında Crysania'mn yüzü önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı kesildi. Caramon' da ses karşısında boş bulunmuş, ellerini gevşemişti. Crysania kendini ondan uzaklaştırıp acele edeyim derken sandığa takılmış ve dizleri üzerine düşmüştü. Yüzü uzun, siyah, dökük saçlarıyla örtülmüş sandığın yanında dizleri üzerinde kaldı; titreyen elleriyle sanki eşyalarını topluyormuş numarası yapıyordu.

Kendi yüzü çirkin bir kırmızıya dönen Caramon, kaşlarını çatarak ikizine bakmak için döndü.

Raistlin cam gibi gözleriyle kardeşine soğuk bir edayla baktı. Yüzünde hiç ifade yoktu, aynı içeri ilk girdiğinde sesinde hiçbir bir ifade olmadığı gibi. Fakat Caramon, bir saniyenin bir anında, gözlerin çatladığını görmüştü. İçindeki kara ve ateşli kıskançlığın görüntüsü onu sarsmış, sanki ona fiziksel bir darbe gibi inmişti. Ama bakış hemen kaybolmuş, Caramon'un gördüğüne bile şüphe etmesine neden olmuştu. Sadece karın boşluğundaki kasılmış, düğüm olmuş bir his ve ağzında bıraktığı buruk tat, böyle bir şey yaşamış olduğunun kanıtı gibiydi.

"Haber neymiş?" diye hırladı, boğazını temizleyerek.

"Güneyden haberciler geldi," dedi Raistlin.

"Eee?" diye acele ettirdi Caramon, kardeşi duraksayınca.

Kukuletasını geri iten Raistlin ileri doğru bir adım attı, bakışları kardeşinin bakışlarını hapsetmiş, onları birbirlerine bağlamış, aralarındaki benzerliği daha da belirginleştirmişti. Bir an için büyücünün maskesi düştü.
"Thorbardin cüceleri bir savaşa hazırlanıyorlar!" diye tısladı
151
150

Raistlin, ince eli yumruk olmuştu. O kadar yoğun bir hırsla konuşuyordu ki, Caramon, hayret içinde gözlerini kırpıştırdı; Crysartia ise endişeyle bakarak başını kaldırdı.

Kafası karışarak huzursuz olan Caramon, kendisini, kardeşinin ateşli bakışlarından kurtarıp masa üzerindeki bazı haritaları karış-tırıyormuş gibi yaparak döndü. Savaşçı omuzlarını silkti. "Başka ne bekliyordun bilemiyorum," dedi soğuk bir edayla. "Sonuç olarak bu senin fikrindi. Gizli bir hazineden söz etmek. Nereye gittiğimizi kimseden saklamadık. Aslında bu özellikle bizim propaganda sloganımız olmuştu! 'Fistandantilus'a katıl ve dağı talan et!' "

Caramon bunu düşünmeden söyleyivermişti ama etkisi çok hayret verici olmuştu. Raistlin öfkeden kudurmuştu. Konuşmaya çalışır gibi olmuştu ama dudaklarından anlaşılır bir söz değil kanlı köpükler çıkmıştı. Buz kaplı bir göldeki ayın aksi gibi, içine kaçmış gözleri alevlendi. Ellerini yumruk yaparak kardeşine doğru bir adım attı.

Crysania ayağa fırladı. Gerçekten telaşlanan Caramon'un eli kılıcının kabzasına giderek geriye doğru bir adım attı. Fakat yavaşça ve belirgin bir gayretle Raistlin, tekrar kendini kontrol altına alabildi. Huysuz bir hırıltıyla dönüp çadırdan dışarı çıktı, ama yoğun öfkesi hâlâ belirgindi, öyle ki geçerken muhafızları titretti.

Caramon, kardeşinin neden o şekilde tepki verdiğini anlayama-yarak, aklı karışmış, korku içinde ayakta kaldı. Crysania' da sonunda, çadırın dışından gelen bağırış çağırış ikisini de düşüncelerinden çıkartıncaya dek, Raistlin'in ardından şaşkınlıkla bakakalmıştı. Başını sallayan Caramon çadırın girişine doğru yürüdü. Girişte, hafifçe dönerek Crysania'ya bakmadan konuşmaya başladı.

"Eğer gerçekten savaşa hazırlanıyorsak," dedi soğuk bir edayla, "seni düşünecek zamanım olmayacak. Daha önce de söylemiş olduğum gibi tek başına bir çadırda emniyette olamazsın. O yüzden burada uyumaya devam edeceksin. Seni rahat bırakırım, emin olabilirsin. Sana şeref sözü veriyorum."

Bu sözle birlikte çadırdan dışarı çıkarak muhafızlarla konuşmaya başladı.

Utançtan kızaran fakat hiddetten konuşamayan Crysania, bir an için çadırda kalıp kendine çeki düzen verdi. Sonra o da, çadırdan dışarı çıktı. Muhafızların yüzüne bir kez bakınca hemen Cara-mon'la alçak sesle konuştukları halde konuşmalarının bir bölümü-, nün duyulmuş olduğunu anladı.
152
Meraklı, alaycı bakışları görmezliğe gelerek hızla etrafına bakındı ve kara bir cüppenin orman içinde kayboluşunu gördü. Çadıra dönerek pelerinini kaptığı gibi aceleyle omuzlarına atarak aynı yöne yöneldi.

Caramon, Crysani'nın kampın kenarından ormana girdiğini gördü. Raistlin'i görmemiş olmasına rağmen Crysania'nm o tarafa yönelişinin nedenini gayet iyi tahmin edebiliyordu. Kıza seslenmeye yeltendi. Bu huzursuz zamanlarda, Garnet Dağları eteğindeki cılız çam ormanında bir tehlike olduğunu duymamış olmasına rağmen, işi şansa bırakmamak gerekirdi.

Ama tam kızın ismi dilinin ucuna gelmişti ki adamlarının ikisinin manâlı manâlı bakıştığını gördü. Caramon'un gözüne aniden kendisinin aşktan perişan olmuş bir genç gibi rahibenin ardından seslenişi canlamverdi ve ağzını kapattı. Ayrıca Garic de arkasında yorgun görünüşlü bir cüce ile barbalarm kürkleri ve tüyleri ile süslenmiş uzun boylu, esmer bir genç adamla ona doğru geliyordu.

Haberciler olduklarını fark etti Caramon. Onlarla görüşebilirdi. Ama... Bakışları bir kez daha ormana kaydı. Crysania gözden kaybolmuştu. Bir tehlike önsezisi Caramon'un her yanını kapladı. Bu o kadar güçlüydü ki hemen o anda neredeyse ağaçları devirerek kızın peşinden koştu. Her savaşçının önsezisi vardır. Bu korkusuna bir mânâ veremezdi ama korkuyordu ve bu gerçekti.

Yine de ulakları arkasında bırakarak böyle koşup, bir kızın peşinden gidemezdi. Adamları onu bir daha asla saymazlardı. Bir muhafız gönderebilirdi ama bu da onu en az şimdiki kadar aptalca bir duruma sokardı. Çaresi yoktu. O halde Paladine ona göz kulak olsundu, madem ki kızın da istediği buydu. Dişlerini sıkan Caramon, habercileri karşılayıp onları çadırına almak için döndü.

Bir kez içeri girip onları rahat ettirdikten, resmi ve anlamsız hoş sözleri karşılıklı birbirlerine sarf ettikten, yiyecekler getirilip, içecekler döküldükten sonra izin isteyerek arkadan süzüldü...

Kum üzerindeki ayak izleri beni götürüyor...
Başımı kaldırıp baktığımda bir idam sehpası görüyorum; kukuletalı suretin başı kütüğün üzerinde, celladın kukuletalı sureti, yanan güneş altında parlayan keskin baltanın ağzı...
Balta iniyor, kurbanın acı içindeki başı tahta platforma düşüyor, kukuletası düşüyor...
"Benim başım!" diye fısıldadı Raistlin hummalıca, ince ellerini

kederle birleştirip sıkarken.
Cellat gülerek kukuletasını açıyor ve gözler önüne...
"Benim yüzüm!" diye mırıldandı Raistlin, korkusu hastalık^ bir oluşum gibi bütün bedenine yayılıp onun bir terleyip, bir ürper-mesine neden olarak. Başını elleri arasına alarak her gece peşini bırakmayan, gündüzleri de onu huzursuz etmek için bir türlü aklından gitmeyen, yediği ve içtiği her şeyi burnundan getiren, bu kötü görüntülerden kurtulmaya çalıştı.
Ama bir türlü gitmiyorlardı. "Geçmişin ve Zamanın Efendisiy-miş!" diye güldü Raistlin yankılanan bir sesle: Acı, alaycı bir kahkahaydı bu. "Ben hiçbir şeyin Efendisi değilim! Bütün bu güç ile kapana kıstım! Kapana kıstım! Onun ayak izlerini izleyerek, geçen her saniyenin daha önce geçmiş olduğunu bilerek! Daha önce görmediğim insanlarla karşılaşıyorum, yine de onları tanıyorum! Daha söylemeden kendi sözlerimin yankısını duyuyorum! Bu yüz!" Elini yanaklarına bastırdı. "Bu yüz! Onun yüzü! Benim değil! Benim değil! Kimim ben? Ben kendi celladımım!"
Sesi bir çığlık gibi çıkmaya başlamıştı. Ne yaptığının farkında bile olmadan bir delilik halinde, yüzü sanki bir maskeymiş gibi suratını tırmalamaya başladı; tenini derisinden ayırabiliyordu da. "Dur! Raistlin ne yapıyorsun? Lütfen dur!"
Sesi duymuyordu bile. Sıkı ama nazik eller bileklerini kavrayarak onunla boğuşmaya başladı. Ama derken o delilik geçti, içinde boğulduğu karanlık ve korkunç sular çekilerek onu sakin ve tükenmiş bıraktı. Bir kez daha görebiliyor, hissedebiliyor, duyabiliyordu, ş Yüzü ağrıyordu. Bakışlarını indirince tırnaklarındaki kanı gördü.
"Raistlin!" Bu, Crysania'nın sesiydi. Bakışlarını kaldırınca kızın
önünde durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, endişeyle, ellerini ken- ,
dişinden uzak tutmaya çalıştığını gördü. '
"İyiyim," dedi Raistlin soğuk bir edayla. "Beni yalnız bırak!' Ama daha konuşurken içini çekip yine başını eğdi, rüyanın dehşe-. ti üzerine inerken titremeye başladı. Cebinden temiz bir bez çıkar-j tarak yüzündeki yaralara dokunmaya başladı.
"Hayır, değilsin," diye mırıldandı Crysania, bezi adamın titre-yen ellerinden alarak dikkatlice kanayan çiziklere dokunmaya başladı. "Bırak ben yapayım bunu," dedi, bir yandan da anlaşılmaz bir (şeyler homurdanırken. "Seni iyileştirmeme izin vermediğini biliyo-1 rum ama yakında berrak bir dere var. Gel, biraz su iç, dinlen ve benj de bunları yıkayayım."
Raistlin'in dilinin ucuna sivri, acı sözler gelmişti. Onu itmek için bir elini kaldırdı. Ama sonra kızın gitmesini istemediğini fark etti. jQZ onun yamndayken rüyanın karanlığı çekiliyordu. Sıcak, insan teninin teması, ölümün soğuk parmaklarından sonra rahatlatıcıydı. Böylece, yorgun bir yakınmayla kabul etti. Yüzü keder ve endişeyle solan Cryasina adamın aksak adımlarına destek olabilmek için kolunu adama doladı; Raistlin de, yanındaki bedenin sıcaklığı ve hareketlerinin bilinciyle kızın onu ormandan götürmesine izin verdi.
Derenin kıyısına varınca başbüyücü güz güneşiyle ısınmış büyük, düz bir kayanın üzerine oturdu. Crysania kumaşı suya batırdı, adamın yanında diz çökerek yüzündeki yaraları temizledi. Ölen yapraklar etraflarına düşüyordu: Sesleri boğuluyor, su tarafından sürüklenip götürülmek için dereye düşüyorlardı.
Raistlin konuşmadı. Bakışları yaprakların yolunu izliyor, her birinin son, cılız gücüyle dala tutunuşlarını seyrediyordu; amansız rüzgâr onları tutundukları yerden kopardıkça seyrediyordu; suya düşerken havada döndükçe onları seyrediyordu; hızla akan derenin dikkatsizliğiyle sürüklenip giderken seyrediyordu. Yaprakların sudan geçişlerini seyrederken, kendi yüzünün aksinin orada dalgalamşım gördü. Her iki yanağındaki iki uzun, kanlı izi gördü, gözlerini gördü: Artık ayna gibi değillerdi, karanlık ve korkunçtular. Korkuyu gördü ve alayla kendisine dudak büktü.
"Söylesene," dedi Crysania tereddütle, işine ara verip elini onun eli üzerine koyarak, "bana nelerin yanlış gittiğini söyle. Anlamıyorum. Kule'den ayrıldığımızdan beri düşünüp duruyorsun. Bunun Kapı'nın yok oluşuyla bir ilgisi mi var? Palanthas'da Astinus'un sana söyledikleriyle mi ilgisi var?"
Raistlin cevap vermedi. Kıza bakmadı bile. Güneş kara cüppesini ısıtıyordu, kızın teması ise güneşten bile sıcaktı. Fakat, bir yer, aklının köşesinde bir yer soğukkanlılıkla dengeliyor, hesap ediyordu: Kıza söylese mi? Ne kazanacağım? Sessiz kaldığımdan fazla ne kazanacağım?

Evet...kızı kendine çek, sarıl ona, sarmala onu, karanlığa alıştır... "Biliyorum," dedi sonunda, sanki gönülsüzce konuşurmuş gibi yaparak yine de -her nedense- konuşurken kıza bakmıyordu da önündeki suya bakıyordu, "biliyorum ki Kapı, Thorbardin yakınlarındaki, Zhaman adında büyülü bir kalede. Bunu Astinus'tan öğrendim."
155
154

"Efsaneler, Fistandantilus'un, Cücekapısı Savaşlarına, Thorbar-din dağ krallığında hak iddia edebilmek için katıldığını anlatır. As-tinus da Tarihçe'sinde hemen hemen aynı şeyi anlatır" - Raistlin'in sesi buruklaşmıştı- "hemen hemen aynı şeyi! Ama satır aralarım okuduğunda, yakından okuduğunda, benim daha önce yapmış olmam gerektiği gibi çünkü kendi kibrim yüzünden okumadım, o zaman gerçeği okursun!"

Elleri kasıldı. Crysania ıslak, kanlı bezi sıkı sıkı tutmuş, büyülenmiş bir halde dinlerken, ne tuttuğunu unutmuş adamın önünde oturuyordu.

"Fistandantilus benim yaptığım şeylerin tamamen aynılarını yapmak için buraya gelmişti!" Raistlin'in sözleri garip, meşum bir hırsla tıslamıştı. "Thorbardin umurunda değildi! Her şey numaraydı, bir oyundu! Tek bir şey istiyordu: Kapı'ya varmak! Cüceler yolunu tıkıyordu, aynı benim yolumu tıkadıkları gibi. O zaman da kaleyi koruyorlardı, etrafındaki millerce toprağı da. Kapı'ya varmasının tek yolu bir savaş çıkartıp Kapı'ya yaklaşmayı sağlamaktı! Yani, tarih kendini tekrarlıyor.

"Çünkü ben de onun yaptıklarını yapmak zorundayım...onun yaptıklarım yapıyorum!" Yüzünde buruk bir ifadeyle suya bakmaya devam etti.

"Astinus'un Tarihçesi 'nden okuduğum kadarıyla," diye başladı Crysania tereddütle konuşarak, "savaş zaten yaşanacakmış. Uzun zamandır tepe cüceleri ile kuzenleri arasında kan davası varmış. Kendini suçlayamazsın..."

Raistlin sabırsızca hırladı. "Cüceler umurumda bile değil! İsterlerse Sirrion'a batsınlar." Artık buz gibi ifadeyle ve bakışlarını çırmadan kıza bakıyordu. "Astinus'un bu konudaki eserini okudu ğunu söylüyorsun. Eğer öyleyse, düşün! Cücekapısı Savaşlarının sonuna neden olan neydi?"

Crysania hafızasını yoklayıp, hatırlamaya çalışırken gözleri boşluğa bakar gibi oldu. Sonra kızın yüzü soldu. "Patlama," dedi yavaşça. "Dergoth Bozkırları'nı mahveden patlama. Binlerce kişi öl" dü, aynı..."

"Aynı Fistandantilus gibi..!" dedi Raistlin, kasvetli bir vurguyla.

Uzun bir süre Crysania'nın elinden adama bakmaktan başka bil şey gelmedi. Sonra adamın ne dediğini iyice kavramaya başladı "Ama mutlaka öyle değildir!" diye bağırdı, elindeki kanlı bezi düşürüp, iki eliyle birlikte Raistlin'in ellerine sarılarak. "Sen aynı i
156
san değilsin! Koşullar farklı. Öyle olmak zorunda! Bir yanlışlık yap-mışsmdır!"

Raistlin alaycı bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı. Kibarca ellerini kızdan kurtardı, uzanarak kızın çenesinden tutup, doğrudan kızın gözlerine bakabilecek şekilde başını kaldırdı. "Hayır, koşullar farklı değil. Bir yanlışlık yapmadım. Zaman içinde kısılıp kaldım, kendi sonuma doğru koşuyorum." "Nasıl bilebilirsin? Nasıl emin olabilirsin?" "Biliyorum çünkü; o gün Fistandantilus ile birlikte biri daha yok olmuştu."

"Kim?" diye sordu Crysania ama daha adam cevap vermeden, ölen yapraklar gibi yumuşak bir hışırtıyla etrafına düşen, kara bir korku örtüsünün omuzlarına çöktüğünü hissetti.

"Senin eski arkadaşlarından biri." Raistlin'in tebessümü çarpıldı. "Denubis."

"Denubis!" diye tekrarladı kız, sesi dahi çıkmamıştı. "Evet," diye cevap verdi Raistlin, farkına bile varmadan parmaklarını kızın sert çenesi boyunca gezdirerek, çenesini eline aldı. "O kadarını Astinus'tan öğrendim.Anımsa rahip arkadaşın, Fistandantilus'un çekim alanına girmişti bile, gerçi o bunu kendisine bile itiraf edemiyordu. Onun da kilise hakkında kuşkuları vardı, aşağı yukarı seninkiler gibi. İstar'ın o son, korkunç günlerinde Fistandantilus onu gitmesi için ikna etmiş olabilir, diye düşünüyorum..."

"Sen beni ikna etmedin," diye atıldı Crysania sertçe. "Ben gelmeyi seçtim! Bu benim karanındı."

"Tabii ki," dedi Raistlin kibarca, kızı bırakarak. Ne yapıyor olduğunun, yani kızın yumuşak tenini okşadığının kendisi de farkında değildi. Şimdi, birden bire kanının kaynadığını fark etmişti. Bakışlarının kızın dudaklarının kıvrımına, beyaz boynuna gittiğini fark etti. Aniden gözünde kızı, kardeşinin kollarında canlandırdı. Hissettiği o çılgın kıskançlık dalgasını hatırladı.

"Bu olmamalı!" diye kınadı kendi kendini. Bu benim planlarımı karıştırır...Ayağa kalkmaya başlamıştı ama Crysania her iki eliyle onun elini yakalayarak, yanağını avucunun içine dayadı.

"Hayır," dedi kız yavaşça; ağaçlardan süzülüp gelen parlak güneş ışığıyla parlayan gri gözleri ona bakıyor, sabit bakışlarıyla onu alıkoyuyordu, "biz seninle birlikte zamanı değiştireceğiz! Sen Fistandantilus'tan daha güçlüsün! Benim inancım ise Denubis'inkin-den daha güçlü! Kralrahip'in Tanrılardan ne istediğini duydum.

157

Hatasının ne olduğunu biliyorum! Paladine, eskiden olduğu gibi benim dualarıma cevap verecektir. Birlikte sonu değiştireceğiz...sen ve ben..."

Kendi sözlerinin tutkusuna kapılan Crysania'nm gözleri koyu bir maviye doğru karardı, Rasitlin'in elindeki teni narin bir pembeye döndü. Parmaklan altında adam kızın boynundaki nabzı hissedebiliyordu. Kızın narinliğini, yumuşaklığını, pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordu...aniden kendisini kızın yanında dizleri üzerinde buldu. Kız artık kollarındaydı. Ağzı kızın dudaklarını arıyordu, dudakları gözlerine, boynuna dokunuyordu. Parmaklan saçlarına karışmıştı. Kızın kokusu burun deliklerini dolduruyor, tutkunun tatlı ağrısı bedenini sarıyordu.

Kız da adamın ateşine karşılık vermişti, aynı adamın büyüsüne karşılık vermiş olduğu gibi; o da içtenlikle öpüyordu adamı. Raist-lin ölü yaprakların yumuşak halısına çöktü. Yere uzanırken Crysa-nia'yı da kollarına alarak kendisiyle birlikte yere çekti. Mavi güz göğündeki güneş ışığı, tüm parlaklığıyla, gözünü kör ediyordu. Güneş tahammül dışı, neredeyse bedeninin içindeki acı kadar tahammül dışı bir sıcaklıkla kara cüppesini ısıtıyordu.

Crysania'nm teni adamın ateşli dokunuşlarını serinletiyordu, dudakları susuzluktan ölen bir adama verilen su gibiydi. Gözlerini ışığa karşı kapatarak kendini ışığa teslim etti. Sonra, bir yüzün gölgesi aklında belirdi: Bir Tanrıça; kara saçlı, kara gözlü, coşkun, muzaffer, kahkahalar atan...

"Hayır!" diye haykırdı Raistlin. "Hayır!" diye inledi, Crysa-nia'yı kendisinden uzaklaştırırken boğulur gibi bir sesle. Titreyerek, başı dönerek zorla ayağa kalktı.

Gözleri güneş ışığında yanıyordu. Cüppesi üzerindeki ısı boğucuydu; zor nefes aldığını fark etti. Kara kukuletasını başına geçirerek durdu; titriyor, kendine olan hakimiyetini, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu.

"Raistlin!" diye bağırdı Crysania adamın eline yapışarak. Sesi tutkuyla sımsıcaktı. Teması, bir yandan rahatlığı vaad ederken, bir yandan acıyı daha da arttırıyordu. Adamın kararlılığı çözülmeye mm başladı; acı adamı parçalıyordu...

Raistlin hiddetle elini çekip kurtardı. Sonra asık bir yüzle uzandı, kızın cüppesinin narin beyaz kumaşını yakaladı. Aniden asılarak omzundan çekip yırttı; diğer eliyle de kızın yan çıplak bedenini yapraklar içine itti.

158

"Bunu mu istiyorsun!" diye sordu; sesi hiddetle, alaycı bir tını kazanmıştı. "Eğer istediğin buysa, burada kardeşimi bekle. Yakında burada olur!" Durdu, nefes almaya çalıştı.

Yapraklar arasında yatmış, kendi çıplaklığının o ayna gibi gözlerden, olduğu gibi, yansıdığı gören Crysania parçalanmış kumaşla göğsünü kapatarak, tek bir söz söylemeden adama baktı.

"Bunu elde etmek için mi geldik buraya?" diye devam etti Raistlin acımasızca. "Ben senin amacının daha yüce olduğunu sanıyordum Saygıdeğer Kızkardeş! Paladine hakkında atıp tutuyorsun, kendi güçlerin hakkında atıp tutuyorsun. Sence bu dualarının cevabı olabilir miydi? Benim senin cazibene kapılmam?"

Bu tam isabetti! Adam kızın büzüştüğünü, bakışlarının dalgalandığını gördü. Gözlerini kapatan kız yuvarlanarak döndü; ıstırap içinde hıçkırıyor, yırtılmış cüppesiyle bedenini kapatmaya çalışıyordu. Siyah saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü; sırtı beyaz, yumuşak ve pürüzsüzdü...

Aniden dönen Raistlin yürüyerek uzaklaştı. Hızla yürüyordu ve yürüdükçe sakinleştiğini hissetti. Tutkunun acısı yatışmış, bir kez daha açık açık düşünmesini olanaklı kılmıştı.

Gözüne bir kıpırtı, bir zırhın şimşeği takıldı. Tebessümü alaycı bir hal aldı. Tahmin etmiş olduğu gibi işte Caramon gidiyordu; kızı aramaya koyulmuştu. Eh birbirlerini hoş tutsunlardı. Bu onu hiç ilgilendirmezdi, öyle değil mi?

Çadırına varan Raistlin kendi sınırlarının serinliğine ve karanlığına girdi. Dudaklarındaki alay hâlâ duruyor, ona kendi zayıflığını, başarısızlığa ne kadar yaklaşmış olduğunu hatırlatıyordu; ona - istemese de- kızın yumuşak, sıcak dudaklarını hatırlatıyordu; derken tebessümü geçti. Titreyerek sandalyesine çöktü, başı ellerinin arasına gömüldü.

Fakat yarım saat sonra, Caramon çadırına daldığında tebessümü geri geldi. Koca adamın yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri açılmış, eli kılıcının kabzasındaydı.

"Seni öldürmeliyim lanet olasıca piç kurusu!" dedi boğulur gibi olan bir sesle.

"Bu sefer ne var kardeşim?" diye sordu Raistlin rahatsız olarak, bir yandan da çalışmakta olduğu büyükitabını okumaya devam ediyordu. "Yoksa başka bir evcil kenderini mi öldürdüm?"

"Ne için olduğunu gayet iyi biliyorsun!" diye hırladı Caramon,

ÎT"
m
bir küfür savurarak, ileri doğru yalpalayarak büyükitabım yakala- 4 dığı gibi sert bir hareketle kapattı. Gece mavisi cildine değen parmakları yandı ama o acıyı duymuyordu bile. "Lady Crysania'yı or_ manda buldum; üzerindekiler yırtılmıştı, kendini telef edercesine İ ağlıyordu. Yüzündeki o izler..."

"Kendi ellerimle yaptım. Sana neler olduğunu anlattı mı?" diye kesti sözünü Raistlin.

"Evet, ama..."

"Sana kendisini bana sunduğunu anlattı mı?"

"İnanmıyorum..."

"Ve benim onu reddettiğimi," diye devam etti Raistlin soğuk bir edayla, gözleri kardeşinin gözlerine hiç kırpışmadan bakıyordu.

"Seni küstah oro..."

"Ve şu anda da büyük bir ihtimalle çadırında oturmuş, onu, namusuna zarar vermeyecek kadar çok sevdiğim için Tanrılarına şük-rediyordur." Raistlin, Caramon'u zehirli bir hançer gibi parçalayan acı, alaycı bir kahkaha attı.

"Sana inanmıyorum!" dedi Caramon yavaşça. Kardeşinin cüppesine yapışarak çektiği gibi Raistlin'i sandalyesinden kaldırdı. "Ona da inanmıyorum! Senin bu sefilliğini korumak için her şeyi söyler..."

"Çek ellerini kardeşim!" dedi Raistlin, donuk, yumuşak bir fısıl
tıyla, i
"Seni Cehhennem'e göndereceğim!" "

"Sana, çek ellerini dedim!" Mavi bir şimşek çaktı, bir çatırtı ve cızırtı sesi oldu; sarsan, felç eden bir şok dalgası bedeninde yayılırken Caramon acıyla bağırarak ellerini gevşetti.

"Seni uyarmıştım." Raistlin cüppesine çeki düzen verip, yeniden yerine oturdu.

"Tanrılar adına, seni bu kez öldüreceğim!" dedi Caramon, sıktığı dişleri arasından, titreyen eliyle kılıcını kınından çekti.

"Öyleyse yap," diye atıldı Raistlin, yeniden açtığı büyükitabın-dan bakışlarını kaldırarak, " ve bitsin bu iş. Bu sürekli tehditler insanı sıkıyor!"

Büyücünün gözlerinde garip bir parıltı vardı -neredeyse sabırsız bir parıltı -bir davet pırıltısı.

"Dene!" diye fısıldadı, kardeşine bakarak. "Beni öldürmeye çalış! Bir daha eve dönemezsin..."

"Bunun önemi yok!" Gözünü kan bürümüş, kıskançlık ve nef-

retle kendini kaybetmiş olan Caramon, oturmuş, yüzünde o garip ve hevesli ifadeyle onu bekleyen kardeşine doğru bir adım attı.

"Dene!" diye emretti Raistlin yine.

Caramon kılıcını kaldırdı.

"Komutan Caramon!" diye telaşlı bir ses geldi dışarıdan; koşuşturan insanların ayak sesleri duyuluyordu. Küfreden Caramon, sa-vuracağı kılıcı tutarak tereddüt etti; öfkeli gözyaşlarıyla yarı körleş-miş bir halde kasvetle kardeşine bakıyordu.

"Komutanım! Neredesiniz?" Sesler daha yakından geliyordu; ayrıca bu seslere karşılık olarak kendi muhafızlarının sesleri duyulmuş, gelen sesi Raistlin'in çadırına yönlendirmişti.

"Buradayım!" diye bağırdı sonunda Caramon. Kardeşine sırtını dönerek kılıcını kınına sokup sert bir hareketle çadırın kapısını açtı. "Ne var?"

"Komutanım, ben...Efendim, elleriniz! Yanmış...Nasıl...?"

"Önemli değil. Sorun nedir?"

"Cadı beyim. Gitmiş!"

"Gitmiş mi?" diye tekrarladı Caramon telaşla. Kardeşine gaddarca bakan koca adam, hızla çadırdan dışarı çıktı. Raistlin adamın gümbürtülü sesinin açıklama yapmalarını emredişini, adamların da cevap verişini duyuyordu.

Raistlin dinlemedi. İçini çekerek gözlerini kapattı. Caramon'un onu öldürmesine izin verilmemişti.

Önünde, dümdüz, dar bir çizgi halinde uzanan ayak izleri karşı konulmaz bir biçimde onu davet ediyorlardı.

Bofiim 4
ir keresinde Caramon, kızı, iyi ata bindiği için övmüştü. Güneydeki büyülü VVayreft Orma-m'ru aramak için Tanis Yarımelf le birlikte, Palanthas'tan ayrılıncaya kadar,

Crysania, atlara en çok babasının zarif arabalarını çekerken yaklaşmıştı. Palanthaslı kadınlar ata binmezlerdi, Solamniyah kadınlar gibi zevk için bile binmezlerdi.
Ama bütün bunlar kızın diğer hayatındaydı.

Diğer hayatı... Binek hayvanının boynuna doğru iyice eğilmiş, topuklarını hayvanın böğürlerine saplamış, tırısa kaldırmaya çalışırken Crysania kendi kendine gülümsedi. Ne kadar uzak geliyordu insana; hem uzakta, hem de uzun bir süre önce.

İçini çekip, alçak dallara takılmamak için başını iyice eğdi. Arkasına bakmıyordu. Onu hemen izlemeye başlamayacaklarını umuyordu. Haberciler vardı; -Caramon önce onlarla ilgilenmek zorundaydı- sonra, muhafızlarından kimseyi, kendi olmadan onun peşine yollamaya cesaret edemezdi. Bir cadının peşinden yol-layamazdı!

Aniden Crysania gülmeye başladı. Doğru, cadıya benzeyen biri varsa, o da benim! Parçalanmış cüppesini değiştirmek için uğraşmamıştı bile. Caramon, onu ormanda bulduğunda kızın cüppesini kendi pelerinin tokalarıyla bağlamıştı. Cüppesi zaten çok uzun sü-

redir kar beyazlığını kaybetmişti; yolculuktan, giyilmekten, derelerde yıkanmaktan kumru rengi bir griye dönmüştü. Artık yırtılmış ve çamurlanmış bir halde, kızın etrafında, dağınık tüyler gibi uçuşuyordu. Kız atını sürerken pelerini arkasını kırbaç gibi dövüyordu. Kara saçları düğüm düğüm olmuştu. Saçları arasından önünü bile doğru dürüst göremiyordu.

Ormandan dışarı sürdü atını. Önünde otluk bir arazi uzanıyordu; kız bir an, önünde uzanan yerleri incelemek için atının yularına asıldı. Yavaş yavaş ilerleyen orduya uygun adım refakat etmeye alışmış hayvan, bu alışık olmadığı hareketlilikten dolayı heyecanlanmıştı. Başını sallayarak, yana doğru birkaç adım atarak, özlem dolu gözlerle önünde uzanan otluğun pürüzsüz uzantısına bakarak koşup gitmek için adeta yalvardı. Crysania hayvanın boynunu okşadı.
"Haydi oğlum," diye ileri sürdü atı, yularını rahat bırakarak.

Burun delikleri alevlenen at kulaklarım geri yatırdı, yeni bulduğu bu özgürlükle heyecanlanarak ileri doğru atılıp açık, otluk arazide dört nala gitmeye başladı. Hayvanın boynuna yapışan Crysania da, ilk kez yaşadığı bu yeni özgürlüğün zevkine bırakmıştı kendisini. Yüzünü ısıran sert rüzgâr ile akşam üstü güneşinin sıcaklığı tatlı bir tezat oluşturuyordu. Hayvanın dört nala gidişinin ritmi, binişin heyecanı, ne zaman ata binse hissettiği o korkunun kıyısındaki his aklını uyuşturarak, ağrıyan kalbini rahatlatıyordu.

Bir yandan atını sürerken, diğer yandan tasarladığı planları be-lirginleşti, daha da kesinleşti. Önündeki topraklar, bir çam ormanının gölgesiyle kararıyordu; tepesinde, sağ yanında Garnet Dağla-rı'nın kar kaplı zirveleri parlak güneş ışığında parlıyordu. Hayvana denetimin kendisinde olduğunu hatırlatmak için yularlara aniden asılan Crysania atın çılgın gidişini yavaşlatıp onu uzaktaki ormanlara doğru yönlendirdi.

Caramon, işlerini ayarlayıp onun peşinden yola koyulduğunda, Crysania'nın kamptan ayrılışı neredeyse bir saati bulmuştu. Crysa-nia'nın da tahmin etmiş olduğu gibi, bu aciliyeti habercilere açıklaması ve ayrılmadan önce onların alınmamalarını sağlaması gerekiyordu. Bu da biraz zaman gerektiriyordu çünkü Bozkırlı çok az Ortak Dil biliyordu, cüce lisanını ise hiç bilmiyordu; bu arada cüce Ortak Dili oldukça iyi konuştuğu halde (haberci olarak seçilmesinin bir nedeni de buydu) Caramon'un garip aksanını anlayamıyor ve

sürekli koca adamın söylediklerini tekrarlamasını istiyordu.

Caramon, Crysania'nm kim olduğunu ve onunla ne ilgisi oldu, ğunu anlatmaya çalışmıştı ama bu hem cüce hem de Bozkırh içjn anlaşılmaz bir şeydi. Sonunda Caramon pes ederek onlara zaten kampta duyacak oldukları şeyi açık açık söyledi: Kadın onun kadınıydı ve kaçmıştı.

Bozkırh anlayışla başını salladı. Kendi kabilesinin, özellikle vahşi olarak tanınan kadınları da zaman zaman başlarını alıp aynı şeyi yaparlardı. Caramon'a, kızı yakalayınca saçlarını kesmesini söyledi; bu itaatkâr olmayan bir eşin işareti sayılıyordu. Cüce biraz şaşırmıştı: Bir cüce, nasıl sakallarını tıraş etmeyi düşünemezse; bir cüce kadını da, kocasından ve evinden kaçmayı öyle düşünemezdi. Ama suratsızca, kendi kendine, insanlar arasında olduğunu ve zaten ne umabileceğini hatırlattı.

Her ikisi de Caramon'a hızlı ve başarılı bir yolculuk dileyip, kampın içki stoğunun keyfini çıkarmaya başfcadılar. Rahat bir nefes alan Caramon, bir at eyerletmiş ve atı hazır bekleten Garic'i bulmak için aceleyle çadırdan dışarı çıkmıştı.

"İzini bulduk Komutan," dedi genç adam, işaret ederek. "Küçük bir keçi yolunu izleyerek kuzeye, ormanın içine doğru sürmüş atını. Hızlı atı almış..." Garic bir an takdirle başını salladı. "En iyilerinden birin çalmış, bunu söyleyebilirim beyim. Fakat çok uzaklaştığını zannetmem."

Caramon atına atladı. "Teşekkür ederim Garic," diye başladıktan sonra başka bir atın daha getirildiğini görerek durdu. "Bu ne?" diye homurdandı. "Tek başıma gideceğimi söylemiştim..." "Ben de geliyorum kardeşim,"diye geldi bir ses, gölgelerden.

Caramon etrafına bakındı. Siyah yolculuk pelerini ve çizmelerini giymiş olan başbüyücü çadırından çıktı. Caramon kaşlarını çattı ama Garic, Raistlin'in sevdiği, ince, sinirli kara ata binmesine yardım ediyordu bile. Caramon adamların önünde bir şey söylemeyi göze alamadı; kardeşi de bunu biliyordu. Başını kaldırırken, güneş ışığı gözlerinin ayna gibi yüzeyine çarptığında Raistlin'in gözlerinde, eğlendiğini belli eden bir ifade olduğunu gördü.

"O zaman gidelim," diye mırıldandı Caramon hiddetini gizlemeye çalışarak. "Garic, ben yokken komuta sende. Çok uzun süreceğini zannetmiyorum. Konuklarımızın iyice doyurulmalarını sağla ve o çiftçileri de tarlaya sok. Döndüğümde mızrakları birbirlerine değil, içi saman dolu maketlere saplıyor olduklarını görmek is-
tiyorum!

"Anlaşıldı efendim," dedi Garic ciddiyetle, Caramon'a şövalye selamı vererek.

Caramon'un gözlerinde Sturm Brightblade canlandı ve o görüntüyle birlikte gençlik günleri; kardeşiyle birlikte arkadaşlarıyla dolaştıkları günler: Tanis, cüce demirci Flint, Sturm... Başını sallayıp, atını kamptan çıkartırken bu düşünceleri de uzaklaştırmaya çalıştı.

Fakat ormandaki keçi yoluna varıp da yanında at sürmekte olan kardeşini gözünün ucuyla görünce, bu düşünceler daha güçlü olarak geri geldi; büyücü, her zamanki gibi atını kardeşininkinden bir adım geride tutuyordu. At sürmeyi çok sevmese de Raistlin ata güzel binerdi, aynı istediği zaman her şeyi çok iyi yapabildiği gibi. Konuşmuyor, hatta kardeşine bakmıyordu bile; kukuletasını başına geçirmiş, kendi düşüncelerinde kaybolup gitmişti. Bu olağandışı değildi: İkizler bazen çok az konuşarak günlerce seyahat ederlerdi.

Ama yine de aralarında bir bağ vardı; bir kan, ilik ve ruh bağı. Caramon o eski, rahat yol arkadaşlığı ruh haline kaydığını fark etti. Öfkesi erimeye başlamıştı, zaten bu hiddetin bir kısmı da kendi-sineydi.

Biraz geri dönerek omzunun üzerinden konuştu.

"O...orada...yaptıklarım...için özür dilerim Raist," dedi kabaca, Crysania'nın belirgin izlerini takip edip ormanın içine doğru ilerlerlerken. "Söylemiş oldukların doğruydu...o da bunları bana anlatmıştı...kendisinin..." Caramon kekeledi, kızardı. Eyerin üzerinde döndü. "Yani kendisinin, lanet olsun Raist! Neden ona o kadar kaba davrandın sanki?"

Raistlin kukuletalı başını kaldırdı; kardeşi artık yüzünü görebiliyordu. "Kaba olmak zorundaydım," dedi yumuşak sesiyle. "Ayaklarının dibinde açılmakta olan uçurumu, eğer birlikte düşmüş olsak, herkesi de mahvedeceğimiz uçurumu göstermek zorundaydım!"

Caramon ikizine hayretle baktı. "Sen insan değilsin!"

Onu hayretler içinde bırakırcasma Raistlin içini çekti. Büyücünün sert, parlak gözleri bir an için yumuşadı. "Ben, senin tahmin edemediğin kadar insanım kardeşim," dedi doğrudan Caramon'un kalbine işleyen hüzünlü bir tonda.

"O halde sev be onu adam!" dedi Caramon, atını kardeşinin yanında sürmek için geriye kalarak. "Bu uçurumlar, kuyular veya her neyse bu saçmalıkları bir yana bırak! Sen güçlü bir büyücü, o kut-

sal bir rahibe olabilir ama o cüppeler altında siz de etten kemikten insanlarsınız! Onu kollarına al ve...ve..."

Caramon o kadar etkilenmişti ki atının yularına asılıp tam yo
lun ortasında durdu; yüzü tutku ve heyecanla aydınlanmıştı, ·
Raistlin de atını durdurdu. İleri abanarak elini kardeşinin koluna
koydu; alev gibi yanan parmakları Caramon'un tenini dağlamıştı.
Yüz ifadesi serttleşmişi; gözleri bir kez daha cam gibi kırılgan ve
soğuktu. a

"Dinle beni Caramon ve anlamaya çalış," dedi Raistlin; öyle his-II
siz bir tonda konuşmuştu ki ikizi ürpermişti. "Ben sevme yetisine
sahip değilim. Daha bunu anlamadın mı? A, evet, haklısın; bu cüp
pelerin altında ben de etten kemikten bir adamım ne yazık ki. Her
adam gibi ben de şehvetli olabilirim. Hepsi bu... şehvet." 't

Omuzlarını silkti. "Eğer şehvete geçit verirsem bu benim için çok önemli olmayabilir, belki kısa bir süre için beni güçsüzleştirebi-lir, o kadar. Büyümü etkilemeyeceği kesin. Fakat" -bakışları Cara-

mon'u buzdan bir kılıç gibi delip geçmişti- "bunu öğrenmek Crysa-nia'yı mahveder. Ve bunu öğrenir de!"
"Seni kara kalpli piç kurusu!" diye tısladı Caramon. '\
Raistlin kaşlarından birini kaldırdı. "Ben mi?" diye sordu sadece. "Öyle olsaydım elime geçince keyfine bakmaz mıydım? Ben
-diğerlerinin aksine- kendimi anlama ve denetleme yetisine sahibim."
Caramon gözlerini kırpıştırdı. Atını mahmuzlayarak, aklı karışmış bir halde bir kez daha patikada öne geçti. Her nasılsa kardeşi bir kez daha her şeyi alaşağı etmeyi başarmıştı. Aniden Caramon,
-kendisi- kendini büyük bir suçluluk duygusu içinde buldu; hayvansal dürtülerinin kurbanı olan kendisi, kendini denetleyecek kadar adam değilken kardeşi -sevebilme yetisine sahip olmadığını itiraf ederek- soylu ve fedakâr görünüyordu. Caramon başını salladı.
İkisi birlikte Crysania'nın ormanın içine doğru dalan izini takip ettiler. Rahat ilerliyorlardı; kız yoldan ayrılmamış, hiç yön değiştirmemiş, hatta hiç izlerini gizlemeye uğraşmamıştı.
"Kadınlar!" diye mırıldandı Caramon, bir süre sonra. "Madem canı dolaşmak istiyordu neden adam gibi yürümedi! Neden at sırtında memleketin yarısını dolandı?"
"Onu anlamıyorsun kardeşim," dedi Raistlin, bakışları yoldayken. "Onun böyle bir amacı yok. Onun bu yolculukta bir hedefi var, inan bana."

"Pöh!" diye burun büktü Caramon. "Bunu söyleyen kadın uzmanına bakın hele! Ben evliydim! Bilirim! Onu izleyeceğimizi bilerek, huysuzluk edip sürdü atını. Onu buralarda bir yerlerde, atı yere saplanmış, büyük bir ihtimalle de sakatlanmış bulacağız. Üşümüş ve kibirli bir halde olacak. Özür dileyeceğiz ve...ve ben o kadar istiyorsa o kahrolasıca çadırı ona vereceğim ve ...bak işte! Ne demiştim?" Atını durdurarak, otluk araziyi işaret etti. "Bak kör bir lağım cücesinin bile bulabileceği bir iz! Haydi gel."
Raistlin cevap vermedi ama kardeşinin peşinden dört nala giderken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. İki kardeş, Crysania'nın otluk arazi üzerinde bıraktığı izi izledi. Yeniden ormana girdiği yeri de buldular, bir dereye gelip geçtiler. Fakat orada, derenin kıyısında Caramon atını durdurdu.
"Bu da n..." Atını bir daire şeklinde sürerek sağa, sola bakındı. Rasitlin de durup içini çekti ve eyer kaşı üzerinden eğildi.
"Sana söylemiştim," dedi ciddiyetle. "Bir hedefi vardı. Akıllı bir kız o, kardeşim. Seni ve aklının nasıl çalıştığını -o da çalıştığı zamanlar- bilecek kadar akıllı!"
Caramon kaşlarını çatarak ikizine baksa da bir şey söylemedi.
Crysania'nın izi yok olmuştu.
Raistlin'in de söylemiş olduğu gibi Crysania'nın bir hedefi vardı. Zeki ve akıllıydı, Caramon'un ne düşüneceğini tahmin etmiş ve bile bile onu yanlış yöne çekmişti. Kendisi ormanı pek tanımasa da, aylardır ormanı tanıyanlarla birlikte olmuştu. Genellikle yalnız olduğu -çok az kişi bir 'cadı'yla konuşuyordu- ve komuta konusunda çözmesi gereken sorunları olan Caramon ve kendini çalışmalarına vermiş olan Raistlin tarafından, kendi başına bırakıldığı için Crysania kendi başına at sürmekten, etrafındakilerin öykülerini dinleyip, onladan bir şeyler öğrenmekten başka pek yapacak şey bulamıyordu.
Böylece kendi izlerinden atını geri sürmek, derenin ortasından giderek izlenecek bir iz bırakmamak onun için pek zor olmamıştı. Kıyıda, atının iz bırakmayacağı kayalık bir yere gelince dereden ayrılmıştı. Ormana girerek ana yoldan sakınmış, suya giden daha küçük hayvan yollarını tercih etmişti. Bir kez yola koyulduktan sonra mümkün olduğu kadar izlerini gizlemişti, izlerini gelişi güzel sakladığı halde Caramon'un kendisini, o kadar bile ciddiye almayacağını biliyordu, o yüzden adamın kendisini izleyeceği yönünde bir

korku duymuyordu.
Eğer Crysania, Raistlin'in de kardeşiyle birlikte at sürdüğünü bilseydi o zaman kaygı duyardı, çünkü, sanki büyücü kızın aklının içindekileri , kızdan iyi biliyordu. Ama kız bunu bilmiyor, o yüzden de acele etmeden yoluna devam ediyordu: Bunu hem atını dinlendirmek, hem de ne yapacağı konusunda bir plan geliştirmek için yapıyordu.
Eyerinde, Caramon'un çadırından aldığı bir haritası vardı. Bu haritada dağların bir yerinde yuvalanmış küçük bir köy işaretlenmişti. O kadar küçüktü ki bir ismi bile yoktu, -en azından harita üzerine yazılmamıştı.- Ama kızın hedefi bu köydü. Burada bir taşla iki kuş vuracaktı: Zamanı değiştirerek, -hem Caramon'a, hem kardeşine, hem kendisine- oradan oraya taşınan gereksiz bir sepet olmadığını, hatta tehlike de yaratmadığını ispat edecekti. Ne kadar kıymetli olduğunu gösterecekti.

Burada, bu köyde, Crysiana, kadim Tanrılara yeniden inanılmasını sağlayacaktı.

Bu onun aklına yeni gelmemişti. Bu, her zaman yapmaya niyetlendiği bir şeydi ama birçok nedenden dolayı gerçekleştiremiyor-du. İlk başta, hem Caramon, hem Raistlin, onun kampta rahibelik yeteneklerini kullanmasını yasaklamışlardı. Her ikisi de gençliklerinde yakılan cadıları gördüklerinden onun hayatı için endişeleniyorlardı. (Hatta Raistlin, Sturm ve Caramon tarafından kurtarılma-saymış, kendisi de bu konuda bir kurban olacakmış.)

Crysania'nın, ordu ile birlikte seyahat eden adamların ve ailelerinin hepsinin, baştan, kızın bir cadı olduğuna kesin olarak inandıkları için, onu dinlemeyeceklerini bilecek kadar sağduyusu vardı. Aklına, onu hiç tanımayan insanlarla karşılaşırsa, onlara öyküsünü anlattığında, onlara Tanrıların insanları terk etmediğini, asıl terk edenlerin insanlar, olduğu haberini verdiğinde, onu, nasıl iki yüz yıl sonra Altınay'ı izledilerse, o şekilde izleyecekleri gelmişti.

Fakat Raistlin'in acımasız sözleri canım yakıncaya kadar bu düşüncesini harekete geçirmek için yeterince cesaret toplayamamıştı. Şimdi bile, alacakaranlıkta, atını sakin orman içinde yürütürken hâlâ adamın sesini kulaklarında duyuyor, ona kınayarak bakan; gözlerini görebiliyordu.

Hak etmiştim, diye itiraf etti kendi kendine. İnancımdan ayrıl- j dım. Onu Paladine'a yaklaştırmak için bir örnek teşkil edecek yer- i de onu, kendime yaklaştırmak için 'cazibemi' kullandım. İçini çe-. kerek, ne yaptığının farkına bile varmadan parmaklarını karışmış saçları arasında gezdirdi. Eğer onun irade gücü olmasaydı, şimdi jnahvolmuştum.

Başbüyücüye karşı duyduğu hayranlık zaten yeterince güçlüydü ama daha da derinleşmişti; Raistlin'in de tahmin etmiş olduğu gibi. Adamın inancını yeniden kazanıp, değerini kanıtlayarak bir kez daha güven ve saygısını elde etmek istiyordu. Çünkü artık, kı-zararak, adamın onun hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor olduğuna hükmetmişti. Kampa inananlardan, gerçek inanç sahiplerinden bir orduyla dönerek sadece ona yanıldığı göstermekle yetinmeyip -daha önce bir rahibin yaşamadığı bir dönemde rahipler yetiştirerek- zamanın değiştirilebileceğini ispatlamayı planlıyor ve böylelikle öğretisini bütün orduya yaymayı umuyordu.

Bunları düşünerek plan yapmakta olan Crysania, bu zaman dilimine geldikleri andan beri, aylardır ilk kez kendisiyle bu kadar barışık olabilmişti. Çünkü ilk kez kendi başına bir şey yapıyordu. Raistlin ile bir yerlere sürüklenmiyor veya Caramon tarafından kendisine emirler yağdırılmıyordu. Kızın morali düzelmişti. Yaptığı hesaplara göre hava kararmadan köye varabilirdi.

Kızın üzerinde olduğu patika, bir dağın yamacından yukarı doğru tırmanıyordu. O sırada ise bir tepeden aşıp küçük bir vadiye doğru inmeye başlamıştı. Crysania atını durdurdu. Orada, vadiye çöreklenmiş duran, hedefi olan köyü sonunda görmüştü.

Köyde bir şeyler tuhafına gitmişti ama henüz, bu tür konularda içgüdülerine güvenmesi gerektiğini bilecek kadar deneyimli bir gezgin sayılmazdı. Aklında, hava kararmadan köye varması gerektiğinden başka bir şey olmayan, bir an önce planım harekete geçirmekten başka bir şey düşünmeyen Crysania bir kez daha atın atlayarak, atını patikadan aşağıya sürmeye başladı; eli boynuna takmış olduğu Paladine madalyonu üzerindeydi.

"E, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Caramon atının sırtında dere aşağı ve yukarı bakarak.

"Kadınlar konusunda uzman olan sensin," diye burun büktü Raistlin.

"Tamam, bir hata yaptım," diye homurdandı Caramon. "Bunun bize bir faydası yok. Yakında hava kararacak, o zaman onun izini de bulamayız. Senin de işe yarar bir teklifte bulunduğunu duymadım," diye geveledi, kardeşine nefretle bakarak. "Büyünle bir şey-

ler yapamaz mısın?"

"Eğer elimden gelseydi, büyümle sana bir beyin yapardım," d}, ye yapıştırdı Raistlin hırçınlıkla. "Ne yapmamı isterdin; onu yoktan var etmemi mi, ona kristal küremle bakmamı mı? Hayır, gücümü harcayacak değilim. Sonra bu gerekli de değil. Bir haritan var mı, ya da başka bir deyişle, bu kadarını akıl edebilmiş miydin?"

"Bir haritam var," dedi Caramon sertçe, haritayı kemerinden çıkartıp kardeşine uzatarak.

"Atları sulayıp biraz dinlendirsen fena olmaz," dedi Rasitlin, atından kayıp inerken. Caramon da attan inip, Raistlin haritaları in» çelerken atları dereye doğru götürdü.

Caramon atları bir çalılığa bağlayıp kardeşinin yanına döndüğünde güneş kavuşmaya başlamıştı. Raistlin, bu alacakaranlıkta haritayı okuyabilmek için neredeyse burnuna sokmuştu. Caramon onun öksürdüğünü ve pelerinine sarındığını gördü.

"Gece dışarıda olmamalıydın," dedi Caramon sertçe.

Tekrar öksüren Raistlin ona sert sert baktı. "Bir şeyim kalmaz."

Omuzlarını silken Caramon, kardeşinin omuzu üzerinden hari-taya baktı. Raistlin ince parmağıyla, dağın ortalarında bir yerde kü*| çük bir noktayı gösterdi.
"İşte," dedi.
"Neden? Neden öyle, kuş uçmaz, kervan geçmez, bir yere git-J sin?" diye sordu Caramon kaşlarını çatarak, aklı karışmıştı. "Bu bu anlam ifade etmiyor."
"Çünkü sen hâlâ onun amacını anlayamadın da ondan!" diye karşılık verdi Raistlin. Düşünceli bir halde haritayı rulo yaptı, gö: leri solan ışığa dalmıştı. Kaşları arasında kara bir çizgi oluştu.
"Eee?" diye sıkıştırdı Caramon kuşkuyla. "Deminden beri bah-1 settiğin bu büyük hedef ne? Mesele nedir?"
"Kendisini çok büyük bir tehlikeye attı," dedi aniden Raistlin, soğuk sesinde bir öfke tınısı vardı. Caramon ona telaşla baktı.
"Ne? Nereden biliyorsun? Gördüğün bi..."
"Tabii ki göremiyorum, koca ahmak!" diye hırladı Raistlin omzunun üzerinden, atına doğru hızla yürürken. "Düşünüyorum! Beynimi kullanıyorum! Köye, eski dini yeniden kurmak için gidi-'j yor. Onlara gerçek Tanrıları anlatmaya gidiyor!"
"Cehennem adına!" diye sövdü Caramon, gözleri fal taşı gibi.' açılarak. "Haklısın Raist," dedi, bir an düşündükten sonra. "Onun | bu iş için uğraşmak hakkında konuştuğunu hatırlıyorum şimdi, ^üşününce. Gerçi ciddi olduğu hiç aklıma gelmemişti."
Sonra, kardeşinin atını çözüp binmeye hazırlandığını görünce aceleyle ilerleyerek elini kardeşinin yularına koydu. "Bir dakika Raist! Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Sabaha kadar beklememiz gerek." Dağları işaret etti. "Hava karardıktan sonra o rezil patikalarda at sürmeye cüret edilemeyeceğini benim kadar iyi bilirsin.. Atların ayağı bir çukura girip, bacaklarını kırabilirler. Üstelik o terk edilmiş ormanlarda nelerin yaşadığını işe katmıyorum bile."
"Işık için asam var," dedi Raistlin, eyerin kenarındaki deri kılıfta duran Büyücülük Asası'nı işaret ederek. Tam kendini ata çekecekken, bir öksürük nöbeti durup, soluklanabilmek için eyere tutunmasına neden oldu.
Caramon nöbet geçinceye kadar bekledi. "Bak Raist," dedi daha yumuşak bir tonda, "ben de, onun için en az senin kadar endişeleniyorum -ama bence- abartıyorsun. Makul olmalıyız. Goblinlerin inine gitmiyor ya! Büyü ışığı, orada gezinen ne varsa, ateşe koşan pervaneler gibi, onları bize çekecek. Atlar nefessiz kaldı. Bırak mecbur kaldığında dövüşmeyi, yola devam edebilecek halde bile değilsin. Bu gece burada kamp kurarız. Biraz dinlenirsin, sabah dinç bir halde devam ederiz."
Elleri eyerde olan Raistlin kardeşine bakarak duraksadı. Sanki tartışacak gibiydi ama bir öksürük nöbeti daha tuttu. Elleri yanma kaydı, başını atının böğrüne dayadı, kıpırdayamayacak kadar yorgunmuş gibi.
"Haklısın kardeşim," dedi konuşabildiği zaman.
Bu alışılmadık zayıflık gösterine hayret eden Caramon neredeyse kardeşine yardım etmeye gidecekti ki tam zamanında kendine hakim oldu: Ona ilgi göstermek sadece acımasızca azarlanmasına neden olurdu. Sanki ters giden bir şey yokmuş gibi hareket ederek, kardeşinin yatak denkini açmaya başladı; bir yandan da ne dediğine dikkat etmeden sohbet ediyordu.
"Şunu bir sereyim de, sen dinlen. Belki küçük bir ateş yakmayı göze alabiliriz, sen de öksürüğüne iyi gelen iksirini ısıtırsın. Burada, Garic'in hazırlamış olduğu biraz etle, sebze var." Caramon ne dediğini düşünmeden konuşmaya devam ediyordu. "Ben bir türlü yapıvereyim. Aynı eski günlerdeki gibi olacak."
"Tanrılar adına!" Bir an sırıtarak sustu. "Bir sonraki lokmamızın nereden geleceğini bilmediğimiz halde, o günlerde ne yerdik! Hatırlıyor musun? Senin bir baharatın vardı. Onu tavaya atardın.

Neydi o?" Bakışları ileri doğru gitti, sanki zamanın puslarım gözleriyle aralayabilirmiş gibi. "Hangisinden bahsettiğimi hatırladın mı? Onu büyü yaparken de kullanıyordun. Ama yahniye de ne yakışıyordu! Adı...sanki bizimki gibi bir şeydi...marjere, merjanke müydü? Hah!" -Caramon güldü- "Senin o eski ustanın bizi büyü malzemesiyle yemek yaparken yakaladığı zamanı hiç unutmam! Patlayacak zannetmiştim!"
İçini çeken Caramon işine geri döndü, düğümleri çekiştiriyordu. "Biliyor musun Raist," dedi yavaşça bir süre sonra, " o günden beri harika yerlerde, harika yemekler yedim: Saraylarda, elf ormanlarında falan. Ama hiçbir şeyin tadı onu tutmuyor. Yine tatmak isterdim, bakalım hatırladığım kadar var mıymış. Aynı eski günlerdeki gibi olacak..."
Yumuşak bir kumaş sesi duyuldu. Caramon durdu, kardeşinin
kara kukuletalı başını döndürmüş dikkatle kendisine baktığını bili

yordu. Yutkunan Caramon bakışlarım çözmeye çalıştığı düğümler
den ayırmadı. Kendisini böyle yem etmek istemezdi ama artık '\
içinde bir kasvetle Raistlin'in alayını beklemeye başladı. t
Yine yumuşak bir kumaş sesi duyuldu; o zaman Caramon eline *1
yumuşak bir şeylerin tutuşturulduğu hissetti: minik bir kese.]
"Mercanköşk," dedi Raistlin yumuşak bir fısıltı halinde. "Baharatın adı mercanköşk..."
Böfüm
5
rysania, atını köyün e-teklerine sürünceye kadar bir şeylerin tuhaf olduğunu fark edememişti.
Caramon olsaydı, tabii ki, daha tepeden aşağıya ilk baktığında bunu hemen fark ederdi. Yemek pişirilmesi gereken ocakların dumanlarının eksikliğini hemen görürdü. Doğal olmayan o sessizlik dikkatini çekerdi: Ne çocuklarını çağıran annelerin sesleri, ne otlaklardan yavaş yavaş gelen ineklerin gümbürtüleri, ne de uzun ve yorgun geçen bir günden sonra selamlaşan komşuların sesleri vardı. Demircinin ocağından da duman tütmediğini görür, pencerelerden parlamayan mum ışıklarını merak ederdi. Başım kaldırıp baktığında telaşla gökyüzünde halkalar çizen leşçi kuşların sayılarının çokluğunu fark ederdi....
Bütün bunları Caramon veya Tanis Yarımelf veya Raistlin veya onlardan herhangi biri fark edebilirdi ve yollarına devam etmek zorunda kalırlarsa da, ya bir elleri kılıçlarında ya da dudaklarında bir büyüyle yaklaşırlardı.
Fakat Crysania köye girip, etrafına bakınıp, insanların nerede olduklarını merak etmeye başlamıştı ki anca, ilk huzursuzluk kıpırtılarını yaşamaya başladı. O zaman kuşlan fark etti; o zaman kızın varlığıyla rahatsız olarak attıkları kaba çığlıklar, kızın düşünceleri-
173
172

ni rahatsız etti. Yavaşça toplanmakta olan karanlığa doğru kanat çırptılar veya gölgeler içinde erircesine ağaçlar ü/erine kasvetle tü-nediler.
Sallanmakta olan levhasından bir han olduğu anlaşılan bir binanın önünde atından inen Crysania, atını direğe bağlayarak ön kapıya doğru yaklaştı. Eğer burası bir handıysa bile, küçük bir handı ama dikkatle inşa edilmiş, pencerelerinde büzgülü perdeleri, genel olarak insanı kucaklayan bir havası vardı; gerçi bu garip sessizlikte tüm bunlar insana tehditkâr görünüyordu. Pencereden ışık gelmiyordu. Karanlık, küçük kasabayı hızla yutuyordu. Kapıyı iterek açan Crysania içersini ancak seçebildi.
"Merhaba!" diye seslendi tereddütle. Kızın sesine gelen yanıt, dışarıdaki leş kuşlarının boğuk bir sesle gaklamaları oldu ve bu da kızı ürpertti. "Kimse yok mu? Bir oda rica edecektim..."
Ama kızın sesi boğuldu. Bu yerin boş, terk edilmiş olduğunu kesin olarak biliyordu. Belki de herkes orduya katılmak için ayrılmıştı? Köylerin bütünüyle böyle yaptıklarına tanık olmuştu. Fakat etrafına bakınınca, bu durumda söz konusu olanın bu olmadığını anladı. Öyle olsaydı burada mobilyadan başka bir şey kalmazdı; insanlar eşyalarını yanlarına alırlardı.
Burada ise sofra akşam yemeği için kurulmuştu...
Gözleri karanlığa alıştıkça içeriye doğru ilerleyen kız, bardakların hâlâ şarap dolu olduğunu, şişelerin masanın ortasında durmaya devam ettiğini gördü. Yemek yoktu. Tabakların bir kısmı ters dönmüş, yerde kemirilmiş bazı kemiklerin yanında, kırılmış duruyordu. Etrafta dolanmakta olan, açlıktan bir deri bir kemik iki köpek ile bir kedi, bunun nasıl olduğu hakkında bir fikir veriyordu.
İkinci kata bir merdiven çıkıyordu. Crysania merdivenden tırmanmayı düşündü ama bir türlü cesaret edemedi. Önce kasabaya bir göz atacaktı. Elbette birilerini bulurdu, ona neler olduğunu anlatabilecek birilerini.
Bir lamba alarak, çıkınındaki kav kutusundan bunu tutuşturup yeniden, artık tamamen kararmış olan sokağa çıktı. Ne olmuştu? Herkes neredeydi? Kasaba saldırıya uğramış gibi görünmüyordu./. Bir çatışmaya ait izler yoktu: Ne kırık bir mobilya, ne kan, ne etra-' fa saçılmış silahlar. Hiç ceset de yoktu.
Hanın kapısından çıkarken huzursuzluğu da arttı. Kızı gören at! kişnedi. Crysania ata atlayıp, bütün hızıyla kaçıp gitmek için duyduğu çılgınca dürtüyü bastırdı. Hayvan yorgundu; dinlenmeden daha ileri gidemezdi. Yemlenmesi gerekiyordu. Bunu düşünen Crysania hayvanı çözüp, hanın arkasındaki ahıra götürdü. Ahır boştu. Bu garip değildi -bugünlerde- atlar büyük bir lüks sayılıyordu. Ama saman doluydu ve su da vardı; en azından han, yolcuları ağırlamaya hazırdı. Lambasını bir rafa koyan Crysania, yorgun hayvanının eyerini çıkartıp hayvanın sırtını kaşağıladı;

bunu kabaca ve sakarca yaptığını biliyordu çünkü daha önce hiç yapmamıştı. Ama atın yeterince hoşuna gitmişti; kız ayrılırken bir yemlikte bulduğu yulafları çiğnemeye başlamıştı bile.

Lambasını eline alan Crysania, yeniden boş, sessiz sokaklara döndü. Karanlık evlere, kararmış vitrinlere baktı. Hiçbir şey. Kimse. Sonra, yürümeye devam ederken bir ses duydu. Kalbi bir an için atmayı durdurdu, titreyen elindeki lambanın ışığı dalgalandı. Durup dinleyerek, kendi kendisine, bunun bir kuş veya bir hayvan olduğunu söyledi.

Hayır, işte yine duyulmuştu. Ve yine. Garip bir sesti: Önce bir hışırtı, ardından da plap diye bir ses duyuluyordu. Sonra yeniden hışırtı ve hışırtıyı izleyen yine o plap sesi. Bunun tehditkâr veya uğursuz bir tarafı olmağı kesindi. Ama yine de Crysania orada, tam sokağın ortasında, sesin ne olduğunu araştırmak için ilerlemeye gönülsüzce duruyordu.

"Ne büyük saçmalık!" dedi kendi kendisine sertçe. Kendisine kızan, başarısız olduğu kesinleşen planlarına üzülen ve neler olup bittiğini öğrenmeye kararlı olan Crysania, cesaretle ilerlemeye başladı. Ama gergin sinirlerle fark ettiği kadarıyla eli, sanki kendiliğinden Tanrısının madalyonuna doğru uzanmıştı.

Ses daha da yükseldi. Evlerin ve minik dükkanların oluşturduğu dizi bitmişti. Bir köşeyi dönüp yavaşça yürüyen kız aniden lambasının ışığını söndürmüş olması gerektiğini fark etti. Ama düşünce aklına çok geç gelmişti. Bu garip sesleri çıkartan suret ışığı görünce hemen dönmüş, gözlerini korumak için kolunu kaldırmış ve kıza bakmıştı.

"Kimsin sen?" diye seslendi bir erkek sesi. "Ne istiyorsun?" Sesinde korku yoktu; sadece son derece yorgundu; sanki kızın varlığı ona fazladan büyük bir yük getirmiş gibi.

Fakat Crysania cevap vereceği yerde adama daha da yaklaştı. Çünkü artık sesin ne olduğunu anlamıştı. Adam toprağı kürekli-yordu! Elinde bir kürek vardı. Hiç ışığı yoktu. Belli ki çalışmaktan kendisini kaybetmiş ve havanın karardığını bile fark edememişti.

*

Lambayı, her ikisini de aydınlatacak şekilde kaldıran Crysania adamı merakla inceledi. Adam gençti -kızdan daha genç- ya yirmi, ya da yirmi bir yaşlarındaydı. Solgun, ciddi yüzlü bir insandı; cüppe giymişti, üzerlerinde garip, anlaşılmaz bazı semboller olmasa, kız giysinin bir rahip giysisi olacağını düşünebilirdi. Yaklaştıkça, Crysania, genç adamın sendelediğini gördü. Eğer küreğini yere dayamış olmasaydı, adam düşebilirdi. Ama adam, sanki artık dayanı-lamayacak kadar bitap düşmüş gibi küreğe dayanıyordu.

Kendi korkularını unutan Crysania, adama yardım etmek için ilerledi. Fakat, kız hayret içinde adamın kendisini tek bir el hareketiyle durdurmaya çalıştığını gördü.

"Uzak dur!" diye bağırdı adam.

"Ne?" diye sordu Crysania hayretler içersinde kalarak.

"Uzak dur!" diye tekrarladı adam daha büyük bir aciliyet içersinde. Ama kürek onu daha fazla tutamıyordu. Midesini ıstırapla tutarak dizleri üzerine çöktü.

"Uzak duracak değilim," dedi Crysania sertçe, genç adamın hasta veya yaralı olduğunu anlayarak. Aceleyle ilerleyerek, tam kalksın diye yardım etmek için adama sarılmaya başlamıştı ki, bakışları adamın yapmakta olduğu işe kaydı.

Kız dehşetle bakarak durdu.

Adam bir mezarı dolduruyordu...toplu bir mezarı.

Koca çukura bakan kız, cesetler gördü: Kadın, erken, çocuk cesetleri. Cesetlerin üzerinde hiçbir iz yoktu, hiçbir kan izi. Yine de hepsi ölüydü; bütün kasabanın ölmüş olduğunu fark etti kız uyuşmuş gibi. Sonra dönerek genç adamın yüzünü gördü, yüzünden akan teri, cam gibi ateşli gözleri. O zaman anladı.

"Seni uyarmaya çalışmıştım," dedi adam bitap bir halde, boğulur gibi olarak. "Yakan humma!"

"Haydi gel," dedi Crysania, sesi kederle titriyordu. Sırtını arkasındaki o korkunç görüntüye kararlılıkla çevirerek, genç adama sarıldı. Adam güçsüzce boğuşmaya çalıştı.

"Hayır! Yapma!" diye yalvardı adam. "Sana da bulaşacak! Birkaç ... saat içinde öldürüyor..."

"Hastasın. Dinlenmen gerek," dedi kız. Adamın karşı koymalarını duymamazlığa gelerek onu götürdü.

"Fakat mezar..." diye fısıldadı adam, dehşet içindeki gözleri leş kuşlarının halkalar çizdiği gökyüzüne doğru gitti. "Cesetleri bırakamayız..."

"Ruhları Paladine'la birlikte," dedi Crysania, biraz sonra yaşanacak tüyler ürpertici ziyafet düşüncesiyle kalkan midesini bastırmaya çalışarak. Daha şimdiden zafer gaklamalarını

duyabiliyordu. "Burada yatanlar onların kabukları sadece. Onlar, önceliğin yaşayanlarda olduğunu biliyor."
Tartışamayacak kadar zayıf olan genç adam içini çekti, başını eğerek kolunu Crysania'nın boynuna doladı. Kız adamın, inanılmayacak kadar zayıf olduğunu fark etmişti, -ona yaslanırken- adamın ağırlığını hissetmiyordu bile neredeyse. Adamın en son ne zaman doğru dürüst bir yemek yemiş olduğunu merak etti.
Yavaş yavaş yürüyerek mezarlıktan ayrıldılar. "Benim evim, orada," dedi adam, köyün kenarındaki küçük bir kulübeyi güçsüzce işaret ederek.
Crysania başıyla onayladı. "Neler olduğunu anlat bana," dedi; hem kendi, hem de adamın aklını, arkalarındaki kuş kanadı seslerinden ayırmak için.
"Anlatacak pek fazla bir şey yok," dedi adam, ürpererek. "Büyük bir hızla geldi, hiç belli etmeden. Dün, çocuklar evlerin avlularında oynuyorlardı. Dün gece, annelerinin kollarında ölüyorlardı. Kimsenin yiyemediği yemekler için sofralar kurulmuştu. Bu sabah, hâlâ hareket edebilen birkaç kişi mezarları kazdılar, o zaman hepimiz anlamıştık..."
Sesi kesildi, bir ağrı ürpertisi bütün bedenini kapladı.
"Artık her şey yoluna girecek," dedi Crysania. "Sana bir yatak bulalım. Serin su ve uyku. Ben de dua edeceğim..."
"Dualar!" Genç adam acı acı güldü. "Ben onların rahibiyim!" Elini mezara doğru salladı. "Görüyorsun, dualar ne işe yaradı!"
"Sus, gücünü harcama," dedi Crysania küçük eve yaklaşırlarken. Yatağa yatmasına yardım ettikten sonra kapıyı kapattı; odunların ocakta çatılmış olduğunu görerek, lambasındaki alevle tutuşturdu. Kısa bir süre sonra alevler yükseldi. Mumları yaktıktan sonra hastasının yanına gitti. Adamın ateşli gözleri kızın her hareketini izliyordu.
Yatağın yanına bir sandalye çekerek kâsenin içine su döktü, bir bez parçasını suya batırdıktan sonra adamın yanına oturarak serin bezi adamın yanan alnına koydu.
"Ben de bir rahibeyim," diye açıkladı adama, boynunda taşıdığı madalyona hafifçe dokunarak, "ve seni iyileştirmesi için kendi Tanrıma dua edeceğim."

T
İçi su dolu kâseyi yatağın yanındaki küçük masaya koyarak ellerim adamın omzuna koydu. Sonra dua etmeye başladı. "Paladi-
ne...
"Ne ?" diye sözünü kesti adam, kızı yanan elleriyle yakalayarak. "Ne yapıyorsun sen?"
"Seni iyileştireceğim," dedi Crysania, yumuşak bir sabırla adama tebessüm ederek. "Ben Paladine'ın bir rahibesiyim."
"Paladine!" Genç adam acıyla yüzünü ekşitti, sonra -nefesine hakim olup- gözlerine inanamayarak kıza baktı. "Ben de öyle söylediğini düşünmüştüm. Nasıl olur da onun rahibelerinden biri olabilirsin? Tam Afet'ten önce onların yok oldukları söyleniyor."
"Bu uzun bir hikâye," diye cevap verdi Crysania, yatak örtülerini adamın titreyen bedeni üzerine çekerek, "sana daha sonra anlatacağım bir hikâye. Ama şimdilik benim bu büyük Tanrının gerçek bir rahibesi olduğuma ve seni iyileştireceğime inan yeter!"
"Hayır!" diye haykırdı genç adam, eli kızın elini o kadar sıkı tutuyordu ki kızın canını yakmıştı. "Ben de bir rahibim, Arayanlar Tanrılarının bir rahibiyim. Halkımı iyileştirmeye çalıştım" -sesi çatallandı- "ama yapabileceğim...yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Öldüler!" Gözleri ıstırapla kapandı. "Dua ettim! Tanrılar...cevap vermediler."
"Çünkü senin dua ettiğin bu Tanrılar sahte Tanrılar," dedi Crysania ciddiyetle, adamın ter içinde kalmış saçlarını geri itmek için uzanarak. Gözlerini açan adam kıza dikkatle baktı. Crysania adamın yakışıklı olduğunu gördü, klasik bir yakışıklılığı vardı. Gözleri mavi, saçları altın sarışıydı.
"Su," diye mırıldandı adam çatlamış dudakları arasından. Kız, adamın oturmasına yardımcı oldu. Büyük bir susuzlukla kâseden su içmeye başladı; sonra kız yeniden adamı rahatça yatağa yatırdı. Kıza bakmaya devam ederek başını salladıktan sonra yorgunlukla gözlerini kapattı.
"Paladine ile kadim Tanrıları biliyor musun?" diye sordu Crysania yavaşça.
Genç adamın gözleri açıldı, gözlerinde bir kıvılcım vardı. "Evet," dedi buruklukla. "Onları duydum. Onların yeri dümdüz ettiklerini biliyorum. Üzerimize fırtınaları ve salgın hastalıkları saldıklarını biliyorum. Bu topraklarda kötülüklerin salıverildiğini biliyorum. Ve onlar gittiler. Tam onlara ihtiyacımız olduğu anda bizi terk ettiler!"

Şimdi bakakalma sırası Crysania'daydı. Kız adamın inkâr etmesini, inanmamasını; hatta Tanrıları hiç bilmemesini bekliyordu. Böyle bir şeyle başa çıkabileceğini biliyordu. Ama bu acı öfke ? Bu

kendisini hazırladığı şey değildi. Batıl inançlı bir kalabalık beklerken toplu bir mezar ve ölmekte olan genç bir rahiple karşılaşmıştı. "Tanrılar bizi terk etmediler," dedi kız, sesi azmiyle titriyordu. "Buradalar, tek bekledikleri bir dua sesi. Krynn üzerindeki kötülük insanlara, insanlar tarafından getirildi; insanların kendi gurur ve inatçı cahilliği yüzünden."

Altınay'ın ölmekte olan Elistan'ı iyileştirmesi ve adamı bu kadim inanca çevirmesi tüm canlılığıyla geldi Crysania'nın aklına ve kızı coşkuyla doldurdu. O da bu genç rahibi iyileştirip onu yola döndürecekti...

"Sana yardım edeceğim," dedi kız. "O zaman konuşacak vaktimiz olacak, senin anlayacak vaktin."

Bir kez daha yatağın yanında diz çökerek boynuna taktığı madalyonu iki eliyle kavrayarak yeniden başladı, "Paladine..."

Bir el kızı kabaca kavrayıp canını yaktı, kızın madalyonu elinden kaydırmasına neden oldu. Hayret eden kız bakışlarını kaldırdı. Bu, genç rahipti. Oturduğu yerde biraz doğrulmuş, hâlâ ateşle titreyerek kıza bakmaya devam ediyordu; bakışları yoğun ama sakindi.

"Hayır," dedi kararlılıkla, "anlamalısın. Beni ikna etmene gerek yok. Ben sana inanıyorum!" Tepesindeki gölgelere acı ve buruk bir tebessümle baktı. "Evet, Paladine seninle. Onun ulu varlığını hissedebiliyorum. Belki de ölüme yaklaşırken gözlerim açıldı."

"Bu harika bir şey!" diye haykırdı Crysania coşkuyla. "Ben..." "Dur!" Rahip, kızın elini bırakmadan soluklanmaya çalıştı. "Dinle! İnandığım için reddediyorum...beni iyileştirmeni."

"Ne ?" Crysania hiçbir şey anlamadan adama bakakaldı. Sonra, "Hastasın, hayal görüyorsun," dedi sertçe. "Ne söylediğini bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye cevap verdi adam. "Bana bak. Aklım başımda mı? Evet mi?"

Adamı inceleyen Crysania başıyla onaylamak zorunda kaldı. "Evet, itiraf etmelisin. Ben...ben hayal görmüyorum. Bilincim tamamen açık, her şeyi algılıyorum." "O halde neden...?" "Çünkü," dedi adam yavaşça, her nefesi belli ki büyük bir ıstı-

raptı, "eğer Paladine buradaysa -ki artık burada olduğuna inanıyorum- neden o halde...bunların olmasına izin veriyor! Neden halkımın ölmesine izin verdi? Neden bu azaplara göz yumuyor? Niçin bunlara neden oldu? Cevap ver bana!" Kıza öfkeyle yapıştı. "Cevap ver bana!"

Kızın kendi soruları! Raistlin'in soruları! Crysania aklının karmaşık karanlık içinde tökezlendiğini hissetti. Kendisi de çaresizlik içinde aynı soruların yanıtını ararken ona nasıl cevap verebilirdi?

Hissizleşmiş dudakları arasından Elistan'ın sözlerini tekrarladı. "İnancımız tam olmalı. Tanrıların yaptıklarını biz anlayamayız, göremeyiz..."

Arkasına yaslanan genç adam başını yorgun bir edayla salladı; Crysania bu kadar vahşi ve yoğun bir hiddet karşısında kendisini çaresiz hissederek kendiliğinden sessizleşti. Adamın hem bedeni, hem de ruhu hasta ve zayıftı. Anlaması beklenemezdi...

Sonra kız içini çekti. Başka bir ortamda olsaydı Paladine izin verebilirdi. Tanrı dualarıma cevap vermeyecek, diye düşündü Crysania çaresizlikle. Kendi ulu bilgesiyle genç adamı kendisine getirecek ve her şey açıklığa kavuşacak.

Ama bu şimdi yapılamazdı.

Aniden Crysania tatsız bir şekilde zamanın değiştirilemeyeceğini, en azından bu şekilde, kendisi tarafından değiştirilemeyeceğini anladı. Altınay, bu tür korkunç öfkenin geçtiği, insanların dinlemeye ve anlamaya başladıkarı bir zamanda kadim Tanrılara olan inancı yeniden yaratabilecekti. Daha önce değil.

Yenilgisi kızı boğmuştu. Hâlâ yatağın yanında, dizleri üzerinde başını eğerek, elleri arasına aldı ve anlamaya, kabul etmeye gönüllü olmamış olduğu için af diledi.

Bir elin saçına dokunduğunu hissedince bakışlarını kaldırdı. Genç adam bitik bir halde kıza gülumsüyordu.

"Özür dilerim," dedi kibarca, ateşten kurumuş dudakları seğirirken. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için...özür dilerim."

"Anlıyorum," dedi Crysania sessizce, "ve isteklerine saygı duyacağım."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi adam. Sessizdi. Uzun süre duyulan tek ses adamın büyük bir zahmetle alıp verdiği nefesiydi. Crysania ayağa kalkmaya yeltenmişti ama adamın sıcak elini kendi eli üzerinde hissetti. "Benim için bir şey yap," diye fısıldadı adam.

"Ne istersen," dedi kız, adamı gözyaşları arasında zar zor görmesine rağmen gülümsemek için kendisini zorlayarak. "Bu gece yanımda kal...ben ölürken..."

dam sehpasına doğru yükselen merdivenleri çıkıyorum. Başım öne eğik. Ellerim arkadan bağlanmış. Daha merdivenlerden çıkarken, bir faydası olmadığını bilsem de kendimi kurtarmak için çırpmıyorum; günlerimi, hiçbir işe yaramasa da, haftalarımı kendimi kurtarmaya harcadım.

Kara cüppe ayağıma takılıyor. Tökezleniyorum. Biri beni yakalıyor, düşmeme engel oluyor ama kaldırıp beni ileri doğru sürüklüyor. Yukarıya vardım. Kanla kapkara olmuş kütük tam önümde. Şimdi deliler gibi ellerimi kurtarmaya çalışıyorum! Ah ellerimi bir serbest bırakabilsem! Büyümü kullanabilirim! Kaçabilirim! Kaçabilirim!

"Kaçış yok!" diye gülüyor celladım; konuşanın da ben olduğumu biliyorum! Benim kahkaham! Benim sesim! "Diz çok beş para etmez büyücü! Başını soğuk ve kanlı yastığa koy!"

Hayır! Dehşetle haykırıyorum ve çaresizlik içinde boğuşuyorum ama arkamdan beni tutuyorlar. Gaddarca bana diz çöktürüyorlar. Çekilen tenim buz gibi, yapış yapış kütüğe değiyor. Onlar zorla beni yere yıkıncaya kadar kıvrılmaya, bağırmaya, tepinmeye devam ediyorum.

Başıma siyah kukuleta geçiriliyor...ama celladın yaklaştığını duyabiliyorum, bileklerine dolanan siyah cüppesinin hışırtısını duyabiliyorum, baltasını kaldırdığını duyabiliyorum...kaldırıyor...

"Raist! Raistlin! Uyan!"

Raistlin'in gözleri açıldı. Dehşetle afallamış ve çılgına dönmüş bir halde bakışlarını kaldırdı; o an için nerede olduğu veya onu kimin uyandırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Raistlin, ne oldu?" diye tekrarladı ses.

Güçlü eller onu sıkı sıkı tutmuştu; duyduğu ses bildik bir sesti; endişe yüklü, sımsıcak bir ses, celladın inen baltasının ıslık çalan çığlığını bastıran bir ses...

"Caramon!" diye haykırdı Raistlin, kardeşine sarılarak. "Yardım et bana! Durdur onları! Beni öldürmelerine izin verme! Durdur onları! Durdur onları!"

"Şışşt, sana bir şey yapmalarına izin vermem Raist," diye mırıldandı Caramon, kardeşini bağrına basıp yumuşak kahverengi saçlarını okşayarak. "Şışşt, her şey geçecek. Ben buradayım...buradayım."

Başını Caramon'un göğsüne yaslayarak ikizinin muntazam, yavaş kalp atışlarım dinleyen Raistlin, derin ve titrek bir nefes aldı. Sonra gözlerim karanlığa kapatarak bir çocuk gibi hıçkırmaya başladı.

"İronik, değil mi?" diye mırıldandı, Raistlin, bir süre sonra acı acı, kardeşi ateşi karıştırıp, iç su dolu demir çaydanlığı ateşin üzerine yerleştirirken. "Gelmiş geçmiş en güçlü büyücüyken; bir rüyadan yaygara kopartan bir bebeğe döndüm!"

"E, tabii ki, sen de bir insansın," diye homurdandı Caramon, çaydanlığın üzerine eğilmiş, sanki bütün dikkatini çaydanlığa verirse suyu daha çabuk kaynatabilecekmiş gibi. Omuzlarını silkti. "Kendin söyledin."

"Evet...insan!" diye tekrarladı Raistlin vahşice; kara cüppesi ve yolculuk pelerini içine büzüşmüş, titriyordu.

Bunun üzerine Par-Salian ile Yüksek Büyücülük Kulesi'nde toplanan Meclis'te diğer büyücülerin söylemiş olduklarını hatırlayan Caramon ona huzursuzca baktı. Kardeşin Tanrılara meydan okumayı amaçlıyor! Kendisi bir Tanrı olmaya çalışıyor!"

Fakat Caramon kardeşine bakarken, Raistlin, dizlerini kendine doğru çekmiş, ellerini dizleri üzerine koyarak, yorgun başım da ellerine dayamıştı. Kardeşinin teselli için kendisine uzandığında hissettiği o sıcak ve harika duyguyu bütün keskinliğiyle hatırlayınca boğazının düğümlendiğini hisseden Caramon, dikkatim yeniden suya verdi.

Aniden Raistlin'in başı dikiliverdi.

"Neydi o?" diye sordu; Caramon'un da sesi duymasıyla ayağa kalktığı sırada.

"Bilmiyorum," dedi Caramon yavaşça, dinleyerek. Parmaklarının ucuna basan koca adam, inanılmayacak bir serilikle döşeğinin yanına gidip kılıcını kavrayarak, kınından çekip çıkarttı.

Aynı anda harekete geçen Raistlin'in eli, yanında duran Büyücülük Asası'nı kavradı. Bir kedi gibi dönüp ayağa kalkarak, çaydanlığı ateşe boşaltıp ateşi söndürdü. Kömürler çatırdayıp sönerken karanlık da üzerlerine yumuşak, sönen bir sesle çöktü.

Gözlerine, bu ani değişikliğe alışmaları için biraz zaman tanıyan kardeşler, kıpırdamadan durup bütün dikkatlerini kulaklarına verdiler.

Yanına kamp kurmuş oldukları dere, kayalar arasından köpü-rüp, çırpınarak akıyor, çıkan sert rüzgârla güz gecesini biçen dallar gıcırdayıp, yapraklar hışırdıyordu. Ama onların duydukları ne ağaçlar arasındaki rüzgâr, ne de suydu.

"İşte orada," dedi Raistlin bir fısıltıyla, kardeşi yanına gelip dururken. "Derenin karşı yakasında, ormanda."

Bu, eşelenme sesi gibi bir şeydi; sanki birisi tanımadığı bir bölgede sessizce ilerlemeye çalışıyormuş gibi. Birkaç saniye süren ses durduktan sonra tekrar başladı. Ya birisi ya da bir şey araziyi tanımıyordu; ayağı çizmeli, sakar birisi.
"Goblinler!" diye tısladı Caramon.
Kılıcını sıkı sıkı kavrayan Caramon kardeşiyle bakıştı. Karanlıkta geçen yıllar, aralarındaki yabancılaşma, kıskançlık, nefret: Bir anda hepsi yok oluvermişti. Paylaştıkları tehlikeye karşı tepki verirken bir olmuşlardı, aynı annelerinin rahminde oldukları gibi.
İhtiyatla hareket eden Caramon bir ayağını dereye soktu. Kızıl ay Lunitari ağaçlar arasından pırıldıyordu. Ama ay, yeni aydı. Bir parça mumun fitiline benzeyen ay, çok az ışık veriyordu. Bir taşa takılmaktan korkan Caramon, ağırlığını vermeden önce her adımını dikkatle yokluyordu. Raistlin kararttığı asa bir elinde, diğer eli de dengesini sağlamak için kardeşinin omzuna hafifçe koyarak i-lerliyordu.
Dereyi suyun üzerinde fısıldayan yel kadar sessizce geçerek karşı kıyıya vardılar. Hâlâ sesi duyabiliyorlardı. Sesi, canlı bir şeyin yaptığına kuşku yoktu. Rüzgâr durduktan sonra bile hışırtı sesi duyulmaya devam etti.

"Bir artçı. Yağmacılar!" dedi ağız hareketleriyle Caramon, başı-nl kardeşinin anlayabileceği kadar hafifçe çevirerek.
Raistlin başıyla onayladı. Goblin akıncıları, bir köyü yağmalamak için yola çıktıklarında, yollarını gözlesinler diye, izci gönderirlerdi. Fakat bu, sıkıcı bir iş olduğundan ve bu iş için seçilen gobli-nin cinayetlerde ve yağmada bir payı bulunmadığından, bu görev genellikle en alt rütbedekilere kalıyordu: Bölüğün en yeteneksiz, rahatlıkla gözden çıkarılacak elemanları olanlara.
Aniden Raistlin, Caramon'un omzundaki elini sıkarak onu bir anlığına durdurdu.
"Crysania!" diye fısıldadı büyücü. "Köy! Yağmacı bölüğün nerede olduğunu öğrenmeliyiz!"
Caramon'un kaşları çatıldı. "Canlı yakalarım!" bunu, ellerini hayali bir goblin boğazını sıkan koca elleriyle belirtmişti.
Raistlin anlayarak neşesizce gülümsedi. "Ve sorguya çekerim," diye fısıldadı, kendine göre bir işaret yaparak.
İkizler birlikte patikadan, ayın en ufak bir ışığının dahi bir tokadan veya kılıç kabzasından yansımasını engellemek için, gölgeler içinde kalmaya dikkat ederek ilerlediler. Sesi hâlâ duyabiliyorlardı. Arada sırada kesilse de hep yeniden başlıyordu. Ses ayni bölgede kalmıştı. Her ne veya kim idiyse, belli ki onların yaklaştığından ha-bersizdi.Tahminlerine göre tam karşısına gelinceye kadar, yolun kıyısından gitmeye özen göstererek, yaklaştılar.
Artık ses, patikanın beş altı metre kadar ilersinde, ormanın içindeydi. Çabucak etrafına bakman Raistlin'in keskin gözlerine ince bir yol çarptı hemen. Ay ve yıldızların solgun ışıklarında belli belirsiz seçilen yol, ana yoldan ayrılıyordu: Büyük bir ihtimalle dereye inen minik bir keçi yolu. Bu izcilerin pusuya yatabilecekleri, saldırmaya karar verirlerse rahatlıkla ana yola inebilecekleri, rakipleri çok çetin çıkarsa rahatlıkla kaçabilecekleri bir yerdi.
"Burada bekle! " dedi Caramon işaretle.
Raistlin'in yanıtı kara bir kukuletanın hışırtısıydı. Sarkmış alçak bir dalı kenara çekmek için uzanan Caramon, son derece yavaş ve sessizce hareket ederek, aşağı yukarı o silik keçi yolunun yarım metre kadar ilersinden ormana girdi.
Raistlin bir ağacın yanında durmuş, ince parmaklan gizli ceplerinden birine uzanmış, bir parça kükürdü yarasa pisliğinden minik bir topun içine yuvarlıyordu. Büyünün sözleri aklındaydı. Kendi kendine tekrar etti. Ama bunu yaparken kardeşinin sesini de ya-

kından dinliyordu.
Caramon sessiz olmaya çalışsa bile Raistlin kendisinden uzaklaşan koca adamın deri zırhının gıcırtısını, metal tokaların tıngırtısını, ayağının altında kırılan dalların çatırtısını duyabiliyordu. Allah-tan avları o kadar çok gürültü yapıyordu ki büyük bir ihtimalle, savaşçının yaklaşmasını duymamıştı...
Gecenin içinden dehşet verici bir haykırış çınladı; bunu korkut tucu bir haykırış ile dövünme sesleri izledi, sanki yüzlerce adanı' vahşi orman içinde koşturuyormuş gibi. Raistlin irkildi. Sonra bir ses ona bağırdı, "Raist! Yardım et! Ayyy!" Biraz daha dövünme sesleri, bir ağaç dalının kırılma sesi ve yumruk sesleri...
Saklanmak ve gizlilik zamanı artık geçtiği için Raistlin, cüppesini topladığı gibi hızla keçi yoluna doğru koştu. Hâlâ kardeşini ba-, ğırtılarını duyabiliyordu. Ses boğuklaşmıştı ama netti, yani acı çe*] kiyormuş gibi değildi.

Yüzüne çarpan dallara ve eteklerine dolanan çalılara aldırış etmeyen başbüyücü ormanın içinden koştu. Aniden ve beklenmedik bir anda açık bir alana dalan adam durdu ve bir ağacın yanına sindi. Önünde bir kıpırtı seçebiliyordu: Havada uçar, yerden yukarılarda yüzer gibi görünen devasa bir gölge vardı. Bu gölge gibi yaratıkla dövüşen, bağırıp korkunç küfürler savuran -sesinden anlaşıldığı kadarıyla- Caramon'du.

Ast kiranann Soth-aran/Suh kali Jalaran. Raistlin bu sözleri mırıldanarak minik kükürt topçuğu tepesine, ağaçların yaprakları arasına fırlattı. Dallar arasında anlık patlayan bir ışıkla birlikte alçak bir infilak sesi duyuldu. Ağaçların tepesi alev alarak aşağıdaki manzarayı aydınlattı.

Büyü sözleri dudaklarında, büyülü yıldırımlar parmak uçlarında hazır olan Raistlin ileri doğru fırladı.

Sonra hayretler içinde bakakalarak donup kaldı. Önünde, ağacın birinin dalından sarkan bir ipe bacağından asılmış, baş aşağı sallanan Caramon duruyordu. Yanında, alevlerden korkarak deliler gibi çırpınan bir de tavşan asılıydı.

Raistlin bakışlarını ayıramadan kardeşine bakakalmıştı. Yardım etmesi için bağıran Caramon, etrafına alevli yapraklar dökülürken rüzgârın da etkisiyle asılı olduğu yerde yavaş yavaş dönüyordu. "Raist!" Bağırmaya devam ediyordu. "İndir be...ay..."

Caramon biraz daha dönünce taş kesilmiş ikizini gördü. Kan basına hücum ettiği için yüzü iyice kızaran Caramon utangaç bir edayla gülümsedi. "Kurt kapanı," dedi.

Orman parlak kavuniçi bir ışıkla tutuşmuştu. Yangın, koca adaşın yere düşürmüş olduğu kılıcından yansıyordu. Yeniden yavaşça sallanarak geri dönen Caramon'un parlak zırhından da pırıldıyordu. Alevler, çıldırmış, paniğe kapılmış tavşanın gözlerinde de parlıyordu.

Raistlin kıs kıs gülmeye başladı.

Şimdi, kardeşine incinmiş bir hayretle bakmak sırası Cara-mon'daydı. Yeniden onu görecek şekilde dönen Caramon başını eğerek, Raistlin'i düz görmeye çalıştı. Acınacak, yalvaran bir bakışı vardı.

"Haydi Raist! Beni aşağı indir!"

Raistlin sessizce gülüyor, omuzlan titriyordu.

"Lanet olsun Raist! Hiç komik değil!" diye bağırdı ellerini kollarını sallayarak. Bu hareket tabii ki kapana düşmüş savaşçının dönmesini durdurup, yana doğru sallanmasına neden olmuştu. Tuzağın diğer yanındaki tavşan da sallanmaya başlayınca havayı pençeleriyle daha da bir çılgınca dövmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra ikisi ayrı ayrı yönlerde sallanmaya, birbiri etrafında halkalar çizmeye başlamışlar, kendilerini taşıyan ipleri dolaştırmışlardı.

"Beni aşağıya indir!" diye kükredi Caramon. Tavşan da dehşetle garip sesler çıkarıyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı. Gençlik hatıraları başbüyücünün aklında tüm tazeliğiyle canlanarak, ruhundan, insana bitmek tükenmek bilmeyen yıllarmış gibi gelen bir süredir yakalamış olan karanlık ve dehşeti uzaklaştırmıştı. Bir kez daha gençleşmiş, umutlanmış ve hayallerle dolmuştu. Bir kez daha kardeşiyle, ona herkesten daha yakın olmuş olan ve olacak olan kardeşiyle birlikteydi. Her şeye homurdanan, kalın kafalı, sevgili kardeşi... Raistlin iki büklüm olmuştu. Nefes almakta zorlanan büyücü otların üzerine düşerek çılgınlar gibi gülmeye başlamıştı; göz yaşlan yanaklarından süzülüyordu.

Caramon kaşlarını çatmış ona bakıyordu; ama bir ayağından baş aşağı asılmış bir adamın bu kötülük dolu bakışları, ikizinin gülmesini arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Raistlin, sonunda içindeki bir şeyler kopacakmış gibi oluncaya kadar güldü. Gülmek hoş gelmişti. Bir süre için karanlığı uzaklaştırmıştı. Alev almış

ağaçların ışığıyla aydınlanmış açıklıkta yatan Raistlin, gülmeye devam ederken, neşenin, bedeninde iyi bir şarap gibi yayıldığını hissedebiliyordu. Sonra Caramon da ona katıldı, patlayan böğürtüsü bütün ormanda yankılanıyordu.

Sadece ağaçların yanan dallarının yere düşen parçaları, Raist-lin'in kendisine gelmesine neden olmuştu. Yaş içinde kalmış gözlerini silerek, gülmekten ayakta bile duracak hali olmadığı halde, tökezlenerek ayağa kalktı. Bileğinde gizli tuttuğu hançeri bir hareketle eline aldı.

Uzanıp, parmakları ucuna kalkan büyücü, kardeşinin bileğine dolanmış olan ipi kesti. Caramon, küfrederek, gürültüyle yere düştü.

Kendi kendine kıkırdamaya devam eden büyücü, gidip, arka ayaklarından bağlanmış olan tavşanın da bağını keserek hayvanı kucağına aldı. Hayvancık dehşetle yarı delirmişti ama Raistlin hayvanın başını kibarca okşayarak tatlı sözler mırıldandı. Hayvan zamanla sakinleşti, sanki bir transa geçti.

"Evet, canlı geçirdik elimize," dedi Raistlin, dudakları kıvrılarak. Tavşanı tuttu. "Ama yine de ağzından pek bir şey alamayacağız galiba."

Yüzü sanki bir boya fıçısına düşmüş izlenimi verecek kadar kırmızı olan Caramon oturup incinen omzunu ovmaya başladı.

"Çok komik," diye mırıldandı hayvana utangaç bir tebessümle bakarak. Ortalık duman içinde kalmış ve orada burada otların tutuşmuş olmasına rağmen ağaçların tepesindeki alevler geçiyordu. Allahtan nemli, yağmurlu bir sonbahar günüydü de bu küçük yangınlar çabucak geçiyordu.

"Güzel büyü," diye konuştu Caramon, etraftaki ağaçların tepesinde yanmaya devam eden yerlere bakarak; bu arada küfürler edip homurdanarak ayağa kalkmıştı.

"Bu büyüyü hep sevmişimdir," diye cevap verdi Raistlin, sakince. "Bunu bana Fizban öğretmişti. Hatırlıyor musun?" Dumanlan tüten ağaçlara bakarak gülümsedi. "Bence o yaşlı adam bunu pek beğenirdi."

Tavşanı kucağında bir bebek gibi tutmuş, farkına bile varmadan yumuşak, ipeksi kulaklarını okşayan Raistlin, duman dolu ormandan uzaklaşmaya başladı. Büyücünün kendisini okşayan parmaklarından ve büyüleyen sözlerinden sakinleşen tavşanın gözleri kapanmıştı. Caramon kılıcını, düşürmüş olduğu çalılar arasından

alıp/ hafifçe aksayarak onları izledi.

"Lanet olasıca tuzak, kan dolaşımımı kesti." Kan dolaşımını hızlandırmak için bacağını sallıyordu.

Ağır bulutlar gelerek yıldızları örtmüş, Lunitari'nin alevini tamamen söndürmüştü. Ağaçlardaki alevler de söndükçe orman o kadar büyük bir karanlığa gömülmüştü ki kardeşler önlerindeki yolu bile görememeye başlamıştı.

"Sanırım artık saklanmanın bir anlamı kalmadı," diye mırıldandı Raistlin. "Shirak." Büyücülük asasının üzerindeki kristal, parlak, büyülü bir parıltıyla yanmaya başladı. İkizler, sessizlik, paylaşılan, rahatlatan bir sessizlik, yıllardır paylaşmadıkları bir sessizlik içinde ,kamplarına döndüler. Gecenin tek sesi, atlarının huzursuz kı-pırdanışı, Caramon'un zırhının gacırtısı ve tıngırtısı, yürürken büyücünün cüppesinin çıkardığı hışırtıydı. Arkalarından bir kez, bir çatırtı sesi duydular: Kömürleşmiş bir dalın yere düşüşü.

Kamp kurdukları yere varınca Caramon, pişmanlıkla ateşten kalanları karıştırdıktan sonra Raistlin'in kollarındaki tavşana baktı.

"Onu kahvaltı yapmayı düşünmezsin her halde."

"Goblin eti yemem," diye cevap verdi Raistlin tebessüm edip hayvanı yola bırakarak. Patilerinin altındaki soğuk toprağı hisseden tavşan irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Nerede olduğunu anlamak için şöyle bir etrafına bakındıktan sonra, aniden orman içinde saklanacak bir yer bulmak için fırladı.

İçini çeken Caramon kendi kendine kıkırdayarak, döşeğinin yanında yere bıraktı kendini. Çizmesini çıkartarak berelenen bileğini ovuşturdu.

"Dulak," diye fısıldadı Raistlin ve asa karardı. Asasını döşeğinin yanma bırakarak kendisi de uzandı ve battaniyeleri üzerine iyice çekti.

Karanlığın geri dönmesiyle rüya belirmişti. Bekliyordu.

Raistlin ürperdi; bedeni aniden ürpertilerle şiddetle sarsıldı. Alnı ter içinde kaldı. Cesaret edip de gözlerini kapatamıyordu! Ama çok yorgundu... çok bitap. Uyumayalı kaç gece olmuştu?..

"Caramon," dedi yavaşça.

"Efendim?" diye cevap verdi Caramon, karanlıktan.

"Caramon," dedi Raistlin biraz duraksadıktan sonra,"ha...hatırlıyor musun, çocukken nasıl o korkunç rüyaları görürdüm...o korkunç rüyaları?... " Bir an için sesi çıkmadı. Öksürdü.

İkizinden hiç ses çıkmıyordu.

Böfüm 7

Raistlin boğazını temizledikten sonra fısıldadı, "Sen de benim uykumu korurdun kardeşim. Onları uzak tutardın..."

"Hatırlıyorum," diye geldi boğuk bir ses.

"Caramon..." diye başladı Raistlin ama bitiremedi. Acı ve yorgunluk çok fazla gelmişti. Karanlık sanki üzerine geliyor, rüya saklandığı yerden yaklaşıyordu.

Derken bir zırh tangırtısı duyuldu. Koca, hantal bir gölge belirdi yanında. Derileri gıcırdayan Caramon, kardeşinin yanına oturdu, sırtını bir ağaç gövdesine dayayarak kılıcım kucağına aldı.

"Sen uyu Raist," dedi Caramon kibarca. Büyücü, kaba, sakar bir elin omzunu okşadığını hissetti. "Ben uyanık durur, nöbet tuta- .

rım...
Battaniyesine iyice sarınan Raistlin gözlerini kapattı. Tatlı ve huzur dolu uyku üzerine çöktü. Hatırladığı son şey, kısa süreli bir rüya imgeleminin kemikli elinin, ona uzandığı ama bunun da Caramon'un kılıcından çıkan ışık tarafından uzaklaştırıldığıydı.

oca adam oturduğu yerden ileri eğilip vadideki köye bakarken, altındaki at huzursuzca burnundan soludu. Kaşlarını çatan adam kardeşine baktı. Raist-lin'in yüzü kara kukuletasının içine saklanmıştı. Şafak vakti sağanak bir yağmur başlamış, şu anda da etraflarına donuk ve monoton bir ritimle yağıyordu. Tepelerinde ağır, boz bulutlar sarkıyor, sanki karanlık, yüksek ağaçlara dayanmış asılı duruyorlardı. Yapraklardan damlayan damlalar dışında bir ses yoktu.
Raistlin başını salladı. Sonra atına nazikçe konuşarak ilerledi. Caramon, ona yetişmek için acele ederek peşinden gitti; kınından çekilen bir kılıç sesi duyuldu.
"Kılıcına ihtiyacın olmayacak kardeşim," dedi Raistlin arkasına bakmadan.
Atın nal sesi yoldaki çamurdan duyuluyor; bu ses yoğun, yağmurla ıslanmış havada, çok yüksek sesle gümbürdüyordu. Raist-lin'in söylediklerine rağmen Caramon, küçük köyün eteğine varıncaya kadar, elini kılıcının kabzasından çekmedi. Burada attan inerek, kendi atının dizginlerini kardeşine verdikten sonra ihtiyatla, Crysania'nın oraya gittiğinde ilk gördüğü yer olan hana yaklaştı.
İçeri bir göz atınca masanın akşam yemeği için hazırlanmış olduğunu ve kırık çanak çömleği gördü. Köpeğin biri umutla ona

doğru koştu, ellerini yalayarak mıyklamaya başladı. Kediler suçluluk dolu, sinsi bir havayla gölgeler içinde kaybolarak, sandalyelerin altına sessizce süzüldüler. Ne yaptığının farkına bile varmadan köpeği okşayan Caramon, tam içeriye girecekti ki Raistlin seslendi.
"Bir at sesi duydum. Orada..."
Kılıcını çeken Caramon binanın köşesinden döndü. Biraz sonra kılıcı kınında, kaşları çatık geri döndü.
"Onun atı," diye rapor etti. "Eyeri çıkarılmış, yemlenmiş ve sulanmış."
Sanki bu bilgiyi bekliyormuş gibi kukuletalı başını sallayan Raistlin, pelerinine daha sıkı sarındı.
Caramon huzursuzca köye bir göz attı. Evlerin saçaklarından sular damlıyor, hanın kapısı, paslı menteşeleri üzerinde sallanıyor, tiz bir gıcırtı sesi çıkartıyordu. Evlerin hiç birinden ışık gelmiyordu; ne gülen çocukların, ne birbirlerine seslenen kadınların, ne de işe giderken hava koşullarından şikâyet eden adamların sesleri vardı. "Nedir bu Raist?"
"Salgın," dedi Raistlin.
Boğulur gibi olan Caramon hemen ağzını ve burnunu pelerini ile örttü. Başlıklı cüppesinin gölgesinden Raistlin'in dudakları alaycı bir tebessümle çarpıldı.
"Korkma kardeşim," dedi atından inerek. Dizginleri alan Caramon her iki hayvanı da bir direğe başlayarak tekrar kardeşinin yanına gitti. "Yanımızda gerçek bir rahibe var, unuttun mu?"
"O halde nerede?" diye homurdandı Caramon boğuk bir sesle, hâlâ yüzünü kapalı tutarak.
Büyücü başını çevirdi; boş duran sessiz ev dizisine baktı. "Orada tahminimce," dedi sonunda. Caramon onun bakışlarını izleyerek, köyün diğer ucunda küçük bir evin penceresinde titreşen tek ışığı gördü.
"Bir kamp dolusu öğrenin arasına dalmayı yeğlerim/'diye homurdandı Caramon; o ve kardeşi çamurlu,terk edilmiş sokaklarda yürümeye çalışırken.Sesi gizleyemediği bir korkuyla sertleşmişti. Karnında on beş santimlik soğuk bir çelikle ölme ihtimalini soğukkanlılıkla karşılayabilirdi. Fakat dövüşemediği, görünmeden havada uçuşan bir şey nedeniyle çaresizce ölmek, koca adamı dehşete düşürüyordu.
Raistlin cevap vermedi. Yüzü hâlâ gizliydi. Ne düşünüyor olduğunu, kardeşi tahmin bile edemiyordu. İkisi birlikte ev dizisi-
sonuna vardılar, yağmur etraflarına gürültülü şıpırtılarla sıçrıyordu. Eve yaklaşmışlardı ki Caramon sol yanına baktı.
"Tanrılar adına!" diye fısıldadı aniden durup kardeşinin de koluna yapışırken.
Toplu mezarı işaret etti.
İkisi de konuşmadı. Yaklaştıkları için hiddetle gaklayan leş kargaları, havaya yükselerek kara kanatlarını çırptılar. Caramon ağzını eliyle kapadı. Yüzü kül rengi kesildi, hızla başka tarafa döndü. Raistlin manzaraya biraz daha bakmaya devam ettikten sonra ince dudaklarını düz bir çizgi halinde sıktı.
"Gel kardeşim," dedi soğuk bir edayla, yeniden küçük eve doğru yürümeye devam ederek.

Eli kabzasında, pencereden içeri bakan Caramon rahat bir nefes aldı; başını sallayarak kardeşine bir işaret verdi. Raistlin kibarca kapıyı itti; kapı bir dokunuşuyla açılıvermişti.

Genç bir adam karışık bir yatak üzerinde yatıyordu. Gözleri kapanmış, elleri göğsünde kavuşturulmuştu. Kapalı gözleri bir deri bir kemik kalmış, şakakları içine çökmüş ve dudakları ölümün so-ğuğuyla morarmıştı ama hareketsiz, kül rengi yüzünde bir huzur vardı. Bir zamanlar beyaz olan cüppesi içindeki bir rahibe yanında, yere diz çökmüş, başına kavuşmuş ellerine yaslanmış duruyordu. Caramon tam bir şey söyleyecekti ki Raistlin, kızın rahatsız edilmesine gönlü razı olmadığı için, onu, koluna dokunup kukuletalı başını sallayarak durdurdu.

Yağmur altında sırılsıklam olan ikizler sessizce kapının eşiğinde durdular.

Crysania Tanrısıyla birlikteydi. Kendini dualarına vermiş olduğu için, sonunda, Caramon'un zırhının tıngırtı ve gıcırtısı, onu yeniden gerçeği döndürünceye kadar ikizlerin girdiğini fark etmemişti. Başını kaldırdı, kara saçları omuzlarına dökülürken onlara hiç hayret etmeden baktı.

Yüzü yorgunluk ve hüzünle solgun da olsa sakindi. Paladine'a, onları getirmesi için dua etmemiş bile olsa, Tanrının, onun gönülden geçen dualarına da, açıkça söylenmiş duaları kadar cevap vereceğini biliyordu. Bir kez daha başını eğip şükrederek, içini çektikten sonra ayağa kalkarak, onlara bakmak için döndü.

Raistlin'le göz göze geldi; sönmekte olan ateşin ışığı, kukuletasının derinliklerinde de olsa adamın gözlerinden parlamıştı. Kız konuştuğunda, sesi kendisine bile yağmurun damlalarına karışı-

yormuş gibi geldi.

"Beceremedim, "dedi.

Raistlin rahatsız olmamış gibi duruyordu. Genç adamın cesedine baktı. "İnanmadı mı?"

"Yoo, inandı..." Kız da cesede bakıyordu. "Onu iyileştirmemi reddetti. Onun öfkesi ...çok fazlaydı." Kız eğilerek hareketsiz suretin üzerine çarşafı çekti. "Onu Paladine aldı. Artık emin olduğumu biliyor."

"O biliyor," dedi Raistlin. "Ya sen?"

Crysania başını eğdi, kara saçları her yanma döküldü. O kadar uzun süre kıpırdamadan durdu ki, bir şey anlamayan Caramon, boğazını temizleyerek huzursuzca kıpırdandı.

"Şey, Raist..." diye başladı yavaşça.

"Şışşşt!" diye fısıldadı Raistlin.

Crysania başını kaldırdı. Caramon'u duymamıştı bile. Gözleri artık koyu gri renkteydi, o kadar koyulmuştu ki sanki başbüyücü-nün siyah cüppesini yansıtıyordu. "Anlıyorum," dedi sert bir sesle. "İlk kez olarak ne yapmam gerektiğini anladım ve gördüm. İstar'da Tanrılara olan inancın kaybolduğunu gördüm. Paladine duamı duyarak bana Kralrahip'in ölümcül zayıflığını gösterdi: Gurur. Tanrı, bana o hatadan kendimi nasıl koruyacağımı gösterdi. Bana, bir şey sorduğumda, cevap vereceğini gösterdi.

"Ama Paladine, İstar'da bana ne kadar zayıf olduğumu da gösterdi. O sefil şehri terk edip buraya sizinle geldiğimde, karanlık bir gecede size yapışmış ürkek bir çocuk sayılırdım. Artık gücümü geri kazandım. Bu trajik görüntü ruhuma nüfuz etti."

Crysania konuşurken Rasitlin'e yaklaşıyordu. Gözlerini kırpmadan bakan adam, kızın gözlerini kendi gözleri içine hapsetmişti. Kız kendisini adamın gözlerinin düz yüzeyinde görüyordu. Boynunda asılı duran Paladine madalyonu soğuk, beyaz bir ışıkla parlıyordu. Sesi coşmuştu; ellerini sıkı sıkı birleştirmişti.

"O görüntü gözlerimin önünden gitmeyecek," dedi yavaşça, gelip başbüyüncünün önünde dururken, "inancımla silahlanmış, seninle birlikte karanlığı bu dünyadan sonsuza kadar süreceğimize içten inanarak, Kapı'dan senin yanında geçerken!"

Uzanan Raistlin kızın ellerini tuttu.

"Zamanı değiştirmemize gerek yok!" dedi Crysania. "Fistan-dantilus kötü bir adamdı. Ne yaptıysa, hepsini kendi şan ve şerefi için yapmıştı. Ama biz seninle umursuyoruz. Bu bile sonu değiştir-

meye yeter. Biliyorum: Tanrım benimle konuştu!"

İnce dudaklanndaki tebessümle Raistlin, yavaşça Crysania'mn ellerini dudağına götürerek, gözlerini kızdan hiç ayırmadan öptü. Crysania yanaklarının kızardığını hissetti; sonra nefesini tuttu.

Boğulur gibi olan bir sesle, Caramon, aniden dönmüş ve kapıdan çıkıp gitmişti.

Yağmur tepesine yağarken, zalim bir sessizlik içinde duran Caramon, etrafına düşen damlalarla aynı monoton, donuk sesle, beyninin içinde bir ses duyuyordu.
Kendisi Tanrı olmaya çalışıyor! Kendisi Tanrı olmaya çalışıyor!
Kendisini iyi hissetmeyen, korkmaya başlayan Caramon başını kederle salladı. Orduya olan ilgisi, bir 'komutan' olmanın heyecanı, Crysania'ya ve tüm o binlerce savaşçıya olan ilgisi, onun buraya gelişinin asıl nedenini aklından uzaklaştırmıştı. Şimdi -Crysania'mn sözleriyle- asıl nedeni hatırlayıvermişti, bu neden, yüzüne buz gibi bir dalga halinde çarpmıştı.
Ama bütün düşünebildiği Raistlin'in dün geceki haliydi. Kardeşinin o şekilde güldüğünü görmeyeli ne kadar olmuştu? O sıcaklığı, o yakınlığı paylaşmayalı ne kadar olmuştu? İkizinin uykusunu korurken Raistlin'in yüzünü seyredişi geldi aklına tüm canlılığıyla. Şeytaniliğinin sert çizgilerinin yumuşadığını, ağzının etrafındaki buruk kırışıkların solduğunu görmüştü. Genç büyücü yeniden gençleşmişti sanki; Caramon birlikte geçirdikleri çocuklukları ile ilk gençlik yıllarını hatırladı: Hayatının en mutlu günlerim.
Fakat istemediği halde çirkin bir anı geldi aklına; sanki ruhu ona işkence edip, aklını karıştırmaktan büyük bir haz alırmış gibi. Kendisini bir kez daha, ilk kez kardeşinin engin kötülük yeteneğini, tüm netliğiyle fark ettiği, İstafdaki o karanlık hücrede gördü. Kardeşinin ölmesi gerektiği konusundaki o kesin kararlığını hatırladı. Tasslehoff u düşündü...
Ama Raistlin bütün bunları açıklamıştı! Her şeyi İstar'da açıklamıştı. Caramon bir kez daha başarısız olduğunu hissetti.
Ya Par-Salian yanılıyorsa, ya hepsi yanılmışsa? Ya gerçekten Raist ile Crysania dünyayı bu tür dehşet ve acıdan koruyabilecekse?
"Kıskanç, mızmız bir ahmaktan başka bir şey değilim," diye mırıldandı Caramon, yağmuru yüzünden, titreyen eliyle silerken. "Belki de o yaşlı büyücülerin hepsi benim gibidir, hepsi onu kıska-nıyordur."

Etrafındaki karanlık koyulaştı, tepesindeki bulutlar daha da yoğunlaştı, renkleri griden siyaha döndü. Yağmur daha ağır yağmaya başladı.
Raistlin kapıdan çıktı, Crysania da yanındaydı, büyücünün koluna girmişti. Kalın pelerinine sarınmış, grimtrak beyaz kukuletasını başına geçirmişti. Caramon boğazını temizledi.
"Onu dışarı çıkartıp diğerlerinin yanma koyacağım," dedi kabaca, kapıya doğru ilerleyerek. "Sonra da mezarı doldururum..."
"Hayır kardeşim," dedi Raistlin. "Hayır. Bu görüntü toprağa gizlenmeyecek." Kukuletasını geriye attı, bulutlara bakarken yağmurun yüzünü yıkamasına izin verdi. "Bu görüntü Tanrıların gözlerinde alevlenecek! Yok oluşlarının dumanı göklere varacak! Sesler onların kulaklarında yankılanacak!"
Bu alışılmadık patlama karşısında şaşıran Caramon ikizine bakmak için döndü. Raistlin'in ince yüzü, neredeyse minik evin içindeki ceset kadar sıska ve soluk, sesi de hiddetle gergindi.
"Benimle gelin," dedi, aniden Crysania'nın kolundan çıkıp küçük köyün merkezine doğru ilerleyerek. Crysania, insana kamçı gibi çarpan rüzgâr ve yağmur kukuletasını çıkarmasın diye, eliyle tutuyordu. Caramon arkalarından daha yavaş ilerliyordu.
Çamurlu, yağmur içindeki sokağın ortasında duran Raistlin, }
kendisine doğru gelmekte olan Crysania ve kardeşine doğru dön- f
dü. ·
"Atları al Caramon: Hem bizimkileri, hem Crysania'mnkini. Onları köyün dışındaki ormana götür" -büyücü işaret etti- "gözlerini bağla, sonra bana dön."
Caramon, Raistlin'e bakakaldı.
"Dediğimi yap!" diye emretti Raistlin, sesi nefes nefeseydi.
Caramon kendisine söyleneni yaparak, atları götürdü.
"Şimdi burada dur," diye devam etti Raistlin, kardeşi geri döndüğünde. "Bu noktadan ayrılma. Ne olursa olsun bana yaklaşma kardeşim." Bakışları önce yakınında duran Crysania'ya kaydıktan sonra tekrar kardeşine gitti. "Anlıyor musun Caramon!"
Caramon hiç sesini çıkartmadan başıyla onayladı, uzanarak kibarca Crysania'nın elinden tuttu.
"Ne oluyor?" dedi kız kendini çekerek.
"Büyüsü," diye cevap verdi Caramon.
Raistlin ona sert, buyurucu bir bakış atınca sustu. Raistlin'in yüzündeki garip, aşırı sabırsız ifadeden telaşlanan Crysania aniden
titreyerek Caramon'a yaklaştı. Gözleri narin ikizinde olan Caramon kıza sarıldı. Etraflarını döven yağmur altında birlikte durup neredeyse rahatsız etmekten korkarak, nefes bile almadan başbüyücü-yü seyrettiler.

Raistlin'in gözleri kapandı. Başını göğe çevirerek, avuç içleri yukarı, alçalmakta olan havaya bakacak şekilde kollarım kaldırdı. Dudakları kıpırdamaya başladı ama -bir an için- onu duyamadılar. Sonra, o sesini yükseltmemiş olsa bile sanki kelimeler dudaklarından dökülmeye başlamışlardı: Büyünün örümcekvari sözleri. Aynı sözleri tekrar ve tekrar tekrarladı; yumuşak sesi ezgisi içinde bir yükselip, bir alçalıyordu. Sözler hiç değişmedi ama onun sözleri söyleyiş tarzı, her birinin çekimi, sözleri her tekrarla-yışında değişiyordu.

Vadiye bir sessizlik çöktü. Hatta yağmakta olan yağmurun sesi bile silindi Caramon'un kulaklarından. Bütün duyabildiği yumuşak bir ses, kardeşinin sesinin garip ve meşum ezgisiydi. Kara gözleri fal taşı gibi açılmış Crysania ona daha da yaklaştı; Caramon teselli edercesine kızın sırtını okşadı.

Raistlin'in büyüsü devam ederken Caramon'a bir korku hakim olmaya başladı. Sanki dayanılmaz bir şekilde Raistlin'e doğru çekiliyordu, hatta sanki bu dünya üzerindeki her şey başbüyücüye doğru çekiliyordu; gerçi -korkuyla etrafına bakınca- bir milim bile kıpırdamamış olduğunu gördü. Fakat dönüp kardeşine baktığında bu his daha da kuvvetli bir şekilde yeniden kendini belli etti.

Raistlin, dünyanın merkezinde durmuş, elleri ileri uzanmış; bütün sesler, bütün ışıklar ve hatta hava dahi, sanki onun kucağına koşuyorlardı. Caramon'un ayaklarının altındaki toprak dahi dalgalar halinde, bir nabız gibi atarak başbüyücüye doğru akmaya başlamıştı.

Raistlin ellerini daha da yukarı kaldırdı, sesi belli belirsiz yükselmişti. Sonra duraksadı ve söylediği şeyleri yavaş yavaş, tek tek ve açıkça söylemeye başladı. Rüzgâr şiddetlendi, toprak kabardı. Caramon, bütün dünya kardeşine koşuyormuş gibi çılgınca bir kanıya kapılmıştı; kendisi de başbüyücünün kara girdabı tarafından emilmemek için ayaklarını sıkı sıkı yere basmıştı.

Raistlin'in parmakları gri, kaynayan gök yüzüne doğru çevrildi. Yerden ve havadan çektiği enerji kendi içinde kabarmaya başlamıştı. Parmaklarından çıkan gümüş rengi şimşekler bulutlara çarpıyordu. Cevaben parlak, sivri uçlu bir ışık çatallanarak indi ve genç

rahibin yattığı minik eve değdi. Her şeyi parçalayan bir patlamayla, mavi-beyaz alevden bir top binayı yuttu.

Raistlin bir kez daha konuştu ve bir kez daha parmaklarından gümüş rengi şimşekler çaktı. Bir kez daha ışıktan bir çizgi cevap verdi, büyücüye çarparak! Bu kez kırmızı-yeşil bir alev tarafından yutulan Raistlin olmuştu.

Crysania bir çığlık attı. Caramon'un kolları arasında çırpınarak kendisini kurtarmaya çalıştı. Fakat kardeşinin sözlerini hatırlayan Caramon kızı sıkıca tutarak onun Raistlin'in yanına gitmesini engelledi.

"Bak!" diye fısıldadı boğuk bir sesle, kızı sıkıca tutarak. "Alevler ona dokunmuyor!"

Ateşin ortasında duran Raistlin ince kollarını daha da yukarı kaldırdı, kara cüppesi sanki korkunç bir fırtınanın içinde duruyormuş gibi savruluyordu. Yine konuştu. Etrafına alevden hiddetli parmaklar yayılarak karanlığı aydınlattı, ıslak otlar arasından ilerledi, suyun üzerinden, sanki suyun üzeri yağla kaplıymış gibi oynaşarak geçti. Raistlin tekerlek şeklindeki engin alevlerin tam göbeğinde duruyordu.

Crysania kıpırdayamıyordu. Daha önce hiç yaşamamış olduğu bir korku ve dehşet kızcağızı felç etmişti. Caramon'a sarılıyordu ama adamın ona verebileceği bir teselli yoktu. Alevler etraflarına yayılırken, ikisi de korku içinde kalmış çocuklar gibi birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Sokaklardan geçen alevler binalara vararak, hepsini birbiri ardı sıra, büyük bir infilakla anında tutuşturmuştu.

Mor, kırmızı, mavi ve yeşil rengiyle büyülü yangın, yukarı doğru alevleniyor, göğü aydınlatıyor, bulutların örttüğü güneşin yerini alıyordu. Tünedikleri ağaç canlı bir meşale halini alan leş kuşları, korkuyla halkalar çiziyordu.

Raistlin yine konuştu, son bir kez. Saf, beyaz bir ışığın patlak vermesiyle alevler gökten aşağı yağarak toplu mezardaki cesetleri yuttu.

Alevlerden çıkan rüzgâr, Crysania'nın etrafında esiyor, kızın kukuletasını başından çıkartıyordu. Isı çok yoğundu; kızın yüzüne çarpıyordu. Duman kızcağızı boğmuş, nefes almasını engelliyordu. Etrafına kıvılcımlar dökülüyor, ayaklarının dibinde alevler oynaşıyordu, sanki o da bu büyük yangının bir parçası olacakmış gibi. Ama hiçbir şey ona dokunmuyordu. Caramon'la birlikte bu ateşin ortasında güven içinde duruyorlardı. Derken Crysania, Raistlin'in
i üzerindeki bakışlarını fark etti.

İçinde durmuş olduğu alevden cehennem içinden, büyücü, kızı çağırıyordu.
Caramon'a doğru büzüşen Crysania'nın nefesi tıkanır gibi oldu.

Yarattığı ateş fırtınasının rüzgârıyla dalgalanan kara cüppesi bedeni etrafında çırpınan Raistlin tekrar kızı çağırdı. Alevlerin merkezinde durmuş ellerini Crysania'ya uzatmıştı.

"Hayır! " diye bağırdı Caramon, kızı sıkı sıkı tutarak. Fakat gözlerini Raistlin'den hiç ayırmayan kız kibarca koca adamın ellerini açarak ileri doğru yürümeye başladı.

"Gel bana Saygıdeğer Kızkardeş!" Raistlin'in yumuşak sesi bütün o kaos içinde kıza ulaşmıştı; kız bu sesi kalbinde duyduğunu biliyordu. "Bana alevlerin içinden geçip gel. Gel de Tanrıların gücünü tat..."

Başbüyücüyü çevrelemiş olan alevli ateşin ısısı kızın ruhunu yakıp kavuruyordu. Kıza, teni kararmış ve porsumuş gibi geliyordu. Saçlarının çıtırdadığını duyuyordu. Nefesi ciğerlerinden emilip alınıyor, ciğerlerini dağlayıp canını acıtıyordu. Ama bir yandan Raistlin'in yumuşak sesi kızı kendisine doğru cezbederken, bir yandan da ateşin ışığı kızı büyülemişti; alevler dans ederek kızı ileri çekiyordu.

"Hayır!" Kız, arkasından Caramon'un haykırışını duyuyordu ama bu ona pek bir şey ifade etmiyordu, sanki kendi kalp atışı gibiydi. Kız alevden perdeye ulaştı. Raistlin elini uzattı ama bir an için kız tereddüt ederek duraksadı.

Adamın eli yandı! Kız elinin pörsümesini, teninin kararıp kömürleşmesini gördü.

"Bana gel Crysania..." diye fısıldadı adamın sesi.

Titreyerek elini uzatan kız, elini aleve soktu. Bir an için insanı dağlayan, kalbini durduran bir ağrı hissetti. Dehşet ve ıstırapla haykırdı, derken Raistlin'in eli kızın elini kavrayarak onu alevden perdeden içeri çekti. Kız istemeden gözlerini kapattı.

Serin bir rüzgâr kızı rahatlatmıştı. Tatlı bir hava soluyordu. Hissettiği tek ısı, büyücünün bedeninden yayılan o ılık, bildik ısıydı. Gözlerini açınca adamın yakınında durduğunu gördü. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı...ve kalbinde ani, keskin bir acı hissetti.

Raistlin'in ince yüzü terle parlıyor, gözleri yanmakta olan cesetlerin saf, beyaz alevlerini yansıtıyor, sık sık soluyordu. Kaybolmuş, etrafındakilerin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yüzünde bir

coşku ifadesi vardı, bir sevinç, bir zafer ifadesi vardı.

"Anlıyorum," dedi Crysania kendi kendine, adamın eline sarılarak. "Anlıyorum. İşte bu yüzden beni sevemez. Hayatta tek bir aşkı var, o da büyüsü. Bu aşk için her şeyi feda eder, bu aşk için her şeyi göze alır!"

Düşünce acı vericiydi ama bu hoş bir melankolisi olan acıydı.

"Bir kez daha," dedi kız kendi kendine, gözleri yaşlarla kararırken, "o bana örnek oluyor. Çok uzun zamandır kendimi bu dünyanın ufak işleri, kendi işlerimle meşgul ettim. O haklı. Şimdi Tanrıların gücünü tadıyorum. Ben de hem onlara...hem de ona layık olmalıyım!"

Raistlin gözlerini kapattı. Ona sarılmış duran Crysania, yaradan akan bir kan gibi büyünün akıp kuruduğunu hissetti. Adamın kolları yanına düştü. Adamı çevreleyen alev topu oynaşarak öldü.

Fısıltı gibi çıkan bir iç çekişle Raistlin, kararmış toprağa, dizleri üzerine çöktü. Yağmur devam ediyordu. Crysania, hâlâ dumanları tüten köyün kömürleşmiş kalıntılarına düşen yağmurun tıslayan sesini duyabiliyordu. Havaya buhar yükseliyor, binaların iskeletleri arasından uçuşuyor, caddeden, kasabanın eski sakinlerinin hayaletleri gibi sürükleniyordu.

Başbüyücünün yanına diz çöken Crysania, adamın kahverengi saçını eliyle geriye itti. Raistlin gözlerini açarak, kıza, onu tanımadan baktı. Ve kız, bu gözlerde derin, ölmeyen bir hüzün gördü: Bu ölümcül, tehlikeli güzellikler diyarına girmeye hak kazanıp girdikten sonra bir kez daha kendisini gri, yağmurla yıkanmış bir dünyada bulan birinin bakışıydı.

Büyücü, kolları iki yana doğru boşalmış, başı öne eğik bir halde olduğu yere yığıldı. Koca adam onlara doğru aceleyle seğirtirken Crysania bakışlarını Caramon'a kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu adam kıza.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı kız. "O nasıl?"

Birlikte Raistlin'in ayağa kalkmasına yardım ettiler. Onların varlıklarından tamamen habersiz gibi görünüyordu. Yorgunluktan sendeleyerek, kardeşine yaslandı.

"Bir şeyi kalmaz. Hep böyle olur." Caramon'un sesi kısıldı; sonra mırıldandı, "Hep böyle olur! Ben neler söylüyorum? Hayatımda böyle bir şey görmedim! Tanrılar adına" -kardeşine korkuyla baktı- "hayatımda böyle bir güç görmedim! Bilmiyordum! Bilmiyordum..."

Kendisini Caramon'un güçlü kollarına bırakan Raistlin ikizine yaslandı. Nefes almaya çalışarak öksürmeye başladı; ayakta duramayacak hale gelecek kadar boğulur gibi oldu. Caramon onu sıkı sıkı tuttu. Ayaklarının dibinde sis ve dumanlar dönüyor, yağmur etraflarına düşüyordu. Oradan,

buradan yanan bir tahtanın çatırtıyla düşüşü, alevler üzerine inen suyun tıslaması duyuluyordu. Öksürük nöbeti geçince Raistlin, başını kaldırdı; gözlerine yaşam ve hatıralar geri gelmişti.

"Crysania," dedi yavaşça, "Bunu yapmanı istedim çünkü bana ve gücüme kesin olarak inanmanı istiyordum. Eğer maceramızda başarılı olursak Saygıdeğer Kızkardeş, o zaman Kapı'dan geçerek, gözlerimiz açık olarak Cehennem'de yürüyeceğiz: Orası hayal bile edilemeyecek dehşetlerin olduğu yerdir."

Adamın pırıltılı gözleri tarafından büyüyle hapsedilen kız kendine hakim olamadan titremeye başlamıştı.

"Güçlü olmalısın Saygıdeğer Kızkardeş," diye devam etti azimle. "Seni bu yolculuğa çıkartmamın nedeni de buydu. Ben kendi sınavlarımı verdim. Sen de kendininkileri vermeliydin. İstar'da rüzgâr ve suyun sınavıyla karşılaştın. Kule'de karanlık sınavından geçtin; şimdi de ateş sınavına dayandın. Ama seni bir sınav daha bekliyor Crysania! Bir tane daha; hepimiz gibi senin de buna hazırlıklı olman gerek."

Gözleri yorgunlukla kapandı, sendeledi.Caramon, yüzü ciddileşen ve aniden bitkinlesin ikizini yakalayarak, kucağına aldı ve onları beklemekte olan atlara doğru taşıdı.

Crysania da hızla arkalarından gidiyordu; endişe yüklü bakışları Raistlin'den hiç ayrılmıyordu. Zayıflığına rağmen yüzünde yüce bir huzur ve coşku vardı.

"Nesi var?" diye sordu kız.

"Uyuyor," dedi Caramon, sesi derin ve sertti; kızın tahmin edemediği bir duygusunu gizliyordu. Atların yanına varınca Crysania bir an için geri döndü.

Köyün kömürleşmiş kalıntıları arasından dumanlar tütüyordu. Binaların iskeletleri bembeyaz kül yığınlarına dönüşmüş, ağaçlardan ise, göklere yükselen duman dallarından başka bir şey kalmamıştı. O seyrederken, yağmur külleri dövüyor, çamur yapıp bunları yıkayıp götürüyordu. Sis parçalanmış, duman da fırtına rüzgârları tarafından süpürülüp gitmişti.

Köy, sanki hiç var olmamışçasına yok olmuştu.

Titreyen Crysania pelerinine sıkıca sarılarak, Raistlin'i eyerine yerleştirmekte olan Caramon'a döndü; Caramon atının üzerinde durabilecek bir hale gelmesi için uyandırmak amacıyla Raistlin'i sarsıyordu.

"Caramon," dedi Crysania, savaşçı yardım etmek için kızın yanına gelince. "Raistlin ne demek istedi, 'başka bir sınav' ile yani. Bunu söylediği zaman senin yüzündeki ifadeyi gördüm. Sen biliyorsun, değil mi? Sen anlıyorsun öyle değil mi?"

Caramon hemen cevap vermedi. Yanlarında Raistlin, eyeri üzerinde dermansız bir halde sallanıyordu. Sonunda başı önüne düşen büyücü bir kez daha uykuya daldı. Crysania'ya yardım ettikten sonra Caramon kendi atına doğru yürüyerek, atına bindi. Sonra uzanarak dizginleri uyuklamakta olan kardeşinin halsiz ellerinden aldı. Yağmur altında dağa tırmandılar; Caramon bir kez bile dönüp arkasına, köye bakmadı.

Sessizlik içinde atları patikadan yönlendirdi. Yanında Raistlin binek hayvanının boynuna bırakmıştı kendisini. Caramon kardeşini sert ama kibar bir elle sarstı.

"Caramon?" diye seslendi Crysania yavaşça dağın tepesine vardıklarında.

Savaşçı, Crysania'ya bakmak için döndü. Sonra içini çekerek bakışlarını uzağa, güneye Thorbardin'e doğru çevirdi. Fırtına bulutları ufuk üzerinde tüm yoğunluğu ve karalığıyla birikmişti.

"Huma'nın Karanlıklar Kraliçesi ile karşılaşmadan önce Tanrılar tarafından sınandığı, eski bir efsanede anlatılır. Rüzgâr, ateş ve su sınavlarından geçmiştir. Son sınavı ise," dedi Caramon, yavaşça, "kan sınavıydı."

Huma'nın Şarkısı

Kül ve kan arasından, ejderhaların hasadından,

Geçti Huma, Gümüş Ejderha'nın hayaliyle avunup,

Hep var olan Geyik, önünde bir işaret. Sonunda liman, doğuda çok uzaklarda bir tapınak Doğunun bittiği yerde duran. Burada belirdi Paladine Yıldızlar ve ihtişamdan oluşan bir göl içinde anlattı;

Sınavların en korkuncunun Huma'ya nasip olduğunu.

Çünkü Paladine gönlün, Yanıp tutuşmanın yuvası olduğunu biliyordu, Biliyordu sonsuza kadar güneşe doğru yolculuk edip, Hiçbir zaman Olamayacağımız şey olacağımızı.

UlXJfTAP
Kumdaki Ayak izleri...

Ağaçların dallarındaki son yapraklar düşer, kışın dondurucu eli, toprağı sıkı sıkı kavrarken Fistandantilus'un Ordusu da güneye ilerleyerek Caergoth'a varmıştı.

Yeni Deniz'in kıyıları orduyu durdurmuştu. Fakat denizi geçmesi gerektiğini bilen Caramon, hazırlıklarına çok önceden başlamıştı. Ordunun ana bölümünün kumandasını kardeşine ve altındaki kumandanlara veren Caramon, en iyi eğitim almış adamlarından bir grubu Yeni Deniz'e doğru götürmüştü. Yanında, orduya katılmış olan demirciler, ahşap ustaları ve marangozlar da vardı.

Caramon garnizonunu Caergoth şehrine kurmuştu. Bu ünlü liman şehrini bütün hayatı boyunca duymuştu; eski hayatı boyunca. Af et'ten üç yüz yıl sonra burası gelişmiş, kalabalık bir liman kenti olacaktı. Ama şimdi, ateş dağı Krynn'e çarptıktan yüz yıl sonra, Caergoth karışıklık içinde bir kasabaydı. Bir zamanlar Solamniya Bozkırlarının ortasında küçük bir çiftçi kasabası olan Caergoth hâlâ, denizin kapı eşiklerinde aniden belirmesi sorunuyla uğraşıyordu.

Kasabının, dik uçurumlardan tehlikeli bir düşüşle aşağıdaki kumsallara varan yollarının -aniden- bittiği yerdeki kışlasından bakan Caramon -benzemese de- Tarsis'i hatırlamıştı. Afet, o şehri de denizinden kopartmış, teknelerini kumlar üzerinde ölüp karaya vuran deniz kuşları gibi bırakmışken, burada Caergoth'da, Yeni Deniz bir zamanlar ekili olan arazileri kucaklıyordu.

Caramon özlemle Tarsis'te karaya vurmuş olan o gemileri düşündü. Burada, Caergoth'da da birkaç tekne vardı ama onun ihtiyaçlarına cevap verecek kadar değil. Her çeşit deniz taşıtını almaları veya el koymaları için -eğer mümkünse mürettebatlarıyla birlikte- adamlarını sahil boyunca, her iki yöne doğru yüzlerce mil yollamıştı. Bu tekneleri, demirci ve zanaatkarların Schallsea Boğa-zı'ndan Abanasinya'ya yapılacak kısa yolculukta mümkün olduğu kadar çok yük taşıyacak biçimde değiştirdikleri Caergoth'a getirmişlerdi.

Caramon her gün cüce ordularının gelişimi hakkında raporlar alıyordu: Pax Tharkas'ın nasıl güçlendirildiği; nasıl cücelerin köle (lağım cüceleri) gücüne baş vurarak gece gündüz madenleri ve çe-

lik ocaklarını çalıştırarak silah ve zırh yaptıkları; bunların nasıl Thorbardin'e, arabalarla götürülüp dağın içine alındıkları gibi.

Aynı zamanda tepe cüceleri ve Bozkırlı ajanlarından da haberler alıyordu. Hayatta kalabilmek ve birlikte savaşmak için kan davalarını bir yana bırakan kabilelerin, Abanasinya'da bir araya gelişi hakkında bilgiler almıştı. Tepe cücelerinin hazırlıkları hakkında da bilgiler almıştı, onlar da silah yapıyorlar, kuzenleri dağ cüceleri gibi aynı lağım cücelerini köle işçi olarak kullanıyorlardı.

Hatta Qualinesti'deki elflere, kibarca yaklaşma girişimlerinde bulunmuştu. Bu, Caramon'a bir garip gelmişti çünkü haber yolladığı adam, -sadece birkaç hafta önce- Caramon'un kendi zamanında ölmüş olan Güneşlerin Sözcüsü Solostaran'dan başkası değildi. Onun elfleri savaşa çekme girişimlerini duyan ve cevaplarının ne olabileceğini gayet iyi tahmin eden Raistlin alay etmişti. Gerçi baş-büyücü de gizliden gizliye ümit beslemiyor değildi; gecenin karanlık saatlerinde bu kez bazı şeylerin değişebilecek olmasını o da1! umut ediyordu...

Değişmedi.

Caramon'un adamları Solostaran ile konuşma fırsatı bulama-1 mıştı bile. Daha atlarından aşağıya inemeden, havada oklar vızü-j dayarak toprağa saplanmış, her adamın çevresinde ölümcül bireri halka oluşturmuştu. Toz ağacı ormanına bakan adamlar gerçekten! de okları yaylarına takılmış hazır bekleyen yüzlerce okçu görmüş- j lerdi. Hiç konuşulmamıştı. Haberciler, cevap olarak bir elf oku alıp 1 Caramon'a geri dönmüştü.

Savaşın kendisi de Caramon'a bir garip gelmeye başlamıştı. Ra-J istlin ve Crysania'mn tartışmalarından duyduklarını bir araya ge-J tirdiğinde, aniden yaptığı her şeyin, aslında daha önceden yapılmış! olduğunu fark etmişti. Bu düşünce neredeyse ona da, kardeşine ol-j düğü kadar bir karabasan gibi gelmeye başlamıştı; gerçi onun ne deni tamamen farklıydı.

"Sanki İstar'da boynumda taşıdığım o demir halka yeniden boy-1] numa takılmış gibi geliyor," diye mırıldandı Caramon kendi kendi-,1 ne, Caergoth'da garnizon olarak kullandığı handa bir gece oturur-J ken. "Yine bir köle oldum, aynı o zamandaki gibi. Ama bu kez da-*; ha kötü çünkü -köle olduğum zaman bile- en azından o gün nefes alıp almama özgürlüğüne sahiptim. Yani ölmek istesem, kendi kılı-1 cimin üzerine düşüp ölebilirdim! Ama şimdi, belli ki bana böyle bil seçim hakkı bile tanınmıyor."

Bu Caramon için garip ve dehşet verici bir kavramdı; geceler boyu düşündüğü ve anlayamadığını bildiği bir kavram. Bunu kardeşiyle konuşmak isterdi ama Raistlin, orduyla birlikte iç kısımda-jci

kamptaydı; birlikte olsalardı bile Caramon kardeşinin bu konuyu tartışmayı reddedeceğinden emindi.

Bu zaman zarfında Raistlin, gücünü günden güne arttırıyordu. Ölmüş köyü, büyük bir cenaze ateşiyle yok eden büyüsünden sonra başbüyücü neredeyse iki gün ölü gibi yatmıştı. Ateşli uykusundan uyandığında acıktığını söylemişti. Bunu izleyen birkaç gün boyunca aylardır yiyemediği kadar çok katı yiyecek tüketmişti. Öksürüğü geçmişti. Hızla gücünü geri kazanmış ve etlenmişti.

Ama hâlâ kâbusları ona işkence ediyordu, en güçlü uyku iksirleri bile bu kâbusları uzaklaştıramıyordu. Raistlin gece gündüz bu sorunu üzerinde kafa patlatıyordu. Fistandantilus'un ölümcül hatasını bir anlayabilse, onu düzeltebilirdi!

Aklına çılgın planlar geliyordu. Hatta başbüyücü, araştırma yapmak için kendi zamanına bir yolculuk yapma düşüncesiyle bile oynuyordu ama aklına gelen bu fikirden hemen vazgeçmişti. Eğer bir köyü ateşe vermek onu iki gün yatağa düşürüyorsa, zaman yolculuğu büyüsü daha da yorucu olabilirdi. Normal zamanda iyileşmek için sadece bir iki gün geçecek olsa bile, geçmiş zamanda çok uzun bir zaman uçup gidebilirdi. Sonuç olarak, geri dönebilse bile, Karanlıklar Kraliçesi ile dövüşmek için ihtiyacı olan gücü bulamazdı.

Ve tam o anlarda, tam umutsuzluğa yenik düşecekken, yanıt geldi...

Böfüm t aistlin çadırın kapısındaki perdeyi kaldırarak dışarı çıktı. Nöbetteki muhafız irkilerek, huzursuzca kıpırdandı. Başbüyücünün ortaya çıkması, her zaman insanların, hatta kendi hizmetindeki muhafızların dahi sinirlerini geriyordu. Onun yaklaştığını duyan kimse olmamıştı daha. Sanki, havadan peydahlanıveriyordu. Varlığının ilk belirtisi çıplak bir kola değen yakıcı parmaklar veya fısıltı halinde çıkan yumuşak sözler ya da kara cüppenin hışırtısı oluyordu.

Kimse garip bir şey olduğunu görmemiş olsa bile, büyücünün çadırına merak ve korkuyla bakılırdı. Birçok kişi de -özellikle çocuklar- tabiidir ki başbüyücünün denetiminden çıkıp kamp içinde dört dönerek, sonunda onlar, bir parça zencefilli ekmekle ehlileşti-rinceye kadar önüne gelen her şeyi yutan korkunç bir canavar görme umuduyla bakardı.

Ama öyle bir şey olmadı. Başbüyücü dikkatle gücünü geliştirip, korudu. Bu gece farklı olacak, diye düşündü Raistlin içini çekip kaşlarını çatarak. Ama bunun bir çaresi yoktu.

"Muhafız," diye mırıldandı.

"Bu...buyur e...efendim?" diye kekeledi muhafız eli ayağı birbirine dolanarak. Başbüyücü, bir muhafızla konuşması bir yana insanlarla çok az konuşurdu.

"Lady Crysania nerede?"

Cadının, bildiği kadarıyla, Komutan Caramon'un çadırına çekilmiş olduğunu bildirirken, muhafız dudaklarının alayla kıvrılmasına mani olamamıştı.

"Birini yollayayım mı efendim?" diye, öylesine aşikâr bir gönülsüzlükle sordu ki Raistlin'e, büyücü, her ne kadar kara kukuletasının gölgesine gizlenmiş olsa da tebessümüne engel olamadı.

"Hayır," diye cevap verdi Raistlin, sanki bu haber kendisini çok memnun etmiş gibi başını sallayarak. "Ya kardeşim, ondan bir haber aldınız mı? Ne zaman dönmesi bekleniyor?"

"Komutan Caramon yarın geleceğine dair haber yollamış efendim," diye devam etti muhafız, şaşırmış bir tonda; büyücünün bunu zaten biliyor olduğundan emindi çünkü. "Burada hem onun gelişini, hem de erzak konvoyunun bize yetişmesini beklememiz gerekiyor. İlk arabanın bu akşamüstü gelmesi bekleniyor,efendim." Muhafızın aklına aniden bir şey gelmişti. "E...eğer bu emirlerin değişmesini düşünüyorsunuz efendim, Muhafız Komutam'm çağırmam gerek..."

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok," diye cevap verdi Raistlin ikna edercesine. "Bu gece...ne bir insan, ne bir olay tarafından... rahatsız edilmeyeceğimden emin olmaya çalışıyordum o kadar. Anladın değil mi, şey ...neydi senin adın?"

"M...micheal beyefendi hazretleri," diye cevap verdi muhafız. "Tabii ki efendim. Eğer emriniz buysa, baş üstüne efendim."

"Güzel," dedi Raistlin. Başbüyücü bir an için sessizleşerek soğuk ama Lunitari ve yıldızların ışığıyla parlak olan geceye doğru baktı. Küçülmekte olan Solinari, gökyüzünde gümüş bir çizgiden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Raistlin'in gözlerinde, sadece kendisinin görebildiği ay daha büyük bir anlam ifade ediyordu. Kara ay Nuitari dolunay halindeydi: Yıldızların ortasında karanlık bir delik.

Raistlin, muhafıza doğru bir adım daha attı. Kukuletasını başından hafifçe sıyırarak, kızıl ayın ışıklarının gözlerine yansımasına sağladı. İrkilen muhafız gayri ihtiyari geriye doğru bir adım attı ama bir Solamniya Şövalyesi olarak almış olduğu katı eğitim, kendisine hakim olmasına neden olmuştu.

Raistlin, adamın bedenin gerildiğini hissetti. Bu tepkiyi fark ederek yeniden gülümsedi. İnce elini kaldırarak muhafızın zırhlı göğsüne koydu.

209

"Kimse, ne pahasına olursa olsun benim çadırıma girmemeli/' diye tekrarladı büyücü, etkili kullanmasını son derece iyi bildiği yumuşak, ıslık gibi çıkan bir sesle. "Her ne olursa olsun! Hiç kimse: Lady Crysania, kardeşim, sen...hiç kimse!"

"A...anlıyorum efendim," diye kekeledi Michael.

"Bu gece garip şeyler duyup görebilirsin," diye devam etti Ra-istlin, gözleri muhafızı o büyüleyici bakışıyla hapsetmişti. "Duyduklarını ve gördüklerini duymamazlığa gel. Bu çadıra giren herkes hem kendi...hem de benim hayatımı tehlikeye atar!"

"E...Evet efendim!" dedi Michael, yutkunarak. Hava bir güz gecesi için aşırı soğuk olduğu halde yüzünden bir ter damlası yuvarlanıp düştü.

"Sen bir Solamniya Şövalyesi misin, ya da Şövalyesi miydin?" diye sordu Raistlin aniden.

Michael rahatsız olmuş gibiydi, bakışlarında bir tereddüt vardu, Ağzım açtı ama Raistlin başını salladı. "Boş ver. Bana bir şey anlat- ^ mak zorunda değilsin. Bıyıklarını tıraş etmiş olmana rağmen bunu yüzünden okuyabiliyorum. Bir zamanlar bir Şövalye tanıyordum da. O yüzden, istediğim şeyleri yapacağına dair bana Emir ve Kurallar adına yemin et."

"Emir ve...Kurallar adına ant içerim..." diye fısıldadı Michael.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan büyücü, başıyla onaylayarak tekrar çadırına girmek için döndü. Sadece kendi yansımasını gördüğü o gözlerden kurtulmuş olduğuna memnun olan Michael ağır, yün pelerini altında titreyerek nöbet yerine döndü. Gerçi son anda cüppesi etrafında kıpırdayarak hışırdayan Raistlin duraksamıştı.

"Şövalye," diye fısıldadı.

Michael döndü.

"Eğer bu çadıra girecek olan," dedi büyücü kibar, hoş bir sesle, "ve büyü yaparken beni rahatsız edecek olan olursa ve -eğer ben hayatta kalırsam-, seni bağışlamamın tek şartı, soğuk cesedini yerde görmemdir. Başarısızlığın için kabul edebileceğim tek gerekçe budur."

"Baş üstüne efendim!" dedi Michael daha sertçe, gerçi sesini alçak tutuyordu. "Esi Sularas oth Mithas. Şerefim Hayatımdır."

"Öyle." Raistlin omuzlarını silkti. "Genellikle öyle olur."

Başbüyücü yeniden çadırına girerek Michael'ı, arkasındaki çadırda yeni -Tanrılar bilir- ne olacaksa, onu bekler durumda karanlıkta bıraktı. Adamcağız kuzeni Garic'in de burada olup, bu garip

ve tehlikeli görevi onunla paylaşmasını diledi. Fakat Garic, Cara-mon'un yanındaydı. Kamburunu iyice çıkartıp, pelerinine sarılan ivlichael, özlemle kampa doğru baktı. Kamp ateşlerinden, baharatlı şarap, dostluk ve kahkaha sesleri geliyordu. Burada ise her şey yoğun, kırmızı tonlu yıldız ışığının aydınlattığı bir karanlığa bürünmüştü. Michael'in duyabildiği tek ses, denetleyemediği titremesinden dolayı zırhının çıkarttığı tıngırtıydı.

Çadırın içinde ilerleyen Raistlin, yatağının yanında duran tahta ve büyük bir sandığın yanında durdu. Büyülü rünlerin oyulmuş olduğu sandık Raistlin'in, kendisinden başka kimsenin dokunmasına izin vermediği -Büyücülük Asası dışında- yegâne eşyasıydı. Kimsenin de zaten bunlara dokunmak gibi bir isteği yoktu. Sandığı yanlışlıkla kaldırmaya çalışan bir muhafızın anlattıklarından sonra özellikle.

Raistlin tek bir söz söylememiş, nefesi kesilir gibi olan muhafız bunu elinden düşürürken seyretmekle yetinmişti.

O gece, ateşin etrafında, diğer muhafız arkadaşlarına, sandığın dokunulduğunda yakan bir soğuğu olduğunu söylemişti, muhafız. Sadece bu kadarla kalsa iyi, bir de üzerine o kadar büyük bir korku hissi çökmüştü ki çıldırmadığına şaşıyordu.

O zamandan beri sandığı sadece Raistlin taşıyordu, gerçi bunu nasıl yapabildiğini bilen yoktu. Sandık her zaman çadırında bulunurdu ama kimse bu sandığın atlara nasıl yüklenmiş olduğunu hatırlamıyordu.

Sandığın kapağım açan Raistlin soğukkanlılıkla içindekileri inceledi: Gece mavisi ciltli büyü kitapları, büyü malzemesi dolu kavanozlar, şişeler ve keseler, kendi kara kaplı büyükitapları, birkaç parşömen rulosu ile en altta katlanmış birkaç kara cüppe. Daha basit büyücülerin

sandıklarında bulunan cinsten büyülü yüzükler veya süsler yoktu. Raistlin bunların, zayıf büyücülere layık olduğunu söylüyordu.

Bakışları; tesadüfen sandığın içine bakan birinin bu kadar müstesna değeri olan eşyalar arasında görmekten durup hayrete düşeceği, yıpranmış ince bir kitap da dahil olmak üzere, hızla bütün eşyaları taradı. Sözü geçen kitabın -alıcıların dikkatini çekmesi için gösterişli harflerle yazılmış- adı Hayrete Düşürmek ve Eğlendirmek için Tasarlanmış El-Çabukluğu Teknikleri idi! Bunun altında da Arkadaşlarınızı Hayretler İçinde Bırakın! Safları Kandırın! yazıyordu. Kitap

belki de daha kalındı ama çok zaman önce genç, hevesli ve sevgi dolu eller tarafından yıpratılıp gitmişti.

Bakışları bu kitap üzerinden geçerken, o anda bile, geçmişi hatırlayarak hafifçe tebessüm eden Raistlin cüppelere doğru uzanarak, aralarından küçük bir kutuyu çekip çıkarttı. Bu kutu da üzerine kazınmış rünlerle korunuyordu. Bu rünlerin etkilerini geçersiz kılmak için büyülü sözler mırıldanan büyücü büyük bir saygıyla kutuyu açtı. İçinde tek bir şey vardı: Süslü, gümüş bir kaide. Raistlin dikkatle bu kaideyi alarak ayağa kalktı ve çadırın ortasına yerleştirilmiş olan masaya gitti.

Bir sandalyeye yerleşen büyücü elini cüppesindeki gizli ceplerden birine sokup, minik kristal bir nesne çıkarttı. İçinde renkler dönen nesle ilk bakışta bir çocuğun misketinden başka bir şeye benzemiyordu. Ama bu nesneye daha yakından bakan biri içeride hap-solmuş renklerin canlı olduğunu görürdü. Renkler durmadan hareket ediyor, yer değiştiriyordu; sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi.

Raistlin misketi kaidenin üzerine koydu. Kaidenin üzerinde çok komik duruyordu, misket kaide için çok küçüktü. Sonra aniden, her zamanki gibi, tam gelmeye başladı. Misket büyümüş, kaide çekmişti...ya da belki Raistlin küçülüvermişti, çünkü artık kendisini komik bulan Raistlin'di.

Bu bildik bir histi ve buna alışmıştı; çünkü ejderha küresinin -bu parıldayan, dönen renkli kristal küre bir ejderha küresiydi- kendisini kullananı, her zaman uygunsuz bir duruma düşürmeye çalışma eğilimi vardı. Fakat uzun zaman önce (yo!, gelecekte bir zamanda) Raistlin ejderha küresine hükmetmeyi başarmıştı. Kürenin içinde sakin olan ejderha türünün özünü denetimi altına almayı öğrenmişti.

Bedenini gevşeten Raistlin, gözlerini kapatarak kendisini büyüsüne verdi. Uzanarak parmaklarını ejderha küresinin soğuk kristaline koyup kadim sözleri söyledi.

Ast bilak moiparalan/Suh akvlar tatangusar.

Kürenin soğuğu parmaklarına yayılarak kemiklerinin, iliklerinin ağrımasına neden oldu. Dişlerini sıkan Raistlin sözleri tekrarladı.

Ast bilak moiparalan/Suh akvlar tatangusar.

Kürenin dönüp duran renkleri tembel dönüşlerini bırakarak deliler gibi dönmeye başladılar. Raistlin baş döndüren girdabın ortasına bakıyor, üzerine çöken baş dönmesi hissiyle savaşarak ellerini

slkı sıkı kürenin üzerinde tutuyordu.

Yavaşça, kelimeleri bir kez daha fısıldadı.

Renkler dönmeyi kesti, tam ortasında bir ışık parladı. Raistlin önce gözlerini kırpıştırdı, sonra kaşlarını çattı. Işık ne beyaz, ne de siyah, hem bütün renkler, hem de hiçbiri olmalıydı yani küre içindeki ejderhaların özünü bir araya getiren iyi, kötü ve tarafsızı sembolize etmeliydi. Daima, küreye ilk bakıp, onu denetimi altına almaya çalıştığından beri böyle olmuştu.

Ama şimdi gördüğü ışık, daha önce görmüş olduğuna çok benzese de, sanki karanlık gölgelerle çevrelenmişti. Işığa daha yakından, soğukkanlılıkla, hayal gücünün yaratacağı her türlü görüntüyü aklından uzaklaştırarak, baktı. Kaşları daha da çatıldı. Kenarlarda oynaşan gölgeler vardı...kanatların...gölgeleri!

Işığın içinden iki el uzandı. Raistlin bu elleri yakalayınca nefesi kesilir gibi oldu.

Eller ona öyle bir asılmıştı ki, tamamen hazırlıksız olan Raistlin neredeyse denetimini yitirecekti. Ancak, gölgeli ışık içinden çıkan eller tarafından kürenin içine çekildiğini hissettiği zaman kendi irade gücünü kullanarak elleri kendisine doğru çekti.

"Bunun anlamı nedir?" diye bilmek istedi Raistlin sertçe. "Neden bana meydan okuyorsun? Çok uzun zaman önce senin efendin olmuştum."

O çağırıyor...O çağırıyor ve bizim ona uymamız gerek!

"Kimin kimi çağırdığı benden daha mı önemli?" diye sordu Raistlin alayla, gerçi aniden kanı, kürenin temasından da daha fazla buz kesmişti.

Kraliçemiz! Onun sesini duyuyoruz, rüyalarımızda hareket edip uykumuzu rahatsız edişini hissediyoruz. Gel efendimiz, seni alacağız! Çabuk gel!

"Kraliçe!" Raistlin gayri ihtiyari, kendisini tutamadan titredi. Onun zayıfladığını hisseden eller, onu bir kez daha çekmeye başladı. Hiddetlenen Raistlin ellerini bir kez daha kuvvetle çekip, en az küredeki renkler gibi delice dönmekte olan düşüncelerini toparlamak için durdu.

Kraliçe! Tabii ya, o da bunu önceden görmüş olmalıydı. O da -kısmen de olsa- dünyaya girmişti ve şimdi de kötü ejderhalar arasında dolanıyordu. Solamniya Şövalyesi Huma'nın fedakârlığıyla ejderhalar, hem iyi, hem kötü ejderhalar derin ve gizli yerlerde uykuya dalmışlardı.

213

İyi ejderhaların uykusunu bölmeyen Karanlık Kraliçe, Beş Başh Ejderha Takhisis kötü ejderhaları uyandırıp, dünyayı denetimi altına almak için savaşırken, onları da kendi amacı için bir araya topluyordu.

Bütün ejderhaların -iyi, kötü ve tarafsız- özünden meydana gelmiş olsa bile ejderha küresi tabiidir ki Kraliçe'nin emirlerine güçlü bir tepki verecekti; özellikle -o an için- efendisinin doğası tarafından etkilenen kötü tarafı baskın olduğundan.

O gördüğüm gölgeler ejderhaların kanatları mı, yoksa kendi ruhumun gölgeleri mi? diye meraklandı Raistlin küreye bakarken.

Ama düşünme lüksüne sahip değildi. Bütün bu düşünceler aklından o kadar büyük bir hızla geçiyordu ki, nefes alıp verinceye kadar başbüyücü içinde bulunduğu büyük tehlikeyi kavradı. Bir an için bile kontrolünü kaybetse Takhisis ona sahip olacaktı.

"Hayır Kraliçem," diye mırıldandı, kürenin içindeki ellere daha da sıkıca sarılarak. "Hayır, bu, o kadar kolay olmayacak."

Küreye yavaşça ama sertçe konuştu, "Hâlâ senin efendinim. Seni Silvanesti ile deli elf kralı Lorac'tan kurtaran bendim. Seni İs-tar'ın Kan Denizi'nden sağ salim geçiren bendim. Ben, Rai..." Tereddüt etti, ağzına gelen ani acı tadı yutkunarak, sıktığı dişleri ara-sından,"Ben...Fistandantilus: Geçmiş ve Şimdiki Zamanın Efendisi; ve sana bana itaat etmeni emrediyorum!"

Kürenin ışığı söndü. Raistlin tutmakta olduğu ellerin titreyip, elinden kayıp gitmeye başladığını hissetti. Her yanını hiddet ve korku kapladı ama bu hisleri hızla bastırarak elleri sıkı sıkı tutmaya devam etti.Titreme geçti, eller gevşedi.

İtaat ediyoruz Efendimiz.

Raistlin rahat bir nefes almayı bile göze alamadı.

"Pekâlâ," dedi sesini, uslandırmaya çalıştığı çocuğuyla (ama ne yaramaz çocuk diye düşündü kendi kendine!) konuşan bir baba gibi sert tutmaya çalışarak. Soğuk bir edayla devam etti, "Palant-has'daki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki çırağımla irtibat kurmam gerek. Emirlerime kulak ver. Sesimi zamanın enginliği içinden taşı. Sesimi Dalamar'a götür."

Sözleri söyle efendimiz. Kendi kalp atışlarını duyduğu gibi duyacak sesinizi; siz de onun cevabını aynı şekilde duyacaksınız.

Raistlin başıyla onayladı...

214

Böfüm 2

alamar büyü kitabını kapatarak hüsranla yumruklarını sıktı. Her şeyi doğru yaptığına, kelimeleri gerektiği şekilde söylediğine, sözleri yazılmış olduğu sayıda tekrarladığına emindi. Gereken her şeyi yerine getirmişti. Raist-lin'in bu büyüyü yapışını yüzlerce kez görmüştü.Yine de o, yapamıyordu.

Başını yorgun bir edayla elleri arasına alarak gözlerini kapatıp Shalafi 'sini hatırlamaya çalıştı; Raistlin'in yumuşak sesini aklında canlandırarak kesin tonu ve ritmi, yanlış yapıyor olabileceği her hangi bir hareketi hatırlamaya çalıştı.

Bir işe yaramamıştı. Her şey aynıya benziyordu! Eh, diye düşündü Dalamar yorgun bir iç çekerek, o dönünceye kadar beklemem icap edecek.

Ayağa kalkan kara elf, bir büyü sözcüğü söyledi ve Raistlin'in kütüphanesindeki masasında durmakta olan kristal küreden yayılan sürekli ışık büyüsü göz kırpıştırarak sona erdi. Mangalda ateş yanmıyordu. Palanthas'taki baharın son gecelerine rastlayan gece ılık ve hoştu. Dalamar, pencereyi bile biraz aralık bırakmayı göze almıştı.

Raistlin en iyi zamanlarında bile netameli bir sıhhate sahipti. Temiz havadan nefret eder, gül, baharat ve rutubet kokan ılık havada

215

oturmayı yeğlerdi. Genellikle Dalamar bunu pek umursamazdı. Ama bazen, özellikle baharda elf ruhunun, sonsuza kadar terk etmiş olduğu orman yurdunu özlediği zamanlar olurdu.

Pencerenin yanında durmuş, Shoikan Korusu'nun dehşetinin dahi Kule'ye erişmesine engel olamadığı, tazelenmiş yaşamın kokusunu ciğerlerine çeken Dalamar bir an, Silvanesti'yi düşündü.

Kara bir elf...ışıktan ayrılmış biri. Dalamar'ın halkı öyleydi. Alt seviyeden ve mevkiden elflere mistik sanatların yasak olduğu toplumda, onun, hiçbir elfin çekinmeden bakmaya bile cesaret edemeyeceği Kara Cüppeyi giydiği anlaşıldığında, elf lordları, Dalamar'ın ellerini, ayaklarını ve gözlerini bağlayıp, ağzını tıkamışlardı. Sonra onu bir yük arabasına atıp, ülkelerinin sınırlarına kadar götürülmüşlerdi.

Hiçbir şey göremeyen Dalamar'ın Silvanesti hakkındaki son anıları toz ağaçlarının, açan çiçeklerin ve verimli toprakların kokuşuydu. O zamanın da bahar olduğunu hatırladı.

İstese geri dönebilir miydi? Dönmek için bunları bırakır mıydı? Hüzün veya pişmanlık duyuyor muydu? Gayri ihtiyari Dalamar" in eli göğsüne gitti. Kara cüppenin altında, göğsündeki yarayı hissedebiliyordu. Raistlin'in elleri ona dokunup, teninde yanan beş delik açtığından bu yana bir hafta geçmesine rağmen yaralar hâlâ iyileşmemişti. Dalamar acı bir katiyetle, bunların geçmeyeceğini de biliyordu.

Hayatının geri kalan kısmında, her zaman bunların acısını duyacaktı. Ne zaman çıplak dursa, onları, o yaraların, hiçbir derinin kapatamayacağı irinli kabuklarını görecekti. Shalafi 'sine karşı gösterdiği vefasızlığın cezasını böyle ödemişti.

Tarikatlarının başı, Wayreth'teki Yüce Büyücülük Kulesinin efendisi -ve aslında kara elfin, tarihleri boyunca hiçbir ölümlüden Raistlin'den korktukları kadar korkmayan ve ondan rahatsız olmayan Büyücüler Tarikatı'mn bir ajanı olduğuna göre, bir yerde Dalamar'ın da efendisi olan- Ulu Par-Salian'a da söylemiş olduğu gibi: Bunu hak etmişti.

Bu tehlikeli yerinden ayrılır mıydı? Yurduna, Silvanesti'ye geri döner miydi?

Shalafi"si Raistlin gibi Dalamar da neşesiz, alaycı bir tebessümle pencereden dışarı bakıyordu. Dalamar'ın bakışları neredeyse isteksizce huzur dolu, yıldızlarla aydınlanmış gece göğünden ayrılıp yeniden içeri, kütüphanenin duvarlarını kaplayan sıra sıra gece

nıavisi ciltli büyükitaplarına gitti.Gözünde yine, Raistlin'in çırağı olarak tanık olma ayrıcalığına eriştiği o harika, korkunç, güzel sahneler geldi. Ruhunun içinde gücün kıpırdadığını hissetti; bu acısını bastıran bir zevkti.

Hayır, hiçbir zaman dönmezdi. Hiçbir zaman ayrılmazdı...

Dalamar'ın düşünceleri gümüş çıngırağın sesiyle kesilmişti. Çıngırak tek, tatlı, alçak bir sesle çınlamıştı. Fakat Kule içindeki tüm canlılar (ve ölüler) üzerinde, havayı paramparça eden bir gong etkisi bırakmıştı. Birisi içeri girmeye çalışıyordu! Birisi tehlikeli Shoikan Korusu'ndan geçmeyi başarmış, Kule'nin kapısına kadar dayanmıştı!

Aklına hemen Par-Salian gelen Dalamar, aniden kapısının eşiğinde duran güçlü, beyaz cüppeli büyücüyü, istemese de gözünde canlandırıvermişti. Aynı zamanda, aklına daha birkaç gece önce Di-van'a söylemiş olduğu sözler de gelmişti: "Eğer o yokken Kule'ye girmeye kalkanınız olursa, sizi öldürürüm."

Birkaç büyü sözüyle Dalamar kütüphanede yok olarak, göz açıp kapayıncaya kadar Kule'nin girişinde belirivermişti.

Ama karşılaştığı gözleri şimşekler çakan büyücülerin meclisi değildi. Ejderha pullarından mavi bir zırh giymiş, korkunç bir boynuzlu Ejderha Yüceefendisi maskesi takan bir suretti. Bu suret eldivenli elinde, kara bir mücevher tutuyordu -bunun bir gecetaşı olduğunu gördü Dalamar- ve bu suretin arkasında, korkunç bir gücün -ölüm şövalyesinin- varlığını göremese de hissedebiliyordu.

Ejderha Yüceefendisi, Kule'nin Muhafızlarının birkaçını kendisinden uzak tutmak için mücevheri kullanıyordu; muhafızların canlı kana susamış soluk çehreleri, gecetaşının karanlık ışığında görülebiliyordu. Dalamar, Yüceefendi'nin yüzünü, maskenin altından göremese de, kadının hiddetinin ısısını hissedebiliyordu.

"Lord Kitiara," dedi Dalamar ağırbaşlılıkla eğilerek. "Bu kaba karşılamayı mazur görünüz. Eğer geldiğinizi bize haber vermiş olsaydınız..."

Başlığına asılarak çıkartan Kitiara, Dalamar'a, ona ister istemez Shalafi 'si ile olan akrabalığını hatırlatan soğuk, kahve rengi gözleriyle baktı.

"...benim için çok daha ilginç bir karşılama töreni planlardın kuşkusuz!" diye hırladı kadın kara, kıvırcık saçlarını kızgın bir edayla arkasına atarak. "İstediğim gibi gelir giderim, özellikle de kardeşimi ziyaret edeceksem!" Sesi gazabından titriyordu. "O Tan-217

rıların lanetlediği ağaçlarınızın arasından geçtikten sonra, bu ön kapınızda bana saldırdılar!" Kılıcını çekti. İleri doğru bir adım attı. "Tanrılar adına, sana bir ders vermeliyim elf pisliği."

"Özürlerimi tekrarlıyorum," dedi Dalamar soğukkanlılıkla ama çekik gözlerinde, Kit'in pervasızca hareket ederken tereddüt etmesine neden olan bir pırıltı vardı.

Savaşçıların çoğu gibi Kitiara'nın da büyücüleri, soğuk çelik kullanmakla geçirecekleri zamanı, kitap okuyarak harcayan zavallılar olarak görme eğilimi vardı. A, tabii, bazı ışıltılı sonuçlar elde ediyorlardı kuşkusuz ama ikisini tarttığında kendi kılıcına ve hünerine, onların o garip sözcüklerinden ve yarasa pisliklerinden daha çok güveniyordu.

Üvey kardeşi Raistlin'i aklında böyle canlandırıyordu; onun çırağı Dalamar için düşünceleri de farklı değildi, üstelik Dalamar'ın bir de fazladan elf olması vardı; elfler zayıflıklarıyla tanınırlardı.

Ama başka bir açıdan bakacak olursanız Kitiara farklı bir savaşçıydı: Kendisine karşı koyanlara rağmen hayatta kalmasının en önemli nedeni de buydu. Rakiplerini tartma becerisi vardı. Kadının hiddeti karşısında Dalamar'ın soğuk gözlerine ve kendine hakim duruşuna bir bakınca, Kitiara'nın aklına kendisine denk bir düşmanla karşı karşıya olup olmadığını kuşkusu düşmüştü.

Onu anlayamamıştı, henüz anlayamamıştı, -hiçbir şekilde- Ama bu adamdaki tehlikeyi görmüş ve tanımıştı; bu tehlikeye karşı tetikte olması ve mümkünse bunu kullanması gerektiğini aklının bir köşesine yazsa da adamı çekici bulmaktan kendisini alamamıştı. Bu tehlikenin yanı sıra, böylesine yakışıklı hatlar (düşününce onun hiç de bir elfe benzemediğini fark etmişti), bu kadar güçlü ve adaleli bir vücut (kara cüppesini hayran bırakacak bir biçimde doldu-ruyordu) aniden kadının aklına ona bir göz dağı vermektense, dost olmaya çalışmanın daha çok çıkar sağlayabileceğini getirmişti. Kesinlikle, diye düşündü, gözleri, adamın kara cüppesinin biraz açılarak kadının görebileceği kadar ortaya çıkarttığı bronz tenine kayınca, böylesi çok daha zevkli olabilir.

Kılıcını kınına geri yerleştiren Kitiara ileriye doğru bir adım daha attı; artık, biraz önce kılıcındaki pırıltı gözlerine geçmişti.

"Özür dilerim Dalamar...ismin buydu, öyle değil mi?" Kızgın bakışları erimiş, yerini birçok adamın kalbini çalmış olan o kayık, çekici bir tebessüme bırakmıştı. "O lanet olasıca Koru sinirlerimi bozuyor. Haklısın. Kardeşimi geldiğim konusunda uyarmalıydım
arna ani bir kararla hareket ettim." Artık Dalamar'a çok yakın, çok fazla yakın duruyordu. Kukuletasının gölgelerinde gizli kalmış da olsa yüzüne bakarak ekledi, "Ben...genellikle ani kararlarla hareket ederim."

Dalamar tek bir el hareketiyle Muhafızları uzaklaştırdı. Sonra elf, önünde duran kadına, kadınmkine rakip olabilecek çekicilikte bir tebessümle baktı.

Adamın gülümsediğini gören Kitiara eldivenli elini uzattı. "Affedildim mi?"

Dalamar'ın tebessümü daha da derinleşti ama sadece, "Eldiveninizi çıkartın lordum," dedi.

Kitiara irkildi ve bir an için kahverengi gözleri tehlikeli bir biçimde açıldı. Ama Dalamar kadına gülümsemeye devam ediyordu. Omuzlarını silken Kitiara, eldiveninin parmaklarından birine asılarak, elini çıplak bıraktı.

"Al işte," dedi kadın, sesinde bir sitem tınısı vardı, "gizli bir silah taşımadığımı sen de görüyorsun."

"A, ben onu zaten biliyordum," diye cevap verdi Dalamar, kadının elini elleri arasına alarak. Gözlerini kadından ayırmayan kara elf, kadının elini dudaklarına götürerek uzun uzun öptü. "Kendimi bu zevkten mahrum etmemi mi isterdiniz yoksa?"

Adamın dudakları sıcak, elleri güçlüydü; Kitiara adamın teması karşısında bedenindeki kanın hareketini hissetmeye başlamıştı. Fakat kadın adamın gözlerinde, adamın, kendi oyununu bildiğini görmüştü; aynı zamanda adamın da oyun oynadığını görüyordu. Kadının saygısı arttı, aynı savunmasının arttığı gibi. Dikkate değer bir düşman olduğu kesindi; tüm dikkatine değer üstelik.

Elini, adamın elinden sıyırıp kurtaran Kitiara, zırhı ve erkekva-ri, savaşçı duruşuyla bir zıt teşkil eden işveli, kadınsı bir hareketle arkasına götürdü. Bu hem karşısındakini cezbetmek, hem de aklını karıştırmak için yapılmış bir hareketti; ve elfin hafifçe kızaran yüz hatlarından başarıya ulaşmış olduğunu gördü.

"Belki de zırhımın altına da silah gizlemişimdir, bir ara onlara da bir bakarsın artık," dedi alaylı bir sırıtışla.

"Tam tersine," diye karşılık verdi Dalamar, ellerini kara cüppesinin içinde kavuşturarak, "silahlarınız bence yeterince göz önünde. Eğer lordum, ben sizi arayacak olsaydım, zırhın koruduğu ve bir çok erkeğin ulaşmış olmasına rağmen dokunamadığı yerinizi arardım." Elf gözleri gülüyordu.

Kitiara'nın nefesi kesildi. Adamın sözlerinden umutlanıp, teni üzerindeki o ılık dudakları hatırlayan kadın ileri doğru bir adım daha atarak yüzünü adamınkine doğru eğdi.

Dalamar, ne yaptığının farkına bile varmadan soğuk bir edayla yana doğru zarif bir hareketle çekilerek, yüzünü Kitiara'dan biraz çevirdi. Adamın kendisini kucaklamasını bekleyen Kit'in ise dengesi bozulmuştu. Uygunsuz bir biçimde düşer gibi oldu.

Yüzü hiddetle bozulup kızararak, dengesini bir kedi gibi yeniden sağlayan kadın adama bakmak için sertçe döndü. Kitiara kendisini bundan daha az gülünç duruma düşürdükleri için bir sürü adam öldürmüştü. Ama adamın, yapmış olduğu şeyin hiç farkında olmadığını görünce biraz aklı karıştı. Yoksa adam farkında mıydı? Yüzü bütün ifadelerden yoksundu. Kardeşi hakkında konuşuyordu. Hayır, bunu bilerek yapmıştı. Bunu ödeyecekti...

Kit artık rakibini tanıyor, yeteneğini kabul ediyordu. Kitiara, her zamanki gibi yaptığı hata yüzünden kendi kendine kızmakta gecikmemişti. Kendisini açıkta bırakmış ve bir yara almıştı. Artık hazırlıklıydı.

"...Shalafi'nin burada olmayışından dolayı gerçekten çok üzgünüm," diyordu Dalamar. "Eminim kardeşiniz de sizi göremediği için çok üzülecektir."

"Burada değil mi?" diye bilmek istedi Kit, dikkati hemen konuya çekilmişti. "Neden, nerede? Nereye gidebilir ki?"

"Eminim size söylemiştir," dedi Dalamar sahte bir hayretle. "Fistandantilus'un irfanını bulmak için geçmişe gitti; oradan da Kapı'yı bulmaya gidecekti, hani o geçip..."

"Yani ...sonuç olarak gitti! Rahibe olmadan!" Kit aniden, kardeşinin Karanlık Kraliçe'ye meydan okuma deliliğini engellemek için Crysania'yı öldürmesi için Lord Soth'u gönderdiğini kimsenin bilmemesi gerektiğini hatırlayıverdi. Dudağını ısırarak arkasına, ölü şövalyesine baktı.

Kadının o tatlı, kıvırcık saçları altındaki bütün düşüncelerinin farkında olan Dalamar, gülümseyerek kadının bakışlarını takip etti. "Ay, demek ki Lady Crysania'ya yapılan saldırıdan haberiniz , var?" diye sordu masum bir edayla.

Kit yüzünü astı. "Sen de benim o saldırıdan haberim olduğunu | bal gibi biliyorsun! Kardeşim de. Ahmak olsa bile, aptal değil."

Topukları üzerinde geri döndü. "Bana kadının öldüğünü söylemiştin!"

220

"Ölmüştü," diye dile geldi, ölü şövalye Lord Soth, kadının önünde duracak şekilde gölgeler içinden çıkıp maddeleşerek; kavuniçi gözleri görünmeyen göz çukurları içinde alevler saçıyordu. "Benim saldırıma hiçbir canlı dayanamaz." Kavuniçi gözler ölmeyen bakışlarını kara elfe çevirdi. "Üstelik senin efendin bile onu kurtaramazdı."

"Doğru," diye kabul etti Dalamar, "ama kızın ustaları bunu yapabilirdi ve yaptılar. Paladine kendi rahibesine karşı bir büyü yaparak, bedenini kabuk gibi geride bıraksa da kızın ruhunu kendisine almıştı. Shalafi 'nin ikizi, sizin üvey kardeşiniz Caramon, lordum" -Dalamar, çileden çıkmış Kitiara'ya doğru eğilerek selam verdi- "kadını Yüksek Büyücülük Kulesi'ne götürdü; oradaki büyücüler de kızı onu kurtarabilecek rahiplik gücüne sahip olan tek kişiye geri yolladı: Yani İstar'm Kralrahip'ine."

"Geri zekâlılar!" diye hırladı Kitiara, yüzü öfkeden morararak. "Kızı ona geri mi yolladılar! Raistlin de bunu istiyordu zaten!"

"Bunu biliyorlardı," dedi Dalamar yavaşça. "Onlara söyledim..."

"Onlara söyledin mi?" dedi Kitiara nefesi kesilerek. "Size açıklamam gereken bazı meseleler var," dedi Dalamar. "Bu biraz zaman alabilir. En azından gelin biraz rahat bir ortama gidelim. Odama gelir misiniz?"

Kolunu uzattı. Önce tereddüt eden Kitiara daha sonra adamın koluna girdi. Kadını belinden kavrayan adam kadını iyice kendine çekti. Şaşıran Kitiara kendini kurtarmaya çalıştı ama pek de fazla gayret göstermemişti. Dalamar onu sıkı sıkı tutuyor, gücünü hissettiriyordu.

"Bizi götürecek olan büyü için," dedi adam soğukkanlılıkla, "bana mümkün olduğu kadar yakın durmanız gerekiyor."

"Yürüyebilecek kabiliyete sahibim," diye karşılık verdi Kit. "Büyüyü pek kullanmam!"

Ama daha konuşurken gözlerini adama dikmiş, bedenini adamın sert, adaleli bedenine iyice yapıştırmış, tahrik edercesine kendisini bırakıvermişti.

"Pekâlâ." Omuzlarını silken Dalamar aniden yok oluvermişti. Hayretler içersine kalıp etrafına bakman Kit adamın sesini duydu. "Döner merdivenden yukarı lordum. Beş yüz otuz dokuzuncu basamaktan sonra sola dönün."

221

"Yani görüyorsun," dedi Dalamar, "bu işte en az senin kadar tehlike içindeyim. Üç Tarikatın - Kara, Ak ve Kızıl- Meclisi tarafından bu korkunç şeyi durdurmak üzere buraya yollanmıştım."

Kara elfin, Kule içindeki şaşaalı bir tarzda hazırlanmış özel odasında istirahat ediyorlardı. Zarif bir yemeğin kalıntıları elfin kibar bir el hareketiyle süprülüp gidivermişti. Bu bahar gecesi, verdiği

sıcaklıktan çok, ışığı için yakılmış olan ateşin önünde oturuyorlardı. Oynaşan alevler sohbete katkıda bulunuyor gibiydi...

"Öyleyse neden durdurmadın onu?" diye sordu Kit hiddetle; elindeki altın kadehi küt diye masaya bırakmıştı. "Bunda zor olan ne?" Bir yandan eliyle gösterirken, bir yandan uygun sözler ilave etmişti. "Sırtına bir bıçak. Hızlı ve basit." Dalamar'a azarlarmış gibi bakarak dudak büktü. "Yoksa siz büyücüler bunu aştınız mı?"

"Aşmadık," dedi Dalamar, Kitiara'ya dikkatle bakarak. "Biz, Kara Cüppelilerin düşmanlarımızdan kurtulmak için kullandığımız daha kurnazca yollar vardır. Ama ona karşı değil, lordum. Kardeşinize değil."

Dalamar hafifçe ürpererek şarabını yakışıksız bir süratle içti.

"Pöh!" diye burun kıvırdı Kitiara.

"Hayır, beni dinle ve anla Kitiara," dedi Dalamar yavaşça. "Kardeşini tanımıyorsun. Onu tanımıyorsun ve daha da kötüsü ondan korkmuyorsun! Bu seni bir felakete sürükler."

"Ondan korkmak mı? O iskelet gibi sıska, halsiz enkazdan mı? Ciddi olamazsın. Bunu gözlerinden okuyorum!"

Dalamar neşesizce gülümsedi. "Bu dünyada ondan korktuğum kadar hiçbir şeyden korkmuyorum...buna ölüm de dahil." Kara cüppesini dikişlerinden yırtıp açarak göğsündeki izleri gözler önüne serdi.

Meraklanan Kitiara yaralara baktıktan sonra kara elfin soluk yüzüne baktı. "Bu yaraları hangi silahla açtı? Bunları anlaya..."

"Eliyle," dedi Dalamar duygusuzca. "Beş parmağının izi. Bu Par-Salian ile Meclis'e saygılarını sunmam için beni görevlendirdiğinde, yolladığı mesajdı."

Kit çok korkunç manzaralara maruz kalmıştı: Gözleri önünde bağırsakları deşilen adamlar, uçuşan kelleler, Ölüm Efendileri diye bilinen dağın altındaki mahzenlerdeki işkence seansları. Fakat bu irinli yaraları görüp de aklında kardeşinin ince parmaklarının kara elfin tenini yakışını canlandırınca titremesine engel olamadı.

Sandalyesine gömülen Kit, aklından bir bir Dalamar'ın söylemiş

olduklarını geçirdikten sonra, belki de, Raistlin'i hafife almış olduğunu düşünmeye başladı. Yüzü asılan kadın şarabından bir yudum aldı.

"Yani Kapı'dan geçmeyi planlıyor," dedi Dalamar'a yavaşça; aklını bu yeni ve hayret verici yeni çizgiye uydurmaya çalışarak. "Kapı'dan rahibe ile birlikte geçecek. Kendisini Cehennem'de bulacak. Ya sonra? Mutlaka Karanlık Kraliçe ile, onun kendi boyutunda dö-vüşemeyeceğini biliyordur!"

"Tabii ki biliyor," dedi Dalamar. "Güçlü ama -orada- Kraliçe daha güçlü. O yüzden Kraliçe'yi, bir yem kullanarak yerinden çıkartmayı, bu dünyaya girmesi için onu zorlamayı düşünüyor. Burada, onu yok edebileceğini düşünüyor."

"Deli!" diye fısıldadı Kitiara, sözü ancak ağzından çıkacak kadar hafif bir nefesle söylemişti. "Delirmiş!" Sıvının titreyen eline dökülmekte olduğunu gören kadın aceleyle şarap kadehini yere bıraktı. "Onu bu düzlemde, sadece bir gölge olarak, buraya tamamen girmesi engellediği zaman gördü. Nasıl olabileceğini tahayyül bile edemez...!"

Ayağa kalkan Kit, üzerinde elflerin çok sevdikleri ağaç ve çiçeklerin sessiz şekillerinin bulunduğu yumuşak halı üzerinde sinirlice gezindi. Aniden ürperdiğini hisseden kadın ateşin önünde durdu. Kara cüppesi hışırdayan Dalamar kadının yanına gitti.

Düşünceleri ve korkuları içine dalmış olan Kit, konuşurken bile elfin sıcak bedeninin kendisininkine yaklaştığını hissediyordu.

"Peki siz büyücüler, ne olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu aniden. "Eğer bu delice planında başarılı olursa sizce kim kazanacak? Bir şansı var mı?"

Dalamar omuzlarını silkip bir adım daha kadına yaklaşarak Ki-tiara'nın ince boynuna dokundu. Parmakları kadının pürüzsüz cildini yavaşça okşuyordu. Bu nefis bir histi. Derin ve titrek bir nefes alan Kitiara gözlerini kapattı.

"Büyücüler bilmiyor hanımefendi," dedi Dalamar, Kitiara'yı tam kulağının altından öpmek için eğilirken. Bir kedi gibi gerinen kadın sırtını adama yapıştırdı.

"Burada Shalafi kendi cisminde olacak," diye devam etti Dalamar, "Kraliçe de zayıflamış olacak. Ama kolay kolay yenilgiye uğramayacağı da kesin. Bazıları onlar arasındaki büyülü savaşın dünyayı yok edebileceğini bile düşünüyor."

Kitiara elini kaldırıp elfin gür, ipeksi saçları arasında gezdirerek,

adamın istekli dudaklarını boğazına doğru çekti. "Ama... bir şansı var mı?" diye ısrar etti kadın kısık sesle.

Duraksayan Dalamar, kendini geri çekti. Elleri hâlâ kadının omuzlarmdaydı, yüzüne bakmak için Kitiara'yı kendisine doğru çevirdi. Gözlerinin içine bakınca kadının ne düşündüğünü gördü. "Tabii. Her zaman için bir şans var."

"Peki Kapı'dan geçmeyi başarırsa sen ne yapacaksın?" Kiti-ara'nın eli hafifçe Dalamar'ın göğsünde, üvey kardeşinin o korkunç izini bıraktığı yerde duruyordu. Elfin gözlerine bakan gözleri arzuyla parlıyor neredeyse ince hesaplar yapan aklını gizliyordu.

"Onun bu dünyaya geri dönüşünü durdurmam gerekiyor," dedi Dalamar. "Geçmesine engel olmak için Kapı'yi tıkamam gerekiyor." Adam parmaklarını kadının çarpık, kıvrımlı dudakları üzerinde gezdiriyordu.

"Böylesine tehlikeli bir görev için sana verilecek ödül ne olacak?" Kadın kendisini iyice adama yaslayarak, oyuncu bir edayla parmak uçlarını ısırıyordu.

"O zaman Kule'nin efendisi ben olacağım," diye cevap verdi. "Ve Kara Cüppe Tarikatı'nın bir sonraki başı. Neden?"

"Sana yardım edebilirim," dedi Kitiara, içini çekerek; bir yandan da parmaklarını Dalamar'ın göğsünden yukarı omuzlarına doğru kaydırıyor, ellerini adamın tenine bir kedinin pençesi gibi gömüyordu. Dalamar, neredeyse titreyen ellerle kadına iyice sarılarak kendisine daha da çekti.

"Yardım edebilirim," diye tekrar etti Kitiara, hiddetli bir fısıltıyla. "Onunla tek başına savaşamazsın."

"A, tatlım" -Dalamar kadına alaycı bir tebessümle baktı- "kime yardım edeceksin: Bana mı, ona mı?"

"A, bak o konu," dedi Kitiara, ellerini kara elfin cüppesindeki yırtıktan içeri sokarak, "bu tamamen kimin kazanacağına bağlı!"

Dalamar'ın tebessümü fazlalaştı, dudakları kadının çenesini süpürdü. Kadının kulağına fısıldadı, "Yani birbirimizi anlıyoruz lordum."

"A, tabii birbirimizi anlıyoruz," dedi Kitiara, zevkle iç çekerek. "Ama kardeşimden bu kadar söz etmek yeter. Sormak istediğim bir şey var. Uzun süredir merak ettiğim bir şey. Büyükullanıcıları cüppelerinin altına ne giyerler kara elf?"

"Çok az şey," diye mırıldandı Dalamar. "Peki ya savaşçı kadınlar zırhlarının altına ne giyerler?"

"Hiçbir şey !"

Kitiara gitmişti.

Dalamar yarı uykulu, yan uyanık yatağında yatıyordu. Kadının saçının kokusunu hâlâ yastığının üzerinde duyabiliyordu: Parfüm ve çelik kokusu: Garip, sarhoş edici bir karışım: Kitiara'dan pek farklı sayılmazdı.

Kara elf sırıtarak keyifle gerindi. Kadın ona ihanet edecekti, buna hiç kuşkusu yoktu. Ve kadının onu, onun da kadını, gerekirse amacına ulaşmak için, bir saniye içinde yok edeceğini biliyordu. İkisi de bu bilgiyi acı bulmuyordu. Aslında, bu sevişmelerine garip bir tat da katmıştı.

Gözlerini kapatıp uykunun üzerine bastırmasına müsaade ederken Dalamar açık penceresinden, uçuş için gerilen ejderha kanatlarının sesini duymuştu. Mavi ejderhası üzerine oturmuş, ejderha miğferi mehtapta parlayan kadını gözünün önüne getirdi...

Dalamar!

İrkilen kara elf yatağında doğrulup oturdu. Birden uyanıver-mişti. Korku bütün bedenine yayılmıştı. Bu bildik ses karşısında titreyen kara elf etrafına bakındı.

"Shalafi?" Tereddütle konuşuyordu. Ortada kimse yoktu. Dalamar elini başına götürdü. "Rüyaymış," diye mırıldandı.

Dalamarl

Yine o sesti ve bu kez çok aşikârdı. Korkusu giderek artan Dalamar çaresizlik içinde etrafına bakındı. Raistlin'in öyle oyun oynama huyları yoktu. Başbüyücü zaman yolculuk büyüsünü yapmıştı. Zaman içinde geriye gitmişti. Bir haftadır yoktu ve daha birkaç hafta da gelmemesi gerekiyordu. Yine de Dalamar, o sesi kendi kalp atışları kadar iyi bilirdi!

"Shalafi, seni duyuyorum," dedi Dalamar, sesini titretmeden çıkartmaya gayret göstererek. "Ama göremiyorum. Nerede..."

Senin de tahmin edebileceğin gibi zamanın gerisindeyim çırağım. Seninle ejderha küresi aracılığıyla konuşuyorum. Sana bir görev vereceğim. Beni dikkatle dinle ve dediklerimi harfiyen yerine getir. Hiç zaman kaybetmemelisin. Her saniyenin kıymeti var...

Konsantre olabilmek için gözlerini kapatan Dalamar sesi tüm netliğiyle duyuyordu; bir yandan da açık pencereden içeri giren kahkaha seslerini duyuyordu. Baharın başlangıcını kutlamak için yapılan festivallerden biriydi. Eski Şehir'in kapılarının dışında bü-

Böfiim 3
yük ateşler yanıyor; gençler ışıkların altında birbirlerine çiçekler verirken, karanlıklarda öpüşüyorlardı. Hava kutlamalar, aşk ve baharda açan güllerin kokusuyla dopdoluydu.
Ama derken Raistlin konuşmaya başladı ve Dalamar başka hiçbir şeye kulak asmadı. Kitiara'yı unuttu. Aşkı unuttu. Baharı unuttu. Shalafi'smi dinlerken, ona sorular sorup, söyleneni anlarken tüm bedenindeki tüyler diken diken olmuştu.
226
ertrem, Palanthas'm Büyük Kutüphanesi'nin hollerinde sessizce yürüyordu. Aestheticin cüppesi bileklerinde fısıldaşıyor, hışırtısı yürürken Bertrem'in mırıldandığı melodiye tempo tutuyordu. Büyük Kütüphane'nin penceresinden bahar festivalini seyrediyordu; artık Kütüphane'ye yerleştirilmiş binlerce kitap ve parşömen rulolarının arasındaki işine geri dönerken şarkılardan bir tanesinin melodisi aklına takılmıştı.
"Ta-tam, ta-tam", diye şarkı söylüyordu Bertrem alçak sesle, Büyük Kütüphane'nin engin, kubbeli hollerindeki yankıları göz önüne alarak ince, ayarsız sesiyle.
Kütüphane gece için kapanmış ve kilitlenmiş olduğu için Bertrem'in şarkısından tek rahatsız olacak olan da yankılardı zaten. Diğer -hayatları Krynn zamanının başlangıcından beri toplanılan bilgileri içeren Büyük Kütüphane'nin koleksiyonun incelenmesi ve bakımıyla geçen tarikat üyeleri- Aestheticlerin çoğu ya uyumuş, ya da kendi çalışmalarına dalıp gitmişlerdi.
"Ta-tam, ta-tam. Yarimin gözleri ahu gözleri. Bense ona yaklaşan avcı..." Hatta Bertrem doğaçlama bir dans figürü bile yapmıştı.
"Ta-tam, ta-tam. Yayımı gerip okumu çekerim..." Bertrem sıçrayarak bir köşeyi döndü. "Bırakıyorum oku. Ok uçup yarimin kalbine uçuyor ve...Hey sen! Sen de kimsin?"
227
Bertrem'in midesi ağzına gelmişti; Aesthetic, loş mermer holün tam ortasında duran uzun boylu, kara cüppeli bir suretle burun buruna gelince boğulacak gibi olmuştu.
Suret cevap vermedi. Ona sessizce bakmakla yetindi.
Aklını başına devşirip cesaretini ve cüppesini toplayan Bertrern, davetsiz misafire öfkeyle baktı.
"Burada ne işin var? Kütüphane kapalı! Evet, Kara Cüppelilere bile." Aesthetic kaşlarını çatarak, tombul elini salladı. "Git buradan. Sabah gel ve herkes gibi ön kapıyı kullan."
"Ama ben herkes değilim," dedi suret; Bertrem irkildi çünkü sözler Solamniya dilinde olsa bile bir elf aksanı hissetmişti. "Kapılara gelince, onlar duvarlardan geçecek gücü olmayanlar içindir. Benim gücüm var, nasıl başka şeyler yapacak gücüm varsa; üstelik yapabildiklerimin hepsi de hoş değildir."
Bertrem omuzlarını silkti. Bu pürüzsüz, soğuk elf sesi göz dağı vermeye çalışmıyordu.
"Sen bir kara elfsin," dedi Bertrem suçlarcasma; aklında kırk tilki dolaşıyor, ne yapabileceğini bulmaya çalışıyordu. Alarm mı vermeliydi? İmdat mı istemeliydi?"
"Evet." Suret kara kukuletasını çıkartınca tavandan sallanmakta olan -Rüyalar Çağı'nda büyü kullanıcılarının Astinus'a hediye etmiş olduğu- kürelerde hapsolmuş olan ışık elfin yüz hatlarına düştü. "Adım Dalamar. Efendim..."
"Raistlin Majere!" diye nefesi kesildi Bertrem'in. Her an kara cüppeli büyücünün üzerine atlamasını umarak etrafına huzursuzca bakındı
Dalamar gülümsedi. Elf yüz hatları narin ve güzeldi. Fakat bu hatlarda, Bertrem'in tüylerini ürperten soğuk, sabit bir niyet vardı. Yardım isteme düşüncesi Aesheticin aklından uçup gitti.
"Ne...ne istiyorsun?" diye kekeledi.
"Efendimin istekleri var," diye düzeltti Dalamar. "Korkma. Buraya bilgi almak için geldim, o kadar. Eğer bana yardım edersen geldiğim gibi hızla ve sessizce giderim."
Eğer ona yardım etmezsem... Bertrem başından tırnağına kadar ürperdi. "Elimden geleni yaparım büyücü," diye kekeledi Aesthetic, "ama senin konuşman gereken asıl kişi... "
"Benim..." diye geldi karanlık içinden bir ses.
Bertrem öyle bir rahatladı ki neredeyse bayılacaktı.
"Astinus!" diye kekeledi, Dalamar'ı işaret ederek, "bu...o...ben
228
izin vermedim...beliriverdi...Raistlin Majere..."
"Evet Bertrem," dedi Astinus, adamı teskin edercesine. "Olup biten her şeyi biliyorum." Dalamar kıpırdamamıştı bile, hatta As-tinus'un varlığını hissettiğini belli etmiyordu. "Çalışmalarına geri dön Bertrem," diye devam etti Astinus, derin bariton sesi sessiz hollerden yankılanıyordu. "Ben bu işle ilgilenirim."

"Evet, efendim!" Bertrem minnettarlık içinde holden geri geri ilerledi, cüppesi etrafında çırpınırken bakışları konuşmadan, kıpırdamadan duran kara elfe kaydı. Köşeye varan Bertrem telaşla döndüğünde Astinus adamın koridordan aşağıya koştuğunu duyabiliyordu.

Palanthas'ın Büyük Kütüphanesi'nin başı gülümsedi, ama içinden. Kendisini izleyen kara elfin gözlerine adamın sakin, yaştan arınmış yüzü, etrafındaki mermer duvarlardan fazla bir şey ifade etmiyordu.

"Bu taraftan gel genç büyücü," dedi Astinus; aniden dönerek orta yaşlı görüntüsüyle bağdaşmayan seri, güçlü adımlarla holden aşağıya doğru gitmeye başladı.

Gafil avlanan Dalamar tereddüt ettikten sonra -geride bırakılmış olduğunu görerek- yetişmek için acele etti.

"Ne aradığımı nereden biliyorsun?" diye bilmek istedi kara elf.

"Ben tarihin bir kayıtçısıyım," diye cevap verdi Astinus soğukkanlılıkla. "Yürüyüp konuşurken bile etrafımızda olaylar gelişmekte ve ben bunların da farkındayım. Konuşulan her sesi duyuyorum, yapılan her olayı görüyorum, ne kadar sıradan, ne kadar iyi veya ne kadar kötü olursa olsun. Bütün bir tarih boyunca böyle seyrettim. İlk olduğum gibi son da olacağım. Şimdi, bu taraftan."

Astinus soluna doğru keskin bir dönüş yaptı. Ve bunu yaparken durduğu yerden parlayan bir küre alarak bunu elinde taşıdı. Dalamar ışıkta, tahta raflarda duran uzun kitap dizilerini görebiliyordu. Kitapların düzgün deri ciltlerinden eski oldukları anlaşılıyordu. Ama hepsi de mükemmel durumdaydı. Aestheticler bu kitapların tozlarını alıyor, gerektiğinde de yıpranmış olanları yeniden ciltliyorlardı.

"İşte senin istediğin bunlar" -Astinus eliyle işaret etti- "Cüceka-pısı Savaşları."

Dalamar bakakaldı. "Hepsi mi?" Sanki bir sonu yokmuş gibi görünen kitap dizilerine bakarken ümitsizliğin yavaş yavaş üzerim kapladığını hissediyordu.

"Evet," diye yanıtladı Astinus soğuk bir edayla, "ve bir sonraki kitap dizisi de."

"Ben...ben..." Dalamar'ın aklı tamamen karışmıştı. Herhalde Ra-istlin, verdiği işin ne kadar fazla olduğunu farkında değildi. Yüzlerce cildin içindekileri, verilen zaman süresinde yutmasını bekleyemezdi. Dalamar o güne kadar kendisini hiç böyle güçsüz ve çaresiz hissetmemişti. Hiddetle kızaran büyücü Astinus'un buz gibi bakışlarını üzerinde hissetti.

"Belki ben yardımcı olabilirim," dedi tarihçi sakince. Uzanarak, kitabın sırtını okumaya ihtiyaç bile duymadan, raftan bir cildi çekti. Açarak, hızla, ince ve gevrekleşmiş sayfaları karıştırdı; gözleri düzgün ve net yazılmış siyah mürekkepli yazıları tarıyordu.

"Hah, işte burada." Cüppesinin cebinden fildişi bir ayraç çıkartan Astinus, bunu bulduğu sayfaya koyup kitabı dikkatlice kapattıktan sonra Dalamar'a uzattı. "Bunu yanına al. Aradığı bilgiyi ona ver. Ve ona şunu söyle: 'Rüzgâr esiyor. Kumdaki ayak izleri silinecektir fakat ancak o, o izlerin üzerinden yürüdükten sonra/ "

Tarihçi eğilerek ciddiyetle kara elfi selamladıktan sonra yürüyerek hem onun, hem de kitap dizilerinin yanından geçerek koridora çıktı. Koridora çıkınca bir an durarak, adama eline vermiş olduğu kitaba sıkı sıkı sarılmış, hayretle bakan Dalamar'a döndü.

"Aman genç büyücü. Bir daha buraya geri gelmene gerek yok. Sen işini bitirdiğinde kitap kendiliğinden yerine dönecektir. Aestheticleri korkutmana izin veremem. Zavallı Bertrem kuşkusuz şimdiden yatağına varmıştır. Shalafi'ne selamlarımı söyle."

Yeniden eğilerek selam veren Astinus gölgeler içinde eridi. Dalamar düşüncelere dalmış, tarihçinin yavaş ama sağlam adımlarının hol boyunca azalışını dinleyerek olduğu yerde kalmıştı. Sonra omuzlarını silken kara elf bir büyü sözü söyleyerek Yüksek Büyücülük Kulesi'ne döndü.

"Astinus'un bana vermiş olduğu, Cücekapısı Savaşları hakkındaki kendi yorumları, Shalafi. Bunlar yazmış olduğu kadim metinlerden çıkartılmış..."

Astinus benim neye ihtiyacım olduğunu bilir. Devam et.

"Tabii ,Shalafi. İşaretli pasaj şöyle başlıyor:

'Ve ulu başbüyücü Fistandantilus, zaman içinde ileriyle irtibat sağlayıp çırağıyla konuşmak için ejderha küresini kullanarak ona Palanthas'taki Büyük Kütüphane'ye gitmesini ve yaptığı işin başarıya ulaşıp ulaşmadığını anlaması için tarih kitaplarını okumasını söyledi.' " Bunu okurken Dalamar'ın sesi titredi ve bu akıllara durgunluk veren ifadeyi yeniden okurken tamamen kesildi.

"Devam eti diye geldi Shalafi'sinin sesi; ses kulaklarından çok aklında yankılanmış olsa bile Dalamar sesteki acı hiddet tonunu kaçırmadı. Bakışlarını yüzlerce yıl önce yazılmış olsa bile onun yapmakta olduğu işi noktası virgülüne anlatan paragraftan koparırcasına ayıran Dalamar devam etti.

" 'Şuna dikkat etmekte fayda vardır: Tam zamanın o anında var olduğu haliyle Tarihçe'nin belirttiği...'
"Bu kısmın altı çizili, Shalafi," diye kendi sözünü kesti Dalamar.
Hangi kısmın?
"... tam zamanın 'o anmda'nın altı çizilmiş."
Raistlin bir cevap vermedi ve bir an için yerini kaybeden Dalamar, kaldığı yeri tekrar bularak aceleyle devam etti.
" '...belirttiği şey, girişimin başarıya ulaşabilecek olduğuydu. Ermiş Denubis ile birlikte Fistandantilus, ulu başbüyücünün görmüş olduğu tüm belirtilere göre, emniyet içinde Kapı'dan geçmiş olmalıydı. Gerçek tarihi olaylar başka türlü vuku bulmuş olduğundan, Cehennem de olmuş olabilecek şeyler tabii ki bilinmiyor.
" 'Böylece, Kapı'dan geçmekteki ve Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okumaktaki en büyük amacının garanti olduğuna inanan Fistandantilus, Cücekapısı Savaşlarına yenilenmiş bir güçle devam etmeye başlamıştı. Pax Tharkas tepe cüceleri ile Bozkırlılarmın ordularının eline geçti. (bak.Tarihçe Cilt 126, Kitap 6, say. 589-700.) Fistandantilus'un büyük komutanı -büyücünün satın alıp İstar Oyunları'nda bir gladyatör olarak eğittirdiği kuzey Ergoth'lu eski bir köle olan- Pheragas'ın kumanda ettiği Fistandantilus'un Ordusu, Kral Duncan'ın gücünü geri sürerek cücelerin Thorbardin'in dağdaki kalesine çekilmelerine neden olmuştu.
" 'Fistandantilus bu savaşı pek umursamıyordu. Savaş, sadece onun çıkarlarına hizmet ediyordu o kadar. Zhaman diye bilinen yüksek dağ kalesinin altındaki Kapı'yi bularak karargahını burada kurup, savaşı generaline bırakarak, yasak Kapı' dan geçmesi için gerekli olan gücü ona verecek olan son hazırlıklarına başlamıştı.
" 'Burada sözü geçen büyülü güçler benim görüşüme engel olacak kadar güçlü olduğu için, bu noktadan sonra ne olduğunu doğru olarak aktarmak benim dahi ötemde bir iştir.
'General Pheregas, Thorbardin'in kara cüceleri Dewarlar ile
231
230

savaşırken ölmüştü. Onun ölümüyle Fistandantilus Ordusu parçalanmıştı. Dağ cüceleri Thorbardin'den dışarı fırlayarak Zharnan kalesine doğru akın etmeye başlamışlardı.
" 'Çarpışmalar sırasında savaşı kaybettiklerini ve çok az vakitleri kaldığını anlayan Fistandantilus ile Denubis aceleyle Kapı'ya ilerlemişlerdi. Burada ulu büyücü büyüsünü yapmaya başlamıştı.
" Tam o anda, Thorbardin cüceleri tarafından tutsak tutulan bir gnome, kıstığı kapandan kurtulmak için icat etmiş olduğu bir zaman yolculuğu aletini harekete geçirmişti. Krynn'deki tüm yazılı tarihin aksine bu gnome işi icat çalışmıştı. Aslında, oldukça da başarılı olmuştu.
" 'Bu noktadan sonrasını sadece tahmin edebiliyorum fakat gnome'un aletinin Fistandantilus'un örmekte olduğu narin ve güçlü büyülerle etkileşmiş olabileceği muhtemeldir. Sonucu son derece açık olarak biliyoruz.
" 'O kadar büyük bir patlama yaşanmıştı ki Dergoth Bozkırları tamamen yok olmuştu. Her iki ordu da neredeyse tamamen silinmişti. Yüksek dağ kalesi Zhaman, parçalanarak olduğu yerde, bir taş yığını haline gelerek, artık Skullcap adı verilen bir tepe oluşturdu.
" 'Kadersiz Denubis patlama sırasında öldü. Fistandantilus'un da ölmüş olması gerekiyordu ama onun büyü gücü o kadar büyüktü ki hayatın bir bölümünü yakalamıştı; gerçi ruhu kendisine, genç bir büyü kullanıcısı Raistlin Majere 'nin bedenini buluncaya kadar başka bir düzlemde yaşamak zorunda kalmış..."
Yeter!
"Tabii, Shalafi," diye mırıldandı Dalamar.
Ve sonra Raistlin'in sesi kesildi.
Çalışma odasında oturmakta olan Dalamar tek başına olduğunu biliyordu. Okumuş olduğu şey karşısında tamamen dehşet ve hayret içinde kalmış, deliler gibi titriyordu. Bundan bir anlam çıkartmaya çalışan kara elf masanın -Raistlin'in masasının- ardındaki sandalyede oturup gecenin gölgeleri çekilip, boz şafak gök yüzünü aydınlatıncaya kadar hayaller içinde kaybolarak oturdu.
Raistlin'in bedenini bir heyecan ürpertisi sardı. Düşünceleri karışmıştı; neyi keşfetmiş olduğunu tam olarak anlayabilmek için rahatça çalışıp düşünebileceği bir zamana ihtiyacı vardı. Bir söz, baş döndürücü bir parlaklıkla aklının içinde parlıyordu: ...girişimin ba-
232
sarıya ulaşabilecek olduğuydu!
Girişimin başarıya ulaşabilecek olduğuydu1.

Raistlin tam o anda, nefes almaktan vazgeçmiş olduğunu fark ederek derin bir nefes aldı. Ejderha küresinin soğuk yüzeyi üzerinde duran elleri titredi. Her yanını bir coşku kapladı. Kendine has o garip, nadir kahkahasını attı çünkü artık rüyasında görmüş olduğu ayak izleri bir idam sehpasına değil de, Beş Başlı Ejderha sem-bolüyle süslenmiş platin bir Kapı'ya doğru gidiyordu. Onun emriyle kapı açılacaktı. Bütün yapması gereken bu gnome'u bulup onu ortadan kaldırmaktı. Raistlin birinin ellerine sertçe asıldığını hissetti.

"Kes!" diye emretti, denetimini yitirdiği için de bir yandan kendi kendisine küfrediyordu.

Ama küre onun emrine uymadı, içeriye çekildiğini Raistlin çok geç fark etti...

Eller, onu kendine doğru çekmeye başlayınca, bir değişime uğramış olduklarını gördü. Daha önce elleri tarif edemiyordu; ne insan, ne elf, ne genç, ne de yaşlı birinin elleriydi bunlar. Ama şimdi bir kadının elleri olmuştu; yumuşak, esnek, pürüzsüz beyaz tenli ama ölümcül kavrayışlı.

Kendisini yok etme tehlikesi olan paniğin o hararetli yükselişini bastırmaya çalışarak terleyen Raistlin bütün gücünü -hem fiziksel, hem de manevi bütün gücünü- topladı ve ellerin gerisindeki iradeyle savaştı.

Onu gittikçe yanlarına çekiyorlardı. Artık yüzü de görebiliyordu: Bir kadın yüzü, çok güzel, kara gözlü; ruhu gönülsüzce irkilir-ken bedenini tutkuyla harekete geçiren baştan çıkartıcı sözler söylüyordu.

Daha yakına, daha yakına çekti...

Raistlin, çaresizlik içinde kendini çekip kurtarmaya, son derece yumuşak ama kendi yaşam gücünün bağlarından daha güçlü olan elleri kendisinden ayırmaya çalıştı. Gizli bölümlerini arayarak ruhunun derinliklerine daldı; ama ne aradığını kendisi de bilmiyordu. Bir yerlerde gizli, onu kurtaracak olan bir yanına...

Paladine'ın madalyonunu takan beyaz cüppeli, tatlı bir rahibenin sureti çıktı karşısına. Bir an için bu kadın karanlık içinde parladı ve bir an için eller gevşedi -ama sadece- bir an için. Raistlin bir kadının şuh kahkahasını duydu. Görüntü parçalandı.

"Kardeşim!" diye seslendi Raistlin, çatlamış dudakları arasın-

dan ve Caramon'un sureti ilerledi. Altın zırhı içinde, kılıcından şimşekler çakan Caramon, ikizinin önünde durarak onu korudu. Ama savaşçı daha bir adım atmamıştı ki sırtından bıçaklandı.

Daha yakına, daha yakına çekti...

Raistlin'in başı öne doğru düştü; gücünü ve şuurunu büyük bir hızla kaybediyordu. Sonra kendiliğinden, ruhunun en içteki gizli bir köşesinde tek bir suret çıkageldi. Beyaz bir cüppe giymiyordu, elinde parlayan bir kılıcı da yoktu. Minikti, pisti, yüzü göz yaşlarıyla yol yol olmuştu. Elinde ölü....son derece ölü bir... fare... tutuyordu.

Şafağın ilk ışınları gökyüzüne yayılırken Caramon kampa varmıştı. Bütün gece at sürmüş olduğundan her yanı tutulmuş, yorulmuş ve inanılmayacak kadar acıkmıştı.

Son bir saat boyunca güzel bir kahvaltının ve yatağının düşüncesiyle avunmuş ve ufukta kamp belirince yüzü aydınlanmıştı. Koca adam tam yorgun atını mahmuzlayacağı sırada kampa baktığında dizginlere asılarak atını durdurdu; bir el işaretiyle yanındakileri de durdurmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu telaşla; aklındaki bütün yemek düşünceleri silinivermişti.

Atını tam onun arkasından süren Garic hayretle başını salladı.

Sabah tutuşturulmuş sıra sıra yemek ateşlerinden yükselen duman ve gece uykularından uyandırılan adamların sıkkın homurtu-larıyla dolu olması gereken kamp, bir ayının saldırdığı bir arı kovanına dönmüştü. Hiç yemek ateşi yakılmamıştı; insanlar görünüşe göre amaçsızca koşuşturuyor veya heyecan dolu gruplar halinde duruyordu.

Derken biri Caramon'u görerek seslendi. Kalabalık bir araya gelerek ileri doğru atıldı. Garic hemen seslendi ve birkaç saniye içinde adamlarıyla birlikte atlarını sürerek zırhlı bedenleriyle komutanlarının etrafında bir kalkan oluşturdular.

Bu, Caramon'un adamları tarafından gördüğü ilk sadakat ve sevgi gösterisiydi ve bir an için o kadar etkilendi ki konuşamadı. Sonra, sertçe boğazını temizleyerek adamlarına kenara çekilmelerini emretti.

"Bu bir isyan değil," diye homurdandı; adamları gönülsüzce ona yol verince atını ileri sürdü. "Bakın! Kimse silahlı değil. Yarısını da kadınlar ve çocuklar oluşturuyor. Ama..." onlara gülümse-

di, "düşündüğünüz için çok teşekkür ederim."

Bakışları özellikle, bir eli kılıcının kabzasında dururken memnuniyetle kızaran genç şövalye Garic'e kaydı.

Artık kalabalığın dış ucu Caramon'a varmıştı. Atının yularını tutarak hayvanı şaşırttılar; at -bunun bir savaş olduğunu düşünerek- tehlikeli bir biçimde kulaklarını dikmiş, eğitilmiş olduğu gibi şaha kalkarak nallarıyla ayağının altındakiler! ezmeye hazırlanıyordu.
"Geri çekilin!" diye kükredi Caramon, hayvanı zorla denetimde tutabiliyordu. "Geri çekilin! Hepiniz delirdiniz mi? Tam olduğunuz gibi görünüyorsunuz: Bir avuç çiftçi! Geri çekilin diyorum! Tavuklarınızı mı kaybettiniz? Bunun anlamı nedir? Subaylarım nerede?" "Burada komutanım," diye geldi bir ses subayların birinden. Utanç içinde kızarmış, son derece hiddetlenmiş bir adam, kalabalık içinden kendisine yol açarak ilerledi. Komutanlarının azarı karşısında sıkılan adamlar sakinleştiler; bağırışlar da, subayla birlikte gelen muhafızların kalabalığı dağıtmaya çalışmasıyla mırıltılara dönüştü.
"Bütün bunlar için generalden özür dileriz," dedi yüzbaşı, Caramon atından inip, hayvanın boyunu teskin edercesine okşarken. Gözleri hâlâ dönmüş, kulakları seğiren hayvan Caramon'un temasıyla sakinleşti.
Yüzbaşı yaşlı bir adamdı; bir Şövalye değil de otuz yıllık tecrübesi olan paralı bir askerdi. Yüzü yara izleriyle doluydu; sol elinin bir bölümünü bir kılıç darbesiyle kaybetmişti ve yürüyüşünde belirli bir aksaklık vardı. O sabah, yaralı yüzü, genç komutanın sert yüzüne bakarken utançla kızarmıştı.
"izciler sizin geldiğinizi haber verdiler efendim ama ben daha sana varamadan bu azgın köpekler" -çekilmekte olan adamlara ters ters baktı- "kızışmış bir köpek görmüş gibi size saldırıverdiler. Özür dilerim komutanım," diye mırıldandı tekrar, "saygısızlık etmek istememiştim."
Caramon yüzündeki ifadenin ciddiyetini dikkatle muhafaza ediyordu. "Ne oldu?" diye sordu, yorgun atını kampa doğru yürüterek. Yüzbaşı hemen cevap vermektense Caramon'un refakatindekilere anlamlı anlamlı baktı.
Caramon anladı. "Siz yolunuza devam edin," dedi elini sallayarak. "Garic, benim çadırıma bir bakıver."
Yüzbaşıyla yalnız kaldıkları zaman -ya da herkesin kendilerini

merakla seyrettiği kalabalık bir kampta ne kadar yalnız kalabilirler-se o kadar yalnız kaldıkları zaman- adamı sorguya çekmek için döndü.
Yaşlı paralı asker sadece tek bir kelime söyledi: "Büyücü."
Raistlin'in çadırına varan Caramon, kalbi sıkışarak çadırın çevresini sarmış olan silahlı muhafızların, meraklıları uzaklaştırmaya çalıştığını gördü. Caramon'u görünce insanlar rahat bir nefes aldığı ve birkaç kişinin de "Komutan artık burada. O işleri halleder," dedikleri duyuldu; ayrıca birçok kişi başını sallamış, hatta orada burada alkış sesleri bile duyulmuştu.
Yüzbaşıdan birkaç küfür yedikten sonra kalabalık Caramon'un yürüyebileceği kadar bir aralık bıraktı. Caramon geçerken silahlı muhafızlar yana çekilmiş, ama o geçer geçmez hemen boşluğu kapatmışlardı. Olanları görmek için yanıp tutuşan kalabalık itişip kakışıyor, muhafızların tepesinden görmeye çalışıyordu. Yüzbaşı o-lup biteni anlatmayı reddettiği için Caramon, kardeşinin çadırının tepesine oturmuş bir ejderha görmekten tutun da, her yanı yeşil ve mor alevler içinde bulmaya kadar her şeyi görmeye hazırdı.
Onun yerine genç bir adamın nöbet tuttuğunu ve Lady Crysa-nia'nın çadırın kapısının kapalı örtüsü önünde gezindiğini gördü. Caramon, genç adamı hatırlar gibi olarak süzdü.
"Garic'in kuzeni," dedi tereddütle, adım hatırlamaya çalışarak. "Michael'di değil mi?"
"Evet komutanım," dedi genç Şövalye. Hazır ola geçerek selam vermeye yeltendi. Ama bu anlamsız bir girişimdi. Genç adamın yüzü solgun ve bitkin, gözlerinin çevresi de kıpkırmızıydı. Her an yorgunluktan yığılabilirdi ama mızrağını önünde tutuyor, çadıra girişi engelliyordu. Caramon'un sesini duyan Crysania bakışlarını kaldırdı.
"Paladine'a şükürler olsun!" dedi kız coşkuyla.
Kızın solgun yüzü ve çukurlarına kaçmış gözlerine bir bakar Caramon, sabahın parlak gün ışığında dahi ürperdi.
"Şunlardan kurtul!" diye emretti yüzbaşıya. Yüzbaşı hemen adamlarına emirler verdi. Kısa bir süre sonra, bol küfürler ve yakınmalar arasında kalabalık dağılmaya başladı; birçoğu zaten eğlencenin artık bittiğini düşünüyordu.
"Caramon beni dinle!" Crysania adamın kolunu tuttu. "Bu..."
Fakat Caramon, Crysania'nın elini silkip atmıştı. Kızın konuş-

ma girişimlerini duymazdan gelerek Michael'i itip girmeye yeltendi. Genç şövalye mızrağını kaldırarak onun yolunu kesti.

"Yolumdan çekil!" diye emretti Caramon, hayretler içersinde. "Çok özür dilerim efendim," dedi Michael kesin bir dille, gerçi dudakları titriyordu, "ama Fistandantilus bana hiç kimsenin girmeyeceğini söyledi."

"Görüyorsun ya," dedi Crysania öfkelenerek, Caramon bir adım atıp Michael'e şaşkınlık içinde bir hiddetle bakarken. "Beni dinlemiş olsaydın, sana anlatmaya çalışıyordum! Bütün gece böyleydi ve içerde korkunç bir şeyler olduğunu biliyorum! Ama Raist-lin ona yemin ettirmiş: Emir ve Kurallar adına mı ne işte..."

"Kurallar," diye mırıldandı Caramon başını sallayarak. "Emir ve Kurallar." Kaşlarını çatan adamın aklına Sturm gelmişti. "Bir şövalyenin ölümü pahasına bozmayacağı bir söz."

"Ama bu delilik!" diye haykırdı Crysania. Sesi kesildi. Bir an için elleriyle yüzünü kapadı. Caramon, kızın kızmasından korkarak, tereddüt içinde kıza sarıldı ama kız minnettarlıkla adama yaslandı.

"Ah Caramon, o kadar korktum ki!" diye mırıldandı. "Çok kötüydü. Derin bir uykudan, Raistlin'in beni çağırdığını duyarak uyandım. Buraya koştum... Çadırının içinde şimşekler çakıyordu. Anlaşılmaz sözler haykırıyordu, sonra senin adım seslendi...sonra büyük bir umutsuzluk içinde inlemeye başladı. Girmeye çalıştım ama..." olduğu yerde dosdoğru önüne bakan Michael'e doğru hafif bir harekette bulundu. "Ve sonra ses ...kesilmeye başladı! Korkunçtu, sanki bir yere doğru emiliyormuş gibi!"

"Sonra ne oldu?"

Crysania duraksadı. Sonra tereddütle, "Bir...bir şey daha söyledi. Belli belirsiz duydum. Işıklar söndü. Büyük bir çatırtı duyuldu ve ...her şey sakinleşti, korkunç bir sükunet vardı!" Kız titreyerek gözlerini kapattı.

"Ne dedi? Anlayabildin mi?"

"Garip olan kısmı bu," Crysania başını kaldırarak adama aklı karışmış bir edayla baktı. "Sanki ...Bupu dedi."

"Bupu mu!" diye tekrarladı Caramon hayretle. "Emin misin?"

Kız başıyla onayladı.

"Neden bir lağım cücesinin ismini söylesin ki?" diye meraklandı Caramon.

"Hiçbir fikrim yok." Crysania bitkin bir edayla iç geçirdi, gözle-

rine giren saçını geri itti. "Ben de aynı şeyi merak ettim. Yalnız; o, Par-Salian'a, Raistlin'in kendisine ne kadar iyi davrandığını söyleyen lağım cücesi değil miydi?"

Caramon başını salladı. Lağım cücelerini sonra düşünürdü. Şu anda en acil sorunu Michael idi. Sturm, tüm canlılığıyla aklına gelmişti. Şövalyenin yüzünde bu ifadeyi kaç kere görmüştü? Emir ve Kurallar adına edilen bir yemin... Kahrolasıca Raistlin!

Michael bayılıncaya kadar yerinde kalacak ve ayıldığında işini yapamadığını anlayınca kendisini öldürecekti. Bu durumu, daha doğrusu onu aşmanın bir yolu olmalıydı! Caramon, Crysania'ya baktı. Kız adamın gözünü bağlamak için rahibelik gücünden istifade edebilirdi...

Caramon başını salladı. Böyle bir şey yapması, bütün kampın kızı diri diri ateşe atması anlamına gelirdi. Kahrolasıca Raistlin! Kahrolasıca Rahibeler! Kahrolasıca Solamniya Şövalyeleri ve E-mirleri ile Kuralları!

İçini çekerek Michael'e doğru yürüdü. Genç adam tehditkâr bir edayla mızrağını kaldırdı ama Caramon, silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırmakla yetindi.

Ne diyeceğini bildiği halde, nasıl başlaması gerektiğine emin olamadığından boğazını bir temizledi. Sonra Sturm'ü düşününce, bir kez daha şövalyenin yüzü gözlerinin önüne o kadar net geldi ki, hayret etmekten kendisini alamadı. Ama gördüğü yüz, yaşamdaki gibi değildi: Yani sert, soylu ve soğuk. O zaman Caramon anladı: Sturm'ün ölümdeki yüzünü görüyordu! Korkunç ıstırap ve acıların & izleri gurur ve inatçılığının kaba çizgilerini yumuşatmıştı. Kara, ha-4 yalet gözlerinde merhamet ve anlayış vardı ve Caramon'a şövaly^ ona hüzünle gülümsüyormuş gibi gelmişti.

Bir an için Caramon bu görüntüden o kadar hayrete düşmüşl ki bir şey söyleyemeden bakakalmıştı. Ama görüntü silinmiş, y< rinde genç Şövalyenin sert, korku dolu, yorgun ama kararlı yü/ belirmişti...

"Michael," dedi Caramon, ellerini havada tutmaya devam ed< rek, "Bir zamanlar bir arkadaşım vardı, bir Solamniya Şövalyı si'ydi. O...o şimdi öldü. Buradan çok uzaktaki bir savaşta c dü...Ama bizim konumuz bu değil. Stur...arkadaşım senin gibiye O da Emir ve...ve Kurallara inanıyordu. Onlar için canını verme' hazırdı. Fakat, sonunda Emir ve Kurallar kadar önemli ve Emir '

Kurallarda unutulmuş olan bir şey olduğunu keşfetti."

Michael'in yüzü inatla sertleşti. Mızrağını daha sıkı tutuyordu. "Yaşamın kendisi," dedi Caramon yavaşça. Şövalyenin etrafları kızarmış gözünde bir kıvılcım, göz yaşlarının titreşimiyle boğulan bir kıvılcım gördü. Michael hiddetle gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını savdı; kesin kararlı hali geri gelmişti, gerçi Caramon'a, şimdi görünüşünde biraz çaresizlik de var gibi gelmişti.

Caramon bu çaresizliğe yapıştı, sözlerini, düşmanının kalbini arayan bir kılıcın ucu gibi yönlendiriyordu. "Yaşam, Michael. Her şey bundan ibaret. Bütün sahip olduğumuz bu. Sadece kendi yaşamlarımız değil, bu dünyadaki herkesin yaşamı. Emir ve Kurallar, işte bunu korumak için tasarlanmıştı ama bir yerlerde bu çarpıtıldı ve Emir ile Kurallar insan yaşamından daha önemli bir hal aldı."

Ellerini indirmeden yavaşça genç adama doğru bir adım daha yaklaştı.

"Görevini, hıyanet etmen için bırakmanı istemiyorum senden. Her ikimiz de senin, yerinden korkaklık yüzünden ayrılmadığını biliyoruz." Caramon başını salladı. "Bu gece neler görüp duyduğunu Tanrılar bilir. Yerinden, merhametin nedeniyle ayrılmanı istiyorum. Kardeşim orada, içeride; belki ölüyor, belki de öldü. Sana yemin verdirirken, bunların olacağını önceden görememiştir. Onun yanına gitmeliyim. Bırak geçeyim Michael. Bunda gurur kırıcı bir şey yok."

Michael, gözlerini ileriye dikmiş, dimdik duruyordu. Derken yüzü buruştu. Omuzları düştü ve mızrağı sinirleri boşalmış elinden kaydı. Uzanan Caramon, genç adamı koca kollarıyla yakalayarak sarıldı. Genç adamın bedenini bir sarsıntı kapladı. Caramon beceriksizce genç adamın omzunu okşadı.

"Bakın bakayım, biriniz "-etrafına bakındı- "gidip Garic'i bulun, hah buradasın," dedi rahat bir nefes alarak, genç Şövalye koşarak kendisine yaklaşırken. "Kuzenini ateşin yanına götür. Boğazından sıcak bir şeyler geçsin, sonra da yatır uyusun. Sen oradaki..." - başka bir muhafaza işaret etti- "nöbeti sen devral."

Garic kuzenini götürürken Crysania da çadıra girmeye yeltendi ama Caramon onu durdurdu. "Bırak önce ben gireyim lady," dedi. Bir tartışma beklentisi içinde olan adam kızın uysalca kenara çekildiğini görünce şaşırdı. Caramon tam çadırın kapısındaki perdeyi tutmuştu ki kızın elini kolunda hissetti.

Şaşırarak döndü.

"Sen Elistan kadar irfan sahibisin Caramon," dedi kız, adama dikkatle bakarak. "Ben de bu sözleri o genç adama söyleyebilirdim. Neden söylemedim?"

Caramon kızardı. "Be...ben onu anladım, o kadar," diye kekeledi.

"Ben onu anlamak istemedim." Crysania'nın yüzü soldu, dudağını ısırdı. "Ben, sadece onun bana itaat etmesini istedim."

"Bak lady," dedi Caramon sertçe, "ruhunu yoklama işini sonra yapabilirsin. Şimdi, senin yardımına ihtiyacım var!"

"Tabii ki." Crysania'nın yüzüne o sert, kendinden emin ifade geri gelmişti. Hiç tereddüt etmeden Caramon'un peşinden Raist-lin'in çadırına girdi.

Çadırın dışındaki muhafız ve diğer meraklı gözlerleri göz önüne alan Caramon, çadırın kapısındaki perdeyi hızla kapattı, içersi karanlık ve hareketsizdi; o kadar karanlıktı ki ilk başta ikisi de bu gölge içinde hiçbir şeyi seçemedi. Kapının yanında durup gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyen Crysania aniden Caramon'a sarıldı.

"Nefes sesini duyabiliyorum!" dedi kız rahatlayarak.

Caramon başıyla onaylayarak yavaşça ilerledi. Gittikçe aydınlanan gün, geceyi çadırın içinden kovuyordu; attığı her adımda Caramon artık daha iyi görebiliyordu.

"İşte," dedi. Yolunu kesen kamp taburesine bir tekme attı. "Ra-ist!" diye seslendi hafifçe, yanına diz çökerken.

Başbüyücü yerde yatıyordu. Yüzü kül rengiydi, ince dudakları da mosmor. Nefes alışverişi sık ve düzensizdi ama nefes alıyordu. İkizini dikkatle kaldıran Caramon onu yatağına taşıdı. Loş ışıkta, sanki hoş bir rüyada kendini kaybetmiş gibi görünen Raistlin'in dudaklarındaki hafif tebessümü görebiliyordu.

"Sanırım şu anda sadece uyuyor," dedi Caramon, o sırada Raistlin'in üzerine bir battaniye örtmekte olan Crysania'ya şaşkın bir sesle. "Ama bir şeyler olmuş. Bu belli." Artmakta olan ışıkta, çadırın içine bakındı. "Merak ediyorum...Tanrılar adına!"

Crysania bakışlarını kaldırıp arkasına baktı.

Çadırın direkleri kömürleşmiş, kararmıştı; hatta çadır bezi bile kavrulmuştu; bazı yerleri erimiş gibi görünüyordu. Sanki bir yangın burayı yalamıştı ama yine de bu duruma hiç yakışmayan bir biçimde çadır ayakta kalmış ve sanki çok da ciddi bir zarara uğrama-

mıştı. Zaten Caramon'un o kadar şaşırmasına neden olan da masanın üzerinde duran nesneydi. "Ejderha küresi!" diye fısıldadı dehşetle.

Yıllar önce üç Cüppe büyücüleri tarafından yapılmış; iyi, kötü ve tarafsız ejderhaların özleriyle dolu olan, zamanın mesafelerini kat edebilecek güçteki kristal küre hâlâ Raistlin'in küre için yaptığı gümüş kaidenin üstünde, masanın üzerinde duruyordu.

Bir zamanlar büyülü, tılsımlı bir ışığın nesnesiydi. Şimdi ise karanlığa, yaşamsızlığa aitti: Tam ortasında bir çatlak vardı.

Artık...

"Kırılmış," dedi Caramon sakin bir sesle.

Borum 4

istandantilus'un Ordusu; balıkçı tekneleri, kayıklar, sallar ve şatafatla dekore edilmiş gezi teknelerinden oluşan harap bir filoyla Schallsea Boğazı'ndan geçmişti. Mesafe çok fazla olmasa da insanları, hayvanları ve erzakı karşıya geçirmek tam bir haftalarını almıştı.

Caramon, karşıya geçmeye hazır olduğunda, ordusu o kadar büyümüştü ki, tekneleri herkesi bir kerede karşıya taşımaya yetmemişti. Teknelerin birçoğu birkaç kere gidip gelmek zorunda kalmıştı. Büyük tekneler canlı hayvanları taşımak için kullanılmıştı.Yü-zen ambarlara dönüştürülen teknelere atlar ve sıska sığırlar için ahırlar, domuzlar için de ağıllar kurulmuştu.

İşler genelde aksamamıştı; gerçi Caramon her gece en fazla üç saat uyuyabiliyordu; herkesin, sadece onun çözebileceğine inandığı -sığırları deniz tutmasından tutun da denize düşüp yeniden çıkartılmak zorunda kalan içi kılıç dolu sandıklara kadar- bütün sorunlarla o kadar meşguldü ki. Derken, neredeyse her şey bitmek üzereyken ve hemen hemen herkes karşıya geçmişken bir fırtına patladı. Denizi kamçılayarak köpürten fırtına iki tekneyi de demirinden kopartıp batırmış, iki gün boyunca kimsenin karşı kıyıya geçmesine izin vermemişti. Fakat zamanla, birkaç deniz tutması vakası, bir çocuğun denize düşmesi (ki kurtarılmıştı) ve bir atın pa-

niğe kapılarak şahlanıp ayağını kırması (o da kesilmişti) dışında herkes iyi sayılabilecek bir durumda karşıya geçmişti.

Abanasinia kıyılarına varınca orduyu -Abanasinia bozkırlarının kuzeyinde yaşayan, ünlü Thorbardin altınlarını bulmaya can atan barbar kabileler olan- Bozkırlıların reisi ile birlikte tepe cücelerinin temsilcileri karşılamıştı. Tepe cücelerinin temsilcileriyle karşılaşınca Caramon, onu günlerce etkisinde bırakan derin bir tecrübe yaşamıştı.

"Reghar Fireforge ile refakatçıları!" diye duyurdu Garic, çadırın girişinden. Yana çekilen şövalye, üç kişiden oluşan bir cüce grubunun içeri girmesine izin verdi.

Söylenen isim kulaklarında çınlarken Caramon ilk cüceye gözlerine inanamadan bakmaya başladı. Raistlin'in ince parmakları canını acıtırcasına kolunu sıkmıştı.

"Tek bir söz söyleme!" dedi nefesi arasından başbüyücü.

"Ama o...o kadar benziyor...ve ismi!" diye kekeledi Caramon alçak sesle.

"Tabii ki," dedi Raistlin umursamaz bir tavırla, "karşında Flint'in dedesi var."

Flint'in dedesi! Flint Fireforge: Eski dostu. Godshome'da Ta-nis'in kollarında ölmüş olan yaşlı cüce; o yaşlı cüce...o, son derece kaba, huysuz ama yine de yufka yürekli cüce; Caramon'a her zaman çok yaşlı gelen o cüce. Daha doğmamıştı bile! Bu onun dede-siydi...

Aniden nerede olduğu ve ne yaptığı tüm çıplaklığıyla Caramon'a bir tokat gibi inmişti. Bu olaydan önce, kendi zamanında bir maceradaymış gibi davranabilirdi. Bu işi daha önce ciddiye almadığının da farkındaydı. Hatta Raistlin'in onu eve 'yollaması' bile, sanki onu bir tekneye bindirip iyi yolculuklar dilemesi gibi gelmişti ona. 'Zamanı değiştirme' düşüncelerini aklından uzaklaştırmıştı. Kapalı bir daire, bir kısır döngü gibi göründüğü için aklını karıştırıyordu.

Caramon'a önce ateş bastı, sonra buz kesti. Flint daha doğmamıştı. Tanis yoktu, Tika yoktu. Kendisi de yoktu! Hayır! Bu inanılması güç bir şeydi! Olamazdı!

Çadır, Caramon'un gözleri önünden kaydı. Bayılacak gibi olmuştu. Allahtan Rasitlin kardeşinin yüzündeki solgunluğu görmüştü. Sezgisel olarak ikizinin beyninin bir şeyleri sindirmeye çalıştığını bilen büyücü ayağa kalkıp, büyük bir zarafetle ilerleyerek

bir an için sersemleyen kardeşinin önünde durdu ve cüceleri gerekli sözlerle karşıladı. Fakat bunu yaparken Raistlin bir yandan da Caramon'a, görevini sertçe hatırlatan kara bir bakış fırlattı.

Kendisine çeki düzen veren Caramon, kendisini rahatsız eden ve kafasını karıştıran düşünceleri aklından atarak, kendi kendisine bunları daha sakin ve huzurlu bir ortamda düşüneceğini söyledi. Bunu çok sonra yapabilecekti. Ne yazık ki huzur dolu, sakin bir zaman sanki hiç gelmeyecekti...

Ayağa kalkan Caramon gelenlerin ellerini sıktı; hatta gürbüz, beyaz sakallı cüceyle el bile sıkışmıştı.

"Hiç aklıma gelmezdi," dedi Reghar dobra dobra, kendisine verilen sandalyeye oturup, tek bir yudumda yuvarladığı bir maşrapa birayı kabul ederken, "insanlar ve büyücülerle anlaşma yapacağım, özellikle de kendi kanım ve canımdan olanlara karşı." Boşalmış maşrapasına kaşlarını çatarak baktı. Caramon kendilerine hizmet eden delikanlıya bir işaretiyle maşrapayı yeniden doldurttu.

Reghar aynı çatık kaşlarla, köpüğün geçmesini bekledi. Sonra içini çekerek maşrapasını, yerine dönmüş olan Caramon'a kaldırdı. "Durth Zamish och Durth Tabor. Garip zamanlar garip kardeşlikler doğurur."

"Bunu bir kez daha tekrarlayabilirsin," diye mırıldandı Caramon, Raistlin'e göz atarak. Komutan su dolu bardağını kaldırarak içti. Raistlin -sadece nezaketen- bir kadeh şarapla dudaklarını ıslattıktan sonra yerine bıraktı.

"Planlarımızı tartışmak için sabah buluşuruz," dedi Caramon. "O vakte kadar Bozkırlıların reisleri de burada olacak." Reghar'ın kaşları daha da çatıldı; çıkacak sorunu önceden gören Caramon içini çekti. Ama yine de candan, neşeli bir tonda devam etti. "Gelin bu akşam yemeğini birlikte yiyerek birlikteliğimizi mühürleyelim."

Bunun üzerine Reghar ayağa kalktı. "Barbarlarla birlikte savaşmak zorunda kalabilirim" diye homurdandı. "Ama Reorx'un sakalı adına, ne onlarla ne de sizinle yemek yemek zorunda değilim!"

Caramon yeniden ayağa kalktı. En iyi merasim zırhlarına (şövalyelerden gelmiş olan diğer bir hediyeydi bu) bürünmüş olan Caramon'un görünüşü son derece heybetliydi. Cüce savaşçıya yan yan baktı.

"Çok irisin değil mi?" dedi cüce. Burun bükerek başını kuşkuyla salladı. "Korkarım başında beyinden çok kas vardır."

Caramon, başı ağrıyor olsa da tebessümünü engelleyemedi.

plint'in konuşmasına o kadar benziyordu ki!

Fakat Raistlin gülümsemedi.

"Kardeşimin askeri konularda mükemmel bir beyni vardır," dedi büyücü soğuk bir edayla, hiç beklenmedik bir biçimde. "Palant-has'tan ayrıldığımız zaman sadece üçümüz vardık. Bu muazzam orduyu kıyılarınıza getirebilmemizi Komutan Caramon'un yeteneğine ve hızlı kararlarına borçluyuz. Bence onun komutanlığını kabul etseniz iyi ederseniz."

Reghar yine burun kıvırdı; Raistlin'e orman gibi beyaz kaşları altından dikkatle baktı. Ağır zırhı tangırdayıp tungurdayan cüce dönerek iri adımlarla çadırdan çıkmaya başlamıştı ki durdu.

"Palanthas'tan üçünüz mü ayrılmıştınız? Şimdi de ..böyle mi oldu?" Baktığını deşen kara gözleri Caramon'a gitti ve eliyle çadırı, kapıda nöbet tutan parlak zırhlı şövalyeleri, erzakı gemilerden indirmek için birlikte çalışan yüzlerce adamı, savaş teknikleri eğitimi yapan diğer adamları, sıra sıra yakılmış olan ateşleri kastederek eliyle bir hareket yaptı....

Kardeşinin alışılmamış övgüsünün etkisiyle hayretler içinde kalan Caramon, cevap veremedi. Ama yine de başıyla onaylayabildi.

Cüce yine burun büktü ama çadırdan takırtı tukurtuyla çıkarken gözlerinde zoraki bir takdirin kıvılcımı vardı.

Reghar, aniden başını yeniden çadıra soktu. "Yemeğinize gel-cem," diye homurdandı kabaca ve sonra iri adımlarla ayrıldı.

"Ben de ayrılmak zorundayım kardeşim," dedi Raistlin, ayağa kalkıp çadırın girişine doğru ilerlerken, aklı başka yerlerde. Ellerini kara cüppesi içinde kavuşturmuştu; kolunda bir el hissettiğinde düşüncelere dalıp gitmişti. Rahatsız edilmekten huzursuzluk duyarak kardeşine baktı.

"Eee?"

"Ben...ben sadece ... teşekkür etmek istemiştim." Yutkunan Caramon boğuk bir sesle devam etti. "Söylemiş olduğun şey için. Sen ...sen hiç ...benim hakkımda...daha önce böyle şeyler söylemezdin."

Raistlin gülümsedi. O ince dudaklı tebessümünden gözlerine hiç ışık yansımıyordu ama Caramon bunu fark edemeyecek kadar mahcup ve mutluydu.

"Bu sadece gerçeğin kendisi kardeşim," diye cevap verdi Raistlin omuzlarını silkerek. "Ayrıca senin amacına da hizmet etmiş oldu, cücelere müttefikimiz olarak ihtiyacımız olduğuna göre. Her zaman için, vakit harcayıp geliştirecek olsan, içinde gizli bir sürü

cevher olduğunu söylerim. Sonuç olarak biz ikiziz," diye de ekledi büyücü kinayeyle. "Senin kendi kendini ikna ettiğin kadar farklı olduğumuza, hiçbir zaman inanmamıştım zaten."

Büyücü yine çıkmaya yeltenmiş ama bir kez daha kardeşinin temasını kolunda hissetmişti. Sabırsız bir iç çekişi bastıran Raistlin döndü.

"Seni İstar'da öldürmek istemiştim Raistlin..." -Caramon durak-sayarak dudaklarını ıslattı- "ve... ve bir nedenim olduğuna inanıyordum. En azından o gün bildiklerime göre. Artık o kadar emin değilim." Ayaklarına bakarak bir iç geçirdikten sonra kızarmış olan yüzünü kaldırdı. "Ben...bence bunu sen yaptın...yani büyücüleri öyle bir durumda bıraktın ki beni zaman içinde geri yollasınlar ...ben bu dersi alabileyim, diye. Nedeni bu olmayabilir," diye ekledi Caramon aceleyle, kardeşinin ince dudaklarının kapanıp soğuk gözlerinin daha da soğuduğunu görerek, "öyle olmadığına eminim -en azından- bütün nedeni bu değildi. Bunu kendin için yapıyorsun, biliyorum. Ama...bence bir yerlerde, bir parçan, birazcık da olsa, beni umursuyor. içinde bir yer, başımın dertte olduğu görüp yardım etmek istedi."

Raistlin kardeşine eğlenerek baktı. Sonra yeniden omuzlarını silkti. "Pekâlâ Caramon. Eğer bu romantik düşüncelerin daha iyi dövüşmene, stratejilerini daha iyi oluşturmana, düşünmene ve hepsinden önemlisi bu çadırdan çıkıp işlerimin başına dönmeme yardımcı olacaksa, elbette, bu fikre sarıl! Benim için çok fazla bir şey ifade etmiyor."

Kolunu kardeşinin elinden çeken büyücü çadırın girişine doğru ilerledi. Burada tereddüt etti. Kukuletalı başını biraz çevirerek yavaş bir sesle konuştu, sözleri öfkeli de olsa belli bir hüzün yüklüydü.

"Beni hiç anlayamadın Caramon."

Sonra çıktı, yürürken kara cüppesi bileklerinin etrafında hışırdıyordu.

O gece açık havada bir şölen verilmişti. Başlangıcı pek hoş olmamıştı.

Yiyecekler, boğazı geçmek için kullanılan sallardan bozularak yapılan tahta masalar üzerine konmuştu. Reghar yanında, kırk kadar cüceden oluşan kalabalık bir refakatçi gurubuyla gelmişti. Boz-kırlıların reisi -asık yüzü, uzun boyu, mağrur duruşu ile ister İste-246

Caramon'a Nehiryeli'ni hatırlatan- Karagece' de yanında kırk savaşçı getirmişti. Bunlara karşılık Caramon da tanıdığı -en azından tanıdığını umduğu- adamları arasından güvendiği ve içkiyi sınırlı içebilen kırk adamını seçmişti.

Caramon, gruplar gelince cücelerin kendi aralarında, Bozkırlıla-rın da kendi aralarında oturacaklarını düşünmüştü. Ne kadar konuşursa konuşsun onların karışmalarını sağlayamazdı. Her grup geldikten sonra mutlaka cüceler kendi liderleri, Bozkırlılar kendi li-

o

derleri etrafında toplanıp kasvetli bir sessizlik içinde birbirlerini süzerken Caramon'un adamları ne yapacaklarını bilemeden bakı-nacaklardı.

Caramon onları karşılamaya çıktı. Dikkatle giyinmiş, uysun diye yaptırdığı birkaç parça yeni zırha ilaveten, gladyatör oyunlarındaki altın zırhı ile miğferini takmıştı. Yanık teni, benzersiz fiziği, güçlü, yakışıklı yüzü ile hükmedici bir varlığı vardı ve suratsız cüceler bile gönülsüz birkaç takdir bakışı attılar.

Caramon ellerini kaldırdı.

"Hoş geldiniz konuklarım!" dedi yüksek, gümleyen bariton sesiyle. "Hoş geldiniz. Bu bir dostluk yemeği, ırklarımız arasındaki yeni kurulmuş arkadaşlığın, ittifakımızın bir işareti..."

Bu söz üzerine birkaç mırıltılı söz, atışma ve alay duyuldu. Cücelerden biri yere tükürerek, birkaç Bozkırlının yaylarını alıp birer adım ilerlemelerine bile neden olmuştu: Bu, Bozkırlı insanlar arasında korkunç bir hakaret kabul ediliyordu. Reisleri onları durdurdu; sözünün kesilmesini soğuk bir edayla fark etmemiş gibi yapan Caramon sözlerine devam etti.

"Birlikte savaşacağız, belki de birlikte öleceğiz. O yüzden gelin bu akşam ilk buluşmamızı birlikte oturup ekmeğimizi paylaşarak, kardeşler gibi içerek başlayalım. Akraba ve arkadaşlarınızdan ayrıldığınız için gönülsüz olduğunuzu biliyorum ama yeni arkadaşlıklar kurmanızı istiyorum. O yüzden birbirimizle kaynaşmamıza yardımcı olması için küçük bir oyun oynamamız konusunda bir karara vardım."

Bu söz üzerine cücelerin gözleri fal taşı gibi açılarak sakalları titredi ve ağır bir mırıltı havada gök gürültüsü gibi patladı. Hiçbir erişkin cüce oyun oynamazdı! ("Taş Çarpmak" ve "Çekiç Atma" gibi bazı eğlenceli faaliyetler spor sayılıyordu.) Öte yandan Karagece ile adamlarının yüzü aydınlandı; Bozkırlılar ise oyunlar ve yarışlar için yaşardı, bunlar en azından komşu kabilelere savaş açmak ka-

247

dar önemli sayılırdı.

Caramon kolunu savurarak, masaların arkasında duran ve hem cüceler, hem de Bozkırlıların meraklı ve kuşkulu bakışlarına maruz kalmış muazzam büyüklükte, yeni, konik bir çadırı işaret etti. Altı metreden daha yüksek duran çadırın tepesinde Caramon'un sancağı vardı. Dokuz köşeli

yıldızı olan ipek bayrak akşam rüzgarında çırpınıyor, yakında yanan büyük şenlik ateşiyle aydınlanıyordu.

Herkes çadıra bakarken, Caramon uzanarak güçlü elinin bir ası-lışıyla sarkan ipi çekti. Anında çadırın bezden olan kısmı yere düştü ve Caramon'dan gelen bir işaretle sırıtmakta olan birkaç delikanlı tarafından kenara çekildi.

"Ne tür bir saçmalık bu böyle?" diye gürledi Reghar baltasını elleyerek.

Kara, balçık bir çamur deryası içinde tek, ağır bir direk duruyordu. Direk o kadar pürüzsüzdü ki ateş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Direğin tepesine yakın bir yerde masif tahtadan yapılmış yuvarlak bir platform vardı; sadece platformun orasına burasına düzensiz şekilde açılmış delikler bulunuyordu.

Fakat hem cüceler, hem de insanların, ani hayret nidaları atmalarının ve heyecanlanmalarının nedeni ne bu direk, ne platform, ne de çamurdu. Direğin tam tepesinde tahtaya oturtulmuş olan şeyin görüntüsüydü. Birbirlerini çaprazlamasına kesen saplan, ateş ışığında parlayan bir kılıç ile savaş baltasıydı. Ama bunlar bir çoğunun taşıdığı kaba demirden silahlardan değildi. Bunlar son derece ince işlenmiş çeliktendi ve benzersiz işçilikleri sekiz metre aşağıdan bakanlara bile tüm açıklığıyla kendini belli ediyordu.

"Reorx'un sakalı!" Rhegar derin, titrek bir nefes aldı. "Ordaki kılıç bizim koca köyü alır! Öyle bir silah için ömrümden elli yıl veririm!"

Kılıca bakan Karagece, özlem dolu gözyaşları gözlerini bulandırırken, görmek için gözlerini kırpıştırmaya başladı.

Caramon gülümsedi. "Bu silahlar sizindir!" diye açıkladı.

Yüzlerinde boş bir hayret okunan Karagece ile Reghar, birlikte Caramon'a bakakaldı.

"Eğer," diye devam etti Caramon, "onları aşağıya indirebilirseniz!"

Hem cüce, hem de insanlardan bir uğultu koptu. Hemen herkesin çukura doğru koşması, Caramon'un bu kargaşayı bastırmak için bağırmasına neden oldu.

"Reghar ve Karagece, ikiniz de yardım etmeleri için, kendinize dokuzar savaşçı seçebilirsiniz! Ödüle ilk ulaşan, silahların sahibi olur!"

Karagece'yi ikna etmeye gerek yoktu. Yardım bile istemeden çamura dalarak direğe doğru yürümeye başladı. Fakat her adımda gittikçe çamura daha çok batıyor, amacına yaklaştıkça, çamur gittikçe daha da derinleşiyordu. Direğe vardığında yapışkan çamur dizlerini aşmıştı.

Daha dikkatli olan Reghar durarak rakibini izledi. En gürbüz adamlarından dokuzunu yardımına çağıran cüce lider, adamlarıyla birlikte çamura adım attı. Ağır zırhları hemen batmalarına neden olan bütün grup neredeyse anında, tamamen gözden kaybolmuştu. Arkadaşları onları çekip çıkartmak zorunda kaldılar. En son ortaya çıkan da Reghar olmuştu.

Aklına gelen tüm Tanrılara birer küfür savuran cüce, sakalında-ki çamuru sıkarak temizledikten sonra yüzünü asıp, zırhını çıkartmaya başladı. Baltasını başının üzerinde tutan cüce, refakatindekileri beklemeden yeniden çamura girdi.

Karagece direğe varmıştı. Direğin tam dibinde çamur o kadar derin değildi, tam altında sıkı bir zemin vardı. Direğe sarılan reis, kendisini çamurdan yukarı doğru çekti ve bacaklarını direğe doladı. Kendisini bir metre kadar çekip durarak, kendisine tezahüratta bulunan kabile üyelerine ağzı kulaklarında baktı. Sonra aniden yeniden aşağıya doğru kaymaya başladı. Dişlerini sıkan adam tutunabilmek için çaresizlikle çabaladı ama bir işe yaramamıştı. Sonunda koca reis, cücelerin alaylı bağırışları arasında direğin dibine kaydı. Çamurun ortasında oturup asık bir yüzle direğe baktı. Direk hayvan yağıyla yağlanmıştı.

Yürümekten çok yüzerek ilerleyen Reghar, sonunda direğin dibine varmıştı. Vardığında beline kadar çamura batmıştı ama cücelerin o büyük güçleri devam etmesini sağlıyordu.

"Kenara çekil," diye hırladı yorgun düşmüş Bozkırlıya. "Beynini kullan! Eğer tırmanamazsak, ödülü aşağıya, kendimize çekeriz!"

Çamur içinde kalmış sakallı yüzünde büyük bir zafer tebessü-müyle Reghar baltasını kaldırarak, direğe tüm gücüyle indirdi.

Kendi kendine gülümseyen Caramon olacakların beklentisi içinde gözlerini yumdu. Cücenin baltası, sanki bir uçurumun kenarına inmiş gibi geri sekti; direk koca bir demirağacı kütüğünden yontulmuştu. Titreşen balta, cücenin ağrıyan ellerinden uçup gi-

derken, darbenin gücü Reghar1! sırt üstü çamurun içine sermişti. Artık gülme sırası Bozkırlılara gelmişti: Hiç biri çamur içindeki reislerinden fazla gülmüyordu.

Birbirlerine dik dik bakan cüceler ve insanların sinirleri gerildi. Kahkahalar geçmiş, yerini hiddetli mırıltılar almıştı. Caramon nefesini tuttu. Derken, Reghar'ın bakışları, yavaşça çamura

gömülmekte olan, ağzı çentik çentik olmuş baltaya gitti. Bakışlarını, çeliği ateş ışığında parlayan güzel baltaya kaldırdı ve bir homurtuyla, adamlarına döndü.

Artık zırhlarından kurtulmuş olan Reghar'ın adamları da çamur içinden yanına gelmişlerdi. Bağırıp çağıran Reghar onlara kaygan direğin altına dizilmelerini emretti. Sonra cüceler bir piramit yapmaya başladı. Üçü yerde durdu, ikisi onların omuzlarına, biri de en tepeye tırmandı. En alttakiler neredeyse göğüslerine kadar çamura batmışlardı ama sonunda ayakları sert zemine gelince, sıkı sıkı durdular.

Karagece, bir an için suratsız bir sessizlikle onları seyrettikten sonra, savaşçılarından dokuzunu yanına çağırdı. Birkaç dakika içinde insanlar da kendi piramitlerini oluşturuyordu. Daha kısa oldukları için cücelerin piramidinin zemini daha dar olmuştu ve tepeye varabilmek için de birer birer yükselmek zorundaydılar. Son tırmanışı Reghar yapmıştı. Altındaki cüceler sallanıp inlerken, o piramidin en tepesinde düşecek gibi olarak platforma varmak için ellerini uzatmıştı ama yeterince uzun boylu değildi.

Kendi adamlarının omuzlarına tırmanan Karagece, platformun altına rahatlıkla varmıştı. Sonra Reghar'ın çamur kaplı yüzündeki çatık kaşlı ifadeye gülen reis, kendini garip biçimli açıklıklardan yukarıya çekmeye çalıştı.

Sığmıyordu.

Zorlamak, küfretmek, nefesini tutmak hiçbir işe yaramıyordu. İnsan, iskelet gibi incecik bedenini delikten içeri sokamıyordu. Tam o anda Reghar platforma ulaşmak için sıçradı...

Ve yakalayamadı.

Cüce havadan süzülerek, şlap diye çamura düşerken, yarattığı hareket de bütün cüce piramidinin dengesini bozmuş ve tüm cüceleri etrafa dağıtmıştı.

Gerçi bu kez insanlar gülmemişti. Bakışlarını Reghar'a indiren Karagece aniden kendisi de çamura atladı. Cücenin yanında durarak, onu yakaladı ve çamurdan dışarı çıkarttı.

Her ikisi de, artık tanınmayacak haldeydi; baştan aşağıya çamura bulanmışlardı. Birbirlerine bakarak durdular.

"Biliyorsun ki," dedi Reghar, gözündeki çamurları silerek, "o delikten sığacak olan benim."

"Ve sen de biliyorsun ki," dedi Karagece, sıktığı dişleri arasından, "seni oraya çıkartabilecek olan da benim."

Cüce, Bozkırlının elini tuttu. Birlikte hızla insan piramidinin tepesine tırmandılar. Önce Karagece tırmanarak yukarıdaki son parçayı da tamamlamış oldu. Reghar insanların omuzlarına tırmanıp büyük bir rahatlıkla delikten geçince herkes sevinçle alkışladı.

Kendini platformun üzerine çeken cüce, kılıcın kabzasını ve baltanın sapını tutarak büyük bir zafer edasıyla bunları havaya kaldırdı. Kalabalık sessizleşti. Bir kez daha insanlar ile cüceler birbirlerini kuşkuyla süzdüler.

İşte bu kadar! diye düşündü Caramon. Sende Flint'in ne kadarını gördüm Reghar? Sende Nehiryeli'nin ne kadarını Karagece? O kadar çok şeyi buna borçluyuz ki!

Reghar delikten, Bozkırlı'nın asık yüzüne baktı. "Muhtemelen Reorx tarafından dövülmüş olan bu baltayı sana borçluyum Boz-kırlı. Senin yanında savaşmak bana onur verecektir. Ve eğer sen de benim yanımda dövüşeceksen, adam gibi bir silaha ihtiyacın olacak!"

Tüm kamptan gelen tezahürat eşliğinde cüce, parlak kılıcı, delikten Karagece'ye uzattı.

Böfüm

5

ölen geç saatlere kadar devam etti. Bütün kamp alanı kahkaha, bağırtı, Solamnica ve Ortak Lisan yanı sıra cüce ve kabile dillerinde savrulmuş, iyi niyetli küfürlerle dolmuştu.

Raistlin için süzülüp kaçması kolay olmuştu. O heyecan içinde kimse sessiz ve alaycı başbüyücünün yokluğunu hissetmemişti.

Raistlin gölgelerden ilerleyerek Caramon'un kendisi için yeniden döşediği çadırına geri döndü. Kara cüppesi içinde, insanın gözünün ucuna takılan bir kıpırtıdan başka bir şey değildi.

Crysania'nm çadırından uzak durdu. Kız, çadırının girişinde durmuş, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle eğlenceyi seyrediyordu. Onlara katılmaya teşebbüs bile etmemişti; 'cadı'nın varlığının Caramon'a büyük bir zarar vereceğini biliyordu.

Ne kadar ironik, diye düşündü Raistlin, bu devirde kara cüppe-, li bir büyücü kabul görüyor da Paladine'ın rahibesi reddediliyor ve j lanetleniyordu.

Ordunun kamp kurmuş olduğu alandan, ıslak çimler üzerinde,! ayak izlerini dahi belli belirsiz bırakarak, deri çizmeleriyle yavaşça! geçen Raistlin, garip bir biçimde böyle yapmaktan

hoşlanıyordu.; Gökyüzündeki takım yıldızlara bakarak hem Platin Ejderha, hem] de karşısındaki Beş Başlı Ejderha'yı hafif bir alayla izledi.

Eğer sefil bir gnome'un, önceden tahmin edilemeyen o icadı olmasaydı Fistandantilus'un girişiminin başarılı olmuş olabileceği, bilgisi Raistlin'in varlığına kara bir neşe katmıştı. Bu hesaba göre anahtar faktör gnome oluyordu. Belli ki gnome zamanı değiştirmişti, gerçi bunu nasıl yapmış olduğu tam olarak bilinemiyordu. Yine de Raistlin, yapması gereken şeyin Zhaman kalesine varmak olduğu kararına varmıştı; sonra oradan Thorbardin'e gidip, bu gnome'u bulup onu etkisiz hale getirmek işten bile olmazdı.

Daha önce değiştirilmiş olan zaman, normal akışına geri dönecekti. Fistandantilus'un başarısız olmuş olduğu yerde o başarılı olacaktı.

O yüzden, kendinden önce Fistandantilus'un da yapmış olduğu gibi Raistlin de, Zhaman'a varabilmek için savaşa tüm ilgisini ve dikkatini veriyordu. Caramon ile birlikte saatlerce eski haritaların üzerine eğilip, istihkâmları inceliyor, gelecekte bu topraklar üzerinde yapacak oldukları gezilerden hatırladıklarıyla bir kıyaslama yaparak, ne tür değişikler yaşanmış olabileceğim tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Savaşı kazanmanın anahtarı Pax Tharkas'ı ele geçirmekti.

Ve bunun da, içini çekerek imkânsız olduğunu söylemişti, Caramon birden çok kere.

"Duncan mutlaka orayı iyice kuvvetlendirmiştir," diye fikrini savunuyordu Caramon, haritada büyük kaleyi gösteren noktaya elini koyarak. "Neye benzediğini hatırlarsın Raist. O gökyüzüne varan iki zirve arasına nasıl inşa edilmiş olduğunu hatırlarsın. O kahrolasıca cüceler orayı yıllarca koruyabilir! Kapıları kapayıp, kayaları mekanizmadan boşaltırlarsa sıkışıp kalırız. Hatırladığım kadarıyla o kayaları kaldırmak için gümüş ejderhalar kullanılmıştı," diye ekledi koca adam kasvetle.

"Etrafından dolaşırız," diye teklif etti Raistlin.

Caramon başını salladı. "Nereye?" Parmaklan batıya kaydı. "Bir tarafta Qualinesti var. Elfler bizi kıtır kıtır kesip, kurusun diye etlerimizi asar." Doğuya kaydı. "Bu tarafta ya deniz, ya da dağ var. Denizden gidecek kadar teknemiz yok ve bak" -parmağını aşağıya doğru kaydırdı- "eğer burada, gemilerden daha güneyde, bu çöle inersek, kendimizi tam ortada buluruz -her iki kanat da ortada olur- Pax Tharkas kuzeyde, Thorbardin güneyde."

Arada bir haritaya huzursuzca bakmak için duran koca adam odayı arşınlamaya başladı.

Raistlin esnedikten sonra ayağa kalkarak elini hafifçe Cara-mon'un koluna koydu. "Şunu unutma kardeşim," dedi yavaşça, "Pax Tharkas düştü!"

Caramon'un yüzü karardı. "Evet," diye mırıldandı, bunun kendisinin de oynadığı büyük bir oyun olduğunun hatırlatılmasına sinirlenerek. "Herhalde nasıl olduğunu hatırlamıyorsundur."

"Hayır." Raistlin başını salladı. "Ama düştü..."

Biraz duraksadıktan sonra yavaşça tekrarladı, "Düşecek!"

Yerleşim yerleri ve kamp ateşlerinden çıkan ışıklardan sakınan üç kara ve tıknaz suret ormandan çıkarak sinsice ilerledi. Kampın kenarına gelince, sanki hangi tarafa gideceklerini bilemezmiş gibi tereddüt ettiler. Sonunda biri, bir şeyler mırıldanarak işaret etti. Diğer ikisi başıyla onayladıktan sonra daha hızlı hareket ederek karanlık içinden ilerlediler.

Hızla hareket ediyorlardı ama sessiz değillerdi. Hiçbir cüce sessiz hareket edemez; bunlar ise normalden de gürültücü gibiydiler. Her yanları takırdıyor, gıcırdıyordu ve önlerine çıkan bütün çalı parçasına basmışlar, yollarına devam ederken de küfretmeyi ihmal etmemişlerdi.

Onları çadırının karanlığı içinde beklemekte olan Raistlin, gelişlerini uzaktan duymuş ve başını sallamıştı. Ama planlarını yaparken bunu tahmin etmiş olduğu için, bu buluşmayı şölenin gürültüsü ve şamatasının gerekli örtüyü oluşturacağı bu geceyi seçmişti.

"Girin," dedi hoşnutsuzlukla, sakar ve gürültülü ayak sesleri tam çadırının giriş perdesi önünde durduğunda.

Kimse çadıra dokunan ilk cüce olmak istemediğinden ağır nefes sesleri ve mırıltı halindeki nidalarla dolu bir duraksama yaşandı. Bunu homurtulu bir küfür izledi. Çadırın kapı perdesi, neredeyse kumaşı yırtacak sertlikte çekilerek açıldı ve içeri bir cüce girdi; belli ki bu liderleriydi, çünkü o kasılarak, cesaretle önden yürürken, arkasından gelen ikisi sinirli ve sinikti.

Öndeki cüce çadırın ortasında duran masaya ilerledi; ortalık zifir zindan olmasına rağmen o hızlı hareket ediyordu. Yıllarca yer altında yaşadıktan sonra Dewarların gözleri gece çok net görebiliyordu. Bazılarının, canlı varlıkları karanlıkta görmeyi sağlayan elf görüş yeteneğine sahip oldukları söyleniyordu.

Fakat cücelerin gözleri ne kadar iyi olursa olsun, yüzü kendisine dönük, kara cüppeli surete dair hiçbir şey göremiyorlardı. Bu,
gecelerin en derinine bakmak gibi bir şeydi; daha da karanlık bir şey gördü; sanki aniden ayaklarının dibinde bir uçurum beliriver-mişti. Bu Dewar, güçlü, korkusuz, hatta pervasızdı; babası delire-rek ölmüştü. Fakat kara cüce, ensesinde başlayıp, omur iliğinden aşağı doğru kayan ürpertiyi bastıramamıştı.

Oturdu. "Siz ikiniz/'dedi cüce dilinde, yanındakilere, "girişi kontrol edin."

Başlarıyla onaylayarak hızla geri çekildiler; kara cüppeli suretin yanından ayrıldıklarına son derece memnundular, gidip açıklığın yanına çömelerek gölgelere bakmaya başladılar. Ama ani bir ışığın parlaması onların telaşlanmalarına neden olmuştu. Liderleri ağdalı bir küfürle, gözlerine siper etmek için kolunu kaldırdı.

"Işık yok...ışık yok!" diye bağırdı kaba Ortak Lisanıyla. Sonra dilini damağında şaklatmaya başladı ve bir an için bütün çıkarttığı anlaşılmaz boğuk seslerdi. Çünkü ışık, bir meşale veya mumdan değil de büyücünün avucunun içinde yanmakta olan bir alevden çıkıyordu.

Bütün cüceler doğaları icabı kuşkucuydular ve büyüye hiç gü-venmezlerdi. Cahil ve batıl inançlı Dewarların büyüden ödü patlardı; hatta her hangi bir sokak gözbağcısının yapabileceği bu basit numara bile cücenin nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

"İş yaptığım insanları görmek isterim," dedi Raistlin alçak, fısıltı gibi bir sesle. "Korkmayın, bu ışık dışarıdan görülmez; geçerken gören olsa bile benim çalıştığımı düşünür."

Dewar yavaşça kolunu indirerek, gözlerini ışığın parlaklığında canı yanıyormuşçasma kırpıştırdı. Refakatindekiler de yeniden oturdular, bu kez kapıya daha da yakın. Bu Devvar lideri, Dun-can'ın toplantısına katılan liderdi. Yüzü, ırkının çoğuna damgasını basmış yarı deli, yarı hesapçı bir gaddarlık taşısa bile, kara gözlerinde, onu özellikle tehlikeli kılan makul bir zekâ pırıltısı vardı.

Bu gözler şimdi, kendisine değer biçmekte olan karşısındaki büyücüye değer biçiyordu. Devvar etkilenmişti. İnsanlara en fazla diğer cüceler kadar değer veriyordu. İnsan bir büyücüden iki misli kuşkulanmak icap ederdi. Fakat Devvarlar iyi birer insan sarrafıdır; o da büyücünün ince dudaklarında, sıska yüzünde, soğuk gözlerinde, hem anlayıp hem güvenebileceği insafsız bir güç tutkusu gördü."

"Sen...Fistandantilus?" diye hırladı Dewar kabaca.

"Benim." Büyücü elini kapattı ve alev, bir kez daha onu karan-
lıkta bırakarak yok oldu -cüce en azından bu yüzden- rahat bir nefes almıştı. "Ayrıca ben cüce dili konuşabiliyorum, yani sizin dilinizde konuşabiliriz. Aslında, hiçbir yanlış anlaşılmaya maruz kalmamak için bunu tercih ederim."

"Pekâlâ." Dewar öne doğru abandı. "Ben Argat'ım, klanımın hükümdarı. Mesajını aldım. İlgileniyoruz. Ama daha fazlasını bilmek zorundayız."

"Yani, 'bu işten çıkarımız ne' demek istiyorsun, öyle mi?" dedi Raistlin alay edercesine. İnce elini uzatarak çadırının bir köşesini işaret etti.

Belirtilen yöne bakan Argat bir şey göremedi. Sonra, çadırın kö
şesindeki bir nesne parlamaya başladı; önce yavaşça, sonra giderek
artan bir parlaklıkla. Argat'in bir kez daha nefesi kesilir gibi oldu
ama bu kez korkudan değil de merak ve hayretten. ,,
Aniden Raistlin'e sert ve kuşkulu bir bakış fırlattı. jp

"Gerçekten de, istiyorsan git kendin incele," dedi Raistlin, omuzlarını silkerek. "Bu gece yanınıza alabilirsiniz, aslında...y ani eğer anlaşırsak."

Ama zaten Argat, sandalyesinden inmiş çadırın köşesine gidiyordu bile. Dizleri üzerine çöken cüce elini parlak, büyülü bir pırıltıyla parlayan çelik sikkelerin sandığına daldırdı. Uzun bir süre, parlayan gözlerlerle bu hazineye bakmaktan, elini paraların arasında gezdirmekten başka bir şey yapmadı. Sonra titrek bir ah çekerek ayağa kalktı ve sandalyesine geri döndü.

"Bir planın var mı?"

Raistlin başıyla onayladı. Paraların büyülü ışıltısı sönmüştü ama cücenin bakışlarını sürekli kendisine çeken soluk bir pırıltı hâlâ kendini muhafaza ediyordu.

"Ajanların söylediğine göre," dedi Raistlin, "Duncan bizimle Pax Tharkas'ın önündeki ovada karşılaşmayı planlıyor; bizi orada yenmeyi, eğer başaramazsa da en azından ağır kayıplar verdirmeyi amaçlıyörmüş. Eğer biz kazanırsak güçlerini kaleye çekecek, kapıları kapatacak ve o kapıların önünü kapatması için de binlerce ton ağırlığındaki kayaları serbest bırakacak mekanizmayı çalıştıra-cakmış.

"Oraya istiflediği yiyecek ve silahla, biz vazgeçinceye yani geri çekilinceye veya onun takviye güçleri Thorbardin'den gelip, bizi kapana kıstırıncaya dek bekleyecekmiş. Söylediklerim doğru mu?"

Argat eliyle kara sakalını okşadı. Bıçağını çekerek havaya atıp/
256
büyük bir beceriyle yeniden yakaladı. Büyücüye bakarak aniden durdu ve ellerini iki yana açtı.
"Ben üzgün. Sinirlenince alışkanlık," dedi muzipçe gülümseyerek. "İnşallah ben sen korkutmadı. Eğer seni huzursuz ediyorsa ben... "
"Eğer beni huzursuz ederse, çaresine bakabilirim," diye cevap verdi nezaketle. "Devam et." Eliyle bir işaret etti. "Dene."
Omuzlarını sükse de yine de varlıklarını hissettiği ama kara kukuletanın gölgeleri arasından göremediği o garip gözlerin bakışları altında kendini huzursuz hisseden Argat bıçağı havaya attı.
İnce ve beyaz bir el karanlıktan çıkarak bıçağı sapından tuttuğu gibi, keskin ağzını aralarındaki masanın üzerine büyük bir marifetle sapladı.
Argat'ın gözleri parladı. "Büyü," diye homurdandı.
"Hüner," dedi Raistlin soğuk bir edayla. "Şimdi tartıştığımız konuya geri mi döneceğiz, yoksa çocukluğumda büyük bir ustası olduğum oyunları mı oynamaya başlayacağız?
"Aldığın bilgi doğru," diye mırıldandı Argat, bıçağını kınına sokarak. "Duncan'ın plan bu."
"Güzel. Benim planım oldukça basit. Duncan da kalenin içinde olacak. Açık alana çıkmayacak. Kapıların kapanması emrini verecek."
Raistlin koltuğuna yaslandı, uzun parmaklarının uçlarını birleştirdi. "O emir geldiğinde, kapılar kapanmayacak."
"O kadar mı basit?" diye alay etti Argat.
"O kadar basit." Raistlin ellerini açtı. "Onları kapatacak olanlar ölecek. Bütün yapmanız gereken, kapıları birkaç dakika açık tutmak, biz kapılardan dalıncaya kadar. Pax Tharkas düşecek. Sizin halkınız silahlarını bırakıp bize katılmayı teklif etti."
"Tek bir aksaklık olmasa kolay," dedi Argat, Raistlin'i kurnazca süzerek. "Bizim evlerimiz, ailelerimiz Thorbardin'de. Biz ihanet edersek, onlara ne olacak?"
"Hiçbir şey," dedi Raistlin. Yanında taşıdığı bir keseye uzanan büyücü kara bir kurdele ile bağlı, rulo halinde bir kağıt tomarı çıkarttı. "Bunu Duncan'a götüreceksiniz." Argat'a uzattıktan sonra, eliyle işaret etti. "Oku."
Kaşlarını çatıp Raistlin'e kuşkuyla bakan cüce ruloyu alıp, kurdeleyi açtıktan sonra -bunu para dolu sandığa doğru götürerek- yazıyı, paraların hafif büyülü ışığında okudu.
257
Bakışlarını hayretle Raistlin'e kaldırdı. "Bu...bu benim halkımın dilinde!"
Raistlin, biraz da sabırsızlanarak başıyla onayladı. "Tabii ki, ya ne bekliyordun? Başka türlü olsaydı Duncan inanmazdı."
"Fakat..."-Argat'in ağzı açık kaldı- "bu lisan gizlidir, sadece De-war ve Duncan gibi krallar dahil birkaç kişi daha bilir..."
"Oku! " Raistlin sinirlenerek işaret etti. "Bütün geceyi size ayıracak değilim."
Reorx'a bir küfür mırıldanan cüce kağıttakileri okudu. Sözler az olduğu halde onun oldukça bir zamanını aldı bu. Gür ve karışık sakalını sıvazlayarak düşündü. Sonra, ayağa kalkarak kağıtları yeniden rulo yaptı ve bir elinde tutarak diğer elinin avucuna vura-maya başladı.
"Haklısın. Bu her şeyi çözüyor." Kara gözlerini kısıp büyücüye dikerek yerine oturdu. "Fakat Duncan'a bir şey daha verilsin isti-yom. Sadece bir rulo kağıt değil. Bir şey..etkileyici."
"Sizin türünüz neyi 'etkileyici' bulur?" diye sordu Raistlin dudakları bir tebessümle kıvrılarak. "Birkaç düzüne kesilip biçilmiş ceset..."
Argat sırıttı. "Komutanınızın kellesi."
Uzun bir sessizlik oldu. Ne bir hışırtı, ne bir kumaş fısıltısı Ra-istlin'in düşüncelerini bölmedi. Sanki nefes almayı bile durdurmuştu. Sessizlik o kadar güçlüydü ki, Argat'a, sanki ayrı canlı bir varlıkmış gibi gelinceye kadar devam etti.
Ürperen cüce kaşlarını çattı. Hayır, isteğinde ısrarcı olacaktı. Duncan onu da bir kahraman ilan edecekti, o piç kurusu Kharas gibi.
"Anlaştık." Raistlin'in sesi tekdüzeydi, ne bir tonu, ne bir hissi vardı. Fakat konuşurken masadan ileri doğru abandı. Başbüyücü-nün yakınına kaymakta olduğunu hisseden Argat geri çekildi. Artık parlak gözleri görebiliyordu; gözlerin engin, kara, ürperten derinlikleri varlığının özüne kadar onu deşmişti.
"Anlaştık," diye tekrarladı büyücü. "Siz pazarlığın kendinize düşen kısmına sadık kalın da."
Yutkunan Argat'ın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Sana boşuna Kara Kişi dememişler, değil mi dostum?" dedi ayağa kalkıp, ruloyu kemerine takarken gülmeye çalışarak.
Raistlin cevap vermedi; duyduğunu da kukuletasının hışırtısı belli etti. Omuzlarını silken Argat dönerek refakatindekilere sandı-

ğa doğru bir işaret verdi. Aceleyle sandığa doğru giden iki cüce sandığı kapatıp, Raistlin'in cüppesinin derinliklerinden çıkartıp sessizce onlara uzattığı bir anahtar ile kilitlediler. Cüceler ağır eşyaları taşımaya alışık oldukları halde, iki cüce sandığı kaldırırken hafif inleme sesi duyuldu. Argat'ın gözleri zevkle parladı.

İki cüce liderlerinin önünden çadırdan çıktı. Yüklerini aralarında taşıyarak ormanın emniyetli gölgesine doğru aceleyle seğirttiler. Argat onları izledikten sonra yeniden, karanlık içinde kara bir birikinti gibi duran büyücüye bakmak için geri döndü.

"Endişelenme dostum. Biz seni yolda bırakmaz."

"Bırakmazsınız dostum," dedi Raistlin yavaşça. "Bırakmayacaksınız."

Büyücünün tonundan hoşlanmayan Argat irkildi.

"Biliyor musun Argat o para lanetli. Eğer beni arkadan vurursanız, sen ve o paraya dokunmuş olan herkesin ellerinin kararak çürüdüğünü görürsünüz. Elleriniz kanayan bir et yığını haline gelince de kol ve bacaklarınızdaki deriler kararmaya başlar. Ve yavaş yavaş, çaresizlik içinde, lanetin bütün bedeninize yayılışını izlersiniz. Çürüyen ayaklarınızda duramayacak hale gelince, düşüp ölürsünüz."

Argat boğuluyormuş gibi, anlaşılmaz bir ses çıkarttı. "Se...sen yalan söylüyorsun!" diye hırlamayı becerdi.

Raistlin bir şey söylemedi. Argat'a sanki büyücü çadırdan yok oluvermiş gibi gelmişti. Cüce ne büyücüyü görüyor, ne de varlığını seziyordu. Bütün duyduğu kapısı açılıp kapanan kulübeden yayılan kahkaha sesleriydi. Kapıdan dışarıya ışık yayılıyor, cüceler ve insanlar gece havasını almak için sendeleyerek dışarı çıkıyordu.

Kendi kendine küfreden Argat hızla çıktı.

Ama koşarken, ellerini deliler gibi pantolonuna silmeye çalışıyordu.

Böfiim

6

afak. Krynn güneşi, sanki o gün ne kadar korkunç manzaraları aydınlatacağını biliyormuş-çasına yavaşça dağların arkasından tırmanıyordu. Ama zaman durdurulamazdı. Sonunda dağların zirvelerinden beliren güneş, belki de hayatlarında güneşe son kez bakanlar tarafından tezahüratla, kalkana vurulan kılıç sesleriyle karşılaşmıştı.

Sevinenler arasında Dağ Cücelerinin Kralı Duncan da vardı. Komutanlarının arasında, Pax Tharkas'ın koca kalesinin mazgallı siperlerinin tepesinde duran Duncan, etrafında toplanan adamlarının derin, boğuk seslerini duyarak memnuniyetle gülümsedi. Bu, zafer dolu bir gün olacaktı.

Sadece tek bir cüce tezahüratta bulunmuyordu. Duncan, binlerce kişinin gürültülü tezahüratının kulaklarında gümbürdediği gibi onun, kalbini gümbürdeten sessizliğim hissetmek için dönüp ona bakmak zorunda değildi.

Diğerlerinden ayrı duran kişi, cücelerin kahramanı Kharas'tı. Uzun boyu, parlak zırhı içinde tüm görkemiyle, koca baltasını iri elleriyle tutarak durmuş şafağı seyrediyordu ve bakan biri olsaydı, yanaklarından yuvarlanan gözyaşlarını görürdü.

Ama kimse bakmadı. Herkes bakışlarını dikkatle Kharas'tan sakınıyordu. Gözyaşları cüceler tarafından çocuksu bir zayıflık ola-

rak kabul edilse de, ağladığı için değil. Hayır, herkesin bakışlarım Kharas'tan kaçırmasının nedeni ağlıyor olması değildi. Bunun nedeni gözyaşlarının hiçbir engele takılmadan, çıplak bir yüzden süzülmeleriydi.

Kharas sakalım kesmişti.

Duncan'in gözleri Pax Tharkas önündeki ovaları tararken, aklı açık araziye yayılmakta olan, mızrak uçları güneş ışığında parlayan düşmanın konumunu tartarken, o hâlâ, Kharas, çıplak yüzüyle mazgallı siperlerdeki yerini alırken onu gördüğünde, ruhunu o sabah kaplayan o sınırsız şoku yaşıyordu. Cüce ellerinde uzun, kıvırcık, güzelim sakalının buklelerini tutuyordu Kharas ve onlar dehşetle seyrederken mazgallı siperlerin üzerinden bunları fırlatıp atmıştı.

Sakal, cücelerin vatandaşlık hakkı, iftiharı, ailesinin gururudur. Derin acıların yaşandığı dönemlerde cüceler, yasları süresince sakallarını taramaz ama bir cüceye sakalını kestirecek tek bir durum vardır. Bu da utançtır. Bu bir yüzkarasının işaretidir: Cinayete verilen bir ceza, hırsızlığa verilen bir ceza, korkaklığa verilen bir ceza, firara verilen bir ceza.

"Neden?" Donup kalmış olan Duncan'in sormak için aklına gelebilen tek şey.

Dağlara doğru bakan Kharas, bir kayanın yarılıp çatlaması gibi bir sesle cevap verdi. "Bu savaşta, sen emrettiğin için savaşıyorum, Soylu Efendim. Sana sadık olacağıma dair şeref sözü verdim ve bu söze sadık kalacağım. Ama savaştığım sürece herkesin, soydaşlarımı ve hatta birden çok kere yanımda dövüşen insanları öldürmekten gurur duymadığımı bilmesini isterim. Herkes Kharas'ın bugün utanç içinde gittiğini bilsin."

"Komuta ettiğin cüceler önünde ne güzel bir suret olacaksın!" diye cevapladı Duncan, buruk bir ifadeyle.

Ama Kharas ağzını kapattı ve bir daha cevap vermedi.

"Soylu Efendimiz!" Birkaç adamı birden bağırarak Duncan'ın dikkatini yeniden ovaya yöneltti. Fakat o da, bu uzaklıktan birer oyuncak gibi görünen dört suretin ordudan ayrılarak Pax Tharkas'a doğru ilerlediğini görmüştü. Suretlerden üçü rüzgârla çırpınan sancakları taşıyordu. Dördüncüsü sadece ucunda, yavaşça aydınlanmakta olan havada, bu uzaklıktan bile görünen parlak bir ışığın yanmakta olduğu bir asa taşıyordu.

Sancakların ikisini Duncan tabii ki tanıyordu. Bildik çekiç ve örs

sembolüyle tepe cücelerinin bayrağı, farklı renklerle Duncan'm kendi bayrağının eşiydi. Bozkırlıların bayrağını hiç görmemişti ama hemen tanıdı. Onlara uyuyordu: Tarlalardaki otları süpüren rüzgârın sembolü. Üçüncü sancağın, bu havadan çıkıp gelmiş gibi sonradan bitme komutana ait olduğunu düşündü.

"Hıh!' diye burun büktü Duncan, dokuz köşeli yıldızdan bir sembolü olan bayrağı küçümseyerek süzerken. "Duyduklarıma bakılacak olursa bayraklarına işaret olarak birkaç möleyen inekle Hırsızlar Loncasının sembolü daha iyi giderdi!"

Komutanlar kahkaha attılar.

"Ya da ölü güller", diye teklif etti biri. "Duyduğuma göre birçok dönek Solamniya Şövalyesi hırsızlar ve çiftçilerle birlikte at sürüyormuş."

Bayrakları arkalarında çırpınan dört suret açık arazi üzerinden dört nala geliyor, atlarının nalları her yanı tozutuyordu.

"Dördüncüsü, o kara cüppe içinde olan büyücü Fistandantilus olsa gerek?" diye sordu Duncan sertçe; kalın kaşlarını çatınca neredeyse bütün gözleri kapanıyordu. Cücelerin büyücülük yetenekleri yoktur, o yüzden de her şey bir yana büyüyü hor görürler ve hiç güvenmezler.

"Evet, Soylu Efendimiz," diye cevap verdi bir komutan.

"İçlerinde en çok ondan korkuyorum," diye mırıldandı Duncan kasvetli bir tonda.

"Pöh!" Yaşlı bir komutan sakalını kendinden memnun bir halde sıvazladı. "Bu büyücüden korkmana gerek yok. Ajanlarımız sıhhatinin pek iyi olmadığını söylüyor. Büyüsünü nadiren kullanı-yormuş, o da kullanırsa; vaktinin çoğunu da çadırında sinsice dolaşarak geçiriyormuş. Ayrıca bu kaleyi büyüyle alması için, kendisi gibi bir büyücü ordusuna ihtiyacı olacaktır."

"Sanırım haklısın," dedi Duncan, kendi sakalını sıvazlamak için elini kaldırarak. Gözünün kenarıyla Kharas'ı görünce aniden kendini kötü hissetti ve eli havada kaldı; hemen ellerini arkasında kavuşturdu. "Yine de gözünüzü ondan ayırmayın." Sesini yükseltti. "Keskin nişancılar size sesleniyorum; okunu büyücünün kaburgalarına ilk saplayana bir kese altın!"

Dört suret kalenin önünde durunca kesilen bir tezahürat sesi yükseldi. Liderleri olan komutan, eski zamanlardan beri barış görüşmek istendiğini ifade eden bir hareketle avucu yukarı gelecek şekilde elini kaldırdı. Mazgalların siperleri üzerinden, sırf bu iş

için yerleştirilmiş olan bir kaya parçasına çıkan Duncan ellerini beline koyarak bacaklarını açtı ve kaşlarını çatarak aşağıya baktı.

"Konuşalım!" diye bağırdı komutan Caramon aşağıdan. Sesi kalenin iki yanında uzanan dik dağlar arasındaki duvarlardan yankılanarak gürledi.

"Söylenecek her şey söylendi!" diye cevapladı Duncan; koca insanın ancak dörtte bir cüssesinde olan cücenin sesi de neredeyse en az bir o kadar güçlüydü."

"Size son bir şans daha veriyoruz! Soydaşlarınıza hakkı olanı verin! Bu insanlara onlardan aldıklarınızı geri verin. O engin zenginliğinizi paylaşın. Sonuç olarak, o zenginliği ölüler harcayamaz!"

"Öyle ama siz canlı kalanlar bir yolunu bulurdunuz değil mi?" diye patladı Duncan'm sesi alayla. "Neyimiz varsa onları dürüstçe, dağlar altındaki yurdumuzda zorlukla çalışarak kazandık, vahşi barbarlarla ortalığı talan ederek değil. İşte size cevabımız!"

Duncan elini kaldırdı. Hazır bekleyen keskin nişancılar yaylarını gerdi. Duncan'm eli ince yüzlerce ok havada ıslık çalmaya başladı. Mazgallı siperlerde duran cüceler, dört kişinin atlarına koşup canlarını zor kurtaracaklarını umarak gülmeye başladı.

Ama kahkahaları dudaklarında donup kalmuştı. Oklar üzerlerine gelirken, suretler kıpırdamadılar bile. Kara cüppeli büyücü elini kaldırdı. Aynı anda her bir okun ucu bir alev parçasına dönüştü, bir iki saniye içinde oklar duman oldu ve parlak sabah havasında yok olup gitti.

"Bu da bizim cevabımız!" Komutanın sert, soğuk sesi yukarı doğru tırmandı. Atını çeviren komutan ordularına doğru hızla ilerledi; yanında kara cüppeli büyücü, tepe cücesi ve Bozkırlı vardı.

Adamlarının kendi aralarında mırıldandıklarını duyan, birbirlerine suratsız, kuşkulu gözlerle baktıklarını gören Duncan, kendi ani kuşkusunu bastırarak, sakalı hiddetle titrerken onlarla yüzleşmek için döndü.

"Nedir bu?" diye bilmek istedi hiddetle. "Bir sokak gözbağcısı-nın numarasından mı korkutunuz? Kimi yönetiyorum ben...askerleri mi çocukları mı?"

Başlarının eğildiğini ve yüzlerinin kızardığını gören Duncan, bulunduğu noktadan indi. Mazgallı siperlerin diğer yanına iri adımlarla giderek kalenin insan eliyle değil de dağların duvarlarıy-la oluşmuş geniş avlusuna baktı. Yan taraflarda bir mağara dizisi vardı. Zaman zaman çıkartılan madenin, dövülüp çeliğe dönüştü-

rülürken çıkan sesleri ve dumanlar mağaraların açık ağızlarından dışarı taşardı. Ama o gün madenler kapanmıştı, ocaklar gibi.

O sabah avlu cüce kaynıyordu. Ağır zırhları içinde duran cücelerin ellerinde en gözde silahları olan kalkanları, baltaları, çekiçleri vardı. Duncan göründüğünde bütün başlar havaya çevrildi ve bir an için kesilmiş olan tezahürat yeniden başladı.

"Bu bir savaş!" diye bağırdı Duncan avazı çıktığı kadar, ellerini kaldırarak.

Tezahürat arttıktan sonra kesildi. Bir anlık sessizlikten sonra derin cüce sesleri bir marşla yükseldi.

Tepelerin altında baltanın yüreği
Küller arasından yükselir ateşin sakin özü,
Kızdırılmış, dövülmüş, sapı eklenmiş sonradan, "
Çünkü tepeler dövüyor savaşın ilk nefesini. &
Askerin yüreği, atalar ve kardeşler... fljfy
Savaş meydanı.
Zaferle gelin,
Ya da kalkanınızın üstünde!
Havada duran dağlardan çıkan Baltalar hayal ediyor taşı, hayal ediyor, Asırlık cevherlerin canlı madeninden
Taş maden üstünde maden taş üstünde.

Askerin gönlünde ve hülyalarında... Savaş meydanı. Zaferle gelin, Ya da kalkanınızın üstünde!
Damardan ilham alan demirin kızılı
Pirincin yeşili ve bakırın yeşili
Ateşte saçıldı kıvılcımı dünyanın ocağının
Rüyasında yutarak, yok ederek dalarken kemiğe.

Askerin gönlüne düşüyor ve tamamlanıyor... (
Savaş meydanı.
Zaferle gelin
Ya da kalkanınızın üstünde!
İ

Kanı bu türküyle kaynayan Duncan, kuşkularının, havada yok

olup giden oklar gibi yok olduğunu hissetti. Komutanları mazgal-lı siperlerden inmeye başlamışlar, pozisyonlarını almak için aceleyle ilerliyorlardı bile. Sadece bir tanesi geride kalmıştı, Devvarlarm komutanı Argat. Kharas da geri kalmıştı. Duncan artık Kharas'a bakıyordu ve konuşmak için ağzını açtı.

Fakat cücelerin kahramanı kralını sadece kara, meşum bir bakışla süzüp, hükümdarına eğilerek selam verdikten sonra döndü ve piyade alayındaki komutanlardan biri olarak diğerlerini izledi.

Duncan ona hiddetle bakmıştı. "Reorx sakallarını tutuşturur inşallah!" diye mırıldandı arkasından giderken. Koca kapılar savru-lurcasına açılıp, ordusu dışarı çıkarken o da orada bulunacaktı. "Kendisini kim zannediyor? Kendi oğullarım bana böyle davranamaz! Bu böyle devam etmemeli. Savaştan sonra, onu hak ettiği yere getirmeli."

Kendi kendine homurdanan Duncan neredeyse aşağıya inen merdivenlere varmıştı ki kolunda bir el hissetti. Bakınca Argat'ı gördü.

"Senden rica ediyorum Kral," dedi cüce, kaba diliyle, "bir kez daha düşünesin diye. Planımız güzel. Şu değersiz kayaları bırak. Görsünler günlerini." Açık alandaki orduları işaret etti. "Onlar güçlü değil. Biz Thorbardin'e geri çekilirsek onlar da bizim peşimizden ovalara girer. Biz yeniden Pax Tharkas'ı alıp bam" -kara cüce ellerini birbirine vurdu- "onları yakalarız! Onları kuzeydeki Pax Tharkas ile güneydeki Thorbardin arasına kıstırırız."

Duncan soğuk bir edayla Devan süzdü. Argat bu stratejiyi Savaş Kurulu'na da önermişti ve Duncan o zaman da böyle bir şeyi Devarın nasıl düşünmüş olabileceğine hayret etmişti. Dewarlar genelde askeri meselelerle pek ilgilenmezlerdi, ilgilendikleri tek bir şey vardır: Ganimetten alacakları pay. Yoksa bunun altında da savaşı engellemeye çalışan Kharas mı vardı?

Duncan sinirlenerek Devarın elini kolundan attı. "Pax Tharkas hiçbir zaman düşmeyecek!" dedi. "Senin stratejin bir ödleğin stratejisi. Ben bu ayaktakımına hiçbir şey vermem, bir bakır parçası bile, yerden bulacağım bir çakıl taşını bile! Burada ölürüm daha iyi!"

Sert adımlarla uzaklaşan Duncan merdivenlerden aşağıya indi, sakalı hiddetinden diken diken olmuştu.

Duncan'ın ayrılışını seyreden Argat'ın dudakları alayla kıvrıldı. "Belki de bu sefil kayanın üzerinde ölürsün Kral Duncan. Ama Argat ölmeyecek." Kuytudaki bir köşede, gölgeler içinde durmakta
olan iki Devara dönen kara cüce başını iki kez salladı. Karşılık olarak cüceler de başlarını salladıktan sonra hızla ayrıldılar.

Mazgallı siperlerde duran Argat güneşin gökyüzünde yükselişini seyretti. Aklı başka yerlerde olan cüce, ellerini sanki temizlemek istercesine deri zırhına silip duruyordu.

Yücegug emin değildi ama bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı içinde.

Çok zeki olmasa da, bu karmaşık savaş taktikleri ve stratejilerini pek anlamasa da, yine de savaş alanından zaferle dönen cücelerin kan revan içinde, sendeleyerek dönüp, ayağının dibinde düşüp ölmeyecekleri gelmişti Yücegug'un aklına.

Bir iki tanesinin böyle olması savaşın kaderidir, diye düşünebilirdi ama bu tür ölen cücelerin sayıları endişe verici bir hızla artıyor gibiydi. Yücegug neler olup bittiğine bakmaya karar verdi.

İleri doğru iki adım attıktan sonra, arkasından korkunç bir kargaşa sesi duyunca aniden durdu. Derin bir iç geçiren Yücegug geri döndü. Mahiyetindekileri unutmuştu.

"Yo, yo, yo!" diye bağırdı Yücegug hiddetle, elini kolunu sallayarak. "Kaç kere söyleyeceğim size? -Burada Kalın! Burada Kalın! Kral Yücegug'a söyle -'Siz guglar burada kal!' Bu, Burada Kalın demek! Anladınız mı?"

Yücegug refakatindekilere sertçe bakarak, hâlâ ayaklan üzerinde durabilip, tek gözünün içine (diğer gözü yoktu) bakabilenlerin utançla titremesine neden olmuştu. Kendi mızraklarına takılıp düşen, mızraklarını düşürmüş olan, kargaşa sırasında yanlışlıkla yanındakileri mızraklayan, yüzü koyun yerde yatan, tamamen dönüp o anda da tüm samimiyetleriyle ters yöne bakanlar ise komutanlarının sesini duyarak korkudan sindiler.

"Bana bakın çamur gulphfungerlar," diye hırladı Yücegug, hırıltılı nefesiyle, "ben git bak neler oluyor. Herkesin kaleye böyle gelmesi doğru yok. Hiç şarkı yok..hep kanıyorlar. Siz Burada Kalın. Anladınız mı? Tekrarla."

"Ben Gidiyor," diye tekrarladı askerler itaatla. "Siz Burada Kalın."

Yücegug saçını sakalını yoldu. "Hayır! Ben Gidiyor! Siz...boş verin!" Hiddetle yürüyen Yücegug arkasından -bir kez daha- düşüp yere çarpan mızrakların takırtısını duydu.
Belki de şansına, Yücegug'un olduğu yerden fazla ayrılmasına

gerek kalmamıştı. Yoksa, geri döndüğünde emrindekilerin yarısı kendi mızraklarının üstüne düşüp, ölmüş olacaktı. Sonuç olarak kendisine gereken bilgiyi elde etmiş ve döndüğünde ancak yarım düzine kadar adamını kaybetmekle kalmıştı.

Yirmi adım kadar ilerlemişti ki bir köşeyi dönünce neredeyse kralı Duncan'la burun buruna gelmişti. Sırtı dönük olduğu için Duncan onu fark etmemişti. Kral, Kharas ve birkaç kumandanla bir konuşmaya dalmıştı. Aceleyle geriye birkaç adım atan Yücegug merakla seyrederek dinlemeye başlamıştı.

Savaş alanından dönen, ağır zırh levhaları sanki bir uçurumdan yuvarlanmış gibi eğri büğrü olmuş cücelerin çoğunun aksine, Kha-ras'ın zırhı ancak birkaç yerinden yamulmuştu. Kahramanın elleri ve kolları dirseklerine kadar kana bulanmıştı ama bu kan kendi değil düşmanlannının kanıydı. Orada, onun o güçlü çekiç savuruşla-rına karşı koyabilecek pek birisi yoktu. Kharas'ın

eliyle ölenlerin sayısı çoktu; gerçi ölenlerin çoğu son anlarında bu uzun cücenin, son darbeyi indirirken neden hıçkırdığını merak etmişti.

Ama Kharas artık ağlamıyordu. Gözyaşları gitmiş, tamamen kurumuştu. Kralıyla tartışıyordu.

"Savaş alanında yenilgiye uğradık Soylu Efendimiz," dedi sertçe. "Komutan Ironhand geri çekilme emri vermekte haklıydı. Eğer Pax Tharkas'ı elinizde tutacaksanız bizim geride kalıp, daha önce planlamış olduğumuz gibi kapıları kapatmamız gerek. Unutmayın Soylu Efendimiz, bu tahmin edilememiş olan bir an değildi."

"Ama yine de bir utanç anı," diye homurdandı Duncan acı bir küfürle. "Bir avuç hırsız ve çiftçi tarafından yenilgiye uğratılmak!"

"O bir avuç hırsız ve çiftçi çok iyi eğitilmişti Soylu Efendimiz," dedi Kharas ciddiyetle, diğer komutanlar istemeyerek hemfikir olduklarını belli edecek homurtular çıkartırken. "Bozkırlıların savaştaki görkemleri ve bizim kendi soydaşlarımızın savaş konusundaki doğuştan cesaretleri. Derken tepelerden aşağıya atları üzerinde Solamniya Şövalyeleri geldi."

"Emri vermelisin Yüce Efendimiz!" dedi komutanlardan biri. "Ya da olduğumuz yerde ölmeye hazırlanalım."

"O halde kapatın o lanet olasıca kapıları!" diye bağırdı Duncan hiddetle. "Ama mekanizmayı çalıştırmayın. Bir umut olan son ana kadar çalıştırmayın. Gerek kalmayabilir. Kapıları kırmaya çalışmak onlara yeterince pahalıya patlar; dışarıya çıkmak için binlerce ton ağırlığında kayayı temizlemek istemiyorum."

267

"Kapıları kapatın, kapıları kapatın!" diye çınladı birçok ses birden.

Avludaki herkes, canlılar, yaralılar, hatta ölmekte olanlar bile yekpare kapıların kapanışını izlemek için başlarını çevirip baktı. Yücegug da bunların arasındaydı; huşuyla seyrediyordu. Bu koca kapılardan söz edildiğini duymuştu; nasıl bu devasa kapıların yağlanmış menteşeleri üzerinde rahatça hareket ettiğini, hatta bunları kapatmak için her iki tarafta birer cücenin kapıları itmelerinin bile yeterli olduğunu yani. Yücegug mekanizmanın harekete geçirilmeyeceğini duyunca biraz hayal kırıklığına da uğramamış değildi. Kapıları örtmesi için tonlarca kayanın salıverilişini görmemek onu üzmüştü.

Yine de, bu bile yeterince eğlenceli olacağa benziyordu... Bir sonraki manzarada Yücegug'un nefesi öyle bir kesildi ki neredeyse boğulacaktı. Kapılara doğru bakınca gerisindekini gördü; görmüş olduğu şey felç ediciydi.

Koca bir ordu ona doğru koşuyordu. Ve bu kendi orduları değildi!

Bunun anlamının da, -bildiği kadarıyla- bu işte iki taraf -onlarınki ve diğerlerininki- olduğuna göre, gelenlerin düşman ordusu olduğu, kararma varmıştı derin bir düşünce anından sonra.

Öğlen güneşi Solamniya Şövalyeleri'nin zırhları üzerinde parlıyor, kalkanları üzerinde şimşekler çaktırıyor, çekilmiş kılıçlarında parıldıyordu. Arkalarında, geriden piyade alayları koşarak yaklaşıyordu. Fistandantilus'un Ordusu kaleye saldırıyor, kapılar kapatılıp önleri örtülmeden yetişmeye çalışıyorlardı. Önlerine çıkacak kadar cesur olan birkaç dağ cücesi oldukça keskin kılıçlarla biçilip, atların nalları altında can vermişti.

Düşman gittikçe yaklaşıyordu. Yücegug'm asabı bozularak yutkundu. Askeri manevralar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bunun, kapıların kapatılması için mükemmel bir zaman olduğunu tahmin ediyordu. Anlaşılan komutanlar da öyle düşünüyor olacak ki hepsi dört bir yana dağılmış koşuşturuyor, bağırıp çağırıyordu.

"Reonc adına, onları bu kadar oyalayan ne..." diye başladı Dun-; can.

Aniden Kharas'ın yüzü kül kesti.

"Duncan," dedi yavaşça, "ihanete uğradık. Hemen burayı terk etmen gerek."

"N...ne?" diye kekeledi Duncan dehşet içersinde. Parmaklan,]

',

268

ucunda durarak boşu boşuna avluya dolan kalabalığı görmeye çalıştı. "İhanet! Nasıl..."

"Dewarlar, Soylu Efendimiz," dedi Kharas, normalin üzerindeki boyuyla olmakta olanları görebildiği için. "Belli ki kapı muhafızlarını öldürmüşler, şu anda da kapıları açık tutmak için çarpışıyorlar."

"Gebertin onları!" Öfkeden Duncan ağzından köpükler saçıyor, salyaları sakallarından sızıyordu. "Her birini gebertin!" Cüce kral kendi kılıcım çekerek ileri atıldı. "Ben bizzat..."

"Hayır Soylu Efendimiz!" Kharas onu tutarak geriye çekti. "Artık çok geç! Gel griffonlara ulaşmamız gerek! Kralım, senin Thor-bardin'e dönmen gerek!"

Fakat Duncan'ın söz dinleyecek hali kalmamıştı. Kharas'a karşı huysuzca direniyordu. Sonunda genç cüce yüzünde acı bir tebessümle elini yumruk yaparak tam kralının suratının ortasına indirdi. Duncan yumruktan sendeleyerek, geriye doğru tökezlendi ama düşmedi.

"Bunu yaptığın için senin kelleni kestireceğim!" diye küfretti kral, güçsüz bir hareketle elini kılıcının kabzasına atarak. Öte yandan, Kharas'tan inen bir yumruk daha işini bitirdi. Duncan yere serilerek orada kaldı.

Kharas, mutsuz bir yüzle eğilerek kralını, zırhıyla-mırhıyla olduğu gibi kaldırıp, -inleyerek-tıknaz cüceyi omzuna attı. Hâlâ ayakta kalıp dövüşebilecek durumda olan birkaç kişiyi kendisini korumaları için yanına çağıran Kharas, omzunda kolları sarkan, kendini salmış, baygın haldeki kralla, griffonların beklediği yere doğru hızla ilerledi.

Yücegug yaklaşmakta olan orduya dehşet içinde bir hayranlıkla bakıyordu. Aklında Duncan'ın ona vermiş olduğu son emir kendini tekrarlayıp duruyordu: "Burada Kalın."

Dönüp askerlerine doğru koşan Yücegug da tam olarak bunu yapmayı amaçlıyordu.

Lağım cücelerinin, Krynn üzerinde yaşayan en korkak ırk olduklarına dair haklı bir ünleri olsa da -köşeye kıstırıldıkları zaman-düşmanlarını hayret içinde bırakan bir vahşilikle dövüşürlerdi.

Öte yandan orduların çoğunda lağım cüceleri sadece destek pozisyonlarında kullanılır, kendi taraflarına düşmanların bile yapamayacakları kadar büyük zararlar verebilecek olduklarından

mümkün olduğu kadar arka planda tutulurlardı.

Böylece Duncan o anda Pax Tharkas'ta yaşamakta olan lağım cücesi -daha önce maden işçileri olarak çalışıyorlardı- müfrezesini tam avlunun ortasına yerleştirmiş ve onları bir belâdan uzak tutmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünerek, burada kalmalarım söylemişti. Pek mümkün olmasa da düşman süvarisi hücum edip de kapılardan geçerse diye de ellerine mızraklar vermişti.

Ama şimdi olan buydu. Fistandantilus'un ordusunun kendilerine yaklaştığını gören, kapana kısıp yenilmiş olduklarını bilen Pax Tharkas'taki bütün cüceler büyük bir karışıklık içine düşmüştü.

Birkaçının aklı başındaydı. Mazgallı siperlerdeki keskin nişancılar yaklaşmakta olan hasımlarını ok yağmuruna tutmuşlar, biraz da olsa onları yavaşlatmayı başarmışlardı. Birkaç komutan alayını topluyor, dağlara dönerken yeniden savaşmaya hazırlıyordu. Ama çoğu sadece kaçıyordu, etraftaki dağlara kaçıp canlarını kurtarmayı düşünüyordu.

Ve kısa bir zaman içinde, yaklaşmakta olan orduya karşı duran tek bir grup kalmıştı: Lağım cüceleri.

"Tamam işte," dedi Yücegug, oflaya poflaya adamlarının yanına döndüğünde. Yüzü, kirinin altından bembeyaz görünüyordu ama sakin ve kararlıydı. Burada Kalması, söylenmişti ve Reorx'un sakalı adına, Burada da Kalacaktı.

Bununla birlikte, açık kapılardan yıldırım gibi yaklaşmakta oldukları görünen atların görüntüsünde gözleri fal taşı gibi açılmış adamlarının çoğunun kaçma eğiliminde olduğunu gören Yücegug biraz yüreklendirilmeleri gerektiğine karar verdi.

Tam böyle bir durum için adamlarını eğitmiş olan Yücegug aynı zamanda askerlerine, çok gurur duyduğu bir savaş türküsü de öğretmişti. Ne yazık ki daha bunu doğru öğrenebilen olmamıştı.

"Şimdi," diye bağırdı, "bana ne vereceksiniz?"

"Ölüm!" diye bağırdı bütün adamları neşeyle, tek bir ses olup.

Yücegug yüzün ekşitti. "Yo, yo, yo!" diye bağırdı canı sıkılarak, ayaklarını yere vurarak. Adamları birbirlerine bakarak hayal kırıklığına uğradılar.

"Size söylüyorum gulfbludderlar...söylediğim şey..."

"Bitmeyen sadakat!" diye bağırdı biri aniden muzafferane bir edayla.

Diğerleri "koca burunlu" diye mırıldanarak ona kaşlarını çattı. Hatta kıskanç komşularından biri onu sırtından mızrağıyla dürttü

bile. Allahtan, sivri ucuyla değil de diğer ucuyla dürtmüştü (mızrağı baş aşağı tutuyordu), yoksa ciddi bir şekilde zarar verebilirdi.

"Evet o," dedi Yücegug, arkasında gittikçe yükselen at nallarını duymamazlığa gelerek. "Şimdi bir daha deneyelim. Bana ne vereceksiniz?"

"Bi...bi bitmeyen...sa...şada...sadakat." Bu sözler birazcık boğuk çıkmıştı, birçoğunun sözcüğün zorluğu nedeniyle dilleri dolaşmıştı. İlkinin tınısını (ya da heyecanını) taşımadığı da kesindi. Arkadan biri elini kaldırdı.

"Evet, ne var Gug Snug?" diye hırladı Yücegug.

"Biz bitmeyen...sadakati...ölünce...bırakcaz mı?"

Yücegug tek gözüyle ona hiddetle baktı

"Hayır odun kafalı," diye kestirip attı, dişlerini sıkarak. "Ya olum, ya bitmeyen sadakat. Hangisi olursa."

Lağım cüceleri bundan pek bir neşelenerek sırıttılar.
Başını sallayıp, söylenen Yücegug düşmanla yüzleşmek için döndü. "Mızraklarınızı hazırlayın!" diye bağırdı.
Bunu söylemek bir hataydı ve o da söyler söylemez, arkasından duyduğu kargaşa, karışıklık ve küfürlerden (ve bir takım inleme sesinden) bunu fark etti.
Ama zaten, artık bir şey fark etmiyordu da...
Güneş, kan kırmızısı bir pus içine gömülüp, Cjualinesti'nin sessiz ormanlarına doğru battı.
Pax Tharkas'ta her şey sessizdi; güçlü, ele geçmez kale, öğleden kısa bir süre sonra düşmüştü. Akşam, savaşarak dağlara çekilen, orada burada kalmış cüceler arasındaki çatışmalarla geçmişti. Kapılardan geçen şövalyelerin saldırısı yerlerinden ayrılmadan direnen, yerlerinden ayrılmayı kesinlikle reddeden küçük bir grup mızrakçı tarafından başarıyla engellendiğinden birçoğu kaçabil-mişti.
Baygın kralı kollarında taşıyan Kharas, yanında Duncan'ın hayatta kalmış birkaç subayıyla birlikte, griffonla Thorbardin'e geri uçmuştu.
Dağ cücelerinin ordusunun kalanı, kar kaplı geçitlerdeki mağara ve kayalar arasındaki yurtlarından Thorbardin'in yolunu tutmuştu. Soydaşlarına ihanet eden Devvarlar ele geçirdikleri Duncan'ın birasını içerek yaptıkları iş hakkında atıp tutarlarken Cara-rnon'un ordusundakilerin çoğu onlara tiksintiyle bakıyordu.

O gece güneş kavuşurken avlu, zaferlerini kutlayan cüceler, in. sanlar ve herkesi etkisi altına alacak olan sarhoşluğu boşuna engellemeye çalışan subaylarla dolmuştu. Bağırarak, kabadayılık ederek ve birkaç kişinin kafasını tokuşturarak birkaçını nöbete dikmek ve mezarları hazırlamak için ayırabilmişlerdi.
Crysania kan sınavını da vermişti. Kendisini gözeten Cararnon tarafından dövüşten uzak tutulmuş olsa da -kaleye girdikten sonra- kız ondan sıyrılmayı başarmıştı. Artık pelerini ve kukuletasını örtünerek yaralılar arasında dolaşıyor, gizlice, dikkati üzerine çekmeden iyileştirebileceklerini iyi ediyordu. Ve daha sonraki yıllarda hayatta kalanlar torunlarına, boynunda parlak bir ışık taşıyan beyaz cüppeli bir suretin kibar ellerini kendilerine dokundurduğunu ve bütün ağrılarını iyileştirdiğini anlatacaktı.
Bu arada Caramon, sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgun olduğu halde, Pax Tharkas'taki bir odada subaylarla buluşmuş stratejilerini planlıyordu.
Böylece, kara cüppeli suretin Pax Tharkas'ın açık kapılarından girdiğini çok az kişi görmüştü. Suret kan kokusu karşısında ürken, yerinde duramayan kara bir ata biniyordu. Duraksayan suret, atına birkaç söz söyleyerek, görünüşe göre hayvanı sakinleştirdi. Sureti görenler bir an için dehşetle duraksadılar, çoğu bunun gömülmemiş olanları toplamaya gelen Ölüm'ün kendisi olduğuna dair hummalı (ya da sarhoşluk etkisiyle) bir kanıya varmıştı.
Sonra biri "büyücü" diye fısıldadı; bunun üzerine biraz korkuyla gülerek, rahat bir nefes alıp bakışlarını çevirdiler.
Gözleri kara kukuletasının derinliklerine gizlenmiş ama yine de etrafındakiler! dikkatle inceleyen Raistlin sonunda savaş alanının en olağanüstü manzarasına gelinceye kadar atını sürmeye devam etti: Yüz kadar lağım cücesinin cesetlerinin (genellikle) muntazam sıralar halinde, üst üste yığılmış olduğu yere. Çoğu ölü elleriyle kavramış oldukları mızrağını hâlâ tutuyordu (genellikle baş aşağı olarak). Aralarında, çaresizlik içindeki lağım cücelerinin mızrakla-rıyla (genellikle kazara) kesilmiş ve yaralanmış birkaç at da yatıyordu. Alınıp götürülürken, birden fazla hayvanın ön ayaklarında diş izlerine rastlanmıştı. En sonunda lağım cüceleri işe yaramayan mızraklarını bırakarak en iyi bildikleri şekilde savaşmışlardı: Dişleri ve tırnaklarıyla.
"Tarihte bu yoktu," diye mırıldandı Raistlin kendi kendisine, kaşlarını çatmış zavallı cesetlere bakarken. Gözlerinde şimşekler

çakıyordu. "Belki de," dedi dişleri arasından, "bunun anlamı zamanın şimdiden değiştirilmiş olduğudur?"
Uzun bir süre orada oturup düşündü. Sonra aniden anladı.
Kimse Raistlin'in kukuletası içinde gizli yüzünü görmedi; görseydi de kimse yüzünden geçen o ani, hızlı hüzün ve hiddet kasılmasını anlayamazdı.
"Hayır," dedi kendi kendisine buruklukla, "bu zavallı yaratıkların yapmış oldukları fedakârlık yaşanmamış olduğu için tarih kitaplarında yok değil. Bunun nedeni sadece..."
Kasvetle minik cesetlere bakarak duraksadı/'Kimse umursama-mıştı..."

273
Borum T
enerali görmem gerek!"
Gelen ses, yatağındaki -aylardır uyuduğu ilk gerçek yataktaki-kuş tüyü yorgan gibi Caramon'u sarmalamış olan yumuşak, ılık uyku bulutunu delmişti.
"Git başımdan," diye geveledi Caramon; Garic de aynı şeyi, ya da benzer bir şeyler söylemişti.
"İmkânsız. Komutan uyuyor. Rahatsız edilmemesi gerekiyor."
"Onu görmem gerek. Bu çok acil!"
"Neredeyse kırk sekiz saattir hiç uyumadı!"
"Biliyorum! Ama..."
Sesler kısıldı. Güzel, diye düşündü Caramon, artık uykuma geri dönebilirim. Ama ne yazık ki, kısılmış olan sesler onu daha çok uyandırmıştı. Bir sorun olduğunu biliyordu. Homurdanarak döndü, başını yastığın altına soktu. Vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu; kırk sekiz saattir, hiç dinlenmeden at üzerinde kalmıştı. Mutlaka Garic bu işle başa çıkabilirdi...
Odasının kapısı yavaşça açıldı.
Caramon gözlerini sıkı sıkı yumarak kuş tüyü yatağa iyice gömüldü. Bunu yaparken de, bundan birkaç yüz yıl sonra, kötü Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın da aynı yatakta yatacağı geldi aklına. Kahramanların, Pax Tharkas'taki köleleri serbest bıraktıkla-
rı o sabah, birisi de onu böyle mi uyandırmıştı acaba?
"Komutanım," diye geldi Garic'in yumuşak sesi. "Komutan Caramon."
Yastıktan mırıltı halinde bir küfür yükseldi.
Belki de ayrılırken yatağa bir kurbağa bırakırım, diye düşündü Caramon huysuzca. İki yüz yılda gayet kıvamına gelir, sertleşir...
"Komutanım," diye ısrar etti Garic, "Sizi uyandırdığım için çok üzgünüm efendim ama hemen avluya gitmeniz icap ediyor."
"Niçin?" diye homurdandı Caramon, yorganları atıp doğrularak; sırtında ve bacaklarındaki ağrıdan yüzünü ekşitmişti. Gözlerini ovuşturarak, Garic'e sertçe baktı.
"Ordu, efendim. Ayrılıyor."
Caramon adama bakakaldı. "Ne? Delirmişsin sen."
"Hayır e..efendim," dedi Garic'in ardından girmiş olan genç bir asker; başkomutanın huzurunda olmanın dehşetiyle gözleri fal taşı gibi açılmıştı -komutanın çıplak ve yarı uykulu olması da ayrı-
"Şu...şu anda a...avluda toplanıyorlar efendim ve...ve bizimkilerin de bir kısmı toplanıyor."
"Şövalyeler değil," diye ekledi Garic aceleyle.
"Peki...peki..." diye kekeleyen Caramon, daha sonra eliyle gitmelerini işaret etti. "Dağılmalarını söyleyin, lanet olsun! Bu çok anlamsız bir şey." Küfretti. "Tanrılar adına, dün gece dörtte üçü kütük gibi sarhoştu!"
"Bu sabah yeterince ayıklar efendim! Ve sanırım gitmeniz gerekiyor," dedi Garic yavaşça. "Onları yöneten kardeşiniz."
"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Caramon, soğuk havada ağzından dumanlar çıkıyordu. O güzün, en soğuk günüydü. Pax Tharkas'ın kayaları üzerinde ince bir çiy tabakası vardı; büyük bir merhametle savaşın izlerini siliyordu. Aceleyle üzerine geçirdiği deri pantolon ve çizmeler ile üstünde kalın bir pelerine sarılmış olan Caramon, avluda etrafına bakındı. Avlu cüce ve insanlarla doluydu; hepsi sessizce, asık yüzlerle, diziler halinde durmuş, yürüyüş emrini bekliyordu.
Caramon'un sert bakışları önce Reghar Fireforge üzerinde durduktan sonra Bozkırlıların reisi Karagece'ye kaydı.
"Bunu dün konuşmuştuk," dedi Caramon. Zorla denetleyebildiği bir hiddetle sesi gergin çıkan Caramon, gidip Reghar'ın önünde durdu. "Erzak arabalarının bize yetişmesi iki gün daha alacak.
274
275

Yürüyüşe geçmek için yeterli erzakın burada bulunmadığını bana dün kendiniz söylediniz. Ayrıca Dergoth Bozkırlarında bir tavşan bile bulamazsınız..."
"Birkaç öğün yemek kaçırmak bizim için önemli değil," diye homurdandı Reghar; 'bizim' kısmını da bu konuda bir kuşkuya mahal bırakmamak için özellikle bastırmıştı. Caramon'un yemeğe olan düşkünlüğü herkes tarafından biliniyordu.
Bu şaka komutanın neşesini yerine getirmemişti tabii ki. Caramon'un yüzü kıpkırmızı kesildi.
"Peki ya silahlarınız, uzun sakallı ahmaklar?" diye yapıştırdı. "Peki ya içme suyunuz, barınaklarınız, atlarınızın yemleri?"

"Bozkırlarda çok oyalanmayacağız," diye cevap verdi Reghar, gözleri şimşekler çakarak. "Dağ cüceleri -Reorx taş kalplerini kahretsin- büyük bir kargaşa içersinde. Şimdi saldırmalıyız, atlarını tekrar ele geçirmeden önce."

"Bu konuyu dün gece tartıştık!" diye bağırdı Caramon hiddetle. "Burada karşılaştığımız onların güçlerinin sadece bir kısmıydı. Duncan'ın sizi dağın dibinde bekleyen lanet olasıca, bir başka koca ordusu var!"

"Belki. Belki vardır, belki yoktur," diye hırladı Reghar terslikle, güneye bakıp kollarını önünde kavuşturarak. "Sonuç olarak, biz fikrimizi değiştirmedik. Bu gün yürüyüşe geçiyoruz...sen ister gel, ister gelme."

Caramon, bütün bu konuşma süresince sessiz kalan Karage-ce'ye baktı. Bozkırlıların reisi sadece tek bir kez başıyla bir onay işareti verdi. Arkasında duran adamları sert ve sessizdi; gerçi Caramon -orada, burada- beti benzi atmış birkaç yüz görmüş ve birçoğunun dün geceki kutlamanın etkisini henüz üzerinden atamamış olduğunu anlamıştı.

Son olarak Caramon'un bakışları kara atı üzerinde oturmakta olan kara cüppeli surete kaydı. Suretin gözleri kara kukuletasının gölgesi altına kalmış olsa bile Caramon, bu gözlerin, onun bu devasa kalenin kapılarından çıktığı andan itibaren üzerine çevrilen yoğun, alaycı bakışlarını hissedebiliyordu.

Aniden cüceye arkasını dönen Caramon, Raistlin'e doğru yürüdü. Kalın pelerinlere sarınmış Lady Crysania'yı atının üzerinde görmek onu şaşırtmamıştı. Kıza yaklaştıkça, kızın rahibe cüppesinin etek uçlarının kandan kararmış olduğunu gördü. Boynu ve çenesine sarmış olduğu eşarptan zorla görülebilen yüzü soluk ama

kararlıydı. Uzun gece boyunca kızın nerelerde, neler yapmış olduğunu merak etti. Öte yandan aklı kardeşindeydi.

"Bunlar senin başının altından çıkıyor," dedi alçak sesle Raistlin'e yaklaşıp, elini atının boynuna koyarak.

Raistlin halinden memnun bir halde başıyla onaylayarak kardeşiyle konuşmak için eyer kaşı üzerinden eğildi. Caramon onun, ayağının altındaki taşlar üzerindeki don gibi soğuk ve beyaz olan yüzünü görebiliyordu.

"Düşüncen nedir?" diye bilmek istedi Caramon, hâlâ aynı alçak sesle. "Bütün bunların anlamı nedir? Erzakımız olmadan yürüyüşe geçemeyeceğimizi sen de biliyorsun!"

"Sen bu işte fazla sağlamcı davranıyorsun kardeşim," dedi Raistlin. Omuzlarını silkerek ekledi, "Erzak arabaları bize yetişir. Silahlara gelince; adamlarımız burada savaş alanında fazladan silah ele geçirdi. Reghar haklı; Duncan yeniden toparlanmadan hızla saldırmamız gerek."

"Bunu benimle konuşman gerekirdi!" diye homurdandı Caramon yumruğunu sıkarak. "Komuta bende!"

Raistlin eyerinde hafifçe kıpırdayarak bakışlarını başka yana çevirdi. Yakınında duran Caramon, kardeşinin bedeninin kara cüppesi altında titrediğini hissetti. "Zaman yoktu," dedi başbüyücü bir süre sonra. "Dün gece bir rüya gördüm. Bana geldi: Kraliçem... Takhisis... Bir an önce Zhanam'a gitmem şart."

Caramon, aniden anlayarak kardeşine baktı. "Sana hiçbir şey ifade etmiyorlar!" dedi yavaşça arkasında beklemekte olan adamları ve cüceleri işaret ederek. "Sen sadece tek bir şeyle, o pek kıymetli Kapı'na varmakla ilgileniyorsun!" Buruk bakışları, kendisini soğukkanlılıkla -gerçi kızın gri gözleri, yaralı ve ölmekte olanların arasında geçirdiği uykusuz, dehşet dolu bir geceden sonra kararmış ve gölgelenmişti- izlemekte olan Crysania'ya çevrildi. "Sen de mi? Onu bu konuda destekliyor musun?"

"Kan sınavı, Caramon," dedi kız yavaşça. "Durdurulması gerekiyor...sonsuza kadar. İnsanlığın kendi başına musallat ettiği mutlak kötülüğü gördüm."

"Acaba!" diye mırıldandı Caramon, ikizine bakarak. İnce ellerini uzatan Raistlin yavaşça kukuletasını geri iterek gözlerini ortaya çıkarttı. Kendi görüntüsünün bu gözlerin düz yüzeyinde yansıyan; yorgun, tıraşsız, saçı başı dağınık rüzgârda uçuşan yüzünü gören Caramon irkildi. Sonra Raistlin ona bakarak, bir

f

yılanın bir kuşu büyülediği gibi onu yoğun bakışıyla bağladı; kelimeler Caramon'un aklına düştü.

"Beni gayet iyi tanırsın kardeşim. Damarlarımızda akan kanlar bazen kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Evet, haklısın. Bu savaş umurumda bile değil. Bu savaşa sadece tek bir amaçla katıldım; bu da Kapı'ya varmaktı. Bu ahmaklar beni oraya kadar götürecek. Onun gerisinde, kaybetmişiz, kazanmışız benim için hiç fark etmez.

"Minik oyunundan zevk aldığın için senin Komutan Caramon rolünü oynamana izin verdim. Aslında bu işte hayret verici şekilde başarılısın da. Benim emelime yeterince hizmet etmiş oldun. Bana hizmet etmeye devam edeceksin. Orduyu Zhaman'a sen götüreceksin. Lady Crysania ile ben oraya sağ salim varınca, seni eve yollayacağım. Şunu unutma kardeşim: Der-goth Bozkırlarındaki savaş kaybedilmiştir! Bunu değiştiremezsin!

"Sana inanmıyorum! dedi Caramon boğuk bir sesle Raistlin'e dehşet dolu gözlerle bakarak. "Kendi ölümüne gideceksin! Bir şeyi bilmen gerek! Sen..."

Caramon boğulur gibi oldu. Raistlin ona daha da çok yaklaştı, sanki kelimeleri boğazından çekip çıkartacaktı.

"Benim aklım kendime yeter! Ne bilip bilmediğim seni ilgilendirmez, o yüzden beynini meyvesiz düşüncelerle yorma."

"Onlara söyleyeceğim!" dedi Caramon, kelimeleri sıktığı dişleri arasından zorla çıkartmıştı. "Onlara gerçeği söyleyeceğim!"

"Onlara ne söyleyeceksin? Geleceği görmüş olduğunu mu? Sonlarının felâket olduğunu mu? Caramon'un elem dolu yüzündeki mücadeleyi gören Raistlin gülümsedi. Zannetmiyorum kardeşim. Ve şimdi, eğer yuvana geri dönmek istiyorsan, yukarıya çıkıp, zırhını giymeni ve orduna kumanda etmeni tavsiye ederim.

Başbüyücü elini kaldırarak kukuletasını yeniden gözlerini gizleyecek şekilde çekti. Caramon derin bir iç çekti, sanki birisi yüzüne buz gibi bir bardak su atmıştı. Bir an durduğu yerde kardeşine bakmaktan başka bir şey yapamadı; neredeyse her yanına hakim olan öfkeyle titriyordu.

O anda, tek düşünebildiği şey Raistlin'di...onunla birlikte ağacın yanında gülen Rasitlin...tavşanı tutan Raistlin... Aralarındaki o dostluk gerçekti. Buna yemin edebilirdi! Ama öte yandan, bu da gerçekti. Sabahın berrak ışığında parlayan bıçağın ağzı gibi gerçek, soğuk ve keskindi.

Ve yavaşça bıçaktan gelen ışık Caramon'un aklındaki kargaşa bulutlarını delmeye başlayarak, onu kardeşine bağlayan başka bir

bağı parçaladı.

Bıçak yavaş hareket ediyordu. Kesecek çok bağ vardı.

İstar'ın kana bulanmış arenasına ilk baktığında Caramon anlamıştı- Ve Pax Tharkas'ın donla kaplı avlusunda kardeşine bakarken başka bir bölümü daha hissetmişti.

"Görünüşe göre başka çarem yok," dedi; hiddetten gözleri yaşa-rıp, çektiği acı nedeniyle önünde duran kardeşinin görüntüsü gözlerinin önünde bulanıklaşırken.

"Hiç yok," diye yanıtladı Raistlin. Dizginlerine asılarak hareket etmeye hazırlandı. "İlgilenmem gereken şeyler var. Lady Crysania seninle birlikte, öncü kolunda at sürecek tabii ki. Ben bir süre arkadan geleceğim."

"Ve böylece gitmeme izin çıktı, "dedi Caramon kendi kendisine. Kardeşinin atıyla uzaklaşışını seyrederken artık içinde bir öfke duymuyordu; sadece içini kemiren donuk bir acı. Kesilen bir kolun da geride böyle hayaletimsi bir acı bıraktığını duymuştu bir keresinde...

Topukları üzerinde dönen, avludaki ağır sessizliği duymaktan çok hisseden komutan tek başına odasına yürüyerek yavaşça zırhını kuşanmaya başladı.

Pelerini rüzgârda çırpınan Caramon, o bildik altın zırhları içinde geri döndüğünde cüceler, Bozkırlılar ve kendi ordusunun adamları yüksek sesle tezahüratta bulundu.

Koca adamı gerçekten takdir edip ona saygı duymakla kalmıyor ama aynı zamanda bir gün önce, onlara zafer kazandıran stratejiyi de ona atfediyorlardı. Komutan Caramon şanslı bir adam, Tanrının biri tarafından kutsanmış, diyorlardı. Sonuç olarak cücelerin kapıları kapatmaması bir şans eseri değil miydi?

Çoğu, yola onsuz çıkacakları söylentisi yayıldığında kendilerini huzursuz hissetmişti. Birçok kişi kara cüppeli büyücüye kötü kötü bakmıştı ama kim hoşnutsuzluğunu dile getirmeye cesaret edebilirdi?

Tezahürat Caramon'u oldukça teselli etmişti; bir an için bir şey söyleyemedi. Sonra, sesine yeniden hakim olarak, yolculuğa hazırlanırken sağa sola emirler vermeye başladı.

Bir işaretle Caramon genç Şövalyelerden birini yanına çağırdı.

"Michael seni burada Pax Tharkas'ta yerime bırakıyorum, komuta sende," dedi, eldivenlerini giyerken. Genç Şövalye, ayrıldığı

sırada içindeki boş yerine, arkasına bakarken bile, bu beklenmedik şeref karşısında memnuniyetle kızardı.

"Efendim, ben sadece düşük rütbeli biriyim... Mutlaka benden daha nitelikli biri..."

Ona hüzünle gülümseyen Caramon başını salladı. "Senin niteliklerini biliyorum Michael. Unuttun mu? Bir emrimi yerine getirmek için ölmeye hazırdın, emre karşı çıkmak için de merhametini kullanmıştın. Kolay olmayacak ama elinden geleni yap. Kadınlar ve çocuklar da burada kalacak tabi ki. Yaralıları da buraya geri yollayacağım. Erzak arabaları gelince, bir an önce yollamaya çalış." Başını salladı. "Çok yakında geleceklerinden değil ya," diye mırıldandı. İçini çekerek ilave etti, "Mecbur kalırsanız kışı burada geçirebilirsiniz. Bize ne olursa olsun..."

Şövalyelerin akılları karışmış ve endişelenmiş bir halde birbirlerini baktıklarını gören Caramon, dilinin ucuna gelen sözleri hemen yuttu. Hayır, geleceğe dair sahip olduğu acı bilgileri açık edilmemeliydi. O yüzden neşeli numarası yaparak Michael'ın omzunu okşayarak yüreklendirici ve saçma sapan sözler ilave ettikten sonra, deliler gibi yükselen bir bağırış çağırış arasında atına bindi.

Bayraktar ordunun bayrağını kaldırınca bağırtı arttı. Dokuz köşeli yıldızıyla Caramon'un sancağı güneş altında parlıyordu. Arkasında Şövalyeleri dizilmişti. Crysania da atını sürmek için onların yanına ilerlemişti; Şövalyeler her zamanki şövalye ruhlarıyla ikiye ayrılarak kıza yol verdiler. Şövalyeler 'cadı'yı, kamptaki diğerlerinden daha fazla sevmeseler de Emirleri, onu, canları pahasına korumayı ve savunmayı gerektiriyordu.

"Kapıları açın!" diye bağırdı Caramon.

Hevesli ellerle itilen kapılar savrularak açıldı. Her şeyin hazır olup olmadığını anlamak için etrafa son bir kez göz atan Caramon'un gözleri aniden kardeşininkilerle karşılaştı.

Raistlin, koca kapıların gölgeleri içinde kara atının üzerinde oturuyordu. Ne hareket etti, ne konuştu. Orada öylece oturmuş seyrediyor, bekliyordu.

Birlikte aldıkları kısa bir nefes süresince ikizler birbirlerine dikkatle baktılar; sonra Caramon başını çevirdi.

Uzanarak sancağını, bayraktardan aldı. Sancağı havaya kaldırarak tek bir söz haykırdı, "Thorbardin!" Zirvelerden yeni yükselen sabah güneşi Caramon'un zırhı üzerinde altın gibi yanıyordu. Sancağın yıldızının ipliklerinden altın kıvılcımlar saçıyor, arkasında sıra olmuş askerlerin mızraklarının ucundan pırıldıyordu.

"Thorbardin!" diye bağırdı bir kez daha, atını mahmuzlayarak kapılardan dört nala çıktı.

"Thorbardin!" narası, gök gürültüsü gibi gümbürdeyen sesler ve kalkana vurulan kılıç sesleriyle yankılanmıştı. Cüceler o bildik, ürkütücü, derinden çıkan ezgilerine başlamışlardı, "Taş ve metal, metal ve taş, taş ve metal, metal ve taş,"; muntazam sıralar halinde kaleden dışarıya yürüyüşe geçtiklerinde, demir pençeli ayaklarını bu canlı ritimle yere vuruyorlardı.

Onları, biraz daha dağınık sıralarıyla Bozkırlılar izliyordu.Soğuğa karşı kürklerine bürünmüş olan Bozkırlılar, sivriltilmiş silahları, saçlarmdaki tüyleri veya yüzlerine çizmiş oldukları garip şekilleriyle, sakin bir tarzda yürüyorlardı. Kısa bir süre sonra bu katı disiplinden sıkılarak, alıştıkları av grupları halinde ilerlemek için yolun dışına ayrılacaklardı. Barbarlardan sonra Caramon'un çiftçiler ve hırsızlardan oluşan ordusu gidiyordu; bunların epey bir bölümü bir gece önceki zafer şölenin etkisiyle sendeleyerek ilerliyordu. Ve son olarak, artçı olarak yeni müttefikleri Dewarlar vardı.

Argat, adamlarıyla birlikte çıkarken RaistlinTe göz göze gelmeye çalışmıştı ama büyücü kara atı üzerinde kara cüppesine sarılmış, yüzünü karanlıkta bırakmış oturuyordu. Etten ve kemikten görünen tek parçası, atının dizginlerini tutan ince ve beyaz elleriydi.

Raistlin'in gözleri ne Dewarlar, ne de önünden geçip giden ordudaydı. Gözleri ordunun başında giden parıltılı altın suretteydi. Büyücünün ellerinin dizginleri normalin üzerinde bir gerginlikle tuttuğunu veya kara cüppesinin, sanki büyücü bir anlığına hafifçe iç geçirmiş gibi titrediğini görmek için Dewarlarınkinden daha keskin bir göze ihtiyaç vardı.

Dewarlar da çıkıp gidince, kampın peşinden gidenlerin ardından avlu bomboş kalmıştı. Kadınlar göz yaşlarını silerek kendi aralarında konuştular ve işlerinin başına döndüler. Çocuklar, ordu gözden kayboluncaya kadar tezahüratta bulunmak için kalenin burçlarına tırmandılar. Sonunda Pax Tharkas'ın kapılan savrularak, yağlanmış menteşeleri üzerinde sessizce ve rahatça kayarak kapandı.

Mazgallı siperlerde tek başına duran Michael, mızrak uçları sabah güneşiyle parlayan, sıcak nefesleri yukarı doğru bir pus gibi yükselen koca ordunun güneye doğru gidişini izledi; cücelerin ezgileri dağlar arasından yankılanıyordu.

Arkalarından tek başına, yalnız bir suret sürüyordu atını, karalar içinde. Surete bakan Michael neşelendi. Bu ona iyi bir işaret gibi gelmişti. Ölüm artık önden değil, ordunun ardından gidiyordu.

Güneş, Pax Tharkas'm kapıları açılırken doğmuştu; Thorbar-din'in bu büyük dağ kalesinin kapıları kapanırken de kavuştu. Kapıları çalıştıran su-denetimli mekanizma inleyip hırıldarken sanki dağın bir parçası bir emirle kaymaya başlamıştı. Kapanıp yerine yerleştiğinde gerçekten de kapıları dağın yüzündeki kayalardan ayırmak mümkün değildi; bu kapıları yapmak için yıllarını harcayan cücelerin işçiliği o kadar kurnazcaydı ki.

Kapıların kapanmasının anlamı savaştı. Fistandantilus'un harekete geçmiş ordusunun haberleri, seri kanatlara sahip griffonlara binen ajanlar tarafından getirilmişti. Artık dağ kalesinde büyük bir hareketlilik vardı. Silah yapımcılarının dükkânlarından kıvılcımlar saçılıyordu Zırh yapımcıları, ellerinde çekiçleriyle uykuya dalıyordu. Herkes gelip savaş meydanında yapacağı büyük işler hakkında atıp tutmaya başladığı için meyhanelerin işleri bir gecede iki misli artmıştı.

Toprak altındaki muazzam krallığın sadece bir yeri sessizdi: Burası, Caramon'un ordusu, Pax Tharkas'tan ayrıldıktan iki gün sonra cücelerin kahramanının ağır adımlarıyla gelmiş olduğu yerdi.

Dağ cücelerinin Kral'ının Kabul Salonu'na giren Kharas, dağın içine bir kâse şeklinde oyulmuş olan salonda, çizmelerinin sesinin yankılandığını duydu. Salon, taş kürsünün önünde oturmuş birkaç cüce hariç o anda boştu.

Kharas, bir gece önce krallarının soydaşları üzerine savaş açtığını ilan ettiğinde binlerce cücenin bir ağızdan tezahüratta bulunduğu sırada, üzerlerinde oturduğu taştan sıraların arasındaki uzun yoldan ilerledi.

O gün Soylular Danışma Kurulu'nun Savaş Toplantısı vardı. O yüzden, vatandaşların orada olması icap etmiyordu, işte bu yüzden Kharas, kendisinin davetli olmasına biraz hayret etmişti. Kahraman gözden düşmüştü: Herkes de bunu biliyordu. Hatta Dun-can'ın, Kharas'ı sürgüne yollayacağı hakkında söylentiler vardı.

Kharas yaklaştıkça Duncan'ın kendisini hiç de dostane olmayan bir gözle süzdüğünü fark etti; ama bunda, kralın gözünün ve sakalının üzerindeki sol elmacık kemiğinin mosmor olduğu ve şiştiği gerçeği de yatıyor olabilirdi: Bu Kharas'm ona attığı yumruktan ileri geliyordu.

282

"Of, kalk artık, Kharas," diye çıkıştı Duncan, uzun boylu, sakalsız cüce önünde yerlere kadar eğilince.

"Beni affetmeden olmaz Soylu Efendimiz," dedi Kharas, istifini bozmadan.

"Seni ne yüzden affedeceğim, yaşlı bir cücenin aklını başına getirdiğin için mi?" diye gülümsedi Duncan acı acı. "Hayır, bu yüzden seni affetmiyorum. Sana teşekkür ediyorum." Kral çenesini ovdu. " 'Görevlerimiz bazen acı verir,' derler ya. Şimdi ne demek istediklerini anladım. Ama bu kadarı yeter."

Kharas'ın doğrulduğunu gören Duncan ona rulo halinde bir parşömen tomarı uzattı. "Seni buraya başka bir nedenle çağırdım. Şunu oku."

Aklı karışan Kharas tomarı inceledi. Kara bir kurdele ile bağlanmış ama mühürlenmemişti. Bir araya toplanmış, her biri kendi taş sırasında, kraldan biraz daha aşağıda oturmuş olan diğer soylulara bakan Kharas'ın bakışları özellikle bir sıraya kayda: Boş bir sandalye, Dewarlarm hükümdarı Argat'ın sandalyesine. Kaşlarını çatan Kharas ruloyu açıp, Deawarların kaba dilleri nedeniyle biraz tekleyerek okumaya başladı.

Thorbardinli Cücelerden Duncan, Kral.

Artık hain dediklerinden sana selam olsun.

Bu ruloyu, bizim Pax Tharkas'ta yaptıklarımızdan dolayı dağın altındaki Deıvarları cezalandıracağın için sana yolladık. Eğer bu rulo sana ulaştıysa bunun anlamı kapıları açık tutmayı başarmış olduğumuz-dur.

Konsey'de bizim planımızla alay etmiştin. Belki şimdi o plandaki irfanı görmüşsündür. Düşman artık bir büyücü tarafından yönetiliyor. Büyücü bizim dostumuz. Orduyu Dergoth Bozkırlarına doğru yürüyüşe çıkarttı. Biz de onlarla birlikte yürüyoruz, onlarla dost olduk. Zamanı gelince sizin hain dedikleriniz harekete geçip vuracak. Düşmana içten saldırıp onları keskin baltalarımızla dağıtacağız.

Eğer bizim sadakatimizden kuşkunuz varsa, dağın altındaki halkımızı biz bu şekilde dönünceye kadar rehin tut. Sadakatimizin ispatı olarak büyük bir hediye getirmeyi vaad edilyoruz.

Dewarlardan Argat, Hizmetkârınız.

283

Kharas, parşömeni iki kere okuduğu halde yüzünün aşıklığı geçmedi. Bir fark olduysa bile, bu yüzünün daha da kararmasıydı.

"Eee?" diye sordu Duncan.

"Benim hainlerle işim yok," dedi Kharas, ruloyu yeniden kıvırarak, tiksintiyle geriye verirken.

"Ama ya samimilerse?" diye ısrar etti Duncan, "bu bize büyük bir zafer kazandırabilir!"

Kharas, yukarıdaki kürsüde oturmakta olan kralına bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Şu anda Soylu Efendimiz, düşmanımızın komutanı -görünüşe göre- dürüst ve saygın bir adam olan şu Caramon Majere ile konuşabilseydim, bunun anlamı bizim bir yenilgiye uğrayacağımız olsa bile, ona tam olarak ne gibi bir tehlike içinde olduğunu söylerdim."
Diğer soylular homurdanarak, mırıldandılar.
"Sen bir Solamniya Şövalyesi olmahymışsın," diye mırıldandı biri; bu bir iltifat değil, bir saptamaydı.
Duncan hepsine sertçe bakınca, hepsi somurtkan bir sessizliğe gömüldü.
"Kharas," dedi Duncan sabırla, "hepimiz senin şeref deyince ne anladığını biliyoruz ve bu yüzden seni alkışlıyoruz da. Ama şeref, bu savaşta ölebilecek olanların çocuklarının karnını doyurmaz; düştüğümüzde de soydaşlarımızın etimizi kemiğimizden ayırmasına mani olmaz. Hayır," diye devam etti Duncan, sesi gittikçe sertleşiyor ve derinleşiyordu, "şerefli olmanın zamanı başkadır, yapman gereken şeyi yapmanın zamanı başka." Bir kez daha çenesini ovdu. "Sen öğrettin bunu bana."
Kharas'in yüzü asıldı. Gayri ihtiyari elini, artık yerinde olmayan uzun sakalını sıvazlamak için kaldırmıştı ki huzursuzlanarak yeniden bıraktı; kızararak bakışlarını ayaklarına indirdi
"İzcilerimiz bu haberi doğruladılar," diye devam etti Duncan. "Ordu yürüyüşe geçmiş."
Kharas kaşlarını çatarak bakışlarını kaldırdı. "Buna inanmıyorum!" dedi. "Duyduğumda da inanmamıştım! Pax Tharkas'ı terk mi ettiler yani? Erzak arabaları gelmeden üstelik? O halde komutanın büyücüde olduğu doğru demek ki. Hiçbir komutan böyle bir hata yapmaz..."
"Önümüzdeki iki gün içinde Bozkırlarda olacaklar. Ajanlarımıza göre amaçları karargâhlarını kuracak oldukları, Zhaman kalesine ulaşmakmış. Orada göstermelik bir savunma yapıp geri çekile-

çek ve çekilirken de onları açığa çekeceğini umduğumuz küçük bir garnizonumuz var."
"Zhaman," diye mırıldandı Kharas, artık sakalını sıvazlayama-dığı için çenesini kaşıyarak. Aniden yüzü aydınlanarak ileri doğru bir adım attı. "Soylu efendim, eğer bu savaşın en az kanla bitmesini olanaklı kılacak bir plan önerirsem beni dinleyip, bunu yapmama izin verecek misiniz?"
"Dinlerim," dedi Duncan kuşkuyla, yüzündeki çizgiler derinleşmişti.
"Bana kendi elimle seçeceğim bir süvari timi verin Soylu Efendim; ben de bu büyücü Fistandantilus'u öldürmeye çalışayım. O öldüğü zaman bu parşömeni komutana ve soydaşlarımıza gösteririm. O zaman ihanete uğradıklarını anlarlar. Onlara karşı dizilmiş ordumuzun kudretini kavrarlar. Teslim olmak zorunda kalırlar!"
,, "Peki teslim olurlarsa biz, onları ne yapacağız?" diye kesti sözünü Duncan huzursuzca; gerçi bir yandan konuşurken dahi, aklında bu planı tartıyordu. Diğer soylular kendi kendilerine mırıldanmayı kesmiş birbirlerine bakıyorlar, kaşlarını çatıyorlardı.
"Onlara Pax Tharkas'ı ver Soylu Efendimiz, "dedi Kharas, hevesi artarak. "Orada yaşamak isteyenlere tabii. Büyük bir ihtimalle soydaşlarımız yurtlarına döneceklerdir. Onlara biraz ayrıcalık tanırız...biraz," diye ekledi hızla, Duncan'ın yüzünün karardığını görerek. "Bunu teslim şartlarıyla konuşuruz. Ama kış süresince insanlar ve bizim ırkımız için barınacak, korunacak bir yere ihtiyaç olacaktır: Onlar da madenlerde çalışabilir..."
"Planın uygulanabilir tarafları var," diye mırıldandı Duncan düşünceli düşünceli. "Çöle çıkınca Tümsek'lere gizlenebilirsin..."
Düşüncelere dalarak sustu. Sonra yavaşça başını salladı. "Ama bu çok tehlikeli bir yol Kharas. Ve her şey boşa çıkabilir. Kara Ki-şi'yi öldürmeyi basarsan bile -ki seni uyarmama izin ver,onun çok güçlü bir büyücü olduğu söyleniyor- Komutan Majere ile konuşmadan öldürülme ihtimalin çok yüksek. Söylentilere göre, o da büyücünün ikiz kardeşiymiş!"
Kharas yorgun bir edayla gülümsedi, eli hâlâ tıraşlanmış çene-sindeydi. "Bu, benim büyük bir memnuniyetle göze alacağım bir risk Yüce Efendimiz, bunun anlamı ise artık soydaşlarımı elimle öldürmek zorunda kalmayacağım."
Duncan, şişmiş çenesini ovarak ona öfkeyle baktıktan sonra rahat bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "İzin veriyorum. Adamlarını dik-

katle seç. Ne zaman gideceksin?"
"Bu gece Soylu Efendimiz, izninizle."
"Dağın kapıları sana açılacak ve sonra kapanacak. Tekrar seni bir muzaffer olarak karşılamak için mi, yoksa dağ cücelerinin dışarı çıkmaları için mi açılacak, bu sana bağlı Kharas. Reorx'un alevi baltanda parlasın."

Eğilerek selam veren Kharas, dönerek salondan çıktı; adımları geldiği zamana oranla daha hızlı ve canlıydı.

"Kaybetmeyi göze alamayacağımız biri gidiyor işte," dedi soylulardan biri, gözleri uzaklaşan uzun boylu, sakalsız cücedeydi.

"Daha başından kaybetmiştik onu," diye atıldı Duncan sertçe. Ama yüzü bitkindi; konuştukça da hüzünle çizgi çizgi olmuştu; "Artık savaş için plan yapmamız gerek."

l

ine su yok," dedi Cara-mon yavaşça.

Reghar kaşlarını çattı. Generalin sesinin özellikle ifadeden yoksun olmasına rağmen, cüce, adamın kendisini zor tuttuğunu biliyordu. Bundan büyük ölçüde kendisinin sorumlu olduğunu bilmek, onu rahatlatmıyordu. İnsanın kendini suçlu hissetmesinden daha kötü bir his, insanın kendini suçlu hissetmeyi hak ettiğini hissetmesidir.

"Yarım günlük bir mesafede başka bir kuyu daha var," diye homurdandı Reghar, yüzü taş gibi sertleşerek. "Eskiden her yerde kuyu vardı, her yerde pıtrak gibi bitiverirdi."

Cüce kolunu salladı. Caramon etrafına bakındı. Gözün gördüğü kadarıyla etrafta bir şey yoktu; ne bir ağaç, ne bir kuş; bir çalılık bile yoktu. Orada burada garip bir tümsekle lekelenen, bitip tükenmeyen kum. Çok uzakta, Thorbardin dağları, kötü bir rüyanın hatırası gibi gözleri önünde yükseldi.

Daha savaş başlamadan Fistandantilus'un ordusu kaybetmeye başlamıştı bile.

Güçlükle devam eden zorlu bir yürüyüşten sonra sonunda Pax Tharkas'ın dağ geçidinden Dergoth Bozkırlarının açıklığına varmışlardı. Erzakları yetişmemişti ve hızlı gitmek zorunda oldukları

l

için ağır aksak ilerleyen arabaların onlara yetişmesi bir haftayı bulacağa benziyordu.

Raistlin ordu komutanlarına acele etmeleri için baskı yapıyordu; Caramon kardeşine açıktan açığa karşı çıktığı halde Reghar başbüyücüyü destekliyordu, üstelik Bozkırlıları da kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Bir kez daha Caramon'un, onlarla ilerlemekten başka pek şansı kalmamıştı. Böylece ordu şafaktan önce kalkmış, gün ortasında verdikleri kısa bir molayla yoluna devam etmiş, akşam artık görüş alanları iyice azalıp, karanlık çökünceye kadar durup kamplarını kurmamışlardı.

Hiç de zafer içindeki bir orduya benzemiyorlardı. O dostluk havası, şakalaşmalar, kahkahalar, geceleri oynanan oyunlar artık yoktu. Gündüz söylenen şarkılar da artık yoktu; cüceler bile heyecan yüklü ezgilerini bırakmış, yol uzadıkça, nefeslerini kendilerine saklamaya başlamışlardı. Geceleri insanlar durdukları yere yığılıyor, yetersiz öğünlerini yedikten sonra, çavuşlar tarafından tekmelenerek başladıkları güne kadar yorgun bir uykuya dalıyorlardı.

Moraller bozulmuştu. Homurdanmalar, şikâyetler başlamıştı; özellikle de yiyecek azaldıkça. Bu, dağlarda bir sorun olmamıştı. Orada av hayvanları çoktu. Ama bir kez Bozkırlara çıkınca, Caramon'un da önceden söylemiş olduğu gibi, gördükleri yegâne canlı, birbirleriydi. Sabah akşam olmak üzere günde iki kez dağıtılan sert, mayasız ekmek ve kayış gibi kurutulmuş et ile idare ediyorlardı. Caramon, erzak arabaları kısa bir süre içersinde yetişmezse, bu yetersiz miktarın bile yarıya ineceğini biliyordu.

Fakat komutanın, yiyecekten başka, çok daha kritik iki endişesi vardı. Biri su bulunamamasıydı. Reghar kendinden emin bir şekilde onlara Bozkırda kuyular olduğunu söylemiş olduğu halde, rastladıkları ilk iki kuyu kuru çıkmıştı. O zaman -sadece o zaman-yaşlı cüce, Bozkırlara son göz attığı zamanın Afet öncesi olduğunu suratsızca itiraf etmişti. Caramon'un diğer sorunu da, müttefikler arasındaki ilişkilerin hızla kötüleşmesiydi.

En iyi hallerinde bile pejmürde görünen müttefikler, artık dikiş

lerinden açılmaya başlamışlardı. Kuzeyden gelen insanlar o anda

ki sorunların nedeni olarak, büyücüyü dinledikleri için cüceleri ve '

Bozkırlıları görüyordu. (

Bozkırlılar ise daha önce dağlara hiç çıkmamışlardı. Dağlık ara

zide savaşmanın ve yaşamanın çok soğuk ve karlı bir ortam oldu

ğunu fark etmişlerdi; reislerinin de kabaca Caramon'a belirttiği gi-

bi: "Ya çok yüksek, ya çok alçaktı!"

Artık güney ufkunda, dev Thorbardin dağlarının yükseldiğini gören Bozkırlılar, dünyadaki bütün altın ve çeliğin yurtlarının altın rengi ve düzlük otlukları kadar güzel olmadığını düşünmeye

başlamıştı. Caramon birkaç kere, bu adamların kara bakışlarının kuzeye doğru döndüğünü görmüş ve bir sabah kalktığında yerlerinde yeller eseceğini fark etmişti.

Cücelere gelince, onlar da insanları, işler biraz zorlaşınca annelerinin kucağına ağlayarak dönen zayıf yaratıklar gibi görüyordu. Onlar yiyecek ve su eksikliğini önemsiz bir aksaklık olarak algılıyordu. Susadığını ima eden bir cüce olursa, hemen arkadaşlarının hışmına uğruyordu.

Caramon o akşam, çölün ortasında durmuş, çizmesiyle kumları tekmelerken, bunlarla birlikte diğer sayısız sorunu düşünüyordu.

Sonra gözlerini kaldıran Caramon'un bakışları Reghar'a takıldı. Caramon'un kendisini izlediğini fark etmeyen yaşlı cüce taş gibi sert halini bir yana bırakmıştı, omuzları çökmüştü ve yorgun bir edayla iç geçiriyordu. Flint'e olan benzerliği çok ağır gelmişti Ca-ramon'a. Hiddetinden utanan, bu hiddetin başkalarından çok kendisine dönük olduğunu bilen Caramon yapması gerekeni yaptı.

"Üzülme. Bu geceyi geçirecek kadar suyumuz var. Mutlaka yarın bir kuyuya varırız, sence de öyle değil mi?" dedi, sakarca Reghar'in sırtını sıvazlayarak. Hayret eden ve anında kuşkulanan yaşlı cüce bakışlarını hemen Caramon'a kaldırdı; bir alaya maruz kalmaktan endişelenmişti.

Fakat Caramon'un yorgun yüzüyle kendisine gülümsediğini görerek rahat bir nefes aldı. "Öyle," dedi cüce karşılık olarak gönülsüz bir tebessümle. "Yarın, mutlaka buluruz."

Kör kuyudan ayrılarak birlikte kampın yolunu tuttular.

Gece, Dergoth Bozkırlarına erken inmişti. Güneş, engin, çıplak çöl arazisini görmekten bıkmışçasına dağların ardına hızla düşmüştü. Birkaç kamp ateşi parlıyordu; adamların bir çoğu ateş yakmayı umursamayacak kadar yorgundu; zaten pişirilecek bir şey de yoktu. Kendi ayrı gruplarında toplanan tepe cüceleri, kuzeyliler ve Bozkırlılar birbirlerini kuşkuyla süzüyordu. Ve tabii ki hepsi De-vvarlardan çekiniyordu.

Bakışlarını kaldıran Caramon, sanki kendisi onları bizzat kovmuş gibi hepsinden ayrı duran kendi çadırını gördü.

Eski bir Krynn efsanesi çok kötü bir iş yapmış olan bir adamdan

söz eder; o kadar ki ona verecekleri cezayı bulmak için Tanrılar bir araya gelmişler. Artık adamın geleceği göreceğini beyan ettiklerinde adam, Tanrıları kandırdığını düşünerek gülmüş. Öte yandan adam eziyetlerle dolu bir yaşam yaşadıktan sonra ölmüş: Bu Cara-mon'un hiçbir zaman anlayamadığı bir şey olmuştu.

Ama şimdi anlıyor, içi sızlıyordu. Gerçekten de bir ölümlüye bundan daha büyük bir ceza verilemezdi. Çünkü gelecekte bulunmuş olmak ve sonucun ne olacağını bilmekle bir adamın en büyük nimetlerinden biri -umudu- elinden alınmış oluyordu.

O zamana dek Caramon umut etmişti. Raistlin'in bir plan yapacağını düşünmüştü. Kardeşinin bunların olmasına izin vermeyeceğini düşünmüştü. Raistlin böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Ama artık, Raistlin'in bu adamların, cücelerin ve geride bıraktıkları ailelerinin başına ne geleceğini hiç umursamadığını bildiği için Caramon'un umudu kırılmıştı. Kaderlerine mahkumdular. Olacak olanları, bir kez daha olmaktan alıkoymak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bunu ve bunun ona vereceği kaçınılmaz acıyı bilen Caramon, gayri ihtiyari kendisini, bu kadar önemsediği kişilerden uzaklaştırmaya başlamıştı. Evini düşünmeye başlamıştı.

Yuvası! Evinin neredeyse unuttuğu, hatta bilerek aklının gizli bir köşesine ittiği hatıraları artık o kadar canlanıp belirginleşmişti ki -o izin verdikten sonra- bazen, uzun ve yalnız geçirdiği akşamlarda gözyaşlanndan göremediği ateşi uzun uzun izlerdi.

Caramon'un devam etmesini sağlayan tek bir düşünce vardı. Ordusunu yenilgiye doğru götürdükçe her adımı onu Tika'ya, evine daha da yaklaştırıyordu...

"Dikkat et!" Reghar ona asılmış, onu daldığı düşüncelerden çıkartmaya çalışıyordu. Caramon, tam Bozkırları benekleyen tümseklerden birine takılıp düşecektiki gözlerini kırparak önüne baktı.

"Bu garip zımbırtılar da neyin nesi acaba?" diye homurdandı Caramon, tümseğe bakarken. "Bir çeşit hayvan ini mi? Estwilde'ın büyük düzlüklerinde böyle inlerde yaşayan kuyruksuz bazı sincaplardan söz edildiğini duymuştum." Takriben bir metre yüksekliğinde, bir o kadar da geniş olan yapıyı inceleyerek başını salladı. "Ama bunu yapmış olan sincapla karşılaşmak istemezdim!"

"Pöh! Ne sincap ya!" diye alay etti Reghar. "Cüceler inşa ediyor bunları! Anlayamadın mı? Şu işçiliğe bir baksana." Elini kubbenin

pürüzsüz yüzünde gezdirdi. "Ne zamandan beri doğa bu kadar mükemmel bir iş çıkartıyor?"

Caramon burun kıvırdı. "Cücelermiş! İyi ama...neden? Ne için? Cüceler bile çalışmayı, sırf can sağlığı olsun diye çalışacak kadar çok sevmiyor. Neden çölde böyle tümsekler yaparak iş boşa harcanır ki?"

"Gözlem noktalan," dedi Reghar kısaca.
"Gözlem mi?" diye sırıttı Caramon. "Neyi gözlemliyorlar? Yılanları mı?"
"Toprağı, gökyüzünü, orduları...bizimki gibi." Reghar ayağını yere vurarak yerden duman kaldırdı. "Duydun mu?"
"Neyi duydum mu?"
"Bunu." Reghar yine ayağını yere vurdu. "Boş."
Caramon kaşlarını kaldırdı. "Tüneller!" Gözleri fal taşı gibi açıldı. Çölde, dümdüz arazide birbiri ardı sıra yükselen tümseklere bakarak hafif bir ıslık çaldı.
"Millerce gidiyor!" dedi Reghar, başıyla onaylayarak. "O kadar eskiden yapılmışlar ki büyük büyükbabam zamanında bile eskiy-mişler. Tabii ki" -cüce içini çekti- "bir çoğu o kadar zamandır kullanılmamış da. Efsanelere göre bir zamanlar burasıyla, Pax Tharkas arasında bir kale varmış, Kharolis Dağlarını bağlarmış. Bir cüce, hiç güneşe çıkmadan Pax Tharkas'tan Thorbardin'e kadar yürür-müş, eğer eski masallar doğruyu söylüyorsa.
"Kale artık yok. Ve büyük bir ihtimalle tünellerin çoğunun yerinde de yeller esiyor. Afet çoğunu mahvetmiş. Yine de," diye devam etti Reghar neşeyle, CaramonTa birlikte yürümeye devam ederken, "Duncan, buralarda sıçanlar gibi dolanan birkaç ajan yol-ladıysa hiç şaşmam."
"Yukarıdan veya aşağıdan, gelişimizi uzun bir mesafeden fark ederler," diye mırıldandı Caramon; bakışları boş, düz araziyi tararken.
"Öyle," dedi Reghar onaylayarak, "onlara ne faydası olacaksa." Caramon cevap vermedi; ikisi birlikte yollarına devam ettiler, Caramon yalnız başına çadırına, cüce de halkının kamp kurduğu yere gitti. "
Caramon'un çadırından çok uzakta olmayan tümseklerden birinde bazı gözler orduyu, ordunun her hareketini izliyordu. Ama gözler ordunun kendisiyle pek o kadar ilgilenmiyordu. Onlar üç ki-

si, sadece üç kişiyle ilgileniyordu...
"Pek bir şey kalmadı artık," dedi Kharas. Kayalar üzerine büyük bir hünerle, tümsek içinden bakanların rahatlıkla etrafı görebileceği ama dışarıdan bakanların onları görmelerini engelleyecek şekilde kesilmiş olan yarıklardan dışarı bakıyordu. "Sence mesafe ne kadardır?"
Bunu, antika ve pejmürde görünüşlü, yarıktan canı sıkılarak baktıktan sonra dönüp bir de koridorun boyuna bakan bir cüceye söylemişti. "İki yüz elli üç adım. Tam ortasına götürür seni," dedi hiç tereddüt etmeden.
Kharas, komutanın adamlarının kamp ateşlerinden uzağa kurulmuş çadırının olduğu yere, Bozkıra doğru tekrar baktı. Yaşlı cücenin mesafeyi bu kadar kesin olarak tahmin etmesi Kharas'a fevkalade gelmişti. Smasher'dan bir başkası olsaydı, kahramanın kuşkusu olurdu. Fakat işinden elini eteğini çektikten sonra, tekrar bu işi yapmak için çalışmaya başlamış olan yaşlı hırsız bu tür ustalıklarından dolayı büyük bir nam salmıştı; neredeyse Kharas'ınkiyle eş bir namdı bu.
"Güneş kavuşuyor," diye bildirdi Kharas; bu oldukça gereksiz bir açıklamaydı çünkü eğimli gelen ışınlar tünelde, arkalarındaki kaya duvara yansımaya başlamıştı. "Komutan dönüyor. Çadırına giriyor." Kharas kaşlarını çattı. "Reorx'un sakalı adına, inşallah bu gece alışkanlıklarım değiştirmez."
"Değiştirmeyecek," dedi Smasher. Rahat bir edayla bir köşeye çömeşmiş olan cüce -eski günlerde-hayatını gelenleri -ve daha çok-gidenleri- izleyerek kazanan birinin sakin bir güveniyle konuşuyordu. "Bir eve izinsiz girerken öğrendiğin ilk iki şey, herkesin alışkanlıkları olduğu ve bunları değiştirmekten hoşlanmadığıdır. Hava iyiydi, bir aksilik olmadı; üstelik orada kumdan, sadece kumdan başka bir şey de yok. Hayır değişmeyecektir."
Cücenin bu yasa dışı geçmişini hatırlamaktan pek memnun olmayan Kharas kaşlarını çattı. Kendi sınırlarının farkında olan Kharas, bu işte hırsızlıkta usta, hızlı ve sessiz hareket etmekte usta, gece saldırılarında usta, gece karanlığı içinde kaçıp kurtulmakta usta birine ihtiyaçları olduğu için Smasher'ı bu göreve seçmişti.
Fakat Solamniya Şövalyeleri tarafından şerefi nedeniyle saygı gören Kharas yine de vicdan azabı çekiyordu. Smasher'm uzun zaman önce yaptığı kötü işlerin hesabını ödemiş olduğunu ve hatta onu saygın bir şahsiyet yapamasa da en azından önemsiz bir kah-

raman yapan kralı için de birkaç görevi başarıyla tamamlamış olduğunu hatırlatarak içini rahatlatmaya çalışıyordu.
Ayrıca, diyordu Kharas kendi kendine, kurtaracağı hayatları bir düşün.
Bunu düşünürken rahat bir nefes aldı. "Haklısın Smasher. İşte büyücü kendi, cadı da kendi çadırından çıkıyor."
Kemerine sağlamca bağlanmış olan baltasının sapını kavrayan Kharas, diğer eliyle kemerine takmış olduğu kısa bir kılıcı biraz daha rahat bir yere aldı. Sonunda aradığı keseyi bularak rulo

yapılmış bir parşömeni çıkartarak, sakalsız yüzünde düşünceli ve ciddi bir ifadeyle deri zırhındaki emniyetli bir cebe yerleştirdi.

Arkasında duran dört cüceye dönerek, "Kadına veya komutana zarar verilmeyecek, çok gerekirse zararsız hale getirilecekler; unutmayın. Ama...büyücü ölmeli ve çabuk ölmeli çünkü en tehlikeli olan o."

Sırıtan Smasher, oturduğu yerde kendini daha rahat bir pozisyona soktu. O, onlarla birlikte gitmeyecekti. Çok yaşlıydı. Bir zamanlar böyle bir şey onu çok sinirlendirirdi ama artık böyle bir şeyin iltifat sayıldığı bir yaşa gelmişti. Ayrıca dizleri de tehlikeli boyutlarda gıcırdıyordu.

"Bırakın yerleşsinler," diye tavsiyede bulundu yaşlı hırsız. "Bırakın akşam yemeklerini yesinler ve rahatlasınlar. Sonra" -elini gırtlağına götürerek kıkırdadı- "iki yüz elli üç adım..."

Komutanın çadırının dışında nöbet tutan Garic içerideki sessizliği dinliyordu. Bu çok daha rahatsız ediciydi ve sanki bu sessizlik en şiddetli tartışmanın sesinden de daha çok yankılanıyordu.

Çadırın girişindeki bez kapıdan içeri bakınca, her gece olduğu gibi üçünün birlikte oturduğunu, sadece arada sırada bir şeyler mırıldandıklarını ve anlaşıldığı kadarıyla herkesin kendi sorunlarına dalmış olduğunu gördü.

Büyücü çalışmalarına iyice dalmıştı. Söylentilere göre Thorbar-din'in kapılarını patlatıp açacak büyük ve güçlü bir büyü üzerinde çalışıyordu. Cadıya gelince, onun ne düşündüğünü kim bilebilirdi? Garic en azından, Caramon'un kıza göz kulak oluyor olmasına şükrediyordu.

Adamlar arasında cadıyla ilgili tuhaf bazı söylentiler alıp yürümüştü. Pax Tharkas'ta yapmış olduğu bazı mucizelere ait bazı söylentiler: Onun bir dokunuşuyla canlanan ölüler, kopmuş kol ve ba-

T

caklarm kanlı köklerinden biten kol ve bacaklar. Garic, bunlara tamamen inanmıyordu tabii ki. Yine de, bu günlerde kızda öyle bir hal vardı ki, genç adamın kız hakkındaki ilk intibalarmın doğru olup olmadığını sorgulamasına neden oluyordu.

Çölü yalayan soğuk rüzgârda Garic huzursuzca kıpırdandı. Çadırın içindeki üç kişinden, en çok komutanı onu endişelendiriyordu. Geçen aylarda genç şövalye Caramon'a büyük saygı duyup, onu idealize etmeye başlamıştı. Onu dikkatle gözleyen, mümkün olduğu kadar ona benzemeye çalışan Garic, koca adamın gayet başarıyla gizlediğini düşündüğü depresyonunu ve mutsuzluğunu görmüştü. Garic için Caramon, kaybetmiş olduğu ailesinin yerini almıştı; şimdi genç Şövalye, Caramon'un hüznü üzerine, sanki ağabeyiymiş gibi uzun uzun düşünüyordu.

"O lanet olasıca kara cüceler," diye mırıldandı yüksek sesle, ayaklarının uyuşmaması için yere sert sert vurarak. "Onlara hiç güvenmiyorum, bir kere orası kesin. Pullarını pırtılarını toplatıp onları yollardım ve eminim kardeşi olmasaydı komutan da aynı şeyi yapar..."

Garic nefesini tutup, etrafı dinlemek için durdu.

Bir şey yoktu. Ama bir şey duyduğuna yemin edebilirdi...

Eli kılıcının kabzasında olan genç Şövalye dikkatlice çöle doğru baktı. Gündüzleri sıcak da olsa, geceleri soğuk ve tehlikeli bir yerdi. Uzakta kamp ateşlerini görüyordu. Orada burada, hareket eden adamların gölgelerini de görüyordu.

Sonra yine duydu. Arkasından gelen bir ses. Tam arkasından gelen. Ses ağır, demir çivili çizmelerin sesiydi...

"Neydi o?" diye sordu Caramon başını kaldırarak.

"Rüzgâr," diye mırıldandı Crysania, çadıra göz gezdirip, kumaşın canlı bir şeymiş gibi dalgalanıp, nefeslenmesi karşısında titreyerek. "Bu korkunç yerde aralıksız esiyor."

Caramon eli kılıcında doğruldu. "Rüzgâr değildi."

Raistlin bakışlarını kardeşine doğru kaldırdı. "Aman, otur yerine!" diye hırladı yavaş sesle, huzursuzca, "yemeğini bitir de bu iş de bitsin. Çalışmalarımın başına dönmem gerekiyor."

Başbüyücü özellikle zor olan bir büyü sözlerini aklından tekrarlayıp duruyordu. Günlerdir bununla uğraşıp duruyor, kelimelerin gizlerini açacak olan doğru ses vurgusunu ve telaffuzu bulmaya çalışıyordu. Şimdilik elinden kurtulmuşlardı; sözler pek bir anlam

ifade etmiyordu.

Dolu tabağını kenara iten Raistlin, ayağa kalkmaya yeltendi... Dik bir dalgadan aşağıya doğru kayan bir geminin güvertesin-deymişçesine ayağının altındaki kumlu toprak kaydı. Hayretler içersinde önüne bakan başbüyücü önünde engin bir çukurun açıldığını gördü. Çadırı ayakta tutan direklerden biri kayıp bu deliğin içine devrilerek çadırın çökmesine neden oldu. Yerinde asılı

duran lamba deliler gibi sallanmaya başlayınca gölgeler ortalıkta minik şeytanlar gibi uzayıp, sıçramaya başlamıştı.

Raistlin, içgüdüsel olarak masaya tutunarak önünde hızla açılmakta olan çukura düşmekten kendisini kurtarmıştı. Ama tutunurken, bu delikten yukarı tırmanan suretleri görmüştü: Tıknaz, sakallı suretler. Bir an için, deliler gibi oynaşan ışık çelik kılıç ağızlarından çaktı, kara, sert gözlerde parladı. Ondan sonra suretler yeniden gölgeler içine daldı.

"Caramon!" diye bağırdı Raistlin; fakat arkasında seslerden -okkalı bir küfür ve kınından çekilen çelik bir kılıç sesinden- Caramon'un da tehlikenin farkında olduğunu anladı.

Raistlin aynı zamanda güçlü bir kadın sesinin Paladine'ın ismini seslendiğini duymuş, saf beyaz bir ışığın parıldayan hatlarını görmüştü ama Crysania için endişelenecek zaman değildi. Sanki karanlığın kendisinden yapılmış gibi duran, tam büyücünün başına isabet almış, devasa bir cüce savaş baltası lambanın ışığında parladı.

Aklına gelen ilk büyüyü söyleyen Raistlin, görünmeyen bir gücün baltayı cücenin elinden aldığını memnuniyetle gördü. Emriyle büyülü güç, baltayı karanlık içinden taşıyarak çadırın bir köşesine gürültüyle bıraktı.

İlk başta bu beklenmedik saldırıyla, Raistlin'in uyuşan aklı, artık hareketlenmiş, çalışmaya başlamıştı. İlk şok geçtikten sonra büyücü, bu olayı çalışmalarını bölen başka bir aksaklık olarak gördü, o kadar. Buna bir an önce son vermeyi düşünen başbüyücü tüm dikkatini, önünde durmuş, korkusuz gözlerle kendisini süzen düşmanına çevirdi.

Zamanın kendisini koruduğu bilinciyle sakinleşen, hiç korku duymayan Raistlin, büyüsünü serinkanlı, acelesiz bir tarzda hatırlamaya çalışıyordu.

Büyünün bedeninin içinde dolandığını, toplandığını; bu coşkunun bedensel bir hazla yayıldığını hissetmişti. Bunun çalışmalarına

ara verdirecek kadar zevkli bir şey olduğuna karar verdi. İlginç bir egzersiz... Ellerini uzatarak, düşmanının kıvranan bedenine doğru mavi şimşekler yollamasına neden olacak sözleri şekillendirmeye başladı. Derken yaptıkları yarıda kesilivermişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman içersinde, sanki havadan düşmüş gibi karanlıktan sıçrayan iki suret önünde bitivermişti.

Büyücünün ayaklarının dibinde yuvarlanan suretlerden biri çılgın bir heyecanla Raistlin'e bakakalmıştı.

"Heey, şuna bak! Bu Raistlin.Başardık Gnimsh! Başardık! Hey Raistlin! Mutlaka beni gördüğüne çok şaşırmışsındır, di mi? Ay bir busen, anlatacak o kadar muhteşem bir hikâyem var ki! Şimdi bak, ölmüştüm. Şey aslında ölmemiştim ama..."

"Tasslehoff!" diye nefessiz kaldı Raistlin.

Düşünceler, Raistlin'in aklından, parmak uçlarından çıkabilecek şimşekler gibi cızırdamaya başlamıştı.

İlki - Bir kender! Zaman değiştirilebilirdi!

İkincisi- Zaman değiştirilebilir...

Üçüncüsü - Ölebilirim!

Bu düşüncelerin şoku Raistlin'in bedenini sarstı; büyükullamcı-larının büyülerini yapabilmeleri için son derece gerekli olan soğukkanlılığını ve sakinliğini yaktı.

Sorununun beklenmedik çözümü ile bunun ona neye mal olabileceğinin korkunç bilinci birleşince, Raistlin denetimini yitirdi. Büyünün sözleri aklından uçup gitti. Ama düşmanı yaklaşmaya devam ediyordu.

Titreyen ellerle, içgüdüsel olarak hareket eden Raistlin bir bilek hareketiyle, sakladığı minik hançeri çekti.

Ama çok geç kalmıştı...üstelik hançer çok da küçüktü.

Borum 9

haras bütün dikkatini öldürmeye ant içtiği adama odaklamıştı. Askerlerin sabit fikirliliğiy-le eğitildiğinden o şekilde hareket eden Kharas, muhtemelen bunların büyücünün çağırmış olduklarından başka bir şey olmadıklarını düşünerek, aniden ortaya çıkan iki hayalete bakmadı bile.

Kharas aynı anda, büyücünün parlayan gözlerinin boş boş bakmaya başladığını da görmüştü. Raistlin'in, ölümcül bir büyünün sözleri için açtığı ağzının gevşeyip sarktığını görmüş ve düşmanının en az birkaç saniye onun insafına kalmış olduğunu anlamıştı.

İleri bir hamle yapan Kharas, kısa kılıcını büyücünün kara, dökük cüppesine soktu ve büyük bir memnuniyetle yerine yerleştiğini hissetti.

Çarpılmış büyücüye iyice abanan cüce, kılıcını cılız insanın bedeninin derinliklerine sokmaya devam etti. Adamın yakan, garip ısısı onu, alevler içindeki bir cehennem gibi sarmıştı. Son derece yoğun olan bir nefret ve hiddet, Kharas'a fiziksel bir darbe olarak inerek onu geri fırlatıp yere serdi.

Ama büyücü yaralanmıştı hem de ciddi bir yara almıştı. Kharas, en azından bu kadarını biliyordu. Yattığı yerden o şeytani, alev a-lev gözlere bakan Kharas, gözlerin korkunç bir öfkeyle yandığını gördü ama bu gözlerin aynı zamanda acıyla dolduğunu da gör-

T

muştu. Ayrıca fenerin -sıçrayan, sallanan- ışığında büyücünün karnında duran kısa kılıcın kabzasını da görmüştü. Büyücünün ince ellerinin kabzanın üzerinde kıvrıldığını görüp, korkunç bir ıstırapla çığlık attığını duymuştu. Korkması için bir neden olmadığını biliyordu. Artık büyücü ona zarar veremezdi.

Sendeleyerek ayağa kalkan Kharas, elini uzatarak kılıcını kurtardı. Acı bir ıstırapla bağıran, elleri kendi kanıyla sırılsıklam olan büyücü yere devrilerek, orada hareketsiz kaldı.

O zaman Kharas'ın etrafına bakacak zamanı olmuştu. Adamları, kardeşinin çığlıklarını duyarak korku ve öfkeden köpüren komutanla boğuşuyordu. Cadı görünürlerde değildi; kadından yayılan o ürkütücü beyaz ışık gitmiş, karanlıkta kaybolmuştu.

Sol yanından boğuk bir ses duyan Kharas dönünce, başbüyücü-nün çağırmış olduğu iki hayaletin, kanları donmuş bir dehşetle, büyücünün cesedine baktıklarını gördü. Onlara dikkatle bakan Kharas, aşağı düzlemlerden çağırılmış bu zebanilerin mavi pantolonlu bir kender ile deri önlüklü bir gnome'dan başka bir şey olmadığını gördü.

Kharas'ın bu olay üzerinde durup düşünecek vakti yoktu. Yapmak için geldiği işi başarıyla tamamlamıştı, en azından hemen hemen tamamlamıştı. Komutanla hiçbir şekilde konuşamayacağını, şimdi konuşamayacağını biliyordu. O andaki en önemli düşüncesi adamlarını sağ salim oradan çıkartmaktı. Çadırın içinde koşan Kharas, savaş baltasını eline aldı, adamlarına cüce dilinde yolundan çekilmelerini seslendi ve baltayı doğrudan Caramon'a fırlattı.

Balta adamın tam kafasına vurarak, onu düşürse de öldürmemişti. Caramon koca bir öküz gibi devrilmişti; aniden çadırın içine ölümcül bir sessizlik hakim oldu.

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti.

Çadırın bez kapısından bakan Kharas, nöbetteki genç Şöval-ye'nin yerde baygın yattığını gördü. Uzaktaki ateşlerin başındakilerin bir şeyler duyup gördüğüne dair hiçbir belirti yoktu.

Uzanan cüce, sallanan feneri durdurarak etrafına bakındı. Büyücü kanlarının oluşturduğu bir göl içinde yatıyordu. Komutan da onun yakınına uzanmıştı, sanki bayılmadan önce son düşüncesi buymuş gibi eli kardeşine doğru uzanmıştı. Bir köşede de cadı, sırt üstü, gözleri kapalı yatıyordu.

Cüppesi üzerindeki kanı gören Kharas adamlarına sert sert baktı. İçlerinden biri başını salladı.

"Özür dilerim Kharas," dedi cüce, bakışlarını kıza indirip titreyerek. "Ama...ondan gelen ışık o kadar parlaktı ki! Kafamı yardı. Bütün düşünebildiğim ışığı durdurmaktı. Bunu başaramazdım ama tam o sırada büyücü çığlık atınca kız da haykırdı ve ışığı dalgalandı. O zaman ona vurdum ama çok sert vurmadım. Çok kötü yaralanmadı."

"Tamam." Kharas başıyla onayladı. "Haydi gidelim." Baltasını alan cüce ayaklarının altında yatan komutana baktı. "Çok üzgünüm," dedi, parşömen tomarını alıp adamın uzanmış eline sıkıştırarak. "Belki zamanın birinde bunu sana açıklayabilirim." Ayağa kalkınca etrafına bakındı. "Herkes iyi mi? Haydi buradan çıkalım." Adamları tünelin girişine doğru aceleyle seğirtti. "Bu ikisine ne olacak?" diye sordu biri, kender ile gnome'un yanında durarak.

"Onları da alın," dedi Kharas sertçe. "Onları burada bırakamayız, ortalığı ayağa kaldırırlar."

O zaman kender ilk kez hayata dönmüş gibi oldu. "Hayır!" diye bağırdı, Kharas'a yalvaran ve dehşet dolu gözlerle bakarak. "Bizi alamazsın! Buraya yeni geldik! Caramon'u bulduk, artık eve dönebiliriz! Hayır, ne olur!" "Alın şunları!" diye emretti Kharas sertçe. "Hayır," diye uludu kender, kendisini yakalayanların ellerinde çırpınırken. "Yo, lütfen, anlamıyorsunuz. Biz Cehennemdeydik ve kaçtık..."

"Ağzını tıkayın," diye hırladı Kharas, çadırın altındaki tünele bakıp, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ederken. Acele etmelerini işaret ederek yerdeki deliğin yanına diz çöktü.

Adamları, ağzını tıkadıkları halde onlarla hâlâ mücadele etmeye -tekmeler atmaya, elleriyle tırmalamaya- devam ettiğinden taşıyabilmek için bir tavuk gibi kıskıvrak bağladıkları kenderi de

sürükleyerek tünele indiler. Öte yandan diğer tutsaklarıyla ilgili bir sorunları yoktu. Zavallı gnome o kadar dehşete düşmüştü ki, bir çeşit şoka girmişti. Etrafa çaresizce bakman, ağzı bir karış açık kalmış gnome kendisine her söyleneni sessizce yapıyordu.

Son ayrılan Kharas olmuştu. Tünele atlamadan önce çadırın içine son bir kez baktı.

Fener artık oldukça hareketsiz asılı duruyor, yumuşak parlak ışığı, bir kâbustan çıkmış gibi görünen manzarayı aydınlatıyordu. Masalar devrilmiş, sandalyeler ters yüz olmuş, yiyecekler her yana

T
saçılmıştı. Kara cüppeli büyükullamcısının bedeninin altından a-kan kan, ince bir yol yaparak akıyordu. Tam çukurun ağzında bir gölcük oluşturan kan yavaş yavaş tünele damlamaya başlamıştı.

Deliğe atlayan Kharas tünelde, güvenli bir mesafeye gelinceye kadar koştuktan sonra durdu. Tünel zemininde duran bir parça ipin ucunu tutarak, ipi aniden çekti. İpin diğer ucu tam komutanın çadırının altındaki destek direklerinden birine bağlıydı. İpe asılınca, direk yere devrildi. Alçak bir gümbürtü duyuldu. Sonra uzakta devrilen kayaları gördü ve görüş alanı bir toz bulutuyla kapandı.

Tünel arkasından kapanmıştı, artık güvendeydi; Kharas dönerek adamlarının peşinden gitti.
"Komutan..."

Caramon ayağa kalkmış, eli düşmanının boğazına uzanmıştı; yüzünü buruşturmuş, hırlayan bir hayvan gibi bakıyordu.
Şaşıran Garic, geriledi.
"Komutanım!" diye haykırdı. "Caramon! Benim!"

Aniden, bıçak gibi saplanan bir acı ve Garic'in tanıdık sesi Caramon'un beynine nüfuz etti. İnleyerek başını elleri arasına aldı ve sallandı. Düşerken Garic onu yakalamış, yaralanmadan bir sandalyeye oturtmuştu.
"Kardeşim?" dedi Caramon, bön bön.
"Caramon...ben..." Garic yutkundu.
"Kardeşim!" Caramon'un nefesi tıkandı, elleri kasıldı.

"Onu çadırına götürdük," diye cevapladı Garic yavaşça. "Yarası..."

"Ne? Yarası ne?" diye hırladı Caramon sabırsızca, bakışlarını kaldırıp Garic'e kan çanağı gibi, acı dolu gözlerle bakarken.

Garic ağzını açtı, kapattı, sonra başını salladı. "Ba...babam bana bu tür yaraları anlatmıştı," diye geveledi. "İnsanlar günlerce bu korkunç ıstırapla cebelleşirmiş..."
"Yani karnından yaralandı demek istiyorsun," dedi Caramon.

Garic başıyla onayladıktan sonra eliyle yüzünü örttü. Ona dikkatlice bakan Caramon, genç adamın kül rengine döndüğünü gördü. İçini çekerek gözlerini kapatan Caramon, tekrar ayağa kalktığında, başı dönüp kendisini kötü hissedeceğini bildiğinden, önce bir yerden destek aldı. Sonra, neşesizce ayağa kalktı. Etrafında bir karanlık kabarıyor, dönüyordu. Ayakta kıpırdamadan durduktan sonra, her şey yatışınca gözlerini açtı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Garic'e, genç Şövalye'ye dikkatle bakarak.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Garic ve yüzü utançla kızardı. "Be...beni...arkamdan gafil avlamışlar."

"Evet." Caramon genç adamın saçlarını keçeleştiren kuru kanı gördü. "Bazen olur. Bu konuda sıkılma." Koca adam keyifsizce gülümsedi. "Beni önden vurdular."

Garic yine başıyla onayladı fakat yüzündeki ifadeden bu yenilginin aklını kurcalayıp durduğu belliydi.

Bunu da atlatır, diye düşündü Caramon yorgunca. Hepimiz eninde sonunda böyle bir şeyle yüzleşmek zorunda kalıyoruz.

> "Şimdi gidip kardeşimi göreyim," dedi, çarpık adımlarla çadırdan çıkarken. Sonra durdu. "Ya Lady Crysania?"

"Uyuyor. Bıçak, şey... kaburgalarını sıyırıp geçmiş. Ben...biz elimizden... geldiğince sardık. Cüppesini...yırtıp açmak zorunda kaldık." Garic'in yüzü iyice kızardı. "İçmesi için biraz brendi verdik..."
"Raist...Fistandantilus'u biliyor mu?" "Büyücü söylememizi yasakladı."

Caramon kaşlarını kaldırdıktan sonra, çattı. Harap olmuş çadıra bakınınca çadırın çiğnenmiş toprak zemini üzerindeki kan izini gördü. Derin bir iç geçirerek çadırın bezden kapısını kaldırdı ve sallanarak dışarı çıktı; Garic de peşindeydi. "Ya ordu?"

"Biliyorlar. Olay hemen yayıldı." Garic çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. "Yapılması gereken çok şey vardı. Cücelerin peşinden gitmeye çalıştık..."

"Pöh!" diye burun büktü Caramon, başına bir sancı girince gözlerini yumarak. "Tüneli yıkmışlardır."

"Evet. Kazmaya çalıştık ama bütün rezil çölü kazsak ne fayda," dedi Garic, buruk bir ifadeyle.

"Peki ya ordu?" diye ısrar etti Caramon, Raistlin'in çadırının önünde duraksayarak. İçeriden alçak bir inleme sesi duyuyordu.

"Adamların morali bozuk," dedi Garic içini çekerek. "Konuşup duruyorlar, akılları karıştı. Bilmiyorum..."

Caramon anlamıştı. Kardeşinin çadırının karanlığından içeri baktı. "Tek başıma gireceğim. Yaptığın her şey için teşekkür ederim," diye ekledi kibarca. "Şimdi, bayılıp kalmadan git de biraz dinlen. Daha sonra sana ihtiyacım olacak ve hasta halinle bir işime

yaramazsın."

"Evet efendim," dedi Garic. Sendeleyerek gidiyordu ki durup geri döndü. Zırhının göğüs levhasının altından kana bulanmış bir parşömen çıkarttı. "Bunu sizin...elinizde bulduk efendim. El yazısı cücelere ait..."

Caramon paşromene baktı, açtı, okudu ve sonra kıvırarak hiçbir yorumda bulunmadan kemerine sıkıştırdı.

Artık muhafızlar çadırların etrafını sarmıştı. Birini işaret eden Caramon, Garic'in yatmaya götürüldüğünü görünceye dek bekledi. Sonra, tüm gücünü toplayarak Raistlin'in çadırına adım attı.

Açık kalmış bir büyükitabının yanında hâlâ bir mum yanıyordu: Belli ki başbüyücü yemekten sonra çalışmalarına devam etmeyi planlıyordu. Caramon'un, Regha/ın adamlarından biri olduğunu fark ettiği orta yaşlı, yüzünde savaş yaraları taşıyan bir cüce yatağın yanında gölgelerin içine çömeşmişti. Girişe yakın bir yerde, bir muhafız, Caramon girerken selâm verdi.

"Dışarıda bekle," diye emretti Caramon; bunun üzerine muhafız dışarı çıktı.

"Ona dokunmamıza izin vermiyor," dedi cüce kısaca, başıyla Raistlin'i işaret ederek. "Yarasına tedavi gerekiyor. Çok fazla bir faydası olmaz tabii ki. Ama bir süre daha onu alıkoyuverir."

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Caramon sertçe.

Elleriyle dizlerinden destek alan cüce ayağa kalktı. Tereddüt edip, sanki konuşup konuşmamak konusunda bir türlü karar vere-meyerek boğazını temizledi. Kararını verdikten sonra kurnaz, parlak gözlerle Caramon'a bir bakış fırlattı.

"Reghar sana söylememi söyledi. Eğer istersen...anlarsın ya..çabucak bir son verebilirim, daha önce yaptıydım. Bu konuda usta-yımdır. Mesleğim kasaplık, anlarsın ya..."

"Çık dışarı!"

Cüce omuzlarını silkti. "Ne dersen o olur. Sana bağlı. Gerçi eğer benim kardeşim olsaydı..."

"Çık dışarı!" diye tekrarladı Caramon yavaşça. Ayrılmakta olan cüceye bakmadı; hatta ağır çizmelerinin sesini bile duymadı. Bütün dikkati ikizinin ü/erinde odaklanmıştı.

Raistlin hâlâ giyinik olarak, elleri o korkunç yaranın üzerinde kasılmış yatağında yatıyordu. Kanıyla kapkara olmuş büyücülük cüppesi ile teni birbirine berbat bir kütle halinde yapışmıştı. Üstelik ıstırap içindeydi. Yatağın içinde istemsizce bir ileri, bir geri yu-

varlanan büyücünün verdiği her nefes, ağzından anlaşılmaz, alçak bir inilti olarak çıkıyordu. Aldığı her nefes ise köpüklü bir işkenceydi.

Fakat Caramon için en korkunç manzara kardeşinin parlayan, o yatağa yaklaşırken kendisine bakan, onu fark eden gözleriydi. Raistlin kendindeydi.

Kardeşinin yatağı yanına diz çöken Caramon, elini ikizinin ateş içindeki alnına koydu. "Neden Crysania'yı çağırmalarına izin vermedin?" diye sordu yavaşça.

Raistlin acıyla yüzünü buruşturdu. Dişlerini sıkarak, kanla lekelenmiş dudaklarından zorla birkaç söz çıkartabildi. "Paladine... beni...iyi...etmez!" Son çıkan sözcük boğuk bir çığlıkla biten bir nefes gibi çıkmıştı.

Caramon, aklı karışarak kardeşine baktı. "Fakat ...ölüyorsun! Ölemezsin! Demiştin ki..." Raistlin'in gözleri kaydı, başı arkaya düştü. Dudaklarından kan sızdı. "Zaman...değişti...Her şey..değişti!" "Fakat..."

"Bırak beni! Bırak öleyim!" Kıvranan Raistlin hiddet ve ıstırapla inlemişti.

Caramon ürperdi. Kardeşine acımak için kendisini zorladı ama kardeşinin yüzü, bir deri bir kemik kalmış, ıstıraptan çarpılmıştı, yüzü, tanıdık bir yüz değildi.

İrfan ve zekâ maskesi yüzünden sıyrılmış; gururun, hırsın, tamahkârlığın, hissiz zulmün parçalanmış çizgilerini gözler önüne sermişti. Sanki Caramon, bu her zaman gördüğü yüzü, ikizinin yüzünü ilk kez görüyormuş gibiydi.

Belki de, diye düşündü Caramon,Yüksek Büyücülük Kulesinde, Raistlin onun tenine, çıplak eliyle o beş deliği yakarak açarken Da-lamar da aynı yüzü görmüştü. Belki Fistandantilus da ölürken bu yüzü görmüştü....

Reddedilen, ruhu dehşetle sarsılan Caramon bakışlarını o korkunç, kuru kafa görünüşlü yüzden çevirerek, yüzündeki ifadeyi sertleştirdi ve elini uzattı. "En azından izin ver de yaranı sarayım."

Raistlin başını şiddetle salladı. Kendisini yaşama bağlı tutan kan içinde kalmış ellerinden birini yerinden zorla ayırarak Caramon'un koluna yapıştı. "Hayır! Bırak şunu! Başaramadım. Tanrılar gülüyor. Buna...dayanamam..."

Caramon, ona bakakaldı. Aniden, anlamsız bir biçimde koca

,T

adamı bir hiddet kapladı; yıllarca süren alaycı aşağılamalar ve bir teşekkür bile alamadığı hizmetine karşılık kabaran bir öfke. Bu adam yüzünden ölen arkadaşları gören bir öfke. Neredeyse kendi sonunu görmüş olan bir öfke. Aşkın yok edildiğini, aşkın inkâr edildiğini gören bir öfke...

Elini uzatan Caramon, kara cüppeyi yakaladığı gibi kardeşinin başını yastıktan çekip kaldırdı.

"Hayır, Tanrılar adına," diye bağırdı Caramon, kelimenin tam manâsıyla öfkeden titreyen bir sesle. "Hayır, ölmeyeceksin! Beni duyuyor musun?" Gözleri kısıldı. "Ölmeyeceksin kardeşim! Bütün hayatın boyunca sadece kendin için yaşadın. Şimdi, ölürken bile kendin için kolay yolu seçiyorsun! Bir an bile düşünmeden beni burada kapana kısmış bırakıyorsun. Crysania'yı da bırakacaksın! Hayır kardeşim! Yaşayacaksın kahrolasıca! Beni eve geri yollamak için yaşayacaksın. Ondan sonra ne halt edeceğin seni ilgilendirir."

Raistlin, Caramon'a baktı ve acısına rağmen korkunç bir tebessüm sureti dudaklarına dokundu. Hani sanki gülecekti, ama onun yerine dudaklarından bir kan baloncuğu çıktı. Caramon kardeşinin cüppesini bırakır gibi yaptı ama bırakmadı, onu geri ittirdi. Raistlin yeniden yatağına yığıldı. Yanan gözleri Caramon'u yuttu neredeyse. O anda, içindeki tek yaşam acı bir nefret ile gazaptı.

"Crysania'ya söyleyeceğim," dedi Caramon ciddiyetle, ayağa kalkıp Raistlin'in hiddet dolu bakışlarını görmemezliğe gelerek. "En azından seni iyi etme şansı ona tanınmalı. Evet, biliyorum, eğer bakışlar insanı öldürebilseydi, şu anda ölmüş olurdum. Ama beni dinle Raistlin veya Fistandantilus, ya da her kimsen; eğer bu dünyaya daha büyük bir zarar vermeden ölmen Paladine'ın iste-ğiyse, öyle olsun. O zaman bu kadere razı olurum, Crysania da tabii. Ama senin yaşaman onun isteği olursa onu da kabul ederiz ve sen de edeceksin!"

Gücü neredeyse tamamen bitmiş olan Raistlin, kanlı elini Cara-mon'un kolundan ayırmamıştı; adamın kolunu, neredeyse ölümden sertleşmiş gibi kasılan eliyle tutuyordu.

Dudaklarını sıkıca yuman Caramon, sertçe kardeşinin elini çekti. Ayağa kalkarak kardeşinin yatağının yanından ayrıldı; arkasından işkence içinde kesik bir inilti duydu. Sonra Tika'yı düşündü, evini düşündü...

Caramon yürümeye devam etti. Geceye adımını atarak hızla Crysania'nın çadırına yönelen koca savaşçı yan tarafına bakınca, kayıtsızca gölgeler arasında durmuş, keskin bir bıçakla bir tahta

parçasını yontan cüceyi gördü.

Caramon zırhının altından parşömen parçasını çıkarttı. Yeniden okumasına gerek yoktu. Sözcükler az ve basitti.

Büyücü size ve orduya ihanet etti. Gerçeği öğrenmek için Thorbardin'e bir elçi yollayın.

Caramon parşömeni yere attı.

Ne kadar acımasız bir şaka! Ne kadar acımasız ve saçma bir şaka!

Ağrısının korkunç ıstırabı içersindeki Raistlin, Tanrıların kahkahalarını duyabiliyordu. Kaşıkla verip kepçeyle alıyorlardı! Kim bilir yenilgisiyle nasıl eğleniyorlardı!

Raistlin'in işkence altındaki bedeni kasılıyordu; ruhu da iktidarsız bir öfkeyle kıvranıyor, kaybettiğinin bilinciyle yanıyordu.

Zayıf ve çelimsiz insan! diye bağrıştıklarını duyuyordu Tanrıların. İşte senin ölümlülüğünü sana böyle hatırlatırız!

Paladine'ın zaferine katlanamayacaktı. Tanrıların onunla alay ettiğini, düşüşünü büyütmelerini görmek: Hayır! Bir an önce ölmesi, ruhunun bulabildiği karanlık sığınakları araması daha iyiydi.

Ama o piç kurusu kardeşi, onun o diğer yarısı, kıskandığı ve hor gördüğü yarısı, olmuş olması gereken ve olmuş olmayı hak ettiği yarısı. Onu bundan esirgemesi...bu son kutlu teselliyi...

Acı, tüm bedenini şiddetle sarstı. "Caramon!" diye bağırdı Raistlin tek başına, karanlığa doğru. "Caramon, sana ihtiyacım var! Caramon beni bırakma!" Karnını tutarak hıçkırdı, bir top gibi kıvrıldı. "Beni bırakma...beni bununla tek başıma...bırakma!"

Sonra aklı bilincini yitirdi. Yaşamı parmaklarının arasından kayıp giderken gözlerinin önüne bir sürü görüntü geldi. Karanlık ejderha kanatlan, kırık bir ejderha küresi...Tasslehoff...bir gnome... Tesellim... Ölümüm...

Parlak, beyaz bir ışık; bir kılıç gibi saf, soğuk, keskin bir ışık büyücünün aklını deşti. Korkudan sinen büyücü, kendisini sıcak, rahatlatıcı karanlık içine gömmeye çalıştı. Caramon'a, kendisini öldürmesi, acısına bir son vermesi, parlak, keskin ışığı karartması için yalvardığını duyabiliyordu.

Raistlin, bu sözleri söylediğini duyabiliyordu ama konuştuğunun farkında bile değildi. Konuştuğunu sadece parlak, saf ışığın yansımasında, kardeşinin kendisine sırtını dönmesinden biliyordu.

T

Işık daha da parlaklaştı, ışıktan bir yüze; kara, soğuk, gri gözlü güzel, soğuk, saf bir yüze dönüştü. Yanan tenine serin eller dokundu.

"İzin ver de seni iyileştireyim."

Işık canını acıtıyordu, çelik ağrısından daha keskindi. Çığlık atarak, kıvranarak kaçmaya çalıştı Raistlin ama eller onu sıkı sıkı tutuyordu.

"İzin ver seni iyileştireyim."

"Çek...git! ..."

"İzin ver seni iyileştireyim!"

Yorgunluk, engin bir yorgunluk sardı her yanını Raistlin'in. Savaşmaktan yorulmuştu. Acıyla savaşmaktan, kendisiyle alay edilmesiyle savaşmaktan, hayatı boyunca maruz kaldığı sancıyla savaşmaktan.

Pekâlâ. Tanrı gülsündü. Bunu hak etti sonuç olarak, diye düşündü Raistlin. Tamam beni iyileştirmeyi reddetsin. Ben de o zaman karanlıkta dinlenirim...o rahatlatıcı karanlıkta...

Gözlerini kapatan, gözlerini ışığa karşı sıkı sıkı yuman Raistlin kahkahaları bekledi...

... ve aniden Tanrının yüzünü gördü.

Caramon, ağrıyan başı elleri arasında dışarıda, kardeşinin çadırının gölgeleri içinde duruyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı. Belli ki rahibe başarısız olmuştu. Kılıcının kabzasını kavrayan Caramon çadıra girdi ve yatağa doğru yürüdü.

Tam o sırada Raistlin'in haykırışları kesildi.

Lady Crysania, adamın bedeni üzerine yıkıldı, başı büyücünün göğsüne düştü.

Öldü! Diye düşündü Caramon. Raistlin öldü.

Kardeşinin yüzüne bakınca hiçbir üzüntü hissetmedi. Onun yerine bu görüntü karşısında, düşündükçe bir dehşete kapılmaya başlamıştı. Ölümün taktığı bu ne acayip bir maskeydi böyle!

Raistlin'in yüzü bir cesedin yüzü kadar katıydı, ağzı açılmıştı ve hiç ses çıkmıyordu. Teni mosmordu. Görmeyen gözleri, çökmüş yanakları içinde sabitlenmiş, önüne bakıyordu.

Bir adım yaklaşan, bir hüzün, keder veya rahatlama hissedeme-yecek kadar uyuşmuş olan Caramon, ölü adamın yüzündeki garip ifadeye bakınca büyük bir şokla Raistlin'in ölü olmadığını anladı! İri, sabit gözler dünyaya görmeden bakıyordu ama bunun nedeni

başka bir dünyayı görüyor olduğundandı.

Büyücünün bedenini iniltili bir haykırış sarstı; bu ıstırap çığlıklarından daha korkunç bir çığlıktı. Başı biraz hareket etti, dudakları aralandı, boğazı hareket etti ama hiç ses çıkmadı.

Derken Raistlin'in gözleri kapandı. Eli bir yana düştü, kasılmış olan kasları gevşedi. Acı çektiğini gösteren ifade yumuşadı, yüzünü solgun ve asık bıraktı. Derin bir nefes aldı, ah edercesine saldı, başka bir nefes daha aldı...

Gördüğü şeyden sarsılan, minnettar mı yoksa derin bir keder mi duyması gerektiğini bilemeyen Caramon, yaşamın ikizinin parçalanmış, kanayan bedenine geri gelişini izledi.

Bazen aniden uyandırılınca insanın üzerine gelen o felç olmuş hissini üzerinden silkip atan Caramon, Crysania'nm yanında diz çökerek, kızı kibarca tuttu ve ayağa kaldırdı. Kız gözlerini kırpıştırarak, tanımadan baktı adama. Sonra bakışları hızla Raistlin'e kaydı. Gözlerini kapatıp şükrederek bir dua mırıldandı. Sonra, elini yanına bastırarak Caramon'a yaslandı. Kızın beyaz cüppesinde taze kan vardı.

<ı "Kendini iyi etmelisin," dedi Caramon, kızın çadırdan çıkmasına yardım ederken, güçlü kolları kızın aksayan adımlarına yardımcı oluyordu.

Kız bakışlarını adama kaldırdı; halsiz olmasına karşın yüzü, kazandığı sakin zaferle çok güzelleşmişti.

"Belki yarın," diye cevap verdi yavaşça. "Bu gece büyük bir zafer kazandım. Görmüyor musun? Bu, benim dualarıma bir yanıt."

Kızın huzur dolu, durgun güzelliğine bakan Caramon gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Yani senin cevabın mıydı bu?" diye sordu sertçe, kampa doğru bakarak. Ateşler geçmiş, kül ve kömür yığınlarına dönüşmüştü. Caramon, gözünün ucuyla birinin koşarak gittiğini gördü; büyücü ile cadının aralarında ölüleri dirilttiklerinin haberinin kısa sürede her yana yayılacağını biliyordu.

Caramon midesinin ağzına geldiğini hissetti. Konuşmaları, o heyecanı, soruları, yürütülen fikirleri, meşum bakışları, sallanan başları gözünde canlandırabiliyordu; ruhu bütün bunlardan bunaldı. Bütün istediği yatmak, uyumak ve her şeyi unutmaktı.

Ama Crysania konuşmaya devam ediyordu. "Bu senin de cevabın Caramon," dedi kız coşkuyla. "Bu ikimizin de Tanrılardan beklediği işaret." Adama bakmak için durdu ve bakışlarını azimle kal-

dırdı. "Hâlâ Kule'de olduğun kadar kör müsün? Daha inanmıyor musun? Her şeyi Paladine'a bıraktık ve Tanrı konuştu. Raistlin'in yaşaması gerekiyormuş. Bu büyük işi başarması gerekiyor. Hep birlikte, sen, ben ve o; tabii eğer bize katılacaksan, birlikte kötülükle savaşıp bu gece benim ölümle savaşıp yendiğim gibi yeneceğiz!"

Caramon kıza bakakaldı. Sonra başını eğdi, omuzları düştü. Ben kötülükle savaşmak istemiyorum, diye düşündü bitkinlikle. Ben sadece eve gitmek istiyorum. Bunu istemek çok mu?

Elini kaldırarak zonklayan şakaklarını ovmaya başladı. Sonra, şafağın yavaşça yayılan aydınlığında, kardeşinin kanlı parmaklarının izinin hâlâ kolunda olduğunu görerek durdu.

"Çadırının içine bir nöbetçi dikeceğim," dedi sertçe. "Biraz uyu..."

Arkasını döndü.

"Caramon," diye seslendi Crysania.

"Ne..?" İçini çekerek durdu.

"Sabah kendini daha iyi hissedeceksin. Bu gece senin için dua edeceğim. İyi geceler dostum. Dua ederken, Paladine'a kardeşinin yaşamını bağışladığı için şükretmeyi unutma."

"Ya, tabii," diye mırıldandı Caramon. Kendisini huzursuz hisseden Caramon'un başının ağrısı daha da kötüleşmişti; kısa bir süre içinde midesinin de çok kötü olacağını anlayarak Crysania'dan ayrıldı ve sendeleyerek çadırına gitti.

Burada karanlıklar içinde tek başına kalınca, içinde hiçbir şey kalmayıncaya kadar çadırın bir köşesine çıkarttı. Sonra yatağına devrilerek sonunda kendisini ağrılarına ve yorgunluğuna teslim etti.

Ama karanlık büyük bir merhametle onu örterken Crysania' nın sözlerini hatırladı: "Kardeşinin yaşamı için Paladine'a şükret."

Raistlin'in hastalıklı yüzü Caramon'un gözü önüne gelince duası boğazında düğümlendi.

Böfüm 10

uncan'ın ikametgâhının dışında duran misafir taşına hafifçe vuran Kharas, sabırla yanıtı bekledi. Pek bir zaman geçmeden yanıt geldi. Kapı açıldı ve kralı önünde belirdi.

"Gir içeri, hoş geldin Kharas," dedi Duncan, uzanıp cüceyi çekerek.

Utançla kızaran Kharas, kralının ikametgâhına girdi. Rahatlatmak için ona kibarca gülümseyen Duncan, Kharas'ı alıp özel çalışma odasına götürdü.

Yerin çok altında, dağ krallığının kalbine inşa edilmiş olan Dun-can'ın evi, cücelerin çok beğendiği ağır, kara, masif ahşap mobilyalarla dolu odalar ve tünellerden oluşan karmaşık bir labirentti. Thorbardin'deki evlerin çoğundan daha geniş ve daha çok odalı olmasına rağmen, diğer yönlerden Duncan'in ikametgâhı, diğer cücelerin ikametgâhlarıyla neredeyse tıpatıp aynıydı. Başka türlü olsaydı büyük bir zevksizlik abidesi sayılırdı. Kral olması Duncan'in havalara girmesi için bir hak vermiyordu ona. O yüzden, hizmetkârları olmasına rağmen, kapıya kendi bakıyor ve konuklarına kendi eliyle hizmet ediyordu. Dul olduğu için evinde, genç oldukları için (sadece seksen civarındaydılar) hâlâ bekâr olan iki oğluyla birlikte yaşıyordu.

Kharas'ın girmiş olduğu çalışma odası, belli ki Duncan'ın en sevdiği odaydı. Duvarları, ele geçirilmiş eğri hobgoblin kılıçlarından hazırlanmış bir koleksiyon, eski bir atası tarafından

kazanılmış bir minotaur üçlü çatal zıpkını, çekiçler, keskiler, taş yontu aletlerinin yanı sıra savaş baltalan ile kalkanlar süslüyordu.

Duncan, gerçek bir cüce misafirperverliliğiyle konuğunu rahat ettirerek, ona en iyi sandalyesini vermiş, bira doldurmuş ve ateşi canlandırmıştı. Kharas, daha önce de buraya gelmişti tabii ki; aslında birçok kez. Ama şimdi, sanki eve bir yabancıymışçasına girmiş gibi kendisini huzursuz ve rahatsız hissediyordu. Belki de bunun nedeni Duncan'ın arkadaşına her zamanki kibarlığıyla davrandığı halde, zaman zaman sakalsız cüceye garip, sert bakışlarla bakmasından kaynaklanıyordu.

Duncan'ın gözlerindeki bu alışılmadık bakışı fark eden Kharas, formalitelerin bir an önce sona ermesini beklerken bir türlü rahat-layamamış, sandalyesinde kıpırdanıp duruyor, sinirli sinirli dudaklarındaki köpüğü elinin tersiyle siliyordu.

Formaliteler çabucak sona erdi. Kendisine bir maşrapa bira koyan Duncan, daha otururken bunu içip bitirmişti. Sonra, kupayı masaya koyarak, Kharas'a kara, ciddi bir ifadeyle bakıp sakalını sıvazladı.

"Kharas," dedi sonunda, "bize büyücünün öldüğünü söylemiştin."

"Evet, Yüce Efendimiz," diye cevapladı Kharas, hayret ederek. "Öldürücü bir yara almıştı. Öyle bir yaradan hiç kimse kurtula-
maz...
"O kurtuldu," diye cevap verdi Duncan kısaca.
Kharas kaşlarını çattı. "Beni suçluyor musun..."

Şimdi kızaran Duncan olmuştu. "Hayır dostum! Alakası yok. Her ne olduysa oldu, ama senin onu öldürdüğüne gerçekten inandığını biliyorum." Duncan derin bir iç geçirdi. "Yalnız bizim izciler onu kampta gördüklerini rapor ettiler. Belli ki yaralıymış. En azından artık atına binemiyormuş. Ama ordu büyücüyü de yanlarında bir arabayla taşıyarak Zhaman'a doğru yola çıkmış."

"Soylu Efendim!" diye karşı çıktı Kharas, yüzü hiddetle kızara-rak. "Sana yemin ederim! Ellerim kanıyla yıkanmıştı! Kılıcı bedeninden çekip çıkarttım. Reorx adına!" Cüce ürperdi. "Gözlerindeki ölüm ifadesini gördüm!"
"Senden kuşku duymuyorum oğul!" dedi Duncan ciddiyetle,
genç kahramanın omzunu sıvazlamak için uzanarak. "Tarif ettiğin gibi bir yaradan kurtulan birini hiç duymamıştım, tabii eski zaman-larda,rahiplerin olduğu zamanlarda yaşananlar dışında."

Tüm diğer gerçek rahipler gibi cüce rahipler de tam Afet öncesinde yok olmuşlardı. Krynn üzerindeki diğer ırkların aksine cüceler, kadim Tanrıları, Dünyanın Demircisi Reorx'a inanmayı hiç bırakmamışlardı. Cüceler, Afet'e neden olduğu için Reorx'a gücenmiş olsalar da Tanrılarına olan inançları o kadar derine işlenmişti, kültürlerinin büyük bir parçası olmuştu ki Tanrının yaptığı önemsiz bir suçla, bu inanç bir tarafa atılamazdı. Yine de, ona açıktan açığa ibadet etmeyecek kadar da kızgındılar.

"Bunun nasıl olabileceği ile ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu Duncan kaşlarını çatarak.

"Hayır, Soylu Efendim," dedi Kharas düşünceli bir halde. "Ama neden Komutan Caramon'dan bir cevap alamadığımızı merak ediyorum." Düşündü. "Getirdiğimiz o iki tutsağı sorgulayan oldu mu? Bir şeyler biliyor olabilirler."

"Kenderle gnome'u mu? diye burun büktü Duncan. "Pöh! O ikisi ne bilebilir ki? Ayrıca onları sorguya çekmeye gerek yok. Ben zaten büyücüyle ilgilenmiyorum. Aslında seni buraya çağırmamın nedeni, sana bu haberi vermek ve barış laflarını bir kenara bırakarak savaşa konsantre olmanı söylemekti Kharas."

"O ikisinde sakaldan çok iş var, Yüce Efendim," diye mırıldandı Kharas, eski bir atasözünü tekrarlayarak. Tek bir kelime bile duymamış olduğu belliydi. "Bence siz..."

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Duncan sertçe. "Büyücünün çağırmış olduğu hayaletler. Ben de sana bunun saçma olduğunu söylüyorum. Hangi saygın büyücü bir kender çağırırdı? Hayır, bence onlar hizmetkâr veya benzeri bir şeydiler. Orası karanlık ve karışıktı. Sen söyledin bunu."

"Emin değilim," diye cevap verdi Kharas, sesi yumuşaktı. "Onlara bakan büyücünün yüzünü görmeliydin! Bu çöllerde gezerken aniden bir sandık altın veya mücevherle burun buruna gelen bir adamın ifadesiydi. Bana izin ver Soylu Efendim," dedi Kharas heyecanla. "Bırak onları huzuruna getireyim. Bütün istediğim, onlarla konuşman!"
Duncan derin bir iç çekti, Kharas'a düşünceli düşünceli baktı.

"Pekâlâ," diye kestirip attı. "Bir zararı olmaz her halde. Ama" -Duncan, Kharas'ı kurnazca süzdü- "eğer bu işten bir şey çıkmazsa

T
l
bu çılgın düşünceden vazgeçip kendini savaşa verecek misin? Çok zorlu bir savaş olacak oğul," diye ekledi Duncan kibarca, genç kahramanın sakalsız yüzündeki samimi hüznü görerek. "Sana ihtiyacımız var Kharas."

"Hay hay Yüce Efendim," dedi Kharas hemen. "Kabul ediyorum. Eğer bu işten bir şey çıkmazsa."

Duncan başını hırçın bir edayla sallayıp muhafızlarına seslenerek, arkasında düşüncelere dalmış, daha yavaş ilerleyen Kharas ile birlikte sert adımlarla evden çıktı.

Engin yer altı cüce krallığını geçip, orada aşağı doğru dönerek inen, burada yükselen caddelerden ilerleyip, Urkhan Denizi'ni bir tekneyle aşıp sonunda zindanların olduğu düzlüğe vardılar. Burada önemsiz suçlar işlemiş, kanunlara karşı gelmiş -borçlular, bir büyüğüyle saygısızca konuşmuş genç bir cüce, izinsiz avlananlar, bir gece önceki alemden kalma sızmış uyumuş birkaç sarhoş- suçlular vardı. Kender ile gnome da burada tutuluyordu.

En azından bir gece önce öyleydi.

"Bütün bunların nedeni," dedi Tasslehoff Burrfoot, cüce muhafız onu iteleyip kakarken, "bir haritamız olmaması."

"Daha önce buraya geldiğini söylememiş miydin?" diye homurdandı Grimsh huysuzca.

"Daha önce değil," diye düzeltti Tas. "Sonra. Ya da daha sonra desek daha doğru olacak. İki yüzyıl kadar sonra, tahmin ettiğim kadarıyla. Aslında oldukça büyüleyici bir hikâye. Buraya arkadaşlarımla gelmiştim. Dur bakayım...tam Altınay ile Nehiryeli'nin evlenmesinden sonra, Tarsis'e gitmeden evveldi. Yoksa Tarsis'e gittikten sonra mıydı?" diye düşündü Tas. "Hayır, öyle olmuş olamaz çünkü Tarsis üzerime binanın yıkıldığı yerdi ve ..."

"Buöyküyüdahaöncedinlemiştim!" diye atıldı Gnimsh.

"Ne?" diye gözlerini kırpıştırdı Tas.

"Bunu...dinlemiştim!" diye bağırdı Gnimsh yüksek sesle. İnce, gnomevari sesi yer altı odasında yankılanarak, geçmekte olan birkaç kişinin kaşlarını çatarak onlara bakmalarına neden olmuştu. Ciddi yüzlü cüce muhafızlar, yeniden yakaladıkları tutsaklarını acele ettirmeye çalışıyordu.

"Of," dedi Tas, kırgınlıkla. Sonra kender yeniden neşelendi. "Ama kral daha bunu duymadı, bizi de ona götürüyorlar. Belki o bununla ilgilenir..."

"Gelecekten geldiğinle ilgili hiçbir şey anlatmaman gerektiğini söylemiştin," dedi Gnimsh yüksek bir fısıltıyla, uzun deri önlüğü ayaklarına dolanıp duruyordu. "Buraya aitmişiz gibi davranacaktık, unuttun mu?"

"Bu, her şeyin yolunda gideceğini düşündüğüm zaman geçerliydi," dedi Tas, içini çekerek. "Ve her şey de yolunda gidiyordu. Alet çalıştı, Cehennem'den kaçtık..."

"Kaçmamıza izin verdiler..." diye dikkat çekti Gnimsh.

"Eh işte, her neyse," dedi Tas, bunun kendisine hatırlatılmasın-dan rahatsız olarak. "Sonuç olarak çıktık ya, önemli olan bu. Üstelik büyülü alet de aynen senin söylemiş olduğun gibi çalıştı" -Gnimsh memnuniyetle gülümseyerek başıyla onayladı- "ve Cara-mon'u bulduk. Aynen senin söylemiş olduğun gibi...alet ona dönmek için ayrı...ayır... işte her neyse öyle olmuştu..."

"Ayarlanmıştı," diye sözünü kesti Gnimsh.

"...ama gene de," dedi Tas,-bir yandan tepetopuzunun ucunu kemiriyordu- "herşey bir şekilde ters gitti.Raistlin bıçaklandı belki de öldü.Cüceler, daha onlara ne kadar ciddi bir hata yaptıklarını anlatamadan, bizi paketlediler."

Kender, derin düşüncelere dalarak, zor ayak uydurmaya başlamıştı. Sonunda başını salladı, "Düşündüm de Gnimsh. Bu çok dehşetli bir hareket ve normal şartlarda kimse bu yola başvurmamalı ama sanırım başka çaremiz yok. Olaylar tamamen kontrolden çıktı." Tas, ciddi ciddi içini geçirdi. "Sanırım gerçeği söylememiz gerek."

Gnimish bu dramatik hareket karşısında son derece telaşlanmış-tı; aslında o kadar telaşlanmıştı ki önlüğüne basarak, yüzü koyun yere kapaklandı. Hiç biri Ortak Lisan konuşamayan muhafızlar onu bir torba gibi ayağa kaldırıp, yolun geri kalan kısmında gno-me'u sürükleyerek, sonunda büyük, tahta bir kapının önünde durdular. Burada, kender ve gnome'a tiksintiyle bakan diğer muhafızlar kapıları ittirerek yavaşça açtılar.

"A, oraya girmiştim!" dedi Tas, aniden. "Şimdi nerede olduğumu biliyorum."

"Bak bu pek işimize yaradı," diye homurdandı Gnimsh.

"Kabul Salonu," diye devam etti Tas. "En son burada olduğumuz vakit, Tanis hastalanmıştı. O bir elf, biliyorsun ya. Şey, en azından yarısı elf ve yer altında yaşamaktan nefret ediyor." Kender yine iç geçirdi. "Keşke Tanis de burada olsaydı. Ne yapılması gerek-

T
tiğini bilirdi. Aklı başında birinin burada olmuş olmasını isterdim." Muhafızlar onları büyük salona ittiler. "En azından," dedi Tas, Gnimsh'e yavaşça, "yalnız değiliz. En azından benim için sen, senin için ben varım."
"Tasslehoff Burrfoot," dedi kender, cücelerin kralının önünde eğildikten sonra, Duncan'ın tahtının arkasında ve daha alçakta bulunan taş sandalyelerde oturan diğer cüce beylerine teker teker eğilerek. "Bu da..."
Gnome hevesle ileri atıldı. "Gnimshmari..."
"Gnimsh!" dedi Tas, yüksek sesle, Gnimsh soluklanmak için durakladığında gnomun ayağına basarak. "Bırak konuşmayı ben yapayım!" diye azarladı kender, herkesin duyabileceği bir fısıltıyla.
Kaşlarını çatan Gnimsh, Tas salona büyük bir neşeyle bakarken incinmiş bir sessizlik içine çöktü.
"Valla önümü/deki iki yüz yıl içersinde pek bir şeyleri yenilemeyi düşünmüyorsunuz, değil mi? Aşağı yukarı her şey aynı görünecek. Sadece, sanki şurada bir çatlak vardı, yok yok burada. Evet, o. Gelecekte o oldukça büyüyecek. Belki de..."
"Nereden geliyorsun kender?" diye hırıldandı Duncan.
"Solace'tan," dedi Tas, gerçekleri söyleyeceğini hatırlayarak. "Eğer ismini duymadıysanız, hiç sıkılmayın. Henüz bu dediğim yer yok. İstar'da da duymamışlardı ama bu orada pek önemli sayılmıyordu çünkü İstar'da kimse, orada olmayan bir şeyle zaten ilgilenmiyordu. Yani İstar'da olmayan bir şeyle. Solace, Haven'ın ku-zeyindedir; Haven da henüz ortalıkta yok ama o Solace'dan daha önce ortaya çıkacak, ne demek istediğimi anladıysanız."
İleri doğru abanan Duncan, kalın kaşları altından Tas'a, insanı telaşlandıracak bir biçimde ters ters bakmaya başladı. "Yalan söylüyorsun."
"Söylemiyorum!" dedi Tas, darılarak. "Buraya benim bir arkadaştan -bir yerde- ödünç almış olduğum büyülü bir aleti kullanarak geldik. İlk aldığımda iyi çalışıyordu ama sonra ben yanlışlıkla onu kırdım. Şey, aslında bu benim suçum değildi. Ama bu başka bir hikâye. Sonuç olarak Afet'ten kurtuldum ve kendimi Cehennem'de buldum. Pek hoş bir yer değil. Her neyse, Cehennem'de Gnimsh ile karşılaştım ve o tamir etti. Aleti yani, Cehennem'i değil. Gerçekten çok iyi biri," diye devam etti Tas, kendinden emin bir tonda Gnimsh'in omzunu sıvazlayarak. "Tamam bir gnome ama icatları

çalışıyor."
"Yani...siz Cehennemden misiniz!" dedi Kharas sertçe. "Bunu itiraf ediyorsunuz! Karanlıklar Diyarı'ndan hayaletlersiniz! Kara cüppeli büyücü çağırdı sizi ve onun çağrısı üzerine geldiniz." Bu ani suçlama kenderin dilinin tutulmasına neden olmuştu. "Nn...nn..." -Tas bir süre anlaşılmaz bazı sesler çıkarttıktan sonra sesine kavuştu- "Hiç böyle bir hakarete maruz kalmamıştım! Belki bir de İstar'daki muhafız bana yan...yankes...neyse, boşverin. Üstelik Raistlin bir şeyler çağıracaktıysa bile, onlar biz olmazdık mutlaka. Dedim de aklıma geldi!" Tas, Kharas'a ters ters baktı. "Neden gidip onu öyle öldürdün? Yani, tamam belki iyi bir insan sayılmaz. Ve belki büyülü aleti kırmama neden olarak beni öldürmeye de çalıştıktan sonra Tanrılar tepeme ateşten bir dağ atsınlar diye beni İstar'da bıraktı. Ama" -Tas hüzünle iç geçirdi- "hayatta tanıdığım en ilginç insanlardan biri olduğu kesin."
"Senin de gayet iyi bildiğin gibi büyücünüz ölmedi, hayalet!" diye homurdandı Duncan.
"Bana bak ben hayalet mayalet değilim... Ölmedi mi?" Tas'ın yüzü aydınlandı. "Hakkatten mi? Onu o şekilde bıçakladığın halde, o kadar kan falan aktığı halde mi üstelik...Ha! Ben nasıl olduğunu biliyorum! Crysania! Tabii ya Lady Crysania!"
"Ha, o cadı!" dedi Kharas yavaşça, cüce beyleri kendi aralarında mırıldanırken, kendi kendisine söylemişti.
"Bir dakika şimdi, bazen soğuk nevalenin teki olur ve öyle kişiliksiz durur, " dedi Tas, şaşkınlık içinde, "ama tabii ki bu, ona öyle isimler takma hakkını size vermez! Sonuç olarak o, Paladine'ın bir rahibesi."
"Rahibeymiş!" diye gülmeye başladı cüce beyleri. "Al sana yanıt," dedi Duncan, Kharas'a, kendere kulak asmayarak. "Cadılık bu."
"Haklısınız tabii ki Yüce Efendim," dedi Kharas kaşlarını çatarak, "ama..."
"Bakın," diye yalvardı Tas, "bana bir izin verseniz! Size anlatmaya çalışıyorum. Bu korkunç bir hata! Caramon'a gitmem gerek!"
Bu bir tepkiye neden oldu. Cüce beyleri hemen sustular. "Komutan Caramon'u tanıyor musun?" diye sordu Kharas kuşkuyla.
"Komutan mı?" diye tekrarladı Tas. "Vay canına! Tanis bunu

duyunca amma şaşıracak. Komutan Caramon! Tika güler mutlaka...Aaa, şey tabii ki Cara...Komutan Caramon'u tanıyorum," diye devam etti Tas, aceleyle, Duncan'ın kaşlarının yeniden çatılmaya başladığını fark ederek. "Benim en iyi arkadaşımdır. Size anlatmaya çalıştığım şeyleri dinlemiş olsaydınız, Gnimsh ile buraya, büyülü aletle, Caramon'u alıp eve götürmeye geldiğimizi duyardınız. O da burada olmaktan memnun değildir eminim. Bakın, Gnimsh aleti tamir etti, artık birden fazla kişi taşıyabiliyor..."

"Onu eve nereye götüreceksiniz?" diye hırladı Duncan. "Cehenneme mi? Belki onu da büyücü getirmiştir!"

"Hayır!" diye atıldı Tas, artık sabrı taşmaya başlamıştı. "Tabii ki onu Solace'a, eve götürmeye. Ve isterse Raistlin'i de götürürüz. As lında burada ne aradıklarını hayal bile edemiyorum. Son kez, yani bundan iki yüz yıl kadar sonra buraya geldiğimizde Raistlin, Thor- bardin'e tahammül edememişti. Durmadan öksürüp, rutubetten şi kayet edip durmuştu. Flint -yani eski dostum Flint Fireforge- de- :, misti ki..." l

"Fireforge!" Duncan eni konu tahtından sıçramış, kendere hiddetle bakmaya başlamıştı. "Sen Fireforge'un arkadaşı mısın?"

"Bu kadar büyütmenize gerek yoktu," dedi Tas, biraz hayret ederek. "Flint'in de hataları vardı tabii ki...hep homurdanırdı, insanı hep bir şeyler çalmakla suçlardı, aslında o bileziği tam aldığım yere bırakacaktım ama bunun anlamı sizin..."

"Fireforge," dedi Duncan ciddiyetle, "düşmanlarımızın liderdir. Yoksa bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi Tas, ilgiyle, "bilmiyordum. Ama eminim aynı Fireforge değildir," diye ekledi biraz düşündükten sonra. "Flint'in doğmasına daha elli yıl var. Belki babasıdır. Raistlin'in dediğine göre..."

"Raistlin mi? Kim bu Raistlin?" diye bilmek istedi Duncan. Tasslehoff, cüceye dik dik baktı. "Yeterince dikkat etmiyorsun. Raistlin bir büyücü. Öldürdüğünüz büyücü...şey öldüremediğiniz büyücü. Öldürdüğünüzü düşündüğünüz ama öldüremediğiniz büyücü."

"Onun adı Raistlin değil. Fistandantilus!" dedi Duncan, dudak bükerek. Sonra yüzü ciddileşen cüce kral yerine oturdu. "Yani," dedi, kendere orman gibi kaşlarının altından bakarak, "dünyada rahip olmadığı halde, sen, bir rahibe tarafından iyileştirildiğini söylediğin bu büyücüyü ve en iyi arkadaşın olduğunu söylediğin ko-
mutanı alacaksın, henüz var olmayan bir yere götürüp, daha doğmamış olan düşmanımızla karşılaştıracaksın; üstelik de bunu yaptığı şeylerin işlediğini söylediğin bir gnome'un icat ettiği bir aletle yapacaksın, öyle mi?"

"Öyle!" diye haykırdı Tas, muzafferane bir edayla. "Bak görüyor musun! İsteyince nasıl da anlayabiliyorsunuz!"

Gnimsh de ciddiyetle başını sallıyordu.

"Muhafızlar! Götürün bunları!" diye hırladı Duncan. Topukları üzerinde dönerek Kharas'a buz gibi bir bakış attı. "Bana söz vermiştin. On dakikaya kadar seni Savaş Konseyi odasına bekliyorum."

"Fakat Yüce Efendimiz! Gerçekten Komutan Caramon'u tanıyorsa..."

"Yeter!" dedi Duncan hiddetle. "Savaş yaklaşıyor Kharas. Senin bütün o şerefin, akrabalarını öldürmeme konusundaki bütün o soylu fasa fisoların savaşı durduramaz! Üstelik sen de savaş meydanında olacaksın; ya da istersen halkımıza hainlik yapmış olanların kalanlarıyla, Devvarlarla birlikte zindanlara gider, gözlerden ırak orada saklanırsın. Hangisini seçeceksin?"

"Tabii ki sana hizmet edeceğim Soylu Efendim," dedi Kharas, yüzü taş gibiydi. "Başımı bu işe koydum."

"Bunu unutmamaya gayret göster!" diye kestirdi Duncan. "Ayrıca aklın da başka yerlere gitmesin; Savaş Konseyi toplantıları haricinde hep adamlarının başında ol; dahası bu ikisi" -Tas'ı ve Gnimsh'i işaret etti- "tutsak tutulsun ve eşyalarına savaş sonuna kadar el koyun. Bu emrime uymayanlar ölümle cezalandırılacak."

Cüce beyleri birbirleriyle bakışarak, hak verircesine başlarını salladılar; gerçi aralarından biri, çok geç olduğuna dair bir şeyler mırıldanmıştı. Muhafızlar, Gnimsh ile Tas'ı yakalayarak, kender hâlâ yüksek sesle itiraz ederken onları alıp götürdü.

"Doğruyu söylüyordum," diye uludu Tas. "Bana inanmanız gerek! Kulağa komik geliyor biliyorum ama anlasanıza ...ben...ben doğru söylemeye pek de alışık sayılmam! Ama bana biraz süre tanıyın. Eminim günün birinde işin özünü kavrayacağım..."

Muhafızlar onu götürürken, Tasslehoff kendi ayaklarıyla yürümüş olmasaydı, dünyanın bu kadar altına inilebileceğine inanmazdı. Flint'in ona bir zamanlar Reorx'un burada yaşadığını, koca çekiciyle dünyaya şekil verdiğini anlattığını hatırlamıştı.
"Hoş, neşeli biriymiş herhalde," diye mırıldandı Tas, sonunda
317
316

T
soğuktan titreyip dişleri birbirine çarpıncaya kadar. "En azından Reorx dünyayı demirci ocağında dövüyor olsaydı, herhalde biraz daha sıcak olurdu."
"Cüceleregüvenilmez," diye mırıldandı Gnimsh.
"Ne?" Kendere,yaşamının son yarısı, gnome'a söylediği her cümleye, 'ne?' diye başlayarak geçiriyormuş gibi gelmeye başlamıştı.
"Cücelere güvenilmez dedim!" diye cevapladı Gnimsh, yüksek sesle. "Evlerini, biraz hareketli de olsa mükemmel bir ısı kaynağı sağlayan faal yanardağlara kuracaklarına eski ve ölü dağlara kuruyorlar." Tutam tutam saçlı başını salladı. "Kuzen olduğumuza bin şahit ister."
Aklını başka sorunlar doldurduğundan Tas, cevap vermedi; aklında buradan nasıl kurtulabilecekleri, kurtulurlarsa nereye gidecekleri, yemeğin ne zaman verileceği gibi sorunlar vardı. Tüm bu sorularına -yemek de dahil olmak üzere- hemen bir cevap bulamadığından kender, kasvetli bir sessizliğe gömüldü.
A, oldukça heyecan verici bir an olmamış değildi: Doğrudan dağın altına inen dar karanlık bir tünelden aşağıya indirilmeleri heyecan vericiydi. Cüceleri bu tünelden aşağıya indiren alete gnomelar "asansör" adını veriyorlardı, Gnimsh'in dediğine göre.
Sorunlarına acil bazı çözümler bulunmayınca Tas, bu ilginç yer de kederlenerek zamanını boşa harcamamaya karar verdi. O yüz den asansördeki yolculuğunun tadına vardı; gerçi, güçlü kuvvetli cücelerin uzun halatları çekmeleriyle çalıştırılan, aşağıya indirilen sarsak, tahta alet, tünelin kayadan duvarlarına çarpıp içindekileri hoplattıkça ve yaralanıp berelenmelerine neden oldukça, kendini huzursuz da hissetmedi değildi. ;
Özellikle onlara refakat eden cüce muhafızlar yumruklarını sı- ; kıp, yukarıda aleti hareket ettiren cücelere küfrettikçe, bu deneyim ,ş Tas'a pek eğlenceli gelmişti. <
Gnimsh, inanılması güç bir neşeye boğulmuştu. Bir kömür parçası çıkartıp Tas'ın mendillerinden birini ödünç alarak kendisini asansörün zeminine atıp yeni bir Geliştirilmiş Asansör planı çizmeye başlamıştı.
"Kaldıraçkabloluenerji," diye mırıldandı kendi kendine memnuniyetle, Tasslehoff a tekerleğe sıkışmış devasa bir ıstakoz gibi görünen bir şeyler çiziktiriyordu. "Yukarıaşağıyukarıaşağı. Kaçıncı-kat? Geriyegidermisiniz. Kapasite:otuziki. Kaldımı? Zil! Zillerıslık-larborular!"
Sonunda zemine vardıklarında Tas, nereye gittiklerine dikkat etmeye çalıştı -böylece haritası olmadan da buradan ayrılabilirlerdi- ama Gnimsh durmadan ona asılıyor, yaptığı taslağı göstererek ayrıntılarını açıklıyordu.
"Tamam Gminsh. Ne ilginç değil mi?" dedi Tas, morali çok bozulduğu için gnome'un söylediklerinin yarısını duyuyor, yarısını duymuyordu. "Köşedeki bir borudan rahatlatıcı müzik mi? Tabii Gminsh, bu harika bir fikir."
Muhafızlar, onları yürütürken etrafına bakman Tas içini çekti. Burası sadece Cehennem kadar can sıkıcı görünmekle kalmıyor, pis bir koku işleri daha da kötüleştiriyordu. Kaya duvarlara iri, kaba hücreler sıralanmıştı. Tüten meşalelerle aydınlatılan kötü kokulu, havasız hücreler ağzına kadar cüce doluydu.
Tas, hücre blokları arasındaki dar aradan yürürken, kafası gittikçe karışarak bunlara baktı. Bu cüceler hiç de suçluya benzemiyordu. Erkekler, kadınlar, hatta çocuklar duvarlar arasına yığılmıştı. Pis battaniyeler üzerine çömelmiş, yıpranmış tabureler üzerinde birbirlerine sokulmuş, parmaklıklarının arkasından hüzünle bakıyorlardı.
"Hey!" dedi Tas, muhafızın kolunu çekiştirerek. Kender, Flint'ten biraz kapmış olduğu için, cüce dilinde azıcık konuşabiliyordu. "Bütün bunlar nedir?" diye sordu eliyle işaret ederek. "Neden bütün bu insanlar burada?" -En azından böyle söylemiş olmayı umuyordu. Tabii, en yakındaki meyhanenin yolunu sormuş olma ihtimali de yok değildi.-
Fakat ona öfkeyle bakan muhafız, "Devvarlar," demekle yetindi.

318
319

T
Botum 11
ewar mı?" diye tekrarladı Tas, boş boş.

Öte yandan muhafız daha ayrıntılı bilgi vermeyi redderek, Tas'ı sertçe iterek ileri doğru sürdü. Önce tökezlenen Tas, sonra etrafına bakıp neler olduğunu anlamaya çalışarak yürümeye devam etti. Bu arada Gnimsh'e belli ki yeni bir ilham gelmiş, "hidrolik" konusunda çalışmaya başlamıştı.

Tas düşündü. Dewar, diye düşündü, bu sözü daha önce nerede duymuştu. Aniden cevabı hatırlayıverdi.

"Kara cüceler!" dedi. "Tabii ya! Hatırladım! Ejderha Yüceefendi-si için savaşıyorlardı. Ama daha önce, -ya da daha sonra diyeyim-geldiğimde burada yaşamıyorlardı. Ya da yaşamayacaklardı. Aman her neyse, iyice karıştı. Zaten, normalde de zindan hücrelerinde yaşayacak halleri yok ya. Hey" -Tas yine cüceyi dürttü- "ne yaptılar? Yani hapse atılmak için?"

"Hain bunlar!" diye kestirdi cüce. Sıranın en sonundaki hücreye ulaşınca anahtarını çıkarttı, kilide soktu ve kapıyı savururcası-na açtı.

İçeri bakan Tas, yirmi otuz kadar kara cücenin hücrede büzüşmüş durduklarını gördü. Kimisi büyük bir miskinlikle yere yatmış, kimisi de duvarlara dayanmış uyuyordu. Bir grup, uzaktaki bir kö-
320
şede bir araya sıkışmış, muhafızlar geldiğinde kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Hücre kapısı açılır açılmaz sustular. Bu hücrede kadın ve çocuk yoktu, sadece erkekler vardı; Tas'a, gnome'a ve muhafızlara kara, nefret dolu gözlerle baktılar.

Tas -hâlâ insanların katlar arasında sıkışmaları hakkında söylenmekte olan- Gnimsh'i tam, yaptığının farkına bile varmadan hücreye girecekken yakaladı.

"Maşallah," dedi Tas, Gnimsh'i yanına çekerken muhafaza, cüce dilinde, "bu gezi, oldukça bilgilendiriciydi. Şimdi bizi hücrelerimize -itiraf etmeliyim ki bizim hücreler pek rahat hücrelerdi- havadar, geniş, ışıklı...geri götürürseniz ortağımla ben, bir daha izinsiz bir araştırmaya çıkmayacağımıza dair size söz verebiliriz; gerçi burası son derece ilginç bir yer ve diğer yerlerini de görmeyi çok isterdim. Ben..."

Fakat cüce, elinin kaba bir hareketiyle kenderi hücrenin içine doğru iterek, yere düşmesine neden oldu.

"Sanırım kısıldık," dedi Tas, esefle; doğrularak oturup, sessizce onu izlemekte olan Devvarlara kuşkuyla bakarken. Koridordan geri giderken muhafızların ağır çizmelerinin sesinin uzaklaştığı ve onlara, etraftaki hücrelerden yükselerek eşlik eden açık saçık küfürler ve tehditler duyuluyordu.

"Merhaba," dedi Tas, dostça gülümseyerek ama el sıkışmaya yeltenmemişti. "Ben Tasslehoff Burfoot ve bu da arkadaşım Gminsh; görünüşe göre hücre arkadaşı olacağız, öyle değil mi? Şimdi, sizin isimleriniz ne? Şey, ımmm, bence bu pek hoş değil..."

Tas, kendini toparlayıp ayağa kalkmış, onlara doğru ilerleyen bk Dewara sert sert bakıyordu.
« Birbirine karışmış saç ve sakalının altında yüzü neredeyse hiç görünmeyen, uzun boylu bir cüceydi bu. Cüce aniden sırıttı. Çeliğin şimşeği görüldü ve elinde büyük bir bıçak belirdi. Ayaklarını süreyerek yürüyen cüce, gnome'u da yanında sürükleyerek mümkün olan en uzak köşeye sinen kendere doğu ilerliyordu.

"Kimbuinsanlar?" diye viyakladı Gnimsh telaşla, sonunda etraflarını saran kasvetli ortamı fark ederek.

Daha Tas cevap veremeden Dewar, kenderi boynundan yakalayıp bıçağı boğazına dayadı.

Tamam işte! diye düşündü Tas pişmanlıkla. Bu sefer kesin öldüm. Flint buna gülecek işte! Fakat kara cücenin bıçağı Tas'ın yüzünü teğet geçti. Kara cüce,
321
Tas'ın keselerinin omuzundaki kayışlarını büyük bir ustalıkla kesti; keseler ve içindekiler yere yuvarlandı.

Tam o anda, Dewarlar bunlara doğru atlarken hücrede bir kaostur yaşandı. Eli bıçaklı cüce mümkün olduğu kadarını, arkadaşlarını bıçakla biçerek, keserek uzak tutmaya çalışarak kendisi kaptı. Birkaç saniye içinde her şey olup bitmişti.

Kenderin eşyalarını tutan Devvar hemen yere oturarak bunları kurcalamaya başladı. Bıçaklı kara cüce en zengin ganimeti elde etmeyi başarmıştı. Yağmaladıklarını göğsünün üzerinde tutarak hücrenin arkasındaki yerine döndü; öte yandan arkadaşları hemen keselerin içindekileri sallayarak yere boşaltmaya başlamıştı bile.

Rahat bir nefes alan Tas, soğuk, taş zemine oturdu. Ama bu tedirgin bir soluklanmaydı çünkü sonuç olarak keselere olan ilgileri azalınca Dewarlarm aklına bir dahaki sefere üzerlerini aramak gelecekti.

"Ve büyük bir ihtimalle, üzerimizi ararken bizim birer ceset olmamız onların işini kolaylaştırır," diye mırıldandı kendi kendine. Öte yandan bu, onun aklına bir şey getirmişti.

"Gnimsh," diye fısıldadı telaşla. "Büyülü alet! Nerede?"

Gnimsh göz kırptı; deri önlüğündeki bir cebi okşadıktan sonra hayır anlamında başını salladı. Başka bir cebi okşayarak içinden bir parça kömürle tahta çıkarttı. Bir an için bunları dikkatle inceledikten sonra, bunların ikisinin de büyülü alet olmadığını görerek, yeniden cebine geri soktu. Gnome, muzafferane bir tebessümle çizmesine uzanıp büyülü aleti dışarı çıkarttığında Tas gerçekten de onu gırtlaklayıverecekti.

Son hapsedildikleri zaman Gnimsh aleti bir kez daha kapatmayı becermişti. Artık açıldığında benzediği karmaşık ve güzel bir asa yerine oldukça sıradan, pek bir özelliği olmayan bir kolye ucu gibi görünüyordu.

"Saklı tut şunu!" diye ikaz etti Tas. Dewarlara bakarak onların keselerde bulmuş oldukları için kavga ettiklerini gördü. "Gnimsh," diye fısıldadı, "bu zımbırtı bizi Cehennem'den çıkartmıştı; bunun bizi, aleti Par-Salian ona vermiş olduğu için Caramon'a götürecek şekilde ayırlandı...ayarlandığını söylemiştin. Şimdi onun bizi zaman içinde götürmesini istemiyorum ama sence kısacık bir sıçrama yapabilir mi? Eğer Caramon ordunun komutanıysa, buradan pek uzakta olamaz."

"Bu harika bir fikir!" Ginmsh'in gözleri parlamaya başladı.

"Dur bir düşüneyim..."

Ama çok geç kalmışlardı. Tas, omuzunda bir el hissetti. Midesi ağzına geldi; yüzünde Hain Bir Katilin Acımasız Tebessümü olduğunu umduğu bir yüz ifadesiyle döndü. Belli ki öyle de bakmıştı, çünkü onu dürten Dewar dehşetle geriye adım attı, kendisini korumak istercesine ellerini kaldırdı. Kendisini dürtenin, gözlerinde yarı deli bir ifade olan genç bir kara cüce olduğunu gören Tasslehoff rahat bir nefes aldı; bu arada Dewar, kenderin kendisini diri diri yemiyeceğini anlayarak titremeyi bırakmış ve ona ümitle bakmaya başlamıştı. "Ne var?" dedi Tas, cüce dilinde. "Ne istiyorsun?" "Gel. Sen gel." Dewar eliyle onları çağırdı. Sonra Tas'ın kaşlarını çattığını görerek önce bir yeri işaret etti, sonra hücrenin arkalarında bir yere doğru gerilerken eliyle onları çağırdı.

Tas, biraz sakınarak ayağa kalktı. "Sen burada kal Gminsh," dedi. Ama gnome onu dinlemiyordu. O, mutluluk içersinde homurdanarak aletinin üzerindeki minik bir şeyleri evirip, çevirmekle meşguldü.

Meraklanan Tas, Devvarın peşinden gitti. Belki bu tip dışarı çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Belki de bir tünel kazıyordu...

İşaret etmeye devam eden Devvar, kenderi tam hücrenin ortasına getirdi. Burada durarak işaret etti. "Yardım?" dedi umutla.

Bakışlarını indiren Tas, bir tünel görmedi. Bütün gördüğü bir battaniye üzerinde yatan bir Devvardı. Cücenin yüzü ter içinde kalmış, saçları ve sakalları sırılsıklam olmuştu. Gözleri kapalıydı; bedeni kasılıyor, seğiriyordu. Bu görüntü karşısında Tas titremeye başladı. Bakışlarını hücrenin diğer yanlarına çevirdi. Sonra bakışları yeniden genç Devvara döndü ve üzüntüyle başını salladı.

"Hayır," dedi Tas, kibarca, "çok üzgünüm. Yapabileceğim...hiçbir şey yok. Co...çok üzgünüm." Çaresizlikle omuzlarım silkti.

Devvar anlamış gibiydi çünkü hasta cücenin yanına çökmüş, başını kederle eğmişti.

Bütün içi uyuşur gibi olan Tas, Gnimsh'in oturduğu yere geri süzüldü. Kendini bir köşeye bırakarak, daha ilk başta duyup görmesi gerekenleri duyup görerek karanlık hücreye bakmaya başladı: Orada burada, hiddetli, anlaşılmaz homurtular, ıstırap çığlıkları, su diye inleyenler ve kıpırdamadan hem de hiç kıpırdamadan yatanların korkunç sessizliği.

"Gnimsh," dedi Tas, yavaşça, "bu cüceler hasta. Çok hasta. İler-

ki günlerde de böyle bir şeyle karşılaşmıştım. Bu cüceler salgın bir hastalığa tutulmuş."

Gnimsh'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Neredeyse büyülü aleti elinden düşürecekti.

"Gnimsh," dedi Tas, sakin konuşmaya çalışarak, "buradan bir an önce çıkmalıyız! Gördüğüm kadarıyla burada iki şansımız var: Ya bir bıçak ucunda can vereceğiz -ki dezavantajları da olsa kuşkusuz ilginç bir yoldur- ya da yavaş yavaş, sıkıntıdan patlayarak hastalıktan öleceğiz."

"Galiba çalışacak," dedi Gnimsh, büyülü aleti kuşkuyla inceleyerek. "Tabii bizi Cehenneme geri götürme tehlikesi de var..."
"O kadar da kötü bir yer sayılmaz," dedi Tas, yavaşça ayağa kalkıp, Gnimsh'in de kalkmasına yardım ederek. "Biraz alışmak icap ediyor; ayrıca bizi gördüklerine de çok sevineceklerini sanmam ama yine de denemeye değer."
"Pekâlâ, dur da ayarlamaları yapayım..."
"Sakın ellemel"
Tanıdık ses gölgelerin içinden geldi ve o kadar sert ve emrediciydi ki Gnimsh'in eli, alet üzerinde dondu kaldı.
"Raistlin!" diye bağırdı Tas, etrafa deliler gibi bakarak. "Raistlin! Buradayız! Buradayız!"
"Nerede olduğunuzu biliyorum," dedi başbüyücü soğuk bir edayla, hücrede önlerinde duracak şekilde dumanlı havadan çıkıp maddeleşerek.
Aniden belirivermesi Devvarların bağırmasına, çığlık atmasına, nefeslerinin kesilmesine neden olmuştu. Köşede oturan eli bıçaklı bir yılan gibi ayağa kalkarak, ileri doğru bir hamle yaptı.
"Raistlin dikkat e..." diye viyakladı Tas.
Raistlin döndü. Hiç konuşmadı. Elini kaldırmadı. Sadece kara cüceye baktı. Devvarın yüzü kül rengine döndü. Hissizleşen ellerinden bıçağı düşürerek geriye büzüştü, gölgeler içine saklanmaya çalıştı. Kendere dönmeden önce Raistlin, hücreye bir göz attı. Hemen ortalık sessizleşti. Hatta nöbet halinde olanlar bile sustular.
"...et," diye bitirdi Tas, halsizce. Sonra kenderin yüzü aydınlandı. Ellerini çırptı. "Ay Rasitlin! Seni görmek ne güzel! Çok da iyi görünüyorsun. Özellikle de o batan...m, kılıçta...n...sonra...Neyse boş-ver onu. Bizi kurtarmaya geldin değil mi? Bu harika! Ben..."
"Yeterince saçmaladın!" dedi Raistlin, buz gibi bir ifadeyle. Elini uzatarak Tas'ı yakaladığı gibi kendisine çekti. "Şimdi, anlat ba-

na: Nereden geldiniz?"
Raistlin'in gözlerine bakan Tas kekeledi. "Ben...ben buna inanacağına pek emin değilim. Kimse inanmıyor. Ama doğru, yemin ederim!"
"Sadece anlat!" diye hırladı Raistlin; büyük bir el çabukluğuyla Tasslehoff un yakasını burkuyordu.
"Tamam!" diye yutkundu Tas, kıvranarak. "Ama şey, arada bir nefes almamın faydası olduğunu unutma istersen. Şimdi; dur bakalım. Afet'i durdurmaya çalışınca alet parçalandı. Ben...ben senin böyle bir şeyi kastetmiş olduğunu zannetmiyorum," diye kekeledi Tas, "ama...sanki...bana yanlış talimat vermişsin..."
"Öyle yaptım. Bunu da kastettim, tamam mı," dedi Raistlin sertçe. "Devam et."
"Ben de devam etmek istiyorum ama...nefes almadan konuşmak zor oluyor..."
Raislin elini hafifçe gevşetti. Tas derin bir nefes aldı. "Güzel! Nerede kalmıştım? Ah, evet. Ortalık çökerken, biliyorsun ya, Lady Crysania'yı İstar Mabedi'nin en, en, en altına kadar takip ettim. Bir odaya girdiğini gördüm, seni görmeye gittiğini biliyordum çünkü senin ismini söylüyordu; ben de sen aleti tamir edersin diye düşünüyordum..."
"Çabuk ol!"
"T..tamam," Mümkün olduğunca hızlanan Tas'ın söyledikleri neredeyse anlaşılmayacak bir hale gelmişti. "Sonra arkamda bir gümbürtü duydum, baktım Caramon'muş ama o beni görmedi; sonra her şey karardı ve uyandığım zaman siz gitmiştiniz ve tam Tanrılar ateşli dağı tepemize atarlarken başımı kaldırıp seyrettim..." Tas derin bir nefes aldı. "Valla, görülmeye değerdi. Sana anlatmamı iste...Hayır mı? Eh, başka bir zaman inşallah.
"Sa...sanırım sonra uyumuşum çünkü uyandığımda her yer sakindi. Ölü olduğumu düşündüm ama ölü değildim. Cehennem de, Mabet'in Afet'ten sonra olduğu yerdeydim."
"Cehennem mi!" diye çıktı nefesi Raistlin'in. Eli titredi.
"Pek hoş bir yer değil," dedi Tas, ciddiyetle. "Daha önce söylemiş olduklarıma rağmen. Kraliçe ile karşılaştım..." Kender titredi. "Kusuruma bakmazsan, şu anda bundan söz etmek istemiyorum." Elini titreyerek uzattı. "Ama bak burada izi var, şu beş minik beyaz leke...her neyse, bana sonsuza kadar orada kalmam gerektiğini söyledi çü...çünkü artık tarihi değiştirip, savaşı kazanabilirmiş. Benim

T
niyetim bu değildi" -Tas yalvarırcasına Raistlin'e baktı- "ben sadece Caramon'a yardım etmek istemiştim.Ama sonra, Cehennem' deyken Gnimsh'le karşılaştım..."

"Gnome," dedi Rasitlin yavaşça, hayretler içersinde büyükulla-nıcısını seyreden, kıpırdanmaya bile cesaret edemeyen Gnimsh'e bakarak.
"Evet." Tas, gülümseyerek başını arkadaşına doğru çevirdi. "Çalışan bir zaman yolculuk aleti yaptı...gerçekten çalışmış olan bir alet, düşünsene! Ve hooop! İşte buraya geldik!"
"Cehennem' den mi kaçtınız?" Raistlin cam misali bakışlarını kendere çevirmişti.
Tas huzursuzca kıvrandı. O son birkaç an geceleri rüyalarına karabasan gibi çöküyordu; üstelik kenderler çok az rüya görür. "A, tabii," dedi büyücüye, yatıştırıcı olmasını umduğu bir tarzda gülümseyerek.
Ama belli ki tebessümü boşa gitmişti. Düşüncelere dalmış olan Raistlin, gnome'u, Tas'ı buz kesen bir ifadeyle süzmeye başlamıştı.
"Alet dağılmıştı dememiş miydin?" dedi Raistlin yavaşça.
"Evet." Tas yutkundu. Raistlin'in elinin gevşediğini hisseden, düşüncelere dalıp gittiğini gören Tas, biraz kıpırdanarak kendisini büyücünün elinden kurtarmaya çalıştı. Fakat hayretler içinde kalan Tas, Raistlin'in kendisini bıraktığını fark etti; Raistlin elini öyle ani bırakmıştı ki Tas, neredeyse sırt üstü yere düşecekti.
"Alet dağılmıştı," diye mırıldandı Raistlin. Aniden Tas'a dikkatle bakmaya başladı. "O halde ...kim tamir etti onu?" Başbüyücü-nün sesi ancak bir fısıltı kadar çıkıyordu.
Tas, Raistlin'den geri geri kaçmaya çalıştı. "I...inşallah büyücüler kızmaz. Gnimsh tamir etti. Bunu Par-Salian'a anlatırsın, değil mi Raistlin? Ben başımı derde sokmak istemiyorum...yani zaten başım onunla yeterince dertte. Alete pek bir şey yaptık sayılmaz. Gnimsh sadece...şey... tekrar parçalan bir araya getirdi -eski halindeki gibi- çalışsın diye."
"Yeniden mi birleştirdi?" diye ısrar etti Raistlin, gözlerindeki o aynı, garip ifadeyle.
"E...evet." Zayıf bir sırıtışla Tas, gidip tam konuşmak üzere olan gnome' un kaburgalarını dürttü. "Ye...niden birleştirdi. Evet, bu tabir doğru. Yeniden birleştirdi."
"Ama, Tas..." diye başladı Gnimsh yüksek sesle. "Ne olduğunu hatırlamıyor musun? Ben..."

"Kapat çeneni!" diye fısıldadı Tas. "Bırak ben konuşayım. Burada başımız büyük dertte! Büyücüler aletleriyle oynanmasından hoşlanmaz, bu aletleri daha iyi bir hale getirsen bile! Eminim onu gördüğümde, Par-Salian'ın bunu anlamasını sağlayabilirim. Aleti tamir etmiş olduğunu görmek onu mutlu edecektir. Sonuç olarak onlar için son derece rahatsız edici olmalıydı, öyle her seferinde sadece bir kişiyi taşıyor olabilmesi. Eminim Par-Salian da bunu böyle görecektir ama bunu ona ben söylemek isterim, bilmem anlatabildim mi. Rasitlin, biraz. ..şey, bu tür konularda sinirlidir. Sanırım beni ne anlar, ne de bana inanır" -büyücüye bakıp yutkundu- "şimdi bunu anlatmaya çalışmanın sırası değil."
Raistlin'e kuşkuyla bakan Gnimsh, ürpererek Tas'a yaklaştı. "İçimi dışıma çıkartacakmış gibi bakıyor bana!" diye mırıldandı gnome sinirli sinirli.
"O herkese öyle bakar," diye yanıtladı Tas, fısıltıyla. "Alışırsın." Kimse konuşmadı. Kalabalık hücrede, hasta cücelerden biri inleyerek, haykırarak sayıklamaya başladı. Tas, huzursuz olarak onlara baktıktan sonra bakışlarını Raistlin'e çevirdi. Büyükullanıcısı, solgun yüzünde o garip, amansız, düşünceli ifadeyle bir kez daha gnome'a bakmaya başlamıştı.
"Şey, sana şimdilik bütün anlatabileceklerim bu kadar Raistlin," dedi Tas yüksek sesle, hasta cücelere bir kez daha ürkekçe bakarak. "Artık gidebilir miyiz? Istar'da yaptığın gibi bizi burdan hop diye başka bir yere taşıyacak mısın? Çok eğlenceli oluyordu, sonra..." "Aleti bana ver," dedi Raistlin, elini uzatarak. Her nedense -belki de büyücünün gözlerindeki bir bakıştan, belki de yer altı zindanlarının soğuğundan- Tas titremeye başladı. Aleti elinde tutan Gnimsh sorgu dolu bakışlarla Tas'a baktı.
"Şey, onu biraz daha alıkoysak senin için bir sakıncası olur mu?" diye başladı Tas.
"Kaybetmem..."
"Aleti bana verin." Raistlin'in sesi yumuşaktı. Tas yine yutkundu. Ağzında tuhaf bir tad vardı.
"A...aleti ona versen iyi olacak Gnimsh."
Sersemleyen ve neler olup bittiğini anlamaya çalışan gnome, sadece sorgu dolu bakışlarla Tas'a bakmaya devam ediyordu.
"He...her şey yolunda olacak," dedi Tas, yüzü aniden sertleştiği halde gülümsemeye çalışarak. "Rai...Raistlin benim bir arkadaşımdır, anlarsın ya. O alete iyi bakar..."
Omuzlarını silken Gnimsh döndü ve ileri doğru ayaklarını sü-

rüyerek birkaç adım attıktan sonra, aleti avucunun içinde uzattı. Pandantif, soluk meşale ışığında sade ve gösterişsiz görünüyordu. Elini uzatan Raistlin, yavaşça ve dikkatlice aleti tuttu. Yakından inceledikten sonra kara cüppesinin gizli ceplerinden birine attı.

"Bana gel Tas," dedi Raistlin yumuşak bir sesle, onu kendisine çağırarak.

Gnimsh, hâlâ Raistlin'in önünde duruyor, yıkılmış bir ifadeyle aletin girip gözden kaybolduğu cebe bakıyordu. Gnome'u deri önlüğünün bağcıklarından yakalayan Tas, sürükleyerek onu büyücüden uzaklaştırdı. Sonra, Gnimsh'in elinden tutan Tas, bakışlarını kaldırdı.

"Biz hazırız Raistlin," dedi neşeyle. "Hadi hooop, diye gidelim! Ay Caramon ne şaşıracak ama..."

"Sana, buraya gel Tas, dedim" diye tekrar etti Raistlin yumuşak, ifadesiz bir ses tonuyla. Gözleri gnome'daydı.

"Ama Raistlin, onu burada bırakacak değilsin değil mi?" diye zırladı Tas. Gnimsh'in elini bırakarak ileri doğru bir adım attı. "Çünkü eğer böyle bir şey yapacaksan, ben de burada kalırım. Yani, o buradan tek başına hiç kurtulamaz ki. Ayrıca mekanik bir asansör için nefis de bir fikri var..."

Raistlin'in eli bir yılan misali uzandı, Tas'ı kolundan yakaladığı gibi yanına çekti. "Onu burada bırakacak değilim Tas."

"Gördün mü? Hepimizi Caramon'un yanına uçurup götürecek. Büyü çok eğlenceli," diye başladı Tas, dönüp Gnimsh'e bakmaya, ona sırıtmaya çalışarak; gerçi büyücünün güçlü parmakları canını acıtıyordu. Fakat Gnimsh'in yüzünü gören Tas'in yüzündeki tebessüm soldu. Arkadaşının yanına gitmeye yeltendiyse de Raistlin onu sıkı sıkı tutuyordu.

Gnome, tamamen aklı karışmış, acıklı bir ifadeyle, Tas'm mendilini sıkıca tutmuş, tek başına duruyordu.

Tas kıvrandı. "Aman Gnimsh, lütfen. Her şey yolunda olacak. Sana söyledim, Raistlin benim arka..."

Bir eliyle Tas'ı yakasından tutmuş olan Raistlin diğer elini kaldırıp gnome'u işaret etti. Yumuşak bir sesle mırıldanmaya başladı, "Ast kiranann kair..."

Tas'in üzerine dehşetli bir korku çöktü. Bu büyü sözlerini daha önce duymuştu...

"Hayır!" diye haykırdı kederle. Deli gibi dönerek Raistlin'in gözlerine baktı. "Hayır!" diye bağırdı tekrar, kendisini büyücünün

önüne atıp minik elleriyle onu yumruklayarak.

"...Gardurm Soth-arn/Suh kali Jalaranl" diye bitirdi büyüsünü Raistlin soğukkanlılıkla.

Raistlin'in kara cüppesini çekiştirmeye devam eden Tas, havanın çatırdayıp, cızırdadığını duydu. Anlaşılmaz bir çığlıkla dönen kender, büyücünün parmak uçlarından çıkan alevden yıldırımların doğrudan gnome'a gidişini izledi. Büyülü yıldırım Gnimsh'e tam göğsünden çarptı. O korkunç enerji gnome'un minik bedenini yerinden kaldırıp geri savurarak arkasındaki taş duvara çarptı.

Gnimsh, bir çığlık bile atamadan yere yığıldı. Deri önlüğünden duman tütüyordu. Yanmış tenin insanın midesini bulandıran,tatlı bir kokusu vardı. Kenderin mendilini tutan el seğirdikten sonra ha-reketsizleşti.

Tas kıpırdıyamadı. Elleri hâlâ Raistlin'in cüppesi üzerinde duruyordu; öylece bakakaldı.

"Haydi gel Tas," dedi Raistlin.

Dönen Tas, Raistlin'e baktı. "Hayır," diye fısıldadı titreyerek, kendini Raistlin'in güçlü ellerinden kurtarmaya çalışırken. Sonra ıstırapla bağırdı. "Onu öldürdün! Neden? O benim arkadaşımdı!"

"Nedenlerim sadece beni ilgilendirir," dedi Raistlin, kıvranan kenderi sıkı sıkı tutarak. "Şimdi, sen benimle geliyorsun."

"Hayır, gelmiyorum! "diye bağırdı Tas, deliler gibi karşı koyarak. "Sen ne ilginçsin, ne de heyecan verici...sen şeytansın... Cehen-nem'in kendisi gibi! Korkunçsun, çirkinsin ve ben seninle hiçbir yere gitmem! Hiçbir zaman! Bırak beni! Bırak beni!"

Gözyaşlarıyla gözleri körleşen, bağıran, kasılmış yumruklarıyla sağa sola sallanan Tas, bir cinnet içersinde Raistlin'e vurdu.

İçine düştükleri dehşetten çıkan hücredeki Devvarlar panik içersinde bağırışmaya, diğer hücrelerdeki cücelerin dikkatlerini üzerlerine çekmeye başlamışlardı. Çığlıklar atıp bağırışan diğer Devvarlar da neler olup bittiğini görebilmek için parmaklıkların önüne yığılmışlardı.

Bir curcuna koptu. Bağrış ve çağrışın arasından cüce dilinde bir şeyler haykıran muhafızların tok sesleri duyulabiliyordu.

Buz gibi, sert bir yüzle Raistlin elini Tasslehoff un alnına koyarak hızlıca yumuşak birkaç söz söyledi. Kenderin bedeni anında gevşedi. Yere düşmeden onu yakalayan Raistlin, yine konuştu ve ikisi birden yok oldu; dilleri tutulmuş Devvarlar ağızları bir karış açık kalmış, Raistlin ile Tas'm boşalan yerlerine ve bir köşede yığıl-

329
T
ı
mış kalmış ölü gnome'un cesedine bakakalmışlardı.
Bir saat sonra kendi hapishanesinden kolaylıkla kaçmış olan Kharas, Dewar sınıfının tutsak tutulduğu hücre bloklarına gitmişti.
Kharas hücreler arasındaki yoldan neşesizce yürüdü.
"Ne oluyor?" diye sordu muhafıza. "Korkunç bir sessizlik var."
"Bir süre önce isyan gibi bir şey çıktı," diye mırıldandı muhafız. "Ne olduğunu bir türlü anlayamadık."
Kharas etrafına sertçe baktı. Dewarlar ona nefretle değil de kuşku, hatta korkuyla bakıyorlardı.
İlerledikçe endişesi artan, korkunç bir şeyin olduğunu hisseden cüce, adımlarını hızlandırdı. Son hücreye varınca, içine baktı.
Kharas'ı gören ve hâlâ yürüyebilecek durumda olan Devvarlar, ayağa sıçradıkları gibi hücrenin mümkün olan en uç köşesine çekildiler. Bir araya büzüşmüş bir şeyler mırıldanıp, hücrenin ön köşesini işaret ediyorlardı.
O tarafa bakan Kharas'in kaşları çatıldı. Gnome'un cesedi, yere serilmiş yatıyordu.
Donup kalan muhafıza sert bir bakış atan Kharas, bakışlarını Dewarlara çevirdi.
"Kim yaptı bunu?" diye bilmek istedi. "Ve kender nerede?"
Dewarlar, Kharas'ı hayretler içinde bırakarak -somurtup yapılanı inkâr edeceklerine- derhal ileri atılarak aynı anda konuşmaya başladı. Kharas kızgın ve sert bir el hareketiyle seslerini kesti. "Sen oradaki" -hâlâ Tas'ın keselerini tutmakta olan Dewarı işaret etti- "o keseyi nereden aldın? Ne oldu? Kim yaptı bunu? Kender nerede?"
Dewar, ileri doğru ayaklarım sürüyerek gelirken Kharas kara cücenin gözlerine baktı. Ve dehşet içinde kara cücenin gözlerinde bir zamanlar varolan akıl sağlığının artık kalmadığını gördü.
"Onu gördüm," dedi Dewar sırıtarak. "Onu gördüm. Kara cüppeler içinde. Gnome için geldi. Ve kender için. Sonra da bizim için gelcek!"
Kara cüce dehşet içinde güldü. "Sonra biz!" diye tekrarladı.
"Kim?" diye sordu Kharas sertçe. "Kimi gördün? Kim kender için geldi?"
"O işte!" diye fısıldadı Dewar, gnome'a dehşet içinde, boş gözlerle bakmak için dönerek. "Ölüm..."
Böfiim 12
üzyıllardır kimse büyülü Zhaman kalesine adım atmamıştı. Cüceceler bazı nedenlerden dolayı burayı kuşku dolu, güvenilmez buluyordu. Birincisi, burası büyücülere aitti. İkincisi, taş işçiliği cücelere ait değildi; hatta doğal bile değildi. Efsaneye göre kale topraktan büyüyle yükselmişti ve kaleyi hâlâ bir arada tutan da büyüydü.
"Büyü olmalı," diye homurdandı Reghar, Caramon'a, kalenin yüksek ince kulelerine sertçe bakarak. "Yoksa çok önce yıkılır giderdi."
Bir cücenin sakalının ucunun bile kaleye girmemesi gerektiğini düşünen tepe cüceleri, kamplarını dışarıda, bozkırda kurmuşlardı. Bozkırlılar da aynı şekilde. Büyülü binadan korktuklarından değil de -gerçi binaya kafaları karışarak bakmışlar ve aralarında, kendi dillerinde fısılmışlardı- bir bina içinde huzursuz oldukları için böyle davranmışlardı.
Bu hurafelerle alay eden insanlar kadim kaleye, hayaletlerle yüksek sesle alay edip, gülüşerek girmişlerdi. Bir gece kaldılar. Ertesi sabah temiz havanın ve yıldızlar altında uyumanın daha sağlıklı olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak açık havada kamp kurmaya başlamışlardı bile.
"Burada neler oldu?" diye sormuştu Caramon geldiklerinde
330
331

kardeşine, kalenin içinde yürürlerken. "Buranın bir Yüksek Büyücülük Kulesi olmadığını söylemiştin yine de büyülü olduğu belli. Büyücüler inşa etmişler. Ve" -koca adam titredi- "garip bir hissi var. Kuleler gibi meşum değil. Ama öyle bir his ki sanki... sanki..."
bocaladı.
"Sanki şiddet," diye mırıldandı Raistlin, bir ok gibi fırlayan, her yanı deşen bakışlarıyla etrafındaki nesneleri tarayarak, "şiddet ve ölüm kardeşim. Çünkü burası bir deney yeriydi. Büyücüler bu kaleyi, bu nedenle uygar dünyadan uzağa kurmuşlardı: Buraya çağıracakları şeylerin denetimlerinden çıkabileceğinden korkmuşlardı. Öyle de oldu...sık sık. Ama burada da önemli şeyler ortaya çıkmıştı ...dünyaya faydası olan büyüler."
"Neden terk edildi?" diye sordu Lady Crysania, kürk pelerinine sıkıca sarınarak. Taştan, dar holde esen hava soğuktu; toz ve taş kokuyordu.

Raistlin, uzun süre kaşlarım çatarak sessizce durdu. Yavaşça, sessizce döne döne ilerleyen hollerden geçtiler. Yürürken Lady Crysania'nın yumuşak deri çizmeleri hiç ses çıkartmıyor, Caramon'un ağır botlu ayakları boş odalarda yankılanıyor, Raistlin'in cüppesi koirdorlarda fısıldaşıyor, yaslandığı Büyücülük Asası yerde hafif tok bir ses çıkartıyordu. Bu sessiz halleriyle sanki, kendileri, hollerde dolaşan birer hayaletti. Raistlin konuştuğunda sesi, hem Caramon'u hem de Crysania'yi sıçratmıştı.

"Büyücüler arasında her zaman Üç Cüppe olduğu halde -yani iyi, kötü ve tarafsız- ne yazık ki her zaman dengeyi sağlayamadık," dedi Raistlin. "Ve insanlar bize sırtlarını çevirdiler, Beyaz Cüppeliler, barışı savunarak Kulelere çekildiler. Öte yandan Kara Cüppeliler ilk başta, geri saldırıda bulunmanın yollarını aradılar. Bu kaleyi ele geçirerek, ordular kurmak için deneyler yapmakta kullandılar." Duraksadı. "O sırada başarılı olmayan ama bizim zamanımızda ej-deranların yaratılmasına neden olan deneyler.

"Bu başarısızlıkla büyücüler, durumlarının ne kadar ümitsiz olduğunu fark ettiler. Zhaman'ı terk ederek Kaybedilmiş Savaşlar diye bilinen savaşlarda arkadaşlarıyla birleştiler."

"Burada yolunu iyi biliyor gibisin," diye gözlemledi Caramon. Raistlin kardeşine sertçe baktı ama Caramon'un yüzü sakin ve saftı; sanki kahverengi gözlerinde garip, gölgeli bir ifade vardı.

"Anlamıyor musun kardeşim?" dedi Raistlin sertçe, karanlık esintili bir koridorda aniden durarak. "Burada hiç bulunmadım

ama hollerde dolaştım. Daha önce bu kalede bir gece bile geçirme-miş olduğum halde, uyuyacağım odada daha önce birçok gece uyumuştum. Burada bir yabancıyım, yine de yukarıdaki meditas-yon odasından, çalışma odasına, ilk kattaki kutlama salonlarına kadar her odanın yerini biliyorum."

Caramon da durmuştu. Yavaşça etrafına bakındı, bakışlarım tozlu tavana, güneş ışığının yontulmuş pencerelerden süzülerek, taş zeminlerde kare kare şekiller bıraktığı boş koridorlara çevirdi. Bakışları sonunda ikizininkiyle karşılaştı.

"O halde Fistandantilus," dedi, sesi ağırdı, "burasının aynı zamanda mezarın olacağını da biliyorsun."

Bir an için Caramon, Raistlin'in gözlerinin camındaki minik çatlakta -hiddet değil- neşe, utku gördü. Sonra parlak aynalar geri döndü. Caramon, gözlerden sadece zayıf kış güneş ışığından bir yama içersinde kendisinin yansıdığını gördü.

Crysania, Raistlin'in yanına ilerledi. Raistlin asasına yaslanırken o da elini adamın koluna koyup Caramon'a soğuk, gri gözleriyle baktı. "Tanrılar bizimle," dedi kadın. "Fistandantilus ile birlikte değildi. Kardeşin sanatında çok güçlü, ben de inancımda güçlüyüm. Başarısız olmayacağız!"

Caramon'a bakmaya, kardeşinin aksini gözlerinin parlak kürelerinde tutmaya devam eden Raistlin gülümsedi. "Evet," diye fısıldadı; sözlerini telaffuz edişinde belli bir tıslama vardı, "gerçekten de Tanrılar bizimle!"

Büyük Zhaman kalesinin ilk katında, eski günlerde toplantı ve kutlama yerleri olarak kullanılan muazzam, taştan oyma salonlar vardı. Aynı zamanda, ilk katta, bir zamanlar kitaplarla dolu, sessiz çalışma yapmak ve meditasyona dalmak için kullanılan odalar da bulunuyordu. En arka uçta, uzun zamandır kullanılmayan ve yılların tozuyla kaplanmış olan mutfaklar ve kilerler mevcuttu.

Üst katlarda eski, modası geçmiş mobilyalar, çöl havasının kuruluğu sayesinde yıllar boyunca bozulmamış örtülerle örtülü yatakların olduğu yatak odaları vardı. Caramon, Lady Crysania ve Caramon'un kadrosundaki subaylar bu odalarda uyudu. Eğer deliksiz bir uyku çekmedilerse de, eğer gece boyunca garip sözler fısıldayan sesler duydularsa da veya mehtaplı karanlık içinde, duman gibi süzülen hayalet suretlerini görür gibi olduklarını düşündükleri için bazen uyandılarsa da, kimse bunu gün ışığında itiraf

l

etmemişti.

Fakat birkaç gece sonra bu şeyler unutulmuş; yetmeyen erzaklar, insanlar ve cüceler arasında patlak veren kavgalar, ajanlardan gelen raporlar,Thorbardin cücelerinin devasa, iyi silahlanmış bir güç topladıklarıyla ilgili daha büyük endişeler tarafından yutul-

muştu.

Aynı zamanda, Zhaman'da, ilk katta, görünüşe göre tamamen yanlışlıkla yapılmış bir koridor vardı. Buraya yanlışlıkla kim girse, bu koridorun kısa bir hole açıldığını ve aniden bir duvar ile bittiğini görüyordu. Sanki yapıcısı elindeki aletleri bıkkınlıkla elinden atmış ve işini paydos edivermişti.

Ama koridor yanlışlıkla yapılmamıştı. Uygun eller bu duvarı yokladığında, uygun sözleri söylendiğinde, duvarın tozu üzerine uygun rünler yerleştirildiğinde, Zhaman'ın granit temeline oyulmuş, büyük bir merdivene açılan kapı beliriyordu.

Aşağıya, durmadan aşağıya gidiyordu merdiven, karanlığa iniyor, -sanki- uygun insanı dünyanın çekirdeğine çekiyordu. Zhaman'ın zindanlarına iniyordu...

"Bir kez daha." Ses yumuşak ve sabırlıydı; Tasslehoff a bir yılan misali süzülerek, kıvranarak ulaşıyordu. Etrafında kıvranarak, kıvrımlı dişlerini tenine batırarak içindeki yaşamı emiyordu.

"Tekrar üzerinden geçeceğiz. Bana Cehennem' i anlat," dedi ses. "Hatırladığın her şeyi. Nasıl girdiğini. Etrafın neye benzediğini. Kimi ve ne gördüğünü. Kraliçenin neye benzediğini, sözlerini..."

"Deniyorum Raistlin, gerçekten!" diye sızlandı Tasslehoff. "Ama... şu son birkaç gündür durmadan bunların üzerinden geçip duruyoruz. Başka bir şey düşünemiyorum bile! Ayrıca başım ateş ama ellerim, ayaklarım buz gibi...oda etrafımda dönüp duruyor. Eğer...eğer odanın dönmesini durdurabilirsen Raistlin, belki hatırlayabilirim..."

Raistlin'in ellerini göğsünde hisseden Tas, yatağın içine büzüldü. "Hayır!" diye inledi, çılgınlar gibi kıvranarak kendini kurtarmaya çalışarak. "İyi biri olacağım Raistlin! Hatırlayacağım. Canımı yakma, zavallı Gnimsh'e yaptığın gibi canımı yakma!"

Fakat başbüyücünün eli kibarca kenderin göğsü üzerinde bir an için durduktan sonra alnına gitti. Tas'ın teni yanıyordu ama o elin teması daha da yakıcıydı.

"Kıpırdamadan yat," diye emretti Raistlin. Sonra Tas'ı kolların-

dan tutup kaldıran Raistlin, kenderin çökmüş gözlerine dikkatle baktı.

Sonunda Raistlin, Tas'ı yatağına bırakarak acı bir lanet mırıldandı ve ayağa kalktı.

Terden sırılsıklam olmuş yastığı üzerinde yatan Tas, bir an için kara cüppeli suretin üzerinde beklediğini gördü; sonra suretin cüppesi çırpındı, girdap gibi döndü ve odadan çıktı. Tas, Raistlin'in nereye gittiğini görmek için başını kaldırmaya çalıştı ama bu onu aşan bir çabaydı. Eli ayağı boşalarak yattığı yere bıraktı kendisini. Neden bu kadar zayıfım? diye merak etti. Yanlış olan ne? Uyumak istiyorum. Belki o zaman ağrı geçer. Tas gözlerini kapattı. Ama sanki saçlarına tellerle bağlanmış gibi gözleri açılıverdi. Hayır, uyuyamam! diye düşündü korkuyla. Burada, karanlıkta bir şeyler var, benim uyumamı bekleyen korkunç şeyler! Gördüm onları, oradalar! Sıçrayıp beni...

Sanki çok uzak bir mesafeden geliyormuşcasına biriyle konuşmakta olan Raistlin'in sesini duydu. Çaresizlik içinde uykuyu uzaklaştırmaya çalışıp etrafına bakman Tas, Raistlin'e konsantre olmaya karar verdi. Belki bir şeyler öğrenirim, diye düşündü can sıkıntısıyla. Belki başıma neler geldiğini öğrenirim.

O tarafa doğru bakan Tas, kara cüppeli suretin tıknaz, kara bir suretle konuştuğunu gördü. Onun hakkında tartıştıkları kesindi. Tas dinlemeye çalıştı ama aklı tuhaf şeyler yapıp duruyordu; bedenini davet etmeden bir yerlerde oyun oynamaya gidiyordu. O yüzden Tas duyduğu şeyin gerçekten duyduğu şey mi olduğunu, yoksa bunu hayal mi ettiğini bilemiyordu.

"Ona iksirden biraz daha ver. Bu onu sessiz tutar," dedi Raist-lin'inkine benzeyen bir ses, kısa boylu, kara surete. "Burada onu birilerinin duymasına pek imkân yok ama yine de hiçbir şeyi riske atamam."

Kısa boylu, kara suret bir şey söyledi. Tas gözlerini kapadı ve mavi, masmavi serin suları olan bir gölün -Kristalmir Gölü'nün-yanan tenini okşamasına izin verdi. Belki de aklı sonunda bedenini de yanına almaya karar vermişti.

"Gittiğim zaman," Raistlin'in sesi sudan yükselip gelmişti, "kapıyı arkamdan kilitle ve ışığı söndür. Kardeşim son zamanlarda kuşkulanmaya başladı. Büyülü kapıyı bulursa kuşkusuz buraya gelir. Bir şey bulmaması gerek. Bütün bu hücreler boş görünmeli."

Suret mırıldandı ve kapı menteşeleri üzerinde gıcırdadı.

Kristalmi/in sulan aniden Tas'in etrafında kaynamaya başladı. Sudan, yılan gibi kıvrılan dokungaçlar çıkmaya, onu yakalamak için uzanmaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Raistlin!" diye yalvardı. "Beni bırakma. Bana yardım et."

Fakat kapı gümbürtüyle kapandı. Kısa boylu, kara suret, Tas'ın yanma doğru ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Surete hülyalı bir dehşetle bakan Tas, bunun bir cüce olduğunu gördü. Gülümsedi.

"Flint?" diye mırıldandı kavrulmuş, çatlamış dudakları arasından. "Yo! Arack!" Koşmaya çalıştı ama sudaki dokungaçlar ayağına doğru uzanıyordu.

"Raistlin!" diye çığlık attı, çılgınlar gibi geri geri gitmeye çalıştı. Ama ayaklan hareket etmiyordu. Bir şey onu yakalamıştı! Dokungaçlar! Tas panikle inleyerek boğuştu.

"Kapat çeneni, seni piç kurusu. İç şunu." Dokungaçlar, Tas'ı tepe saçından yakaladığı gibi, dudaklarına bir kupa dayadı. "İç, yoksa saçlarını kökünden çekip çıkartırım!"

Boğulacak gibi olarak surete bakan Tas, bir yudum aldı. Sıvı acı fakat serin ve rahatlatıcıydı. Susamıştı, çok susamıştı! Hıçkırıklara boğulan Tas, kupayı cücenin elinden kaptığı gibi aceleyle içti. Sonra yastığına uzandı. Bir iki saniye içersinde dokungaçlar kayıp gitti, kol ve bacaklarındaki ağrılar geçti ve Kristalmir'in berrak, tatlı suları başının üzerinden kapandı.

Crysania, sanki biri onun ismini sesleniyormuş gibi bir hisle, uykusundan uyandı. Bir ses duymuş olduğunu hatırlayamasa da bu his o kadar güçlü ve yoğundu ki, daha onu uyandıranın ne olduğunu tam olarak anlayamadan hemen uyanıp yatağında oturdu. Bu gördüğü düşün bir parçası mıydı? Hayır. Etkisi üzerinde kalmış ve gittikçe güçlenmişti.

Biri odada onunla birlikteydi! Aceleyle etrafına bakındı. Odanın en uç köşesindeki küçük bir pencereden sızan Solinari'nin ışığı, ortalığı pek aydınlatmıyordu. Bir şey göremiyordu ama bir hareketin sesini duyuyordu. Crysania muhafızı çağırmak için ağzını açtı...

Ve dudakları üzerinde bir el hissetti. Sonra, Raistlin, gecenin karanlığından çıkıp maddeleşerek yatağına oturdu.

"Seni korkuttuğum için beni affet Saygıdeğer Kızkardeş," dedi nefesten ancak biraz yüksek, yumuşak bir fısıltıyla. "Yardımına ihtiyacım var; muhafızların dikkatini çekmek istemedim." Yavaşça elini çekti.

"Korkmamıştım," diye karşı çıktı Crysania. Adam gülümseyin-ce kız kızardı. Kıza o kadar yakındı ki kızın titrediğini hissedebiliyordu. "Sadece...boş bulundum, o kadar. Rüya görüyordum. Seni de rüyanın bir parçası zannettim."

"Mutlaka," diye cevap verdi Raistlin sessizce. "Kapı burada, yani Tanrılara çok yakınız."

Beni titreten Tanrılara bu kadar yakın olmak değil, diye düşündü Crysania, titrek bir iç çekişle; yakınındaki bedenin alevli sıcaklığını hissedebiliyor, adamın gizemli, sarhoş edici kokusunu duyabiliyordu. Hiddetlenerek adamdan uzaklaştı, arzularını ve özlemlerini sertçe bastırdı. Adam, bu tür şeylerin çok üzerindeydi. O, kendisini zayıf mı gösterecekti?

Hemen konuya döndü. "Yardımıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Neden?" Ani bir korku her yanını sarmıştı. Düşünmeden uzanarak adamın elini tuttu. "Sen iyisin, değil mi? Yaran..."

Raistlin'in yüzünden ani bir acı kasılması gelip geçti; yüz ifadesi buruklaşmış ve sertleşmişti. "Evet, ben iyiyim," dedi kısaca.

"Paladine'a şükürler olsun," dedi Crysania gülümseyerek, elini adamın elinden çekmemişti.

Raistlin'in gözleri kısıldı. "Benim Tanrıya hiç şükranım yok!" diye mırıldandı. Kızın elini tutan eli kasılarak kızın canını yaktı.

Crysania ürperdi. Bir an için, büyücünün, kendisine bu kadar yaklaşmış bedenindeki alevli ısısı, sanki kıza, kendi ısısını emiyor, onu üşütüyor gibi gelmişti. Elini adamın elinden kurtarmaya çalıştı ama acı düşlerinden, kızın hareketiyle sıyrılıp çıkan Raistlin, kıza bakmak için döndü.

"Affet beni Saygıdeğer Kızkardeş," dedi kızı bırakarak. "Acı dayanılacak gibi değildi. Ölmek için dua etmiştim. Bana ölümü bahşetmediler."

"Bunun nedenini biliyorsun," dedi Crysania, korkusu şevkati içinde erimişti. Önce tereddüt etti, sonra elini adamın titreyen elinin yanında, çarşafın üzerine bıraktı; yine de ona dokunmamıştı.

"Evet, kabul ediyorum. Yine de onu affedemiyorum. Ama bu, senin Tanrın ile benim aramda olan bir şey," dedi Raistlin azarlar-casına.

Crysania dudağını ısırdı. "Beni azarlamanı kabul ediyorum. Bunu hak ediyorum." Bir an için sessiz kaldı. Raistlin de konuşmaya pek gönüllü değildi, yüzündeki çizgiler derinleşmişti. "Caramon'a Tanrıların bizimle olduğunu söyledin. Öyleyse sen

de benim Tanrımla bir irtibat kurdun... Paladine ile?" diye sormaya cesaret etti tereddütle.

"Tabii," diye gülümsedi Raistlin o çarpık tebessümüyle. "Bu seni şaşırttı mı?"

Crysania içini çekti. Başı önüne eğildi, kara saçları omuzlarına döküldü. Odadaki soluk mehtap, kızın siyah saçları üzerinde yumuşak, mavi bir aydınlıkla yansıyor, teninin saf bir beyazlıkla parlamasına neden oluyordu. Kızın kokusu odayı, geceyi dolduruyor-du. Saçında bir temas hissetti. Başım kaldırınca Raistlin'in gözlerinin içinden, derinlerden bir yerden, büyüyle hiç ilgisi olmayan yerden kaynaklanan bir ihtirasla yandığını gördü. Crysania nefesini tuttu ama tam o anda Raistlin ayağa kalkarak uzaklaştı.

Crysania iç geçirdi. "Demek ki Tanrıların ikisiyle de irtibata geçtin?" diye sordu hüzünle.

Raistlin olduğu yerde hafifçe döndü. "Üçüyle de irtibata geçtim," diye cevap verdi kabaca. "Üçü mü?" Kız şaşırmıştı. "Gilean'la da mı?"

"Astinus, Gilean'ın sözcüsü değil de kim?" dedi Raistlin, küçümseyerek. "Tabii eğer bazılarının ileri sürdükleri gibi Gilean'ın kendisi değilse. Ama bu senin için yeni bir bilgi olmamalı..."
"Ben hiç Karanlık Kraliçe ile konuşmadım," dedi Crysania.
"Konuşmadın mı?" diye sordu Raistlin, rahibeyi ruhunun özüne kadar sarsan, delici bir bakışla. "Senin kalbindeki ihtirası bilmiyor mu? Onu sana sunmadı mı?"
Adamın gözlerine bakıp, yakınlığının verdiği bir arzu dalgasının her yanını kapladığını hisseden Crysania, cevap veremedi. Sonra, adam onu izlemeye devam ederken yutkunarak başını salladı. "Eğer öyle yaptıysa bile," diye cevap verdi, neredeyse duyulmayacak bir sesle, "kaşıkla verip, kepçeyle aldı."
Crysania, harekete geçen büyücünün cüppesinin hışırdadığını duydu. Yüzü, mehtapta seçilebilen yüzü, bir an için endişeli ve düşünceli görünmüştü. Sonra rahatladı.
"Buraya teoloji tartışmaya gelmedim," dedi Raistlin, hafif bir alayla. "Çok daha acil başka bir endişem var."
"Tabii." Crysania, kızararak gergin bir halde yüzüne düşen saçları geri itti. "Bir kez daha özür dilerim. Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin..."
"Tasslehoff burada."
"Tasslehoff mu?" diye tekrarladı Crysania, anlamsız bir hayret-
le.
"Evet, çok hasta. Aslında ölüm döşeğinde. Senin iyileştirme becerine ihtiyacım var."
"Ama, anlayamıyorum. Neden...Nasıl burada olabiliyor?" diye kekeledi Crysania dehşetle. "Onun bizim kendi zamanımıza dönmüş olduğunu söylemiştin."
"Öyle zannediyordum," diye cevap verdi Raistlin ciddiyetle. "Ama belli ki yanılmışım. Büyülü alet onu buraya, bu zamana getirdi. Dünya içinde tam bir kender usulü, her şeyin zevkini çıkartarak gezinip duruyordu. Zamanla savaşı duyarak, bu macerayı paylaşmak için buraya gelmiş. Ne yazık ki, dolaşırken bir salgın hastalığa tutulmuş."
"Korkunç bu! Tabii ki gelirim." Yatağının ayak ucundaki kürk pelerinini yakaladığı gibi omuzlarına attı; bunu yaparken yan gözle Raistlin'in kendisine arkasını döndüğünü fark etmişti. Pencereden gümüş rengi mehtaba bakan adamın, sanki bir iç hesaplaşma içersindeymiş gibi çenesinin kasıldığını gördü kız.
"Ben hazırım," dedi Crysania, pürüzsüz bir sesle, işinden başkasını düşünmeyen biriymişçesine, pelerinine sıkıca sarınarak. Dönen Raistlin elini kıza uzattı. Crysania adama aklı karışarak baktı.
"Gecenin yollarından ilerlemeliyiz," dedi sessizce. "Söylemiş olduğum gibi, muhafızları telaşlandırmak istemiyorum." "Ama neden?" dedi kız. "Ne fark eder..." "Kardeşime ne diyeceğim?" Crysania duraksadı. "Anlıyorum..."
"İçinde bulunduğum ikilemi anlıyor musun?" diye sordu Raistlin, kıza dikkatle bakarak. "Eğer ona söylersem, bu onu, şu anda taşımakta olduğu dertlerine eklenecek bir derde daha katlanamaya-cağı bir dönemde endişelendirecek. Tas büyülü aleti kırmış. Onu eve yollamayı planladığımı bildiği halde bu Caramon'u da çok üzecektir. Ama... ona kenderin burada olduğunu söylemeliyim."
"Caramon şu son iki üç gündür endişeli ve mutsuz görünüyordu," dedi Crysania, düşünceli bir halde, sesinde bir kaygı vardı.
"Savaş iyi gitmiyor," diye bilgi verdi Raistlin açıkça. "Etrafındaki ordu dökülüyor. Bozkırlılar her gün gitmekten söz ediyor. Belki de gitmişlerdir bile. Fireforge'un kumandası altındaki cücelere güven yok, hazır olmadığı halde saldırmak için Caramon'a baskı yapıyorlar. Erzak arabaları yok oldu, kimse başlarına neler geldiğini bilmiyor. Kendi adamları da huzursuz ve moralsiz. Bütün bun-

ların üzerine bir de etrafta dolanan, amaçsızca lak lak eden, dikkatini dağıtan bir kender..."
Raistlin içini çekti. "Yine de -şerefim üzerine- bunu kardeşimden saklayamam."
Crysania'mn dudakları kasıldı. "Hayır Raistlin. Bence ona söylemek doğru olmaz." Raistlin'in kuşkusunu yitirmemiş olduğunu gören Crysania şevkle devam etti. "Caramon'un yapabileceği bir şey yok. Eğer senin tahmin etmiş olduğun gibi kender gerçekten hastaysa onu iyileştirebilirim ama birkaç gün için zayıf olacaktır. Bu kardeşinin sıkıntısına sıkıntı katmaktan başka bir işe yaramaz. Caramon birkaç güne kadar harekete geçmeyi planlıyor. Biz kende-ri iyileştiririz, tamamen toparlandığı zaman, kendisini hazır hissettiğinde isterse arkadaşıyla savaş alanında buluşur."

Başbüyücü gönülsüzce ve kuşkuyla yine içini çekti. Sonra o-muzlarını silkti. "Pekâlâ Saygıdeğer Kızkardeş," dedi. "Bu konuda sizin bana yol göstermenizi kabul edeceğim. Sözleriniz irfan dolu. Caramon'a kenderin döndüğünü söylemeyelim."

Kıza yaklaştı; bakışlarını kaldıran Crysania, adamın yüzünde garip bir tebessüm -bir kez de olsa pırıltılı gözlerinde yansıyan bir tebessüm- yakaladı. İrkilen, tam olarak neden olduğunu anlayamasa da neşesi kaçan kız, geri çekildi ama adam ona sarılarak, kızı kara cüppesinin yumuşak katlarıyla çevreledi ve kendine çekti.

Gözlerini kapatan kız o tebessümü unuttu. Adamın sıcaklığıyla sarılıp sarmalanmış durumda adama iyice sokulan kız, hızlı kalp atışlarım dinledi...

Büyü sözleri mırıldanan adam ikisini de hiçliğe çevirdi. Gölgeleri bir an için mehtapta uçar gibi olduktan sonra onlar da bir fısıltıyla yok oldular.

"Onu burada mı alıkoyuyorsun? Burada zindanlarda?" diye sordu Crysania soğuk, ruhutbetli havada titreyerek.

"Shirak." Raistlin, Büyücülük Asası'nın kristal tepesinin odayı yumuşak bir ışıkla doldurmasını sağladı. "Orada yatıyor," dedi büyücü, işaret ederek.

Duvarların birinin dibinde kaba saba bir yatak duruyordu. Sitem edercesine Raistlin'e bakan Crysania, aceleyle yatağın yanına gitti. Rahibe kenderin yanına diz çöküp, elini ateşler içindeki alnına koyduğunda Tas haykırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ama kıza, görmeden bakıyordu. Kızı daha yavaş takip eden Raistlin, bir köşe-

ye büzüşmüş olan kara bir cüceye işaret etti. "Bizi yalnız bırak," diye işaret etmişti büyücü; sonra gelip yatak ucunda durdu. Arkasından, hücre kapısının kapandığını duymuştu.

"Onu, böyle karanlıkta nasıl kilitli tutabilirsin?" diye sordu Crysania.

"Daha önce salgın hastalığa kapılmış insanlarla uğraşmış miydin Lady Crysania?" diye sordu Rasitlin, garip bir sesle.

Şaşıran kız bakışlarını ona kaldırdı ama kızararak bakışlarını tekrar çevirdi.

Acı acı tebessüm eden Raistlin, kendi sorusunun cevabını kendisi verdi. "Hayır, tabii ki. Palanthas'a hiç salgın hastalık gelmemişti. Hiçbir zaman güzellere ve zenginlere bulaşmaz..." Aşağılayıcı tonunu gizlemek için zahmet bile etmiyordu; Crysania, sanki ateşler içinde olan kendisiymiş gibi teninin yandığını hissetti.

"Bize bulaşmıştı," diye devam etti Raistlin. "Haven'ın fakir mahallelerini silip süpürdü. Tabii ki şifacı da yoktu. Hastalananlarla il-ginecek kadar insan bile kalmamıştı. Kendi aile mensupları bile onlardan kaçmıştı. Zavallı, acınacak haldeki o ruhlar. Ben bildiğim şifalı otlarla yapabileceğim kadarını yapmıştım. Onları iyileştireme-diysem bile en azından ağrılarını hafifletmiştim. Ustam yaptığımı takdir etmedi." Raistlin, bir fısıltı halinde konuşuyordu ve Crysania adamın, onun varlığını unuttuğunu anlamıştı. "Caramon da...benim sıhhatimi düşündüğünü söylemişti. Pöh!" Raistlin neşesizce güldü. "O kendisi için korkuyordu. Bir salgın düşüncesi onu ordular dolusu goblinden daha çok korkutur. Ama ben sırtımı onlara nasıl çevirebilirdim? Kimseleri... kimseleri yoktu. Sefil bir halde, ölüyorlardı...tek başlarına ölüyorlardı."

Dili tutulmuş gibi onu seyreden Crysania, gözyaşlarının gözlerini acıttığını hissetti. Raistlin kızı görmedi. O, aklında yeniden, şehrin eteklerine çöreklenmiş, sanki saklanmak için kaçıp oraya gitmiş, o leş kokulu küçük mezbelelerdeydi. Kızıl cüppesi içinde hastaların arasından geçerken, acı ilacı zorla boğazlarından aşağıya dökerken, ölmekte olanların kollarım tutarken, son anlarını rahatlatırken görüyordu kendisini. Hastalar arasında amansızca çalışmış, bir teşekkür dahi beklememiş, ummamıştı. Yüzü -birçoğunun gördüğü son yüzdü- ne merhamet, ne de üzüntü yansıtıyordu. Yine de ölmekte olanlar bir teselli bulmuştu. Karşılarında anlayan biri vardı, karşılarında her gün acılar içinde yaşayan biri, karşılarında ölüme bakıp korkmayan biri vardı...

T

Raistlin, salgın hastalıktan yatanlara bakmıştı. Kendi hayatı pahasına elinden gelen her şeyi yapmıştı ama niye? Hala nedenini anlayamadığı bir nedenle yapmıştı. Belki de unutulmuş bir nedenle...

"Her neyse" -Raistlin zamana geri dönmüştü- "ışığın gözlerini acıttığını fark etmiştim, iyileşmiş olanların bir kısmı bazen kör olmuş..."

Kenderin attığı korku dolu bir çığlık sözünü kesti.

Tasslehoff ona çılgınlar gibi bakıyordu. "Lütfen Raistlin! Hatırlamaya çalışıyorum! Beni Karanlık Kraliçe'ye geri götürme..."

"Sus Tas," dedi Crysania yavaşça; Tas arkasındaki duvara tırmanmaya çalıştığı için kenderi iki eliyle birden tutmuştu. "Sakin ol Tas. Ben Lady Crysania'yım. Beni tanıyor musun? Sana yardım edeceğim."

Tas faltaşı gibi açılmış, hummalı bakışını rahibeye çevirerek bir an için boş boş baktı. Sonra hıçkırarak kıza sarıldı. "Beni Cehenneme götürmesine izin verme Crysania! Seni almasına izin verme! Çok korkunç, çok korkunç. Hepimiz öleceğiz, zavallı Gnimsh gibi öleceğiz. Karanlık Kraliçe söyledi bana!"

"Sayıklıyor," diye mırıldandı Crysania; Tas'ın kendisine yapışan ellerinden kurtulup, kenderi yatağa yatırmaya çalışarak. "Ne garip kuruntular. Bu bütün salgınlarda böyle mi olur?"

"Evet," diye cevap verdi Raistlin. Tas'a dikkatlice bakan büyücü yatağın yanına diz çöktü. "Bazen onların kaprisine boyun ey-mek en doğrusu olur. Bu hareket onları sakinleştirebilir. Tas..."

Raistlin elini kenderin göğsünün üzerine koydu. Bunun üzerine Tas, anında yatağa geri çöktü, büyücüden uzaklaşıp büzüştü: Titriyor, büyücüye dehşetle bakıyordu. "İyi biri olacağım Raistlin." Tas sızlandı. "Canımı acıtma, zavallı Gnimsh'e yaptığın gibi yapma. Şimşekler, şimşekler!"

"Tas," dedi Raistlin sertçe; sesinde Crysania'nın ona azarlarcası-na bakmasına neden olan bir hiddet ve öfke tınısı vardı.

Fakat yüzünde sadece endişe görünce, ses tonunu yanlış algılamış olacağını düşündü kız. Gözlerini kapatarak boynunda taşıdığı Paladine'ın madalyonuna dokundu ve bir şifa duası mırıldanmaya başladı.

"Canını acıtmayacağım Tas. Şışşşt, rahat yat." Crysania'nın Tan-rısıyla kurduğu irtibat içinde kaybolmuş olduğunu gören Raistlin tısladı, "Söyle bana Tas. Karanlıklar Kraliçesi'nin ne dediğini söyle."

342

Crysania'nın, onun hezeyan halindeki rüyalarındaki sulardan bile tatlı ve serin olan yumuşak sözleri üzerine akarken, kenderin yüzündeki parlak, ateşli görüntü kayboldu. Yok olan ateş, Tas'ın yüzünü hayalet gibi, kül rengi bırakmıştı. Gözlerine hafif bir anlam pırıltısı dönmüştü. Ama bakışlarını Raistlin'den hiç ayırmadı.

"Ayrılmadan önce...bize demişti ki..." Tas boğulur gibi oldu.

"Ayrılmadan mı?" Raistlin üzerine eğildi. "Bana kaçtığınızı söylemiştin!"

Tas, kuru, çatlak dudaklarını yalarken bembeyaz kesildi. Bakışlarını büyücüden ayırmaya çalıştı ama Raistlin'in asasının ışığında pırıldayan gözleri kenderi alıkoymuş, gerçeği ondan emip çıkartıyordu. Tas yutkundu. Boğazı ağrıdı.

"Su," diye yalvardı.

"Bana anlattıktan sonra!" diye hırladı Raistlin, hâlâ diz çökmüş, başı elleri arasında Paladine'e dua etmekte olan Crysania'ya yan gözle bakarak.

Tas ıstırap içinde yutkundu. "Ben...ben kaçtığımızı...düşünmüştüm. A...aleti kullandık ve...yükselmeye başladık. Cehennemi...gördüm...o düzlemi, dümdüz, boş...ayaklarımın altında küçülüyordu. Ve" -Tas ürperdi- "birden boş olmadığını gördüm! O...orada gölgeler vardı ve ..." İnleyerek başını sağa sola savurdu. "Ah Raistlin, bana hatırlatma! Beni oraya geri götürme!"

"Sus!" diye fısıldadı Raistlin, Tas'ın ağzını eliyle kapatarak. Crysania endişeyle bakışlarını kalldırdığında sadece Raistlin'in şevkatle kenderin yanağını okşadığını görmüştü. Tas'ın dehşet içindeki ifadesini ve solgun yüzünü gören Crysania kaşlarını çatıp başını salladı.

"Daha iyi," dedi. "Ölmeyecek. Ama etrafında karanlık gölgeler dolaşıp, Paladine'ın şifa ışığının onu tam anlamıyla iyileştirmesine engel oluyor. Onlar bu hummalı sayıklamaların gölgeleri. Bu konuda bir şey yapabilir misin?" Kızın tüy gibi kaşları birleşmişti. "O, her neyse, Tas'a gerçek gibi geliyor. Bir kenderin cesaretini bu kadar kırdığına göre çok korkunç bir şey olmalı."

"Belki de hanımefendi, eğer siz ayrılırsanız, benimle daha rahat konuşabilir," diye önerdi Raistlin uysalca. "Dostluğumuz o kadar eskidir ki."

"Doğru," Crysania gülümsedi, ayağa kalkmaya yellenirken. Oysa Tas, kızı hayretler içinde bırakarak ellerine yapışmıştı.

"Beni onunla yalnız bırakmayın lady!" Tas'ın nefesi tıkandı.

343

"Gnimsh'i öldürdü! Zavallı Gnimsh. Onun ö...öldüğünü gözlerimle gördüm!" Tas ağlamaya başladı. "Yakan şimşek..."

"Tamam, tamam Tas," dedi Crysania onu avuturcasına; kibarca ama sertçe kenderin yeniden yatması için onu ittirdi. "Kimse senin canını yakmayacak. Şu ...m... Gnish'i her kim öldürdüyse bile sana zarar veremez. Sen dostlarının yanındasın. Öyle değil mi Raist-
lin?"

"Benim büyüm güçlüdür," dedi Raistlin yavaşça. "Bunu unutma Tasslehoff. Benim büyümün gücünü hatırla."

"Evet, Raistlin," diye cevap verdi Tas, büyücünün sabit bakışları altında yatağa mıhlanmış gibi.

"Sanırım senin kalıp onunla konuşman akıllıca olacak," dedi Crysania, büyücüye fısıltıyla. "Karanlık korkuları üzerine çullanıp şifa bulmasını güçleştirecektir. Ben, Paladine'ın yardımıyla kendi odama dönerim."

"O halde Caramon'a söylememe konusunda mutabıkız?" Raistlin, Crysania'ya gözünün ucuyla baktı.

"Evet," dedi Crysania kesin bir tavırla. "Bu olay onu gereksiz bir biçimde endişelendirmekle kalacak o kadar." Kız yeniden hastasına baktı. "Sabah yine geleceğim Tasslehoff. Raistlin'le konuş. Ruhunu hafiflet. Sonra da uyu." Serin elini Tas'in ter içindeki alnına koyan kız ekledi, "Paladine seninle olsun."

"Caramon mu?" dedi Tas, umutla. "Caramon mu dediniz? O burada mı?"

"Tabii ve sen uyuyup, yemeklerini yiyip, dinlendikten sonra seni ona götüreceğim."

"Onu şimdi göremez miyim!" diye haykırdı, Tas şevkle; sonra yan gözle Raistlin'e korkarak baktı. "Ya...yani eğer çok büyük bir zahmet olmayacaksa..."

"Çok meşgul," dedi Raistlin soğuk bir edayla. "O, şu anda bir komutan Tasslehoff. Emrinde orduları, savaşması gereken bir savaşı var. Kenderlere ayıracak vakti yok."

"Doğru, sa...sanırım yoktur," dedi Tas, hafifçe içini geçirip başını yastığına dayayarak; gözleri hâlâ Raistlin'deydi.

Crysania başını son bir kez kibarca okşayarak ayağa kalktı. Paladine'ın madalyonunu tutarak bir dua fısıldadı ve gecenin içinde kaybolarak gitti.

"Gelelim bize Tasslehoff," dedi Raistlin, Tas'a, titreten yumuşak bir sesle, "biz bize kaldık." Büyücü güçlü elleriyle kenderi battani-

yelerle güzelce örttükten sonra başının altındaki yastığı düzeltti. "Tamam işte, rahat mısın?"

Tas konuşamadı. Sadece gittikçe artmakta olan bir dehşetle baş-büyücüyü seyretmekle yetiniyordu.

Raistlin yatağın kenarına, yanına oturdu. İnce ellerinden birini Tas'in alnına koyarak aylakça kenderin tenini okşuyor, nemli saçlarını geriye tarıyordu.

"Çırağım Dalamar'ı hatırlıyor musun Tas?" diye sordu Raistlin, öylesine. "Sanırım onu Yüksek Büyücülük Kulesi'nde görmüştün, yanılıyor muyum?" Raistlin'in Tas'in yüzünde dolaşan parmakları bir örümceğin bacakları kadar hafifti. "Hani bir keresinde Dalamar kara cüppesini yırtıp açarak göğsündeki beş yarayı göstermişti, hatırlayabildin mi? Evet, görüyorum ki hatırladın. O, onun cezasıydı Tas. Benden bir şeyler gizlemesinin cezası." Raistlin, parmaklarım kenderin yüzünde dolandırmıyordu artık, bir noktada kalmıştı; Tas'ın alnına hafifçe bastırıyordu.

Tas, bağırmamak için dilini ısırarak titredi. "Be...ben hatırlıyorum Raistlin."

"Sence de ilginç bir deneyim değil mi?" dedi Raistlin saygısızca. "İstersem senin tenini yakar, mesela" -omuzlarını silkti- "kızgın bir bıçağın tereyağından geçtiği gibi eritir geçerim. Sanırım kender-ler ilginç deneyimler kazanmaktan hoşlanır."

"O...o kadar da ilginç değil," diye fısıldadı Tas, perişan bir halde. "Sana anlatacağım Raistlin! Olan...olan her şeyi sana anlatacağım." Bir an gözlerini kapattıktan sonra konuşmaya başladı; tüm bedeni hatırladığı dehşetle titriyordu."Sa...sanki Cehennem' de yükselmeye başlamıştık, sanki. ..sanki Cehennem aşağı doğru düşüyordu! Sonra, söylemiş olduğum gibi, boş olmadığını gördüm. Gölgeler görüyordum ve şöyle düşündüm...bunlar vadiler, dağlar, diye düşündüm..."

Tas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyücüye dehşetle baktı. "Öyle değildi! O gölgeler onun gözleriydi Raistlin! Dağlar ve tepeler onun burnu ve ağzıydı. Biz onun yüzünden yükseliyorduk! Bana parlak ve alev alev gözlerle baktı ve ağzını açtı; ben...ben bizi yutacak zannettim! Ama biz yükselmeye, git gide yükselmeye devam ettik ve o aşağıda küçüldü, döndü ve sonra bana dedi ki...dedi ki..."

"Ne dedi?" diye sordu Raistlin. "Bu mesaj banaydı! Öyle olmalı! O yüzden seni yolladı! Kraliçe ne dedi?"

Tas'ın sesi alçaldı. " 'Yuvana dön...' dedi."

13

özlerinin Raistlin üzerindeki etkisi Tasslehoff'u, yaşamı boyunca herhangi bir şeyin şaşırta-mayacağı kadar şaşırtmıştı. Tas, daha önce de Raistlin'i kızgın görmüştü. Onun bir

şeyden sevinçli olduğunu görmüştü, cinayet işlediğini görmüştü, cücelerin kahramanı Kharas'm bıçağı saplarken yüzünün aldığı şekli görmüştü.
Ama bu güne kadar yüzünde böyle bir ifade görmemişti.

Raistlin'in yüzü kül rengi oldu; hatta o kadar ki, bir çılgın an boyunca, Tas, büyücünün öldüğünü, öylece olduğu yerde çarpılıp kaldığını bile düşündü. Cam misali gözleri sanki bin parça olmuştu; Tas, kendi aksini büyücünün gözündeki minik, kıymık kıymık parçalarda gördü. Sonra gözlerin hiçbir şeyi tanımadığını, tamamen boş, bomboş, önünü görmeden baktığını fark etti.

Tas'm başında duran eli çılgınca titremeye başladı. Kender hayretler içinde seyrederken Raistlin'in, gözleri önünde büzülüp küçüldüğünü gördü. Yüzü, gözle görülür surette yaşlanmıştı. Hâlâ görmeyen gözlerle etrafa bakarak ayağa kalktığında büyücünün tüm bedeni sarsılıyordu.

"Raistlin?" diye seslendi Tas, sorarcasına; büyücünün dikkatinin üzerinden gitmesine sevinmişti ama bu garip görüntüsünden de dehşete kapılmıştı. Kender bitkin bir halde doğruldu. Garip ve

alışılmadık korku hissinin yanısıra o korkunç baş dönmesi de geçmişti. Neredeyse kendine gelmişti.

"Raistlin...kötü bir şey kastetmemiştim. Hastalanacak mısın şimdi? Çok garip görünüyorsun..."

Fakat başbüyücü cevap vermedi. Geri geri sendeleyen Raistlin, taş duvara doğru düşüp, hızlı hızlı ve kesik kesik nefes alarak orada öylece kaldı. Yüzünü elleriyle kapatarak yeniden gücünü toparlayabilmek için umutsuzca çırpındı; bu, Tas'a, başbüyücü bir hayaletle boğuşuyormuş izlenimi veriyordu.

Sonra, alçak, donuk bir hiddet ve ıstırap çığlığıyla Rasitlin öne doğru sendeledi. Büyücülük Asası'm kavradı; kara cüppesi etrafında çırpınırken açık kapıdan kaçtı.

Raistlin'in arkasından hayretler içinde bakakalan Tas, onun kapıda nöbette olan kara cücenin yanından fırlayıp geçtiğini gördü. Raistlin yanından kör gibi geçip giderken, cüce, büyücünün kadav-ramsı yüzüne baktı ve hiddetli bir çığlıkla dönerek aksi yöne koşmaya başladı.

Bütün bu olanlar o kadar hayret vericiydi ki Tas'ın, artık tutsak olmadığını fark etmesi birkaç dakikasını almıştı.

"Biliyor musun," dedi kender kendi kendisine, elini alnına koyarak, "Crysania haklıydı. Artık bunu aklımdan çıkarttığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Ama ne yazık ki Raistlin için pek bir şey gelmedi elimden, gerçi bu da umurumda değil ya. Yani fazla umurumda değil." Tas, içini çekti. "Neden zavallı Gminsh'i öldürdüğünü hiç anlayamayacağım. Belki günün birinde ona sorma imkânı bulurum."

"Ama şimdi" -kender etrafına bakındı- "yapmam gereken ilk şey Caramon'u bulup büyülü aletin bende olduğunu ve eve dönebileceğimizi söylemek olacak. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmemişti," dedi Tas, hüzünle, ayaklarını yataktan aşağıya sallarken, "ama evime dönmek şu ara kulağıma felaket hoş geliyor!"

Ayağa kalkacaktı ama belli ki bacakları yatmayı tercih ediyordu, çünkü Tas, aniden, kendisini yine oturur buldu.

"Bu işe yaramayacak!" dedi Tas, bedeninin suç işlemiş bölümlerine hiddetle bakarak. "Ben olmazsam, siz birer hiçsiniz! Bunu unutmayın! Söz sahibi olan benim ve ben hareket edin dediğimde, hareket edeceksiniz! Şimdi, bir kez daha ayağa kalkacağım," diye uyardı bacaklarını Tas, amansızca. "Sizden de uyum içinde çalışmanızı bekliyorum."

Bu söylevin biraz etkisi olmuştu. Bu kez bacakları, biraz daha terbiyeli davrandılar ve kender biraz titrek de olsa karanlık odadan, kapının ardında gördüğü, meşalelerin aydınlattığı koridora doğru ilerledi.

Kapıya varınca dikkatle, holde, bir yukarı, bir aşağı baktı ama görünürde kimse yoktu. Sessizce koridora süzülünce -kendisinin alıkonulmuş olduğu gibi- karanlık, kapalı hücrelerden ve koridorun bir ucunda bulunan yukarı tırmanan merdivenden başka bir şey görmedi. Diğer tarafa bakınca da karanlık gölgelerden başka bir şey görmemişti.

"Neredeyim acaba?" Tas, koridordan merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı: Gördüğü kadarıyla tek çıkış yolu burasıydı. "Şimdi, bakalım" -diye düşünmeye başladı kender filozofçasına- "pek önemli olduğunu zannetmiyorum. Cehennem' de bulunmuş olmanın iyi yanlarından biri de, ne kadar kasvetli olursa olsun her yerin, mukayese edildiğinde hoş görünüyor olması."

Bir ara, bacaklarıyla yaptığı kısa bir tartışma için durmak zorunda kalmıştı -bacakları hâlâ yatağa dönme taraftarıydı- ama o, anlık zayıflığı geçmişti ve sonunda merdivenin altına vardı. Dinleyince sesler duymaya başlamıştı.

"Tüh be," diye mırıldandı, durup, gölgelere sinerek. "Yukarıda biri var. Muhafızlardır her halde. Seslerine bakılırsa bunlar cüce. Ne deniyordu onlara, hah Devvar." Tas sessizce durup tok seslerin

ne dediğini çıkartmaya çalıştı. "İnsan gibi uygarca bir dil konuşabilirler gibi geliyor insana," diye atıldı huzursuzca. "İnsanın anlayabileceği cinsten. Gerçi, heyecanlı gibiler."

Sonunda merakına mağlup olan Tas, merdivenlerin ilk basamaklarını çıkarak köşeden gizlice baktı. Nefesini tutarak hemen geri çekildi. "İki tane var. İkisi de merdivenleri kapatmışlar. Arkalarından geçmenin de yolu yok."

Aletleri ve silahlarının olduğu keseleri gitmiş, Thorbardin'deki dağ zindanlarında kalmıştı. Ama yine de bıçağı yanındaydı. "Onlara karşı bunun pek bir yararı olacağından değil ya!"dedi, Tas; bir kez daha, cücelerin taşımakta oldukları devasa savaş baltalarını gözünde canlandırarak düşündü.

Cücelerin gideceğini umarak biraz daha bekledi. Gerçekten de telaşlı görünüyorlardı ama sanki oldukları yere kök salmışlardı.

"Bütün bir gün veya gece, herhangisiyse, burada duramam," diye homurdandı kender. "Neyse, babamın da dediği gibi, 'maymun-

cuğa davranmadan önce konuşmayı dene.' Bana yapacakları en kötü şey, tabii öldürmelerini saymazsak, beni yeniden kilit altına almaları olacak. Ve eğer ben kilitlerden anlıyorsam, yarım saat içersinde yeniden dışarda olurum." Merdivenleri tırmanmaya başladı. "Bunu söyleyen babam mıydı," diye mırıldandı tırmanırken, "yoksa Trapspringer Amca mıydı?"

Köşeyi dönünce, onu gördüklerine oldukça hayret eden iki De-warla yüz yüze geldi. "Merhaba!" dedi kender neşeyle. "Adım Tasslehoff Burrfoot." Elini uzattı. "Ya sizin isimleriniz ne? Ha, bana söylemeyeceksiniz yani. Peki, öyle olsun. Zaten büyük bir ihtimalle telaffuz edemezdim. Şimdi, ben bir tutsağım ve beni oradaki hücrede kilitli tutan adamı arıyorum. Muhtemelen onu tanıyorsunuzdur...kara cüppeli büyükullanıcısı. Beni sorguya çekiyordu ki söylediğim bir şey onu çok şaşırttı galiba, çünkü bir çeşit kriz geçirdi ve odadan koşarak kaçtı. Kapıyı da arkamdan kilitlemeyi unuttu. Ne tarafa doğru gittiğini göreniniz...Şimdi!" Tas gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadar kabaca."

Bunu, önce kendere gittikçe artan telaşlı bir ifadeyle baktıktan sonra bir söz söyleyerek, dönüp kaçan Devvarlara karşı söylemişti.

"Antarax," diye tekrarladı Tas, arkalarından, aklı karışmış bir halde bakarken. "Dur bakayım. Cüce dilinde bunun anlamı sanki...sanki...Ya, tabii ya! Yakan ölüm. Haa, hâlâ benim bulaşıcı hastalık taşıdığımı zannediyorlar. Hey, bu pek güzel. Yoksa değil mi?"

Kender, kendisini başka bir uzun koridorda bulmuştu; bunun da her milimi en az biraz önce çıkmış olduğu koridor kadar kasvetli ve iç karartıcıydı. "Hâlâ nerede olduğumu bilmiyorum. Tek çıkış yolu ilerideki o merdiven ve o ikisi de o tarafa doğru gidiyor; sanırım en doğrusu onlara takılmak. Caramon buralarda bir yerlerde olmalı."

Fakat, yürümek konusunda daha önce de bir itirazda bulunmuş olan Tas'ın bacakları, kendere, koşmanın hiçbir şekilde mümkün olmadığını açıkça beyan etmişti. Elinden geldiğince acele etmeye çalışarak cücelerin ardından düşe kalka ilerledi ama o, daha koridorun yarısına ancak vardığında onlar merdivenlerden çıkmış, gözden kaybolmuşlardı bile. Oflaya, puflaya, başı döne döne ama Caramon'u bulma azmiyle, Tas, onların ardından merdivene tırmandı. Bir köşeden dönünce aniden durdu.

"Hoppala," dedi ve aceleyle gölgelerin içine çekildi. Ağzını eliyle kapatarak, kendisini acımasızca azarladı. "Kapat çeneni Burrfo-

ot! Koca Dewar ordusu bu!"

Gerçekten de öyle görünüyordu. Daha önce karşılaşmış olduğu iki Dewar, yirmi kadar başka cüceyle buluşmuştu. Gölgelere büzüşen Tas, bunların heyecanla cıyakladıklarını duyarak, her an peşine takılmalarını bekledi... Ama bir şey olmadı.

Konuşmaları dinleyerek bekledikten sonra bir göz atmayı göze alınca, orada bulunan cücelerden bazılarının Dewarlara benzemediklerini gördü. Temizdiler, sakalları taranmıştı ve parlak zırhlara bürünmüşlerdi. Ve hallerinden memnun da görünmüyorlardı. De-vvarlardan birine sertçe bakıyorlardı, sanki her an derisini yüzebi-lirlermiş gibi.

"Dağ cüceleri!" diye mırıldandı Tas, kendi kendine, zırhları tanıyarak, hayretle. "Ve Raistlin'in söylediğine göre bunlar düşman. Yani bunlar kendi dağlarında olmalıydılar, bizimkinde değil. Tabii eğer dağdaysak ki etrafa bakınca öyle olduğuna ikna olmaya da başladım. Ama merak ediyorum da..."

Dağ cücelerinden biri konuşmaya başlayınca Tas'ın yüzü aydınlandı. "Sonunda konuşmasını bilen birini duydum!" Kender rahat bir nefes aldı. Irkların karışıklığı nedeniyle cüce Ortak Lisan ile cüce dilinin kaba bir çeşidini konuşuyordu.

Tas'ın takip edebildiği kadar konuşmanın ana fikri, dağ cücesinin, delirmiş büyücü ile bulaşıcı hastalık taşıyıp ortalıkta dolaşan kenderin hikâyesine metelik vermediğiydi.

"Biz buraya Komutan Caramon'un başını almaya geldik," diye homurdandı dağ cücesi. "Büyücünün bunun ayarlanacağına söz verdiğini söylemiştiniz. Eğer öyleyse büyücüden vaz geçebiliriz. Zaten bir Kara Cüppeliyle iş yapmamayı tercih ederim. Şimdi bana cevap ver Argat. Adamların, orduya içten saldırmaya hazır mı? Komutanı öldürmeye hazır mısınız? Yoksa bu sadece bir numara mıydı? Eğer öyleyse, Thorbardin'deki halkınızı zor günlerin beklediğini bilin!"

"Oyun değil!" diye hırladı Argat, yumruklarını sıkarak. "Biz, harekete hazır. Komutan, Savaş Odası'nda. Büyücü onu sadece tek bir muhafızla bırakçağına emin. Bizim adamlar tepe cücelerini sal-dırtçak. Siz pazarlığın üstünüze düşenini yapınca, Thorbardin'in büyük kapılarını açıldığına dair izciler işaret verince..."

"Şu konuştuğumuz anda işaret veriliyor," diye kesti sözünü dağ cücesi. "Eğer yer seviyesinin üzerinde olsaydık borazanları sen de duyardın. Ordu ilerlemeye başladı!"

"O halde biz gidiyor!" dedi Argat. Eğilip selam verirken alayla ekledi, "eğer lordum cesaret ederse bizimle gelsin...hemen şimdi, Komutan Caramon'un kellesini alçağız!"

"Size katılacağım," dedi dağ cücesi, soğuk bir edayla, "sadece daha fazla ihanet etmenize olanak bırakmamak için!"

Diğer ikisinin başka ne söylemiş olduğunu, duvara yapışmış duran Tas duyamadı. Bacakları karıncalanmıştı ve kulakları uğul-duyordu.

"Caramon!" diye fısıldadı, başını sıkı sıkı tutup düşünmeye çalışarak. "Onu öldürecekler! Ve bunu Raistlin yaptı!" Tas ürperdi. "Zavallı Caramon. Kendi ikizi. Eğer duysaydı, zaten oracıkta küt diye giderdi. Cücelerin baltaya ihtiyacı yok."

Aniden kender başını kaldırıverdi. "Tasslehoff Burrfoot!" dedi hiddetle. "Ne yapıyorsun böyle, bir ayağı çamura saplanmış lağım cücesi gibi durarak! Onu kurtarman gerek! Sonuç olarak Tika'ya ona göz kulak olacağına dair söz vermedin mi?"

"Onu kurtarmak mı? Nasıl kapı kulpu kafalı?" diye patladı bir ses içinde; ses kuşku verici şekilde Flint'inkine benziyordu. "Belki yirmi tane cüce var! Ve senin elinde ancak bir tavşanı öldürebilecek bir bıçak!"

"Düşünür bir şeyler bulurum," diye sertçe cevapladı Tas. "Sen ağacının altında oturmaya devam et!"

Burnundan soluyan birinin sesi duyuldu. İnatla bunu duy-mamazlığa gelen kender dimdik ayağa kalktı, minik bıçağını çekti ve koridor boyunca -ancak bir kenderin yapabileceği şekilde- sessizce ilerledi.

Böfüm U

rkeklerin, daha sonra, kızın da görüp son derece çekici bulacakları, kara kıvırcık saçları ve çarpık bir tebessümü vardı. Oğullarından birine vereceği, onun en büyük özelliği olacak olan basit, saf bir dürüstülüğü ve diğer oğluna geçireceği -nadir ve harika bir gücü- doğuştan kendisine lütfedilmiş bir becerisi vardı.

Oğlu gibi, onun da kanında büyü vardı. Ama zayıftı...zayıf iradeli, zayıf ruhluydu. Bu da, büyünün, kendisini denetim altına almasına ve dolayısıyla ölümüne neden olmuştu. Ne, güçlü bir ruha sahip olan Kitiara, ne de bedensel kuvveti olan Caramon, annelerinin ölümünden çok etkilenmemişlerdi. Kitiara acı bir kıskançlıkla annesinden nefret ediyordu; öte yandan Caramon annesi için kaygı duysa da narin ikizine daha yakındı. Ayrıca annesinin o garip, abuk sabuk sözleri ve mistik transları genç savaşçı için tam bir muammaydı.

Ama kadının ölümü Raistlin'i harap etmişti. Çocukları içinde onu gerçekten tek anlayan olduğu halde onu, hem zayıflığı için hor görüyor, hem de acıyordu. Ve öldüğü için ona çok hiddetlenmişti, bu dünyada onu tek başına, o doğuştan lütfedilmiş becerisi ile yalnız bıraktığı için. Kızmıştı ve içinde, ruhunun derinliklerinde bir yerde korku duyuyordu, çünkü Raistlin, annesinde kendi sonunu

görmüştü.

Babasının ölümünün ardından annesi, hiç çıkamadığı keder verici bir transa girmişti. Raistlin çaresizdi. Annesinin eriyip gitmesini seyretmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Yemeği reddederek, sadece kendi gördüğü büyülü düzlemlere sürüklenerek kayboldu. Ve büyücü -yani oğlu- derinden sarsılmıştı.

O son gece annesiyle birlikte oturmuştu. Kadının kendisini salmış, elini elinde tutarak, çukurları içine çökmüş hummalı gözlerinin zıvanadan çıkmış, büyüyle çağırılmış olan harikalara bakışını seyretmişti.

O gece Raistlin, ruhunun, ta derinliklerinde kimseye ve hiçbir şeye, onu bu şekilde kullanacak gücü vermeyeceğine dair yemin etmişti: Bu ayrıcalığı ne ikiz kardeşine, ne kız kardeşine, ne büyüye, ne de Tanrılara tanımayacaktı. Hayatındaki güce yön verecek olan sadece ve sadece kendisi olacaktı.

Bu yemini ederken, kendisini bağlayan büyük bir ant içmişti. Ama o zamanlar hâlâ bir oğlan çocuğu sayılırdı...annesinin öldüğü gece, karanlıkta annesiyle birlikte oturan bir oğlan çocuğu. Kadının son, titrek nefesini alışını seyretti. Narin parmaklarıyla kadının (kendisininkine çok benzeyen!) ince elini tutarak göz yaşları arasında yavaşça yalvardı, "Anne, yuvana dön...Yuvana dön!"

Şimdi Zhaman'da, kendisine meydan okuyan, onunla alay eden, onu kışkırtan bu sözleri yine duymuştu. Kulaklarında uğul-damış, aklında vahşi ve ahenksiz çınlamalarla yankılanmıştı. Başı, korkunç bir ağrıyla çatlayacak gibiyken, duvara doğru devrilmişti.

Raistlin, bir keresinde Lord Ariakas'ın bir tutsağa, adamı çan kulesine kitleyerek işkence ettiğini görmüştü. O gece kara rahipler, Kraliçelerinin şerefine çanları çalmıştı, tüm gece boyunca. Ertesi sabah adamın ölüsünü bulmuşlardı; adamın yüzünde o kadar derin ve korkunç bir dehşet ifadesi vardı ki, zulümleri son derece derin olan kişiler bile cesetten bir an önce kurtulmak istemişlerdi.

Raistlin'e, sanki kendi çan kulesine hapsolmuş gibi gelmişti; kendi sözleri kafatası içinde akıbetini çalıp duruyorlardı. Sendeleyerek başını tutan büyücü çaresizlik içinde sesleri yok etmeye çalıştı.

"Yuvana dön...yuvana dön..."

Acıyla başı dönen ve körleşen büyücü, acısından kaçmaya çalıştı. Tam olarak nerede olduğunu bilemeden tökezledi, tek aradığı şey kaçıştı. Hissizleşmiş ayakları adımlarını şaşırdı. Kara cüp-

t

peşinin eteklerine basarak dizleri üzerine düştü.

Cüppesinin cebinden bir nesne fırlayarak taş zeminde yuvarladı. Bunu gören Raistlin'in korku ve hiddetle nefesi kesilir gibi oldu. Bu başarısızlığının başka bir işaretiydi: Çatlamış, kararmış, işe yaramayan ejderha küresi... Deliler gibi küreyi yakalamaya çalıştı ama küre bir bilye gibi döşeme taşlarının üzerinden yuvarlanarak, pençe gibi uzattığı elinden kurtuluyordu. Çaresizlik içinde kürenin peşinden emekledi; küre sonunda yuvarlanıp durdu. Raistlin hırlayarak küreyi tutuyordu ki durdu. Gözleri fal taşı gibi açılarak başını kaldırdı. Nerede olduğunu görünce titreyerek geri çekildi.

Tam önünde Büyük Kapı yükseliyordu.

Aynı, Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki gibiydi. Yüksekçe bir platform üzerinde duran devasa, oval bir Kapı; beş ejderha başıyla süslenmiş ve bu başlar tarafından korunuyordu. Kıvrımlı boyunları yerden yılan gibi yükseliyor, beş baş içeri bakıyor, ağızları açık, Kraliçelerine, sessizce sadakatlerini haykırıyorlardı.

Palanthas Kulesi'nde, Kapı kapalıydı. Kimse o Kapı'yı açamazdı, o Kapı ancak Cehennem tarafından, ters yöne doğru açılabilirdi: Kimsenin terk etmediği yerden bir çıkış Kapı'sı. Bu Kapı da kapalıydı ama buradan girebilicek iki kişi vardı: Sonsuz iyilik sahibi bir Ak Cüppeli Rahip ile Sonsuz Kötülük sahibi bir Kara Cüppeli Başbüyücü. Bu, olamayacak bir birleşimdi. Büyük büyücüler bu yolla, ölümsüz bir düzleme açılan bu korkunç girişi sonsuza kadar mühürlemeyi planlamışlardı.

Kapı'ya bakan sıradan bir ölümlü, buz gibi, zifir zindan bir karanlıktan başka bir şey göremezdi.

Ama Raistlin, çoktandır sıradan biri değildi. Tanrıçasına yaklaştıkça, tüm enerjisini ve çalışmalarını bu tek amaca yönlendirdikçe, artık, her iki dünya arasındaki bir konumda askıda kalmıştı. Kapalı Kapı'ya bakarken, neredeyse o karanlığı delip geçiyordu bakışları! Gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Bakışlarını zorla Kapı'dan ayıran Raistlin, dikkatini yine ejderha küresini tutmaya vermişti.

Benden nasıl kaçtı?, diye düşündü hiddetle. Küreyi, cüppesinin gizli ceplerinin içinde derinlerde bir yerde saklıyordu. Sonra kendi kendisiyle alay etti, çünkü, tabii ki cevabı biliyordu. Her ejderha küresi, kendisini korumak için güçlü bir hisse sahiptir. İstar'daki elf kralı Lorac'ı oyuna düşürüp, kendisini çalıp Silvanesti'ye götürmesini sağlayarak Afet'ten kurtulmuştu. Küre artık çıldırmış Lorac'ın kullanacak tarafını bulamayınca kendisini Raistlin'e bağ-

lamıştı. Astinus'un kütüphanesinde ölürken Raistlin'in hayatını kurtarmıştı. Fistandantilus'la bir olup genç adamı Karanlıklar Kraliçesi'ne götürmüştü. Şimdi de, varlığının büyük bir tehlike içinde olduğunu hissederek ondan kaçmaya çalışıyordu.

Buna izin veremezdi! Uzanınca eli ejderha küresini kavradı.

Bir çığlık duyuldu...

Kapı açıldı.

Raistlin bakışlarını kaldırdı. Kapı, onu almak için açılmamıştı. Hayır, onu uyarmak...ona başarısızlığın cezasını göstermek için açılmıştı.

Dizleri üzerinde emekler gibi durmuş, küreyi göğsüne bastıran Raistlin, Karanlıklar Kraliçesi majesteleri Takhisis'in önünde yükselişini hissetti. Korkudan dona kalan büyücü büzülerek Karanlıklar Kraliçesi'nin ayaklarının dibinde titredi.

İşte senin sonun! Kraliçenin sözleri aklında tıslıyordu. Senin kaderin de anneninki gibi olacak. Büyün tarafından yutularak, acılarına son vermesi için ölümün tatlı tesellisinden bile mahrum, sonsuza kadar büyülenmiş kalacaksın!

Raistlin olduğu yere yığıldı. Bedeninin kuruyup büzüştüğünü hissediyordu. Fistandantilus'un bedeninin de kantaşının temasıyla böyle kuruduğunu görmüştü.

Başı, kâbusundaki cellatın tezgahına uzanmış gibi, taş zemine uzanan büyücü, neredeyse yenilgiyi kabul edecekti...

Ama Raistlin'in içinde bir güç merkezi vardı. Çok uzun zaman önce, Ak Cüppeliler Tarikatı'mn başı Par-Salian'a Tanrılar tarafından bir görev verilmişti. Karanlıklar Kraliçesi'nin artmakta olan kötülüğünü yenecek kadar güçlü bir büyü kullanıcısına ihtiyaçları vardı. Par-Salian uzun araştırmalardan sonra Raistlin'i seçmişti. Çünkü genç büyücüde içten gelen bu güç merkezini görmüştü. Raistlin gençken bu güç merkezi, bu çekirdek, soğuk, biçimsiz bir demir yığını gibiydi. Fakat Par-Salian cefa, acı, savaş ve tutkunun akkor halindeki ateşinin bu yığını en iyi tavlanmış çelik haline getireceğini umuyordu.

Raistlin başını soğuk taş zeminden kaldırdı.

Kraliçe'nin hiddetinin alevi, etrafında kamçı gibi saklıyordu. Tüm bedeninden ter boşandı. Ateş ciğerlerini dağladığı için nefes alamıyordu. Kraliçe, Raistlin'in kendi sözleri, kendi düşleriyle işkence ediyordu. Ona, daha önce bir çok kişinin gülmüş olduğu gibi güldü. Yine de, tüm bedeni hiç tatmamış olduğu bir korkuyla

titrerken bile Raistlin'in ruhu coşmaya başladı.

Bu durumdan kafası karışan büyücü, durumu anlamaya çalıştı. Yeniden kendini denetlemeye çalıştı; onu zayıf ve titrek bırakan bir çabadan sonra, annesinin kulaklarında çınlayan sesini uzaklaştırdı. Gözlerini Kraliçe'nin alaycı tebessümüne kapattı.

Karanlık her yanını sardı ve tatlı, serin karanlıkta Kraliçesinin korkusunu gördü. Korkuyordu...ondan korkuyordu!

Yavaşça, Raistlin ayağa kalktı. Kapı'dan sıcak rüzgârlar esiyor, sanki onu fırtına bulutları çevrelemiş gibi görününceye kadar kara cüppesini etrafında dalgalandırıyordu. Artık doğrudan Kapı'ya bakabiliyordu. Gözlerini kıstı. Korkunçluklar Kapı'sını amansız, çarpık bir tebessümle seyretti. Sonra, elini kaldıran Raistlin, ejderha küresini Kapı'ya fırlattı.

O görülmeyen duvara çarpan küre paramparça oldu. Neredeyse duyumsanamaz bir çığlık işitildi. Büyücünün başı üzerinde karanlık, gölgeli kanatlar çırpındıktan sonra bir uluma sesiyle kanatlar dumana dönüşüp savrulup gitti.

Raistlin'in bedenin içinde bir kuvvet dolanmaya başladı, o güne kadar hiç tatmadığı bir kuvvet. Düşmanının zayıflığını bilmek ona panzehir gibi gelmişti. Büyünün, aklından kalbine ve oradan da damarlarına aktığını hissetti. Yüzyıllar süren öğrenimin birikmiş, birleşmiş gücü onundu...onun ve Fistandantilus'un.

Sonra duydu: Borazanların net, yüksek sesini ve ezgisi, uzaktaki cüce yurtlarının karlarla kaplı dağlarının havası kadar soğuktu. Borazan saf ve tiz sesiyle aklında yankılanarak, dikkatini dağıtan sesleri uzaklaştırarak, onu karanlığa davet etti; ölüme karşı bile bir güç verdi ona.

Raistlin duraksadı. Kapı'ya bu kadar çabuk girmeyi planlamıyordu. Biraz daha beklemek isterdi. Ama eğer gerekliyse şimdi de olurdu. Kenderin gelişi zamanın değiştirilebileceğini ispat etmişti. Gnome'un ölümü, büyülü aletin işini engellemeyeceğini garanti ediyordu; Fistandantilus'un ölümüne neden olan o engellemeye maruz kalmayacağını.

Zamanı gelmişti.

Raistlin, Kapı'ya gözü takılarak son bir kez baktı. Sonra eğilip Kraliçe'sine selam vererek döndü ve amacının peşinde koridordan yürüdü.

Crysania odasında diz çökmüş, dua ediyordu.

Kender yanından döndükten sonra yatağına yatmak için hazırlanmış ama içine garip bir önsezi dolmuştu. Havada bir boğuculuk vardı. Beklemesi gerektiğine dair bir his duraksamasına neden oldu. Uyku tutmuyordu. Tetikte ve uyanıktı; hayatı boyunca olmadığı kadar uyanık.

Gökyüzü ışık doluydu: Yıldızların soğuk ateşleri karanlıkta yanıyordu; gümüş ay Solinari bir hançer gibi parlıyordu. Odadaki her nesneyi esrarengiz bir netlikle görebiliyordu. Hepsi canlıymış, etraflarını seyrediyorlarmış, onunla bekliyorlarmış gibiydi.

Şaşkınlıkla yıldızları seyretti, takım yıldızların hatlarını izledi: Kitap, Terazi olan Gilean; Karanlıklar Kraliçesi, Tüm Renklerden Olma Renksiz Ejderha Takhisis; Yiğit Cengâver, Platin Ejderha Paladine. Aylar: Tanrının Gözü Solinari; Gece Mumu Lunitari. Onların ötesinde, göklere dizilmiş ikincil Tanrılar ve aralarında da gezegenler.

Ve bir yerlerde Kara Ay: Sadece onun gözlerinin görebileceği ay.

Durmuş geceyi seyreden Crysania'nın parmaklan, soğuk taş üzerinde buz kesmişti. Titrediğini fark edince, dönerek, kendi kendine uyuma vaktinin geldiğini söyledi...

Ama hâlâ geceyle ilgili o titrek nefesi devam ediyordu. "Bekle," diye fısıldadı nefes. "Bekle..."

O sırada borazanları duydu. Saf, tiz; ezgisi kalbini deşiyor, kızın kanını donduran bir zafer şarkısı haykırıyordu.

Tam o anda odasının kapısı açıldı.

Onu görünce hayret etmemişti. Sanki onun gelişini bekliyordu; soğukkanlılıkla adama doğru döndü.

Raistlin'in silueti Kapı'da duruyordu; ana hatları koridorda alev alev yanan meşalenin ışığı yanısıra cüppesinin altında biriken kendi ışığıyla, içinden gelen kötü bir ışıkla da belirginleşmişti.

Garip bir kuvvetle çekildiğini hisseden Crysania, bakışlarını gökyüzüne çevirince aynı kara ışıkla parlayan Nuitari'yi gördü...Kara Ay'ı.

Bir an için gözlerini kapatarak, coşan kanı ile kalp atışlarının sarhoşluğuyla kendinden geçti. Sonra güçlendiğini hissederek gözlerini açtığında Raistlin'in önünde durmakta olduğunu gördü.

Kız nefesini tuttu. Onu, büyüsünün coşkusu içinde görmüştü, yenilgi ve ölümle savaşırken görmüştü. Şimdi de kuvvetinin doruğunda, kara gücünün tüm heybetiyle görüyordu. Yüzüne,

T

kızın zorla tanıdığı yüzüne kadim bir irfan ile zekâ hakim olmuştu.

"Zamanı geldi Crysania," dedi büyücü, ellerini uzatarak.

Kız, adamın ellerini tuttu. Parmakları üşümüştü, adamın teması yaktı. "Korkuyorum," diye fısıldadı kız.

Adam kızı yakınına çekti.

"Korkman için bir neden yok," dedi. "Tanrın seninle birlikte. Bunu açıkça görüyorum. Korkan, benim Tanrıçam, Crysania. Onun korktuğunu hissediyorum! Seninle birlikte zamanın sınırlarını geçerek ölüm diyarına gireceğiz. Birlikte Karanlık'la savaşacağız. Birlikte Takhisis'i dizlerinin üzerine devireceğiz!"

Elleriyle kızı göğsüne bastırdı, kolları kızı sardı. Dudakları kızın dudakları üzerine kapanarak öpücüğüyle kızın nefesini çaldı.

Crysania gözlerini kapatarak; büyülü ateşin, ölülerin cesetlerini yutan ateşin, kendi bedenini, bunca yıldır içinde saklandığı, soğuk, korkmuş, beyaz cüppeli kabuğunu da yutmasına izin verdi.

Adam geri çekilip, parmağını kızın dudağında gezdirerek, gözlerine bakması için çenesini kaldırdı. Ve orada, adamın ruhunun aynasında, kız, ışık saçan, saf beyaz alevden bir ışık halesi içinde kendi aksini gördü. Kendisini güzel, aziz, tapılası olarak görmüştü. Kendisini, dünyaya gerçek adaleti getirip ve sonsuza kadar hüzün, korku ve umutsuzluğu kovarken görmüştü.

"Paladine'a şükürler olsun," diye fısıldadı Crysania.

"Şükürler olsun," diye cevap verdi Raistlin. "Bir kez daha sana bir tılsım vereceğim. Seni nasıl Shoikan Korusu'nda koruduysam, Kapı'dan geçerken de korunacaksın."

Kız titredi. Kızı iyice kendisine doğru çekip, son bir kez sıkı sıkı sarılarak dudaklarım kızın alnına yapıştırdı. Kızın bedenine bir ağrı saplanarak kalbini dağladı. Olduğu yerde sindi ama bağırmadı. Adam ona gülümsedi.

"Gel."

Tam Lunitari'nin kızıl ışınları karanlığa dökülürken...tam Solinari'nin parlak bıçağından kan damlarken, kanatlı bir büyünün fısıltılı sözleriyle, odadan ayrılıp geceye geçtiler.

Bödim 15

a erzak arabaları?" diye sordu Caramon, ölçülü, düzgün bir tonda; zaten cevabı bilen birinin ses tonuyla.

"Hiç haber yok efendim," diye cevap verdi Garic, Caramon'un kaçırmadan baktığı gözlerinden sakınarak. "Ama...ama gelmelerini bekliyoruz..."
"Gelmeyecekler. Pusuya düşürüldüler. Bunu biliyorsun." Caramon yorgun bir edayla gülümsedi.
"En azından su bulduk," dedi Garic, cılız bir sesle; neşeliymiş gibi görünmek için cam gönülden uğraşsa da hiç başarılı olamıyordu. Bakışlarını, önündeki masanın üzerinde duran haritadan ayırmayan adam, parşömenin üzerindeki minik yeşil noktanın etrafına gergin bir biçimde bir yuvarlak çizdi.
Caramon homurdandı. "Gün yarısında boşalan bir kuyu. A, tabii gece yarısı doluyor ama üstümden çıkan ter bile ondan lezzetlidir. Lanet olasıca su, deniz suyuyla karışıyor herhalde."
"Yine de içilebiliyor. Tabii idareli kullanıyoruz ve etrafına muhafız diktik. Ama kuruyacak gibi görünmüyor. "
"İyi, peki. Bir süre sonra o suyu içmek konusunda endişelenecek pek bir adam da kalmayacak zaten," dedi Caramon, iç çekip elini kıvırcık saçlarına daldırarak. Oda sıcaktı; sıcak ve

havasız. İşgüzar hizmetkârlardan biri, dışarıda yaşamaya alışık olan Caramon durduramadan ateşe bir sürü odun atmıştı. Koca adam temiz, soğuk havanın girmesi için pencerelerden birini açmıştı ama yine de arkasında gürleyen ateş onu pişirmeye devam ediyordu. "Firarilerin listesi ne bugün?"
Garic boğazını temizledi. "Aşağı yukarı yüz efendim," dedi gönülsüzce.
"Nereye gidiyorlar? Pax Tharkas'a mı?"
"Evet efendim. Öyle olduğunu düşünüyoruz."
"Başka ne var?" diye sordu Caramon sertçe, gözlerini ayırmadan Garic'in yüzünü inceliyordu. "Bir şeyler gizliyorsun."
Genç şövalye kızardı. Garic o anda tüm kalbiyle, yalan söylemenin, o kadar değer verdiği şeref kurallarına aykırı olmamış olmasını temenni etmişti. Bu adamı acı içinde görmektense, hayatını seve seve verecek olan genç şövalye, neredeyse yalan söyleyecekti. Tereddüt ettikten sonra - Caramon'a bakarak- yalan söylemeye gerek olmadığını gördü. Komutan zaten biliyordu.
Caramon yavaşça başıyla onayladı. "Bozkırlılar mı?"
Garic bakışlarını haritaya indirdi.
"Hepsi mi?"
"Evet efendim."
Caramon'un gözleri kapandı. Hafifçe içini çekerek, askerlerinin yerlerini ve pozisyonlarını göstermek için harita üzerinde kullandığı minik tahta figürlerden birini eline aldı. Figürü parmaklarında oynatırken düşüncelere dalıp gitmişti. Sonra aniden, acı acı küfrederek dönüp figürü ateşe attı. Bir an sonra da, ağrıyan başını elleri arasına aldı.
"Karagece'yi suçlamıyorum. Şu anda bile adamları ve onun için şartlar kolay olmayacak. Mutlaka dağ cüceleri arkamızdaki dağ geçitlerini tutmuştur...erzak arabalarının başına da bu gelmişti. Yurtlarına gidinceye kadar savaşmak zorunda kalacaklar. Tanrılar yanlarında olsun."
Caramon bir an için sessizleştikten sonra yumruklarını sıktı. "Kardeşime lanet olsun!" diye homurdandı. "Lanet olsun!"
Garic huzursuzca kıpırdandı. Bakışları odayı gezdi, kara cüppeli suretin gölgeler içinden çıkıvereceğini bekler gibiydi.
"Pekâlâ," dedi Caramon, doğrulup haritayı bir kez daha inceleyerek, "bu haritayla bir yere varamıyoruz. Şimdi, tek umudumuz -gördüğüm kadarıyla- ordumuzun kalanını burada, bozkırda tutmak. Cüceleri çıkartmamız, onları açığa çıkmaları için zorlamamız gerek ki süvarilerimizden yararlanabilelim. Dağa giden yolu almamız mümkün değil," diye ekledi, sesine acı bir ifade karışmıştı, "ama en azından, kuvvetimiz dağılmadan yeniden Pax Tharkas'a hakim olma umuduyla çekilebiliriz. Bir kez oraya varınca, orasını kuvvetlendirdikten sonra..."
"Komutanım." Kapıdaki muhafızlardan biri odaya girmiş, Caramon'un sözünü kestiği için de kızarmıştı. "Çok özür dilerim efendim ama bir haberci geldi."
"İçeri yolla."
Odaya genç bir adam girdi. Her yanı toz toprak olmuş, yanakları soğuktan kızarmış olan genç adam, alevli ateşe hasretle baktığı halde, önce getirdiği mesajı vermek için ileri doğru bir adım attı.
"Yok yok, sen önce bir ısın," dedi Caramon, elinin bir hareketiyle adamı ocağa doğru yönlendirerek. "Birinin ateşin değerini anladığını görmek beni memnun etti. Vereceğin haberin pek hoş olmayacağına dair bir his var içimde."
"Teşekkür ederim efendim," dedi adam, minnettarlıkla. Alevli ateşin yanında durarak ısıtmak için ellerini uzattı. "Haberim şu: Tepe cüceleri gitti."

"Gitti mi?" diye tekrarladı Caramon boş bir hayretle, ayağa kalkarken. "Nereye gittiler? Tabii ki geriye değildir..."
"Thorbardin'e doğru harekete geçtiler." Haberci tereddüt etti. "Ve efendim, Şövalyeler de onlarla birlikte gitti."
"Bu delilik!" Caramon'un yumruğu masaya inerek tahta işaretlerin havada uçuşmasına, haritaların kenarlarının kıvrılmasına neden oldu. Yüzü sertleşti. "Kardeşim!"
"Hayır efendim. Belli ki Devvarlarm işi. Size bunu vermem söylendi." Kesesinden bir tomar çıkartan adam, bunu yani tomarı, aceleyle açan Caramon'a uzattı.
Komutan Caramon,
Dewar ajanlardan, borazanlar çalındığında kapıların açılacağını öğrendim. Onları gafil avlamayı düşünüyoruz. Şafakta yola çıkarak akşam çökerken oraya varacağız. Bu konuda size bilgi verecek vakit olmadığı için özür dilerim. Siz istirahatınıza gönül rahatlığıyla devam edin, geç de gelseniz ganimetten payınıza düşen verilecektir. Reorx'un ışığı baltalarınızda parlasın.
Reghar Firefordge

Caramon'un aklı, bir süre önce elinde tutmuş olduğu kanlı parşömene gitti. "Büyücü size ihanet etti..."
"Dewarlar!" diye kaşlarını çattı Caramon. "Dewar ajanlar. Ajan oldukları doğru ama bizim ajanlarımız değil! Hainler ama kendi halklarına karşı değil!"
"Bir tuzak!" dedi Garic, aynı anda ayağa kalkarak.
"Ve biz de bir alay salak tavşan gibi bu tuzağa düştük," diye mırıldandı Caramon, tuzağa düşmüş başka bir tavşanı düşünerek; aklında, kardeşinin onu serbest bırakışını canlandırmıştı. "Pax Tharkas düşüyor. Büyük bir kayıp yok. Her zaman geri alınabilir -özelikle de- savunanlar öldüyse. Kendi halkımız sürüler halinde terk ediyor, Bozkırlılar ayrılıyor. Şimdi de tepe cüceleri Thorbar-din'e yürüyüşe geçti, yanlarında da Devvarlar var. Ve borazanlar çalındığında..."
Borazanların tiz ve yüksek sesi yankılandı. Caramon irkildi. Gerçekten duyuyor muydu, yoksa bu korkunç bir düşün kanatlarıyla taşınan bir rüya mıydı? Neredeyse gözlerinin önünde oy-nanıyormuşçasına görüyordu: Dewarlar yavaşça, sezdirmeden tepe cücelerinin arasına yayılıyor, tüm saflarına sızıyorlardı. Eller baltalara, çekiçlere kayıyordu...
Reghar'ın halkının çoğu kendilerine neyin vurduğunu bile anlayamayacaktı, saldırmak için bir fırsat bile bulamayacaktı.
Caramon bağırışları, demir ökçeli çizmelerin gümbürtüsünü, tok seslerin kaba, ahenksiz haykırışlarını duyabiliyordu. Gerçek gibiydi, gerçek gibi...
Aklındaki görüntülere dalıp gitmiş olan Caramon, Garic'in yüzündeki ani solgunluğu belli belirsiz fark etti. Kılıcını çeken genç Şövalye, Caramon'u yeniden gerçeğe döndüren bir bağırtıyla kapıya doğru fırladı. Geri dönünce kapının arkasına biriken kara cücelerin akınını gördü. Çeliğin şimşeği parladı.
"Pusu!" diye haykırdı Garic.
"Geri gel!" diye gürledi Caramon. "Oraya çıkma! Şövalyeler gitti...burada tek kalanlar biziz! Odanın içinde kal. Kapıyı sürgüle!" Garic'in peşinden atılan Caramon, Şövalyeyi kaptığı gibi geri çekti. "Siz, muhafızlar çekilin!" diye bağırdı, hâlâ kapının dışında durmuş hayatları pahasına dövüşmekte olan iki muhafıza.
Caramon, bir yandan muhafızlardan birini kolundan tutup odaya sürüklerken, bir yandan da kılıcını saldırmakta olan bir De-warın başına indirmişti.Cücenin miğferi parçalandı. Caramon'un

üzerine kan sıçradı ama o bunu umursamadı bile. Arkasındaki muhafızı iten Caramon, büyük bir cesaretle kendisini, koridora yığılmış kara cücelerin üzerine attı; kılıcı aralarından kanlı bir yol açmıştı.
"Geri çekil salak!" diye bağırdı, bir an duraksadıktan sonra emredileni yapan ikinci muhafıza. Caramon'un o amansız saldırısı istediği etkiyi bırakmış, Devvarları gafil avlamıştı: Caramon'un savaş öfkesi karşısında anlık bir panikle tökezleyerek gerilemişlerdi. Ama panik o kadarlıktı: Anlık bir panik. Caramon, akıllarını ve cesaretlerini topladıklarını görebiliyordu bile.
"Komutanım! Dikkat edin!" diye bağırdı Garic, elinde kılıcıyla kapıda dururken. Dönen Caramon, harita odasının güvenilir ortamına yöneldi. Fakat ayağı kanla kaplanmış döşeme taşlarında kaymış, koca adam dizini büyük bir acıyla yaralayarak düşmüştü. Vahşi bir narayla Devvarlar üzerine atıldılar. "İçeri girin! Kapıyı sürgüleyin, siz..." Caramon'un geri kalan sözleri, adam kaynayan cüce yığının altında kalırken kaybolmuştu. "Caramon!"

Kahrolan, geride kalmış olduğu için kendisine lanetler yağdıran Garic, kendini arbedenin içine attı. Bir çekiç darbesi koluna isabet edince kemiğin kırılışını duydu. Sol eli işe yaramaz hale gelmişti. Eh, diye düşündü acıyı bile hissetmeden, en azından kılıç kullandığım kolum değil. Kılıcını savurunca kara bir cüce, kellesiz yere yuvarlandı. Bir baltanın ağzı vınladı ama hedefini bulamadı. Cüce, kapıdaki muhafızlardan biri tarafından arkadan biçilmişti.

Ayağa kalkamasa da Caramon dövüşmeye devam ediyordu. Sağlam ayağıyla attığı bir tekme iki cüceyi arkadaki arkadaşlarının üzerine fırlatmıştı. Yan tarafına doğru dönen koca adam kılıcının kabzasıyla başka bir cücenin yüzünü parçalamış, dirseklerine kadar kan içinde kalmıştı. Ve sonra elini geri çekerken de kılıcın keskin tarafıyla bir başkasının bağırsaklarını deşmişti. Garic'in saldırısı bir an için hayatta kalmasını sağlamıştı ama görünüşe göre sadece bir an için olmuştu.

"Caramon! Tam tepende!" diye viyakladı Garic, tüm gücüyle saldırarak.

Yuvarlanıp sırt üstü dönen Caramon, baltasını kaldırmış olan Argat'ın tam tepesinde durduğunu görmüştü. Caramon kılıcını kaldırdı ama tam o anda dört kara cüce sıçrayarak onu yere mıhladılar.

Neredeyse hiddetinden ağlayan, etrafında vızıldayan silahlan hiçe sayan Garic, çaresizlik içinde, Caramon'u korumaya çalışıyordu. Ama komutanı ile arasında çok fazla sayıda cüce vardı. Devvarm baltası inmeye başlamıştı bile...

Balta indi...ama balta hissiz bir elden yere indi. Garic, Argat'ın gözlerinin derin bir hayretle açıldığını gördü. Kendisi, Caramon'un üzerine devrilirken, baltası kan içindeki taşların üzerine büyük bir tangırtıyla düşmüştü. Argat'ın cesedine bakakalan Garic, cücenin boynunun arkasında minik bir bıçak gördü.

Kara cücenin azrailini görmek için bakışlarını kaldırdığında, hayretler içinde nefesi kesildi. Ölü hainin üzerinde duran, bir kenderden başkası değildi.

Garic, korku ve acının aklına bir oyun oynayıp hayal görmesine neden olduğunu düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Ama bu akıllara durgunluk veren oluşumu durup da düşünecek zaman yoktu. Genç Şövalye, sonunda, komutanının yanma varmayı başarmıştı. Arkasında muhafızların bağırışlarını, liderlerinin öldüğünü gördükleri için, kolay bir katliam olacağını düşündükleri bu dövüşe olan ilgilerini büyük ölçüde kaybetmiş olan Dewarları, geri sürdüklerini duyabiliyordu.

Caramon, Argat'ın cesedi altından boğuşurken, onu tutmuş o-lan dört cüce hızla gerilemeye başlamıştı. Eğilen Garic, ölü cüceyi zırhının arkasından tutarak kaldırıp bir kenara attıktan sonra Caramon'u ayağa kaldırdı. Koca adam, sakatlanmış dizinin ağırlığı altında ezilirken sendeledi.

"Bize yardım edin!" diye bağırdı Garic, zaten o anda yanlarına gelmiş olan muhafızlara gereksiz yere. Caramon'u biraz sürükleyip, biraz taşıyarak, aksayan adamı harita odasına taşıdılar.

Onları izlemek için dönen Garic, koridora bir bakış fırlattı. Kara cüceler ona kararsızca bakıyorlardı. Arkalarında başka cüceler çarpmıştı gözüne: Aklı ona, dağ cüceleri olduklarını söylemişti.

Ve orada, belli ki olduğu noktada çakılı kalmış, sanki, havadan gelmiş gibi belirip Caramon'un hayatını kurtaran garip kender duruyordu. Kenderin yüzü kül rengiydi ve dudaklarının kenarları morarmış gibiydi. Başka ne yapması gerektiğini bilemeyen Garic, sağlam kolunu kenderin beline dolayarak kaldırdı ve onu da harita odasına taşıdı. İçeri girer girmez muhafızlar kapıyı kapatıp iyice sürgülediler.

Caramon'un yüzü kan ve ter içinde kalmıştı ama Garic'e sırıttı.

Sonra yüzü ciddileşti.

"Seni kahrolasıca ahmak şövalye," diye homurdandı. "Sana açık bir emir vermiştim ve sen uymadın! Yapmam gereken..."

Fakat Garic'in kolunun altında kıvranan kender başım kaldırınca sesi kesildi.

"Tas!" diye fısıldadı Caramon, taş kesilerek.

"Merhaba Caramon," dedi Tas güçsüzce. "Se...seni yeniden gördüğüme felaket memnun oldum. Sana anlatacak çok şeyim var; üstelik çok da önemli ve mutlaka anlatmam gerek ama galiba sa ...sanırım...galiba...bayılacağım."

"İşte böyle," dedi Tas, yavaşça; Caramon'un solgun, ifadesiz yüzüne bakarken, göz yaşlarından etrafı karanlık görüyordu. "Büyülü aletin nasıl çalışacağı konusunda bana yalan söyledi. Denediğim zaman elimde parçalara ayrıldı. Ateşli dağın düşüşünü görebildim," diye ekledi, "neredeyse bu, başlı başına her şeye değerdi. Görmek için ölmeye bile değebilirdi. Henüz ölmediğim için emin olamıyorum tabii, ki bir süre öldüm zannetmiştim. Eğer Sonrakiyaşam'ı Cehennem'de geçirmem gerekiyorsa buna değmeyeceği kesin, orası pek hoş bir yer değil. Neden oraya gitmeye çalıştığını anlayamıyorum."

Tas içini çekti. "Her neyse, onu bu yüzden affedebilirdim" -kenderin sesi sertleşti, minik çenesi kasıldı- "ama Gnimsh'e yaptıklarından ve sana yapmaya çalıştıklarından sonra..."
Tas dilini ısırdı. Bunu söylemeyi tasarlamamıştı.
Caramon ona baktı. "Devam et Tas," dedi. "Bana ne yapmaya çalıştı?"
"Hi...hiçbir şey," diye kekeledi Tas, Caramon'a hafifçe sırıtarak. "Saçmalıyorum işte. Beni bilirsin."
"Ne yapmaya çalıştı?" Caramon hüzünle gülümsedi. "Bana yapabileceği başka bir şey kalmamıştır diyordum."
"Seni öldürtmek istedi," diye mırıldandı Tas.
"A, tabii." Caramon'un yüz ifadesi değişmemişti. "Tabii. Demek ki cücelerin mesajında bu kastedilmiş."
"Seni ...Devvarlara sattı," dedi Tas, perişan bir halde. "Senin kelleni Kral Duncan'a götüreceklerdi. Raistlin kaledeki Şövalyeleri, senin onların Thorbardin'e gitmelerini emrettiğini söyleyerek yolladı."
Tas eliyle Garic ile iki muhafızı işaret etti. "Dewarlara sadece muhafızlarının kaldığını söyledi."

Caramon bir şey söylemedi. Bir şey hissetmiyordu; ne bir acı, ne bir hiddet, ne bir hayret. Bomboştu. Sonra Tika'ya, dostlarına, Ta-nis'e, Laurana'ya, Nehiryeli'ne, Altınay'a karşı duyduğu büyük bir özlem kabararak, bu boşluğu doldurdu.
Sanki onun düşüncelerini okurmuş gibi Tas, minik başını Caramon'un omzuna yasladı. "Artık kendi zamanımıza dönebilir miyiz?" diye sordu, Caramon'a hüzünle bakarak. "Çok yoruldum. Baksana, birazcık seninle ve Tika'yla kalabilir miyim? Biraz, iyileşinceye kadar. Sorun yaratmam...söz veriyorum..."
Gözleri yaşlarla kararan Caramon, kendere sarılarak bağrına bastı. "Ne kadar istersen Tas," dedi. Hüzünle gülümseyerek alevlere baktı. "Evi bitiririm. Birkaç aydan fazla sürmez. Sonra Tanis ile Laurana'yı ziyarete gideriz. Tika'ya bu konuda söz vermiştim. Ona çok uzun zaman önce söz vermiştim ama bir türlü oraya gidemi-yorduk. Tika, hep Palanthas'ı görmek istemişti, biliyor musun. Belki hep birlikte Sturm'ün mezarını ziyaret ederiz. Onunla vedalaşacak fırsatım hiç olmamıştı."
"Sonra Elistan'ı da ziyaret ederiz ve ..Ay!" Tas'ın yüzünde bir telaş belirdi. "Crysania! Lady Crysania! Ona Raistlin'i anlatmaya çalıştım ama bana inanmadı! Onu bırakamam!" Ayağa fırlayarak ellerini ovuşturdu. "Onun, kızı, o korkunç yere götürmesine izin
veremeyiz!"
Caramon başını salladı. "Onunla yine konuşmaya çalışırız Tas. Dinleyeceğini zannetmiyorum ama en azından bir deneriz." Ağrılar içinde ayağa kalktı. "Şu anda Kapı'dadırlar. Raistlin daha fazla bekleyemez. Kısa bir süre sonra kale dağ cücelerinin eline geçecek."
"Gark," dedi, Şövalyenin oturmakta olduğu yere aksayarak
yürümüştü. "Nasıl gidiyor?"
Muhafızlardan biri, Şövalye'nin kırık kolunu bağlama işini yeni bitirmişti. Kalın bir iple bağlayıp, kıpırdamaması için yanına yapıştırıp sarıyorlardı. Genç adam bakışlarını Caramon'a kaldırdı; acıdan dişlerini sıkıyordu ama yine de gülümsemişti.
"Bir şeyim kalmayacak efendim," dedi zayıf bir ifadeyle. "Endişelenmeyin."
Gülümseyen Caramon, adamın yanına bir sandalye çekti. "Yolculuk yapabilecek gibi misin?"
"Tabii ki efendim."
"Güzel. Aslında sanırım pek bir şansın da yok. Burası kısa bir

süre sonra istilâ edilecek. Şimdi çıkmaya çalışman gerek." Caramon çenesini kaşıdı. "Reghar bana bozkırın altını kaplayan tüneller olduğunu söylemişti; Pax Tharkas'tan Thorbardine'e giden tüneller. Benim tavsiyem bunları bulun. Bu, zor olmasa gerek. Oradaki o tümsekler, bu tünellere iniyormuş. En azından o tünelleri kullanarak buradan emniyet içinde ayrılabilirsiniz."
Gark cevap vermedi. Diğer iki muhafıza bakarak sessizce, " Tavsiyeniz' olduğunu söylüyorsunuz efendim. Peki ya siz? Siz bizimle gelmeyecek misiniz?"
Caramon, boğazını temizledikten sonra cevaplamaya çalıştı ama konuşamadı. Ayaklarına bakıyordu. Bu, korktuğu, çekindiği andı ve şu anda o anı yaşıyordu ve dikkatle hazırlamış olduğu konuşması rüzgârın önünde savrulan bir yaprak gibi aklından uçup gidivermişti.
"Hayır, Gark," dedi sonunda. "Gelmiyorum." Şövalyenin gözlerinde şimşekler çaktığını gören ve ne düşündüğü tahmin edebilen koca adam elini kaldırdı. "Hayır, kendi hayatımı aptalca bir amaç için tehlikeye atacak kadar ahmak değilim: Yani komutanımı kurtarmak için falan!"
Caramon ona sırıtırken, Garic utanarak kızardı.

"Hayır," diye devam etti koca adam, biraz daha ciddiyetle. "Tanrılara şükür olsun ki ben bir Şövalye değilim. Yenildiğim zaman kaçacak kadar sağduyum var. Ve şu anda" -içini çekmekten kendisini alamamıştı- "yenildim." Elini saçlarına daldırdı. "Bunu sana açıklayabilmemin imkânı yok. Ama diyelim ki, kenderle benim evimize dönmek için büyülü bir yolumuz var."

Garic, bir kendere, bir Caramon'a baktı. "Kardeşinizin değil!" dedi, bakışları kararıp kaşlarını çatarak.

"Hayır," diye cevap verdi Caramon, "kardeşimin değil. Burada, onunla benim yollarımız ayrılıyor. Onun kendine has bir yaşamı var önünde ve -sonunda ben de anladım ki- benim de kendi yaşamım var." Elini Garic'in omzuna koydu. "Pax Tharkas'a git. Michael ile birlikte, oraya varabilenlerin kışı çıkartabilmeleri için yapılabilcekleri yapmaya çalışın."

"Ama..."

"Bu bir emirdir Sayın Şövalye" dedi Caramon sertlikle.

"Başüstüne efendim." Garic aceleyle gözlerini silerek başını çevirdi.

Yüzü gittikçe yumuşayan Caramon genç adama sarıldı.

"Paladine yanında olsun Gark," dedi, sıkı sıkı sarılarak. Diğerlerine baktı. "Hepinizin yanında olsun."

Garic, gözyaşları yanaklarında parlarken hayretle Caramon'a baktı. "Paladine mı?" dedi buruk bir ifadeyle. "Bizi terk eden Tanrı mı?"

"İnancını yitirme Garic," diye uyardı onu Caramon, yüzü ıstırap içinde ayağa kalkarken. "Tanrıya inanamasan da, kendi yüreğine güven. Yüreğinin sesini Emir ve Kurallar'in üzerinde tut. Ve günün birinde anlayacaksın."

"Tabii efendim," diye mırıldandı Garic. "Hangi...Tanrılara inanıyorsanız, onlar da sizinle olsun efendim."

"Sanırım yanımızdaydılar," dedi Caramon, hüzünle gülümseyerek, "bütün hayatım boyunca. Ben ise dinlemeyecek kadar kalın kafalıydım. Şimdi gitseniz iyi olacak."

Birer birer, diğer genç Şövalyelerle vedalaştı, erkeklikleri nedeniyle gözyaşlarını gizlemek için yaptıklarını görmemezliğe geldi. Onların ayrılırken duydukları hüzünden gerçekten etkilenmişti: Bu onun da paylaştığı bir hüzündü, hatta, öyle ki utanmasa kendisi bile bir çocuk gibi yere kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Şövalyeler dikkatle kapıyı açıp koridora baktılar. Cesetler hariç, koridorda bir şey yoktu. Devvarlar gitmişti. Fakat Caramon bu sessizliğin ancak, onlar yeniden toparlanıncaya kadar süreceğini biliyordu. Belki de takviye güçlerinin gelmesini bekliyorlardı. Sonra harita odasına saldırıp insanların işini bitireceklerdi.

Garic, elinde kılıcıyla, Şövalyeleri, kan revan içinde kalmış koridora çıkarttı; büyülü kalenin alt katlarına varmak için Tas'ın biraz karışık olarak da vermiş olsa, planlarını izlemeyi düşünüyordu. (Tas bir harita çizmeyi önermişti ama Caramon vakit olmadığım söylemişti.)

Şövalyeler ayrılıp, ayak seslerinin son yankısı da duyulmaz olunca Tas ile Caramon, aksi yöne doğru yola çıktılar. Ayrılmadan önce Tas bıçağını Argat'm cesedinden aldı.

"Sen bir zamanlar bu bıçağın sinirli tavşanlardan başka bir şeyi öldürmeye yaramayacağını söylemiştin," dedi Tas, gururla, bıçağı kemerine sokmadan önce üzerindeki kanı silerken.

"Bana tavşanlardan söz etme," dedi Caramon, öyle garip ve gergin bir sesle ki, Tas, bakıp da yüzünün ölü gibi bembeyaz kesildiğini görünce hayret etti.

Bö(um 16

u onun an'ıydı. Yüzleşmek için doğduğu an. Bütün hayatı boyunca uğrunda acıya, aşağılanmaya, kedere tahammül etmesine neden olan andı. Uğrunda çalıştığı, savaştığı, fedakârlıkta bulunduğu ve ...öldürdüğü andı.

Tadına varıyordu; gücün üzerinden, içinden akmasına izin veriyordu, onu sarmasına ve kaldırmasına. O an da Kapı ile büyüden başka onun için hiçbir ses, hiçbir nesne, tüm dünya üzerinde, hiçbir şey yoktu.

Fakat yine de o an da, tüm o coşku içersindeyken bile, bütün aklını işine vermişti. Gözleriyle Kapı'yi inceledi, her bir detayı dikkatle inceledi: Gerçi bu gereksizdi. Hem uyurken, hem uyanıkken Kapı'yı rüyalarında milyonlarca kere görmüştü. Kapı'yı açacak büyü basitti; öyle karmaşık veya ayrıntılı değildi. Kapı'yı çevreleyen ve koruyan her ejderha başının, doğru sözlerle gönlünün alınması gerekiyordu. Her biri doğru sırayla söylenmeliydi. Ama bir kez bu yapılınca Ak Cüppeli Rahibe'nin Paladine'ı, araya girip Kapı'yı açık tutması için ikna etmesi gerekiyordu ki onlar girebilsinlerdi. Kapı arkalarından kapanacaktı.

Ve en büyük rakibiyle yüzleşecekti.

Düşünce onu heyecanlandırıyordu. Hızlı hızlı çarpan kalbi, kanının damarlarında hızla akmasına neden oluyor, şakaklarını

T
zonklatıyor, boğazında atmasına neden oluyordu. Crysania'ya bakarak başıyla onayladı. Zamanı gelmişti.

Yüzü büyük bir heyecanla kızarmış olan; gözleri, dualarının coşkusunun parlaklığıyla daha şimdiden pırıldayan rahibe, doğrudan Kapı'nın içine girerek, Raistlin'in karşısındaki yerini aldı. Bu hareket için adama mutlak, tam, sarsılmaz bir güven göstermesi gerekiyordu. Yanlış söylenen tek bir hece, yanlış bir anda alınan yanlış bir nefes, dilin sürçmesi veya elin kayması hem kız, hem de adam için ölüm demekti.

Bu şekilde -kendi ahmaklıklarından dolayı kapatamadıkları bu korkunç Kapı'yı korumak için bu yolu bulan- kadim insanlar Kapı'yi korumayı planlamışlardı. Çünkü -o noktaya varabilmesi için işlemiş olması gereken iğrenç şeyleri işlemiş olan,- Kara Cüppeli bir büyücü ile -safi inanç dolu bir ruha sahip- bir Paladine Rahip'inin birbirlerine kesin bir şekilde güvenmeleri gülünç bir varsayımdı.

Yine de, bu bir kere olmuştu: Birinin kötü bir büyüsüyle ve diğerinin inancını kaybetmesiyle Fistandantilus ile Denubis bu noktaya varmıştı. Ve görünüşe göre yine olacak gibiydi, kadim insanların tüm irfanlarına rağmen önceden göremedikleri bir şeyle bağlı iki insan tarafından, üstelik: Garip, kutsal olmayan bir aşk.

Kapıya adımını atan, bu dünyada Raistlin'e son kez bakan Crysania, gülümsedi. İlk büyünün sözleri aklında şekil alırken o da kıza gülümsedi.

Crysania kollarını kaldırdı. Gözleri artık Raistlin'in ötesine dikilmiş, Tanrısının yaşadığı parlak, güzel diyarlara bakıyordu. Kralrahip'in son sözlerini duymuştu, onun yaptığı hatayı biliyordu: Gururuna yenilerek, Tanrıdan alçakgönüllülükle isteyeceği şeyi, kibirle istemesiydi.

Tam da o zaman Crysania, Tanrıların neden -haklı hiddetleriy-le- dünyayı mahvettiklerini anlamıştı. Ve kalbinin derinliklerinde Paladine'ın, Kralrahip'e yaptığının aksine, dualarına cevap vereceğini biliyordu. Bu, Raistlin'in ululuk anıydı. Aynı zamanda da kızın...

Kutsal Şövalye Huma gibi sınavlarını vermişti. Ateş, karanlık, ölüm ve kan sınavlarını. Hazırdı. Hazırlıklıydı.

"Platin Ejderha, Paladine, sadık hizmetkârın huzuruna çıkıp onu kutsaman için sana yalvarıyor. Gözleri senin ışığına açık. En sonunda, irfanının içinde ona ne öğretmek istediğini anladı. Onun

dualarını duy Güçlü Tanrı. Onunla ol. Kapıyı aç ki içeri girip senin meşaleni taşısın. Karanlığı sonsuza kadar kovmak için çabalarken onunla birlikte yürü!"

Raistlin nefesini tuttu. Her şey buna bağlıydı! Kıza güvenmekle doğru mu yapmıştı? Kızın o gücü, o irfanı, o inancı var mıydı? Gerçekten Paladine'ın seçilmişlerinden biri miydi?...

Crysania'dan saf ve kutsal bir ışık parlamaya başladı. Kara saçları parıldadı, ak cüppesi güneş vurmuş bulutlar gibi parladı, gözleri gümüş ay gibi ışıldadı. O andaki güzelliği muhteşemdi.

"Dualarıma cevap verdiğin için sana şükürler olsun Işığın Tanrısı," diye mırıldandı Crysania, başını eğerek. Göz yaşları solgun yüzünde yıldızlar gibi kıvılcımlar saçmıştı. "Sana layık olacağım!"

Kızı seyreden, güzelliğiyle büyülenen Raistlin büyük amacını unutmuştu. Büyülenmiş bir halde kızı seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Büyüsünün düşüncesi bile -bir kalp atımı süre için- uçup gitmişti.

Sonra birden coştu. Hiçbir şey! Hiçbir şey artık onu durduramazdı...

"Ay, Caramon!" diye fısıldadı Tasslehoff, dehşetle.

"Çok geç kaldık," dedi Caramon.

Büyülü kalenin en alt katındaki mahzenlere varan iki kafadar aniden durmuşlardı: Gözleri Crysania'nm üzerindeydi. Gümüş ışığın halesi içine sarınmış kız, kollarını uzatmış, yüzü göklere çevrilmiş Kapı'nın ortasında duruyordu.

"Çok mu geç? Hayır!" diye bağırdı Tas, kederle. "Geç kalmış o-lamayız!"

"Bak Tas," dedi Caramon hüzünle. "Kızın gözlerine bak. Kör. Kör! Ben Yüksek Büyücülük Kulesi'nde ne kadar kör idiysem, öyle kör. Işıktan bizi göremiyor..."

"Onunla konuşmaya çalışmamız gerek Caramon!" Tas ona çılgınlar gibi asılıyordu. "Gitmesine izin veremeyiz. Bu...bu benim suçum! Ona Bupu'yu anlatan bendim! Eğer ben olmasaydım, buraya gelmeyebilirdi! Onunla konuşacağım!"

Kender kollarını sallayarak ileri sıçradı. Ama aniden, onu tepe saçından yakalayan Caramon tarafından geri çekilivermişti. Tas acıyla viyaklayıp karşı çıkınca -bu ses üzerine- Raistlin döndü.

Başbüyücü, bir an için ikizi ile kendere, anlaşıldığı kadarıyla tanımadan baktı. Sonra gözlerinde tanıdığına dair bir ifade belirdi.

371

Bu hoş bir ifade değildi.

"Sus Tas," diye fısıldadı Caramon. "Bu senin suçun değil. Şimdi, adam gibi dur!" Caramon, kenderi kalın, granit bir sütunun arkasına itti. "Orada kal," diye emretti koca adam. "Pandantife iyi bak...kendine de."

Tas, karşı koymak için ağzını açtı. Sonra Caramon'un yüzünü görünce koridora baktı ve Raistlin'i gördü. Kenderin üzerine bir hal gelmişti. Cehennem'de hissettiğini hissetmişti: kendisini sefil ve korkmuş hissediyordu. "Tamam Caramon," dedi yavaşça. "Burada kalacağım. Sö...söz veriyorum..."

Sütuna dayanıp titreyen Tas'ın aklında, hücre zemininde büzülmüş kalmış zavallı Gnimsh'in görüntüsü belirmişti.

Kendere son kez ikaz edercesine bakan Caramon, dönerek, aksayan ayağıyla kardeşinin durduğu yere doğru yürümeye başladı.

Büyücülük Asası'nı sıkı sıkı tutan Raistlin, onu ihtiyatla izledi. "Demek ki hayatta kaldın," diye yorumda bulundu.

"Sana değil, Tanrılara şükürler olsun," diye cevap verdi Caramon.

"Tek bir Tanrıya şükürler olsun, sevgili kardeşim," dedi Raistlin, hafif, çarpık bir tebessümle. "Karanlıklar Kraliçesi'ne. Kenderi geriye o yolladı ve tahminime göre zamanı değiştiren kender senin de hayatını kurtardı. Hayatını Karanlıklar Kraliçesi'ne borçlu olmak seni tiksindiriyor mu Caramon?"

"Senin ruhunu o kıza borçlu olman seni tiksindiriyor mu?"

Raistlin'in gözlerinde şimşekler çaktı ve ayna gibi yüzeyleri, bir an için, çatlar gibi oldu. Sonra alaycı bir tebessümle döndü. Kapı'ya dönen adam, sağ elini kaldırıp avucunu dışa doğru tuttu; bakışları oval şeklindeki girişin sağ tarafın en altındaki ejderha başındaydı.

"Kara Ejderha." Sesi yumuşak, okşar gibiydi. "Karanlıktan karanlığa/ Sesim boşlukta yankılanıyor."

Raistlin bu sözleri söylerken Crysania'nın etrafında karanlık bir hale oluşmaya başlamıştı; gece ziyneti kadar, karanlık ayın ışığı kadar siyah bir hale...

Raistlin, Caramon'un elini, kolunda hissetti. Kızarak kardeşinin elinden kurtulmaya çalıştı ama Caramon onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Bizi eve götür Raistlin..."

Raistlin, hayreti içinde, hiddetini unutarak Caramon'a bakakal-dı. "Ne?" Sesi çatlak çatlak çıkmıştı.

"Bizi eve götür," diye tekrarladı Caramon, ısrarla.

372

Raistlin aşağılarcasına güldü.

"Öyle zayıf, öyle sulu gözlü bir ahmaksın ki Caramon!" diye hırladı. Rahatsız olarak ikizinin elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ölümden kurtulmaya çalışmaktan bir farkı yoktu aslında. "Mutlaka artık ne yaptığımı anlamışsındır! Kender sana gnome'u anlatmıştır. Sana ihanet ettiğimi biliyorsun. Bu sefil yerde senin ölünü bırakıp gidiyordum. Hâlâ bana mı tutunmaya çalışıyorsun!"

"Sana tutunuyorum, çünkü sular tepemizden kapanıyor Raistlin," dedi Caramon.

Caramon'un bakışları, kardeşinin, kemikleri kuş kemiği kadar narin, teni neredeyse saydam sayılacak kadar beyaz, ince bileğini tutan güçlü, yanık tenli eline gitti. Caramon'a, sanki mavi damarlarda atan kanı görebiliyormuş gibi gelmişti.

"Elim senin kolunda. Bütün varlığımız bu." Caramon durak-sayarak derin bir nefes aldı. Sonra büyük bir hüzünle derinleşen sesiyle devam etti, "Yaptıklarını hiçbir şey silip atamaz Raist. Aramız hiçbir zaman eskisi gibi olamaz. Gözlerim açıldı. Seni, olduğun gibi görüyorum."

"Yine de bana, seninle gelmem için yalvarıyorsun!" diye alay etti Raistlin.

"Ne olduğun ve ne yapmış olduğunun bilinciyle yaşamayı öğrenebilirim." Kardeşinin gözlerine dikkatle bakan Caramon, yavaşça devam etti, "Ama sen de kendinle yaşamak zorundasın Raistlin. Ve geceleri bunun dayanılmayacak boyutlara varacağı da olacaktır."

Raistlin bir tepki vermedi. Yüzü aşılmaz, okunmaz bir maske gibiydi.

Caramon yutkunarak boğazını temizledi. İkizinin kolundaki eli daha da sıkılaştı. "Gerçi şunu da düşün. Yaşamın boyunca iyilik de yaptın Raistlin; belki de hepimizden daha büyük. A, evet, ben insanlara yardım ettim. Bu yardım takdir edildiğinde, birilerine yardım etmek kolay olur. Ama sen, sadece, yaptığın iyiliği yüzüne geri fırlatanlara yardım ettin. Bunu hak etmeyenlere yardım ettin.

Umutsuz olduğunu, kimsenin müteşekkir olamayacağını bildiğin zamanlarda yardım ettin."
Caramon'un eli titredi. "Hâlâ yapabileceğin iyilikler var...Bırak bu işi. Yuvana dön."
Yuvana dön...yuvana dön...
Raistlin gözlerini kapattı, kalbindeki sızı dayanılacak gibi değildi. Sol eli kıpırdadı, kalktı. Narin parmakları kardeşinin eline uzan-

di ve bir an için, bir örümceğin ayaklan kadar hafif bir temasla ona dokundu. Gerçeğin sınırında bir yerlerde Paladine'a dua eden Crysania'nın yumuşak sesini duyabiliyordu. O tatlı beyaz ışık, adamın göz kapaklarında oynaştı.
Yuvana dön...
Konuştuğu zaman Raistlin'in sesi de teması kadar hafifti.
"Ruhumu lekeleyen karanlık suçlan, kardeşim, hayal etmeyi bile düşünemezsin. Buseydin, dehşet ve nefretle bana sırtını dönerdin." Biraz titreyerek derin bir nefes aldı. "Ve haklısın. Bazen, geceleri, ben bile kendime sırtımı dönüyorum."
Gözlerini açan Raistlin dik dik kardeşinin gözlerine baktı. "Fakat şunu bil Caramon: O suçlan bilerek, isteyerek işledim. Şunu da bil: Önümde daha da karanlık suçlar var; ben onları da bilerek ve isteyerek işleyeceğim..." Bakışları, gözleri görmeden Kapı'da duran, duaları içinde kaybolmuş büyük bir güzellik ve güç ile pırıldayan Crysania'ya kaydı.
Caramon, kıza bakınca yüzü ciddileşti.
Seyretmekte olan Raistlin, gülümsedi. "Evet kardeşim. Benimle birlikte Cehennem'e girecek. Önümden gidip, benim yerime dövüşecek. Kara rahiplerle, karabüyükullanıcılarıyla, ruhları lanetlenmiş topraklarda dolmaya mahkum edilmiş ölülerle ve Kraliçemin yaratabileceği sayısız işkenceyle karşılaşacak. Tüm bunlar, hem bedenini yaralayacak, hem aklını yutacak, hem de ruhunu parçalayacak. Sonunda, artık dayanacak hali kalmayınca ayaklarımın dibine yığılacak...kan içinde, perişan halde, ölüm döşeğinde...
"Kalan son gücüyle, teselli amacıyla elini bana uzatacak. Benden, kendisini kurtarmamı istemeyecek. Böyle bir şey istemeyecek kadar güçlü. Benim için hayatını isteyerek, severek verecek. Bütün isteyeceği, ölürken yanında durmam olacak."
Raistlin, derin bir nefes aldıktan sonra ürperdi. "Ama ben onun yanından yürüyüp geçeceğim Caramon. Yüzüne bile bakmadan, tek bir söz söylemeden yürüyüp geçeceğim. Neden mi? Çünkü artık ona ihtiyacım kalmayacak. Kendi amacıma doğru devam edeceğim ve onun parçalanmış kalbinden kan akarken bile benim gücüm artacak."
Bir kez daha avucu dışarı doğru çevrili, sol elini kaldırarak hafifçe döndü. Kapı'nın üzerindeki ejderha başına bakarak yavaşça ikinci ilahisini söyledi. "Ak Ejderha. Bu dünyadan ötekine / Sesim

yaşamla haykırıyor."
Caramon'un bakışları Kapı'da, Crysania'daydı; aklı dehşet ve tiksinti ile dolmuştu. Yine de kardeşini sıkı sıkı tutuyordu. Hâlâ son bir ricada bulunmayı düşünüyordu. Sonra elinin altındaki kolun sert bir hareketle, çevrildiğini hissetti. Bir şimşek görüldü, hızlı bir hareketle gümüş hançerin parlayan ağzı tam boğazına, tam boynundaki şah damarına dayanıverdi.
"Beni bırak kardeşim," dedi Raistlin.
Hançerle bir şey yapmadığı halde, hançer yine de kan akıtmıştı; tenden değil ruhtan kan akıtmıştı. Hızla ve temizce ikizler arasındaki son ruhsal bağı kesmişti. Caramon, kalbindeki ani ve acı ağrıyla biraz yüzünü buruşturdu. Fakat acı devam etmedi. Bağ zorla koparılmıştı. Sonunda özgür kalan Caramon, ikizinin kolunu bir tek söz söylemeden bıraktı.
Dönerek, Tas'ın hâlâ sütunun ardına gizlenip beklediği yere, ak-sayarak ilerledi.
"Son bir uyarı kardeşim," dedi Raistlin, buz gibi bir edayla, hançeri bileğinde bulunan kayışa yeniden yerleştirirken.
Caramon bir tepki vermedi; ne yürümesini kesti ne de arkaya döndü.
"Büyülü zaman aletine dikkat et," diye devam etti Raistlin alay ederek. "Majesteleri Karanlıklar Kraliçesi tamir etti onu. Eğer kullanırsanız, kendinizi hiç hoş olmayan bir yerde bulabilirsiniz!"
"Yo, hayır, o tamir etmemişti!" diye bağırdı Tas, sütunun arkasından fırlayarak. "Gnimsh'di. Gnimsh tamir etti onu! Benim arkadaşım Gnimsh. Senin öldürdüğün gnome! Ben..."
"Kullanın o halde," dedi Raistlin, soğuk bir edayla. "Hem onu, hem kendini buradan çıkar Caramon. Ama sizi uyardığımı unutmayın."
Caramon, hiddetten kudurmuş kenderi yakaladı. "Sakin ol Tas. Yeter bu kadar. Artık önemi yok."
Dönen Caramon, ikizine baktı. Savaşçının yüzü, acı ve yorgunlukla asılmış olsa bile, sonunda, kim olduğunu anlayan birinin ifadesi gibi, huzur ve sükunet doluydu. Tas'ın tepe saçını onu avuturcasına okşayan Caramon, "Haydi Tas. Gel, eve dönelim. Hoşça kal kardeşim," dedi.

Raistlin duymamıştı. Kapı'ya dönerek, bir kez daha büyüsü içinde kayboldu. Fakat üçüncü ilahisine başlarken gözünün ucuyla, Caramon'un, pandantifi Tas'ın elinden alıp, pandantifi büyülü
375
zaman yolculuğu makinasına dönüştürecek işlemleri yapmaya başladığını görmüştü.

Bırak gitsinler. İyi kurtuldum!..Diye düşündü Raistlin. Sonunda o koca geri zekâlı izbanduttan kurtuldum!

Tekrar Kapı'ya bakan Raistlin gülümsedi. Güneşin kar üzerindeki sert parlaklığı gibi soğuk bir ışık halkası, Crysania'yı çevrelemişti. Başbüyücünün Ak Ejderhaya buyruğu duyulmuştu.

Elini kaldırıp, Kapı'nın sol alt tarafındaki üçüncü ejderha başına dönen Raistlin ona ait ilahiyi mırıldandı.

Kızıl Ejderha. Karanlıktan karanlığa sesleniyorum / Ayağımın altında her şey sağlam.

Crysania'nın bedeninden beyaz ışık ve siyah aurayı delerek kırmızı çizgiler fırladı. Kan gibi kırmızı ve alev alev olan çizgiler, Raistlin ile Kapı arasındaki boşluğu doldurdu: Öteye bir köprüydü.

Raistlin sesini yükseltti. Sağa dönerek dördüncü ejderhaya seslendi. "Mavi Ejderha. Akan zaman/ Yoluna devam et."

Crysania'nın üzerine mavi ışık huzmeleri aktıktan sonra dönmeye başladı. Sanki suda yüzüyormuş gibi kız, başını arkaya attı, kollarını uzattı; cüppesi ışıkların girdabında dalgalanıyor, saçları zamanın akıntısıyla hareket ediyordu.

Raistlin, Kapı'nın titrediğini hissetti. Büyülü alan harekete geçip, onun emirlerine tepki vermeye başlamıştı! Ruhu, Crysania'nın da paylaştığı bir neşeyle titredi. Kızın gözleri neşe dolu yaşlarla parlamış, dudakları tatlı bir iç çekişle aralanmıştı. Ellerini açtı ve dokununca Kapı açıldı!

Raistlin'in nefesi boğazına takılmıştı. Güç ve coşkunun bedeninde kabarması neredeyse onu boğacaktı. Artık Kapı'nın ardını görebiliyordu. Arkadaki düzlemden, ölümlü insanlara yasak olan düzlemden, parça parça bir şeyler görebiliyordu.

Bir yerlerden, büyülü aleti harekete geçiren kardeşinin belli berilsiz sesini duydu: "İçinde yolculuk etsen de zamanın sana ait..Başlangıca ve sona sıkı sıkı tutun...menzilin başının üzerinde..."

Yuva. Yuvana dön...

Raistlin beşinci ilahisine başladı. "Yeşil Ejderha. Kader nedeniyle Tanrılar bile düşer / Hepiniz benimle ağlayın."

Raistlin'in sesi çatlamıştı; kekeledi. Bir terslik vardı! Vücudundan akan büyü yavaşlamış, ağırlaşmıştı. Son birkaç sözcüğü kekeleyerek söylemişti ve de her bir nefesini zahmetle almıştı. Bir
376
an için kalbi atmayı durdurmuştu; sonra narin iskeletini sarsan bir sıçrayışla yeniden atmaya başlamıştı.

Şok olup kafası karışan Raistlin, çılgınlar gibi Kapı'ya bakakal-dı. Son büyü işe yaramış mıydı? Hayır! Crysania'nın etrafındaki ışık dalgalanmaya başlamıştı. Alan değişiyordu!

Raistlin, çaresizlik içinde son ilahinin sözlerini yeniden haykırdı. Ama sesi çatal çataldı; bir kırbaç gibi onu kırbaçlıyor, ona batıyordu. Neler oluyordu? Büyünün ellerinden kaydığını hissedebiliyordu. Denetimini yitiriyordu...

Yuvana dön...

Kahkalar atan, alay eden Kraliçe'sinin sesi. Yalvaran hüzün dolu kardeşinin sesi... Sonra derken başka bir ses...önemli işleri arasında kaybolmuş, yarım yamalak duyulan bir ses. Şimdi ise beyninde, kör eden bir ışıkla çakıyordu.

Cnimsh tamir etti onu....Gnome, benim arkadaşım...

Cücenin bıçağı Raistlin'in çekilen tenine batarken olduğu gibi, şimdi de Astinus'un Tarihçe'sinin hatırlanan sözleri ruhunu deş-mişti:

...Aynı anda, Thorbardin cüceleri tarafından tutsak tutulan bir gnome bir zaman yolculuk aletini harekete geçirmişti...Her nasılsa gnome'un aleti Fistandantüus tarafından okunan hassas ve güçlü büyüleri etkilemişti...O kadar büyük bir infilak yaşanmıştı ki Dergoth Bozkırları tamamen harap olmuştu....

Raistlin sinirle yumruklarını sıktı. Gnome'u öldürmek bir işe yaramamıştı! Rezil yaratık ölmeden önce aleti kurcalamıştı. Tarih kendisini tekrarlayacaktı! Kumdaki ayak izleri...

Kapı'ya bakan Raistlin, cellatın dışarı adım attığını gördü. Kendi eliyle kendi kara kukuletasını kaldırdığını gördü; kendi elleriyle, kendi boynuna indirdiği baltanın, inerken parlayan ağzını gördü.

Büyülü alan çılgınlar gibi hareket etmeye başladı. Kapı'yı saran ejderha başları zaferle çığlıklar attılar. Crysania'nın yüzünü bir acı ve dehşet spazmı kastı. Kızın gözlerine bakınca, Raistlin, uzaktaki düzleme görmeyen gözlerle bakan annesindeki ifadeyi gördü.

Yuvana dön...
Kapının içinde, dönmekte olan ışıklar adeta çıldırdılar. Denetimden çıkarak dönen ışıklar, güçsüz rahibenin bedeni etrafında, aynı, bulaşıcı hastalığın olduğu köydeki büyülü alevlerin, yükseldiği gibi yükseldiler. Crysania acıyla haykırdı. Teni, denetimden
377
çıkan büyünün güzel ve ölümcül ateşinde büzüşmeye başladı.
Parlaklıkla yarı yarıya körleşen Raistlin'in, dönmekte olan girdaba bakarken gözlerinden yaşlar akıyordu...Derken gördü...Kapı kapanıyordu.
Büyülü asasını yere fırlatan Raistlin, hiddetini acı ve anlaşılmaz bir öfke çığlığıyla serbest bıraktı. Karşılık olarak Kapıdan şakrak ve alaycı bir kahkaha geldi.
Yuvana dön...
Raistlin'in üzerine bir soğukkanlılık geldi; çaresizliğin soğuk dinginliği. Başaramamıştı. Ama O, onun dizlerine kapandığını görmemeliydi. Eğer ölecekse, kendi büyüsü içinde ölecekti...
Başını kaldırdı. Ayağa kalktı. Büyük güçlerinin tümünü kullanan -yani kadim güçleri, kendine ait güçleri, kendinde olduğunun farkında bile olmadığı güçleri, kendi içinde bir yerlerde, kendinden bile gizlenmiş olan karanlık yerden yükselen güçleri kullanan- Raistlin, kollarını kaldırdı ve bir kez daha haykırdı. Fakat bu kez sesinde sıkıntılı bir çaresizliğin anlaşılmaz çığlığı yoktu. Bu kez, kelimeleri belirgindi. Bu kez emir sözleri haykırdı: Bu dünyada daha önce hiç söylenmemiş olan emir sözleri.
Bu kez sözler duyulmuş ve anlaşılmıştı.
Düzlem kaldı. Düzlemi o alıkoymuştu! Düzlemi sıkı sıkı tuttuğunu hissetti. Onun emriyle Kapı titredi ve kapanması durdu.
Raistlin derin, titrek bir nefes aldı. Sonra, göz ucuyla, sağında bir yerlerde bir şimşek gördü. Büyülü zaman yolculuğu makinası harekete geçmişti!
Düzlem çılgınlar gibi sıçrıyor, kabarıyordu. Aletin büyüsü artıp yayıldıkça, güçlü titreşimleri kalenin taşlarının ötmesine, şarkılar söylemesine neden olmuştu. Harab edici bir dalgayla, bu sesler , Raistlin'in etrafından yükseldi. Ejdarhaların çığlığı hiddetle cevap verdi. Kayaların yaştan yoksun sesleri ile ejderhaların zamandan yoksun sesleri boğuktu, birlikte aktı ve sonunda ahenksiz, insanın aklını kaçırtan bir kakofoniyle birleşti.
Ses, sağır edici, kulak zarını parçalayıcı bir sesti. İki güçlü büyünün gücü yeri yardı. Raistlin'in ayağının altındaki toprak titredi. Şarkı söyleyen kayalar yarıldı. Ejderhaların metalik başları çatladı...
Kapı parçalanmaya başladı.
Raistlin, dizleri üzerine düştü. Büyülü düzlem elinden kaçıyor, dünyanın kemikleriymişçesine birbirinden ayrılıyordu. Kırılıp,
378
parçalanıyordu ve Raistlin buna sıkı sıkı tutunduğu için onu da parçalamaya başlamıştı.
Başına bir ağrı saplandı. Bedeni şiddetle sarsıldı. Istırapla kıvrandı.
Korkunç bir seçimle karşı karşıyaydı. Bıraksa düşecekti, kendi felaketine doğru düşecekti, en korkunç karanlığın bile ondan daha iyi olduğu bir hiçliğe doğru düşecekti. Ama yine de tutunursa kendi yaymış olduğu ama artık denetleyemediği güçlerce parçalanacağını, bedeninin bölüneceğini biliyordu.
Kasları kemiklerinden sıyrıldı, sinirleri şeritlere ayrıldı, eklemleri koptu.
"Caramon!" diye inledi Raistlin ama Caramon ile Tas yok olmuştu. Gnome'un teki tarafından tamir edilmiş olan büyülü alet çalışmıştı, gerçekten çalışmıştı. Gitmişlerdi. Yardım yoktu.
Raistlin'in yaşamak için birkaç saniyesi, hareket etmek için bir iki anı kalmıştı. Yine de acısı o kadar şiddetliydi ki düşünemiyor-du.
Eklem yerleri, yerlerinden çıkıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor, kalbi bedenini parçalıyor, beyni kafatasmdan emilip çekiliyordu.
Kendi çığlığını duydu ve bunun ölüm çığlığı olduğunu anladı. Yine de bütün hayatı boyunca boğuştuğu gibi boğuşmaya devam etti.
Denetimi...yeniden...sağlayacağım...
Kelimeler ağzından, kana bulanmış çıkıyordu...
Denetleyeceğim....
Uzandı ve eli Büyücülük Asası'nı kavradı.
Yapacağım!
Sonra gözleri kör eden, dönen, tokat gibi saklayan birçok renkli ışık dalgaları içinde savrulmaya başladı...
Yuvana dön...Yuvana dön...

İKIZLERIN SİNAVİ(3.KİTAP)
Tanrıların Çekici

T horbardin cücelerinin orduları, Dergoth Ovaları' nda düşmanları, yani akrabalarıyla karşılaşmak için ilerlerken trompetin, keskin çelik misali çıkan sesi güz havasını parçaladı. Tepe cüceleri ve dağlı kuzenleri arasında yüzlerce yıldır süren nefret ve yanlış anlama o gün ovaları kızıla boyamıştı. Zafer çoktan anlamını yitirmişti...kimsenin ulaşmaya çalıştığı bir amaç değildi. Artık ölüp gitmiş dedelerine yapılmış olan haksızlıkların öcünü almak, her iki tarafın da tek amacıydı. Öldürmek, öldürmek ve yine öldürmek...işte Cücekapısı Savaşı dedikleri buydu.
Sözünün eri olan cüce kahraman Kharas, dağın altında kralı için dövüştü. Akraba saydığı kişilerle savaşmak zorunda olduğu için duyduğu utanç nedeniyle feda ettiği sakalını güzelce traş etmiş olan Kharas, ordunun öncü kolundaydı ve bir yandan öldürürken bir yandan da ağlıyordu. Fakat savaşırken aniden zafer kelimesinin anlam değiştirip yok etme anlamına gelmeye başladığını fark etti. Öç alma tutkusunun çılgınlığı her iki orduyu da korkunç bir kızıl dalga gibi yutarken her iki ordunun sancaklarının da düştüğünü, kanlı ovada unutulmuş ve ayaklar altında kalmış olduğunu gördü. Ve kim yenerse vensin bir kazananın olmayacağını anlayınca Kharas, Balta'sım -cücelerin Tanrısı Reorx'un yardımıyla dövülmüş olan Balta'yı- attı ve savaş alanından ayrıldı.
"Korkak" diye cıyaklayan sesler çok olmuştu. Kharas bunları duymuşsa bile hiç kulak asmadı. Kendi değerini kendisi biçebiliyor, herkesten iyi biliyordu. Gözlerindeki buruk yaşları silip, akrabalarının kanını ellerinden temizleyen Kharas, Kral Duncan'in sev-

gili iki oğlunun cesetlerini buluncaya kadar ölüleri araştırdı. Genç cücelerin paramparça cesetlerini bir atın sırtına atan Kharas, Der-goth Ovaları'ndan ayrılarak yüküyle birlikte Thorbardin'e döndü.
Kharas atını uzaklara sürdü, ama öç alırken bağıran kaba sesleri, çeliğin şakırtısını ve ölenlerin çığlığını duymayacak kadar uzaklara değil. Arkasına bakmadı. Ömrünün sonuna kadar sürekli bu sesleri duyacağına dair bir his vardı içinde.
Cüce kahraman tam Kharolis Dağları'nın eteklerine varıyordu ki ürkütücü bir gümbürtü sesi duymaya başladı. Kharas'ın atı ürktü. Cüce atını dizginleyerek hayvanı sakinleştirmek için durdurdu. Bunu yaparken de etrafına huzursuzca bakındı. Neler oluyordu? Bu savaşın sesi değildi, doğanın da sesi değildi.
Kharas döndü. Ses arkasından, henüz terk etmiş olduğu, akrabalarının adalet adına hâlâ birbirlerini katlettikleri topraklardan geliyordu. Ses büyüdü, sonra gitgide yükselen alçak, boğuk bir patlama sesine dönüştü. Kharas'a sesin yaklaşışını neredeyse görüyormuş gibi geldi. Cüce kahraman korkunç gümbürtü yaklaşıp, ovalar üzerinde gümbürderken ürpererek başını eğdi.
Kederle ve dehşetle, Reorx bu, diye düşündü. Bu hiddetli Tanrının sesi. Lanetleniyoruz.
Ses, bir şok dalgasıyla -onu neredeyse eyerinden aşağıya devirecek kadar kötü kokulu, yakıcı bir ısı rüzgârıyla- birlikte Kharas'a çarptı. Kum, toz ve kül bulutları cüceyi sararak geceyi korkunç, sapkın bir karanlığa çevirdi. Etrafındaki ağaçlar eğildi, büküldü, atları dehşetle haykırdı, neredeyse kaçıyorlardı. Bir an için Kharas'ın bütün yapabildiği panikten çıldırmış hayvanları denetim altında tutabilmeye çalışmaktı.
Gözlerine batan toz bulutundan körleşen, boğulur gibi olarak öksüren Kharas ağzını kapatarak -bu garip karanlıkta elinden geldiğince- atların da gözlerini kapatmaya çalıştı. Kum ve külden oluşan o bulutta ve sıcak rüzgâr içinde ne kadar durduğunu hatırlaya-madı. Ama bulut aniden, geldiği hızla geçti.
Kum ve toz çöktü. Ağaçlar düzeldi. Atlar sakinleşti. Bulut, güzün daha sakin rüzgârlarıyla hareket ederek arkasında o gökgürül-tüsü gibi sesten daha korkunç bir sessizlik bıraktı.
Korkunç bir önseziyle dolan Kharas atlarını elinden geldiğince hızlı sürerek tepeleri tırmandı ve çaresizlikle etrafı rahatlıkla görebileceği bir yer aradı. Sonunda buldu -dışarı doğru fırlamış- bir kaya. Yük hayvanlarını keder dolu yükleriyle bir ağaca bağlayan
Kharas atını kayanın üzerine sürdü ve Dergoth Ovaları'na baktı. Olduğu yerde kalan cüce altındaki manzaraya dehşetle bakıyordu.
Kıpırdayan bir şey yoktu. Aslında, orada hiçbir şey yoktu; kararmış, harap olmuş kum ve kayadan başka hiçbir şey.

Her iki ordu da tamamen silinip gitmişti. Patlama o kadar yıkıcıydı ki, kül kaplı Ova'nın üzerinde ceset bile yoktu. Toprağın yüzü bile değişmişti. Kharas'ın dehşet dolu bakışları yüksek, zarif kulelerinin bir zamanlar Ova'ya hakim olduğu, büyülü kale Zha-man'ın bulunduğu yere doğru kaydı. O da mahvolmuştu ama tamamen değil. Kale çökmüştü ve şimdi de -en korkuncu- çıplak, 'Ölüm Ovası'nda oturmuş, sırıtan bir insan kellesine benziyordu.
"Reorx, Baba, Demirci, affet bizi," diye mırıldandı Kharas gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken. Sonra, başı kederle eğilen cüce kahraman buradan ayrılarak Thorbardin'e döndü.
Cüceler -Kharas öyle bildirmiş olduğu için- Dergoth Ovala-rı'ndaki her iki ordunun yokoluşunu da Reorx'a mal etmişlerdi. Tanrı, hiddetlenerek baltasını yere fırlatmış, çocuklarına vurmuştu.
Fakat Astinus'un Tarihçe'si Dergoth Ovaları'nda ne olduğunu doğru biçimiyle kaydetmiştir: Büyü gücünün doruğuna varan, Fistandantilus diye de bilinen başbü-yücü Raistlin ile Paladine'm Ak Cüppeli rahibesi Crysania, burada Karanlıklar Kraliçe'sine meydan okuyup onunla savaşmak için cehenneme açılan Kapı'dan geçmek istemişlerdir.
Bu başbüyücü bu noktaya, yani ihtirasının doruk noktasına varabilmek için kendince karanlık suçlar işlemişti. Giymekte olduğu kara cüppe kana bulanmıştı; kanın bir kısmı da kendi kanıydı.
Yine de bu adam, insan kalbinin ne olduğunu biliyordu. O kalbi nasıl buracağını, evirip çevireceğini, kendisine lanet okuyacak, tekme tokat kovacak insanları nasıl kendisine hayran bırakakacağım biliyordu. Bunlardan biri Tarinius Hanedanından Lady Crysania'ydı. Kilisenin Saygıdeğer Kızkardeşi olan kadın, ruhunun ak mermerinde tek bir ölümcül çatlağa sahipti. O kusuru bulan Raistlin bu çatlağı büyüterek kızın tüm varlığına yaymış ve zamanla kızın kalbine ulaşmıştı...
Crysania onu korkunç Kapı'ya kadar izlemişti. Burada Tanrısına seslenince Paladine ona cevap verdi çünkü gerçekten de kız onun seçilmişiydi. Raistlin de büyüsüne başvurmuş ve başarmıştı çünkü o güne kadar yaşamış olan hiçbir büyücü bu genç adam kadar güçlü olmamıştı.
Kapı açıldı.
8

Raistlin Kapı'dan girmeye başladı ama büyücünün ikiz kardeşi Cara-mon ve kender Tasslehoff Burrfoot tarafından çalıştırılan büyülü bir zaman yolculuk aleti başbüyücünün güçlü büyüsüne karıştı. Büyü alanı bozuldu...
...felaket ve beklenmedik sonuçlar doğurarak.
Böfüm t
Ay," dedi Tasslehoff Burr-foot.
Caramon, kendere dik dik baktı.
"Benim suçum değil! Yeminle Caramon!" diye karşı çıktı Tas.
Fakat kender bir yandan konuşurken bir yandan da etraflarını incelemeye başladı; sonra yeniden bakışlarını Caramon'a kaldırdı; sonra yeniden etrafına bakındı. Tas'ın alt dudağı titremeye başladı ve burnu akarsa silmek zorunda kalabileceği düşüncesiyle mendiline uzandı. Ama mendili yerinde yoktu, kesecikleri de yerinde yoktu. Tas içini çekti. O anın heyecanıyla unutmuştu; eşyalarının hepsi Thorbardin zindanlarında kalmıştı.
Gerçekten de çok heyecan verici bir andı. Bir dakika önce Caramon ile birlikte büyülü kale Zhaman'da büyülü zaman yolculuğu aletini çalıştırıyorlardı; bir dakika sonra Raistlin büyüsüne başlamıştı ve daha Tas neye uğradığını anlamadan korkunç bir kargaşa yaşanmıştı -taşlar şarkı söylemiş, kayalar çatlamış, aynı anda altı ayrı yöne çekiliyormuş gibi korkunç bir hisse kapılmış ve sonra da -HOOOP- buraya gelivermişti.
Burası her neresiyse. Ve burası her neresiyle, kesinlikle olması gereken yer değildi.
Caramon ile birlikte, büyük devrik bir kayanın yanından geçen
10
bir dağ patikasmdaydılar; Tas'ın gözünün alabildiği kadarıyla altlarındaki bütün toprakları da kaplayan kül rengi, kaygan bir çamurun içine bileklerine kadar batmış duruyorlardı. Orada burada, kayaların çentikli uçları bu kül örtüsünün yumuşak yüzeyinden fışkırıyordu. Hiç bir canlıdan eser yoktu. Böylesine ıssız bir yerde canlı bir şey olamazdı. Ayakta kalan bir ağaç bile yoktu; yoğun çamurdan sadece yanıp kararmış gövdeler başlarım çıkartıyordu. Gözün görebildiği kadarıyla, her yönde ufka kadar mutlak ve eksiksiz bir yokluktan başka hiçbir şey mevcut değildi.

Gökyüzü de insanı rahatlatmıyordu. Üzerlerinde tüm griliğiyle bomboş duruyordu. Öte yandan batıya doğru parlak mavi şimşeklerin mızraklar gibi indiği, tuhaf, aydınlık bulutların kaynadığı garip bir menekşe rengi vardı. Uzaktan gelen gökgürültüsünden başka hiçbir ses...hiçbir hareket... hiçbir şey yoktu.
Caramon derin bir nefes alarak yüzünü ovuşturdu. Isı çok yüksekti ve daha bu yerde birkaç dakikadır durmalarına rağmen ter içindeki teni ince bir tabaka halinde boz renkli külle sıvanmıştı.
"Neredeyiz?" diye sordu sakin, ölçülü bir sesle.
"Be... benim bir fikrim olmadığına emin olabilirsin Caramon," dedi Tas. Sonra, biraz duraksadıktan sonra ekledi, "Senin var mı?"
"Her şeyi bana söylediğin şekilde yaptım," diye cevap verdi Caramon, sesinde kötümser bir sükûnet vardı. "Gnimsh'in bize nereye gitmek istersek orayı düşünmemizin yeterli olacağını ve hemen oraya gideceğimizi söylediğini, söylemiştin. Ben Solace'i düşündüğümden gayet eminim..."
"Ben de!" diye bağırdı Tas. Sonra, Caramon'un hiddetle kendisine baktığını görerek kekeledi. "En azından genellikle orayı düşünüyordum..."
"Genellikle mi?" diye sordu Caramon, korku verici sakin bir sesle.
"Şey" -Tas yutkundu- "be...ben bir kere, bir an için ama bak yanlış anlama, şey -ıı-hani ne kadar ilginç, yani işte benzersiz olurdu diye...m...hani birlikte...111....şey..."
"Şey ne?" diye sordu Caramon.
"Bir....aaaa."
"Bir ne?"
"Aaaa," diye geveledi Tas.
Caramon nefesini tuttu.
"Bir ay!" dedi Tas çabuk çabuk.

"Ay mı!" diye tekrarladı Caramon duyduklarına inanmaz bir tonda. "Hangi ay?" diye sordu bir an sonra, etrafına bakmarak.
"Şey," -Tas omuzlarını silkti- "üç aydan herhangi biri. Herhalde birbirlerinden pek farkları yoktur. Oldukça benziyorlardır tahminim. Sadece tabii ki Solinari'nin pırıl pırıl gümüş kayaları vardır, Lunitari'nin bütün kayaları parlak kırmızıdır ve herhalde öbürü de tamamen kapkaradır; gerçi görmediğim için kesin bir şey söyleyemem ama..."
Tam bu noktada Caramon kaşlarını çatınca Tas dilini tutmanın daha iyi olacağına karar verdi. Caramon ciddi bir suratla etrafına bakınmaya devam ederken üç dakika kadar o da öyle yaptı. Ama kenderin konuşmadan durması için kendisine daha çok hakim olması (ya da keskin bir bıçak) gerekiyordu.
"Caramon," diye ağzından kaçırıverdi, "se...sence başarabildik mi? Aya -şey- aya gidebildik mi yani? Yani, burasının bugüne kadar gittiğim hiçbir yere benzemediği kesin. Yani bu kayalar gümüş rengi veya kızıl veya kara değil ama. Daha çok bayağı kaya rengin-deler..."
"Bundan kuşkum yok," dedi Caramon düşünceli düşünceli. "Sonuç olarak bizi tam çölün ortasındaki bir liman şehrine götüren sen değil miydin..."
"O da benim kabahatim değildi!" dedi Tas darılarak. "Tanis bile ne demişti..."
"Yine de" -aklı karışan Caramon yüzünü buruşturdu- "burası gerçekten garip görünüyor ama yine de her nasılsa tamdık."
"Haklısın," dedi Tas bir süre sonra yeniden soğuk, küle boğulmuş manzaraya bakarak. 'şimdi sen söyleyince bana da bir yeri hatırlatıyor gibi geldi. Yalnız" -kender ürperdi- "bugüne kadar bu kadar korkunç bir yerde olduğumu hatırlamıyorum... Cehennem hariç," diye ekledi ama bunu kendi kendine mırıldanmıştı.
İki kafadar konuşurken kaynayan bulutlar dalgalanarak yaklaştı ve çıplak topraklar üzerine daha da kasvetli bir örtü örttü. Sıcak bir rüzgâr çıktı, ince bir yağmur çiselemeye başlayarak havada oradan oraya sürüklenen külle karışmaya başladı. Tas tam yağmurun kaygan niteliğinden bahsedecekti ki hiç uyarmadan dünya havaya uçuverdi.
En azından Tas in ilk izlenimi buydu. Gözleri kör edici, parlak bir ışık, bir cızırtı sesi, bir çatırtı, bir patlama toprağı sarsmış, Tass-lehoff kendisini gri çamurun içinde oturmuş, ancak otuz metre ka-

dar ilersinde patlayarak kayada açılan devasa deliğe aptal aptal bakarken bulmuştu.
"Tanrılar adına!" dedi Caramon nefesini tutarak. Uzanarak Tas'ı çekip ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

"Ga...galiba," dedi Tas, biraz sarsılmış gibiydi. Seyrederken yeniden buluttan yere bir şimşek indi ve kayaları ve külleri havaya savurdu. "Amanın! Bu gerçekten de ilginç bir deneyimdi. Gerçi hemen tekrarlanmasını arzu ettiğim bir şey de değil hani," diye ekledi aceleyle; her dakika kararmaya devam eden gökyüzünün onu bu ilginç deneyimle bir kez daha ödüllendirmeye karar verebileceğinden korkarak.
"Her neredeysek bu yüksek yerden ayrılmamız gerek," diye mırıldandı Caramon. "En azından bir patika var. Bir yere çıkıyor olsa gerek."
Çamura batmış patikadan aşağıda aynı derecede çamura batmış vadiye bakan Tas'ın aklından, Biryer'in de en az Burası kadar gri ve vıcık vıcık olacağına dair bir düşünce gelip geçti ve kender hemen kendi fikrini kendine saklamaya karar verdi.
Yoğun çamur içinden zar-zor patikadan aşağıya inerken, sıcak rüzgâr daha kuvvetli esmeye başlayarak kararmış kıymıkları, külleri etlerine batırmaya başladı. Şimşekler kararmış ağaç gövdeleri arasında dans ediyor, ağaçların parlak yeşil veya mavi alevlerden minik toprak olarak patlamalarına neden oluyordu. Yer, yıldırımların sarsıntılarıyla titriyordu. Buna rağmen, fırtına bulutları ufukta toplanmaya devam ediyordu. Caramon adımlarını hızlandırdı.
Tepeden aşağıya inmeye çalışırken, Tas'ın tahmin ettiği kadarıyla bir zamanlar güzel bir vadi olması gereken bir yere girdiler. Tahminine göre bir zamanlar buradaki ağaçlar güzün potakal ve altın renkleriyle veya baharın puslu yeşiliyle coşuyordu.
Orada burada döne döne yükselen ama yükselir yükselmez de fırtına etkisiyle dağılan duman huzmeleri görüyordu. Belli ki dumanlar başka yıldırımlardan kaynaklanıyor, diye düşündü. Fakat garip bir şekilde bu ona başka bir şeyi hatırlatmıştı. Caramon gibi onun da burayı tanıdığına dair düşüncesi gittikçe artıyordu.
Çamur içinden yürüyüp, bu iç gıcıklayan zımbırtının yeşil ayakkabılarına ve parlak mavi pantalonuna neler yaptığını düşünme-meye çalışan Tas, eski bir kender numarası olan kaybolunca kullan numarasına başvurmaya karar vermişti. Gözlerini kapatıp, her şe-

yi aklından uzaklaştırarak beynine önündeki manzarının bir resmini tedarik etmesini emretti. Bu oldukça ilginç kender mantığının gerisinde, Tasslehoff'un ailesinden bir kenderin bu yere daha önce gelmiş olduğuna kuşku olmadığından, hatıralar bir şekilde bu kenderin torunlarına geçiyor olması yatıyordu. Bu, bilimsel olarak ka-nıtlanamadığı halde (bunu komisyona havale ettiklerinden gnome-lar bu konuda çalışıyorlardı) -bu güne kadar- Krynn üzerinde kaybolan bir kender dahi bulunmamıştır.
Sonuç olarak incik kemiğine kadar çamura batmış duran Tas gözlerini kapatarak etrafının resmini çağırmaya çalıştı. Bir resim geldi; o kadar açık seçik bir görüntüydü ki oldukça şaşırdı -herhalde atalarının zihinsel haritaları hiç bir zaman o kadar mükemmel olmamıştı. Ağaçlar vardı -dev ağaçlar-, ufukta dağlar vardı ve bir göl vardı...
Gözlerini açan Tas'm nefesi kesilir gibi oldu. Evet bir göl vardı! Daha önce fark etmemişti, büyük bir ihtimalle gölün de kül kaplı toprakla aynı gri, sulu çamur renginde olmasındandı. Orada hâlâ su var mıydı acaba? Yoksa çamurla mı doluydu?
Acaba, diye düşündü Tas, Trapspringer Amca ayı hiç ziyaret etmiş miydi? Eğer ettiyse burayı tanımamın nedeni bu olsa gerek. Ama tabii ki kimseye söyleyememiştir.... Belki de goblinler onu ye-meseydi de söyleyecek fırsatı olsaydı söylerdi. Yemek dedim de aklıma geldi....
"Caramon," diye seslendi Tas, artan rüzgârın ve gümbürdeyen gökgürültüsünün üzerinden. "Yanına su aldın mı? Ben almadım. Yemek de yok yanımda. İhtiyacımız olmaz diye düşünmüştüm, hani eve falan dönecektik ya. Ama..."
Tas aniden yiyecek, su ve Trapspringer Amcası'nı aklından alıp götürecek bir şey gördü.
"Aman Caramon!" diye yapıştı Tas, koca savaşçıya, bir yandan işaret ederek. "Bak, sence bu güneş mi?"
"Başka ne olabilir ki?" diye sözünü kesti Caramon hırçınlıkla, fırtına bulutlarındaki bir yarıktan ortaya çıkan sulu, yeşilimtrak sarı rengindeki diskten gözlerini almadan. "Ve hayır, hiç su getirme-dim. O yüzden bu konuda konuşma olmaz mı?"
"iyi, biliyorsun şeye gerek yo..." diye başladı Tas. Sonra Cara-mon'un yüzünü görerek aceleyle sustu.
Patikadan yarısını katettikten sonra, çamurda kayarak durdular. Sıcak rüzgâr etraflarında esiyor, Tas'm tepe saçını bir sancak gi-

bi uçuruyor, Caramon'un cüppesini etrafında kırbaç gibi şaklatıyordu. Koca savaşçı -Tas'ın da dikkatini çekmiş olan -göle bakıyordu. Caramon'un yüzü solgun, gözleri endişeliydi. Bir an sonra yeniden yürümeye başladı, yolda zorlukla ilerliyordu. İçini çeken Tas da peşine düştü. Bir karar vermişti.
"Caramon," dedi, "gel buradan çıkalım. Gel bu yeri arkamızda bırakalım. Burası goblinler yemeden önce Trapspringer Amca'nın da ziyaret etmiş olduğu ay olsa da, pek eğlenceli değil. Ay yani, yoksa goblinler tarafından yenmek değil, ama şimdi düşününce fark ettim ki goblinler tarafından yenmek de pek eğlenceli olmasa gerek. Doğrusunu söylemek gerekirse bu ay, en az Cehennem kadar can sıkıcı ve kötü koktuğuna da şüphe yok. Ayrıca orada susa-mıyordum... Yani şimdi susadığımdan değil ha,"diye ekledi aceleyle, bu konuda konuşmaması gerektiğini biraz geç hatırlayarak, "ama dilim sanki azıcık kurudu gibi, bilmem anlatabiliyor muyum, hani insan zor konuşuyor. Büyülü aletimiz var." Hani son yarım saattir Caramon neye benzediğini unutmuştur diye taş kakmalı, asa biçimli nesneyi uzattı. "Ve söz veriyorum...tüm ciddiyetimle and içiyorum...bu kez bütün aklımla Solace'ı düşüneceğim Caramon. Ben...Caramon?"
"Sus Tas," dedi Caramon.
Vadinin tabanına varmışlardı; burada çamur Caramon'un bileklerine, Tas'ın da incik kemiğine kadar yükseliyordu. Caramon, büyülü Zhaman kalesinde düşüp dizini incittiği için yeniden aksamaya başlamıştı. Şimdi endişesinin yanında yüzünde bir de acı ifadesi vardı.
Başka bir ifade daha vardı. Tas'ın içini gıcıklayan bir ifade... gerçek korku ifadesi. Şaşıran Tas, Caramon'un ne gördüğünü merak ederek aceleyle etrafına bakındı. Aşağısı da yukarıdan pek farklı görülmüyor, diye düşündü... gri, yapışkan ve korkunç. Hiçbir şey değişmemişti, sadece ortalık daha da kararıyordu o kadar. Fırtına bulutlarının yeniden güneşi ortadan kaldırmış olmaları Tas'ı rahatlatmıştı, çünkü güneş, kasvetli, gri manzarayı daha da kötü gösteren sağlıksız görünüşlü bir güneşti. Fırtına bulutları yaklaştığı için yağmur daha da şiddetlenmişti. Bunların dışında, korkunç olan bir şeyin görünmediği kesindi.
Kender sessiz durabilmek için elinden geleni yaptı ama daha o sözleri durduramadan, sözler sanki ağzından kaçıveriyordu.
"Ne var Caramon? Ben hiçbir şey göremiyorum. Dizin mi seni

rahatsız ediyor? Ben...'
"Konuşma Tas!" diye buyurdu Caramon gergin, sinirli bir sesle. Gözleri fal taşı gibi açılmış etrafına bakıyor, elleri sinirle bir açılıp, bir kapanıyordu.
İçini çeken Tas içinde biriken sözleri durdurmak için eliyle ağzını kapattı; ölse bile sessiz kalmaya çok kararlıydı. Susunca aniden burasının çok sessiz olduğunu fark etti. Gök gürlemediği zaman başka bir ses yoktu; hatta normalde yağmur yağarken duyduğu tanıdık sesler bile yoktu; yani ağaç yapraklarından süzülen ve yere düşen damlaların, dallar arasında hışırdayan yelin/ yağmur şarkılarını söyleyen, ıslak kanatlarından şikayet eden kuşların sesleri yoktu...
Tas içinde garip, ürperti gibi bir şey hissetti. Yanmış ağaç gövdelerine daha yakından baktı. Yanmış olmalarına rağmen gövdeler büyüktü, şimdiye kadar görmüş olduğu en büyük ağaçlar olduğuna hiç kuşku yoktu, bir de bu ağaçlardan..
Tas yutkundu. Yapraklar, güz renkleri, yemek pişen ocakların vadide yükselen dumanları, göl... kristal kadar mavi ve pürüzsüz...
Gözlerini kırpıştırarak, çamur ve yağmurun neden olduğu o sa-kızımsı katmandan kurtulmak için elleriyle gözlerini ovdu. Etrafına bakındı, bakışlarını yola ve o kocaman kayaya çevirdi... Artık yanmış ağaç gövdeleri arasından rahatlıkla görebildiği göle baktı. Keskin, çentik çentik zirveleriyle dağlara baktı.
Burada daha önce bulunmuş olan Trapspringer Amca değildi...
"Aman Caramon!" diye fısıldadı dehşetle.

e var?" diye döndü Cara-mon, kendere öyle garip bakıyordu ki Tas, o içinde hissettiği çok garip iç gıcıklayan hissin, dışına da yayılmaya başladığını duyum-sadı. Kolları boyunca küçük kabarcıklar oluştu.
"Hi...hiç," diye kekeledi Tas. "Sadece hayal gördüm. Caramon," diye ekledi aceleyle, "haydi ayrılalım! Hemen şimdi. İstediğimiz her yere gidebiliriz! Zaman içinde, hep birlikte olduğumuz bir

zamana, hepimizin mutlu olduğu bir zamana dönebiliriz! Rint ile Sturm'un sağ olduğu, Raistlin'in hâlâ al cüppe giydiği ve Tika'mn olduğu bir zamana gide..."
"Kapat çeneni Tas," diye kesti sözünü Caramon, uyaran bir ses tonuyla; sözlerinin, kenderin bile sinmesine neden olan bir şimşekle altı çizilmişti.
Rüzgâr artıyor, garip bir sesle sanki kenetlenmiş dişleri arasından titrek bir nefes alan biri gibi ölü ağaç gövdeleri arasından ıslıklar çalıyordu. Ilık, yapışkan yağmur kesilmişti. Tepelerindeki bulutlar dönerek geçmiş, soluk güneşi gri gökyüzünde tüm parlaklığıyla bırakmıştı. Fakat ufukta bulutlar yığılmaya devam ediyor, yığıldıkça kararıyordu. Bulutların arasında çok renkli şimşekler çakıyor, bulutlara soğuk, ölümcül bir güzellik katıyordu.
Caramon çamurlu yoldan yürümeye başladı; bir yandan da ya-

ralı bacağındaki ağrıdan dolayı dişlerini sıkıyordu. Fakat -her ne kadar, çok farklı da görünse- artık çok iyi bildiği bir yoldan aşağıya bakan Tas, yolun kıvrıldığı yeri görebiliyordu. Dönemecin ötesinde ne bulunduğunu bildiği için olduğu yerde kalarak ayaklarını yolun ortasına sıkı sıkı bastı ve Caramon'u arkasından seyretti.
Birkaç saniye süren alışılmadık bir sessizlikten sonra Caramon bir şeylerin ters gittiğini fark ederek arkasına baktı. Yüzü yorgunluk ve acıyla asılmış olan koca adam durdu.
"Haydi Tas!" dedi huzursuzca.
Tepe saçını parmağına doluyan Tas başını hayır anlamında salladı.
Caramon ona sert sert baktı.
Tas sonunda patladı, "Bunlar vallen ağaçları Caramon!"
Koca adamın sert yüzünün ifadesi yumuşadı. "Biliyorum Tas," dedi bitap bir edayla. "Burası Solace."
"Hayır, değil!" diye bağırdı Tas. "Bu...burası sadece vallen ağaçları olan bir yer! Vallen ağacı olan bir sürü yer olmalı..."
"Peki Kristalmir Gölü olan da çok yer var mı Tas, ya da Kharo-lis Dağı'nın olduğu, ya da hem senin, hem benim Flint'i üzerine oturmuş bir tahta yontarken gördüğümüz şu koca kaya gibi kayası olan, ya da bu yolu olan başka bir yer..."
"Bilemezsin ki!" diye bağırdı Tas hiddetle. "Olabilir!" Aniden ileri doğru koşmaya başladı; ya da ileri doğru koşmaya çalıştı demek daha doğru, ayaklarını yapış yapış balçık çamurdan elinden geldiğince hızla çekmeye çalışıyordu. Tökezlenip Caramon'un üzerine devrilen kender koca adamın eline yapışıp çekiştirdi. "Haydi gidelim! Haydi buradan çıkalım!" Bir kez daha zaman aletini havaya kaldırdı. "Tar...Tarsis'e geri dönebiliriz! Ejderhaların o binayı benim üzerime devirdikleri yere! O eğlenceli, ilginç bir zamandı. Hatırladın mı?" Tiz sesi yanıp kül olmuş ağaçların arasında keskin bir çığlık gibi çınladı.
Yüzü hâlâ asık olan Caramon uzanarak büyülü aleti kenderin elinden aldı. Tas'ın çılgın gibi karşı koymalarını yok sayıp aleti alarak taşlarını evirip çevirmeye ve yavaşça o parlak asayı sade, sıradan bir kolye ucu haline sokmaya başlamıştı. Tas hüzünle seyretti.
"Neden gitmiyoruz Caramon? Burası korkunç. Ne yiyeceğimiz, ne içeceğimiz var ve gördüğüm kadarıyla bulma şansımız da pek yok. Ayrıca o yıldırımlardan biri bize isabet edecek olsa tozumuzun kalmayacağına da kuşku yok; üstelik o fırtına da gittikçe yaklaşıyor

ve sen de bal gibi burasının Solace olmadığını biliyorsun..."
"Bilmiyorum Tas," dedi Caramon sakin bir edayla. "Ama öğreneceğim. Ne var? Merak etmiyor musun? Ne zamandır kenderler bir macera fırsatını geri çevirmeye başladı?" Yeniden topallayarak yoldan ilerlemeye başladı.
"Ben de en az bütün kenderler kadar meraklıyım," diye geveledi Tas, boynunu büküp Caramon'un ardına takılırken. "Ama daha önce hiç gitmemiş olduğun bir yeri merak etmek başka, insanın kendi yerini yurdunu merak etmesi başka. İnsan yurdunu merak etmemelidir! Yerin yurdun değişmez. Orada durur, senin geri dönmeni bekler. İnsanın yeri yurdu, 'Ah işte gittiğimden beri hiç değişmemiş,' dediği yerdir, yoksa 'Amanın burası üzerinden altı milyon ejderha uçup yerle bir etmiş,' dediği yer değil. İnsanın yurdu macera yaşanacak yer değildir Caramon!"
Tas bakışlarını kaldırıp sözlerinin Caramon'da bir etki yaratıp yaratmadığına baktı. Yaratmışsa bile, hiç belli olmuyordu. Bu acı dolu yüzde, Tas'ı oldukça şaşırtan, şaşırtan ve hayrete düşüren sert bir kararlılık ifadesi vardı.

Caramon değişti, diye fark etti Tas aniden. Bu sadece cüce içece ğini bırakmasından kaynaklanmıyor üstelik. Üzerinde değişik bir hava var; daha ciddi ve...şey, sorumluğunu daha çok bilen biri gibi görünüyor sanırım. Ama başka bir şey daha var. Tas düşündü. Gurur, diye karar verdi bir dakikalık bir derin düşünceden sonra. Kendisiyle gurur duyuyor; gurur ve kararlılık var. Bu, kolay kolay pes etmeyecek bir Caramon, diye düşündü Tas, canı sıkılarak. Bu, başını belâya sokmaması ve meyhanelerden koruması için bir kendere muhtaç olan Caramon değil. Tas hoşnutsuz bir edayla içini çekti. O eski Caramon'u özlüyor gibiydi.
Yoldaki dönemece vardılar. Bir şey söylememelerine rağmen her ikisi de burayı tanımıştı. Caramon söyleyecek bir şeyi olmadığı için, Tas ise burayı tanıdığını tüm dikkafahlığıyla inkâr ettiğinden bir şey söylemiyordu. Fakat her ikisi de ayaklarını sürüdüklerini fark ettiler.
Bir zamanlar, o dönemeci dönen yolcular ışıklar içindeki Son Yuva Hanı'nı görürdü. Otik'in baharatlı patateslerinin kokusunu alır, bir gezgini veya Solace'lı bir müdavimi içeri almak için her kapı açıldığında dışarı taşan kahkaha ve şarkı seslerini duyardı. Caramon da, Tas da söylenmemiş bir fikir birliğiyle dönemeci dönmeden durdu.
19
Hâlâ konuşmuyorlar, her ikisi de etrafındaki terkedilmişliğe, yanmış ve kararmış ağaç gövdelerine, kül kaplı zemine, kararmış kayalara bakıyordu. Sessizlik kulaklarında, gümbür gümbür güm-bürdeyen gökgürültüsünden daha yüksek ve korkunç çınlıyordu. Çünkü her ikisi de, göremeseler de bu noktadan Solace'i duyabileceklerini biliyorlardı. Kasabanın sesim duyabilmeliydiler; demircilerin sesini, pazar yerinin sesini, sokak satıcılarının, çocukların ve tüccarların sesini, Han'ın sesini...
Fakat sessizlikten başka bir şey yoktu. Ve, ileride uzakta gökgü-rültüsünün meşum gümbürtüsü vardı.
Sonunda Caramon içini çekti. 'Haydi gidelim," dedi ve ileri doğru topalladı.
Tas daha yavaş izliyordu; çamur ayakkablarına öyle bulaşmıştı ki sanki cücelerin demir tabanlı çizmeleri vardı ayağında. Ama ayakkabıları, yüreği kadar ağırlaşmamıştı. Sonunda söyledikleri kulağa Ristlin'in büyü duaları gibi gelmeye başlayıncaya kadar, kendi kendine, "Burası Solace değil, burası Solace değil, burası So-lace değil," diye tekrarlayıp durdu.
Dönemeci alan Tas korkuyla gözlerini kaldırdı...
...ve rahatlayarak derin bir nefes aldı.
"Ne demiştim Caramon?" diye haykırdı, uluyan rüzgârın arasından. "Bak, hiçbir şey, hiçbir şey yok orada. Ne bir Han var, ne kasaba, hiçbir şey yok." Minik eliyle Caramon'un koca elini tutup adamı geri çekmeye çalıştı. "Şimdi gidelim artık. Bir fikrim var. Fiz-ban'ın altın köprüyü havadan indirdiği zamana dönebiliriz"
Fakat kenderin elinden kurtulan Caramon asık yüzüyle ileri doğru ağır aksak ilerliyordu. Durarak yere bakmaya başladı. "O halde bu ne Tas?" diye sordu korkuyla gerginleşen bir sesle.
Tepe saçının ucunu sinirli sinirli kemiren kender gidip Caramon'un yanında durdu. "Ne ne?" diye sordu inatla.
Caramon işaret etti.
Tas burun kıvırdı. "Tamam, yerde büyük bir boş alan var. Tamam, belki orada bir şey vardı. Belki orada büyük bir bina vardı. Ama artık yok, neden bunun için endişelenelim ki? Ben...ayy! Caramon!"
Koca adamın yaralı dizi aniden boşaldı. Sendeledi; eğer Tas destek olmasaydı yere düşecekti.
Tas'ın yardımıyla Caramon, açık alanın çamur kaplı zemininin kenarında bulunan, bir zamanlar anormal derecede iri olduğu anlaşılan bir vallen ağacının gövdesi-
20
nin bulunduğu yere gitti. Solgun yüzü, acı ve ter içersinde olan Ca-ramon ağaca yaslanarak yaralı dizini ovdu.
"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Tas endişeyle, ellerini açarak. "Buldum! Sana bir koltuk değneği bulayım! Etrafta bir sürü kırık dal vardır. Gidip bir bakayım."
Caramon bir şey söylemeden, yorgun bir tarzda başını salladı.
Tas hemen fırladı; keskin gözleri gri, yapışkan zemini tarıyordu; bir şeyler yapabiliyor olmaktan ve saçma sapan açıklıklar hakkındaki soruları cevaplandırmak zorunda kalmamaktan memnundu.
Kısa bir süre sonra aradığı şeyi buldu...çamurdan çıkan bir dalın ucu. Dalı yakalayan kender çekti. Elleri ıslak daldan kayınca sırt üstü yere düştü. Ayağa kalkan kender esefle mavi pantalonuna

bakarak boşu boşuna silmeye çalıştı. Sonra içini çekerek asık bir yüzle yeniden dalı tuttu. Bu kez, dalın biraz kıpırdadığını hissetti.
"Hemen hemen çıkarttım Caramon!" diye rapor verdi. "Ben..."
Çığlıklar atan rüzgârın arasından hiç kenderlere yakışmayan bir viyaklama sesi geldi. Caramon telaşla bakınca Tas'ın ters kepçe, görünüşe göre kenderin ayaklarının dibinde aniden beliren bir çukura dalmakta olduğunu gördü.
"Geliyorum Tas!" diye seslendi Caramon ileri doğru tökezlenir-ken, "Dayan..."
Fakat Tas'ın çukurdan geri tırmandığını görünce durdu. Kenderin yüzü Caramon'un hiç görmemiş olduğu bir haldeydi. Yüzü kul rengi, dudakları beyaz, gözleri ise fal taşı gibi açılmış boş boş bakıyordu.
"Daha fazla yaklaşma Caramon," diye fısıldadı Tas, minik, çamurlu eliyle geriye gitmesini işaret ederek. "Lütfen geri dur!"
Ama çok geçti. Caramon çukurun kenarına varmış aşağıya bakıyordu. Tas, yerde onun yanına çömelerek hıçkırmaya başladı. "Hepsi ölmüş," diye sızladı. "Hepsi ölü." Yüzünü koluna kapatarak ileri geri sallanıp, acı acı ağladı.
Etrafı taşlarla kaplı, dibi kalın bir çamur katmanıyla dolu bir çukurun dibinde bir ceset yığını vardı; adamların, kadınların çocukların cesetleri. Çamurun korumuş olduğu cesetlerin bir kısmı, acıklı bir surette tanınacak haldeydi... ya da Caramon'un hummalı gözlerine öyle görünmüştü. Aklı görmüş olduğu son toplu mezara gitti: Crysania'nın bulmuş olduğu, bulaşıcı hastalığın kırıp geçirdiği köye. Kardeşinin hiddetli, hüzün yüklü yüzünü hatırladı. Raist-lin'in bir şimşeği yere indirip herşeyi, köyü yakıp kül edişini hatır-

ladı.
Dişlerini sıkan Caramon kendisini mezara bakmaya zorladı...bir tutam kızıl bukle aramak için zorladı kendisini...
Rahatlayan Caramon hıçkırıklardan sarsılarak arkasını mezara döndükten sonra etrafına çılgınca bakınıp Han'a doğru koşmaya başladı. "Tıka!" diye bağırdı.
Tas başını kaldırıp telaşla ayağa fırladı. "Caramon!" diye seslendi, çamurda kaydı ve düştü.
"Tika!" diye bağırdı Caramon kabaca uluyan rüzgârın ve uzaktaki gök gürültüsünün arasından. Bacağındaki yarayı hiç umursamadığı belli olan koca adam, ağaç gövdelerinin olmadığı geniş açık alandan -kendisi sağlıklı düşünemediği halde aklının Tas'a, Han'ın yanındaki yol olduğunu söylediği yerden- sendeleyerek koşuyordu. Ayağa kalkan kender Caramon'un ardından aceleyle seğirtti fakat koca adam arayı açıyor, çamur içinden sendeleyerek yürüyor, korkusu ve umudu ona güç veriyordu.
Kısa bir süre sonra Tas kararmış ağaç gövdeleri arasında Caramon'un izini kaybetti ama hâlâ Tika'ya seslenen sesini duyabiliyordu. Tas artık koca adamın nereye yöneldiğini biliyordu. Adımları yavaşladı. Bu yerin ısısı ve kötü kokularıyla başı ağrımaya, gördük-leriyle içi ezilmeye başlamıştı. İleride göreceği şeylerden ürken kender, çamurla ağırlaşmış ayakkabılarını sürüyerek tökezlenerek yürümeye devam etti.
Tabii ki Caramon ileride başka bir vallen ağacı gövdesinin yakınındaki boş bir alanda duruyordu. Elinde bir şey tutmuş, sonunda yenilgiyi kabul etmiş birinin ifadesiyle bu şeye bakıyordu. Çamur içinde kalmış, pejmürde halli, sıkıntılı kender onun yanma gitti. "Ne?" diye sordu titreyen dudakları arasından, koca adamın elindeki nesneyi işaret ederek.
"Bir çekiç," dedi Caramon boğuk bir sesle. "Benim çekicim."
Tas çekice baktı. Tamam, bir çekiçti. Ya da bir zamanlar bir çe-kiçmiş gibi duruyordu. Tahta sapının dörtte üçü yanmıştı. Geriye bütün kalan bir parça kömürleşmiş tahta ile alevlerle kararmış metal başlığıydı.
"Nasıl... nasıl emin olabilirsin?" diye kekeledi, hâlâ mücadele edip, hâlâ inanmayı reddederek.
"Eminim," dedi Caramon burukça. "Şuna bak." Dokunduğu zaman sapı kıpır kıpır oynadı ve başı sallanarak düştü. "Hâlâ... hâlâ içerken yapmıştım bunu." Gözlerini eliyle sildi. "Pek iyi yapama-

mistim. İşin ortasında sapı elimde kalırdı. Ama zaten" -boğulur gibi oldu- "bununla pek bir iş yapmamıştım."
Koşmaktan yorulmuş olan Caramon'un yaralı bacağı aniden bo-şalıverdi. Bu kez kendini ayakta tutmaya çalışmadı bile, kendini öylece çamurun içine bırakıverdi. Bir zamanlar evi olan açık alanın ortasına oturup çekici sıkıca tutarak ağlamaya başladı.

Tas başını çevirdi. Koca adamın hüznü kutsaldı, onun gözleri için dahi fazla mahrem bir şeydi. Burnundan aşağıya süzülen kendi gözyaşlarına boşveren Tas etrafa tatsızca bakıyordu. Hiçbir zaman kendisini bu kadar çaresiz, kaybolmuş ve tek başına hissetmemişti. Ne oldu? Nerede yanlış yapıldı? Mutlaka bir ipucu, bir cevap olmalıydı.
"Be...ben etrafa bir bakmacağım," diye geveledi, kendisini duymayan Caramon'a.
İçini çeken Tas zorla yürüyerek uzaklaştı. Artık nerede olduğunu biliyordu tabii ki. Artık bunu daha fazla inkâr edemiyordu. Caramon'un evi kasabanın ortalarında, Han'ın yakınlarında bir yerlerdeydi. Tas, bir zamanlar evlerin arasından ilerleyen bir yol olan yerden ilerliyordu. Artık hiçbir şey -ne bir ev, ne cadde, evleri barındıran vallen ağaçları- kalmamış olmasına rağmen tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bilmemiş olmayı dilerdi. Orada burada çamurdan çıkan dalları gören Tas ürperdi. Çünkü başka hiçbir şey yoktu. Sadece...
"Caramon!" diye seslendi Tas, inceleyebileceği bir şeyler bulduğu için minnettar olmuştu; Caramon'un aklını hüznünden başka bir yere çekebileceğini umuyordu. "Caramon, bence gelip bunu görmelisin!"
Fakat koca adam onu duymamazlığa gelmeye devam ettiğinden Tas nesneyi incelemek için kendisi gitti. Caddenin en sonunda, bir zamanlar küçük bir park olan yerde dikili bir taş duruyordu. Tas parkı hatırlıyordu ama dikili taşı hatırlamıyordu. Son Solace'a gittiğinde orada öyle bir şey olmadığını hatırladı, taşı inceledikçe.
Kabaca yontulmuş yüksek taş yangının, rüzgârın ve fırtınanın tahribatına dayanabilmişti. Yüzeyi kararmış, yanmıştı ama Tas yaklaştıkça üzerinde harfler olduğunu gördü; üzerindeki pisliği temizleyince okuyabileceğini düşündü.
Tas taşın üzerindeki is ve çamur katmanını temizleyip uzun süre taşa baktıktan sonra yavaşça seslendi, "Caramon."
Kenderin sesindeki tuhaf ton Caramon'un hüzün pusunu del-

misti. Başını kaldırdı. Garip dikilitaşı ve Tas'ın alışılmadık derecede ciddi yüzünü gören koca adam acı içersinde ayağa kalkıp taşa doğru aksayarak gitti.
"Neymiş?" diye sordu.
Tas yamtlayamadı; sadece başını sallayıp, eliyle işaret edebidi.
Caramon dolanıp taşın önüne gelerek durdu ve sessizlik içinde kabaca yontulmuş harfleri ve yarım kalmış yazıyı okudu.
Mızrak Kahramanı Tika Waylan Majere
Ölüm Yılı 358
Yaşamının ağacı çok erken devrildi. Korkarım, balta da benim elimde bulunacak.
"Ço...çok üzgünüm Caramon," diye mırıldandı Tas, koca adamın gevşemiş, hissizleşmiş elini tutarak.
Caramon başını eğdi. Rüzgâr etraflarında herşeyi kırbaçlarken elini taşa koyarak taşın soğuk, ıslak yüzeyini okşadı. Taşa birkaç damla yağmur çarptı. "Tek başına öldü," dedi. Yumruğunu sıkarak taşa vurdu; elini taşın keskin kenarında kesti. "Onu yalnız bıraktım! Burada olmalıydım! Allah kahretsin, burada olmalıydım!"
Omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Fırtına bulutlarına bakan ve yeniden harekete geçip yaklaştıklarını gören Tas, Cara-mon'un elini sıkı sıkı tuttu.
"Burada olsaydın da yapabileceğin bir şey olduğunu zannetmiyorum Caramon..." diye başladı kender ciddiyetle.
Aniden, susayım derken dilini ısırarak durdu. Elini Cara-mon'un elinden çekerek (koca adam bunu fark etmemişti bile) yere çömeldi. Keskin gözleri, soluk güneşin hastalıklı ışıklarında parlayan bir şey yakalamıştı. Titreyen bir elle uzanan Tas pisliği temizledi.
"Tanrılar adına," dedi dehşetle, arkaya doğru kaykılarak. "Caramon, sen de buradaymışsın!"
"Ne?" diye homurdandı Caramon.
Tas işaret etti.
Başını kaldıran Caramon dönüp bakışlarını o yöne çevirdi.
Orada, ayaklarının dibinde kendi cesedi yatıyordu.

Borum 3

n azından Caramon'un cesediymiş gibi duruyordu. Solamniya'dan elde etmiş olduğu zırhı giyiyordu...Cücekapısı Savaşı sırasında giydiği zırhı, Tas ile birlikte Zhaman'dan ayrıldıklarında üzerinde olan zırhı, o anda giymekte olduğu zırhı...
Fakat bunun ötesinde bedenini belirtecek başka bir şey yoktu. Tas'm bulmuş olduğu ve çamurun içinde muhafaza olarak kalmış cesetlerin aksine bu ceset yüzeye oldukça yakın durmuş ve çürümüştü. Bütün kalan, dikilitaşın altında yatan, iri bir adama ait olduğu belli olan bir iskeletti. Bir kes"ki tutan eli, sanki son işi o korkunç sözleri yazmakmış gibi tam taş abidenin altında duruyordu.
Onu neyin öldürmüş olduğuna dair bir işaret yoktu.
"Neler oluyor Caramon?" diye sordu Tas titrek bir sesle. "Eğer bu sensen ve sen ölüysen, nasıl oluyor da aynı anda burada olabiliyorsun?" Ani bir fikir geldi aklına. "Yo hayır! Ya burada değilsen!" Tepesaçını tutarak döndürmeye başladı. "Eğer sen burada değilsen, o zaman ben seni uydurmuş oluyorum. Aman Tanrım!" diye yutkundu Tas. "Hiç bu kadar güçlü bir hayal gücüm olduğunu bilmezdim. Gerçekten de gerçek gibi görünüyorsun." Titreyen elini uzatarak Caramon'a dokundu. "Gerçek gibi de hissediliyorsun, ayrıca alınma ama gerçek gibi de kokuyorsun!" Tas ellerini 'deli' dercesi-

ne döndürdü. "Caramon! Deliriyorum," diye bağırdı çılgınlar gibi. "Aynı o Thorbardin'deki kara cüceler gibi!"
"Hayır Tas," diye mırıldandı Caramon. "Bunlar gerçek. Çok fazla gerçek." Cesede bakıyordu; sonra bakışlarını hızla azalmakta olan ışık altında belli belirsiz seçilen dikilitaşa çevirdi. "Şimdi bir anlam ifade etmeye de başladı. Eğer bir..." Dikilitaşa dikkatlice bakarak durdu. "Tamam işte! Tas, abidedeki tarihe bak!"
Tas içini çekerek başını kaldırdı. "358," diye okudu donuk bir sesle. Sonra gözleri faltaşı gibi açıldı. "358 mi?" diye tekrarladı. "Caramon, Solace'tan ayrıldığımızda 356'ydı!"
"Çok ileri geldik Tas," diye mırıldandı Caramon dehşetle. "Kendi geleceğimize geldik."
Ufukta, saldırmadan önce bütün gücünü toplayan bir ordu gibi biriken, kaynar gibi görünen kara bulutlar tam hava kararmadan önce üzerlerine gelerek, büyük bir merhametle küçülmüş güneşin varlığını kavuşmasına son bir kaç an kala sildiler.
Fırtına hızla ve inanılmaz bir hiddetle vurdu. Sıcak bir rüzgâr patlayarak Tas'ın ayaklarını yerden keserken, Caramon'u dikilitaşa yapıştırdı. Derken yağmur vurdu; üzerlerine kurşun eriyikleri gibi iniyordu. Dolu başlarına çarpıyor, onları dövüyor, yaralayıp bereliyordu.
Rüzgâr ve yağmurdan daha da korkuncu, buluttan yere çakılarak ağaç gövdelerine çarpıp onları millerce uzaktan görülebilecek parlak alev toplarına bölen rengârenk ölümcül şimşeklerdi. Gök-gürültüsünün gümbürtüsü hiç geçmiyor, yeri sarsıyor, duyularını hissizleştiriyordu.
Çaresizlik içersinde fırtınanın şiddetinden kaçıp sığınacak bir yer arayan Tas ile Caramon devrik bir vallen ağacının altına büzüştüler ve Caramon'un gri balçık çamur içine kazmış olduğu bir deliğe sindiler. Onları anca koruyan bu korunaktan, zaten ölü olan bu topraklara daha büyük zararlar veren fırtınayı inanamayarak seyrettiler. Dağların yamaçlarını alevler süpürüyordu; yanan odunların nahoş kokusunu duyuyorlardı. Yakınlara bir yere bir yıldırım isabet ederek ağacı infilak ettirdi, yerden iri parçalan havaya kaldırdı. Gökgürültüsü kulaklarını sağır edici bir şiddetle patlıyordu.
Fırtınanın onlara bahşettiği tek şey yağmur suyuydu. Caramon miğferini ters olarak dışarda bıraktı ve içine neredeyse anında içebilecek kadar su birikti. Fakat suyun tadı korkunçtu -çürümüş yu-

murtaya benziyor, diye bağırdı Tas, içebilmek için burnunu tıkarken...su, susuzluklarını giderme konusunda da pek bir faydalı olmamıştı.
Her ikisi de, suyu saklamaları ve yiyecek bir şey bulma olanakları olmadığını düşünseler bile dile getirmediler.
Artık nerede ve hangi zamanda olduğunu (her ne kadar neden ve nasıl orada olduğunu bilmese de) bildiği için kendisini daha iyi hisseden Tasslehoff, ilk bir iki saat fırtınadan zevk bile aldı.
"O renk şimşek hiç görmemiştim," diye bağırdı gümbürdeyen gökgürültüsü arasından ve samimi bir ilgiyle izledi. "Sokak göz-bağcısının gösterisi kadar güzel!" Fakat kısa bir süre sonra manzaradan sıkıldı.

"Sonuç olarak," diye seslendi, "elli kere seyredince, bulunduğu yerden havaya uçan ağaçları seyretmek bile sıkıcı olmaya başlıyor. Eğer sıkılmazsan Caramon," diye ekledi ağzı yırtılırcasına esneyerek, "biraz kestireceğim galiba. Sen nöbet tutsan olur değil mi?"
Caramon tam cevap vermeye hazırlanarak başını sallamıştı ki boş bulunarak ortalığı kaldıran bir çatırtıyla irkildi. Otuz metre kadar ilerlerindeki bir ağaç gövdesi mavi-yeşil bir ateş topu içinde yok oldu.
Bu biz olabilirdik diye düşündü için için yanan küllere bakarak; kükürt kokusu nedeniyle burnunu kırıştırmıştı. Sıra bizde olabilir! Aklına çılgın bir kaçma fikri gelmişti, bu o kadar güçlü bir arzuydu ki kasları seğiriyor, olduğu yerde kalmak için kendisini zorlamak zorunda kalıyordu.
Dışarıda mutlak bir ölüm var. En azından burada, bu delikte, yer seviyesinden aşağıdayız. Ama seyrederken, şimşeğin yerde devasa bir çukur açtığını görünce acı acı tebessüm etti. Hayır, emniyette olan tek bir yer bile yoktu. Sonuna kadar dayanıp, kendimizi Tanrılara emanet etmek zorundayız.
Tas'a baktı, kenderi rahatlacak bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu. Kelimeler dudaklarında dondu kaldı. İçini çekerek başını salladı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu; kender de bunlardan biriydi. Bir top halinde kıvrılan Tas, etrafında dönen korkunç şeylerden tamamen habersiz bir halde derin bir uykuya dalmıştı.
Gözleri tepelerinde çalkalanan, şimşeklerle yol yol olmuş bulutlarda olan Caramon, deliğin derinliklerine büzüştü. Aklını korkusundan uzaklaştırmak için, başına gelenleri düşünmeye, bu çıkmaza nasıl düştüklerini bulmaya çalıştı. Gözlerini, kör edici şimşe-

ğe kapatan koca adam -bir kez daha- ikizini korkunç Kapı'nın önünde dururken gördü.
Cehenneme girmesine izin vermeleri ve Kapı'yı açmaları için Kapı yi koruyan beş ejderha kafasına seslenen Raistlin'in sesini duyabiliyordu. Paladine rahibesi Crysania'yi kendi Tanrısına dua ederken, kendi inancı içinde kaybolmuş, kardeşinin kötülüklerine karşı körleşmiş bir halde görüyordu.
Raistlin'in sözlerini sanki başbüyücü yanında duruyormuş gibi bütün netliğiyle duyan Caramon ürperdi.
Evet kardeşim. Benimle birlikte Cehennem'e girecek. Önümden gidip, benim yerime dövüşecek. Kara rahiplerle, kara büyükullanıcüanyla, ruhları lanetlenmiş topraklarda kalmaya mahkum edilmiş ölülerle ve Kraliçemin yaratabileceği sayısız işkenceyle karşılaşacak. Tüm bunlar hem bedenini yaralayacak, hem aklını yutacak, hem de ruhunu parçalayacak. Sonunda, artık dayanacak halı kalmayınca ayaklarımın dibine yığılacak... kan içinde, perişan halde, ölüm döşeğinde.
Kalan son gücüyle, teselli amacıyla elini bana uzatacak. Benden, kendisini kurtarmamı istemeyecek. Böyle bir şey istemeyecek kadar güçlü. Benim için hayatını isteyerek, severek verecek. Bütün isteyeceği, ölürken yanında durmam olacak.
Ama ben onun yanından yürüyüp geçeceğim Caramon. Yüzüne bile bakmadan, tek bir söz söylemeden yürüyüp geçeceğim. Neden mi? Çünkü artık ona ihtiyacım kalmayacak...
Ancak bu sözleri duyduktan sonra Caramon kardeşinin iflah olmayacağını anlamıştı. Ve böylece onu terk etmişti.
ister Cehenneme gitsin, diye düşündü Caramon buruklukla; isterse Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okusun, isterse de Tanrı olsun. Beni hiç ilgilendirmiyor. Artık onun başına ne geldiğini umur-samıyorum. Sonunda ondan kurtuldum...onun da benden kurtulduğu gibi.
Caramon ile Tas büyülü aleti harekete geçirmiş, Par-Salian'in koca adama öğretmiş olduğu tekerlemeyi söylemişlerdi. Taşların şarkı söylemeye başladığını duymuştu, aynı daha önce iki kere zaman yolculuğu büyüsünün yapıldığı anlarda olduğu gibi.
Ama o zaman, bir şey olmuştu. Bir şey farklıydı. Şimdi durup düşününce, ani bir panikle bir şeyin ters gidip gitmediğini merak etmişti ama ne olduğunu düşünemiyordu.
Bu konuda elimden bir şey geleceğinden değil aslında, diye düşündü acı acı. Büyüyü hiç anlamamıştım... hiç güvenmemiştim de aslında.

Yakına düşen başka bir yıldırım dikkatini dağıtmış, Tas'ın bile uykusunda sıçramasına neden olmuştu. Huzursuzlukla homurdanan kender gözünü elleriyle kapatarak uyumaya devam etti; aynı yuvasında kıvrılmış duran bir fındık faresine benziyordu.

İçini çeken Caramon düşüncelerini fırtınalardan ve fındık farelerinden ayırarak, büyünün yapıldığı o son birkaç saniyeye çevirdi.
Çekildiğimi hatırlıyorum, diye fark etti aniden; şeklim şemalim değişmişti; sanki bir güç bir yana, diğeri tam ters yöne çekiştiri-yormuş gibi. Raistlin o sıra ne yapıyordu? Caramon hatırlamaya çalıştı. Kardeşinin soluk bir görüntüsü geldi gözlerinin önüne. Şok olmuş bir halde Kapı'ya bakarken yüzü dehşetle çarpılmış Raistlin'i gördü. Kapı'da duran Crysania yi gördü ama kız artık Tanrısına dua etmiyordu. Bedeni acıyla harap olmuş gibiydi, gözleri de dehşetle faltaşı gibi açılmıştı.
Ürperen Caramon dudaklarını yaladı. Tadı acı su, sanki paslı çivi çiğnemiş gibi bir katman bırakmıştı ağzında. Tükürerek ağzını eliyle sildikten sonra, bitap bir halde arkasına dayandı. Başka bir patlama sinmesine neden oldu. Aynı almış olduğu cevap gibi.
Kardeşi başarısız olmuştu.
Fistandantilus'a olan şey, Raistlin'e de olmuştu. Büyüsü denetimden çıkmıştı. Zaman yolculuğu aletinin büyülü alanı belli ki onun yapmakta olduğu büyüyü bozmuştu. Tek makul açıklama buydu...
Caramon kaşlarını çattı. Hayır, mutlaka Raistlin böyle bir şey olabileceğinin ihtimalini önceden görmüştü. Eğer öyle olsaydı onların aleti kullanmalarını önler, aynı Tas'ın arkadaşı gnome'u öldürdüğü gibi onları da öldürürdü.
Aklını başına getirmek için başını sallayan Caramon baştan düşünmeye başladı; çocukken annesinin kendisine öğrettiği,o nefret ettiği aritmetik işlemleriyle nasıl uğraşıyorsa, bu problemle de öyle uğraşıyordu. Büyü alanı bozulmuştu, bu kadarı açıktı. Kender ile onu zamanda çok ileriye atmış, onları geleceğe göndermişti.
Bunun anlamı sanırım, benim aleti yeniden harekete geçirmem demektir; o zaman..bizi o zamana Tika'ya, Solace'a götürecek...
Gözlerini açarak etrafına bakındı. Ama geri döndüklerinde bu gelecekle mi karşılaşacaklardı? Caramon ürperdi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Gece soğumaya başlamıştı ama onu rahatsız eden soğuk değildi. Gelecekte ne olduğunu bilerek yaşamanın ne

demek olduğunu biliyordu. Ümitsizlikle yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu. Onları bekleyenin bu olduğunu bile bile nasıl geri dönüp Tika ve arkadaşlarının yüzüne bakardı? Abidenin dibindeki cesedi düşündü. Kendisini neyin beklediğini bile bile nasıl geri gidebilirdi? Eğer gördüğü kendisiyse. Kardeşi ile arasındaki son konuşmayı hatırladı. Tas zamanı değiştirmişti; Raistlin böyle söylemişti. Çünkü kenderler, cüceler ve gnomelar tasarlanarak değil yanlışlıkla yaratılmış ırklardı; insan, elf ve ogre ırkları gibi zamanın akışında yerleri yoktu. Bu yüzden, zamanı değiştirme gücüne sahip oldukları için kenderlerin zaman içinde yolculuk yapmaları yasaklanmıştı.
Fakat Tas yanlışlıkla geri yollanmış; Yüksek Büyücülük Kule-si'nin başı Par-Salian'ın Caramon ile Crysania'yı zamanda geri yollamak için yarattığı büyülü alana atlamıştı. Tas zamanı değiştirdi. O yüzden Raistlin de Fistandantilus'un kaderine mahkum olmadığını biliyordu. Sonuçları değiştirme gücü vardı. Fistandantilus'un öldüğü yerde Raistlin yaşayabilirdi.
Caramon'un omuzları çöktü. Aniden kendisini hasta hissetti, başı döndü. Ne demekti bu? Burada ne işi vardı? Nasıl olur da aynı anda hem canlı, hem ölü olabilirdi? Acaba o, onun cesedi miydi? Tas zamanı değiştirebildiğine göre, belki de o bir başkasıydı. Fakat -en önemlisi- Solace'a ne olmuştu?
"Raistlin mi neden oldu bunlara? diye mırıldandı Caramon kendi kendine; kendi sesini çakan şimşekler ve her yanı sarsan patlamalar arasında duymuştu. "Bunun onunla bir ilgisi var mı? Bunlar, o başarısız olduğu için mi oldu yoksa..."
Caramon nefesini tuttu. Yanında Tas uykusunda kıpırdanarak sızlandı ve haykırdı. Caramon düşünmeden onu okşadı. "Kötü bir rüya," dedi, kenderin minik bedeninin elinin altında seğirdiğini hissederek. "Kötü bir rüyaydı Tas. Uykuna geri dön."
Yuvarlanıp iyice Caramon a sokulan Tas'ın elleri hâlâ gözlerini örtüyordu. Caramon onu sakinleştirircesine okşamaya devam etti.
Kötü bir rüya. Bütün bunların öyle olmuş olmasını dilerdi. Kendi yatağında uyanmayı, başının fazla içkiden zonkluyor olmasını çaresizlikle diledi. Tika'nın mutfakta tabaklan oraya buraya çarpıp, tembel ve ayyaşın teki olduğu için kendisine küfürler ederken bir yandan da onun en

sevdiği kahvaltıyı hazırlıyor olmasını diledi. O sefil, içkiye batmış haliyle devam etmiş olmayı diledi çünkü o zaman ölebilirdi, bilmeden ölebilirdi...
30
Ah, ne olur bunlar bir rüya olsun! diye dua etti Caramon başını dizlerine doğru indirip gözyaşlarının kapalı kirpikleri arasından süzülüşünü hissederken.
Artık fırtınadan bile etkilenmeden, bu ani farkındalığınm ağırlığı altında ezilerek olduğu yerde oturdu kaldı. İçini çeken Tas titredi ama sükûnetle uyumaya devam etti. Caramon kıpırdamadı. Uyumadı. Uyuyamadı. içinde yürüdüğü rüya, ayakta görülen bir rüyaydı, ayakta görülen bir kâbus. Gönülden bildiği bir şey varsa, o da bildiği şeyin ispatlanmasına bile gerek olmadığıydı.
Fırtına yavaş yavaş güneye doğrukaydı. Caramon, yıldırımları, toprakta gezen devlerin ayaklarıymış gibi duyuyordu. Fırtına sona erdiğinde sessizlik kulaklarında gökgürültüsünden daha yüksek sesle uğuldamaya başladı. Gökyüzü artık açılacaktı, biliyordu. Bir sonraki fırtınaya kadar açık kalacaktı. Ayları, yıldızları görecekti...
Yıldızlar...
Gökyüzüne bakmak için başını kaldırması yeterliydi, açık gökyüzüne ve o zaman bilecekti.
Bir an daha, baharatlı patateslerin kokusunu almak, Tika'nın kahkahasının sessizliği yırtmasını duymak, gönlündeki sızının yerine başının sarhoşluktan ağrımasını istemek için oturduğu yerde çöktü kaldı.
Ama bir şey olmadı. Sadece ölülerin, boş toprakları şimşeklerin uzaktan gelen gümbürtüsüyle bozulan sessizliği vardı.
İçini kendisinin bile zor duyduğu bir sessizlikle çeken Caramon başını kaldırarak gökyüzüne baktı.
Ağzındaki acı tükürüğü yutarken neredeyse boğuluyordu. Gözyaşları gözüne battı ama daha rahat görebilmek için gözlerini kırpıştırdı.
işte oradaydı...korkularının teyidi, kıyametin damgası.
Gökyüzünde yeni bir takım yıldız.
Bir kumsaati...
"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Tas, gözlerini ovuşturup uykulu uykulu yıldızlara bakarken.
"Raistlin'in başardığı," diye cevap verdi Caramon, sesinde korku, hüzün ve gururun garip bir karışımıyla. "Bu, Cehenneme girerek Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okuduğu ve onu yendiği anlamına geliyor!"
"Onu yenememiş Caramon," dedi Tas gökyüzünü dikkatle ince-
31
leyip işaret ederek. 'Orada onun da takımyıldızı var ama olmaması gereken yerde. Burada olması gerekirken, orada. Paladine da orada." İçini çekti. "Zavalli Fizban. Acaba o da Raıstlin'le dövüşmek zorunda kaldı mı? Bundan hoşlanacağını zannetmiyorum. Her zaman onun Raistlin'i anladığına dair bir his vardı içimde, belki de hepimizden iyi anlıyordu."
"Belki de savaş hâlâ devam ediyordur," diye düşüncelere daldı Caramon. "Belki de fırtınaların nedeni budur." Bir an için kumsaati-nın pırıltılı biçimine dalarak sessizleşti. Hayalinde, -çok zaman önce- Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç sınavdan çıkan kardeşinin -gözbebekleri kumsaati şeklini almış- gözlerini görebiliyordu.
"Böylece Raistlin, her şeyi değiştirirken zamanı göreceksin," demişti Par-Salian ona. "Böylece, inşallah, etrafındakilere merhamet duymaya başlarsın."
Ama bu bir işe yaramamıştı.
"Raistlin kazandı, dedi Caramon hafifçe iç çekerek. "Olmak istediğini oldu...bir Tanrı artık. Ve artık ölü bir dünyada saltanat sürüyor."
"Ölü bir dünya mı?" dedi Tas telaşla. "Ya...yani bütün dünya mı böyle? Krynn'deki her yer: Falanthas, Haven, Qualinesti de mi? Ke...kendermore' da mı? Her şey mi?"
"Etrafına bak," dedi Caramon tatsız bir edayla. "Ne düşünüyorsun? Buraya geldiğimizden beri canlı başka bir şey gördün mü?" Bulutlar gittiği için artık görülen, gökyüzünde onları izleyen bir göz gibi duran, Solinari'nin solgun ışığında belli belirsiz görünen elini şöyle bir salladı. "Yangınların dağ yamaçlarını silip süpürdü-ğünü gördün. Şimdi de şimşekleri ufukta görebiliyorum." Doğu'yu işaret etti. "Bak, bir başka fırtına geliyor. Hayır Tas. Böyle bir ortamda kimse canlı kalamaz. Biz de çok geçmeden öleceğiz...ya da paramparça olacağız"
"Ya da... başka bir şey olacak..." dedi Tas ümitsizlikle. "Ke-ken-dimi pek iyi hissetmiyorum Caramon. Ve bu...bu ya içtiğim sudan, ya da yeniden o salgın hastalığa tutuluyorum.' Yüzü acıyla

buruşan kender elini karnına götürdü. 'İçim bir tuhaf olmaya başladı, sanki bir yılan yutmuşum gibi."
"Su," dedi Caramon yüzünü ekşiterek. "Ben de hissediyorum. Belki de o bulutlardan gelen bir çeşit zehirdi."
"Yo...yoksa burada mı öleceğiz Caramon?" diye sordu Tas birkaç
32
r
dakika derin derin, sessizce düşündükten sonra. "Çünkü eğer burada öleceksek, gidip Tika'nın yanına uzanmak istiyorum, eğer senin için bir mahsuru yoksa. Ke...kendimi daha rahat hissedeceğim. Flint ile ağacına varıncaya kadar." İçini çekerek başını Caramon'un güçlü koluna dayadı. "Flint'e anlatacak ne çok şeyim var değil mi Caramon? Afeti anlatıcam, o ateşli dağı, senin hayatını nasıl kurtardığımı, Raistlin'in Tanrı oluşunu. Emin ol o bölüme inanmayacak. Ama belki sen de orada yanımda olursun Caramon ve ona aslında şey m...abartmadığımı söylersin."
"Ölmenin kolay olacağına şüphe yok," diye mırıldandı Caramon, özlemle dikilitaşa doğru bakarak. Lunitari yükselmeye başlamıştı artık; kan kırmızısı ışığı Solina-ri'nin beyaz ışığıyla karışarak kül kaplı topraklara meşum, mo-rumtrak bir ışın yayıyorlardı. Yağmurla ıslanmış olan dikilitaş mehtapta pırıldıyor, kabaca yontulmuş kara harfleri solgun yüzeyi üzerinde tüm çıplaklığıyla görünüyordu.
"Ölmek kolay olacak," diye tekrarladı Caramon; Tas'tan çok kendisine söylüyordu bunu. "Uzanmak, karanlığın beni alıp götürmesini beklemek kolay olacak." Sonra dişlerini sıkarak zorla ayağa kalktı. "Komik," diye ekledi, kılıcını çıkartıp, onları barındıran devrik vallen ağacının bir dalını keserken. "Raist bir kez bunu bana sormuştu. 'Peşimden karanlığa gelir misin?' demişti."
"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tas, Caramon'u merakla izlerken.
Ama Caramon cevap vermedi. Ağaç dalını kesmeye devam etti.
"Bir koltuk değneği yapıyorsun!" dedi Tas; sonra ani bir telaşla ayağa fırladı. "Caramon! Bunu düşünüyor olamazsın! Bu...bu delilik! Raistlin'in sana o soruyu sorduğu zamanı hatırlıyorum', ve senin 'evet' dediğinde onun verdiği cevabı da hatmlyoruml Bunun senin ölümün olacağını söylemişti Caramon! Ne kadar güçlü olursan ol, böyle bir şey seni öldürür!"
Caramon hâlâ cevap vermiyordu. Ağaç dalını kesmeye çalıştıkça ıslak tahta parçalan uçuşup duruyordu. Zaman zaman arkasına dönerek yaklaşan, yavaşça takım yıldızları gözlerden saklamaya başlayan ve iki aya doğru ilerleyen fırtına bulutlarına bakıyordu.
"Caramon!" Tas koca adamın koluna asıldı. "Gitsen bile...oraya" -kender sözcüğü söyleyemediğini fark etti- "ne yapacaksın ki?"
"Çok zaman önce yapmam gereken bir şeyi," dedi Caramon kararlılıkla.
33
Bofiim 4
nün peşinden gidiyorsun, değil mi?" diye bağırdı Tas, delikten çıkmaya çalışarak. -Bu hareket gözlerinin, hâlâ dalı kesmekte olan Caramon ile aynı düzeye gelmesine neden olmuştu.- "Bu delilik, sadece delilik! Nasıl gideceksin oraya?" Aklına ani bir fikir geldi. "Hem orası neresi? Nereye gittiğini bile bilmiyorsun! Onun nerede olduğunu bilmiyorsun!"
"Oraya gitmem gerek," dedi Caramon soğukkanlılıkla, kılıcını yeniden kınına yerleştirirken. Dalı güçlü ellerine alarak eğip büktükten sonra, sonunda kırmayı başardı. "Bıçağını versene," diye mırıldandı Tas'a doğru.
İçini çeken kender bıçağını uzattıktan sonra, Caramon küçük parçalar yontarken itirazlarına devam etmeye başlıyordu ki koca adam sözünü kesti.
"Büyülü alet bende. Oraya gelince" -Tas'a sert sert baktı- "orayı sen biliyorsun!"
"Ce...cehennem mi?" diye kekeledi Tas.
Donuk bir gök gümbürtüsü her ikisinin de yaklaşan fırtınaya endişeyle bakmasına neden oldu; sonra Tas itirazlarına başlarken Caramon daha bir canla başla işine döndü. "Büyülü alet Gnimsh ile beni oradan çıkarttı Caramon ama eminim ki seni içeri sokamaya-caktır. Zaten oraya gitmek istemezsin," diye ekledi kender kararlı
34
bir edayla. "Hoş bir yer değil."
"Belki beni içeri sokamaz," diye başladı Caramon, sonra bir el işaretiyle Tas'ı yanına çağırdı. "Başka bir fırtına başlamadan şu koltuk değneği işe yarıyor mu, yaramıyor mu bir bakalım. Tika'nın... dikiltaşına kadar yürüyeceğiz."

Kılıcı ile ıslak çamurlu cüppesinden bir parça kopartan savaşçı bunu dalın tepesine sardı; değneği koltuk altına yerleştirdi ve de-nercesine yükünü bu değneğe verdi. Kaba koltuk değneği birkaç santim çamura battı. Caramon değneği çamurdan çekip çıkarttı, bir adım daha attı. Çomak yine battı ama en azından biraz ilerleyebilmiş ve yükü yaralı dizinden alabilmişti. Tas onun yürümesine yardım etmek için yanına gitti; birlikte yavaşça aksayarak ıslak, balçık zemin üzerinde ilerlediler.
Nereye gidiyoruz? diye sormak istiyordu Tas ama cevabı duymaktan korkuyordu. İlk kez sessiz kalmak onun için o kadar zor olmamıştı. Ne yazık ki Caramon sanki onun düşüncelerini duymuştu çünkü söylenmeyen sorunun cevabını verdi.
"Belki alet beni Cehenneme sokamaz," diye tekrarladı Caramon, ağır ağır nefes alarak, "ama ben beni sokabilecek birini tanıyorum. Alet bizi ona götürecek."
"Kime?" diye sordu kender kuşkuyla.
"Par-Salian'a. O bize nelerin olduğunu anlatabilir. Beni... nereye gitmem gerekiyorsa oraya gönderir."
"Par-Salian mı?" Tas, neredeyse Caramon, Karanlıklar Kraliçesi, demiş kadar telaşlandı. "Bu daha da delice!" diye söylenmeye başladı ama aniden karnına dehşetli bir acı saplandı. Caramon durup onu bekledi; ay ışığında kendisi de solgun ve hasta görünüyordu.
Tepe saçından, çoraplarına kadar içinde ne varsa hepsini çıkardığına emin olan Tas kendisini biraz daha iyi hissetti. Başıyla Cara-mon'a olumlu bir işaret yapan Tas henüz yürüyecek kadar iyi olmadığı için, tökezleyerek ilerlemeyi becerdi.
Balçık çamurun içinde zar zor ilerleyerek dikilitaşa vardılar. Her ikisi de kendilerini yere bırakarak taşa dayandılar; yirmi adım kadar kısacak bir yolu zor katetmişler, bu çabadan yorgun düşmüşlerdi. Sıcak rüzgâr yeniden başlamıştı, gök gürültüsü sesi de gittikçe yaklaşıyordu. Tas'ın yüzünü ter kaplamıştı; dudaklarının kenarları yeşilimtrak bir renk almıştı ama yine de Caramon'a masum bir çekiciliği olduğunu umduğu bir tebessümle bakıyordu.
"Par-Salian'a mı gideceğiz?" dedi düşünmeden söylermiş gibi,

yüzünü tepe saçıyla silerken. "Bence bu hiç de iyi bir fikir değil. Bütün o yolu yürüyecek halde değilsin. Ne suyumuz var, ne yiyeceğimiz, üstelik..."
"Yürümeyeceğim." Caramon pandantifi cebinden çıkartarak, onu güzel, taşlı bir asaya dönüştürecek işlemleri yapmaya başladı.
Bunu görüp yutkunan Tas daha hızlı konuşmaya devam etti.
"Bence Par-Salian şey..şey... meşguldür. Meşguldür! Evet öyle!" Berbat bir halde sırıttı. "Şu anda bizi göremeyecek kadar meşguldür. Etrafındaki kaosu düşünsene, mutlaka yapacak bir sürü şeyi vardır. O yüzden gel bu işi unutalım da geçmişte eğlendiğimiz bir zamana dönelim. Raistlin'in Bupu'ya büyü yaptığı ve Bupu'nun ona aşık olduğu zamana ne dersin? O gerçekten çok komikti! O iğrenç lağım cücesi onun peşinden hiç ayrılmıyordu..."
Caramon cevap vermedi. Tas, tepe saçının ucunu elinde kıvırıp duruyordu.
"Ölmüştür," dedi aniden, kederle iç çekerek. "Zavallı Par-Salian. Şimdiye bir kapı tokmağı kadar hareketsiz kalmıştır. Sonuç olarak," diye dikkat çekti kender neşeyle," 356 yılında gördüğümüzde bile çok yaşlıydı. O zaman da hiç iyi görünmüyordu. Olanlar onu şok etmiş olmalı; yani Raistlin'in Tanrı olması falan. Mutlaka kalbine ağır gelmiştir. Bam!..muhtemelen olduğu yere devrilivermiştir."
Tas, Caramon'a baktı. Koca adamın dudaklarınla belli belirsiz bir tebessüm vardı ama hiçbir şey söylemeden pandantifin parçalarını evirip çeviriyordu. Parlak bir şimşek boş bulunup sıçramasına neden oldu. Fırtınaya bakarken tebessümü soldu.
"Eminim Yüksek Büyücülük Kulesi'nin yerinde yeller esiyor-dur!" diye haykırdı Tas çaresizlikle. "Eğer dediklerin doğruysa bütün dünya böyle... böyleyse" -kötü kokulu yağmur yağmaya başlarken minik elini şöyle bir salladı- "gidecek olan yerlerin başında Kule gelir! Yıldırım düşmüştür! Poof! Sonuç olarak Kule bugüne kadar gördüğüm ağaçların çoğundan uzundu..."
"Kule yerinde olacak," dedi Caramon acımasızca, büyülü aletin son ayarlamalarını yaparken. Aleti kaldırdı. Aletin üzerindeki kıymetli taşlar Solinari'nin ışınlarını yakalayarak bir an için pırıl pırıl parladı. Derken fırtına bulutları ayın önüne gelerek ayı yuttular. Karanlık artık çok yoğundu ve ancak parlak, güzel ve ölümcül şimşeklerle bozuluyordu.

Acı karşısında dişlerini sıkan Caramon koltuk değneğine tutunarak ayağa kalktı. Tas daha yavaş izliyor, perişan bir halde Cara-

mon'a bakıyordu.
"Bak Tas, artık Raistlin'i tanıyorum," diye devam etti Caramon, kenderin kederli yüz ifadesini görmezliğe gelerek. "Belki çok geç oldu ama artık onu tanıyorum. Kule'den nefret ediyordu, aynı ona yaptıklarından dolayı o büyücülerden nefret ettiği gibi. Ama nasıl nefret ediyorsa, bir yandan da seviyor; çünkü bu onun Sanatının bir parçası Tas. Ve Sanatı, yani büyüsü, ona yaşamın kendisinden daha manalı geliyor. Hayır, Kule yerinde olacaktır."
Aleti havaya kaldıran Caramon bir yandan da söylemeye başladı, "Zamanın kendine aittir. Zaman üzerinde yolculuk yapsan da"
Fakat sözü yarıda kesilmişti.
"Aman Caramon!" diye uludu Tas, ona yapışarak. "Beni Par-Sa-lian'a geri götürme! Bana çok kötü bir şeyler yapacak! Biliyorum. Beni...beni bir yarasaya çevirebilir!" Tas duraksadı. "Aslında yarasa olmak ilginç olabilse de, ayağımla tutunup başaşağı uyumaya alı-şabileceğimi zannetmiyorum. Üstelik şimdi düşününce insan fark ediyor da, kender olmaktan oldukça da memnunum ve..."
"Sen neden bahsediyorsun?" diye çıkıştı kendere Caramon; sonra yeniden fırtına bulutlarına baktı. Yağmurun şiddeti artıyordu, şimşekler de gittikçe yaklaşıyordu.
"Par-Salian!" diye haykırdı Tas çılgınlar gibi. "O... onun zaman yolculuğu büyüsünü bozdum! Gelmemem gerektiği halde geldim! Sonra birilerinin ortalarda bıraktığı, beni bir fareye dönüştüren büyülü bir yüzüğü ça... -ıı-buldum! Eminim buna çok bozulmuştur! Sonra... sonra büyülü aleti kırdım Caramon. Hatırlıyor musun? Gerçi o tam olarak benim hatam değildi, onu Raistlin kırdırmıştı! Ama aşırı titiz bir insan daha ilk başta benim onu ellememem gerektiğini falan düşünebilir -yani biliyorum ellememem gerekirdi- o zaman böyle bir şey de olmazdı. Par-Salian da bana çok titiz bir insan gibi görünüyor, sen ne dersin? Bu arada ben aleti Gnimsh'e tamir ettirsem de, o da tam olarak tamir etti sayılmaz, biliyorsun..."
"Tasslehoff," dedi Caramon yorgun bir edayla, "kapat çeneni."
"Tabii Caramon," dedi Tas, uysallıkla, burnunu çekerek.
Caramon parlak şimşek ışığında görünen minik mahzun surete bakarak içini çekti. "Bak Tas, Par-Salian'in sana bir şey yapmasına izin vermem. Söz veriyorum. Önce beni bir yarasaya çevirmesi gerek."
"Hakkatten mi?" diye sordu Tas heyecanla.
"Söz," dedi Caramon, bakışlarını fırtınaya çevirerek. "Şimdi, eli-

ni ver bana ve buradan ayrılalım."
"Tabii/1 dedi Tas neşeyle ve minik eliyle Caramon'un koca elini tuttu.
"Tas..."
"Ne var Caramon?"
"Bu kez...VVayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ni düşün! Ayları değil!'
"Tamam Caramon," dedi Tas derin bir iç çekerek. Sonra yeniden gülümsedi. "Biliyor musun," dedi Caramon yeniden söylenmesi gerekenleri söylerken, 'Caramon eminim kocaman bir yarasa olurdun..."
Kendilerini ormanın kenarında buldular.
'Benim suçum değil Caramon!" dedi Tas aceleyle. "Can-ı gönülden Kule'yı düşündüm. Bir an bile aklıma ormanın gelmediğine emin olabilirsin."
Caramon dikkatle ormana baktı. Hâlâ geceydi ama ufukta fırtına bulutlan görünse bile gökyüzü açıktı. Lunitarı donuk bir kırmızıyla için için yanıyordu. Solinari fırtınaya doğru alçalıyordu. Üzerlerinde, yıldızlardan kumsaati duruyordu.
"Eh, doğru zaman dilimindeyiz. Ama Tanrılar adına neredeyiz?" diye mırıldandı Caramon, koltuk değneğine dayanmış huzursuzca büyülü alete bakarak. Bakışları gölgeli ağaçlara döndü; ağaçların gövdeleri parlak mehtapta görülebiliyordu. Aniden bakışları netleşti. "Tamam Tas," dedi rahatlayarak. "Burayı tanımadın mı? Burası VVayreth Ormanı...Yüksek Büyücülük Kulesi'ni koruyan, etrafındaki büyülü orman!"
"Emin misin?" diye sordu Tas kuşkuyla. "Daha önce gördüğüm ormana benzemediği kesin. O zamanlar çirkindi, ölü ağaçlar pusuya yatmış beni izliyorlardı; içeri girmeye çalıştığımda da beni sokmuyorlardı; ayrılmak istediğimde de bırakmadılar ve..."

"Burası orası," diye mırıldandı Caramon asayı yeniden özellik-siz pandantif haline sokarken. "Öyleyse ormana ne olmuş?"
'Dünyanın gen kalan kısmına olanlar Tas," diye cevap verdi Caramon, pandantifi dikkatlice deri kesesine yerleştirirken.
Tas'in aklı, büyülü VVayreth Ormanı'nı son gördüğü zamana gitti. Yüksek Büyücülük Kulesini koruması için yetiştirilen Orman garip ve meşum bir yerdi. Her şeyden önce insan büyülü ormanı bu-

lamıyordu...orman sizi buluyordu. Ormanın Tas ile Caramon'u bulduğu zaman Lord Soth'un Lady Crysania'ya ölüm büyüsü yapmasından hemen sonraydı. Tas derin bir uykudan uyanmış ve bir gece önce boş olan bir yerde Ormanı hazır bulmuştu!
0 zamanlar ağaçlar ölü gibi görünüyordu. Dalları çıplak ve eğri büğrüydü; gövdelerin altından insanı ürperten bir sis yayılıyordu. İçinde karanlık ve gölgeli suretler geziniyordu. Ama ağaçlar ölü değildi. Aslında, insanları izlemek gibi acayip de bir huyları vardı. Tas, Ormandan çıkmak istediğini ama her yürüyüşünde kendini -hangi yöne giderse gitsin- hep Ormana doğru yürür buluyordu.
Yeterince korkunç görünüyorlardı ama Caramon Ormanın derinliklerine yürürken Orman gözle görülür biçimde değişmişti. Ölü ağaçlar büyümeye vallen ağacına dönüşmeye başlamıştı! Ölümle dolu karanlık ve tehditkâr orman yaşam dolu yemyeşil ve altın rengi çok güzel bir ormana dönüşmüştü. Kuşlar vallen ağaçlarının dallarında tatlı tatlı şakıyarak, onları içeri davet etmişti. Şimdi de değişmişti Orman. Tas, aklı karışarak ormana bakakal-dı. Hatırladığı her iki ormana da benziyor gibiydi; yine de ikisi de değildi. Ağaçlar ölü gibi duruyordu; eğri büğrü dalları çıplak ve boştu. Fakat ormana bakarken ağaçların canlıymış gibi kıpırdadıklarını gördüğünü düşünmeye başladı! Uzanıyorlardı, sanki bir şeyler tutmaya çalışan kollar gibi...
Sırtını korkunç VVayreth Ormanı'na veren Tas etrafı incelemeye başladı. Geri kalan her şey Solace'taki gibiydi. Başka -canlı veya ölü olsun- tek bir ağaç bile yoktu. Kararmış, parçalanmış ağaç gövdele-riyle çevrelenmişlerdi. Yer de aynı balçık, gri çamurla kaplıydı. Aslında görebildiği kadarıyla harap bir manzaradan ve ölümden başka bir şey yoktu...
"Caramon," diye bağırdı Tas aniden işaret ederek.
Caramon baktı. Ağaç gövdelerinin yanında yere yığılmış biri vardı.
"Bir insan!" diye haykırdı Tas, çılgın gibi bir heyecanla. "Burada biri daha var!"
"Tas!" diye seslendi Caramon uyarırcasına, ama daha durdura-madan kender fırlamıştı bile.
1 Hey!" diye bağırdı. "Huu! Uyuyor musun? Uyansana." Uyuyanı sarsmak için uzanan kenderin dokunuşuyla kaskatı kesilmiş sert beden sırtüstü yuvarlanıverdi.
"Ayy!" Tas bir adım geriledikten sonra durdu. "Ah Caramon,"

dedi yavaşça. "Bu Bupu!"
Bir zamanlar, çok uzun bir zaman öjıce Raistlin bu lağım cüce-siyle arkadaş olmuştu. Şimdi ise Bupu görmeyen boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Pis ve pejmürde giysiler içindeki minik bedeni acınacak kadar zayıf, kirli yüzü yorgun, bir deri, bir kemikti. Bir sicimin ucuna sertleşmiş ölü bir kertenkele bağlanmıştı. Bir eliyle ölü bir sıçanı, bir eliyle de kurumuş bir tavuk budunu tutuyordu. Ölüm yaklaşırken bildiği bütün büyülere başvurmuş, diye düşündü Tas hüzünle ama bir işe yaramamış.
"Öleli çok olmamış," dedi Caramon. Aksayarak gelip pejmürde kıyafetli minik cesetin yanına canı yanarak diz çöktü. "Açlıktan ölmüşe benziyor." Elini uzatarak, nazikçe açık gözlerini kapattı. Sonra başını salladı. "Acaba nasıl olmuş da bu kadar yaşayabilmiş? So-lace'ta gördüğümüz cesetler en azından aylar önce ölmüşlerdi.'
"Belki Raistlin korumuştur onu," dedi Tasslehoff düşünmeden.
Caramon kaşlarını çattı. "Pöh! Bir tesadüf, o kadar," dedi sertçe. "Lağım cücelerini bilirsin Tas. Her şeyi yiyebilirler. Bence, hayatta kalan son yaratıklar onlardır. Aralarında en akıllılarından biri olduğuna göre Bupu, diğerlerinden daha uzun yaşamış. Fakat...sonunda, bu Tanrıların lanetlediği yerde bir lağım cücesi bile ölecektir." Omuzlarını silkti. "Haydi, kalkmama yardım et."
"Onu... onu ne yapacağız Caramon?" diye sordu Tas cılız bir sesle. "Onu... onu burada bırakacak mıyız?"

"Başka ne yapabiliriz?" diye mırıldandı Caramon hırçın bir tonda. Lağım cücesinin görüntüsü ve Ormanın yakınlığı acı yüklü, hoş olmayan hatıraları canlandırmıştı. "O çamura gömülmek ister miydin?" Urpererek etrafına bakındı. Fırtına bulutları hızla yaklaşıyordu; şimşeklerin yere indiğini görüyor, gökgürültülerini duyuyordu. "Ayrıca, pek zamanımız yok, o bulutların geliş hızlarına bakacak olursak."
Tas, hüzünle ona bakmaya devam etti.
"Zaten onu rahatsız edebilecek bir canlı kalmamış Tas,1 dedi huzursuzca. Sonra, kenderin yüzündeki kederli ifadeyi gören Caramon yavaşça cüppesini çıkartarak dikkatlice bir deri, bir kemik kalmış cesetin üzerini örttü. "Hakete geçsek iyi olacak," dedi.
"Hoşçakal Bupu," dedi Tas yavaşça. Ölü sıçanı sıkı sıkı tutmuş minik, katı eli okşayarak pelerinin ucundan tutup üzerine çekecekti ki Lunitari'nin kızıl ışığında parlayan bir şey takıldı gözüne. Gördüğü nesneyi tanıdığını düşünen Tas'ın nefesi kesildi. Dikkatlice

lağım cücesinin ölümle sertleşmiş parmaklarını açtı. Ölü sıçan yere düştü, sıçanla birlike bir de zümrüt.
Tas, taşı yerden aldı. Aklında gerilere gitti... neredeydi? Xak Tsa-roth mu?
Lağım borusunda ejderan askerlerin geçip gitmelerini bekliyorlardı. Raistlin bir öksürük nöbetine tutulmuştu...
Bupu onu endişeyle seyrettikten sonra elini torbasına sokmuş birkaç saniye arandıktan sonra ışığa tuttuğu bir nesne bulmuştu. Bu nesneye gözlerini kısarak baktıktan sonra içini çekerek, başını sallamıştı. "Ben bunu istememiştim," diye mmldanmıştı.
Parlak, rengârenk ışığı fark eden Tasslehoff yanına emeklemişti. "Nedir o?" diye sormuştu, cevabı bildiği halde. Raistlin de bu nesneye faltaşı gibi açılmış, pırıldayan gözlerle bakıyordu.
Bupu omuzlarını silkmişti. "Güzel taş," dedi umursamadan, bir kez daha torbasına uzanarak.
"Bir zümrüt!" diye hmldamıştı Raistlin.
Bupu başını kaldırmıştı. "Sevdin?" diye sormuştu Raistlin e.
"Hem de çok!" Büyücünün nefesi kesilmişti.
"Sen al." Bupu kıymetli taşı büyücünün eline koyuvermişti. Sonra, bir zafer nidasıyla, aradığı şeyi çıkartmıştı. Yeni bir merakla görebilmek için yaklaşan Tas iğrenerek geri çekilmişti. Bu ölü -son derece ölü- bir kertenkeleydi. Kertenkelinm sert kuyruğuna bir parça çiğnenmiş deri tutturulmuştu. Bupu bunu Raistlin'e doğru uzatmıştı.
"Boynuna tak bu," demişti. "Öksürük iyi et."
"Demek ki Raistlin buradaydı," diye mırıldandı Tas. "Bunu Bu-pu'ya o vermiş, o vermiş olmalı! Ama neden? Bir tılsım mı... bir armağan mı?..." Başını sallayan kender içini çekip ayağa kalktı. "Caramon..." diye başladı ama derken, koca adamın durmuş VVayreth Ormanı'na baktığını gördü. Caramon'un solgun yüzünü görerek, adamın neler hatırlayarak, neleri düşündüğünü tahmin etti. Tasslehoff zümrütü cebine attı.
VVayreth Ormanı en az etrafındaki dünya kadar ölü ve ıssız görünüyordu. Fakat Caramon için hatıralarla capcanlıydı. Garip ağaçlara huzursuzca baktı; ağaçların ıslak gövdeleri ve çürüyen dalları Lunitari'nin ışığında sanki kanla parlıyormuş gibi görünüyordu.
"Buraya ilk geldiğimde korkmuştum," dedi Caramon kendi kendisine, eli kılıcının kabzasına gitmişti. "Raistlin olmasaydı içine girmezdim. İkinci kez, Lady Crysania'yı getirip yardım aradığımız-

da daha da korkmuştum. O zaman da beni büyüleyip çeken o kuşların sesi olmasaydı girmezdim." Hüzünce gülümsedi. "Orman asude. Mükemmelleşen konaklarımız asude. Burada artık hem büyüyoruz hem de çürümüyoruz/ diye şakıyorlardı. Bize yardım vaad ettiklerini düşünmüştüm. Bana bütün cevaplan vaad ettiklerini. Ama artık şarkının ne anlama geldiğini anlıyorum. Ölüm, tek mükemmel konak orası, büyüyüp, çürümediğimiz tek mekân orası!"
Orman'a bakan Caramon, gece havasının bunaltıcı sıcağına rağmen ürperdi. "Bu sefer, her zamankinden daha çok korkuyorum," diye mırıldandı. "Orada doğru gitmeyen bir şey var." Parlak bir şimşek, gün parlaklığıyla gökyüzünü ve yeryüzünü aydınlattı; bunu monoton bir gökgürültüsü ve yanağına düşen yağmur damlaları izledi. "Ama en azından hâlâ ayakta," dedi. "Büyüsü çok güçlü olmalı...bu fırtınaya dayanacak kadar." Midesi büyük bir acıyla buruldu. Susuzluğunu hatırlayınca kuru, çatlak dudaklarını yaladı. "Asude Orman," diye mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Tas, yanma gelerek.
"Ölümün öylesi de böylesi de aynı, dedim," diye cevap verdi Caramon omuzlarını silkerek.
"Biliyor musun ben üç kere oldum," dedi Tas ciddiyetle. "İlki Tarsis'teydi, ejderanların binayı üzerime devirdiklerinde. İkincisi Neraka'da bir tuzakta zehirlenmiştim de Raistlin beni kurtarmıştı. Sonuncusu da Tanrıların ateşli dağı üzerime fırlattıkları zamandı. Bütün bunları hesaba katacak olursak" -bir an için düşündü- "söylediğinin doğru bir saptama olduğunu söyleyebilirim. Ölümler genellikle aynı oluyor. Yani bak, zehir insanın canını çok yakıyor ama çabucak bitiyor. Öte yandan bina..."
"Haydi" -Caramon yorgun bir edayla gülümsedi- "bunları Flint'e sakla." Kılıcını çekti. "Hazır mısın?"
"Hazırım," diye cevapladı Tas cesurca. "'En iyisini hep en sona sakla/ derdi babam. Gerçi" -kender duraksadı- "bunu yemek için söylerdi, ölmek için değil sanırım. Ama belki de aynı kapıya çıkı-y ördür."
Kendi minik bıçağını çeken Tas, VVayreth Ormanı'na giren Cara-mon'un peşinden gitti.

Böfüm
5
aranlık onları yuttu. Ne aylardan, ne de yıldızlardan gelen ışık VVayreth Ormanı'ndaki geceyi delemezdi. O ölümcül, büyülü şimşeğin parlaklığı bile burada gözden kaybolmuştu. Gökgürültüsünün gümbürtüsü duyulsa bile, sanki uzaktan gelen bir yankısına benziyordu. Caramon gerilerinde kalan yağmurun sesini, dolunun tıkırtısını duyabiliyordu. Sadece en kenarda duran ağaçlar yağmurdan etkileniyordu.
"Eh, bu bir rahatlık!" dedi Tasslehoff neşeyle. "Şimdi, biraz da ışığımız olsaydı. Ben..."
Sesi, boğuluyormuş gibi bir gurultu arasında kesildi. Caramon, pat diye bir ses, çatırdayan çalı-çırpı ve yerde sürüklenen bir şeyin sesini duymuştu.
"Tas?" diye seslendi.
"Caramon!" diye bağırdı Tas. "Bir ağaç! Bir ağaç yakaladı beni! Yardım et Caramon! İmdat!"
"Şaka mı bu Tas?" diye sordu Caramon sertçe. "Çünkü komik değil!.."
"Hayır!" diye bağırdı Tas. "Beni yakaladı ve bir yerlere sürüklüyor!"
"Ne... nereye?" diye seslendi Caramon. "Bu lanet olası karanlıkta hiçbir şey göremiyorum! Tas?"

"Buradayım! Buradayım!" diye bağırıyordu Tas deliler gibi. "Ayağımdan yakaladı ve beni ikiye ayırmaya çalışıyor!"
"Bağırmaya devam et Tas!" diye haykırdı Caramon, hışırtı dolu karanlıkta tökezlenerek yürürken. "Galiba yaklaştım-"
Koca bir ağaç dalı Caramon'un göğsüne vurarak onu yere serdi ve nefesini kesti. Caramon nefes almaya çalışarak yerde yatıyordu ki sağ yanında bir çıtırtı duydu. Körü körüne sese kılıcını savurup yuvarlanarak uzaklaştı. Yatmış olduğu yere ağır bir şey çarpmıştı. Gücükle ayağa kalktı ama başka bir dal sırtına vurup onu Ormanın çıplak zeminine yüzü koyun düşürdü.
Sırtına gelen darbe tam böbreklerine inmiş, acıyla nefesini kesmişti. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ama dizi büyük bir acıyla zonkluyor, başı dönüyordu. Artık Tas'ı duyamıyordu. Üzerine gelen çıtırdayan, hışırdayan ağaçlardan başka bir şey duymuyordu. Bir şey koluna sürtüyordu. Ürküp çekilen Caramon emekleyerek bu şeyden uzaklaştı ama o anda başka bir şey ayağından kavramıştı bile. Çaresizlik içinde bu şeye kılıcıyla vurdu. Havada uçuşan tahta parçacıkları bacağına batıyordu ama belli ki kendisine saldırana bir zararı dokunmamıştı.
Yüzyılların gücü ağacın koca dallarında birikmişti. Büyü ise ağaca düşünce ve amaç kazandırmıştı. Caramon ağacın koruduğu toprağa, davetsizlere yasak olan alana izinsiz girmişti. Ağacın kendisini öldüreceğini biliyordu.
Başka bir ağaç dalı Caramon'un kalın butunu yakaladı. Küçük dallar kollarını yoklayarak rahat tutabilecekleri bir yer aradı. Birkaç saniye içinde paramparça edilecekti...Tas'ın acıyla bağırdığını duydu...
Sesini yükselten Caramon çaresizlik içinde haykırdı, "Ben Raist-lin Majere'nin kardeşi Caramon Majere'yim! Par-Salian veya şu anda Kulenin Efendisi kimse onunla konuşmam gerek!"
Bir anlık bir sessizlik oldu, anlık bir tereddüt. Caramon ağacın iradesinin bocaladığını hissetti, dallar yavaşça gevşediler. "Par-Salian orada mısın? Par-Salian beni tanıyorsun! Ben onun ikiziyim. Senin tek ümidin!"
"Caramon?" diye geldi titrek bir ses.

"Sus Tas!" diye tısladı Caramon.
Sessizlik de karanlık kadar yoğundu. Sonra, yavaşça dalların kendisini bıraktığını hissetti. Yeniden çatırtı ve hışırtı sesleri duydu ama bu kez ağaçlar yavaşça yanlarından uzaklaşıyorlardı. Rahat

bir nefes alan; korku, acı ve artan mide bulantısıyla zayıflayarak başını koluna dayayan Caramon soluklanmaya çalıştı.
"İyi misin?" diye seslenebildi sonunda.
"Evet Caramon," diye geldi kenderin sesi yanından. Elini uzatan Caramon kenderi yakalayarak yanına yaklaştırdı.
Karanlıkta sadece bazı sesleri duymuş olmasına rağmen, ağaçların geri çekildiklerini biliyordu; aynı zamanda sanki ağaçlar onun her hareketini izliyorlarmış, her sözü dinliyorlarmış gibi bir hisse kapılmıştı. Yavaşça, dikkatle, kılıcını kınına soktu.
"Par-Salian'a kim olduğunu söylemeyi akıl ettiğin için gerçekten minnettarım Caramon," dedi Tas nefes nefese. "Ben de tam Flint'e, nasıl bir ağaç tarafından öldürüldüğümü anlatacağımı tasarlıyordum. Yaşamötesi'nde gülünüp gülünmediğini bilmiyorum ama eminim ki katıla katıla gülerdi!"
"Şişşşt," dedi Caramon yavaşça.
Tas duraksadıktan sonra fısıldadı, "İyi misin?"
"Evet, dur biraz soluklanayım. Koltuk değneğimi kaybettim."
"Orada. Takılıp düşmüştüm." Emekleyerek ayrılan Tas biraz sonra bir ucuna kumaş sarılmış ağaç dalını sürükleyerek geldi. "Al." Caramon'un zorlukla ayağa kalkmasına yardım etti.
"Caramon," diye sordu bir an sonra, "sence Kule'ye varmamız ne kadar sürer? Ço...çok susadım; bu arada oradayken içim kötüydü ya, şimdi biraz daha iyi, gerçi hâlâ midemde o garip burulmayı hissediyorum."
"Bilmiyorum Tas." Caramon içini geçirdi. "Bu lanet olası karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Ne nereye gideceğimizi, ne hangi yöne doğru yön alacağımızı, ne de bir şeye çarpmadan nasıl yürüyebileceğimizi bilmiyorum..."
Hışırtılar aniden yeniden başladı, sanki fırtına gibi bir yel ağaç dallan arasında esermiş gibi. Ağaçların bir kez daha yanlarına yaklaşmaya başladıklarını duyunca Caramon gerginleşti; hatta Tas bile telaşla gerildi. Tas ile Caramon çaresizlik içinde karanlıkta dururken ağaçlar gittikçe yaklaştı. Dallar tenlerine değdi, ölü yapraklar saçlarını süpürerek kulaklarına garip sözler fısıldadı. Caramon'un titrek eli kılıcının kabzasına gitti, gerçi bunun pek bir işe yaramayacağını biliyordu. Ama sonra, ağaçlar onlan iyice sarıp sıkıştırınca hareket ve fısıltı kesildi. Ağaçlar bir kez daha sessizleştiler.
Uzanan Caramon sağ ve solundaki ağaç gövdelerine dokundu. Ağaçların arkasında da çoğalmış olduğunu hissedebiliyordu. Aklı-

na bir fikir geldi. Kollarını öne, karanlığa doğru uzattı ve ilersinde olanları hissetmeye çalıştı. Önü apaçıktı.
"Yanıma sokul iyice Tas," diye emretti ve kender hayatında ilk kez itiraza kalkışmadı. Birlikte ağaçların açtıkları yolda ilerlediler.
İlk başlarda dikkatle hareket ediyorlar, bir köke veya düşmüş bir dala takılmaktan veya bir çalıya dolanıp, bir çukura düşmekten korkuyorlardı. Fakat zamanla orman zemininin düzgün, kuru, engelsiz ve çalı çırpıdan yoksun olduğunu anladılar. Nereye gittikleri hakkında tek bir fikirleri yoktu. Mutlak bir karanlıkta yürüyorlar, ağaçların önlerinde açılıp ardlarmdan kapanarak oluşturdukları, değiştiremeyecekleri yoldan gidiyorlardı. Ayarlanmış yoldan biraz bile sapsalar ağaç gövdelerinden, birbirine girmiş dallardan, ölü ve fısıltılı yapraklardan oluşan bir duvara tosluyorlardı.
Sıcak boğucuydu. Hiç rüzgâr esmiyor, hiç yağmur düşümüyor-du. Korkudan unuttukları susuzlukları, onlara zulmedercesine geri döndü. Yüzündeki teri silen Caramon garip, yoğun sıcaklık karşısında hayrete düşmüştü çünkü buradaki ısı, Orman'ın dışında-kinden çok daha yüksekti. Isı sanki Orman'ın kendisi tarafından üretiliyordu. Orman, buraya daha önceki gelmiş olduğu iki seferde de fark ettiğinden çok daha hareketliydi. Dışarıdaki dünyadan çok daha canlı olduğuna zaten kuşku yoktu. Hışırdayan ağaçlar arasında hayvanların hareketlerini, kuş kanatlarının çırpınışını duyabiliyor -ya da duyduğunu düşünüyor- bazen de karanlıkta parlayan

gözleri gözünün ucuyla yakalıyordu. Fakat yeniden canlılar arasında bulunuyor olmak Caramon'u hiç rahatlatmamıştı. Onların nefretini, hiddetini hissedebiliyordu; bunu hissederken de bu nefret ve hiddetin kendisine yönlenmemiş oldunu fark etti. Bu nefret ve hiddet kendi kendilerine çevrilmişti.
Derken yine kuşların şarkılarını duydu, son kez bu meşum yere girdiğinde duymuş olduğu gibi. Tiz, tatlı ve saf bir sesle ölüm, karanlık ve yenilginin üzerine çıkarak, yükseliyordu tarlakuşunun ötüşlerinde.
Doğu göğündeki ışık Hep, hâlâ sabah, Tazelenen havayı değiştirip inanç ve özlem yapıyor.
Ve tarlakuşları melekler gibi kalkıp

Melekler gibi süzülüyor,
Güneş altında ziynet gibi parlak çimlerden
Onları kucaklayan rüzgârlara.
Fakat tarlakuşunun şarkısı Caramon'un kalbini o tatlılığıyla parçalarken, kaba bir gaklama sinmesine neden oldu. Etrafında kara kanatlar çırpındı, ruhu gölgelerle doldu.
Doğudaki yalın ışık Karanlıktan çıkar Günün oluşumundan, Tarlakuşunun azalan şarkısından.
Kuzgunlar geceye biner Ve batıdaki karanlığa, Kalplerinin kanat çırpışları Saklı bir yuvada, büyüktür.
"Ne demek istiyor Caramon?" diye sordu Tas, sürekli olarak hiddetli ağaçlar tarafından yönlendirilerek el yordamıyla Or-man'da ilerlemeye çalışırlarken.
Bu sorunun cevabı Caramon'dan değil de başka bir ezgiden, baykuşun kadim irfanını taşıyan olgun, derin ve hüzünlü sesinden geldi.
Gecenin içinden mevsimler karanlığa giderler,
Yıllar, değişen ışıklarda teslim olur.
Nefes, şafakta ya da akşam karanlığında sahipsiz kalır,
Soyut günler ve geceler arasında.
Daima savaş alanlarında ölü-ışığı vardır,
Ve mezbahaların üzerinde ruhların yakamozları.
Ve öğlenin göbeğinde gölgeli vallenağaçlarımn,
En üst dalları aydınlıktır.
"Yani büyü denetimden çıkmış," dedi Caramon yavaşça. "Bu ormanı denetim altında tutan irade her neyse, ancak ayakta durabiliyor." Ürperdi. "Kule'ye gidince ne bulacağımızı merak ediyorum."
"Kule'ye varabilirsek," diye mırıldandı Tas. "Bu korkunç, yaşlı ağaçların bizi yüksek bir uçurumun kenarına götürmediğini ne bi-

liyoruz?"
Caramon bu korkunç sıcakta soluklanmak için durdu. Kaba koltuk değneği koltuğunun altına batıp canını acıtıyordu. Yükünü koltuk değneğine verince dizi sertleşmeye başlamıştı. Bacağı kızarmış ve şişmişti; daha fazla ilerleyemeyeceğini biliyordu. Kender de kendisini kötü hissetmiş fakat zehir bedeninden temizlenince kendini biraz daha rahat hissetmeye başlamıştı. Yine de susuzluk işkence gibiydi. Ve Tas'm hatırlatmış olduğu gibi o da ağaçların onları nereye götürdüğü hakkında bir fikre sahip değildi.
Boğazı kuruyan Caramon sesini yükselterek sertçe seslendi, "Par-Salian! Bana cevap ver yoksa daha ileriye gitmeyeceğim! Bana cevap ver!"
Ağaçlar bir yaygaradır kopardı; dallar sallandı, sanki sert bir rüzgâr çıkmış gibi karıştı, gerçi - Caramon'un ateş içinde yanan cildini rahatlatan- bir meltem olmamıştı. Kuşların sesleri korku yüklü bir ahenksizliğe dönüşmüştü; bu sesler, şarkıların insanın aklını dehşet ve dehşet dolu beklentilerle dolduran korkunç, sevimsiz melodileriyle karışıyor, birbirine bindiriyor ve karıştırıyordu.
Tas bile bundan biraz hayrete düşmüş (koca adam teselliye ihtiyaç duyarsa diye) Caramon'a doğru yaklaşmıştı fakat Caramon kararlılıkla durmuş sonsuz geceye bakarak arkasında kopan kıyamete kulak asmıyordu.
"Par-Salian!" diye seslendi bir kez daha.
Derken cevabını duydu...ince, tiz bir çığlık.
Bu korkunç ses karşısında Caramon'un tüyleri diken diken oldu. Çığlık karanlığı ve ısıyı yırtıp geçmişti. Kuşların o acaip şarkılarını bastırarak ağaçların patırtısını boğmuştu. Caramon'a sanki,

ölmekte olan dünyanın tüm dehşeti ve hüznü emilmiş ve o son korku dolu çığlıkla salıverilmişti gibi gelmişti.
"Tanrılar adına!" diye soluğunu saldı Tas, merakla karışık bir korkuyla (olur da büyük adam korkar diye) Caramon'un elini tutarak. "Neler oluyor?"
Caramon cevap vermedi. Orman'daki hiddetin gittikçe yoğunlaştığını hissedebiliyordu; artık bu hiddet çok büyük bir korku ve hüzünle karışmıştı. Ağaçlar sanki onları dürtüp ilerletmek istiyor, onları sıkıştırıyor, acele ettiriyordu. Çığlık, bir insan nefes almadan ne kadar uzun süre bağırabilirse o kadar sürdü; sonra nefes alacak kadar bir süre ara verip yeniden başladı. Caramon bedenindeki terin soğuduğunu hissetti.
48
Yanıbaşında Tas'la yürümeye devam etti. Yavaş ilerliyorlardı, aslında ilerleyip ilerlemedikleri hakkında bir fikirleri olmaması -çünkü ne gittikleri yeri görüyorlarlar, ne de doğru yöne gidip gitmediklerini biliyorlardı- durumu daha da zorlaştırıyordu. Kule'yi gösteren tek işaret duydukları o tiz, insanlık dışı çığlıktı.
Düşe kalka ilerlemeye devam ettiler durdular; Tas elinden geleni yapsa da her adım Caramon için bir ıstırap halini almıştı. Yaralarının acısı ona hakim olmuş, kısa bir süre sonra zaman kavramını yitirmişti. Neden buraya geldiklerini ve hatta nereye gittiklerini unutmuştu. İleri doğru ilerlemeye çalışmak, sonunda aklın ve ruhun karanlığı halini alan bu karanlık içinde birer birer adım atmak Caramon'un tek düşüncesiydi.
Yürümeye devam etti...
yürüdü...
yürüdü...
bir adım, bir adım, bir adım...
Ve sürekli kulaklarını tırmalayan o korkunç, bitmeyen çığlık...
"Caramon!"
Ses, yorgun, acıyla körelmiş beynine ulaştı. Sanki bir süredir çığlığı bastıran bu sesi duyuyormuş gibi bir duyguya kapıldı fakat -eğer öyleyse bile- daha önce onu saran siyahlığı delememişti.
"Ne?" diye mırıldandı; artık birinin onu kavramış sarstığını fark etmişti. Başını kaldırarak etrafına bakındı. "Ne?" diye sordu yine, gerçekleri yeniden yakalamaya çalışarak. "Tas?"
"Bak Caramon!" Kenderin sesi bir pus arasından geliyordu; beynindeki sisi dağıtmak için başını çaresizlikle salladı.
Ve görebildiğini fark etti. Aydınlıktı...ay ışığı! Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Orman?"
"Arkamızda," diye fısıldadı Tas, sanki bu konuda konuşmak aniden Orman'ı geri getiriverecekmiş gibi. "En azından bizi bir yere getirdi. Tam olarak neresi olduğuna emin değilim. Etrafına baksana. Burayı hatırlıyor musun?"
Caramon baktı. Orman'ın gölgesi gitmişti. Tas ile birlikte bir açıklıkta duruyordu. Hızla, korku dolu bakışlarla etrafına bakındı.
Ayaklarının dibinde karanlık bir uçurum başlıyordu.
Arkalarında, Orman bekliyordu. Orman'ı görmek için Caramon'un dönmesine gerek yoktu, nasıl bir daha girerlerse canlı çıkamayacaklarını biliyorsa, orada olduğunu da biliyordu. Onları buraya kadar getirmişti Orman, burada bırakacaktı. Ama burası nere-
49
siydi? Ağaçlar arkalarındaydı ama önlerinde hiçbir şey yoktu; engin, karanlık bir boşluk vardı. Bir uçurumun tam kenarında duruyor olabiliriz, demişti Tas.
Fırtına bulutlan ufuğu karartıyordu fakat -o an için- hiçbiri yakın görünmüyordu. Yukarda ayları ve yıldızlan görebiliyordu. Lu-nitari ateşli bir kızılla, Solunari'nin gümüşsü ışığı ise Caramon'un şimdiye kadar hiç görmediği bir pırıltıyla parlıyordu. Ve artık, belki de karanlık ile aydınlık arasındaki o şiddetli zıtlık nedeniyle Nu-itari'yi - sadece kardeşinin gözlerine görünen kara ayı- da görebiliyordu. Ayların arasında yıldızlar hiddetle parlıyordu ama hiçbiri o garip kurnsaati şeklindeki takım yıldız kadar parlak değildi.
Duyabildiği tek ses, arkasındaki Orman'dan gelen kızgın mırıtı-lar ve önünden gelen tiz, korkunç çığlıktı.
Başka çaremiz yok, diye düşündü Caramon bitap bir halde. Geriye dönüş yok. Orman buna izin vermezdi. Üstelik ölüm dediğin bu acıya, bu susuzluğa, bu acıyla burkulan kalbe bir son vermek değil de neydi.

"Burada kal Tas," diye başladı, karanlığa adım atabilmek için elini kenderin minik elinden kurtarmaya çalışarak. "Biraz ileriden giderek öncülük..."
"Yo hayır!" diye haykırdı Tas. "Bensiz bir yere gitmiyorsun!" Kender daha da sıkı sıkı tutmaya başladı. "Cüce savaşlarında başını ne kadar belaya soktuğuna bir baksana!" diye ekledi, boğazında-ki o can sıkıcı boğulur gibi olma hissini yenmeye çalışarak. "Ben oraya geldiğimde hayatını kurtarmak zorunda kaldım." Tas, ayaklarının dibinden başlayan karanlığa baktı; sonra kararlılıkla dişlerini sıkarak koca adamın bakışlarına karşılık vermek için başını kaldırdı.
"Sonra...sonra Öteyaşam sen...sen olmazsan çok fena yalnız olur; ayrıca Flint'i de duyar gibiyim, 'E kapıkulpu, bu sefer nelere gidip ne haltlar ettin? O koca yağ fıçısını da kaybetmeyi becerdin değil mi? Belli oluyor. Şimdi sanırım burada, bu ağacın altındaki, yumuşacık yerimi bırakıp, o kastan başka şeyi olmayan ahmağı aramam gerekecek. Hiç bir zaman doludan kaçmayı bilmezdi..."
"Pekala Tas," diye kesti sözünü Caramon gülümseyerek, bir an için yaşlı cücenin aksiliğini gözünde canlandırmıştı. "Flint'i rahatsız etmeye gelmez. Sonunu duymak hiç nasip olmaz."
"Ayrıca," diye devam etti Tas, daha da neşelenerek, "bizi bir çukura atmak için buraya kadar getirme zahmetine niye katlansınlar-ki?"

"Değil mi ya!" dedi Caramon düşünerek. Koltuk değneğini iyice kavrayıp kendine olan güvenini tazeleyerek karanlığa doğru bir adım attı; Tas ardından izliyordu.
"Tabii," diye ekledi kender yutkunarak, "Par-Salian hâlâ bana kızgınsa..."

Böfüm 6
üksek Büyücülük Kulesi önlerinde yükseliyordu...karanlıktan bir nesne; ay ve yıldızların ışığı önünde silueti seçilebilen, sanki gecenin kendisinden yaratılmış gibi görünen kule. Yüzlerce yıldır böyle durmuştu, bir büyü kalesinin burcu, Sanatın yıllardır toplanan kitapları ve nesnelerinin deposu.
Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nden, Kralrahip tarafından kovulan büyücüler buraya gelmişti; kendilerine saldıran kalabalıktan kurtardıkları en kıymetli nesneleri buraya getirmişlerdi. VVayreth Ormam'yla korundukları bu yerde barış içinde oturmuşlardı. Genç büyükullamcı çırakları Smav'ı, yenilenler için ölüm anlamına gelen yorucu sınavı burada alıyordu.
Raistlin buraya gelerek, ruhunu Fistandantilus'a kaptırmıştı. Caramon burada, Raistlin'in ikiz kardeşinin hayalini öldürmesini izlemeye zorlanmıştı.
Caramon ile Tas, yanlarında lağım cücesi Bupu ile komadaki Lady Crysania'nm bedenini buraya taşımışlardı. Burada Üç Cüppe -Kara, Kızıl ve Ak- Meclis'ine katılmışlardı. Burada öğrenmişlerdi Raistlin'in ihtirasını...Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okumak istediğini. Burada Meclis'in ajanı ve onun çırağı Dalamar ile karşılaşmışlardı. Burada büyük başbüyücü Par-Salian Caramon ile Lady

Crysania'ya zaman yolculuğu büyüsü yapmış, onları dağın düşmesinden önceki İstar'a yollamıştı. Burada, Tasslehoff Caramon'la gitmek için ortaya sıçrayarak yanlışlıkla büyüyü bozmuştu. Böylece -bütün büyü kanunlarıyla yasaklanmış olan- kenderin varlığı, zamanın değiştirilebilmesini olanaklı kılmıştı.
Şimdi Caramon ile Tas dönmüştü... ne bulmak için?
Caramon Kuleye baktı, içinde kötü bir şeyler olacağına dair bir sezi, bir korku vardı. Cesareti onu yan yolda bırakmıştı. Giremeyecekti, o açması, sürekli çığlık kulaklarında çınladığı müddetçe giremeyecekti. Geri dönmek, Orman'da hızlı bir ölümle ölmek daha iyiydi. Ayrıca kapıları unutmuştu. Gümüş ve altından yapılmış olan kapılar sımsıkı kapalı duruyor, Kule'ye giden yolu kapatıyorlardı. Örümcek ağı kadar ince görünüyorlar, yıldızların aydınlattığı göğe siyah çizgilerle çizilmiş gibi duruyorlardı. İnsan bakınca zannederdi ki ufak bir temas bile açabilir onları. Oysa ki etraflarına büyüler örülmüştü, öyle ki bir ogre ordusu bile kapılara omuz atsa, bu narin görünüşlü kapılar bana mısın demezdi.
Hâlâ devam ediyordu çığlık, daha yüksek ve daha yakın. Aslında o kadar yakındı ki sanki geldiği yer...
Caramon ileri doğru bir adım attı, kaşları çatılmıştı. Adım atar atmaz kapılar önünde iyice belirdiler.
Ve çığlığın kaynağını gözler önüne serdiler...
Kapılar ne kapalıydı, ne de kilitli. Kapıların bir kanadı, sanki hâlâ büyülerle bağlıymış gibi kapalıydı. Fakat diğeri kırılmıştı ve tek bir menteşesi üzerinde, durmayan, bu sıcak yel altında bir

ileri bir geri, bir ileri bir geri sallanıp duruyordu. Meltemde yavaş yavaş bir ileri bir geri sallanırken de tiz, yüksek bir viyaklama sesi çıkartıyordu.
"Kilitli değil," dedi Tas hayal kırıklığıyla. Minik eli çilingir aletlerine uzanmaya başlamıştı bile.
"Değil," dedi Caramon gıcırdayan menteşeye bakarak. "Duyduğumuz ses de buymuş; paslı metal sesi." Rahatlamış olması gerekirdi ama bu gizemi daha da derinleştirmişti. "Eğer Par-Salian veya oradaki biri değil idiyse" -gözleri önlerinde tüm karanlığıyla, görünüşte boş duran Kule'ye gitti- "bizi Orman'dan geçiren kimdi, kimdi o zaman?"
"Belki de kimse değildir," dedi Tas umutla. "Eğer burada kimse yoksa Caramon, hemen gidebilir miyiz?"
53
"Mutlaka birisi vardır," diye mırıldandı Caramon. "Bir şey bizim o ağaçlar arasından geçmemizi sağladı."
Tas içini çekti, boynu büküldü. Caramon onu mehtapta görebiliyordu; minik yüzü solgun ve kirliydi. Gözlerinin altında karanlık gölgeler vardı, alt dudağı titriyor ve minik burnunun yanlarından gözyaşları yuvarlanıyordu.
Caramon onun omzunu okşadı. "Biraz daha," dedi kibarca. "Yalnızca biraz daha dayan Tas, olmaz mı?"
Başını kaldıran, süzülüp ağzına giren o hain gözyaşlarını yutan Tas neşeyle sırıttı. "Tabii Caramon," dedi. Boğazının ağrıyor ve susuzluktan çatlamış olması gerçeği bile, sessiz Kuleye bakarak, "Beni bilirsin; her zaman maceraya hazırım. Orada bir sürü büyülü, harika şeyler olmalı, sence de öyle değil mi?" diye eklemesine engel olamamıştı. "Kimsenin bir daha aramayacağı şeyler. Büyülü yüzükler değil tabii ki. Büyülü yüzüklerle işim kalmadı. İlki beni gerçekten kötü bir zebani ile karşılaştığım bir büyücünün şatosuna götürmüştü, ikincisi de beni fareye dönüştürmüştü. Ben..."
Görünüşe göre kenderin tekrar normale döndüğüne memnun olarak, Tas'ın çocukça konuşmasına izin veren Caramon, ileri doğru topallayarak, açmak için elini sallanan kapıya koydu. Hayretle kapının kırıldığını gördü; zayıflamış menteşesi sonunda dayanamamıştı. Kapı, altındaki gri kaldırım taşları üzerine hem Caramon, hem de Tas'ın dişlerini sıkmalarına neden olan bir gürültüyle düştü. Sesler Kule'nin siyah, cilalı duvarlarından yankılanıyor, sıcak gecede yeniden patlıyor ve sessizliği paramparça ediyordu.
"Eh artık burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Tas.
Caramon'un eli bir kez daha kılıcının kabzasına gitti ama kılıcını çekmedi. Yankılar zayıfladı. Sessizlik yine her yanı kapladı. Hiçbir şey olmadı. Kimse gelmedi. Kimse konuşmadı...
Tas dönerek Caramon'un ileri doğru aksayarak gitmesine yardımcı oldu. "En azından o korkunç sesi dinlemek zorunda kalmayacağız," dedi kırık kapının üzerinden atlayarak. "Artık bunu söylemekte bir sakınca görmüyorum ama o gıcırtı sesi sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Gerçekten de hiç kapı sesi gibi değildi, bilmem anlatabildim mi. Sanki... ne sesi desem, sanki..."
"Şunun gibiydi," diye fısıldadı Caramon.
Çığlık havayı yırtarak, ayların aydınlattığı karanlığı paramparça etti ama bu kez farklıydı. Bu çığlığın içinde sözler vardı... tarif edilemese bile seçilebilen sözler.
54
Ne göreceğini bildiği halde gayri ihtiyari başını çeviren Cara-mon kapıya bakmaya başladı. Kapı yerde, cansız, ölü yatıyordu.
"Caramon," dedi Tas yutkunarak, "o...oradan...Kule'den geliyor..."
"Kes şunu!" dedi Par-Salian çığlık çığlığa. "Bu eziyete bir son ver! Daha fazla dayanmam için beni zorlama!"
Sen beni dayanmam için ne kadar zorladın, Ak Cüppelilerin Ulu Büyüğü? diye geldi yumuşak, alaycı bir ses Par-Safian'ın aklına. Büyücü ıstırapla kıvrandı ama ses acımasızca ruhununun derisini yüzmek konusunda bir kırbaç olmakta ısrarcıydı. Beni buraya getirerek beni ona...Fistandantüus'a verdin! Bu düzlemde yaşayabilmek için ya-şamkaynağımı benden emip alırken, kuruturken oturup seyrettin.
"Pazarlığı yapan sendin," diye haykırdı Par-Salian; kadim sesi Kule'nin boş hollerinden taşınıyordu. "Onu reddedebilirdin..."
Ya sonra? Onurlu bir şekilde ölmek için mi? Ses kahkaha attı. Nasıl bir seçimdi o öyle? Ben yaşamak istiyordum! Sanatımda ilerlemek! Ve yaşadım da. Sen, tüm katılığınla bana bu kumsaati gözleri verdin...etrafındaki ölüm ve çürümeden başka bir şey görmeyen bu gözleri. Şimdi sen bak

Par-Salian! Etrafında ne görüyorsun? Ölümden başka ne...Ölüm ve çü-rümekten başka...Yanı artık eşitiz.
Par-Salian homurdandı. Ses acımadan, insafsızca devam etti.
Eşitiz, evet. Atık seni toz haline gelinceye kadar öğüteceğim. Çünkü ıstırap içindeki son anlarında Par-Salian benim zaferime tanık olacaksın. Takımyıldızım gökyüzünde parlamaya başladı bile. Kraliçe küçülüyor. Yakında solup sonsuza kadar yok olacak. Son düşmanım Paladine bekliyor beni artık. Onun yaklaştığını görebiliyorum. Ama o, benim rakibim bile sayılmaz -yaşlı bir adam, ıkı büklüm, yüzü, onun sonuna neden olacak bir hüzünle dolu, mutsuz. Çünkü çok zayıf, çok zayıf ve iyileşemeyecek kadar da yaralı; tıpkı Cehennemin değişen düzlemlerinde ölen zavallı rahibe Crysania gibi. Onu yok edişimi seyredeceksin Par-Salian; dövüş bittiğinde de, Platin Ejderhanın takımyıldızı göklerden düştüğünde ve Solina-ri'nin ışığı yok olduğunda, sen Kara Ay'ın gücünü görüp kabul ettiğinde, yeni ve tek Tanrına -yani bana- kulluk ettiğinde kurtulacaksın ancak Par-Salıan, ölümde ne huzur bulunuyorsa o huzuru bulacaksın!
Palanthaslı Astinus nasıl Par-Salian'ın çığlıklarını kaydediyorsa bu sözleri de kaydetti; hızlı, kara, kalın harflerini acele etmeden, yavaşça yazdı. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin büyük kapısı önünde oturmuş, kapının gölgeli derinliklerine bakıyor, o derinliklerde et-

rafındaki karanlıktan da karanlık bir suret görüyordu. Bütün görülebilen, kumsaati şeklindeki gözbebekleri ona ve yanında kapana kısmış ak cüppeli büyücüye dikilmiş iki altın gözdü. Çünkü Par-Salian kendi Kule'sinde tutsak olmuştu. Belinden yukarısı yaşayan bir adamdı...ak saçları omuzlarına dökülüyor, ak cüppesi zayıf, bir deri bir kemik bedenini örtüyordu; gözleri Kapı'ya dikilmişti. Görmüş olduğu manzaralar korkunçtu ve uzun bir zaman önce neredeyse aklını kaçıracaktı. Fakat bakışlarını ayıramıyordu. Par-Salian'ın belinden yukarısı canlı bir adamdı. Belinden aşağısı ise... mermer bir sütundu. Raistlin tarafından lanetlenen Par-Salian, Kule'nin en üst odasında kalmaya ve -acı bir ıstırapla-dünyanın sonunu seyretmeye mecbur bırakılmıştı. Yanında -Dünyanın Tarihçisi- Astinus oturuyor, Krynn'in kısa ve parlak tarihinin son bölümünü yazıyordu. Astinus'un yaşadığı, Büyük Kütüphane'nin bulunduğu Güzel Palanthas artık bir kül ve kömürleşmiş cesetler şehriydi. Astinus buraya, Krynn üzerinde ayakta kalan son yere, dünyanın son ve korkunç anlarına tanık olup onları kaydetmek için gelmişti. Her şey bittiği zaman kapalı kitabını alacak, bunu Tarafsızlık Tanrısı Gilean'ın sunağı üzerine koyacaktı. Ve bu da son olacaktı.
Cümlenin sonuna geldiğinde Kapı'nın içindeki kara cüppeli figürün bakışlarını kendisine çevirdiğini hisseden Astinus gözlerini kaldırarak suretin altın gözlerine baktı.
Nasıl ilktiysen, dedi suret, son olacaksın. Benim mutlak zaferimi kaydettikten sonra kitap kapanacak. Ben hiçbir muhalefete maruz kalmadan saltanat süreceğim.
"Doğru, muhalefete maruz kalmadan saltanat süreceksin. Ölü bir dünyada saltanat süreceksin. Senin büyünün yok ettiği bir dünyada. Tek başına hüküm süreceksin. Tek başına olacaksın, biçimsiz, sonsuz bir boşlukta tek başına," diye cevap verdi Astinus soğuk bir edayla, bir yandan yazıp, bir yandan konuşurken. Yanında Par-Salian inleyip ak saçlarını yoluyordu.
Görmüyor gibi görünse de her şeyi gördüğü gibi, Astinus, kara cüppeli suretin ellerinin kasıldığını da gördü. Bu bir yalan eski dostum! Ben yaratacağım! Yeni dünyalar benim olacak. Yeni insanları ben yaratacağım...bana tapacak yeni nesilleri!
"Kötü olan yaratamaz," diye dikkat çekti Astinus, "sadece bozar. Kendi kendine dönerek, kendini kemirir. Daha şimdiden seni yiyip bitirdiğini hissediyorsun. Daha şimdiden ruhunun kuruduğunu

hissediyorsun. Paladine'ın yüzüne bak Raistlin. Bir zamanlar, Der-goth Ovalarında yaptığın gibi, cücenin açtığı kılıç yarasıyla ölürken ve Lady Crysania ellerini sana dokundurduğunda baktığın gibi bak. O zaman da, aynı şimdi gördüğün gibi görmüştün Tanrının acı ve kederini Raistlin. O zaman da biliyordun, şimdi bildiğin gibi ama Paladine'ın kendisi için değil, senin için üzüldüğünü kabullenmeyi reddediyordun.
"Bizim için rüyasız bir ölüme geçmek kolay olacak. Senin için bir uyku olmayacak Raistlin. Sadece sonsuz bir uyanıklık, hiç gelmeyecek olan sesleri durmadan dinleyeceksin; ne ışık, ne de karanlık barındıran boşluğa durmadan bakacaksın; kimsenin duymayacağı, kimsenin cevaplandırmayacağı sözleri durmadan haykıracaksın; tekrar ve tekrar kendi kendine dönerek durmadan meyvasız planlar yapacaksın. Sonunda bu delilik ve çaresizlik içinde varlığının kuyruğunu yakalayarak, aynı aç bir yılan gibi, ruhuna bir yiyecek bulmak için kendi kendini yutup bitireceksin.

"Ama boşluktan ve hiçlikten başka bir şey bulamayacaksın. Ve sonsuza kadar bu boşlukta var olmaya devam edeceksin...bitmeyen açlığını yatıştırmak için etrafındaki her şeyi emip minik bir hiçlik noktası..."
Kapı titreşti. Astinus, o gözlerin gerisindeki iradenin dalgalandığını hissederek aceleyle başını yazısından kaldırıp baktı. Gözlerin camımsı yüzeyini geçerek derinliklerine baktı ve -bir kalp atımlık süre içersinde- tarif etmiş olduğu eziyeti ve işkenceyi gördü. Korkmuş, tek başına, bir kapana kısmış, kaçmaya çalışan bir ruh gördü. Varlığından beri ilk kez bir merhamet kırıntısı hissetmişti Astinus. Eliyle kitabındaki yerini işaretleyerek oturduğu yerde hafifçe doğruldu, diğer elini Kapı'ya uzattı...
Derken kahkaha... ürkütücü, alaycı, acı bir kahkaha... ona değil ama gülene gülen bir kahkaha. Kapı'daki kara cüppeli suret gitmişti.
İçini çeken Astinus oturduğu yerde kaldı; hemen hemen aynı anda Kapı'da büyülü bir şimşek oynaştı. Buna alevlenen beyaz bir ışık karşılık verdi...Paladine ile Karanlıklar Kraliçesi'ni yenip onun yerini alan genç adamın son karşılaşması.
Dışarıda da şimşekler oynaşıyor, seyretmekte olan iki adamın gözlerine kör edici bir parlaklıkla batıyordu. Gökgürültüsü duyuldu, Kule'nin taşları titredi, temeli sarsıldı. Rüzgârlar uludu; bu uluma Par-Salian'ın inlemelerini bastırdı.
57
Bitkin, asık yüzünü kaldıran kadim büyücü, yüzünde bir dehşet ifadesiyle pencerelerin dışında olanları seyretmeye başladı. "Bu son," diye mırıldandı; güçten düşmüş yamru yumru elleri dermansızca havayı dövüyordu. "Her şeyin sonu."
"Evet," dedi Astinus, Kale'nin aniden sallanması bir hata yapmasına neden olduğu için can sıkıntısıyla kaşlarını çatarak. Gözlerini Kapı'ya dikerek kitabını daha sıkı tuttu; bir yandan da yazıyor, son dövüşü kaydediyordu.
Birkaç saniye içinde her şey olup bitti. Beyaz ışık biraz kıpırdadı...bütün güzelliğiyle, bir an için. Sonra öldü. Kapı'nın içi tamamen karanlıktı.
Par-Salian ağladı. Gözyaşları taş zemine düştü; gözyaşlarının temasıyla Kule' de canlıymış gibi sarsıldı, sanki o da felaketi görmüş ve dehşetle titrermiş gibi.
Düşen taşlara ve kabaran zemine hiç kulak asmayan Astinus tüm serinkanlılığıyla son sözlerini kaleme aldı.
358 yılının Beşinciayının, dördüncü günü dünyanın sonu geliyor.
Sonra derin bir iç geçiren Astinus kitabını kapatmaya başladı.
Bir el kitap sayfalarının üzerine vurdu.
"Hayır," dedi sert bir ses, "burada bitmeyecek."
Astinus'un eli titredi, kalemi sayfanın üzerine bir damla mürekkep akıtarak son sözleri sildi.
"Caramon... Caramon Majere!" diye haykırdı Par-Salian, genç adama güçsüz ellerle acınacak bir durumda uzanmaya çalışarak. "Ormanda duyduğum sendin demek ki!"
"Benden kuşku mu duymuştun?" diye homurdandı Caramon. Perişan büyücü ve cezası karşısında şok olup dehşete düşse bile Caramon başbüyücüye bir türlü acıyamıyordu. Par-Salian'a bakıp belden aşağısının mermer olduğunu gören Caramon, kardeşinin Kule'de maruz kaldığı eziyeti, Crysania ile birlikte İstar'a geri yollandığında kendisinin çekmiş olduğu acıyı tüm netliğiyle hatırladı.
"Hayır, senden kuşkulanmadım!" Par-Salian ellerini döndürüp duruyordu. "Kendi aklımdan şüphe ettim! Anlayamıyor musun? Nasıl burada olabilirsin? Dünyayı yok eden büyülü çatışmalardan nasıl kurtuldun?"
"Kurtulmadı," dedi Astinus sertçe. Yeniden kendine hakim olan tarihçi açık kitabı ayaklarının dibine koyarak ayağa kalktı. Kaşlarını Caramon'a doğru çatarak, suçlarcasına bir parmağım uzattı.
"Ne
58
gibi bir oyun bu? Sen öldün! Bunun anlamı nedir..."
Tek bir söz söylemeyen Caramon Tasslehoff u arkasından sürükleyerek çıkarttı. Durumun ciddiyet ve resmiyetinden derinden etkilenen Tas Caramon'a sokuldu; faltaşı gibi açılan gözleri yalvarırcasına Par-Salian'a dikilmişti.
"Be...benim bir açıklamada bulunmamı mı istiyorsun Caramon?" diye sordu Tas gökgürültüleri arasında zorla duyulan ufak, kibar sesiyle. "Be...ben gerçekten de neden zaman yolculuğu büyüsünü böldüğümü anlatmak isterim ve sonra Raistlin'in bana nasıl yanlış talimat verdiğini ve

büyülü aleti kırmama neden olduğunu, gerçi bunun bir kısmı da benim suçumdu sanırım; nasıl sonunda kendimi Cehennem'de, zavallı Gnimsh'in yanında bulduğumu." Tas'ın gözleri yaşlarla doldu. "Ve nasıl Raistlin'in onu öldürdüğünü..."
"Ben bütün bunları biliyorum," diye kesti sözünü Astinus. "Demek ki buraya kender nedeniyle gelebildin. Zamanımız kısa. Ne yapmak amacındasın Caramon Majere?"
Koca adam bakışlarını Par-Salian'a çevirdi. "Sana karşı bir sevgi beslemiyorum büyücü. Bu konuda, kardeşimle aynı fikirdeyim. Belki orada, İstar'da bana ve Lady Crysania'ya yaptığın şeylerde kendince nedenlerin vardı. Eğer öyleyse" -Caramon görünüşe göre konuşmaya yeltenen Par-Salian'ı susturmak için elini kaldırdı-"eğer öyleyse, onlarla yaşayan sensin, ben değilim. Şimdilik bil ki zamanı değiştirecek güce sahibim. Raistlin'in kendisinin bana söylemiş olduğu gibi, kender nedeniyle geçmişte olanlar değiştirilebilir.
"Büyülü alet bende. Zaman içinde her hangi bir noktaya dönebilirim. Bana bu yıkıma neyin, ne zaman neden olduğunu söyle; ben de elimden gelirse bunu engellemeye çalışayım."
Caramon'un bakışları Par-Salian'dan Astinus'a çevrildi. Tarihçi başını salladı. "Bana bakma Caramon Majere. Ben bütün bu olanlarda tarafsızım. Sana yardım edemem. Ama sadece sana şu uyarıda bulunabilirim: Geri dönebilirsin ama bir şeyi değiştiremediğini de görebilirsin. Hızla akan nehirdeki bir çakıl taşı...sadece bir çakıltaşı olabilirsin."
Caramon başıyla onayladı. Eğer hepsi buysa, en azından zayıflığımı telafi etmeye çalışırken öldüğümü bileceğim."
Astinus Caramon'a dikkatli, delip geçen bir bakışla baktı. "Hangi zayıflıktan söz ediyorsun Savaşçı? Sen, kardeşinin peşinden gi-

derek kendi yaşamını tehlikeye attın. Elinden geleni yaptın, yürüdüğü bu karanlık yolun sadece kendi sonunu hazırladığı konusunda onu ikna etmeye çalıştın." Astinus Kapı'yı işaret etti. "Onunla konuştuklarımı duydun mu? Neyle karşı karşıya olduğunu biliyor musun?"
Tek bir söz söyleyemeyen Caramon başıyla yine onaylarcasına bir işaret yaptı; yüzü solgun ve kederliydi.
"Söyle bana o halde," dedi Astinus soğuk bir edayla.
Kule titredi. Rüzgâr duvarları dövüyor, şimşekler bitmeye yüz tutan geceyi yakınlarıyla kör edici parlaklıkta bir güne çeviriyordu, içinde bulundukları kulenin küçük ve çıplak odası sarsıldı. Burada yalnız olmalarına rağmen Caramon ağlama sesleri duyduğunu düşündü ve zamanla bunun Kule'nin taşlan olduğunu fark etti. Etrafına huzursuzca baktı.
"Zamanın var," dedi Astinus. Yeniden taburesine oturarak kitabı eline aldı. Ama kitabı kapatmadı. "Çok uzun değil belki ama hâlâ vaktin var. Nerede başarısız oldun?"
Caramon titrek bir nefes aldı. Sonra kaşları birleşti. Hiddetle kaşlarını çatarken bakışları Par-Salian'a kaydı. "Bir numaraydı, öyle değil mi büyücü? Siz büyücülerin yapamadığı şeyi bana yaptırmak için bir numara... Raistlin'in o ölümcül ihtirasını durdurmak için. Ama başarısız oldunuz. Crysania'dan korktuğunuz için ölmesi için onu geri yolladınız. Fakat onun iradesi ve aşkı sizin zannettiğinizden güçlü çıktı. Yaşadı; kendi aşkı ve ihtirasıyla kör olarak Raistlin'in peşinden Cehennem'e gitti." Caramon ters ters baktı. "Paladine'ın onun dualarına karşılık verirken amacının ne olduğunu anlayamıyorum, onun oraya gitmesi için güç verirken... "
"Tanrıların yaptıklarım anlamak sana düşmez Caramon Maje-re," diye sözünü kesti Astinus soğuk bir edayla. "Sen kim oluyorsun da onları yargılıyorsun? Zaman zaman onlar da başarısız olabilir. Ya da daha iyi olacağı umuduyla en iyisini bile riske atmayı göze alabilirler."
"Nasıl isterlerse öyle olsun," diye devam etti Caramon, yüzü karanlık ve huzursuzdu, "büyücüler Crysania'yı geri yollayarak kardeşimin Kapı'dan geçmesi için gerekli olan anahtarlardan birini verdiler. Başarısız oldular. Tanrılar da başarısız oldu. Ben de başaramadım." Caramon titreyen eliyle saçlarını düzeltti.
"Raistlin'i, yürüdüğü ölümcül yoldan döndürebilecek sözleri söyleyebileceğimi zannetmiştim. Öyle olmayacağım tahmin etme-

liydim." Koca adam acı acı güldü. "Ne zaman benim zavallı sözlerim onu etkiledi ki? Kapı'nın önünde durmuş Cehennem'e girmeye hazırlanırken, bana amacını anlatırken, onu terk ettim. O kadar kolay olmuştu ki. Sadece sırtımı dönüp yürüyüp gittim."

"Pöh!" diye burnunu büktü Astinus. "Ne yapabilirdin ki? O zaman çok güçlüydü, hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği kadar güçlü. Büyülü düzlemi sadece kendi irade gücü ve kuvvetiyle tek başına bir arada tutuyordu. Onu öldüremezdin..."
"Öyle," dedi Caramon, bakışları odadakilerden uzaklaşarak daha da şiddetli esmeye başlayan fırtınaya kaydı, "ama onu izleyebilirdim -peşinden karanlığa gidebilirdim- bu benim ölümüm anlamına gelse bile. Onun büyüsü ve ihtirası için feda etmek istediği şeyi, benim sevgiden feda edebileceğimi göstermek için." Caramon bakışlarını odadakilere çevirdi. "O zaman bana saygı duyardı. O zaman dinleyebilirdi. O yüzden geri döneceğim. Cehennem'e gireceğim" -Tasslehoff'un dehşet nidasını duymamazlığa geldi- "ve orada yapılması gerekeni yapacağım."
"Yapılması gerekeni," diye tekrarladı Par-Salian hummalıca. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında değilsin! Dalaman.."
Kulakları sağır eden alevli bir yıldırım odaya düşerek içeridekileri taş duvarlara çarptı. Yıldırım üzerlerine düşerken kimse bir şey göremedi veya duyamadı. Sonra gökgürültüsünü bastıran azap dolu bir çığlık duyuldu.
Bu boğulur gibi çıkan, acı yüklü çığlıkla sarsılan Caramon gözlerini açınca, böylesine dehşet verici bir şey görmüş olmaktansa gözlerinin sonsuza kadar kapanmış olmuş olmasını diledi.
Par-Salian mermerden bir sütundan, alevden bir sütuna dönüşmüştü! Raistlin'in büyüsüne kapılan büyücü çaresizdi. Alevler kı-pırdatamadığı bedenine yayılırken, elinden bağırmaktan başka bir şey gelmiyordu.
Sinirleri bozulan Tasslehoff yüzünü elleriyle örterek sindi ve bir köşede inlemeye başladı.
Astinus, savrulduğu yerden kalkınca elleri hâlâ tutmakta olduğu kitabına gitti. Yazmaya başladı ama eli boşaldı, kalem elinden kaydı. Bir kez daha kitabı kapatmaya başladı...
"Hayır!" diye haykırdı Caramon. Elini uzatarak sayfaların üzerine koydu.
Astinus ona baktı; Caramon o ölümsüz gözlerin altında bocaladı. Elleri titredi fakat deri kaplı kitabın beyaz sayfalarını sıkıca bastırmaya devam etti. Ölmekte olan büyücü korkunç bir ıstırapla ulu-

yordu.
Astinus açık kitabı bıraktı.
"Tut şunu," diye emretti Caramon, kıymetli kitabı kapatıp, Tass-lehoff'un eline vererek. Uyuşmuş gibi başını sallayan kender kollarını neredeyse kendi kadar olan kitaba doladı ve Caramon ölmekte olan büyücüye doğru sendelerken köşesine büzüşmüş etrafına dehşetle bakındı.
"Hayır!" diye viyakladı Par-Salian. "Bana yaklaşma!" Omuzlarına sökülen beyaz saçları ve uzun sakalı, teninde oluşan baloncuklar cızıdıyor, kükürt kokusuna yanan tenin iç bayan o korkunç kokusu karışıyordu.
"Söyle bana!" diye bağırdı Caramon ısıya karşı kolunu kaldırıp mümkün olduğunca büyücüye yaklaşarak. "Söyle bana Par-Salian! Ne yapmam gerek? Buna nasıl mani olabilirim?"
Büyücünün gözleri eriyordu. Bir zamanlar yüzü olan kara bi-çimsiz bir kütlede ağzı boş bir delik gibi açıldı. Fakat ölüm halindeki sözleri Caramon'a bir yıldırım gibi çarptı ve sonsuza kadar aklına kazındı kaldı.
"Raistlin 'in Cehennem 'den çıkmasına izin verilmemeli!"

Xara Gü(şövatyesi
l__/ord Soth, Dargaard Ka-
lesi'nin terk edilmiş, lanetli yıkıntılarındaki ateşten kararmış, ufalanmakta olan tahtına oturmuştu. Kavuniçi gözleri görünmeyen göz çukurlarında alevleniyordu; bu, Solamniya şövalyesinin kararmış zırhında lanetli bir yaşamın alevlendiğinin tek göstergesiydi.
Soth tek başına oturuyordu.
Ölüm şövalyesi, -yaşamda ona sadık kaldıkları için lanetlenerek ölümde de ona sadık olmak zorunda kalan eski şövalyelerden oluşan- görevlileri yanından uzaklaştırmıştı. Onun alaşağı olmasında rol oynamış ve artık ömürlerini onun hizmetinde geçirmek için lanetlenmiş olan banşileri de yollamıştı. Yüzlerce yıldır, yani öldüğü o korkunç geceden beri Lord Soth kendi kötü yazgısını tekrar ve tekrar onunla paylaşmaları için bu zavallı kadınlara hükmediyordu. Her gece harap olmuş tahtında otururken, paylaştıkları yüz karasını anlatan bir şarkıyı söylemeye zorluyordu onları.

Bu şarkı Soth'a büyük bir ıstırap veriyordu ama o bu acıyı istiyordu. Hiçbir kutsallığı olmayan o ölümdeki yaşamının geri kalan bütün zamanını dolduran hiçlikten on kez iyiydi bu. Ama o gece şarkıyı dinlemedi. Ufalanmakta olan kalenin saçakları arasında buruk gece rüzgârı gibi fısıldayan kendi hikâyesini dinliyordu onun yerine.
"Bir zamanlar, çok zaman önce, ben Solamniya Hükümdarlık Şövalyelerindendim. O zaman her şeyim vardı; yakışıklıydım, çekiciydim, cesurdum, güzel olmasa da servet sahibi bir kadınla evlenmiştim. Şövalyelerim bana bağlıydılar. Evet, insanlar beni kıskanıyordu...Dargaard Kalesi'nin Lord Soth'unu.
64
"Afet'ten önceki bahar aylarında Dargaard Kalesi'nden ayrılarak maiyetimdekilerle birlikte Palanthas'a yollandım. Bir Şövalyeler Meclisi toplanıyordu ve bana ihtiyaç vardı. Meclis toplantısı pek umurumda değildi -önemsiz- kurallar üzerine bitmeyen tartışmalar sürüp gidecekti. Ama bir yandan içilecek, muhabbetler kurulacak, bir yandan da savaş ve macera öyküleri anlatılacaktı. Ben bu yüzden gidiyordum.
"Atlarımızı yavaş sürdük, acele etmedik; günlerimiz şarkılarla, şakalaşmalarla geçiyordu. Geceleri, kalabildiğimizde hanlarda, kalamadığımızda yıldızların altında uyuyorduk. Hava güzeldi, yumuşak bir bahardı. Güneş bizi ısıtıyor, akşam meltemleri bizi serinletiyordu. O bahar otuz iki yaşımdaydım. Hayatımdaki her şey yolundaydı. Hayatımda daha mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyorum bile.
"Derken, bir gece -o geceyi aydınlatan gümüş aya lanetler olsun- kırların kucağında kamp kurmuştuk. Karanlığı bir çığlık yararak bizi uykumuzdan uyandırdı. Bu bir kadının çığlığıydı; sonra kaba ogre bağırtılarına karışan bir sürü kadın sesi duyduk.
"Silahlarımızı kaptığımız gibi dövüşmeye koştuk. Kolay bir galibiyet olmuştu bizim için; basit bir hırsız çetesiydi. Çoğu biz yaklaşırken kaçmıştı fakat liderleri ya çok gözüpek olduğu, ya da diğerlerinden daha sarhoş olduğu için ele geçirdiğinden kaçmak istememişti. Şahsen, onu suçlayamadım. Çok güzel, genç bir elf kızı yakalamıştı. Kızın güzelliği mehtapla parlıyordu, korkusu ise sadece narin güzelliğini arttırıyordu. Tek başıma adama meydan okudum. Dövüştük ve ben kazandım. Ve benim ödülüm -ah, ne kadar buruk bir tatlılığı olan bir ödüldü- baygın elf kızını kollarımda arkadaşlarının yanına taşımak oldu.
"Hâlâ mehtapta parlayan ince, altın saçlarını görebiliyorum. Uyandığı zaman bana bakan gözlerini görebiliyorum; şimdi bile -o zaman görmüş olduğum gibi- bakarken içinde bana karşı doğan aşkını görebiliyorum. O da -benim gözlerimde- gizleyemediğim hayranlığımı gördü. Karım, şerefim, kalem -her şey- onun güzel yüzüne bakarken aklımdan uçup gitti.
"Bana teşekkür etti; ne kadar da mahcup konuşuyordu. Onu elf kadınlara teslim ettim; bir grup rahibeydi bunlar, Palanthas'a, oradan da İstar'a gidiyorlardı hac için. O henüz bir yardımcıydı. Bu yolculukta Paladine'ın Saygıdeğer Kızkardeş'i olacaktı. Onu ve kadınları bırakarak adamlarımla kampa döndüm. Uyumaya çalıştım
65
ama hâlâ kollarımdaki o kıvrak, genç bedeni hissediyordum. O güne kadar bir kadına hiç bu denli büyük bir tutku hissetmemiştim.
"Uyuduğum zaman rüyalarım tatlı bir işkence olmuştu. Uyandığımda, ayrılmamız gerektiği düşüncesi bir bıçak gibi kalbime saplanmıştı. Erkenden kalkarak elflerin kampına döndüm. Palant-has ile bulunduğumuz yer arasında dolanan goblin çeteleriyle ilgili bir yalan uydurarak, elf kadınları, onları korumam gerektiği konusunda kolaylıkla ikna ettim. Adamlarım bu kadar hoş yol arkadaşlarına karşı çıkmadılar ve böylece onlarla birlikte yolculuk ettik. Ama bu benim ıstırabımı rahatlatmadı. Daha da arttırdı. Gün geçtikçe atını yanımda -ama yeterince yakınımdan değil- süren kızı seyrediyordum. Birbirini izleyen geceler boyunca yalnız yatıyordum...düşüncelerim allak bullaktı.
"Onu istiyordum, onu bu dünya da istediğim her şeyden çok istiyordum Yine de ben bir Şövalyeydim, Emir ve Kuralları korumak için dönülmez bir yemin etmiştim, karıma sadık kalacağıma dair kutsal yeminler vermiştim, bir kumandanın içmesi gereken andları içerek adamlarımı şerefli yollara yönlendirecektim. Kendimle uzun süre savaştım ve sonunda kazandığıma karar verdim. Yarın ayrılacağımı bildirdiğimde üzerime bir huzurun çöktüğünü hissettim.

"Gerçekten de ayrılmayı amaçlamıştım, ayrılmam gerekirdi. Fakat kaderime lanetler olsun, ormanda avlanmaya gittim ve orada, kamptan uzakta, onunla karşılaştım. O da şifalı ot toplaması için yollanmıştı.
"Tek başınaydı. Ben de tek basmaydım. Yol arkadaşlarımız çok uzaktaydı. Onun gözlerinde gördüğüm aşk hâlâ parlıyordu. Saçlarını salmıştı ve saçları altından bir bulut gibi topuklarına dökülüyordu. Şerefim, kararım bir anda yok oldu, beni yakıp kavuran tutkunun ateşiyle kül oldu. Onu baştan çıkarması kolaydı: zavallıcık. Önce bir öpücük, derken bir daha. Sonra onu yeni bitmiş çimenlere, yanıma çektim; ellerim onu okşuyor, ağzım onun itirazlarını durduruyordu ve...sonra benim oldu...gözyaşlarını öperek avuttum.
"O gece, yine yanıma geldi, çadırıma. Mutluluktan kendimi kaybetmiştim. Tabii ki onunla evlenmeyi vaad ettim. Başka ne yapabilirdim? ilk başta niyetim bu değildi. Nasıl olsun ki? Bir karım vardı, zengin bir karım. Paraya ihtiyacım vardı. Harcamalarım yüksekti. Fakat sonra bir gece, elf kızını kollarıma almışken, onu

hiç bırakamayacağımı anladım. Karımı tamamen ortadan kaldırmak için planlar yaptım...
"Yolculuğumuza devam ettik. Bu arada elf kadınlar kuşkulanmaya başlamıştı. Nasıl kuşkulanmasınlar? İkimiz için de gündüz vakitlerinde gizli tebessümlerimizi saklamak, yalnız kalmak için her fırsatı değerlendirmemek zordu.
"Palanthas'a vardığımızda mecburen ayrıldık. Elf kadınlar, Kral-rahip'in şehri ziyareti sırasında kaldığı güzel evlerden birinde kalmaya gittiler. Adamlarımla ben kendi yerlerimize gittik. Öte yandan, ben onun yanma gidemediğim için onun bir yolunu bulup benim yanıma geleceğinden emindim. İlk gece geçti, pek endişelen-memiştim. Fakat ikinci ve üçüncü gece geçtiği halde haber gelmedi.
"Sonunda biri kapımı çaldı. Ama o değildi. Yanında Üç Şövalye Tarikatı'nın başıyla birlikte gelen Solamniya Şövalyeleri'nin başıydı. Onları görünce olanları anladım. Gerçeği anlatarak beni ele vermişti.
"Sonuç olarak beni ele veren o değil de diğer elf kadınları olmuştu. Sevgilim hastalanmıştı, tedavi için gittiklerinde benim bebeğimi taşıdığını görmüşlerdi. Bunu kimseye, bana bile söylememişti. Ona evli olduğumu söylemişler, daha da kötüsü tam o sırada Palanthas'a karımın 'gizemli bir şekilde' ortadan yok olduğu haberi gelmişti.
"Tutuklandım. Halkın önünde küçük düşürülerek Palanthas sokaklarından sürüklendim; kaba şakalara maruz kaldım, kötü isimlerle hitap edildi bana. İnsanların bir Şövalye'nin kendi seviyelerine düşmesinden çok hoşlarına giden bir şey yoktu. Günün birinde onlardan ve güzel şehirlerinden öç alacağıma dair yemin ettim. Ama umutsuz bir istekti bu. Davam hızla görüldü. Ölüme mahkum edilmiştim... Şövalyeliğe ihanet etmiştim. Hem topraklarım, hem unvanım elimden alındı; kendi kılıcımla boğazım kesilerek öldürülecektim. Ölümümü kabul ettim. Hatta onun da bana yüz çevirdiğini düşünerek, bir an önce gerçekleşmesini bekliyordum.
"Ama ölmem gereken günden bir gün önce bana sadık olan adamlarım beni zindandan kurtardı. O da onların yanındaydı. Bana her şeyi, benim bebeğimi taşıdığını söyledi.
Elf kadınların kendisini affettiklerini ama bir daha Paladine'ın Saygıdeğer Kızkardeşi olamayacağını, -ölünceye kadar şerefsizliği yüzüne vurulsa da- halkının yanında yaşayabileceğini söyledi ba-

na. Ama bana veda etmeden ayrılmaya dayanamamıştı. Beni seviyordu, bu kadarı açıktı. Ama kendisine anlatılan hikayelerin onu endişelendirmiş olduğunu da görüyordum.
"Karım hakkında bir yalan uydurarak onu inandırdım. Karaya ak desem, inanıyordu. İçi rahatlayınca benimle kaçmayı kabul etti. Artık biliyorum ki daha ilk başta o yüzden gelmişti yanıma. Bize refakat eden adamlarımla birlikte Dargaard Kalesi'ne kaçtık.
"Sürekli diğer Şövalyeler tarafından takip edildiğimiz için zorlu bir yolculuk olmuştu ama sonunda bir kez varınca kaleye yerleştik. Savunması kolay bir noktaydı; dimdik uçurumların tepesine konmuştu. Büyük bir erzak stoğumuz vardı ve hızla yaklaşan kışı rahatlıkla atlatabilirdik.
"Kendimle, yeni yaşamımla, yeni gelinimle -o düğün merasimi ne rezalet bir şeydi- mutlu olmalıydım! Ama suçluydum ve daha da kötüsü şerefimi kaybetmiş olmak bana işkence gibi geliyordu. Bir zindandan çıkıp kendimi başka bir zindanda bulduğumu fark ettim... bu da kendi

seçimlerimden biriydi. Ölümden, karanlık ve rezil bir yaşam için kaçmıştım. Her zaman çabuk hiddetlenen, çabuk vuran bir adamdım, ama artık daha da kötüleşmiştim. Birkaçını dövdükten sonra hizmetkârlar kaçtı. Adamlarım benden sakınır oldu. Sonra bir gece, onu da dövdüm... onu, bu dünyada beni biraz da olsa rahatlatabilen tek kişiyi.
"Gözyaşlarıyla dolu yüzüne bakınca, ne biçim bir canavar olduğumu gördüm. Onu kollarıma alarak beni affetmesini istedim. O güzel saçları her yanıma döküldü. Rahminde bana tekme atan çocuğumu hissedebiliyordum. Orada birlikte diz çökerek Paladine'a dua ettik. Şerefimi yeniden kazanabilmek için her şeyi yapacağımı söyledim Tanrıya. Tek dileğim kızım veya oğlumun benirn utancımı bilmeden büyümeleriydi.
"Paladine dualarımıza cevap verdi. Bana Kralrahip'ten ve bu ahmak adamın Tanrılardan isteyeceği küstahça şeylerden bahsetti. Eğer -daha önce Huma'nın yapmış olduğu gibi- tek bir adam kendisini masumlar için feda etmeye hazır olmazsa, dünyanın dahi Tanrıların öfkesini hissedeceğini söyledi.
"Paladine'ın ışığı etrafımda parlıyordu. İşkenceler içindeki ruhum huzur buldu. Çocuğumun şeref içinde yetişmesi ve dünyanın kurtulması için ne kadar da küçük bir fedakârlık gibi gelmişti bana. Paladine'ın yanımda olduğunu bildiğim için Kralrahip'i durdu-maya kesin karar vererek İstar'a sürdüm atımı.

"Ama o yolculuk boyunca yanımda biri daha sürüyordu atını: Karanlıklar Kraliçesi. Esir etmekten hoşlandığı ruhlara işte böyle sürekli savaş açar. Beni yenmek için ne mi kullandı? O elf kadınlarını... adına bu işe başkoyduğum Tanrının rahibelerini.
"Bu kadınlar çoktan Paladine'ın ismini unutmuşlardı. Kralrahip gibi onlar da kendi bildikleri doğruyla çevrelenmişler ve bu iyilik örtüsü ardından hiçbir şey görmez olmuşlardı. Ben de kendi iyi bildiğime inanarak, onlara yapmak istediğim şeyi açıkladım. Korkuları çok fazla oldu. Tanrıların dünyayı cezalandıracağına inanmıyorlardı. Sadece iyilerin (bununla cifleri kastediyorlardı) Krynn üzerinde yaşayacağı bir günün geleceğine inanıyorlardı.
"Beni durdurmaları gerekiyordu. Ve bunu başardılar da.
"Kraliçe zekidir. Adamın kalbinin karanlık bölgelerini bilir. Eğer önüme çıksa, bir orduyu ezer geçerdim. Fakat elf kadınların o yumuşak sözleri içime zehir gibi işledi. Elf kızı, ne kadar da çabuk ve rahatlıkla seni başından atıvermiş böyle, dediler. Artık şatoma, servetime tek başına sahipti, insan bir kocanın zahmetini de çekmiyordu üstelik. Acaba bebeğin benden olduğuna emin miydim? Beni izleyen gençlerden biriyle de sık sık görülmüş. Gecenin bir yarısında çadırımdan çıkınca nereye gidiyormuş ki?
"Bir kez bile yalan söylemediler. Bir kez bile onun aleyhinde doğrudan bir şey söylemediler. Ama sorulan ruhumu yiyip bitirdi, beni kemirdi. Kelimeleri, olayları, bakışları hatırlamaya başladım. Aldatıldığıma emin oldum. Onları birlikte yakalayacaktım! Sevgilisini öldürecektim! Ona acı çektirecektim
"Sırtımı İstar'a döndüm.
"Eve varınca şatomun kapılarını kırdım. Telaşlanan karım beni karşılamaya geldi; kucağında da minik oğlunu tutuyordu. Yüzünde bir umutsuzluk ifadesi vardı... ben bunu suçunun kabulü olarak algıladım. Onu da, çocuğunu da lanetledim. Ve o anda ateşli dağ, Ansalon'a çarptı.
"Gökyüzünden yıldızlar düşüyordu. Yer sarsılıyor, yarılıyordu. Üzerinde yüz tane mumun yandığı bir avize tavandan düştü. Tam o anda karımı alevler yuttu. Ölmekte olduğunu anladı ama kendisini yutan alevlerden kucağındaki bebeği kurtarmak için bana uzattı. Ben önce tereddüt ettim; sonra kıskançlık kalbimi yakarken sırtımı döndüm.
"Son nefesinde yakararak Tanrıların öfkesini bana yöneltti. 'Bu gece yangında öleceksin,' diye bağırdı, 'oğlunla ben nasıl ölüyor-

sak. Ama sonsuza kadar karanlıkta yaşayacaksın. Bu gece ahmaklığınla ölümüne neden olduğun her yaşam için bir ömür yaşayacaksın!' Ve öldü.
"Alevler yayıldı. Kısa bir süre sonra şatom alevler içinde kaldı. Ne yapsak o garip yangını söndüremedik. Taşları bile yakıyordu. Adamlarım kaçmaya çalıştı. Fakat alevler içinde kaldıklarını gördüm. O dağda benden, benden başka canlı kalmamıştı. Tek başıma büyük salonda durdum; her yanım henüz bana dokunmamış olan alevlerle doluydu. Fakat orada dururken alevlerin üzerime doğru gelip beni sardığını, yaklaştığını gördüm, gittikçe yaklaştığını...

"Dayanılmaz bir ıstırap içinde yavaş yavaş öldüm. Sonunda ölüm geldiğinde, beni rahatlatmadı. Çünkü gözlerimi kapattığım an açtım; bu kez boşluk, tatsız bir umutsuzluk ve sonsuz bir işkence dolu bir dünyaya açtım gözlerimi. Birbirini izleyen geceler boyunca, bitmeyen yıllar süresince bu tahta oturup o elf kadınların öykümü anlatan şarkılarını dinledim.
"Ama bunlar bitti, bunlar seninle bitti Kitiara...
"Kara Kraliçe ona savaşında yardımcı olmam için beni çağırdığında ona, Dargaard Kalesi'nde bir gece geçirebilecek kadar cesur olan ilk Ejderha Yüceefendisi'ne hizmet edeceğimi söylemiştim. Sadece tek bir kişi başardı bunu... sen güzelim. Sen Kitiara! Seni bu yüzden takdir ettim; cesaretin, becerin, insafsız kararlılığın yüzünden. Sende, kendimi görüyorum. Ne olabileceğimi görüyorum.
"Kraliçe'nin yenilgisini izleyen kargaşada Neraka'dan kaçarken diğer Yüceefendileri öldürmene yardım ettim; Sanction'a varmana yardım ettim ve orada gücünü bir kez daha bu kıta üzerinde kurmana yardım ettim. Kardeşin Raistlin in planlarını, onun Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okumak için yaptığı planlan engellemek istediğinde sana yardım ettim. Hayır, senden akıllı çıkması beni şaşırtmadı. Bugüne kadar canlılar arasında korktuğum tek insan o.
"Senin aşk maceralarınla eğlendim bile Kitiaram. Biz ölüler şehvet hissedemeyiz. Bu kanın tutkusudur ve bizim buz gibi uzuvlarımızda kan dolaşmaz. O zayıf Tanis Yarımelf seni alt üst ettiğinde her anından senin kadar zevk aldım.
"Ama şimdi Kitiara, ne oldun? Efendi, köle oldu. Ve ne için... bir elf için! Ah, onun adını söylediğinde gözlerinin alevlendiğini görüyorum. Mektuplarını tuttuğunda ellerinin titrediğini görüyorum. Savaş planlan yapman gerekirken onu düşünüyorsun. Generallerin bile artık senin dikkatini çekemiyor.
70
"Hayır, biz ölüler şehvet hissedemeyiz. Ama nefreti, kıskançlığı, haseti ve tutsaklığı hissedebiliriz.
"Dalamar'ı öldürebilirim; kara elf çırak iyi ama benim dengim değil. Ustası mı? Rasitlin mi? Ah, bak o başka bir hikaye.
"Kara cehennemindeki Kraliçem... Raistlin'e dikkat et! Onun aracılığıyla en büyük tehlikeyle yüzleşiyorsun ve -sonunda- onunla yalnız karşılaşacaksın. O düzlemde sana yardım edemem Karanlık Majeste ama belki bu düzlemde bir faydam olur.
"Evet Dalamar, seni öldürebilirim. Ama ölmenin ne demek olduğunu bildim; ölüm berbat, değersiz bir şey. Acısı bir ıstırap ama kısa sürede geçiyor. Bu canlılar dünyasında oyalanmaya devam etmekten, onların ılık kan kokularını almaktan, yumuşak tenlerini görmekten ve bir daha hiç ama hiçbir zaman senin olmayacağını bilmekten daha büyük bir ıstırap var mıdır? Ama sen de bunları çok iyi anlayacaksın kara elf...
"Sana gelince Kitiara şunu biliyorum: Bu acıya katlanırım, seni bir daha başka bir canlı adamın kollarında görmektense bir yüzyıl daha bu işkenceli varlığıma devam ederim!"
Ölüm şövalyesi düşündü, taşındı; aklı şatosunu saran kara güllerin dikenli dalları gibi eğilip büküldü. İskelet savaşçı harabe halindeki mazgallı siperleri gezdi; bunların her biri ölümle karşılaştığı yerin yakınlarında yükseliyordu. Elf kadınlar tensiz ellerini sallayarak, kötü kaderlerine yanıp yakılıp duruyordu.
Soth hiçbir şey duymadı, hiçbir şeyi fark etmedi. Kararmış tahtında oturarak görmeyen gözlerle taş zemindeki kara, yanmış bir lekeye -yıllardır bütün büyü gücüyle silmeye çalıştığı lekeye- baktı; leke hâlâ orada duruyordu: Kadın şeklinde bir leke...
Ve sonra, sonunda, görünmeyen dudakları bir tebessümle kıvrıldı, kavuniçi gözlerinin alevi bitmeyen gecede parladı.
"Sen Kitiara... sen benim olacaksın... sonsuza dek..."
71
Borum f
raba gürültüyle durdu. Atlar, sanki bu yolculuğu bir an önce bitirip rahat ahırlarına dönmek için can atar gibi burunlarından soluyup silkinerek koşum takımlarını şıngırdattılar, naili ayaklarını muntazaman döşenmiş kaldırım taşlarına vurdular.
Arabanın penceresinden içeri bir yüz baktı.
"Günaydın beyim. Palanthas'a hoş geldiniz. Lütfen isminizi ve işinizi belirtin." Bu sözler, işine yeni başlamış zeki, genç bir memur tarafından canla başla ve resmi bir biçimde dile getirilmişti.
Arabanın içine bakan muhafız gözlerini kırpıştırdı, gözlerini arabanın içinin serin gölgesine alıştırmaya çalışıyordu. Belki baharın son günlerine ait güneş de daha yeni işbaşı yaptığı için genç adamın yüzüne bir o kadar canla başla parlıyordu.

"Adım Tanis Yarımelf," dedi arabanın içindeki adam, "buraya Saygıdeğer Oğul Elistan'ın daveti üzerine geldim. Elimde bir mektup var. Biraz beklerseniz size..."
"Lord Tanis!" Arabanın penceresinde belirmiş olan yüz, giymekte olduğu aşırı süslü, apoletlerle bezenmiş üniforma kadar kıpkırmızı kesildi. "Çok özür dilerim beyim. Ben...ben tanıyamadım... yani, göremedim yoksa görseydim mutlaka tanırdım..."
"Yeter artık be adam," diye tepki verdi Tanis huzursuzca, "işini

yaptığın için benden özür dileme. Al, mektup bura..."
"Dilemem beyim. Yani dilerim beyim. Yani, özür dilerim. Çok üzgünüm beyim. Mektup mu? Buna gerek yok beyim."
Kekeleyen muhafız selam vereyim derken başını araba penceresine bir güzel çarptıktan sonra üniformasının dantelli kolu da kapıya takıldı; bir daha selam verdi ve sonunda nöbet yerine, sanki hobgoblinlerle büyük bir savaştan çıkmış gibi tökezleyerek döndü.
Kendi kendisine hüzünlü bir tebessümle gülümseyen Tanis, Eski Şehir Surları'nın kapılarına doğru ilerleyen arabasındaki yerine yaslandı. Muhafızlar onun fikriydi. Palanthaslı Lord Amothus'u şehrin kapılarının sadece kapalı olmasının yetmeyeceğine, aynı zamanda muhafızlarla korunması gerektiğini anlatmak ve ikna etmek Tanis'in epey vaktini almıştı.
"Ama insanlar hoş karşılanmadıklarını düşünüp, alınabilirler," diye karşı çıkmıştı Amothus hafifçe. "Sonra, sonuçta savaş bitti."
Tanis yeniden içini çekti. Ne zaman öğreneceklerdi? Hiçbir zaman, diye tahmin yürüttü üzüntüyle, pencereden iki yıl önce biten Mızrak Savaşı'ndan sonra, Ansalon kıtasındaki tüm şehirlerden daha çok kendi ayakları üzerinde durabilen bu şehre bakarken.
Bu Tanis'in bir kez daha içini çekmesine neden olmuştu. Lanet olsun! Unutmuştu! Savaş Sonu Günü! Ne zamandı? İki hafta sonra mı? Yoksa üç hafta mı? O salakça kostümü giymesi gerekiyordu... Solamniya Şövalyeleri'nin tören zırhı, elf tören takıları, cüce süsleri. Onu gecenin yarısına kadar ayakta tutacak, zengin yemeklerin sunulduğu akşam yemekleri, yemekten sonra uykusunu getirecek olan söylevler olacaktı ve Laurana...
Tanis'in nefesi tıkandı. Laurana! O unutmamıştı! Tabii ya! Nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirdi? Solostaran'ın Qualinesti'deki cenazesine katıldıktan sonra eve yeni dönmüşlerdi, daha sonra o Lady Crysania'yı bulmak için Solace'a başarısız bir yolculuk yapıp dönmüştü ki akıcı bir elf yazısıyla Laurana'ya bir yazı gelmişti:
"Derhal Silvanesti'de olman gerekiyor!"
"Dört haftaya kadar dönerim canım," demişti elf kadın, şevkat-le yarımelfi öperek. Yine de gözlerinde, o harika gözlerinde bir kahkaha gizliydi!
Laurana onu bırakmıştı işte! Onu, o korkunç törenlere tek başına katılması için bırakmıştı! Üstelik elf kadın, hâlâ Lorac'ın kâbuslarının bulaştırdığı dehşetten kurtulmaya çalışsa da, Lord Amothus ile geçirilecek bir akşamdan bin kez daha iyi olan elf yurdunda ola-

çaktı...
Tanis aniden neler düşündüğünü fark etti. Silvanesti'nin hatırası aklında canladı -korkunç- işkencelere maruz kalmış kan ağlayan ağaçları, gölgelerden bakan, çoktan ölmüş olan elf savaşçıların ıstırap içindeki yüzleri. Buna karşılık Lord Amothus'un yemek şölenlerinden birinin hatırasını anımsadı...
Tanis gülmeye başladı. Ölmeyen savaşçıları her zaman tercih ederdi!
Laurana'ya gelince, eh, onu suçlayamazdı. Bu törenler ona bile çok zor geliyordu; Laurana ise Palanthaslıların sevgilisiydi, onların Altın Komutan'ı, şehirlerini savaşın tahribatından kurtaran kişi. Onun için -kendisine zaman ayırmasına izin vermek dışında- yapamayacakları bir şey yoktu. Son Savaş Sonu Günü'nde Tanis üç gün üç gece savaştığı zamandan bile daha çok yorulan karısını eve kucağında taşımıştı.
Karısının Silvanesti'deki halini, çiçekleri yeniden dikmeye çalı-şışını, işkence görmüş ağaçların rüyalarını rahatlatmaya ve onlara yaşamlarını yavaşça geri vermeye çabalamasını, şu sıralarda Silva-nesti'de olması gereken -ama kocası Porthios'un kendisine refakat etmediği- artık yengesi olan Alhana Yıldızmeltemi'ni ziyaret edişini gözünde canladırıyordu. Bildiği kadarıyla onlarınki soğuk, sevgisiz bir evlilikti; Tanis bir an için belki de Alhana'nın bu yüzden Silvanesti'ye sığındığını düşündü. Savaş Sonu Günü Alhana için de zor olmalıydı. Aklı Sturm Brightblade'e -

Alhana'nın sevmiş olduğu, şu anda Yüce Rahip Kulesi'nin altında yatan şövalyeye- kaydı; daha sonra da diğer dostları düştü aklına...ve düşmanları.
Sanki bu anılardan çıkarmışcasına kara bir gölge arabanın üzerinden geçti. Tanis pencereden dışarı baktı. Uzun, boş, terk edilmiş bir caddenin ucunda gözüne karanlık bir yer çarptı: Shoikan Korusu, Raistlin'in Yüksek Büyücülük Kulesi'ni koruyan Orman.
O mesafeden dahi Tanis ağaçlardan yayılan soğukluğu, insanın ruhunu, kalbini donduran soğukluğu hissedebiliyordu. Bakışları, Palanthas'ın güzelim binaları arasından şehrin ak göğsüne saplanmış kara, demir bir çivi gibi çıkan Kule'ye kaydı.
Aklına, onu Palanthas'a getiren mektup geldi. Mektuba bakarak kelimeleri bir kez daha okudu:
Tanış Yarımelf,
Hemen görüşmemiz gerekiyor. Çok acil bir durum. Paladme Tapınağı,
74
Saatsonrası Yükselirken 12, Döndüncügün, Yıl 356.
Bu kadar. İmza yoktu. Tek bildiği o günün Dördüncügün olduğuydu; üstelik mektubu sadece iki gün önce almış olduğundan, zamanında Palanthas'a ulaşabilmek için gece gündüz yolculuk etmek zorunda kalmıştı. Notun lisanı elfçeydi, yazı da elfçeydi. Bunda tuhaf bir şey yoktu. Elistan'ın bir sürü elf rahipleri vardı fakat neden mektup imzalanmamıştı? Eğer, gerçekten Elistan'dan geliyor idiyse. Yine de başka kim Paladine'ın Tapınağı'na böylesine rahat bir davette bulunabilirdi?
Kendi kendisine omuzlarını silkip -bu soruyu daha önce defalarca kendi kendine sorduğu halde içini rahatlatan bir sonuca varmadığını hatırlayarak- mektubu yeniden kesesine tıktı. Bakışları, istemeye istemeye de olsa Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitti.
"Eminim bunun seninle bir ilgisi vardır eski dostum," diye mırıldandı kendi kendisine; kaşlarını çatmış, bir kez daha rahibe Lady Crysania'nın garip biçimde ortadan yok oluşunu düşünüyordu.
Araba yeniden durarak, Tanis'i karanlık düşüncelerinden sıçrattı. Pencereden dışarı bakarak Tapınak'a şöyle bir gözattı fakat üniformalı uşak gelip de kapısını açıncaya dek büyük bir sabırla yerinde oturmaya devam etmek için kendisini zor tuttu. Kendi kendine güldü. Neredeyse karşısında oturmuş, sıkıysa kapının kulpunu tutsun diye kaşlarını çatarak kendisine bakan Laurana'yı görebiliyordu. Tanis'in, kapıyı hemen açıp, uşağı yere sererek, ne sürücü, ne araba, ne atlar, ne de herhangi bir şey düşünmeden yürüyüp gitmek gibi tezcanlı alışkanlığını yenebilmek için aylarca uğraşmıştı.
Bu artık aralarında sadece ikisinin paylaştığı bir şakaya dönüşmüştü. Tanis, onu kızdırmak amacıyla elini kapının kulpuna doğru götürürken Laurana'nın kısılan gözlerini seyretmeye bayılıyordu. Ama bütün bunlar birden onu ne kadar özlediğini hatırlatmıştı kendisine. Şu lanet olası uşak da neredeydi? Tanrılar adına, yalnızdı, bir kez olsun kendi usulüyle hareket etseydi ya...
Kapı savrulurcasına açıldı. Uşak, yere doğru açılan basamakla uğraşıyordu. "Aman boşver onu," diye atıldı sabırsızca yere atlayarak. Uşağın öfkeli duyarlılığını yansıtan ifadesini görmezliğe gelen Tanış, arabanın sıkıcı kurallarını atlatabilmiş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes aldı.
Paladine'ın Tapınağı'ndan yayılan o harika huzur ve barış hissinin ruhuna dolmasına müsaade ederek etrafına bakındı. Bu kutsal
75
yeri koruyan bir orman yoktu. Kadife kadar yumuşak ve düzgün engin, açık çimenler yolcuları üzerlerinde yürümeleri, oturmaları ve dinlenmeleri için kucaklıyordu. Parlak renkli çiçeklerden oluşan bahçeler insanın gözlerini okşuyor, parfümleri havaya bir tatlılık katıyordu. Orada burda, dikkatle budanmış ağaçlar, kızgın güneşten kaçanlara sığınacak bir gölge yaratıyordu.
Çeşmelerden saf ve serin sular akıyordu. Ak cüppeli rahipler bahçelerde dolaşıyorlar, başlarını eğmiş ciddi tartışmalara giriyorlardı.
Bahçelerin, gölgeli koruların, çimenden halıların çerçevelediği Paladine Tapınağı tatlı tatlı sabah güneşinde parlıyordu. Ak mermerden yapılmış olan tapınak sadeydi; süssüz yapısı etrafına yaydığı barış ve sükunetine katkıda bulunuyordu.
Kapılar vardı ama muhafızlar yoktu. Herkes içeri çağırılıyordu ve çoğu da giriyordu. Hüzünlüler, yorgunlar ve mutsuzlar için bir sığınaktı burası. Tanış, bakımlı çimlerin üzerinden ilerlemeye başlayınca çimenler üzerine uzanmış veya oturan, yüzlerinde bir huzur ifadesi bulunan, yüzlerindeki kaygı ve yorgunluk izlerinden pek günyüzü görmemiş oldukları anlaşılan bir sürü insan gördü.

Tanis birkaç adım atmıştı ki -yine içini çekerek- arabayı hatırladı. Durarak döndü. Tam, 'Beni bekle,' diyecekti ki, Tapınak topraklarının tam kıyısında bulunan tozağacı korusunun gölgelerinden bir suret belirdi.
"Tanis Yarımelf mi?" diye sordu suret.
Suret gün ışığına doğru yürüyünce Tanis irkildi. Kara cüppeler giymişti. Kemerinden bir sürü kese ve diğer büyü alet ve edevatı sallanıyordu; kara cüppesinin kol ağızlarına ve kukuletasına gümüş rünler işlenmişti. Raistlin! diye düşündü Tanis hemen, daha biraz önce başbuyücüyü düşünmekte olduğu için.
Ama hayır. Tanis rahat bir nefes aldı. Bu buyükullanıcısı en az bir baş daha uzundu Raistlin'den. Bedeni dimdik ve yapılıydı, hatta kaslı sayılabilirdi, adımları zinde ve hayat doluydu. Ayrıca artık daha dikkatle bakan Tanış sesin de -Raistlin'inki gibi yumuşak ve hastalıklı fısıltı gibi değil- daha sert ve derin olduğunu fark etti.
Ayrıca, hani mümkün olsa Tanis adamın elf aksanıyla konuştuğuna da yemin edebilirdi neredeyse.
Ben Tanis Yarımelf im," dedi, biraz gecikerek.
Suretin kara kukuletasının derinlikleri içinde gizlenmiş yüzünü göremese de adamın tebessüm ettiğine dair bir his uyandı içinde.
Seni tanıyacağımı düşünmüştüm. Bana sık sık tarif edilmiştin.

Arabanı yollayabilirsin. Ona gerek olmayacak. Günler, hatta haftlar boyunca burada, Palanthas'ta kalacaksın."
Adam elf dilinde konuşuyordu! Silvanesti Elfçesi! Tanis o kadar şaşkına dönmüştü ki bir an için bakmaktan başka bir şey yapamadı. Tam o sırada arabanın sürücüsü boğazını temizledi. Uzun ve zorlu bir yolculuk yapmışlardı ve Palanthas'ta bütün Ansalon'a nam salmış biraları olan hanlar vardı...
Fakat Tanis atlı arabasını kara cüppeli bir büyücünün tek bir sözüyle yollayacak değildi. Tam birkaç soru sormak için ağzını açacaktı ki ellerini cüppesinin kolları içinde kavuşturmuş duran büyü-kullanıcısı ellerini çıkartarak biriyle hızlı bir şekilde bir red hareketi, diğeriyle de bir davet hareketi yaptı.
"Lütfen," dedi yeniden elfçe, "benimle yürümez misin? Çünkü ben de senin gittiğin yere gidiyorum. Elistan bizi bekliyor."
Bizi mi! Tanis'in aklı karıştı, allak bullak oldu. Ne zamandan beri Elistan kara cüppeli büyükullanıcılarını Paladine Tapınağı'na davet ediyordu? Ve ne zamandan beri kara cüppeli büyükullamcıları kendiliklerinden bu kutsal topraklara ayak basıyordu!
Her neyse, belli ki bunları öğrenmenin tek yolu bu garip şahsiyete eşlik etmek ve onunla yalnız kalıncaya kadar da sorularını kendine saklamaktı. O yüzden aklı biraz karışan Tanis arabacısına gerekli talimatı verdi. Kara cüppeli suret sessizce yanında durmuş, arabanın ayrılışını seyrediyordu. Araba ayrılınca Tanis ona döndü.
"Benden avantajlı durumdasınız beyim," dedi yarımelf tutuk bir Silvanesti lisanıyla; bu yetiştiği Qualinesti'de konuşulan elfçeden daha saf bir elfçeydi.
Suret eğilerek selam verdikten sonra, sabah güneşi yüzünü aydınlatsın diye kukuletasını başından sıyırdı. "Ben Dalamar'ım," dedi ellerini yeniden cüppesinin kolları içinde kavuşturarak. Krynn üzerinde kara cüppeli bir büyücüyle el sıkışabilecek çok az insan vardır.
"Bir kara elf!" dedi Tanis hayretle, düşünmeden konuşarak. Kızardı. "Özür dilerim," dedi kaba bir hareketle. "Daha önce bir..."
"Kara elfle karşılaşmamış miydin?" diye tamamladı cümlesini Dalamar rahatlıkla; soğuk, yakışıklı, ifadesiz elf yüzünde hafif bir tebessüm vardı. "Doğru, karşılaşmış olduğunu zannetmem. Onların tabiriyle 'güneşten mahrum olan' bizler varlığın güneşle aydınlatılmış düzlemlerine pek gelmeyiz." Tebessümü aniden daha bir sıcaklaştı ve Tanis kara elfin bakışlarının biraz önce durmakta oldu-

ğu tozağacı korusuna kayarken hüzünlü bir ifade kazandığını fark etti. "Gerçi bazen, biz bile sıla özlemi çekiyoruz."
Tanis'in bakışları da tozağaçlarına kaydı...bütün ağaçlar içinde elflerin en çok sevdiği ağaçtı bu. O da gülümsedi, kendini biraz daha rahat hissederek. Tanis de kendi karanlık yollarında yürümüş ve birkaç derin uçurumdan yuvarlanmanın kıyısına kadar gitmişti.

"Randevumun zamanı yaklaşıyor," dedi. "Ve söylemiş olduklarından senin de öyle veya böyle bu işin içinde olduğunu çıkartıyorum. Belki devam etsek..."
"Elbette.1 Dalamar belli ki kendini toplamıştı. Hiç tereddüt etmeden, Tanis'in peşinden yeşil çimlerin üzerine adım attı. O yüzden Tanis dönüp baktığında elfin narin yüz hatlarının acıyla kasıldığını ve görülür bir şekilde yüzünü buruşturduğunu görünce oldukça şaşırdı.
"Ne oldu?' diye durdu Tanis. "iyi değil misin? Yardım edebilir miyim?"
Dalamar acı dolu yüzünde çarpık bir tebessümün belirmesi için kendini zorladı. "Hayır, Yarımelf," dedi. "Yardım etmek için yapabileceğin bir şey yok. Üstelik hasta da değilim. Benim yaşadığım yeri koruyan Shoikan Korusu'na girseydin sen çok daha kötü görünürdün."
O zaman Tanis anlayışla başını salladı; neredeyse gönülsüzce Palanthas'ın üzerinde yükselen uzaktaki karanlık, kasvetli Kule'ye baktı. Kuleye bakarken üzerine garip bir his geldi. Sade, beyaz Ta-pınak'a baktıktan sonra bakışlarını yeniden Kule'ye çevirdi. İkisini birlikte görünce, sanki her ikisini de ilk defa görüyormuş gibi oldu. Her ikisi de ayrı ayrı bakıldığında göründüğünden daha tam, bitmiş ve bütün görünüyordu. Bu öyle gelip geçen bir intibaydı, daha önce hiç düşünmemiş olduğu bir şey. Şimdi ise sadece tek bir şey düşünebiliyordu...
"O halde sen orada yaşıyorsun, öyle mi? Rai... Onunla birlikte mi?" Ne kadar denerse denesin Tanis başbüyucünün adını buruk bir hiddetle söylemekten kendini alamadığını bildiğinden ismi hiç kullanmadı daha iyi.
"O benim Shalafi'm," diye cevap verdi Dalamar acıyla gerginleşmiş bir sesle.
"Yani sen onun çırağısın," diye karşılık verdi Tanis, elfçe Usta kelimesini tanıyarak. Kaşlarını çattı. "O halde burada ne arıyorsun? Seni o mu yolladı?" Eğer öyleyse diye düşündü yarımelf, buradan

ayrılacağım, Solanthas'a yürümek zorunda kalsam bile.
"Hayır," diye cevap verdi Dalamar, yüzü iyice solarken. "Ama onun hakkında konuşacağız." Kara elf kukuletasını başına çekti. Konuştuğu zaman, zorla konuştuğu anlaşılıyordu. "Şimdi senden hızlı yürümeni rica edeceğim. Bu sınavdan geçmem için bana Elis-tan tarafından verilen bir tılsım var. Ama bu benim uzatmak istediğim bir deneyim değil."
Elistan kara cüppeli büyükullanıcılarına tılsımlar mı veriyordu? Raistlin'in çırağına? Tamamen aklı karışan Tanis rıza göstererek adımlarını hızlandırdı.
"Tanis, dostum!"
Paladine rahibi ve Ansalon kıtası mabetlerinin başı Elistan elini yarımelfe uzattı. Tanis içtenlikle adamın ellerini tutarak, rahibin bir zamanlar güçlü ve sert olan ellerinin ne kadar zayıflamış ve güç-süzleşmiş olduğunu görmezliğe gelmeye çalıştı. Yastıklarla desteklenmiş, yatakta yatan narin, neredeyse iskelete dönmüş surete bakan Tanis hissettiği şok ve acıma duygularının yüz ifadesinde belli olmaması için çabalayarak yüzüne de hakim olmaya çalışıyordu.
"Elistan..." diye başladı Tanis sıcakkanlılıkla.
Liderlerinin yanında beklemekte olan ak cüppeli rahiplerden biri bakışlarını yarımelfe kaldırarak kaşlarını çattı.
"Yani Say...gıdeğer Oğul" -Tanis resmi sıfatı ağzında gevelemiş-ti- "çok iyi görünüyorsunuz."
Ve sen Tanis Yarımelf bozulup bir yalancı olmuşsun," diye belirtti Elistan, Tanis'in çaresizlikle yüzünden uzaklaştırmaya çalıştığı acı dolu ifadeye gülümseyerek.
Elistan Tanis'in güneşten yanmış elini, ince, beyaz parmaklarıyla okşadı. "Ayrıca ben o 'Saygıdeğer Oğul' saçmalığına da kulak asmıyorum. Evet, bunun uygun ve doğrusu olduğunu biliyorum Ga-rad ama bu adam beni Pax Tharkas'ta köle olduğum zamanlardan tanır. Şimdi hepiniz koşturun bakalım," dedi başını bekleyen rahiplere. "Konuklarımızı rahat ettirecek neyimiz varsa getirin."
Bakışları, Elistan'ın odasındaki ateşin yanında duran sandalyeye yığılan kara elfe gitti. "Dalamar," dedi Elistan kibarca, "bu yolculuk senin için kolay olmamıştır. Geldiğin için kendimi sana karşı borçlu hissediyorum. Ama burada, benim odamda, sanırım rahatlayabilirsin. Ne alırsın?"
"Şarap," diyebildi kara elf kaskatı kesilmiş, kül rengi dudakları

arasından. Tanis, elfin sandalyenin kenarında duran ellerinin titrediğini fark etti.
"Konuklarım için şarap ve yiyecek getirin," dedi Elistan, çoğu kara cüppeli büyücüye hoşnutsuzlukla bakarak odadan çıkmakta olan rahiplere. "Gelir gelmez Astinus'u buraya getirdikten sonra kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermeyin."
"Astinus mu?" diye nefesi kesildi Tanis'in. "Tarihçi Astinus mu?"

"Evet Yarımelf." Elistan bir kez daha gülümsedi. "Ölmek insana özel bir önem kazandırıyor. 'Bir zamanlar ben geçerken başını çe-virmeyenler şimdi beni görmek için sırada.' Yaşlı adamın şiiri böyleydi değil mi? Evet işte Yarımelf. Hava temizlendi. Evet, öldüğümün farkındayım. Uzun zamandır biliyorum. Kalan aylar, haftalara dönüştü. Haydi Tanis. Daha önce de insanların öldüklerine şahit olmuştun. Kararık Orman'da Ormanefendisi'nin sana ne söylediğini anlatmıştın bana... 'Amaçlarına ulaşarak ölenlerin kayıpları için üzülmeyiz.' Ben yaşamımın amacına ulaştım Tanis... üstelik tahmin edemeyeceğim şekilde." Elistan pencereden geniş çimenliğe, çiçek içindeki bahçelere ve -uzaktaki- karanlık Yüksek Büyücülük Kulesi'ne baktı.
"Dünyaya umudu geri getirmek bana nasip oldu Yarımelf," dedi Elistan yavaşça. "Umudu ve şifayı. İnsanlar başka ne diyebilirler ki? Tapınağın bir kez daha sağlam bir şekilde kurulduğunu biliyorum. Artık bütün ırklar arasından rahipler var. Evet, kenderlerden bile." Gülümseyen Elistan eliyle ak saçlarını düzeltti. "Ah," diye içini çekti, "inancımız için ne denli uğraş gerektiren bir zamandı Tanis! Hâlâ tam olarak neyin eksik olduğunu bulamıyoruz. Ama iyi kalpli, iyi ruhlu insanlar. Ne zaman sabrım tassa Fizban'ı -bize kendini gösterdiği haliyle Paladine'ı- ve onun minik dostumuz Tassle-hoff a göstermiş olduğu o özel sevgiyi düşünürüm."
Kenderin isminin anılmasıyla Tanis'in yüzü karardı; ayrıca sanki Dalamar da bir an için oturup alevlerin dansını seyrettiği yerden başını kaldırdı gibi geldi yarımelfe. Fakat Elistan bunu fark etmedi.
"Tek üzüldüğüm nokta, benden sonra yerimi tam manasıyla alabilecek birinin olmaması." Elistan başını salladı. "Garad iyi adamdır. Haddinden fazla iyi. Onda başka bir Kralrahip'in özelliklerini görüyorum. Fakat o henüz dengenin korunması gerektiğini, bu dünyayı oluşturmak için hepimize ihtiyaç olduğunu anlayamıyor. Öyle değil mi Dalamar?"
Tanis hayretler içersinde kara elfin başıyla onayladığını gördü.

Kukuletasını çıkartmış ve rahiplerin getirdiği kırmızı şaraptan içebilmişti. Yüzüne renk geri geldi; elleri de artık titremiyordu. "Çok bilgesin Elistan," dedi büyücü hafifçe. "Diğerlerinin de en az senin kadar aydın olmalarını isterdim."
"Belki de bu bilgelikten çok, olanları sadece bir yönüyle değil de birkaç açıdan birden görebilmektir." Elistan Tanis'e döndü. "Sen, dostum Tanis. Sen, buraya gelirken gördüğün manzaraya dikkat etmedin mi, takdir etmedin mi?" Zayıf bir hareketle Yüksek Büyücülük Kulesi'nin rahatlıkla göründüğü pencereyi işaret etti.
"Tam olarak neyi kast ettiğinden emin değilim," diye dolandırdı lafı Tanis, her zamanki gibi duygularını paylaşmak onu huzursuz ediyordu.
"Yok, eminsin Yarımelf," dedi Elistan, eski hazır cevaplığı geri gelmişti. "Kuleye baktın, sonra da Tapınak'a baktın ve bunların ikisinin bu kadar yakın olmuş olmasının ne kadar yerinde olduğunu düşündün. Ah, Tapınak'in böyle bir manzaraya maruz kalmaması için o kadar ısrar eden oldu ki. Garad ve tabii ki Lady Crysania..."
Bu isim söylenince Dalamar boğulur gibi oldu, öksürdü ve aceleyle elindeki şarap kadehini bıraktı. Tanis ayağa kalkarak -her zamanki alışkanlığıyla- ne yaptığının bile farkında olmadan odada volta atmaya başladı; sonra bu yaptığının ölüm döşeğindeki adamı rahatsız edeceğini düşünerek yeniden oturup, sandalyesinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı.
"Lady Crysania'dan bir haber var mı?" diye sordu alçak sesle.
"Çok üzgünüm Tanis," dedi Elistan kibarca, "Niyetim seni üzmek değildi. Gerçekten de kendini suçlamaktan vaz geçmelisin. Yaptığı şeyi kendi hür iradesiyle seçip yaptı. Ben de başka türlü olmasını istemezdim. Onu durduramazdın veya kaderinden kurtaramazdın...kaderi her neyse. Hayır, ondan bir haber alamadık."
"Hayır, haber var," dedi Dalamar anında odadaki iki adamın birden ilgisini çeken soğuk, hissiz bir sesle. "Sizi bir araya toplamak için çağırmamın nedenlerinden biri de bu..."
"Sen mi çağırdın!" diye tekrarladı Tanis, yeniden ayağa kalkarak. "Ben, bizi buraya Elistan çağırdı zannetmiştim. Bunun arkasında Shalafi'n mi var yoksa? Bu kadının ortadan yok olmasından o mu sorumlu?" Bir adım attı; sakalının altından yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Dalamar da gözleri tehlikeli bir biçimde parıldayarak ayağa kalktı; eli, belli belirsiz kemerine asılı keselerden birine kaydı.
"Çünkü, Tanrılar adına, eğer bu kıza bir zarar verdiyse, o altın boy-

nünü büküveririm-"
"Palanthaslı Astinus," diye beyan etti kapı eşiğindeki rahip.

Tarihçi kapıda belirdi. Daha sonra kaydedebilmek için her şeyi ve herkesi bir anlık bir bakışıyla algılayan gri gözleri odayı tararken, yaştan arınmış yüzünde hiçbir ifade yoktu. Tanis'in kızarmış hiddetli yüzünden, elfin mağrur ve küstah çehresine, oradan da ölüm döşeğindeki rahibin yorgun ve sabırlı yüzüne gitti bakışları.
"Durun bir tahmin edeyim," dedi Astinus, soğukkanlılıkla içeri girip, otururken. Kocaman bir kitabı masaya bırakarak boş bir sayfa açtı, yanında taşıdığı tahta bir kurudan tüy kalemini çıkarttı, ucunu dikkatle inceledikten sonra bakışlarını kaldırdı. "Mürekkep, dostum," dedi şaşırmış kalmış duran rahibe; adam, Elistan'dan başıyla bir işaret aldıktan sonra hızla odadan ayrıldı. O zaman tarihçi cümlesine geri döndü. "Durun bir tahmin edeyim. Raistlin Maje-re hakkında konuşuyordunuz."
"Sizi buraya benim çağırdığım," dedi Dalamar, "doğru."
Kara elf ateşin yanındaki yerine dönmüştü. Kaşları hâlâ çatık olan Tanis Elistan'ın yanındaki yerine gitmişti. Astinus'un mürek-kebiyle birlikte geri dönen rahip Garad başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. İstemedikleri yolunda bir cevap alınca, odada-kilerin kendi iyilikleri için Elistan'in iyi olmadığı ve uzun süre rahatsız edilmemesi gerektiğini sertçe ekleyerek odadan ayrıldı.
"Hepinizi buraya ben topladım," diye tekrarladı Dalamar, bakışları ateşteydi. Sonra gözlerini kaldırarak doğrudan Tanis'e baktı. "Sen gelmek için biraz zahmete katlandın. Ama ben geldim, inancıma sahip herkesin bu kutsal topraklarda yürüyünce yaşayacağı işkenceleri göze alarak. Çünkü sizinle konuşmak zorundayım, burada bulunan herkesle, aynı anda. Elistan'ın bana gelemeyeceğini biliyordum. Tanis Yarımelf in de gelmeyeceğini biliyordum. O yüzden başka çarem kalmamıştı..."
"Devam et," dedi Astinus derin, soğuk sesiyle. "Biz burada otururken dünya geçip gidiyor. Burada bizi bir araya getirdin. Bu yerine geldi. Ne içindi?"
Dalamar bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışları bir kez daha alevlere kaydı. Konuştuğunda bakışlarını kaldırmadı.
"En çok korktuğumuz şey oldu," dedi yavaşça. "Başardı."
Y
Böfüm 2
uvana dön...
Ses hatırasında dolanıp duruyordu. Akıl birikintisinin kıyısına diz çökmüş biri, sakin ve berrak yüzeye kelimeler damlatıp duruyordu. Bilinç dalgacıkları huzursuz ederek onu huzur dolu, rahat uykusundan uyandırdı.
"Yuvana dön... Oğlum, yuvana dön."
Gözlerini açan Raistlin annesinin yüzüne baktı.
Gülümseyen kadın elini uzatarak, Raistlin'in yüzüne düşen bir tutam ak saçı okşayıp geri itti.
"Zavallı oğlum," diye mırıldandı; kara gözleri hüzün, acıma ve sevgiyle yumuşamıştı. "Sana neler yapmışlar! Seyrettim. O kadar uzun zamandır seyrediyorum ki. Ve ağladım. Evet oğlum, ölüler bile ağlar. Tek tesellimiz bu. Ama artık her şey geçti. Benimlesin. Burada dinlenebilirsin..."
Raistlin oturmaya çalıştı. Kendisine bakınca -dehşet içersinde-kan revan içinde olduğunu gördü. Yine de hiç acı hissetmiyordu, sanki hiç yarası yoktu. Nefes almakta güçlük çekiyordu, nefes almaya çalıştı.
"Dur sana yardım edeyim," dedi annesi. Beline sarmış olduğu ipek sicimi, keselerinin, kıymetli büyü alet edevatının asılı olduğu sicimi gevşetmeye başladı. Raistlin gayri ihtiyarı annesinin elini yana itti. Nefes alışverişleri rahatladı. Etrafına bakındı.

"Ne oldu? Neredeyim?" Aklı son derece karışmıştı. Çocukluk anıları belirdi gözlerinde. İki ayrı çocukluk anısı canlanmıştı aklında! Onunki...ve bir başkasınınki! Annesine baktı; annesi hem tanıdığı biriydi, hem de bir yabancı.
"Ne oldu?" diye tekrarladı huzursuzca, her an aklını kaçırmasına neden olan, aklına üşüşen hatıraları uzaklaştırmaya çalışarak.
"Öldün oğlum," dedi annesi kibarca. "Artık burada yanımda-sın."
"Öldüm mü?" diye tekrarladı Raistlin donakalarak.
Deliler gibi hatırlamaya çalıştı. Ölüme yaklaştığını hatırladı...Nasıl olmuştu da başarısız olmuştu? Elini alnına götürerek hissetti... tenini, kemiklerini, sıcaklığı...Ve sonra hatırladı...
Kapı!

"Hayır," diye bağırdı hiddetle annesine kaşlarını çatarak. "Bu imkansız."
"Büyün denetimden çıktı oğlum," dedi annesi, yeniden elini Ra-istlin'e uzatarak. Raistlin annesinden uzaklaştı. Hafif hüzünlü bir tebessümle -Raistlin'in çok yakından bildiği bir tebessümle- annesi bıraktı ki eli yeniden kucağına düşsün. "Düzlem değişti, güçler seni parçaladı. Korkunç bir patlama oldu, patlama Dergoth Ovalarını yerle bir etti. Büyülü Zhaman kalesi çöktü." Annesinin sesi titriyordu. "Ne kadar ıstırap çektiğini görmeye dayanamadım."
"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Raistlin elini başına götürerek. "Acıyı hatırlıyorum....ama..."
Bir şeyler daha hatırlıyordu...rengârenk ışıkların parlak infilaklarını; ruhunda birikmeye başlayan bir coşku ve kendinden geçme hissini hatırladı; Kapı'yı koruyan ejderha başlarının hiddetle çığlıklar attığını hatırladı; Crysania'ya sarıldığını hatırladı.
Ayağa kalkan Raistlin etrafına bakındı. Dümdüz bir yerdeydi, bir çeşit çöl gibi bir yer. Uzakta dağları görebiliyordu. Dağlar tanıdık gelmişti... tabii ya! Thorbardin! Cüce krallığı. Döndü. Sanki sonsuza kadar sırıtan ağzıyla toprağı yutuyormuş gibi görünen kalenin yıkıntıları duruyordu. Yani Dergoth Ovaları'ndaydı. Manzarayı hatırladı. Ama bir yandan hatırlasa bile, bir yandan da burası garip geliyordu ona. Her şey kızıla boyanmıştı, sanki her şeyi kan içinde kalmış gözlerle görüyormuş gibi. Nesneler de hatırladığı gibi dursalar bile, ona yabancı görünüyorlardı.
Mızrak Savaşı sırasında görmüş olduğu Kurukelle. Böyle iğrenç bir şekilde sırıttığını hatırlamıyordu. Dağlar da çok sivriydiler ve

gökyüzüne karşı çok belirgindiler. Gökyüzü! Raistlin derin bir nefes aldı. Gökyüzü boştu! Aceleyle her yana baktı. Hayır, güneş yoktu ama gece değildi. Ne aylar, ne yıldızlar vardı: ve çok garip bir rengi vardı... kavuşan güneşi yansıtan yumuşak bir pembe gibi.
Önünde, yere diz çökmüş duran kadına baktı.
Raistlin gülümseyince ince dudakları birleşti.
"Hayır," dedi; bu kez sesi kesin ve kendinden emindi. "Hayır, ölmedim! Başardım." Eliyle işaret etti. "Bu benim başarımın kanıtıdır. Burayı hatırladım. Kender burayı bana anlatmıştı. Burasının, hayatında hiç bulunmamış olduğu halde, bulunmuş olduğu her yeri de içerdiğini söylemişti. Kapı'dan, ben de buraya girdim ve şimdi Cehennemdeyim."
Uzanan Raistlin kadını kolundan yakalayarak sürüklediği gibi ayağa kaldırdı. "İblis, hayalet! Crysania nerede? Söyle, her kim veya her neysen! Söyle yoksa Tanrılar adına..."
"Raistlin! Dur, canımı yakıyorsun!"
Şaşıran Raistlin bakakaldı. Konuşan Crysania'ydı; tuttuğu da Crysania'nın kolu! Sarsılan büyücü elini gevşetti ama bir anda yeniden kendisine hakim oldu. Kız kendisini kurtarmaya çalışıyordu ama o kızın kolunu sıkı sıkı tutmuş kendisine çekiyordu.
"Crysania?" diye sordu, kızı dikkatle inceleyerek.
Crysania aklı karışarak büyücüye baktı. "Evet," dedi duraksaya-rak. "Ne var Raistlin? Çok garip konuşuyordun."
Başbüyücü elini daha da sıktı. Crysania bağırdı. Evet, kızın gözündeki acı gerçekti; korku da öyle. Gülümseyerek içini çeken Raistlin kıza sarılarak, kızı iyice bağrına bastı. Kız kanlı canlı, sıcacık, mis kokuluydu, kalbi çarpıyordu...
"Ah Raistlin!" Kız Raistlin'e sokuldu. "Öyle korktum ki. Bu korkunç yer. Tek başımaydım."
Raistlin'in eli kızın kara saçları arasında dolandı. Kızın bedeninden yükselen mis kokular ve bedeninin yumuşaklığı büyücüye panzehir gibi gelmiş, içindeki arzuyu kabartmıştı. Adamın kollarında kıpırdanan kız başını biraz geri çekti. Dudakları yumuşak ve hevesliydi. Pahibe, büyücünün kollarında titriyordu. Raistlin bakışlarını kıza indirdi... ve alevden gözlere baktı.
Sonunda yuvama geldin demek ki büyücüm!
Şuh bir kahkaha aklının içinde patladı, kollarındaki kıvrak beden kıvranıp dururken...büyücü beş başlı ejderhanın boyunların-

dan birini yakaladı...tepesindeki açık ağızlardan asitler damlıyordu...etrafında alevler gürlüyordu...kükürt kokulu dumanlar Raist-lin'i boğar gibi oldu.
Çaresizlik içinde hiddetle büyüsüne başvurdu Raistlin. Yine de, daha kendisini koruyacak büyüyü aklında tekrarlarken, içinde bir kuşku hissetti. Belki de büyü işe yaramayacaktı! Zayıfım, Kapı'dan yaptığım yolculuk gücümü kuruttu. Bir hançer kadar keskin ve ince olan korku ruhunu deşti. Büyünün sözleri aklından uçup gitti. Panik tüm bedenini kapladı. Kraliçe! Bunları bana yapan o! Ast takar ist...Hayır! Böyle değildi! Kahkahayı, zafer kahkahasını duydu...

Parlak bir ışık gözlerini kör etti. Düşüyor, düşüyor, düşüyor, sonsuzluğa düşüyordu; karanlıktan güne doğru helezonlar çiziyordu.
Gözlerini açan Raistlin Crysania'nın yüzüne baktı.
Rahibenin yüzüydü ama bu çehre onun hatırladığı çehre değildi. Daha o seyrederken gözleri önünde yaşlanan, ölen bir çehreydi. Elinde Paladine'ın platin madalyonunu tutuyordu. Madalyonun saf beyaz ışığı, etrafındaki ürkütücü pembemsi ışık arasından tüm canlılığıyla parlıyordu.
Raistlin rahibenin yaşlanmakta olan görüntüsünü uzaklaştırmak için gözlerini yumarak, geçmişteki görünüşünü hatırasında canlı tutmaya çalıştı; eskinden narindi, güzeldi, aşk ve tutkuyla canlıydı. Kızın sesi soğuk ve sert çıkıyordu.
"Neredeyse seni kaybediyordum.
Gözlerini açmadan uzanarak rahibenin kolunu yakaladı, kıza çaresizlikle tutundu. "Neye benziyorum? Söyle! Değiştim değil mi?"
"Seni Büyük Kütüphane'de ilk gördüğüm zamanki gibisin, dedi Crysania, sesi hâlâ sertti, çok sert... gergin, sinirli.
Evet, diye düşündü Raistlin, ben eskisi gibiyim. Bunun da anlamı zamana dönmüş olmam demek. Eski narinliğini, eski zayıflığını, göğsündeki yakan acıyı ve onunla birlikte sanki ciğerlerini örümcek ağları kaplamış gibi öksürdüğü zaman oluşan boğulma hissini duydu. Biliyordu ki baksa altın rengi tenini, beyaz saçlarını ve kum saati gözlerini görecekti...
Crysania'yı yana iterek yüzü koyun döndü, yumruklarını hiddetle sıkarak öfke ve korkuyla hıçkırmaya başladı.
86
"Raistlin!" Artık Crysania'mn sesinde gerçek bir dehşet vardı. "Ne var? Raistlin, neredeyiz? Ters giden şey ne?"
"Başardım, diye hırladı büyücü. Gözlerini açınca kızın yüzünü, buruşup giden yüzünü gördü. "Başardım. Cehennem'deyiz."
Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları aralandı. Korkuyla neşe birbirine karıştı.
Raistlin acı acı tebessüm etti. "Ve ben büyümü kaybettim."
Hayretler içinde kalan Crysania adama bakakaldı. 'Anlayamıyorum..."
Istırap içinde kıvranan Raistlin kıza bağırdı. "Büyü gitti! Burada zayıfım, çaresizim... burada, onun diyarında!" Aniden, onun da dinliyor, izliyor, mest oluyor olabileceğini fark ederek kendini toparlarlayan Raistlin dondu. Çığlığı dudaklarındaki kan renkli köpükte dondu kaldı. Dikkatle etrafına bakındı.
Ama hayır, beni yenemedin!" diye fısıldadı. Eliyle, yanında uzanan Büyücülük Asası'nı kavradı. Asaya yaslanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Crysania kibarca güçlü kollarıyla adama sarılarak ayağa kalkmasına yardım etti.
"Hayır," diye mırıldandı büyücü boş düzlüklerin enginliğine, pembe, boş göğe bakarak, "Nerede olduğunu biliyorum! Hissedebiliyorum. Godshome'dasın. Ülkenin konumunu biliyorum. Nasıl hareket etmem gerektiğini biliyorum, kender ateşle sayıklarken bana gerekli anahtarları vermişti. Zemin, yukarıdaki zeminin aynası. Yolculuk uzun ve tehlikeli de olsa seni arayıp bulacağım.
"Evet" -etrafına bakındı- "aklımı yokladığını, düşüncelerimi okuduğunu, yaptığım ve söylediğim her şeyi sezdiğini hissedebiliyorum. Beni yenmenin kolay olacağını düşünüyorsun! Ama ben de senin kafanın karışıklığını hissediyorum. Yanımda zihnine dokunamayacağın biri var! O beni savunup, koruyor; öyle değil mi Crysania?"
"Evet Raistlin," diye cevap verdi Crysania yavaşça, başbüyücü-ye destek olarak.
Raistlin bir adım attı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Hem Crysania'ya, hem asasına dayanıyordu. Yine de her adımı büyük bir emekti, aldığı her nefes canını yakıyordu. Dünyaya baktığında gördüğü tek şek boşluktu.
içi de tamamen boştu. Büyüsü gitmişti.
Raistlin tökezlenir gibi oldu. Crysania büyücüyü tutarak ona sarıldı; yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.
87
Raistlin kahkaha sesini duyabiliyordu...
Belki de şimdi pes etmeliyim!, diye düşündü acı bir çaresizlikle. Yorgunum, çok yorgun. Üstelik büyüm olmadan, neye yararım ki? Hiç. Zayıf, sefil bir çocuktan başka hiçbir şey değilim...
88

Böfutn 3
alamar'm açıklamasından uzun bir zaman sonra odada hâlâ sessizlik hüküm sürüyordu. Derken, Astinus'un kara elfin sözlerini büyük kitabına yazarken kaleminin çıkarttığı sesler sessizliği bozdu.
"Paladine bize acısın," diye mırıldandı Elistan. "Kız da yanında mı?"
"Tabii," diye atıldı Dalmar biraz huzursuzca; Sanat'inin bütün hünerlerine rağmen saklayamadığı bir sinirliliği gözler önüne sermişti. "Yoksa nasıl başarırdı sanıyorsunuz? Kapı sadece onun gücündeki bir Kara Cüppeli büyücü ile, Crysania'nın inancına sahip Ak Cüppeli bir rahibin güçlerinin birleşmesiyle açılabilir."
Tanis'in aklı karışarak, bir birine, bir diğerine bakıyordu. "Bana bakın," dedi kızarak, "Anlamıyorum. Neler oluyor? Kimden söz ediyorsunuz? Raistlin'den mi? Ne yaptı? Bunun Crysania ile bir ilgisi mi var? Peki Caramon'a ne oldu? O da mı yok oldu. Tas ile birlikte üstelik! Ben..."
"Tabiatının insan yarısının sabırsızlığını biraz denetle Yarımelf," diye düşüncesini dile getirdi Astinus, bir yandan kara, sert hareketlerle yazmaya devam ederken. "Ve sen kara elf, ortadan başlayacağına baştan başla."
"Ya da bu şartlarda, sondan," diye düşüncesini belirtti Elistan al-

çak bir sesle.
Dudaklarını şarapla ıslatan Dalamar -bakışlarını ateşten ayırmadan- Tanis'in bu güne kadar sadece bir kısmını bildiği garip öyküyü anlattı. Bir çoğunu zaten yarımelf tahmin edebiliyordu, bir çoğu onu şaşırttı ve bir çoğu da dehşette bıraktı.
"Leydi Crysania Raistlin tarafından büyülenmişti. Ve doğruyu söylemem gerekirse o da, bence, kız tarafından cezboldu. Kim onun hakkında bir şey söyleyebilir? Buzlu su bile, onun damarlarında dolaşmak için sıcak düşer. Bütün bunları ne kadar zamandır tasarladığını, ne kadar zamandır bunların düşlediğini kim bilebilir? Fakat sonunda artık hazırdı. Mahrum olduğu tek şeyi -gelmiş geçmiş en büyük büyücü Fistantantilus'un bilgisini- aramak için zamanın gerisindeki yolculuğu planladı.
"Leydi Crysania'nın da zamanda geriye doğru yolculuk yapması için bir tuzak hazırladı, aynı zamanda ikiz kardeşini de çekecekti..."
"Caramon'u mu?" diye sordu Tanis hayretle.
Dalamar onu duymazlıktan geldi. "Fakat beklenmedik bir şey meydana geldi. Shalafi'nin kızkardeşi bir Ejderha Yüceefendisi olan Kitiara..."
Kan Tanis'in başına çıktı, gözlerini kararttı, duymasını engelledi. Yüzüne de aynı kanın hücum ettiğini hissetti. Sanki teni insanın elini yakacak kadar ısınmıştı.
Kitiara!
Kara saçları yüzünün etrafında bukle bukle, dudakları o çekici, çarpık tebessümüyle kıvrılmış, zırhından ışıltılar yayılan, kara gözlerinde şimşekler saçan kız karşısındaydı...
Etrafında dalkavuklarıyla mavi ejderhasının sırtından ona bakıyordu; hükmedercesine, güç sahibi, kuvvetli ve zalim...
Kollarında yatıyordu; güçsüz, sevecen ve gülücüklerle...
Tanis göremese de Elistan'ın sempati yüklü, acıyan bakışlarını hissetti. Astinus'un katı ve bilen bakışlarından kaçınmaya çalıştı. Kendi suçluluğu, kendi utancı, kendi rezilliği içine bürünen Raistlin Dalamar'ı da rahatsız eden, kara elfi kızartmaktan çok solduran yüz ifadesini fark edemedi. Kadının ismini söyleyen kara elfin sesinin titrediğini duyamadı.
Bir iç çekmeden sonra Tanis yeniden kendine hakim olarak, anlatılanları dinyelebilmeye başladı. Fakat bir kez daha kalbindeki o eski acıyı, sonsuza kadar geçmiş olduğunu düşündüğü o acıyı his-

setti. Laurana ile mutluydu. Bir adamın, bir kadını inanamayacağı kadar çok, derin ve şevkat dolu bir sevgisi vardı. Kendisiyle barışıktı. Yaşamı zengin ve doluydu. Şimdi ise hâlâ içinde barındırdığı karanlığı, sonsuza kadar uzaklaştırmış olduğunu zannettiği karanlığı fark etmek onu şaşırtmıştı.
"Kitiara'nın emriyle ölüm şövalyesi Lord Soth, Leydi Crysa-nia'ya bir büyü yaptı, kızı öldürmüş olması gereken bir büyü. Fakat Paladine korumak için araya girdi. Kızın ruhunu kendi yanına alarak, bedenini boş bir kabuk gibi geride bıraktı. Ben Shalafimn yenildiğini düşünmüştüm. Ama hayır. Kızkardeşinin bu hainliğini kendi çıkarına döndürdü. İkiz kardeşi Caramon ile kender Tassle-hoff, Leydi Crysania'yı, oradaki büyücülerin kızı iyi edebileceklerini düşünerek VVayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne götürdü. Ama Raistlin'in de bildiği gibi

iyileştiremediler. Yapabilecekleri tek şey kızı, Krynn üzerinde, kızın ruhunu yeniden bedenine yerleşir-mesi için Paladine'ı çağırabilecek kadar güçlü olan bir Kralrahip'in yaşadığı zaman dilimine yollamaktı. Ve bu da, tam olarak Raistlin'in istediği şeydi."
Dalamar elini yumruk yaptı. "Bunu büyücülere söylemiştim! Ahmaklar! Onlara, tam onun istediği oyuna geldiklerini söylemiştim."
"Söylemiş miydin?" Tanis artık bu soruyu sorabilecek kadar kendisine hakim olduğunu düşünüyordu. "Ona, Shalafi'ne ihanet mi ettin yani?" Kulaklarına inanamayarak burnundan soludu.
"Oynadığım tehlikeli bir oyundur Yarımelf," Dalamar artık ona bakıyordu, gözleri sanki içinde yanan ateşin korlarıyla içerden ay-dınlanıyormuş gibiydi. "Ben Raistlin'in her hareketini izlemek için Büyücüler Divanı tarafından yollanmış bir casusum. Evet, şaşırmakta haklısın. Ondan korkuyorlar...bu tün Tarikatlar ondan korkuyor; Beyazı da, Kızılı da, Karası da. Özellikle de Kara Cüppeliler; çünkü biz, o güç kazanırsa kaderimizin ne olacağını biliyoruz."
Tanis ona bakarken kara elf elini kaldırdı ve yavaşça kara cüppesinin önünü açarak, göğsünü ortaya çıkardı. Kara elfin pürüzsüz teni üzerini beş cılk yara lekelemişti. "Elinin izi," dedi Dalamar ifadesiz bir ses tonuyla. "Hainliğimin ödülü."
Tanis, Raistlin'in altın rengi ince parmaklarını genç kara elfin göğsüne koyusunu görebiliyordu; Raistlin'in yüzünü de görebiliyordu -hissiz, acımasız, gaddarlıktan yoksun, insanlıktan hiç payını almamış- ve parmakların kurbanının tenini yakıp geçişini

görebiliyordu. Midesi kalkarak başını sallayan Tanis bakışlarını yere indirerek yeniden sandalyesine gömüldü.
"Ama beni dinlemediler," diye devam etti Dalamar. "Saman parçacıklarına tutunmaya kalktılar. Raistlin'in de daha önceden tahmin ettiği gibi en büyük umutları, en büyük korkularmdaydı. Leydi Crysania'yı zaman içinde geri yollamaya karar verdiler, sözde Kralrahip onu iyileştirsin diye. Caramon'a söyledikleri buydu çünkü başka türlü söyleseler gitmeyeceğini biliyorlardı. Ama aslında kızı ölsün diye, ya da en azından Afet'ten önce bütün rahipler gibi yok olsun diye yolladılar. Caramon'un da zamanın gerisine gidip ikizi hakkındaki gerçekleri öğrenince, yani Raistlin'in aslında Fis-tandantilus olduğunu öğrenince, kardeşini öldürmek zorunda kalacağını ümit ettiler."
"Caramon'un mu?" Tanis acı acı güldükten sonra yemden hiddetle kaşlarını çattı. "Nasıl böyle bir şey yapabilirler? Adam hasta! Şu anda Caramon bir şişe cüce içkisinden başka bir şey deviremez. Raistlin zaten onu mahvetti. Neden büyücüler..."
Astinus'un rahatsız olmuş bakışını yakalayan Tanis sustu. Aklı allak bullaktı. Bütün bu anlatılanlar bir şey ifade etmiyordu! Elis-tan'a baktı. Belli ki rahip bunların bir çoğunu zaten biliyordu. Yüzünde bir şok veya sürpriz ifadesi yoktu; hatta büyücüler Crysania'yı ölsün diye yolladıklarını duyunca bile. Sadece derin bir hüzün ifadesi vardı.
Dalamar devam ediyordu. "Fakat kender Tasslehoff Burrfoot, Par-Salian'ın büyüsünü bozmuş ve kazayla zaman içinde Caramon ile birlikte geriye yolculuk yapmıştı. Kenderin zamanın akışına girmesi, zamanın da değiştirilebilmesini olanaklı kıldı. Orada, İstar'da neler olup bittiğini ancak tahmin edebiliyoruz. Ama bildiğimiz Crysania'nın ölmediği. Caramon kardeşini öldürmedi. Ve Raistlin başarıyla Fistandantilus'un bilgisine sahip oldu. Crysania ve Cara-mon'u yanına alarak, zaman içinde ileriye, dünya üzerindeki tek gerçek rahibin Crysania olacağı bir zamana yolculuk yaptılar. Tarihimizde, Karanlıklar Kraliçesi'nin en zayıf olduğu, onu durduramayacağı tek zamana gittiler.
"Daha önce Fistandantilus'un kendisinden evvel yapmış olduğu gibi Raistlin Cücekapısı Savaşı'nda savaştı ve o zamanlar büyülü Zhaman Kalesi'nde bulunan Kapı'ya vardı. Eğer tarih kendini tekrar etseydi Raistlin Kapı'da ölmüş olurdu; çünkü Fistandantilus'un sonu böyle olmuştu."

"Biz de buna güvenmiştik," diye mırıldandı Elistan, eliyle üzerini örten örtüyü güçsüzce iterken. "Par-Salian, Raistlin'in tarihi değiştirmesinin imkânsız olduğunu söylemişti..."
"O sefil kender!" diye hırladı Dalaman "Par-Salian tahmin etmeliydi, o berbat yaratığın her zaman yaptığı gibi yeni bir macera için önüne çıkan ilk fırsata atlayacağını bilmeliydi! Bizim nasihatimizi dinleyerek o küçük piç kurusunu boğarak öldürmeliydi..."
"Tasslehoff ile Caramon'a ne oldu, anlat, "diye kesti sözünü Ta-nis buz gibi bir edayla. "Raistlin'e veya -özür dilerim Elistan ama-Leydi Crysania'ya ne olduğu umurumda değil. Kızcağızın gözü

kendi iyiliğiyle kör olmuştu. Onun için üzgünüm ama o kendisi gözlerini açıp gerçeği görmeyi reddetti. Ben kendi dostlarımı merak ediyorum. Onlara ne oldu?"
"Bilmiyoruz," dedi Dalamar. Omuzlarını silkti. "Ama senin yerinde olsaydım, bir daha onları görebilmeyi ummazdım Yarımelf... Shalafi'nm pek işine yaramıyorlardı."
"O halde bana beni ilgilendiren her şeyi anlattın," dedi Tanis ayağa kalkarken; sesi hüzün ve hiddetle alaycı bir tondaydı. "Eğer elimden gelen son şey olsa bile Raistlin'i bulup..."
"Otur Yarımelf," dedi Dalamar. Sesini yükseltmemişti ama gözünde, Raistlin'in elinin kılıcının kabzasına atmasına neden olan tehlikeli bir pırıltı vardı; ama elini kabzasına götürünce, Paladine Tapınağı'm ziyaret ettiği için kılıcının olmadığını hatırladı. Daha da hiddetlenip konuşacak hali kalmayan Tanis eğilerek önce Elistan'a, sonra Astinus'a selam verdikten sonra kapıya doğru ilerledi.
"Raistlin'e ne olduğu senin de ilgini çekecektir Tanis Yarımelf," diye yolunu kesti Dalamar'ın pürüzsüz sesi, "çünkü seni de etkiliyor. Hepimizi etkiliyor. Doğru mu söylüyorum Saygıdeğer Oğul?"
"Doğru söylüyor Tanis," dedi Elistan. "Hissettiklerini anlayabiliyorum ama bunları bir kenara bırakman lâzım."
Astinus bir şey söylemedi, kaleminden çıkan sesler adamın odada olduğuna dair tek kanıttı. Tanis önce yumruklarını sıktı, sonra, Astinus'un bile başını kaldırmasına neden olan galiz bir küfürle Dalamar'a döndü. "Peki o halde. Raistlin etrafındakileri daha çok incitecek, yaralayacak, mahvedecek başka ne yapmış olabilir ki?"
"Söze başladığım zaman en çok korktuğumuz şeyin başımıza geldiğini söylemiştim," diye cevapladı Dalamar; çekik elf gözleriyle, yarımelfin yarı çekik gözlerine bakarak.
"Evet," diye kesti sözünü Tanis sabırsızca, hâlâ ayakta durarak.

Dalamar dramatik bir havayla sustu. Bakışlarını kaldıran Astinus, biraz sıkıntıyla ak kaşlarını havaya kaldırdı.
"Raistlin Cehennem'e girdi. Leydi Crysania'yla birlikte Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okuyacaklar'
Tanis, kulaklarına inanamayarak Dalamar'a baktı. Sonra patlarcasına kahkaha atmaya başladı.
"Eh," dedi, omuzlarım silkerek, "görünüşe göre pek sıkılmama gerek kalmamış. Büyücü kendi hükmünü kendi eliyle vermiş."
Fakat Tanis'in kahkahaları havada asılı kaldı. Dalamar onu soğuk, alaycı bir edayla eğlenerek izliyordu, sanki bu saçma sapan tepkiyi yarımelften umarmış gibi. İçini çeken Astinus yazmaya devam etti. Elistan'ın narin omuzlan çöktü. Gözlerini kapatarak yastıklarına yaslandı.
Tanis hepsine baktı. "Bunun ciddi bir tehlike olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde,' diyebilmek istedi. "Tanrılar adına ben Karanlıklar Kraliçesi'nin önünde durdum! Onun gücünü ve ihtişamını hissettim...üstelik, bu varlık düzleminde sadece kısmen bulunuyordu." Yarımelf gayri ihtiyarı ürperdi. "Onunla karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını tahmin bile edemiyorum, yani kendi...kendi..."
"Yalnız değilsin Tanis," dedi Elistan yorgun bir edayla. "Ben de Karanlıklar Kraliçesiyle konuştum.' Gülümsemesi azalırken, gözlerini açtı. "Bu seni şaşırttı mı? Bütün insanlar gibi benim de baş etmem gereken baştan çıkartmalar ve sınavlar oldu."
"Sadece bir kez geldi bana." Dalamar'ın yüzü soldu, gözlerinde korku vardı. Dudaklarını yaladı. "Bu haberleri getirmek içindi."
Astinus bir şey söylemedi ama yazmayı bıraktı. Taşlar bile tarihçinin yüzünden daha fazla ifade yüklüydü.
Tanis hayretle başını salladı. "Kraliçe ile karşılaştın mı Elistan? Onun gücünü kabul ediyor öyle değil mi? Yine de narin ve hastalıklı bir büyücü ile evde kalmış bir rahibenin ona zarar verebileceklerini mi düşünüyorsun?"
Elistan'ın gözlerinde şimşekler çaktı, dudakları kasıldı; o zaman Tanis çok ileri gittiğini anladı. Kızararak sakalını kaşıdı ve tam özür dilemek için ağzını açacaktı ki inatla yine çenesini tuttu.
"İnsana mantıklı gelmiyor," diye geveledi, geriye dönüp kendisini sandalyesine bırakırken.
"Peki cehennem adına, onu nasıl durdurabiliriz?" Ağzından çıkanı kulağı duyan Tanis'in yüzü daha da kızardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu durumla alay etmek değil niyetim. Söylediğim

her şey ağzımdan yanlış çıkıyor sanki. Ama lanet olsun ki anlayamıyorum! Raistlin'i durdurmamız mı lâzım, yoksa devam etsin diye yüreklendirmemiz mi?"
"Onu durduramazsın," diye lafa karıştı Dalamar soğuk bir edayla, tam Elistan konuşacakken. "Bunu sadece biz büyücüler yapabiliriz. Bu konuda birkaç haftadır uğraşıyoruz, bu tehtidi duyduğumuzdan beri plan yapıyoruz. Gördüğün gibi Yarımelf, söylediklerin kısmen doğru. Raistlin, hepimizin Karanlıklar Kraliçesi'ni, onun kendi düzleminde yenemeyeceğini bildiğimizi biliyor. O yüzden onu oradan çekip çıkartıp, Kapı'dan geçirerek dünyaya getirmeyi düşünüyor..."
Tanis, midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Bir an için, nefes bile alamadı. "Bu çılgınlık," diyebildi sonunda, nefes almaya çalışarak; elleri sandalyesinin kollarını kavramış, elinin eklem yerleri sandalye kolunu sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "O haldeyken bile onu Neraka'da zor yendik! Onu dünyaya geri mi getirecek?"
"Eğer durdurulmazsa," diye devam etti Dalamar, "bu da, söylemiş olduğum gibi benim görevim."
"O halde bizim ne yapmamız gerekiyor?" diye bilmek istedi Tanis, ileri doğru abanarak. "Bizi neden buraya getirdin? Burada oturup seyir mi edeceğiz? Ben..."
"Sabırlı ol Tanis!" diye sözünü kesti Elistan. "Hem sinirlisin, hem korkuyorsun. Hepimiz bu hisleri paylaşıyoruz."
Orada oturan o taş kalpli tarihçi hariç, diye düşündü Tanis, acı acı...
'Ama aceleci hareketler veya kaba sözlerle bir yere gelemeyiz." Elistan kara elfe bakınca sesi biraz daha yumuşadı. "Sanırım henüz en kötüsünü duymadık, öyle değil mi Dalamar?"
"Öyle Saygıdeğer Oğul," dedi Dalamar; Tanis elfin çekik gözlerindeki his kıpırtılarının izlerini görünce hayret içinde kaldı. "Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın da" -elf boğulur gibi oldu, boğazını temizledi ve daha düzgün konuşarak devam etti- "Kitiara'nın da Palanthas'a top yekûn saldıracağı hakkında bilgi aldım."
Tanis kendisini sandalyesine bıraktı. İlk düşüncesi acı, iğneleyici bir alay olmuştu: Söylememiş miydim Lord Amothus. Söylemiştim sana Porthios. O sıcacık, güzel yuvalarınıza geri dönüp savaş hiç yaşanmamış numarası yapanlara, hepinize söylemiştim, ikinci düşüncesi daha ölçülüydü. Hatıraları canlandı...alevler içindeki Tarsis şehri, Solace'a saldıran ejderha orduları, acı, ıstı-

rap...ölüm...tüm bunları hatırladı.
Elistan bir şeyler söylüyordu ama Tanis duymuyordu bile. Arkasına dayanmış gözlerini kapatarak düşünmeye çalışıyordu. Da-lamar'ın Kitiara hakkında konuştuğunu hatırladı ama ne demişti? Bilincinin kıyılarında bir yerlerde dolanıp duruyordu. Kit'i düşünüyordu. Pek kulak vermemişti. Sözler belli belirsizdi...
"Durun!" diye doğruldu Tanis, aniden hatırlayarak. "Kitiara'nın Raistlin'e kızdığını söylemiştin. Onun da Kraliçe'nin bu dünyaya geri dönmesinden en az bizim kadar korktuğunu söylemiştin. Bu yüzden Soth'a, Crysania'yı öldürme emri vermişti. Eğer bunlar doğruysa neden Palanthas'a saldırıyor? Bu çok anlamsız! Sancti-on'da her geçen gün biraz daha güçleniyor. Kötü ejderhalar orada toplandılar; ayrıca savaştan sonra dağılan ejderanların da onun emri altında yeniden bir araya geldiklerini duyduk. Ama Sanction Palanthas'tan çok uzaktadır. Arada Solamniya şövalyeleri'nin toprakları var. Eğer kötü ejderhalar havalanırsa yeni ejderhalar ayaklanır. Neden? Neden bütün elde ettiklerini riske atsın? Ne uğruna..."
"Sanırım Lord Kitiara'yı tanıyorsun Yarımelf?" diye sözünü kesti Dalamar.
Tanis boğulur gibi oldu, öksürdü, bir şeyler geveledi.
"Özür dilerim, duyamadım."
"Evet, lanet olsun, onu tanıyorum!" diye atıldı Tanis; Elistan'ın bakışlarını yakaladı, bir kez daha teninin yandığını hissederek sandalyesine gömüldü.
"Haklısın," dedi Dalamar sakince, açık, elf gözlerinde bir eğlence pırıltısı vardı. "Kitiara Raistlin'in planını ilk duyduğunda, korkmuştu. Ondan değil tabii ki; onun Karanlık Kraliçe'yi hiddetlendirince, kendisine vereceği zarar yüzünden. Fakat" -Dalamar omuzlarını silkti- "bu, Kitiara Raistlin'in kaybetmesi gerektiğine inandığı zamanlardı. Şimdi, görünüşe göre, kardeşinin başarabilme şansı olduğuna inanıyor. Ve Kit her zaman kazanan tarafta olmayı sever. Palanthas ı fethedip, büyücü Kapı'dan geçerken onu karşılamaya hazırlanmayı planlıyor. Kit, ordularının kudretini kardeşine sunacak. Eğer Raistlin yeterince güçlü olursa -bu arada güçleneceğine şüphe yok- kötü yaratıkları Karanlık Kraliçe'ye hizmet etmekten kendi çıkarına hizmet etmeye kolaylıkla döndürebilir."
"Kit mi?" Bu kez eğleniyor gibi görünen Tanis'ti. Dalamar belli belirsiz dudak büktü.

96
"Evet, öyle Yarımelf. Ben de Kitiara'yı en az senin kadar iyi tanıyorum."
Fakat kara elfin sesindeki alaycı tonda bir tutukluk olmuş, gayri ihtiyari buruklaşmıştı. İnce elleri kasıldı. Tanis aniden anlayarak başını salladı; genç elf için garip bir acıma duygusu hissetmişti.
"Demek Kit sana da ihanet etmiş," diye mırıldandı Tanis yavaşça. "Sana destek vereceğine söz vermişti. Orada olup, yanında duracağını söylemişti. Raistlin döndüğünde, seninle omuz omuza dövüşecekti."
Dalamar ayağa kalktı, kara cübbesi etrafında hışırdamıştı. "Ona hiç güvenmedim," dedi soğuk bir edayla ama onlara sırtını dönerek, dikkatle ateşe bakarken yüzünü özellikle saklı tutuyordu. "Onun ne kadar hain olduğunu zaten biliyordum. Bu beni şaşırtmadı."
Fakat Tanis, elfin şömine rafını tutan ellerinin bembeyaz kesildiğini gördü.
"Bunu sana kim anlattı?" diye sordu Astinus aniden. Tanis boş bulunarak irkildi. Tarihçinin varlığını neredeyse unutmuştu. "Karanlık Kraliçe değildir her halde. O bu konuyu umursamaz."
"Hayır, hayır." Dalamar bir an için aklı karışmış gibi durdu. Belli ki aklı başka yerlerdeydi, içini çekerek, bir kez daha onlara baktı. 1 Ölü şövalye Lord Soth anlattı."
"Soth mu?" Tanis, artık ipin ucunu kaçırdığını hissetmeye başlamıştı.
Beyni, çılgınlar gibi tutunacak bir yer arıyordu. Birbirlerini gözetleyen büyücüler. Işığın rahipleri ile karanlığın büyücüleri bir arada. Işıktan medet umarak, sırtını karanlığa veren karanlık. Karanlığa dönüşen ışık...
"Soth, Kitiara'ya sadakat yemini etti!" dedi Tanis aklı karışarak. "Neden ona ihanet etsin ki?"
Ateşe sırtını dönen Dalamar, Tanis'in gözlerinin içine baktı. Bir kalp atımı süresi zarfında ikisi arasında bir bağ, ortak bir anlayıştan, ortak bir ıstıraptan, ortak bir acıdan, ortak bir tutkudan oluşan bir bağ oluşmuştu. Ve Tanis aniden anlayınca ruhu dehşetle büzüştü.
"Soth onu ölü istiyor," diye cevap verdi Dalamar.
97
G
Botum 4
enç çocuk Solace sokaklarından yürüdü. Pek yakışıklı bir genç değildi ve bunu biliyordu - genellikle- çocuklara nasip olmayan bir farkındalıkla kendisi hakkında çok şey bildiği gibi. Bundan dolayı, zamanının büyük dilimini kendi kendisiyle geçiriyordu, özellikle de yakışıklı olmadığı ve çok fazla şey bildiği için.
Ama o gün tek başına yürümüyordu. Yanında ikiz kardeşi Ca-ramon vardı. Raistlin, köy sokağının tozları içinde ayaklarını sürüyerek gezip, etrafında bulutların oluşmasını seyrederken kaşlarını çatmıştı. Tek başına yürümüyor olabilirdi ama Caramon'la olduğu anda, onsuz olduğundan daha yalnız oluyordu. Herkes cana yakın, yakışıklı ikizine seslenip onu selamlıyordu. Herkes seslenip Cara-mon'u oyunlarına çağırıyordu. Kimse Raistlin'i çağırmıyordu. Kızlar, hani o kendilerine özgü halleriyle Caramon'a gözlerinin ucuyla bakıyorlardı. Oysa kızlar Raistlin'i hiç fark etmemişlerdi bile.
"Caramon, Kalenin Kralı oynucan mı bizlen?" diye seslendi biri.
"Sen de oynamak ister misin Raist?" diye sordu Caramon, yüzü heyecanla aydınlanarak. Güçlü, atletik bir yapıya sahip olan Caramon bu kaba, yorucu oyundan hoşlanıyordu. Fakat Raistlin bu oyunu oynarsa kısa bir süre sonra yorulacağını, başının döneceğini biliyordu. Ayrıca diğerlerinin, onu kimin takımının almak zorun-
98
da kalacağı konusunda tartışacaklarını da biliyordu.
"Hayır. Ama sen oyna."
Caramon'un yüzü asıldı. Sonra omuzlarını silkerek, "Ziyanı yok Raist. Ben seninle kalmayı tercih ederim."
Raistlin boğazının kasıldığını, midesinin bir yumak olduğunu hissetti. "Hayır Caramon," diye tekrarladı yavaşça, "tamam. Sen git ve oyna."
"İyi gibi durmuyorsun Raist," dedi Caramon. "Önemli bir şey değil. Gerçekten. Hadi, bana öğrendiğin şu yeni sihir numarasını, şu paralarla yapılan numarayı yap..."
"Bana böyle davranma!" diye bağırdığını fark etti Raistlin. "Sana ihtiyacım yok! Seni etrafımda istemiyorum! Sen git! Git o ahmaklarla oyna! Bütün ahmaklar hep bir arada! Hiç birinize ihtiyacım yok!"

Caramon'un yüzü paramparça oldu. Raistlin, bir köpeğe tekme atmış gibi hissediyordu kendisini. Bu his onu daha da çok hiddetlendirmekten başka bir işe yaramadı. Başını çevirdi.
"Tabii Raist, eğer istediğin buysa," diye geveledi Caramon.
Omuzunun üzerinden arkasına bakan Raistlin ikizinin diğerlerinin peşinden koştuğunu gördü. Bağrışları, gülüşleri ve onu karşılamalarını duymazlığa gelmeye çalışan Raistlin gölgeli bir yere oturup, torbasından büyükitaplarmdan birini çıkartarak çalışmaya başladı. Kısa bir süre sonra büyünün çekiciliği onu tozdan, kahka-lardan, ikizinin incinmiş gözlerinden alıp götürdü. Onu, elementlere hükmettiği, gerçeği kendisinin denetlediği sihirli bir dünyaya taşıdı...
Büyükitabı elinden yuvarlanarak, ayaklarının dibindeki toza düştü. Raistlin hayretle başını kaldırdı. Tam tepesinde iki oğlan duruyordu. Birinin elinde bir çomak vardı. Kitabı bu çomakla dürttükten sonra, çomağı kaldırıp Raistlin'i de göğsünden sertçe itti.
Siz böceksiniz, dedi Raistlin çocuklara sessizce. Böcekler. Benim için hiçbir anlamınız yok. Hiçten de azsınız. Göğsündeki acıyı yok sayarak, önündeki böcek yaşam formunu yok sayarak, yine kitabına uzandı Raistlin. Oğlan parmaklarına bastı.
Ürkmüş olduğu halde artık korkudan çok hiddet duyan Raistlin ayağa kalktı. Bütün geçim kaynağı elleriydi. Onlarla narin büyü bileşenlerini kullanıyor, onlarla Sanat'ın ince, gizemli sembollerini havaya çiziyordu.
"Beni rahat bırakın," dedi soğuk bir edayla; bir an için öyle bir

konuşmuş, gözlerinde öyle bir bakış belirmişti ki oğlanlar gerilemişlerdi. Ama artık etraflarında bir kalabalık oluşmuştu. Diğer çocuklar da oyunlarını bırakarak eğlenceyi seyretmek için onlara katılmıştı. Diğerlerinin seyrettiğini fark eden çomaklı oğlan, sıska, zırıltılı, burnu akan kitap kurdunun kendisinden üstün çıkmasını kabullenemedi.
"Yoksa n'aparsın?" diye alay etti oğlan. "Beni kurbağa mı yaparsın?"
Bir gülüşme oldu. Raistlin'in aklında büyünün sözleri oluştu. Henüz öğrenmemiş olması gereken bir büyüydü; bu kötü bir büyüydü, insanın canı yakacak bir büyü, gerçek bir tehlike karşısında kullanılması gereken bir büyü. Ustası çok hiddetlenecekti. Raistlin, ince tebessümüyle gülümsedi. Tebessüm ve Raistlin'in gözlerindeki ifade karşısında oğlanlardan biri geriledi.
"Gel gidelim," diye mırıldandı arkadaşına.
Fakat diğer oğlan yerinden ayrılmadı. Çocuğun arkasında Raistlin, yüzünde bir hiddet ifadesiyle ikizinin kalabalık içinde durduğunu gördü.
Raistlin sözleri söylemeye başladı...
...ve sonra dondu kaldı. Hayır! Yalnış olan bir şey vardı! Unutmuştu! Büyüsü işe yaramayacaktı! Burada olmazdı! Sözler ağzına saçma sapan geliyor, bir anlam ifade etmiyordu. Hiçbir şey olmadı!
Oğlanlar güldü. Elinde çomak olan oğlan, çomağı kaldırarak Raistlin'in midesine batırıp, nefesini kesip onu yere devirdi.
Raistlin elleri ve dizleri üzerine düşmüş soluklanmaya çalışıyordu. Birisi onu tekmeledi. Çomağın sırtında kırıldığını hissetti. Başka biri daha onu tekmeledi. Artık yerde yuvarlanıyor, toz bulutu içinde boğulur halde, ince kollarıyla çaresizce başını korumaya çalışıyordu. Tekmeler ve darbeler yağmur gibi iniyordu üzerine.
"Caramon!" diye bağırdı. "Caramon, bana yardım et!"
Fakat karşılık olarak derin, sert bir ses cevap verdi. "Bana ihtiyacın yoktu, unuttun mu?"
Başına bir taş isabet ederek canını çok yaktı. Göremese de bu taşı atanın Caramon olduğunu biliyordu. Şuurunu kaybetmeye başlamıştı. Birilerinin elleri uzanmış onu tozlu yol üzerinde sürüklü-yordu; onu karanlık ve buz gibi soğuk bir çukura atıyorlardı. Onu oraya atacaklar o da düşecek, sonsuza kadar karanlık ve soğuk içinde düşecek ve hiç, hiçbir zaman yere çarpmayacaktı, çünkü çukurun dibi yoktu...

Crysania etrafına bakındı. Neredeydi? Raistlin neredeydi? Daha birkaç saniye önce onunlaydı, bitap bir halde ona dayanmıştı. Sonra aniden yok oluvermişti; kız kendisini tek başına, yabancı bir köyde yürürken bulmuştu.
Ama gerçekten yabancı mıydı? Daha önce de burada olduğunu hatırlar gibi oldu; ya da en azından benzer bir yerde bulunmuştu. Etrafını yüksek vallen ağaçları sarmıştı. Kasabanın evleri ağaçlar üzerine kurulmuştu. Ağaçların birinde bir han vardı. Bir levha gördü.
Solace.

Ne kadar garip diye düşündü, kendi kendine etrafına bakarak. Evet burası Solace'tı. Kısa bir süre önce buraya, Caramon'u aramak için Tanis Yarımelf'le gelmişti. Ama bu Solace farklıydı. Her şey kırmızıya boyalıydı ve birazcık daha biçimsizdi. Durup gözlerini ovuşturup, görüntüyü netleştirmek geliyordu içinden.
"Raistlin!" diye seslendi.
Hiç cevap yoktu. Yanından geçen insanlar sanki onu duymuyorlar, görmüyorlar gibi hareket ediyorlardı. "Raistlin!" diye seslendi, paniğe kapılarak. Ne olmuştu büyücüye? Nereye gitmişti? Yoksa Karanlık Kraliçe...
Bir kalabalık gördü, çocuklar bağırıp çağırıyor ve onların seslerini bastıran ince, cırtlak bir ses yardım istiyordu.
Dönüp bakan Crysania çocukların yerde büzüşmüş bir suretin etrafında toplanmış olduklarını gördü. Atılan yumrukları ve tekmeleri gördü; bir sopanın kalkıp, sertçe indiğini gördü. Yine o tiz ses çığlık attı. Crysania etrafındaki insanlara baktı ama onlar anormal bir şey görmüyor gibiydiler.
Ak cüppesini topladığı gibi çocuklara doğru koşmaya başladı Crysania. Yaklaştıkça ortadaki suretin bir çocuk olduğunu gördü! Küçük bir oğlan! Ani bir dehşetle çocuğu öldürdüklerini fark etti! Kalabalığa varınca, uzaklaştırmak için çocuklardan birine uzandı. Kadının temasıyla çocuk Crysania'ya bakmak için döndü. Crysania telaşlanarak geriledi.
Çocuğun yüzü beyazdı, kadavra gibi, kuru kelle gibi. Derisi kemikleri üzerine iyice gerilmiş, dudakları menekşe rengini almıştı. Dişlerini gösterdi rahibeye, dişleri kara ve çürüktü. Çocuk eliyle rahibeye vurdu. Uzun tırnakları kadının derisini yırttı; yakan, onu felç eden bir acı tüm bedenine yayıldı. Boğulur gibi olan Crysania

çocuğu bıraktı ve çocuk -yüzünde sapık bir zevk tebessümüyle-yerdeki çocuğa eziyet etmek için döndü.
Kolunda kanayan izlere bakan, acıdan başı dönüp bayılacak gibi olan Crysania oğlanın bir kez daha bağırdığını duydu.
"Paladine, yardım et bana," diye dua etti kız. "Bana kuvvet ver."
Kararlılıkla, iblis çocuklardan birini yakaladığı gibi yana fırlattıktan sonra bir başkasını tuttu. Yerdeki çocuğa ulaşmayı başardıktan sonra kendi bedenini çocuğun kanlar içinde kalmış, baygın bedenine siper ederken bir yandan da bütün gücüyle diğer çocukları uzak tutmaya çalışıyordu. Uzun tırnakların tekrar ve tekrar tenini yırttığını, zehirin bedenine yayıldığını hissetti. Fakat kısa bir süre sonra ona bir kez dokunduktan sonra çocukların ıstırap içinde çekildiklerini fark etti. Sonunda kâbusumsu yüzlerinde asık bir ifadeyle çekildiler ve kızı, kan revan içindeki, hasta düşmüş kurbanlarıyla yalnız bıraktılar.
Rahibe kibarca oğlanın yaralı bedenini çevirdi. Kahverengi saçını eliyle geri iterek yüzüne baktı. Elleri titremeye başladı. O ince yüz yapısını, o narin kemikleri, çıkık çeneyi karıştırması mümkün değildi.
"Raistlin!" diye fısıldadı, minik eli, eline alarak.
Oğlan gözlerini açtı...
Kara cüppeli adam doğrulup oturdu.
Büyücü suratsızca etrafına bakınırken Crysania da ona bakıyordu.
"Neler oluyor?" diye sordu rahibe, titreyerek; zehrin vücudundaki etkilerini hissetmeye başlamıştı.
Raistlin kendi kendine başını salladı. "Bana bu şekilde eziyet ediyor," dedi yavaşça. "Benim en zayıf olduğumu bildiği noktadan bana saldırıyor." Kumsaati şeklindeki altın gözlerini Crysania'ya çevirdi, ince dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Benim için dövüştün. Onu yendin." Kızı kendine çekip onu kara cübbesinin içine alarak, sıkı sıkı sarıldı. "Tamam işte, biraz dinlen. Acın dinecektir, sonra yolumuza devam ederiz."
Titremeye devam eden Crysania başını başbüyücünün göğsüne dayadı; büyücünün ciğerlerindeki nefesin ötüşünü ve hırlayışını duyabiliyor, gül yapraklan ile ölümün o hafif kokusunu alabiliyordu.

Böfüm
5
emek ki o yürekli sözlerinden ve yeminlerinden bütün çıkan bu," dedi Kitiara alçak bir sesle.

"Başka türlüsünü mü umuyordun?" diye sordu Lord Soth. Üzerindeki kadim zırhın omuzlarını sükince çıkan soğuk sesin eşlik ettiği sözleri neredeyse anlamlı gelmişti. Fakat sözlerinde, Kitiara'nın ölü şövalyeye dik dik bakmasına neden olan ters bir tını vardı.
Garip bir yoğunlukla parlayan kavuniçi gözlerinin kendisine baktığını gören Kitiara kızardı. Hislerini istediğinden daha fazla belli ediyor olduğunu fark etmek Kitiara'yı hiddetlendirmiş, daha da fazla kızarmasına neden olmuştu. O yüzden aniden Soth'a arkasını döndü.
Zırh, silahlar, parfümlü ipek çarşaflar, kalın pöstekilerin garip karışımıyla döşenmiş olan odanın bir yanından, öte yanına geçen Kitiara, titreyen bir elle sabahlığının iki yanını, göğsünün üzerinden sıkı sıkı kapattı. Bu hareketinin ahlâkla bir ilgisi yoktu ve daha neden böyle davrandığını düşünmeye başladığı anda, bu hareketinin sebebini hemen anlamıştı. Elbette ki daha önce ahlâkla hiçbir zaman ilgilenmemişti, özellikle de üçyüz yıl önce bir avuç kül olmuş bir yaratığın yanındayken. Fakat aniden, var olmayan yüzündeki o alev alev gözlerin altında kendisini rahatsız hissetmişti. Ken-

dişini çıplak ve gözler önünde hissetmişti.
"Yo, tabii ki hayır," diye cevap verdi Kitiara soğuk bir edayla.
"Sonuç olarak bir kara elf," diye devam etti Soth, aynı, hatta biraz daha sıkkın bir tonda. "Ayrıca kardeşinden, ölümden korktuğundan daha fazla korktuğunu da saklamıyor. Dizleri titreyen bir avuç yaşlı güçsüz büyücünün yanında olmaktansa Raistlin'in yanında savaşması seni şaşırtıyor mu?"
"Ama kazanabileceği o kadar çok şey vardı ki!" diye karşı çıktı Kitiara, elinden geldiğince sesini Soth'un ses tonuna uydurmaya çalışıyordu. Titreyerek yatağının ayak ucunda duran kürk bir sabahlığı alarak omuzlarına attı. "Ona Kara Cüppelilerin liderliğini önermişlerdi. Bundan sonra da, Par-Salian'ın ardından Divan'ın başı -Krynn üzerindeki tartışmasız tek büyü ustası- olacağından emindi.
Üstelik başka ödülleri de biliyordun Kara Elf, diye ekledi Kitiara sessizce, kendisine bir kadeh kırmızı şarap koyarken. Benim o aklını kaçırmış kardeşim yenildikten sonra seni durdurabilecek kimse kalmayacaktı. Ya planlarımıza ne oldu? Sen asanla, ben kılıcımla hüküm sürecektik. Şövalyeleri dize getirecektik! Elfleri yurtlarından -senin yurdundan- sürecektik! Sen büyük bir zaferle dönecektin sevgilim ve ben senin yanında olacaktım!
Şarap kadehi elinden kayıp düştü. Kadehi yakalamaya çalıştı. Eli çok hızlı ve çok güçlüydü. Narin kadeh elinde parçalandı, etini kesti. Halıya dökülen şaraba, kanı karıştı.
Kitiara'nın savaş yaraları, aşıklarının elleri gibi yayılmıştı tüm bedenine. Bu yaralan gözünü kırpmadan, mızmızlanmadan taşımıştı. Ama şimdi gözleri yaşlarla doldu. Acı dayanılır gibi değildi.
Yanında içi su dolu bir kase belirdi. Kitiara elini soğuk suya daldırarak, ağlamamak için dudaklarını dişledi. Su hemen kıpkırmızı oldu.
"Rahiplerden birini getir!" diye hırladı yanında durmaya devam edip, onu kıpır kıpır gözlerle izleyen Lord Soth'a. Kapıya yürüyen ölü şövalye, hemen yanından uzaklaşan bir hizmetkâra seslendi. Dişlerinin arasından küfreden, gözlerini kırpıştırarak göz yaşlarını engellemeye çalışan Kitiara bir havlu tuttuğu gibi elini sardı. Rahip geldiğinde havlu kan içinde kalmıştı; Kitiara'nın yüzü de yanmış teni altında kül rengine dönmüştü.
Karanlıklar Kraliçesi'ne dualar mırıldanan rahip eğildiğinde Beş Başlı Ejderha madalyonu Kit'in eline değdi. Kısa bir süre içinde

yaralı eti kapandı ve kanama durdu.
"Kesik çok derin değil. Kalıcı bir zarar vermemesi icap eder," dedi rahip, teselli edercesine.
"Senin adına sevindim!" diye atlıdı Kitiara, hâlâ üzerine çökmüş olan o anlamsız baygınlık haliyle savaşarak. "O benim kılıç kullandığım elim."
"Kılıcı alışık olduğunuz rahatlık ve hünerle kullanabileceksiniz, sizi temin ederim haşmetmeap," diye cevap verdi rahip. "Size başka..."
"Hayır! Çık dışarı!"
"Lordum," rahip eğilerek selam verdi, "Şövalyem" ve odadan ayrıldı.
Soth'un alevli gözlerine bakmak istemeyen Kitiara başını ölü şövalyeden öte yana çevirerek, gözden uzaklaşmakta olan rahibin hışırtılı cübbesine kaşlarını çatarak baktı.

"Ne ahmaklar! Onları beslemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Yine de, zaman zaman işe yarayabiliyorlar." Tamamen iyileşmiş görünse de eli hâlâ ağrımaya devam ediyordu. Hepsi aklımda olup bitiyor, dedi kendi kendine buruklukla. "Eh, sence şu ... şu Kara Elf meselesinde ne yapmalıyım?" Ama öte yandan daha Soth cevap veremeden Kitiara ayağa fırlamış hizmetkârına bağırıp çağırmaya başlamıştı bile.
"Temizleyin şu pisliği. Bana başka bir kadeh getirin." Korkudan sinmiş adamın yüzüne bir tokat indirdi. "Bu kez altın kadehlerden birini getir. Şu elf yapımı narin şeylerden nefret ettiğimi biliyorsunuz! Götür şunları gözüm görmesin! Atın hepsini!"
"Hepsini atalım mı!" diye karşı çıkmayı göze aldı hizmetkâr. "Ama onlar çok kıymetli Lordum. Bunlar Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nden gelmişti, bunlar hediyeydi..."
"Sana bunları at dedim!" Kitiara kadehleri tuttuğu gibi birer birer odasının karşı duvarına fırlattı. Hizmetkâr, başının üzerinden her bardak geçtiğinde eğilerek, siniyordu. Son bardak da kadının elinden fırlayınca, Kitiara köşedeki bir sandalyeye çöküp dimdik önüne bakmaya başladı; ne kıpırdıyor, ne konuşuyordu.
Hizmetkâr aceleyle kırık camları süpürdü, kâsenin içindeki kanlı suyu boşattı ve ayrıldı. Şarapla geri geldiğinde Kitiara hâlâ kıpırdamadan oturuyordu. Lord Soth da. Ölü şövalye odanın ortasında durmaya devam ediyor, gözleri odanın artmakta olan karanlığında parlıyordu.

"Mumları yakayım mı Lordum?" diye sordu hizmetkâr yavaşça; şarap şişesini ve altın kadehi bırakırken.
"Çık dışarı," dedi Kitiara, sıktığı dişleri arasından.
Hizmetkâr eğilip selam vererek ayrıldı ve kapıyı ardından kapattı.
Duyulmayan adımlarla hareket eden şövalye odayı geçti. Hâlâ kıpırdamadan duran ve görünüşe göre görmeyen gözlerle bakan Kitira'nm yanına gelip, elini omuzuna koydu. Kadın, görünmeyen parmakların temasıyla irkildi; parmakların soğuğu içine işledi. Ama çekilmedi.
"Ee," dedi Kit yine, sadece ölü şövalyenin gözlerinden çıkan ateşle aydınlanan odaya bakınarak, "sana bir soru sordum. Dala-mar ile kardeşimin bu çılgınlığını nasıl durdurabiliriz? Karanlık Kraliçe hepimizi yok etmeden ne yapabiliriz?"
"Palanthas'a saldırmaksın," dedi Lord Soth.
"Bu yapılabilir sanırım!" diye mırıldandı Kitiara, düşünceli bir halde hançerinin kabzasını bacağına vurarak.
"Son derece dahice Lordum," dedi güçlerinin komutanı sesinde gizlemediği, samimi bir takdirle. Neredeyse kırk yaşlarında bir insan olan komutan, Ejderha Orduları generali olabilmek için dişini tırnağına takmış, bir sürü insan öldürmüştü. Kambur ve sevimsiz olan, yüzünü kesen bir yarayla da biçimsizleşen komutan Kitiara'nm birçok komutanının eskiden zevkine varmış olduğu şeyleri tadamamıştı. Ama umudu da yok sayılmazdı. Bakışlarını kaldırınca kadının yüzünü gördü -son günlerde normalin üzerinde soğuk ve sert olan- yüzü, komutanın ilti-fatıyla zevkten aydınlanmıştı. Hatta Kit adama gülümsemeye bile tenezzül etmişti...hani o kullanmasını çok iyi bildiği çarpık tebessü-müyle. Komutanın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.
"Yeteneğini kaybetmemiş olduğunu görmek hoş," dedi Lord Soth, boşluktan gelirmiş gibi çıkan sesi harita odasında yankılanırken.
Komutan ürperdi. Artık ölü şövalyeye alışmış olması gerekirdi. Karanlık Kraliçe onun, ölüm şövalyesi ve iskelet askerleriyle birlikte yeterince savaştığını biliyordu. Fakat kara cüppesi, kararmış ve kanlı zırhını saran şövalyenin etrafını bir mezar soğukluğu çevreliyordu.
Kitiara ona nasıl tahammül ediyor? diye merak etti komutan.

Onun kadının yatak odasına bile gittiğini söylüyorlar! Bu düşünce komutanın kalp atışlarını hemen normale döndürdü. Belki de köle kadınlar o kadar kötü sayılmazdı. En azından insan onlarla karanlıkta yalnız kalınca!
"Tabii ki yeteneğimi kaybetmedim!" diye cevap verdi Kitiara o kadar hiddetli bir kızgınlıkla ki komutan etrafına huzursuzca bakı-narak, ayrılmak için bahaneler uydurmaya başladı. Allahtan, bütün bir Sanction şehri savaşa hazırlandığı için bahane bulmak zor olmuyordu.
"Eğer bana verecek başka bir emriniz yoksa lordum," dedi komutan eğilip selam vererek, "gidip cephanelikteki işleri bir denetlemem gerek. Yapacak çok iş var ama zaman az."

"Tabii, sen git," diye mırıldandı Kitiara dalgın dalgın; gözleri ayaklarının altındaki taşlara işlenmiş muazzam haritadaydı. Arkasını dönen komutan ayrılmaya başladı; enli kılıcı zırhına çarpıyordu. Fakat tam kapıdayken lordunun sesi onu durdurdu.
"Kumandan?"
Döndü. "Lordum?"
Kitiara bir şey söylemeye yeltendi, durdu, dudaklarını ısırdı, sonra devam etti, "Bu...bu gece akşam yemeğinde bana refakat etmek ister misin, diye düşünmüştüm." Omuzlarını silkti. "Ama sormak için geç kaldım. Sanırım başka planlar yapmışsındır."
Komutanın aklı karışarak tereddüt etti. Avuçlarının içi terlemeye başladı. "Aslında lordum, öncelikli bir sözüm var fakat çok rahatlıkla değiştirebilirim..."
"Yo," dedi Kitiara, rahatladığına dair bir ifade yüzünden gelip geçmişti. "Yok, gerek yok. Başka bir akşam. Gidebilirsin."
Hâlâ kafası karışık olan komutan yavaşça dönerek bir kez daha odadan çıkmaya yeltendi. Tam çıkarken ölü şövalyenin yanan gözlerinin onu delip geçen bakışlarını yakaladı.
Şimdi kendime akşam yemeği için birini ayarlamalıyım, diye düşündü komutan koridordan giderken. Zor değil. Bu gece için de esir kızlardan birini çağırtırım; gözdemi...
"Rahatlamış olman lâzım. Kendini zevk dolu bir akşama hazırla," dedi Lorth Soth, komutanın ayak sesleri Kitara'nın askeri karargâhının koridorlarından uzaklaşıp giderken.
"Yapacak çok iş var ama zaman az," diye yanıtladı Kit, ayaklarının altındaki haritaya dalmış gitmiş numarası yaparak. "Sanction" diye işaretlenmiş yerde durmuş odanın kuzey batı köşesinde etra-

fındaki dağların korudukları bir yarıkta yuvalanmış duran Palant-has'a baktı.
Onun bakışlarını izleyen Soth yavaşça bu mesafeyi katederek çatallı dağların arasındaki tek geçide, "Yüce Rahip Kulesi" denen yere gelip durdu.
"Şövalyeler seni burada durdurmak isteyecektir tabii ki," dedi Soth. "Seni son savaşta durdurdukları yerde."
Kitiara kıvırcık saçlarını sallayarak sırttı ve Soth'a doğru ilerledi. O hafif kasıla kasıla yürüyüş tarzı geri gelmişti. "Şimdi bu görülmeye değmez mi? Bütün o güzel şövalyeler bir sıra halinde dizilmiş." Aniden kendisini haftalardır hissetmediği kadar iyi hisseden Kitiara bir kahkaha saldı. "Biliyor musun, onlar için sakladığımız şeyleri gördüklerinde yüzlerinde belirecek ifadeyi görmek bile koca bir savaşa bedel."
Yüce Rahip Kulesi üzerine basarak topuğuyla ezdikten sonra Palanthas'a doğru ilerledi.
"En sonunda," diye mırıldandı, "süslü minik hanım savaş kılıcının yumuşak, dolgun teninde bir yarık açıldığını hissedecek." Gülümseyerek Lord Soth'a bakmak için döndü. "Galiba bu gece komutanı akşam yemeğine istiyorum. Çağırın onu." Soth ses çıkarmadan boyun eğdi, kavuniçi gözleri eğlentiyle parlıyordu. "Tartışacağım bir sürü askeri konu var." Kitiara zırhının tokalalarını açmaya başlayarak bir kahkaha attı yine. "Savunmasız kanatlarla, surlardaki gediklerle, girmekle, yarmakla ilgili..."
"Sakinleş artık Tanis," dedi Lord Gunthar, iyi niyetle. "Aşırı hey-canlısm."
Tanis Yarımelf bir şeyler mırıldandı.
"Ne dedin?" Gunthar arkasını döndü; elinde (mahzen merdivenlerinin hemen yanındaki karanlık köşede duran fıçıdan alınmış) en iyi biralarından bir kupa tutuyordu. Bunu Tanis'e uzattı.
"Aşırı heyecanlı olduğum konusunda haklısın, dedim!" diye sözünü kesti Yarımelf, söylediği şeyin bunla bir ilgisi olmadığı halde; ama bunu söylemek, Solamniya Şövalyeleri'nin liderine, asıl söylemiş olduğu şeyi tekrarlamaktan daha uygundu.
Lord Gunthar uth VVistan -şövalyelerin asırlardır sembolü haline gelmiş ve son günlerde de pek moda olan- uzun bıyıklarını eliyle okşar gibi yaparak tebessümünü gizledi. Tabii ki Tanis'in ne demiş olduğunu duymuştu. Gunthar başını salladı. Neden bu konu

doğrudan doğruya getirilmemişti? Şimdi, sinirleri gergin olduğu anlaşılan düşman güçlerinin bu önemsiz hareketlenmesinin yanısı-ra bir de kara cüppeli büyücünün çırakları, beyaz cüppeli rahipler, sinirleri gergin kahramanlar ve bir kütüphaneciyle uğraşmak zorunda kalacaktı! İçini çeken Gunthar, dalgın dalgın bıyıklarım çekiştirdi. Eh bir tek kender eksik kalmıştı...
"Tanis, dostum, otur. Ateşin yanında biraz ısın. Uzun bir yolculuk yapmışsın; üstelik baharın bu son günleri için serin bir gün. Denizciler sık sık esen bir rüzgârdan, ya da o tür bir saçmalıktan

söz ediyordu. İnşallah yolculuğun iyi geçmiştir? Sana söylememde mahsur yok, şahsen ben grifonları, ejderhalara tercih ederim..."
"Lord Gunthar," dedi Tanis gerginlikle, ayakta durmaya devam ederek. "Sancrist'ten buraya kadar rüzgârları veya grifonlarının meziyetlerinin ejderhalardan fazla olduğunu konuşmak için uçmadım! Tehlike içindeyiz! Sadece Palanthas değil ama bütün dünya tehlikede! Eğer Raistlin başarırsa..." Tanis elini yumruk yaptı. Daha fazla konuşamadı.
Yaşlı hizmetlisi VVills'in mahzenden yeni getirmiş olduğu sürahiden kupasını dolduran Gunthar yarımelfin yanına gitti. Elini Ta-nis'in omzuna koyarak adamı kendisine doğru çevirdi.
"Sturm Brightblade seni çok övmüştü Tanis. Laurana ile sen onun en yakın dostlarıydınız."
Bu sözler üzerine Tanis başını eğdi. Şimdi bile, Sturm'ün ölümünden iki yıl sonra bile, arkadaşının kaybını içi sızlamadan ana-mıyordu.
"Sadece onun söylediklerine dayanarak bile sana saygı gösteririm, çünkü Sturm'ü kendi oğullarımdan biri gibi sever sayardım," diye devam etti Lord Gunthar ciddiyetle. "Ama ben de bizzat seni sevdim ve seni takdir ettim. Savaştaki cesaretin tartışılmaz; şerefin, soyluluğun şövalyelere layık." Tanis bu şeref ve soyluluk sözleri karşısında huzursuzca başını salladı ama Gunthar bunu fark etmedi bile. "Savaş sonunda sana verilen onuru fazlasıyla hak ediyordun. Savaş bittiğinden beri yaptıkların inanılmaz. Laurana ile birlikte yüzyıllardır ayrı kalmış olan ulusları birleştirdiniz. Porthios anlaşmayı imzaladı ve Thorbardin cüceleri yeni bir kral seçer seçmez imzalayacak."
"Teşekkür ederim Lord Gunthar," dedi Tanis, bir yudum bile almamış olduğu bira kupası elinde gözlerini ayırmadan ateşe bakarken. "İltifatlarınız için teşekkür ederim. Ben de bunları hak etmiş

olduğumu düşünmek isterdim. Şimdi bütün bu tatlı sözlerin nereye gittiğini söylerseniz..."
"Gördüğüm kadarıyla elften çok insansın," dedi Gunthar hafif bir tebessümle. "Pekâlâ Tanis. Elflerin hoşluklarını atlayarak, gelmek istediğim noktaya atlayacağım. Galiba geçmişte yaşadıkların seni biraz aceleci yapmış; hem seni, hem Elistan'ı. Dürüst olalım dostum. Sen bir savaşçı değilsin. Hiçbir zaman öyle bir eğitim almadın. Bu son savaşa bir rastlantı sonucu bulaştın. Şimdi, benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum. Gel, gel..."
Tanis dolu kupasını şömine rafına bırakarak, Gunthar'ın güçlü eliyle kendisini çekip götürmesine izin verdi. Onu Şövalyelerin tercih ettikleri cinsten masif, sade ama rahat mobilyalarla dolu odadan geçirdi. Burası Gunthar'ın savaş odasıydı; duvarlara Şövalyelerin Üç Tarikatı'nın; Gül, Kılıç ve Taç sancakları yanı sıra kılıçlar, kalkanlar asılmıştı. Yıllar boyunca yapılmış olan savaşların ganimetleri saklandıkları yerlerde pırıl pırıl duruyordu. Baş köşede, bütün duvarı bir boydan bir boya kaplayan bir ejderhamızrağı -The-ros Ironfeld in ilk yaptığı mızrak- duruyordu. Etrafına ise çeşitli goblin kılıçları, bir ejderanın çirkin, testere ağızlı kılıcı, devasa, çift ağızlı bir ogre kılıcı ve kötü namlı Şövalye Derek Crownguard'a ait bir kılıç vardı.
Bu etkileyici bir düzenlemeydi; Şövalyelerin emrinde geçen onurlu bir yaşama şahitlik ediyordu. Gunthar dönüp bir bakmadan bunların yanından yürüyüp geçti, odanın bir köşesinde büyük bir masanın durduğu yere doğru yöneldi. Masanın altındaki küçük bir bölmede rulo edilmiş haritalar duruyordu; her bölüm de dikkatlice etiketlenmişti. Bir an için onları inceledikten sonra Gunthar eğilip bir harita çekerek bunu masanın üzerine serdi. Eliyle Tanis'i yakınına çağırdı. Yarımelf sakalını kaşıyarak ve ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak ona yaklaştı.
Gunthar memnuniyetle ellerini ovuşturdu. Artık havasına girmişti. 'Bu lojistik bir mesele Tanis. Saf ve basit. Bak, Ejderha Yüce-efendısi nın ordusu burada, Sanction da kısmış kalmış. Şimdi, Yüceefendi nin güçlü olduğunu kabul ediyorum, elinde savaşın başlamasından başka bir şey istemeyen çok sayıda ejderan, goblin ve insan var. Ayrıca ajanlarımızın Sanction'da bir hareketliliğin gözlendiğine dair raporlar getirdiklerini de itiraf etmeliyim. Yüceefen-di'nin aklında bir şeyler var. Ama Palanthas'a saldırmak! Cehennem adına Tanis, katetmek zorunda olduğu şu araziyi bir düşün!

Ve bu arazinin çoğu da Şövalyelerin denetiminde! Diyelim ki, bütün bu yol boyunca savaşacak insan gücü var, erzak taşıması gereken şu mesafeye bir baksana! Erzak birliklerini korumak için koca bir orduya ihtiyaç duyardı. Bu erzak yollarını çok rahatlıkla keseriz, istediğimiz yerden hem de."

Gunthar yeniden bıyığını çekiştirdi. "Tanis, o orduda bende saygı uyandıran bir tek Yüceefendi Kitira'ydı. Hem acımasız, hem hırslı ama aynı zamanda zeki ve gereksiz riskleri göze almayacağı kesin. İki yıldır ordusunu kurmak için, bizim cesaret edip ona saldırmayacağımızı bildiği bir yerde güçlenerek bekledi. Böyle bir hayalle boşa atamayacak kadar çok şey kazandı."
"Sanırım onun planı bu değil," diye mırıldandı Tanis.
'Başka ne planı olabilir ki?" diye sordu Gunthar büyük bir sabırla.
"Bilmiyorum," diye kestirdi Tanis. "Ona saygı duyduğunu söylüyorsun, ama ona hak ettiği saygıyı veriyor musun? Ondan yeterince korkuyor musun? Ben onu tanıyorum ve aklında bir şeylerin olduğunu hissedebiliyorum..." Sesi alçalıp, kesildi; kaşlarını çatarak haritaya baktı.
Gunthar sessiz duruyordu. Tanis Yarımelf ile bu Kitiara hakkında garip söylentiler duymuştu. Bunlara inanmamıştı tabii ki ama yarımelfin bu kadın hakkındaki bilgisinin derinliklerini daha fazla karıştırmamayı hayırlı buldu.
"İnanmadın değil mi?" diye sordu Tanis aniden. "Söylediklerimin hiç birine?"
Huzursuzca kıpırdanan Gunthar bıyığının her iki yanını da düzeltti, eğilerek aşırı bir titizlikle haritayı rulo yapmaya başladı. "Tanis, oğlum, sana saygı duyduğumu bilirsin..."
"Bunları daha önce konuşmuştuk."
Gunthar lafının kesilmiş olmasına kulak asmadı. "Ayrıca bu dünyada Elıstan'dan daha derin bir hürmet beslediğim biri olmadığını da bilirsin. Ama ikiniz birden bana Kara Cüppeli -üstelik kara bir elften- duyduğunuz şu büyücü Raistlin'in yeniden Cehennem'e girip Karanlıklar Kraliçesi'ni tehdit etmesiyle ilgili bir masal anlattığınızda! Eh, Tanis, o zaman kusura bakma. Artık genç bir adam olmadığım kesin. Hayatım boyunca çok garip şeylere tanık oldum Ama bu daha ziyade bir çocuk masalına benziyor!"
"Ejderhalar için de aynı şeyi söylemişlerdi," diye mırıldandı Tanis, sakalının altından kızararak. Bir an için başı öne eğik durduk-

tan sonra sakalını kaşıyarak Gunthar'a dikkatle baktı. "Lordum, Ra-istlin'in büyümesine tanık oldum. Onunla birlikte seyahat ettim, onu gördüm, hem onunla, hem ona karşı savaştım. Bu adamın neye muktedir olduğunu biliyorum!" Tanis, Gunthar'ın kolunu kavradı. "Eğer nasihatimi dinlemezseniz, o zaman Elistan'ınkini dinleyin! Size ihtiyacımız var Lord Gunthar! Size ve Şövalyelere ihtiyacımız var. Yüce Rahip Kulesi'ni güçlendirmeniz gerek. Çok az vaktimiz var. Dalamar bize Karanlık Kraliçe'nin varlık düzleminde zamanın hiçbir anlam taşımadığını söyledi. Raistlin onunla aylarca, hatta yıllarca savaşıyor olabilir ama bu bize sadece bir gün gibi gelebilirmiş. Dalamar efendisinin her an dönebileceğini söylüyor. Ben ona inanıyorum; Elistan da inanıyor. Biz ona neden inanıyoruz Lord Gunthar? Çünkü Dalamar ürkmüş. Korkuyor..,biz de korkuyoruz.
"Casuslarımız Sanction'da olağan dışı bir hareketliliğin olduğunu söylüyor. Bu kanıtın yeterli olduğuna kuşku yok! Bana inanın Lord Gunthar, Kitiara kardeşinin yardımına koşacak. Çünkü eğer başarılı olursa kardeşinin kendisini dünyanın hükümdarı yapacağını biliyor. Ve her şeyini sadece bu şans için riske atacak kadar da iyi bir kumarbaz o! Lütfen Lord Gunthar, beni dinlemeyecekseniz bile, hiç olmazsa Palanthas'a gelin! Elistan ile konuşun!"
Lord Gunthar önünde duran adamı dikkatle inceledi. Şövalyelerin lideri, bulunduğu konuma her şeyden önce adil ve dürüst bir adam olduğu için yükselmişti. Aynı zamanda bir insan sarrafıydı da. Savaştan sonra tanıştığı andan beri yarımelfi sevmiş ve takdir etmişti. Ama bir türlü fırsat bulup da onunla samimi olamamıştı. Tanis'de, kurmuş olduğu gözle görülmeyen engellerin aşılmasını engelleyen bir şey, bir çekingenlik, bir içine kapanıklık vardı.
Gunthar şimdi ona bakınca kendisini bu güne kadar olduğundan çok daha yakın hissetti Tanis'e. Hafif çekik gözlerinde bir irfan gördü; pek öyle kolayca kazanılmamış, içindeki ıstırap ve acılardan süzülüp gelmiş bir irfan. Korktuğunu hemen kabul edecek kadar cesaretini sindirmiş birinin korkusunu gördü onda. Ona bakınca bir lider gördü. Öyle sadece kılıcını sallayarak savaşta insanların saldırmasını sağlayan biri değil, sakin bir tarzda, insanlardan en fazlasını alabilen, içlerinde olduğunu bile bilmedikleri cevherlere ulaşmaları için insanlara yardım eden bir lider.
Sonunda Gunthar o güne kadar idrak edemediği bir şeyi anladı. Soyu nesiller boyu hiç kirlenmeden devam etmiş olan Sturm

Brightblade'in neden bu piç yarımelfi -eğer söylenenler doğruysa-acımasız bir tecavüzün bir ürünü olan bu yarımelfi izlemeyi seçmiş olduğunu artık biliyordu. Artık bir elf prensesi ve tanıdığı en güzel, en güçlü kadınlardan biri olan Laurana'nın neden her şeyini -hatta hayatını bile- bu adamın aşkı için gözden çıkartmış olduğunu anladı.
"Pekâlâ Tanis." Lord Gunthar'ın sert yüzü yumuşadı; sesindeki soğuk, kibar ton ısındı. "Seninle Palanthas'a geleceğim. Şövalyeleri silah altına alarak Yüce Rahip Kulesi'ni savunacağız. Söylemiş olduğum gibi bizim casuslarımız Sanction'da olağandışı bir hareketlilik konusunda bizi uyarmadı. Kabuklarından çıkmak Şövalye-ler'in incilerini dökecek değil ya. Araziye çıkmayalı çok olmuştu zaten."
Kararını verdikten sonra Lord Gunthar derhal bütün ev halkını harekete geçirdi; hizmetlisi VVills'e seslenerek zırhının getirilmesini, kılıcının bileylenmesini ve griffon'unun hazır edilmesini emretti. Kısa bir süre sonra hizmetkârları oraya buraya koşuşuyordu ki itaatkâr görünüşlü eşi içeri girdi ve İlkbahar Şafağı Kutlamalarına pek bir şey kalmadığı halde kürk yakalı, ağır pelerinini yanına alması konusunda ısrar etti.
Bu kargaşalıkta unutulmuş olan Tanis şömineye doğru ilerleyerek bir kupa bira aldı ve zevkine varmak için şömine kenarına oturdu. Ama birayı tadamadı bile. Alevlere dalarak, bir kez daha o çekici, çarpık tebessüm ile kara, kıvırcık saçları gördü....
113
'-X
C
Böfüm
6
ehennemin biçimi bozulmuş kırmızı renkli topraklarında ne kadar zamandır gittikleri hakkında Crysania'nın bir fikri yoktu. Zaman artık bir anlam veya alaka içermiyordu. Bazen buraya geleli daha ancak bir iki saniye olmuş gibi geliyordu, bazen ise bu garip ve değişken arazide yorucu yıllar boyunca yürüdüğünü sanıyordu. Kendisini zehirden kurtarmıştı ama zayıf ve bitkin durumdaydı. Kollarındaki çizikler kapanmıyordu. Bunlara her gün yeni sargılar sarıyordu. Gece olduğunda sargılar kan içinde kalıyordu.
Acıkmıştı ama açlığı yaşamım devam ettirmek için yiyeceklere gereksinim duymasından ziyade bir çilek veya fırından yeni çıkmış sıcak bir ekmekten bir lokma veya bir kök naneye duyulan bir açlıktı. Susuzluk da hissetmiyordu ama yine de tüm berraklığıyla akan bir suyun, kabarcıklar çıkartan bir şarabın veya tarbean çayının keskin, sert kokusunu hayal edip duruyordu. Bu diyarda bütün sular kızılımtrak bir kahverengine sahipti ve kan kokuyordu.
Yine de ilerlediler. En azından Raistlin öyle diyordu. Crysania zayıfladıkça o daha da güçleniyor gibiydi. Artık kızın yürümesine zaman zaman yardım eden o oluyordu. Hiç dinlenmeden yollarına devam etmelerinde ısrarcı olan, birbiri arı sıra kasabalardan geçen ve Godshome'a yaklaştıklarını söyleyen artık oydu. Yeraltındaki
114
bu diyarda köylerin -Que-shu, Xak Tsaroth- ayna görüntüleri Crysania'nm aklında bulanıklaştılar. Cehennemin Yeni Deniz'ini geçtiler, -berbat bir yolculuktu.- Suya bakan Crysania, Afet'te ölen herkesin dehşet dolu yüzlerinin kendine baktığını görmüştü.
Raistlin'in, Sanction olduğunu söylediği bir yerde karaya çıktılar. Crysania kendisini en çok burada bitap hissetti çünkü Raistlin, Karanlık Kraliçe'nin yandaşlarının ibadetlerinin merkezinin burası olduğunu söylemişti. Mabetleri, Kıyamet Efendileri diye bilinen dağların çok altlarına inşa edilmişti. Burada, demişti Raistlin, Savaş sırasında iyi ejderhaların yumurtadan çıkmamış yavurularını kötü ve sapkın ejderanlar haline sokan kötü ayinler yapılmıştı.
Uzun bir süre -ya da belki de sadece bir saniye olmuştu- başlarına bir şey gelmemişti. Kimse siyah cüppesi içindeki Raistlin'e başlarını çevirip bir ikinci kez bakmıyordu; Crysania'ya ise bir kez bile bakan yoktu. Sanki gözle görülmüyordu. Sanction'dan kolayca geçmişlerdi; Raistlin'in hem gücü, hem de kendisine güveni artıyordu. Crysania'ya artık çok yaklaştıklarını söyledi. Godshome Khalkist Dağları'mn kuzeyinde bir yerlerdeydi.
Bu garip ve korkunç diyarda Raistlin'in yönünü nasıl bulduğu Crysania'nm akıl sır erdiremediği bir şeydi -onlara yön verecek hiçbir şey yoktu -ne bir güneş, ne aylar, ne de yıldızlar vardı. Ne kelimenin tam anlamıyla geceydi, ne de gerçek anlamda gündüz; tam arada kalan korkunç, kızılımtırak bir aydınlık. Öte yandan bunları düşünerek Raistlin'in yanında halsiz bir durumda, her yer aynı göründüğü için nereye gittiğine bile bakmadan zorla yürürken aniden başbüyücünün

olduğu yerde duruverdiğini gördü. Büyücünün aniden derin bir nefes aldığını, gerginleştiğini hisseden Crysania hemen telaşlanarak başını kaldırdı.
Beyaz öğretmen cüppesi giymiş orta yaşlı bir adam yoldan onlara doğru ilerliyordu...
"Tekrarlayın bakayım; ayrıca sözlere gerekli vurguları vermeyi ihmal etmeyin." Yavaşça sözleri söyledi. Sınıfın öğrencileri yavaşça tekrarladı. Biri hariç hepsi.
"Raistlin!"
Sınıf sustu.
"Usta?" Raistlin bu sözü söylerken sesindeki alayı gizleme zahmetine bile katlanmamıştı.
"Senin dudaklarının kıpırdadığını görmedim."
115
"Belki kıpırdamadıkları için görmemişsinizdir Usta," diye cevap verdi Raistlin.
Eğer genç büyükullanıcısının sınıfındaki başka biri böyle bir söz söyleyecek olsa öğrenciler gülüşürlerdi. Fakat Raistlin'in, kendilerini de en az Ustaları kadar küçük gördüğünü biliyorlardı; o yüzden kaşlarını çatarak ona baktılar ve huzursuzca kıpırdandılar.
"Sen büyüyü biliyorsun, öyle değil mi çırak?"
"Elbette ki büyüyü biliyorum," diye yapıştırdı cevabı Raistlin. "Daha altı yaşındayken bu büyüyü biliyordum! Siz ne zaman öğrendiniz? Dün gece mi?"
Usta hiddetten köpürdü, yüzü kızgınlığıyla morardı. "Bu kez çok ileri gittin çırak! Bana çok sık hakaret etmeye başladın!"
Sınıf Raistlin'in gözleri önünden solup, eriyip gitti. Sadece Usta kaldı ve Raistlin izlerken yaşlı hocasının cüppesi siyahlaştı! Aptal, ablak suratı kötülüğün sadist ve şeytani çehresine dönüşmüştü. Boynunda kantaşından bir pandantif belirdi.
"Fistandantilus!" dedi Raistlin nefesi kesilerek.
"Yine karşılaştık çırak. Ama büyün nerede şimdi?" Büyücü kahkaha attı. Buruşmuş elini uzatarak kantaşından pandantifle oynamaya başladı.
Raistlin'in her yanını bir paniktir kapladı. Büyüsü neredeydi? Büyülerin sözleri paldır küldür aklına geldi ama daha o bunların hiçbirine ulaşamadan aklından kayıp gittiler. Fistandantilus'un elinde bir ateş topu belirdi. Raistlin korkudan boğulur gibi oldu.
Asa!, diye düşündü aniden. Büyücülük Asası. Onun büyüsü de burada etkilenmemişti ya! Asayı kaldırıp önünde tutarak, asaya kendisini korumasını buyurdu. Fakat asa Raistlin'in elinde eğilip bükülmeye, kurumaya başladı. "Hayır!" diye haykırdı dehşet ve hiddetle. "Emrime riayet et! Riayet et!"
Asa Raistlin'in koluna dolandı; artık bir asa değil, koca bir yılandı. Parlak dişleri etine battı. Çığlık atan Raistlin dizleri üzerine çökerek kendisini asanın zehirli ısırığından korumaya çalıştı. Fakat bir düşmanıyla savaşırken diğerini unutmuştu. Büyünün örümcek ağımsı sözlerini duyunca korkuyla bakışlarını kaldırdı. Fistandantilus gitmişti ama yerinde bir drow...bir kara elf duruyordu. Raistlin'in Sınav'ın son faslında dövüşmüş olduğu kara elf. Derken kara elf Dalamar oldu, ona bir ateş topu attı; top gelirken kılıç oldu ve ona sakalsız bir cüce tarafından saplandı.
116
Etrafını alevler kapladı, çelik, bedenini deşti, zehirli dişler tenine saplandı. Karanlığa batmaya başlamıştı ki beyaz bir ışıkla yıkandı, ak cüppeler tarafından sarılarak yumuşak, sıcak bir göğse yaslandı...
O zaman gülümsedi; çünkü kendisini ona siper eden bedenin büzüşmelerinden ve ıstırapla dolu hafif haykırışlarından silahların ona değil de kıza isabet ettiğini anlamıştı.
117
Botum
T
ord Gunthar!" dedi Pa-lanthas Lordu Amothus, ayağa kalkarak. "Ne hoş bir sürpriz! Ve siz, Tanis Yarımelf. Herhalde ikiniz birden buraya Savaş Sonu Kutlamalarını tertiplemek için gelmişsinizdir. Çok memnun oldum. Bu sene işlere erkenden başlayabiliriz böylece. Benim, yani komitemizin inancına göre..."
"Saçmalamayın," dedi Lord Gunthar kesin bir dille, Amothus'un kabul salonunda dolaşıp etrafı dikkatli gözlerle inceleyerek; daha şimdiden -aklından- eğer gerekirse burasını güçlendirmek icap ederse neler gerekeceğini hesaplıyordu. "Biz, şehrin nasıl savunulması gerektiğini konuşmak için geldik."

Lord Amothus gözlerini kırpıştırarak pencereden dışarısını seyrederken kendi kendine söylenmekte olan şövalyeye baktı. Lord Gunthar, "Çok fazla cam var," diyerek döndüğünde Lordun aklının karışıklığı o kadar artmıştı ki kekeleyerek özür dilemeye çalışıp, çaresizlik içinde odanın ortasında kalakaldı.
"Bize saldırıyorlar mı?" diye sormayı göze aldı tereddütle, Gunt-har'ın keşfinden birkaç dakika sonra.
Lord Gunthar Tanis'e sertçe baktı. İçini derin derin çeken Tanis kibarca Lord Amothus'a kara elf Dalamar'ın uyarısının, Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın Karanlıklar Kraliçesi ile yaptığı savaşta

kardeşi Yüksek Büyücülük Kulesi Ustası Raistlin'e destek olabil-mek amacıyla Palanthas'a girmek için planlar yaptığı gerçeğiyle onları karşı karşıya getirdiğini hatırlattı.
"A, tamam!"Lord Amothus'un yüzü aydınlandı. Narin elini, sanki sivrisinekleri kovarmış gibi küçümseyen bir edayla salladı. "Palanthas için endişelenmenize gerek olmadığını düşünüyorum Lord Gunthar. Yüce Rahip Kulesi..."
"...güçlendiriliyor. Oradaki gücümüzü iki katına çıkartıyorum. Ana saldırı oraya gelecektir tabii ki. Kuzeyden denizden gelmek hariç Palanfhas'a başka yol kalmıyor; denizler de bizim denetimimizde. Hayır, karadan gelecektir. Ama eğer işler rast gitmezse Amothus, Palanthas'ın kendisini savunabilecek durumda olmasını istiyorum. Şimdi..."
Doğrusunu söylemek icap ederse bir kez harekat atına atlayan Gunthar almış başını gidiyordu. Lord Amothus'un bu konuyu ge-neralleriyle tartışsa daha iyi olabileceği yolundaki mırıltı halinde çıkan itirazını çiğneyip geçen Gunthar dörtnala ilerleyerek kısa bir süre sonra Amothus'u askerlerin dağılımı, erzak gereksinimi, ordu mühürleri ve benzeri konuların tozunu yutar halde bıraktı. Amothus ipin ucunu kaçırmıştı. Oturarak yüzüne kibarca meraklı bir ifade takındı ve anında başka bir konu üzerinde düşünmeye başladı. Palanthas'a hiçbir zaman savaşın eli değmemişti. Orduların önce Yüce Rahip Kulesi'ni geçebilmesi gerekiyordu -son savaştaki büyük ejderha orduları da dahil olmak üzere- şimdiye kadar geçebilen bir ordu olmamıştı.
Olup biteni izleyen ve Amothus'un neler düşündüğünü gayet iyi bilen Tanis kendi kendine acı acı gülümsedi ve tam kendisi de böyle bir şiddetli bir saldıradan nasıl kaçabileceğini düşünmeye başlamışken süslü oymaları olan yaldızlı devasa kapı hafifçe çalındı. İmdada yetişen kurtarma birliklerinin borazınını duyan biri gibi ayağa fırlayan Amothus daha bir şey söyleyemeden kapılar açıldı ve içeriye yaşlıca bir hizmetkâr girdi.
Charles, yarım yüzyıldan uzun bir zamandır Palanthas'ın kraliyet ailesinin hizmetindeydi. O olmasa hiçbir şey yapamazlardı ve o da bunu gayet iyi biliyordu. Her şeyi bilirdi; mahzendeki şarap şişelerinin eksiksiz sayısından, akşam yemeğinde hangi elflerin hangilerinin yanına oturtulması gerektiğine, örtülerin en son ne zaman havalandırıldıklarına kadar her şeyi. Her zaman ağırbaşlı ve saygın olmasına rağmen yüzünde de öldüğü zaman kraliyet ailesinin pa-

ramparça olacağını ima eden bir ifade vardı.
"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim/1 diye başladı Charles.
"Hiç önemi yok!" diye haykırdı Lord Amothus, zevkle yüzü aydınlanarak. "Hiç önemi yok. Buyur..."
"Fakat Tanis Yarımelfe çok acil bir mesaj var," diye bitirdi Charles heyecansız bir edayla; efendisinin sözünü kesmesini belli belirsiz azarlarcasına bir ifade takınarak.
"Ya." Lord Amothus boş boş bakıp, son derece hayal kırıklığına uğradı. "Tanis Yarımelfe mi?"
"Evet lordum," diye cevapladı Charles.
"Bana yok mu?" diye sorma cesaretini gösterdi Amothus, kurtarma birliğinin ufuktan uzaklaşmakta olduğunu görerek.
"Hayır lordum."
Amothus içini çekti. "Pekâlâ. Teşekkür ederim Charles. Tanis, sanırım bir an önce..."
Ama zaten Tanis odanın ortasına varmıştı bile.
"Ne var? Laurana'dan değildir..."
"Bu taraftan lüften lordum," dedi Charles, Tanis'e kapıdan çıkarken yol göstererek. Charles'ın bir bakışıyla yarımelf son anda Amothus ve Gunthar Lordları selamlamak için geri döndü. Şövalye gülümseyerek elini salladı. Lord Amothus Tanis'e kıskanç bir bakış atmadan edemedi; sonra yağların kaynatılması için gerekli olan malzemeleri dinlemek için sandalyesine gömüldü.
Charles kapıyı ardlarından dikkatle ve yavaşça kapattı.

"Ne var?" diye sordu Tanis, uşağın peşinden koridorlardan giderken. "Ulak başka bir şey söylemedi mi?"
"Söyledi lordum." Charles'ın yüzü, merhamet yüklü bir hüzünle yumuşadı. "Bu haberi, sizi işinizden alıkoymaya çok mecbur kalmadıkça söylememem icap ediyordu. Saygıdeğer Oğul Elistan ölüyor. Geceyi atlatamayacağı düşünülmekte."
Tapınak'ın çimenleri, günün solan ışığında huzur dolu ve sakin görünüyordu. Güneş öyle alevli bir ihtişamla değil de göğü ters yüz edilmiş bir deniz kabuğunun tatlı renklerinden bir gökkuşa-ğıyla doldurarak yumuşak, incimtrak bir parlaklıkla kavuşuyordu. Tanis, etrafta toplanmış heyecanla haber bekleyen büyük bir kalabalık, düzensizlik içersinde oraya buraya koşuşturan beyaz cüppeli rahipler beklerken her yerin sakin ve düzen içinde olduğunu gö-
120
rünce hayret etti. insanlar her zamanki gibi çimenler üzerinde dinleniyor, ak cüppeli rahipler çiçek yatakları arasında geziniyor, birbirleriyle alçak sesle konuşuyor, eğer yalnızlarsa sessiz bir tefekküre dalmış gitmiş gibi görünüyorlardı.
Belki de haberci yanılmıştır veya kendisine yanlış bir haber verilmiştir, diye düşündü Tanis. Kadifemsi yeşil çimler üzerinden ilerlerken genç bir rahibenin yanından geçti. Genç kadın bakışlarını kaldırarak ona baktı; o zaman rahibenin gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu gördü. Ama rahibe yine de Tanis'e gülümseyerek yolunda ilerlerken yüzündeki bütün hüzün izlerini sildi attı.
O zaman Tanis ne Palanthas'ın idarecisi Lord Amothus'a, ne de Solamniya Şövalyeleri'nin başı Lord Gunthar'a haber verilmemiş olduğunu hatırladı. Herşeyi aniden kavrayan yarımelf hüzünle gülümsedi. Elistan aynı yaşamış olduğu gibi ölüyordu...sessiz bir saygınlık içersinde.
Genç bir hizmetli Tanis'i Tapınak'ın kapısında karşıladı.
"Giriniz, hoş geldiniz Tanis Yarımelf," dedi genç adam yavaşça. "Bekleniyorsunuz. Bu taraftan gelin."
Tanis'in üzerinden serin gölgeler geçti. Tapınak'ın içinde üzüntünün işaretleri belirgindi. Elf bir arpçı tatlı bir ezgi çalıyor, rahipler birbirlerine sokulmuş, sarılmış bu hüküm saatlerinde birbirlerinde teselli arıyorlardı. Tanis'in gözleri de yaşarmıştı.
"Zamanında gelebildiğinize çok memnun olduk," diye devam etti görevli, Tanis'i sakin Tapınak'ın içlerine doğru götürürken. "Ye-tişemiyeceğinizden korkuyorduk. Elimizden gelen her yere haber bıraktık ama ancak en çok güvendiklerimize bu büyük acımızın sırrını verebilirdik. Huzur içinde sessizce ölmesine izin verilmesi, Elistan'ın dileğiydi."
Yarımelf sakallarının gözyaşlarını gizlediğine şükrederek kabaca başını salladı. Gözyaşlarından utandığından değil. Elfler yaşama herşeyin üzerinde değer verirler, bunu Tanrıların bahşettikleri arasında en kutsal emanet sayarlardı. Elfler insanlar gibi hislerini gizlemezler. Fakat Tanis, hüznünün Elistan'ı üzebileceğinden korkuyordu. Bu iyi adamın kendi ölümüne tek bir nedenle eseflendiğini biliyordu; bu neden de ölümünün kalanları üzeceğini bilmekti.
Tanis'in rehberi onu Garad ile diğer Saygıdeğer Oğul ve Kızkardeşlerin başları eğik, birbirlerini teselli ettikleri bir bölümden geçirdi. Bunların gerisindeki kapı kapalıydı. Herkes o kapıya bakıyordu; kapının arkasında kimin yattığı konusunda Tanis'in bir
121
kuşkusu yoktu.
Tanis'in girdiğini duyup başını kaldıran Garad, yarımelfi karşılamak için salonda ilerledi.
"Gelebildiğine çok memnun olduk/' dedi yaşlı elf içtenlikle. Ta-nis onun Silvanesti elfi olduğunu fark etti. Bu dine geçen elflerin ilklerinden olmalıydı, çok uzun zaman önce, unutulup gitmiş bir zamanda. "Zamanında dönemeyeceğinden korkuyorduk."
"Rahatsızlığı çok ani olmuş olmalı," diye mırıldandı Tanis, bu kadar huzur ve hüzün dolu bir ortamda yüksek ve kaba bir sesle tıngırdayan -almayı unuttukarı- kılıcını aniden fark ederek. Eliyle kılıcını susturdu.
"Evet, senin ayrıldığın gece çok rahatsızlandı." Garad içini çekti. "O odada neler söylenmiş olduğunu bilmiyorum ama yaşadığı şok çok büyüktü. Korkunç acılar içinde kıvrandı. Yaptığım hiçbir şeyin faydası olmuyordu. Sonunda büyücünün çırağı Dalamar" -Garad kendine hakim olamayarak kaşlanı çatmıştı- "Tapınak'a geldi. Yanında Elistan'ın acısını rahatlatacağını söylediği bir iksir getirmişti. Nelerin olduğunu nasıl bilebildiğini, tahmin bile edemiyorum. O yerde garip şeyler olup bitiyor." Pencereden, güneşin parlak ışığını kesinlikle reddederek kara bir gölge halinde yükselen Kule'nin durduğu yere doğru baktı.

"Onu içeri mi aldınız?" diye sordu Tanis hayretle.
"Ben almazdım," dedi Garad sertçe. "Fakat Elistan girmesine müsade edilmesini emretti. Ve kabul etmeliyim ki iksiri de işe yaradı. Ustamızın ağrısı geçti; böylece huzur içinde ölmesi bahşedilmiş oldu kendisine."
"Peki ya Dalamar?"
"O, içeride. Geldiğinden beri ne konuştu, ne kıpırdadı; öylece sessiz sessiz bir köşede oturuyor. Yine de varlığı Elistan'a huzur veriyor sanki, o yüzden biz de kalmasına izin verdik."
Onu gitmeye zorlamanızı seyretmek isterdim doğrusu, diye düşündü Tanis içinden ama bir şey söylemedi. Kapı açıldı. Herkes korkuyla baktı ama kapıdaki, kapıyı hafifçe çalmış, içeridekiyle sessizce konuşan görevliden başkası değildi. Dönerek, eliyle Tanis'i yanına çağırdı.
Yarımelf fısıldıyan cüppeleriyle ve altı bez kaplanmış terlikle-riyle gezinen rahipler gibi elinden geldiğince sessiz hareket etmeye çalışarak küçük, sade döşeli odaya girdi. Ama Tanis'in kılıcı tangır-dıyor, çizmeleri takırdıyor, deri zırhının tokaları şıngırdıyordu.

Kendi kulağına, kendi sesi bir cüce ordusu gibi geliyordu. Yüzü ateş gibi yanarak çareyi parmak uçlarında yürümekte buldu. Başını yastığı üzerinde halsizce çeviren Elistan yarımelfe bakarak gülmeye başladı.
"Gören de beni soymaya geliyorsun zannedecek," dedi Elistan, bitkin elini kaldırıp Tanis'e doğru uzatarak.
Yarımelf gülümsemeye çalıştı. Kapının arkasından yavaşça ka-pındığım duydu ve odanın köşelerinden birini karartan gölgeli bir sureti fark etti. Ama bütün bunları duymazlığa geldi. Pax Thar-kas'taki madenlerden kurtardığı adamın; teskin edici etkisi hem kendi, hem de Laurana'nın yaşamında çok önemli rol oynamış olan bu adamın yatağının yanında diz çöken Tanis ölmekte olan adamın elini alarak sıkı sıkı tuttu.
"Bu düşmanla senin yerine dövüşebilseydim Elistan," dedi Tanis, kendi güçlü ve güneşten yanmış eli içindeki büzüşmüş, beyaz ele bakarak.
"Bir düşman değil Tanis, bir düşman değil. Eski bir dost geliyor benim için." Elini nazikçe Tanis'in elinden çekip yarımelfin kolunu okşadı. "Hayır, anlamıyorsun. Ama bir gün anlayacaksın, söz veriyorum sana. Gelelim konumuza, seni buraya sadece vedaşlaşma-nın yükünü yüklemek için çağırmadım. Sana verecek olduğum bir görev var dostum." Eliyle bir hareket yaptı. Tahta bir kutu taşıyan bir görevli geldi ve bunu Elistan'a verdi. Sonra çekilip kapının yanında sessizce beklemeye başladı.
Köşedeki suret kıpırdamadı.
Kutunun kapağını açan Elistan bir parça bembeyaz parşömen çıkarttı. Tanis'in elini tutarak, parşömeni yarımelfin avucuna koyduktan sonra elini kapattırdı.
"Bunu Crysania'ya ver," dedi yavaşça. "Eğer hayatta kalabilirse, mabetin bir sonraki lideri o olacak." Tanis'in yüzünde beliren kuşku dolu hoşnutsuzluk ifadesini gören Elistan gülümsedi.
"Dostum sen karanlıkta yürüdün -bunu benden daha iyi anlayabilecek biri yoktur. Seni neredeyse kaybediyorduk Tanis. Ama sen geceye tahammül ederek kazanmış olduğun bilgiyle gün ışığını gördün. Crysania için de aynı şeyi temenni ediyorum. Onun inancı güçlüdür ama senin de belirtmiş olduğun gibi samimiyet, merhamet ve insanlıktan yoksun. Kralrahip'in düşüşünün bize öğretmiş olduğu dersleri onun kendi gözleriyle görmesi icap ediyor. Başkalarının acıları karşısında merhamet duyabilmesi için incinmesi gerek Ta-

niş, derinden incinmesi gerek. Her şeyden öte, Tanis, sevmesi gerek."
Elistan gözlerini yumdu, ıstırap yüklü yüzü büyük bir kederle doldu. "Onun için başka türlü olmasını isterdim dostum, elimden gelen bir şey olsaydı. Onun yürümüş olduğu yolu gördüm. Ama Tanrıların yaptıklarını kim eleştirebilir? Benim eleştiremeyeceğim kesin. Gerçi" -gözlerini açarak Tanis'e bakınca, yarımelf bu gözlerde bir hiddet pırıltısı gördü- "onlarla biraz tartışabilirim."
Tanis arkasında, görevlinin hafif ayak seslerini duydu. Elistan başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. Ziyaretçilerin beni yorduğundan korkuyorlar. Yoruluyorum da; ama yakında istediğim kadar dinlenebileceğim." Rahip, gülümseyerek gözlerini yumdu. "Evet, dinleneceğim. Eski dostum benimle yürümek, benim halsiz adımlanma rehber olmak için geliyor."
Ayağa kalkan Tanis başını sallayan görevliye sorarcasına baktı.

"Kim hakkında konuştuğunu bilmiyoruz," diye mırıldandı genç rahip. "Bu eski dostundan başka pek bir şeyden söz etmiyor. Biz de onun siz olabileceğinizi düşünmüştük..."
Fakat Elistan'ın sesi yataktan son derece belirgin yükseldi. "Hoş-çakal Tanis Yarımelf. La urana'ya sevgilerimi ilet. Garad ile diğerleri" -başıyla kapıyı işaret etti- "ardılım olacak kişi konusunda benim ne düşündüğümü biliyorlar. Bu işi sana verdiğimi biliyorlar. Ellerinden geldiğince sana yardım edecekler. Hoşçakal Tanis. Paladi-ne'ın takdisi üzerinde olsun."
Tanis bir şey söyleyemedi. Eğilerek rahibin elini sıktı, başıyla kısa bir hareket yaptı, konuşmaya çalıştı ama sonunda vazgeçti. Aniden dönerek, köşede duran karanlık ve sessiz suretin yanından geçip odayı terk etti; gözyaşlarından etrafı bulanık görüyordu.
Garad Tapınak'm ön girişine kadar geçirdi Tanis'i. "Elistan'ın sana ne görev verdiğini biliyorum," dedi rahip, " ve emin ol, bütün kalbimle temennilerinin yerine gelmesini diliyorum. Anladığım kadarıyla Lady Crysania çok tehlikeli bir çeşit hac yolculuğuna çıkmış, öyle mi?"
"Evet,"oldu Tanis'in cevap olarak verebildiği tek söz.
Garad içini çekti. "Paladine onunla olsun. Onun için dua ediyoruz. Güçlü bir kadındır. Eğer büyümek istiyorsak, böylesine genç ve güçlü insanlara ihtiyacımız var. Eğer yardım istersen Tanis her zaman bize başvurabileceğinden emin ol!"

Yarımelf sadece nazik bir cevap geveleyebildi. Eğilerek selam veren Garad, ölmekte olan ustasının yanında olabilmek için hızla geri gitti- Tanis, dışarıya adım atmadan önce, yeniden kendisine hakim olabilmek için kapıda bir anlığına durdu. Orada durmuş Elistan'ın sözlerini tekrar düşünürken, Tapınak kapısı yakınlarında süren bir tartışmayı fark etti.
"Özür dilerim beyim ama içeri girmenize izin veremem," diyordu genç bir görevli, kesin bir dille.
"Ama size buraya Elistan'ı görmeye geldiğimi söylüyorum," diye cevap verdi kavgacı, aksi bir ses.
Tanis, duvara yaslanarak gözlerini yumdu. Bu sesi tanıyordu. Hatıraları o kadar yoğun bir ıstırapla üzerine üşüştü ki bir an için ne hareket edebildi, ne de konuşabildi.
"Bana isminizi söylerseniz belki," dedi görevli sabırla, "gidip ona sorabilirim..."
"Ben...Adım.." Biraz çıldırmış gibi çıkan ses tereddüt ettikten sonra mırıldanmaya başladı. "Daha dün biliyordum..."
Tanis Tapınak basamaklarına huzursuzca vuran tahta bir asanın sesini duydu. Ses tiz bir tınıyla yükseldi. "Ben çok önemli biriyim genç adam. Ve bana böyle terbiyesizce davranılmasına da alışık değilim. Beni sonradan pişman olacağım bir şey yapmaya mecbur bırakmadan önümden çekil. Yani senin pişman olacağın bir şey yapmadan. Yani sonuç olarak birimizden birimiz pişman olacağız."
"Çok çok üzgünüm beyim," diye tekrarladı görevli, belli ki sabrı tükenmeye başlamıştı, "ama bana bir isim veremezseniz izin vermem mümkün de..."
Kısa bir itişip kakışma sesi duyuldu; sonra sessizlik çöktü; derken Tanis gerçekten felaket habercisi bir ses duydu: Çevrilen sayfaların sesi. Gözyaşları arasından tebessüm eden yarımelf kapıya doğru yürüdü. Dışarı bakınca yaşlı bir büyücünün Tapınak'ın basamaklarında durduğunu gördü. Sıçan rengi bir cüppe giymiş, en ufak bir hareketle başından düşecekmiş gibi duran şekilsiz büyücü şapkası takmış kadim büyücü felaket bir görüntü sergiliyordu. Taşımakta olduğu sade, ahşap asasını Tapınak'ın duvarına dayamış, hiddetten kızarmış görevliyi hiçe sayarak bir yandan büyükitabı-nın sayfalarını karıştırıyor, bir yandan da, "Ateştopu...Ateştopu. Nasıldı bu adı batacısa büyü?...." diye mırıldanıyordu.
Tanis, elini kibarca görevlinin omzuna koydu. "Gerçekten çok önemli biridir," dedi yarımelf yavaşça. "Onu içeri alabilirsin. Ben

kefil oluyorum."
"Önemli mi?" Görevli kuşkuyla bakıyordu.
Tanis'in sesini duyan büyücü basanı kaldırarak etrafa bakındı. "Ne? Önemli biri mi? Nerede?"
Tanis'i görünce atıldı. "Ah, işte burada. Nasılsınız beyim?" Elini uzatmaya yeltendi fakat eli cüppesine takıldı ve büyükitabını ayağına düşürdü. Kitabı almak için eğilince asasını devirdi; asa basamaklardan aşağıya takırdayarak yuvarlandı. Bu kargaşa sırasında şapkası da başından düştü. Yaşlı adamı toparlamak için hem görevli, hem de Tanis müdahale etmek zorunda kalmıştı.
"Uff, ayak parmaklarım! Kahrolasıca! Yerimi kaybettim. Aptal asa! Şapkam nerede?"

Ama zamanla toparlandı. Büyükitabını yeniden heybesine sokarak şapkayı da güzelce başına geçirdi. (İlk başta bu işlerin tam tersini yapmaya kalkmıştı.) Ama ne yazık ki şapkası derhal kayarak gözlerini örttü.
"Tanrılar çarpıp kör etti beni!" diye bildirdi yaşlı büyücü dehşetle, elleriyle havayı yoklayarak.
Bu mesele de kısa bir sürede çözüldü. Tanis'e daha büyük bir kuşkuyla bakan görevli büyücünün şapkasını, ak saçlarının üzerinden hafifçe geriye itti. Görevliye huzursuzca bakan yaşlı büyücü Tanis'e döndü. "Önemli biri mi? Evet, öylesin... sanırım. Daha önce karşılaşmış mıydık?"
"Elbette karşılaşmıştık," diye cevap verdi Tanis. "Fakat benim sözünü ettiğim önemli kişi sendin Fizban."
"Ben mi?" Yaşlı büyücü bir an için afalladı. Sonra, "hınf'layarak yeniden genç rahibe hiddetle baktı.
"Eh tabii ya. Sana söylemiştim! Yana çekil, yana çekil," diye emretti görevliye huzursuzca.
Tapınak'a giren yaşlı adam, pejmürde şapkasımmn altından Tanis'e bakmak için döndü. Duraksayarak elini yanmelfin koluna koydu. Yaşlı büyücünün yüzündeki şapşal ifade kaybolmuştu. Tanis'e dikkatle baktı.
"Bundan daha karanlık bir zamanla hiç karşılaşmamıştın Yarı-melf," dedi yaşlı büyücü ciddiyetle. "Umut var ama aşk mutlaka kazanmalı."
Bu sözle birlikte badi badi yürümeye başladı ve neredeyse anında bir dolaba tosladı. İki rahip koşarak gelip onu götürdüler.
"Kim o?" diye sordu genç görevli, aklı karışmış bir halde yaşlı büyücünün arkasından bakakalarak.

"Elistan'ın bir dostu," diye mırıldandı Tanis. "Çok eski bir dos-
tu.
Tapmak'tan ayrılan Tanis, "Şapkam!" diye uluyan bir ses duydu arkasından.

·»s
C
Bo(um 8
rysanıa.
Bir cevap yoktu, sadece hafif bir inilti sesi.
"Şışşş. Her şey yolunda. Yaralandın ama düşman gitti. Bunu iç, acını hafifletir."
Kesesinden bazı şifalı otlar çıkartan Raistlin bunları dumanı tüten bir kupa içinde karıştırdıktan sonra Crysania'yı üzerinde yatmakta olduğu kan içinde kalmış yapraklardan yapılmış yatağında doğrultarak kupayı kızın dudaklarına görürdü. Kız içerken yüzü sakinleşti, gözleri açıldı.
"Evet," diye mırıldandı, Raistlin'e yaslanarak. "Daha iyi oldu."
"Şimdi," diye devam etti Raistlin sakince, "seni iyileştirmesi için Paladine'a dua etmen gerek Saygıdeğer Kızkardeş. Yolumuza devam etmemiz gerek."
"Bi... bilemiyorum Raistlin. O kadar halsizim ki... üstelik Pala-dine çok uzak geliyor!"
"Paladine'a dua mı ettin?" dedi sert bir ses. "Kara Cüppe'ye küfür ediyorsun!"
Canı sıkılarak kaşlarını çatan Raistlin bakışlarını kaldırdı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sturm!" diye kesildi nefesi.
Ama genç şövalye onu duymadı bile. O, Crysania'ya bakıyor, tam olarak iyileşmeseler bile kızın bedenindeki yaraların kapanışı-

nı dehşetle seyrediyordu. "Cadılar!" diye haykırdı şövalye kılıcını çekerek. "Cadılar!"
"Cadılar mı!" Crysania başını kaldırdı. "Hayır Şövalye Efendi. Biz cadı değiliz. Ben bir rahibeyim, Paladine'ın bir rahibesi! Boy-numdaki madalyona bak!"
"Yalan söylüyorsun!" dedi Sturm hiddetle. "Rahip diye bir şey yok! Afet'te yok oldular. Üstelik bir rahibe olsaydın, kötülüğe ait bu kara büyücünün yanında ne arardın?"
"Sturm! Benim, Raistlin!" Büyücü ayağa kalktı. "Bana bak! Beni tanımadın mı?"
Genç şövalye kılıcını büyücüye yöneltti, ucu Raistlin'in boğazına denk gelmişti. "Benim ismimi hangi büyüleri kullanarak bulduğunu bilmiyorum kara cüppe, ama bir kez daha ağzına alacak olursan senin için hoş olmaz. Solace'da biz cadıların işlerini kısaca hallederiz."
"Şövalyelik ve itaat yeminleriyle bağlı erdemli ve kutsal bir şövalye olduğuna göre senden adalet dileniyorum," dedi Crysania, Raistlin'in de yardımıyla yavaşça ayağa kalkarak.

Genç adamın sert yüzü yumuşadı. Başını eğdi ve kılıcını kınına soktu ama bunu yaparken de Raistlin'e yan yan baktı. "Doğru sözler söylüyorsunuz madam. Dediğiniz yeminlerle bağlıyım ve size adalet bahşedeceğim."
O konuşurken yapraklardan oluşan yatak, tahta bir zemin oldu; ağaçlar sıralara, üstlerindeki gök tavan, yol sıralar arasındaki bir koridora dönüştü. Bir an için ani değişimle başı döner gibi olan Raistlin Mahkeme Salonu'nda olduklarını gördü. Hâlâ Crysania'ya sarılmış halde, kızın odanın ortasında bulunan bir masaya oturmasına yardım etti. Önlerinde bir podyum yükseliyordu. Arkasına bakan Raistlin salonun insanlarla dolu olduğunu gördü; hepsi ilgi ve heyecanla izliyorlardı.
Bakakaldı. Bu insanları tanıyordu! Son Yuva Hanı'nın sahibi Otik oradaydı; bir tabak baharatlı patates yiyordu. Tika da oradaydı; kızıl bukleleri yaylanıyor, Crysania'yı işaret ederek bir şeyler söyleyip gülüyordu. Ve Kitiara! Kapıya yaslanmış kadının etrafını kendisini hayranlıkla seyreden genç erkekler almıştı; bir eli kılıcının kabzasındaydı, Raistlin'e bakarak göz kırptı.
Raistlin etrafına hummalıca baktı. Fakir bir oduncu olan babası kamburunu çıkarmış, bir köşeye oturmuştu; yüzünde o sürekli endişe ve üzüntü ifadesi vardı. Güzelliği, en karanlık gecede parlak

bir yıldız gibi parlayan Laurana elf soğukluğuyla herkesten ayrı' oturuyordu.
Yanından Crysania'nın bağırdığını duydu, "Elistan!" Ayağa kalkan kız elini uzattı ama rahip ona sertçe ve hüzünle bakıp başını j salladı.
"Ayağa kalkın!" diye çınladı bir ses.
Bir sürü ayak ve sürüklenen sıra sesiyle Mahkeme Salonu'nda-ki herkes ayağa kalktı. Hakim içeri girerken herkesin üzerine saygı dolu bir sessizlik çöktü. Tarafsızlık Tanrısı Gilean'ın gri cüppesinden giymiş olan hakim podyumun gerisinde yerini alarak suçlar bir ifadeyle onlara döndü.
"Tanis!" diye bağırdı Raistlin, ileri doğru bir adım atarak.
Fakat sakallı yarımelf bu yakışıksız hareket karşısında sadece kaşlarını çattı; bu arada yaşlı bir cüce olan mübaşir homurdanarak paldır küldür gelerek baltasının sapıyla Raistlin'in yanına vurdu.
"Otur cadı ve sana sorulmadıkça da konuşma."
"Flint?" Raistlin cücenin koluna yapıştı. "Beni tanımıyor musun?"
"Mübaşire de dokunma!" diye gürledi Flint, hiddetlenip kolunu çekip kurtararak. "Hıh," diye homurdanıp durdu, hakimin yanındaki yerine dönerken. "Ne yaşıma, ne de mevkime saygıları var. ; Sanki herkesin mıncıklayabileceği bir çuvalmışım gibi..."
"Yeter artık Flint," dedi Tanis, Raistlin ve Crysania'yı sertçe süzerek. "Şimdi, bu ikisini kim itham edecek?"
"Ben," dedi bir şövalye parlak zırhları içinde ayağa kalkarak.
"Pekâlâ Sturm Brightblade," dedi Tanis, "suçlamanı yapman için sana bir şans tanınacak. Peki bu ikisini kim savunacak?"
Raistlin tam kalkıp cevap vermeye yeltenmişti ki birisi araya girdi.
"Ben! Buradayım Tanis... ay, yani asaletmeapları! Ben, buradayım! Bekleyin. Ga... galiba takıldım..."
İnsanlar, kapıdan geçmeye çalışan, kucağı kitaplarla dolu ken-dere bakmak için dönerken Mahkeme Salonu kahkahayla doldu. Sırıtan Kitiara uzanarak kenderi tepe saçından tuttuğu gibi çekti ve Tas'ı teklifsizce yere savurdu. Kitaplar dört bir yana saçılınca kalabalık gülmekten katıldı. Telaşlanmayan kender yerden kalktı, üzerindeki tozu silkti, kitapların üzerine basarak sonunda ön tarafa geçmeyi başardı.
"Ben Tasslehoff Burrfoot," dedi kender, Raistlin'le tokalaşmak

için minik elini uzatarak. "Başbüyücü hayret içersinde Tas'a baka-kalarak hiç kıpırdamadı bile. Omuzlarını silkin Tas eline baktı, içini çekti, sonra dönerek hakime doğru yürüdü. "Selam, benim adım Tasslehoff Burrfoot..."
"Otur!" diye gürledi cüce. "Hakimle el sıkışılmaz kapı kulpu kafalı!"
"Eh," dedi Tas gücenerek. "İstersem sıkışabilirim bence. Sonuç olarak kibarlık yapmaya çalışıyordum, bu siz cücelerin hiç anlamadığınız bir şeydir. Ben..."
"Otur ve çeneni kapat!" diye bağırdı cüce, baltasının sapını yere vurarak.
Tepe saçı hoplayan kender döndü ve Raistlin'in yanındaki yerine oturmak için uysallıkla ilerledi. Fakat oturmadan önce izleyicilere dönerek suratsız cüceyi o kadar büyük bir başarıyla taklit etti ki kalabalık kahkahadan kırılarak cüceyi daha da sinirlendirdi. Fakat bu kez hakim olaya el koydu.

"Bu ikisi hakkındaki suçlamalar nelerdir?" diye sordu Tanis.
Sturm Brightblade odanın önüne çıktı. Oradan buradan birkaç kişi alkışladı. Son derece yüksek bir şeref ve melankoli havasına sahip olan genç şövalyenin çok sevildiği belliydi.
"Bu ikisini kırlarda buldum efendim. Kara Cüppeli olam Paladi-ne'ın adını ağzına aldı" - kalabalıktan hiddet yüklü sesler yükseldi-"ve ben bakarken kötü kokulu bir karışım demleyerek içmesi için bu kadına verdi. İlk gördüğümde kadın çok kötü yaralanmıştı. Cüppesini kan kaplamıştı; yüzü yanıyor ve sanki bir ateşten çıkmış gibi yara içinde bulunuyordu. Fakat cadının demlediğini içince iyi-leşiverdi!"
"Hayır!" diye haykırdı Crysania ve sallanarak ayağa kalktı. "Bu yanlış. Raistlin'in bana vermiş olduğu iksir sadece ağrılarımı geçirdi. Beni iyileştiren, dualarımdı! Ben Paladine'ın bir rahibesiyim..."
"Özür dileriz efendim," diye bağırdı kender, ayağa fırlayarak. 'Mükellefim Paladine'ın bir rahibesi olduğunu söylemek istememişti. Pandomim yapıyordum. Böyle söylemek istemişti. Evet, bunu kastetmişti." Tas kıkırdadı. "Yolculuklarını biraz hafifletmek için biraz eğleniyorladı. Bu her zaman oynadıkları bir oyundur. Ha,ha, ha." Crysania'ya dönen kender kaşlarını çatarak, odanın içersindeki herkesin duyabileceği bir fısıltıyla, "Ne yapıyorsun? Eğer gerçeği öyle alenen söylemeye devam edersen seni nasıl kurtarabilirim! Bak bunu kabul edemem!" dedi.

"Susun!" diye gürledi cüce.
Kender topukları üzerinde arkasına döndü. "Ayrıca senden de sıkılmaya başladım Flint!" diye bağırdı. "O baltayı yere vurmayı kes yoksa alıp boynuna dolayıvericeğim."
Oda kahkalarla inledi; hakim bile sırıttı.
Crysania Raistlin'in yanına çöktü, yüzü kül gibi olmuştu. "Nedir bu manasız iş?" diye mırıldandı korkuyla.
"Bilmiyorum, ama bir son vermeye niyetim var." Raistlin ayağa kalktı.
"Sessiz olun, hepiniz." Fısıltıyla çıkan yumuşak sesi bütün odayı derhal sessizleştirmişti. "Bu hanım Paladine'ın kutsal rahibesidir! Ben ise Kara Cüppelilerin bir büyücüsü, büyü sanatında bir usta..."
"A, bize sihirbazlık yap!" diye bağırdı kender, yeniden ayağa fırlayarak. "Beni bir ördek havuzuna gönderi ver..."
"Otur yerine!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar cüce.
"Cücenin sakalını tutuştur!" diye güldü Tasslehoff.
Önerisine büyük bir alkış koptu.
"Evet, bize büyünü göster, büyücü," diye seslendi Tanis, Salondaki şamatayı bastıran bir sesle. Herkes sustu; sonra kalabalık mırıldanmaya başladı, "Evet büyücü, bize biraz büyü göster. Sihirbazlık yap büyücü!" Kitiara'nın sesi diğerlerini bastırarak güçle çıkıyordu. "Elinden geliyorsa biraz büyü kullan seni cılız, hastalıklı gariban!"
Raistlin dilini damağında şaklattı. Crysania gözlerinde umut ve dehşetle ona bakıyordu. Raistlin'in elleri titredi. Yanında duran Büyücülük Asasını kavradı ama asanın kendisine yapmış olduklarını hatırlayarak kullanmaya cesaret edemedi.
Kendini toparlayarak etrafındaki insanlara sitemle baktı. "Hah! Sizin gibilere kendimi ispat etmeme gerek yok..."
"Etsen fena olmaz bence," diye mırıldandı Tas, Raistlin'in cüppesine asılarak.
"Gördünüz mü!" diye haykırdı Sturm. "Cadı büyü yapamıyor! Hakkında hüküm verilmesini talep ediyorum!"
"Hüküm! Hüküm!" diye tempo tuttu kalabalık. "Cadıları yakın! Bedenlerini yakın! Ruhlarını kurtarın!"
"Eee büyücü?" diye sordu Tanis sertçe. "Söylediğin şey olduğunu kanıtlayabilecek misin?"
Büyü sözleri dilinden kayıp gidiyordu. Crysania'nın elleri onu kavradı. Gürültü kulaklarını sağır etmişti. Düşünemiyordu! Tek ba-

şına olmak istiyordu; bu gülen ağızlardan, yalvaran,/ dehşet yüklü gözlerden uzaklaşmak. "Ben..." Kekeledi, başını eğdi. "Yakın onları."
Kaba eller Raistlin'i yakaladı. Mahkeme odası gözleri önünden yok oldu. Kurtulmaya çalıştı ama faydasızdı. Onu yakalamış olan adam iri ve güçlüydü; çehresi neşeli bir çehre olabilirdi ama o an için ciddi ve dikkatliydi.

"Caramon! Kardeşim!" diye bağırdı Raistlin, ikizinin yüzüne bakabilmek için onu tutan elleri altında dönmeye çalışarak.
Fakat Caramon onu duymamazlığa geldi. Raistlin'i sıkı sıkı tutan Caramon narin büyücüyü tepeden yukarı doğru sürükledi. Raistlin etrafına bakındı. Önünde, tepe başında, yere saplanmış iki yüksek direk gördü. Her direğin altında kasaba halkı -arkadaşları, komşuları- toplanmış, kucak dolusu odunu direklerin altına yığıyordu.
"Crysania nerede?" diye sordu kardeşine; kızın kaçmış ve yardım bularak gelmiş olabileceğini umarak. Derken Raistlin'in gözüne bir parça beyaz cüppe takıldı. Elistan onu direğe bağlıyordu. Elistan'ın elinden kurtulmaya çalışan kız çırpınıyordu ama çektiği acıdan bitkin düşmüştü. Sonunda pes etti. Korku ve çaresizlikle ağlayarak, ellerini arkadan, ayaklarını da yere bağlarlarken kendisini bıraktı.
Ağlarken siyah saçları pürüzsüz çıplak omuzlarına döküldü. Yaraları açılmıştı, kan giysisini ala boyamıştı. Raistlin kızın Paladi-ne'a seslendiğini duydu ama seslenmişse bile sesi bu kalabalıktan duyulmuyordu bile. Kız nasıl elden ayaktan düşüyorsa, inancı da zayıflıyordu.
Tanis onlara doğru ilerledi, elinde alevli bir meşale tutuyordu. Raistlin'e bakmak için döndü.
"Onun akıbetini izle de kendininkini de görmüş ol cadı!" diye bağırdı yarımelf.
"Hayır!" Raistlin çırpındı fakat Caramon onu sıkı sıkı tutuyordu.
Eğilen Tanis yağa batırılmış, kuru odunları tutuşturdu. Odunlar alev aldı. Ateş hemen yayıldı ve kısa bir süre sonra Crysania'nın ak cüppesini yuttu. Raistlin alevlerin gürlemesi arasından kızın acı dolu çığlığını işitti. Kız başını kaldırarak, Raistlin'e son bir kez daha bakmayı başardı. Kızın gözlerindeki acı ve dehşeti ve aynı zamanda kendisine duyduğu aşkı gören Raistlin'in kalbi, hiçbir

insanın yaratamayacağı kadar sıcak bir ateşle yandı.
"Büyü istiyorlar! Onlara bir büyü göstereceğim!" Ve daha düşünmeden hayret içinde kalan Caramon'u yana savurup kendini kurtararak kollarını göğe kaldırdı.
Ve tam o anda büyü sözleri ruhuna doldu, bir daha ayrılmama-casına.
Parmak uçlarından şimşekler çakarak kırmızı renkli gökdeki bulutlara çarptı. Bulutlar, yol yol yere, tam büyücünün ayaklarının dibine inen şimşeklerle cevap verdiler.
Raistlin hiddetle kalabalığa döndü...ama insanlar yok olmuştu, sanki hiç var olmamışlar gibi iz bırakmadan gitmişlerdi.
"Ah, Kraliçem!" Dudaklarından bir kahkaha fokurdadı. Büyüsünün coşkusu kanını tutuştururken ruhu büyük bir neşeyle doldu. Ve sonunda anladı. Büyük ahmaklığını kavrayarak önündeki muazzam şansı gördü.
Kendi kendisini kandırmıştı! Tas, Zhaman'da ona bir ipucu vermişti ama bu konuda düşünmeye tenezzül bile etmemişti. Aklıma bir şey getiriyordum, demişti kender, aklıma gelir gelmez önümde beliri-veriyor! Bir yere gitmek istediğimde bütün yapmam gereken orasını düşünmek oluyordu; o zaman ya ben oraya gidiyordum, ya orası bana geliyordu, bu konuda pek emin değilim. Hem bu güne kadar gittiğim bütün şehirlerdi bunlar, hem de değillerdi. Böyle demişti kender ona.
Herhalde Cehennem dünyanın bir aksi, diye fark etti Raistlin. Ve böylece burada yolculuk yapabildim. Öte yandan böyle bir yer yok. Burası benim aklımın yansımasından başka bir şey değil! Yaptığım aslında, sadece kendi aklımın içinde dolanmaktı.
Kraliçe Godshonme'da çünkü ben onun orada olması gerektiğini farz ettim. Ve Godshome ben ne kadar uzak veya yakın olduğunu düşünüyorsam, o kadar uzaklıkta veya yakınlıkta. Büyüm harekete geçmedi çünkü kendi büyümden kuşkulandım, yoksa Kraliçe benim büyüme engel olmadı. Neredeyse kendi kendimi mağlup edecektim! Ama artık seni tanıyorum Kraliçem! Artık tanıyorum ve artık zafer de benimdir! Çünkü Godshome artık sadece bir adım ötede ve Kapı'da onun bir adım ötesinde...
"Raistlin!"
Ses alçak, ıstırap yüklü, yorgun ve bitkindi. Raistlin başını çevirdi. Kalabalık yok olmuştu çünkü zaten hiç varolmamıştı. Onlar, onun hayalinde yarattığı şeylerdi. Köy, topraklar, kıta, herşey, hayal etmiş olduğu her şey yok olmuştu. Düz, dalgalanan bir hiçlikte du-

ruyordu. Gök ile yeri birbirinden ayırmaya olanak yoktu; ikisi de aynı ürkütücü, alevli pembe rengindeydi. Arazinin ilersinde belli belirsiz bir ufuk çizgisi, bir bıçak sırtı gibi duruyordu.

Fakat tek bir nesne yok olmamıştı...tahta direk. Etrafına odunlar yığılmış direk pembe gökyüzüne karşı, altındaki hiçlikten çıkıp yükseliyordu. Altında, yerde bir suret yatıyordu. Suretin üzerinde bir zamanlar ak bir cüppe olduğu anlaşılıyordu ama artık yanıp kararmıştı. Yanık et kokusu çok ağırdı.
Raistlin yaklaştı. Hâlâ sıcak olan küllerin üzerine diz çökerek, yerdeki sureti çevirdi.
"Crysania," diye mırıldandı.
"Raistlin?" Kızın yüzü korkunç bir şekilde yanmıştı; görmeyen gözleri etrafındaki boşluğa bakıyordu; kararmış bir pençeye benzeyen elini uzattı. "Raistlin?" Acıyla inliyordu.
Raistlin kızın elini tuttu. "Göremiyorum!" diye inledi kız. "Her taraf karanlık! Sen misin?"
"Evet," dedi büyücü.
"Raistlin başaramadım..."
"Hayır Crysania, basardın," dedi Raistlin, sesi soğuk ve monotondu. "Bana bir zarar gelmedi. Büyüm artık güçlü, yaşadığım tüm zamanlardan çok daha güçlü. Artık ilerleyeceğim ve Karanlıklar Kraliçesi'ni yeneceğim."
Çatlamış, su toplamış dudaklar bir tebessümle açıldı. Raistlin'in elini güçsüzce tutan elini biraz daha sıktı kız. "O halde dualarım kabul oldu." Boğulur gibi oldu, bir sancı tüm bedenini kastı. Nefes alabildiğinde bir şey fısıldadı. Raistlin duyabilmek için iyice eğildi. "Ölüyorum Raistlin. Dayanamayacak kadar zayıfladım. Yakında Paladine beni yanına alacak. Yanımda kal Raistlin. Ben ölürken yanımda kal..."
Raislin, önünde duran zavallı kızın kalıntılarına baktı. Kızın elini tutarken aniden kızm, Raistlin'in kendine olan denetimini kaybederek kıza sahip olacağı Caergoth yakınlarındaki ormandaki hali geldi gözlerinin önüne; kızın beyaz teni, ipek saçları, parlak gözleri. O gözlerde gördüğü sevgiyi hatırladı, kıza sıkı sıkı sarılışını hatırladı, kızın pürüzsüz tenini öpüşünü hatırladı. . .
Birer bire yaktı bu hatıraları aklında Raistlin, büyüsüyle tutuşturdu ve küle dönerlerken seyretti, sonra da bu külleri dumanın içine üfleyip savurdu.
Diğer eliyle, elini kızın elinden çekip kurtardı.

"Raistlin!" diye bağırdı kız, elleri dehşetle boş havayı tırmalarken.
"Benim amacıma hizmet ettin Saygıdeğer Kızkardeş," dedi Raistlin; sesi aynı bileğinde taşıdığı gümüş hançer gibi pürüzsüz ve soğuktu. "Zamanım azaldı. Şu anda bile Palanthas'taki Kapı'da, beni durdurmaya çalışanlar toplanmaya başladı. Kraliçe'ye meydan okumalı, dalkavuklarıyla son savaşımı yapmalıyım. Kazandıktan sonra Kapı'ya dönerek, beni durdurmalarına fırsat vermeden Kapı'dan geçmeliyim."
"Raistlin beni bırakma! Lütfen beni karanlıkta yalnız bırakma!"
Artık parlak, canlı bir ışıkla parlayan Büyücülük Asası'na dayanan Raistlin, ayağa kalktı. "Elveda Saygıdeğer Kızkardeş," dedi yumuşak, tıslayan bir fısıltıyla. "Artık sana ihtiyacım yok."
Crysania uzaklaşan Raistlin'in cüppesinin hışırtısını duydu. Büyücülük Asası'nın hafif hafif yere vuruşunu işitti. Duman ve yanık et kokusunun ekşi kokusu arasından gül yapraklarının belli belirsiz kokusunu aldı...
Sonra, sadece sessizlik çöktü. Büyücünün gittiğini biliyordu.
Nasıl görüntüler yavaşça azalarak aklından siliniyorsa, yaşam da damarlarından aynı şekilde çekiliyordu.
"Bir daha Crysania karanlık... bitmeyen bir karanlıkla kör olunca yeniden görmeye başlayacaksın." Böyle demişti elf rahip Loralon, İstar düşerken. Crysania ağlardı ama ateş gözyaşlarını ve gözyaşı kaynakların yakıp kül etmişti.
"Şimdi görüyorum," diye fısıldadı karanlığa. "Hem de çok net görüyorum! Kendi kendimi kandırdım! Ona hiçbir şey ifade etmiyordum -oyun tahtasında- gönlünün dilediği gibi hareket ettirdiği bir taştan başka bir şey değildim. Ve o beni kullanırken...ben de onu kullandım!" İnledi. "Gururumu, hırsımı güçlendirmek için kullandım onu! Benim karanlığım onunkini daha da koyulaştırdı! Kayboldu; onu kendi sonuna getirdim. Çünkü Karanlıklar Kraliçe-si'ni yenecek bile olsa, onun yerini almak için yenecek!"
Göremediği göklere bakan Crysania ıstırapla haykırdı. "Bunu ben yaptım Paladine! Bu zararı kendi kendime ve dünyaya ben verdim! Ama Tanrım, ona ne büyük bir kötülük getirmiş oldum?"
Sonsuz karanlık içinde yatan Crysania'nın içi kan ağladı, kendi akıtamadığı gözyaşlarını akıttı.
"Seni seviyorum Raistlin," diye mırıldandı. "Sana hiç söyleyemedim. Kendi kendime hiç itiraf edeme-

136
," Alevlerden daha derin yaralar açan acısıyla başını savurmaya başladı. "Etmiş olsaydım, ne farkederdi?"
Acısı rahatladı. Sanki kayıp gidiyor, şuurunu yitiriyordu.
"İyi," diye düşündü yorgunlukla. "Ölüyorum. Ölüm hızla gelsin ve bu acı işkenceme bir son versin."
Bir nefes aldı. "Paladine, affet beni," diye mırıldandı.
Bir nefes daha aldı. "Raistlin. . ."
Biraz daha hafif başka bir nefes "...affet..."
137
ŞAKJCTSI
Tozdan gelen su ve sudan yükselen toz Biçimlenen kıtalar, renk veya ışık kadar soyut Yiten gözlerinde, Paladine'm kızının dokunuşunda. Bir dokunuşta cüppenin beyaz olduğunu biliyor o, Suların içinden bir ülke yükseliyor, imkânsız Duada ilk düşünüldüğünde, Ve güneş ve denizler ve yıldızları görünmez Havadaki Tanrılar gibi.
Sudan gelen toz ve tozdan yükselen su,
Bütün renklere sahip cüppe beyaza döndü
Döndü anılara, geri gelen renk ve ışık sayesinde
Var görülen ülkelere
Tozların içinde gözyaşlarının pınarları doğuyor
Ellerimizin işini beslemek için
Özlem ve yıllarla dolu yaklaşan ülkede sonsuzluk içinde
Hak edilen yakın diyarlarda.
138
Böfiitn
9
anis Tapınak'ın dışında durmuş yaşlı büyücünün sözlerini düşünüyordu. Sonra boşverdi. Aşk kazanmalı!
Gözyaşlarını silen Tanis başını acı acı salladı. Fizban'ın büyüsü bu kez işe yaramayacaktı. Aşkın bu işte en ufacık bir rolü bile olmamıştı. Raistlin çok önce ikiz kardeşinin sevgisini kendi çıkarlarına göre kullanmış, sonunda Caramon'u yağlı, cüce içkisiyle dolu bir fıçıya dönüştürüp bırakmıştı. Mermerin bile, mermer kız Crysa-nia'dan daha çok sevme ihtimali vardı. Kitiara'ya gelince...O hiç sevmiş miydi acaba?
Tanis kaşlarını çattı. Bir daha Kitiara'yı düşünmek istememişti. Fakat kadına ait anıları ruhunun karanlık kutularından birine itmeye çalışması sanki onları daha bir canlı hale getiriyordu. Kitiara'yla ilk karşılaştığı zamana gittiğini fark etti, Solace yakınlarında kırlarda onunla karşılaştığı ana. Genç bir kızın can havliyle goblinlerle dövüştüğünü gören Tanis kurtarmak için koşmuş; fakat genç kız büyük bir hiddetle dönüp, onu, eğlencesini bozmakla suçlamıştı!
Tanis büyülenmişti. O güne kadar aşkla ilgisi, sadece Laurana isimli narin bir elf kızına karşı olmuştu. Ama bu çocukça bir maceraydı. Laurana ile birlikte büyümüşlerdi; kızın babası gayrimeşru yarımelfi sadece annesi doğumda öldüğü için acıyarak yanına al-
139
mıştı. Aslında yarımelfin elf yurdunu terk ederek dünyayı yaşlı cüce demirci Flint ile dolaşmaya başlamasının nedeni biraz da Laura-na'mn Tanis'e olan -babasının hiçbir şekilde kabul etmeyeceği- çocukça ve çılgınca aşkı yüzünden olmuştu.
Tanis tabii Kitiara gibi bir kadınla -böyle cesur, atak, güzel ve şehvetli bir kadınla- şimdiye kadar hiç karşılaşmamıştı. O ilk karşılaşmalarında, Kitiara yarımelfi çekici bulmuş olduğunu hiç gizlememişti. Aralarındaki eğlenceli dövüş, Kitiara'nın kürk örtüleri altında bir tutku gecesine dönüşmüştü. Bundan sonra ikisi sık sık birlikte olmuşlar; ya kendi başlarına, ya da arkadaşları Sturm Brightb-lade ve Kitiara'nın üvey kardeşleri Caramon ve zayıf ikizi Raistlin ile dolaşmaya başlamışlardı.
İçini çektiğini fark eden Tanis, başını hiddetle salladı. Hayır! Düşünceleri tuttuğu gibi yeniden karanlığa fırlattı, kutunun kapağını kapayarak, kitledi. Kitiara onu hiç sevmemişti. Onunla vaktini iyi geçirmişti o kadar. Kadını eğlendirmişti. Kitiara her zaman peşinde olduğu şeyi -gücü- elde etme şansı yakalayınca, bir an bile düşünmeden onu terk etmişti. Fakat Tanis ruhundaki kilidi

çevirirken bile, bir kez daha Kitiara'nın sesini duydu. Karanlıklar Kraliçe-si'nin düştüğü gece, Kitiara'nın Laurana ile onun kaçmasına yardım ettiği gece söylediği sözleri işitti.
"Hoşçakal Yarım elf. Unutma, bunu senin aşkın için yapıyorum."
Karanlık bir suret, sanki kendi gölgesinin cisimlenmiş hali aniden Tanis'in yanında belirdi. Yarımelf aniden anlamsız bir korkuyla irkildi, sanki bu sureti kendi şuuraltından çıkartıp getirmişti. Fakat suret onu selamlayınca Tanis bunun etten kemikten biri olduğunu fark etti. Rahat bir nefes aldıktan sonra Tanis, kara elfin, onun düşüncelerinin ne kadar derinlerde olduğunu fark etmemiş olmasını diledi. Aslında biraz da Dalamar'ın onun aklından geçenleri tahmin etmiş olmasından korkuyordu. Boğazını sertçe temizledikten sonra kara cüppeli büyücüye baktı.
"Yoksa Elistan..."
"Öldü mü?" dedi Dalamar soğuk bir edayla. "Hayır, daha değil. Fakat varlığının beni çok huzursuz edeceğini tahmin ettiğim birinin yaklaştığını ve artık bir işe yaramadığımı hissedince ayrıldım."
Çimenlerden ilerlerken duran Tanis, kara elfe bakmak için döndü. Dalamar kara kukuletasını başına çekmemişti; huzur dolu alacakaranlıkta yüz hatları rahatlıkla seçilebiliyordu. "Neden yaptın bunu?" diye sordu Tanis.

Kara elf de durdu, Tanis'e hafif bir tebessümle bakıyordu. "Neyi yaptım?"
"Buraya, Elistan'a geldin! Acısını hafiflettin." Tanis elini şöyle bir salladı. "Geçen seferden hatırladığım kadarıyla, bu toprağa ayak basman, senin lanetlenmişlerin azabını çekmene neden oluyordu." Yüzü sertleşti. "Raistlin'in talebesinin, herhangi biri için endişeleneceğine inanamam."
"Hayır," diye cevap verdi Dalamar teklemeden, "Raistlin'in talebeleri rahibin basma ne geldiğini hiç umursamaz. Fakat Raistlin'in talebesi şerefli biridir. Ona borçlarını ödemesi gerektiği, kimseye karşı borçlu olmaması gerektiği öğretildi. Bu Shalafim hakkında bildiklerinle uyuşuyor mu?"
"Evet," diye kabul etti Tanis istemeyerek, "ama..."
"Ben borcumu ödüyordum o kadar," dedi Dalamar. Çimenler üzerinden yürümeye devam ederken Tanis, kara elfin yüzünde bir ıstırap gördü. Belli ki kara elf burayı bir an önce terk etmek istiyordu. Tanis ona zor ayak uyduruyordu. "Yani," diye devam etti Dalamar, "Elistan bir keresinde Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gelerek Shalafime yardım etmişti."
"Raistlin'e mi?" Tanis şok olarak yeniden durdu. Ama Dalamar durmamıştı ve Tanis onun ardından yetişmek zorunda kaldı.
"Evet," diyordu kara elf, sanki Tanis'in onu duyup duymadığını pek öyle önemsemiyormuş gibi, "bunu kimse bilmiyor, Raistlin bile. Bir yıl kadar önce Shalafi hastalanmıştı, çok hastalanmıştı. Ben tek başımaydım, korkmuştum. Hastalıklar hakkında hiçbir şey bilmem. Çaresizlik içinde Elistan'ı çağırdım. Geldi."
"Pe... Peki... Raistlin'i iyileştirdi mi?" diye sordu Tanis dehşetle.
"Hayır." Dalamar başını salladı, uzun kara saçları omuzlarına dökülüyordu. "Raistlin'in illeti iyileştirme sanatının çok ötesindedir; bu onun büyüsü için feragat ettiği bir şeydir. Fakat Elistan Shalafi'mm ağrısını hafifletmeyi başarmış ve ona huzur vermişti. Yani ben de borcumu ödemekten başka bir şey yapmadım."
"Raistlin'i...bu kadar çok mu önemsiyorsun?" diye sordu Tanis, tereddütle.
"Bu önemsemek konuşmaları da niye yarımelf?" diye atıldı Dalamar huzursuzca. Çimenlerin kenarına yaklaşmışlardı artık. Ak-şam gölgeleri, yorgunların gözlerini kapatmak için uzanan, insanı rahatlatan parmaklar gibi etrafa yayılmışlardı. "Raistlin gibi ben de tek bir şeyi önemserim... o da Sanat'tır ve bu sanatı bahşeden güç-

tür. Bunun için halkımdan, yurdumdan, soyumdan vaz geçtim. Bunun için karanlığa sürüldüm. Raistlin Shalafi'dir, hocam, ustam. Sanat konusunda çok hünerlidir, bugüne kadar yaşamış olanların en hünerlilerinden biri. Meclis'e gidip casusluk yapmayı önerdiğimde, hayatımı da tehlikeye attığımı gayet iyi biliyordum. Fakat bu kadar yetenekli biriyle çalışabilme imkânı karşısında ne kadar küçük bir fedakârlıktı bu! Onu kaybetmeyi nasıl göze alabilirdim? Şimdi bile ona yapmak zorunda olduklarımı, öldüğü zaman öğrendiği bunca şeyin kaybolacağını düşündükçe neredeyse..."
"Neredeyse ne? dedi Tanis sertçe, ani bir korkuyla. "Neredeyse Kapı'dan geçmesine izin mi vereceksin? Geri döndüğünde onu gerçekten durdurabilir misin Dalamar? Onu durdurur musun?"

Tapınak in topraklarının sonuna gelmişlerdi. Yumuşak bir karanlık toprağı örtüyordu. Gece sıcaktı ve yeni yaşamın kokularıyla doluydu. Orada burada aspen ağaçlarının arasında bir kuş uykulu uykulu şakıyordu. şehirde, sevgililere yol göstermek için evlerdeki mumlar yakılarak pencerelere yerleştirilmişti. Solinari ufukta pırıldıyordu, sanki Tanrılar da gecelerini aydınlatmak için kendi mumlarını yakmışlardı. Tanis'in gözleri sıcak, hoş kokulu akşamda soğuk karanlıktan bir lekeye gitti. Yüksek Büyücülük Kulesi kapkara ve tehditkâr yükseliyordu. Onun pencerelerinde mumlar yanmıyordu. Kısa bir an için Tanis, genç çırağı bu karanlıkta neyin veya kimin beklediğini merak etti.
"Sana Kapılardan biraz söz edeyim Yarımelf," diye cevap verdi Dalamar. "Shalafi'min bana anlattığını anlatacağım ben de sana." Bakışları Tanis in bakışlarını izleyerek Kule'nin en üstteki odasına gitti. Konuştuğu zaman sesi kısıktı. "O laboratuvarda bir kapı, kilitsiz bir kapının bulunduğu bir köşe var. Madenden yapılmış beş ejderha kafası bu kapıyı çevreler. İçine baktığında hiçbir şey görmezsin -sadece- boşluk vardır. Ejderhaların başları soğuk ve hareketsizdir. Kapı budur. Bunun yanı sıra bir tane daha vardır...Way-reth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi nde bulunur. Bizim bildiğimiz kadarıyla bir tane de Istar'da vardı ve Afet'te yok oldu. Palant-has'taki, Kralrahip buradaki Kule'yi almak istediği zaman insanlardan korunması için büyülü Zhaman kalesine taşınmış. Fistandanti-lus Zhaman'ı yok ettiğinde yeniden Palanthas'a geri getirilmiş. Çok uzun zaman önce, birbirleriyle daha hızlı iletişim kurmak isteyen büyücüler tarafından yaratılmış olan kapılar onları fazla ileriye götürmüş... başka düzlemlere taşımış."
142
"Cehennem," diye mırıldandı Tanis.
'Evet. Büyücüler ne kadar tehlikeli bir Kapı icat ettiklerini çok geç fark etmişler. Çünkü bu düzlemden biri Cehennem'e girecek olsa ve Kapı'dan geri dönse, Kraliçe de uzun zamandır girmeye çalıştığı dünyaya bir giriş kapısı bulmuş olacakmış. Böylece Paladine'ın kutsal rahipleriyle birlikte Kapı'dan geçilmesini engellemişler... daha doğrusu engelledikleri zannetmişler. Ancak kötülerin en kötüsü, bütün ruhunu karanlığa adamış biri bu korkunç Kapı'dan geçmesini sağlayacak bilgiye ulaşabilmeyi hayal edebilir. Ve sadece dünyada hiç güvenilmeyecek tek kişiye tüm kalbiyle güvenen iyilik ve saflık timsali biri kapıyı açık tutabilir."
"Raistlin ile Crysania."
Dalamar alayla gülümsedi. "Sonsuz irfanları içinde o kurumuş yaşlı büyücüler ve rahipler, aşkın kurdukları bu düzeni bozacağını hiç düşünememişler. Yani senin de gördüğün gibi Yarımelf Raistlin, Cehennem'den dünyaya geri dönmek istediğinde onu durdurmam şart. Çünkü Kraliçe de tam arkasında olacak."
Bu açıklamaların hiç biri Tanis'in içini rahatlatmaya yetmemişti. Kara elfin büyük tehlikeyi idrak etmiş olduğuna kuşku yok gibiydi. Sakin ve kendinden emin görünüyordu..."Ama onu durdurabilir misin?" diye ısrar etti Tanis, bakışları gayri ihtiyari kara elfin, pürüzsüz cildi üzerinde yanmış beş deliğe giderken.
Tanis'in bakışlarını hisseden Dalamar'ın eli de gayri ihtiyari göğsüne gitti. Gözleri karardı ve korkunçlaştı. "Kendi sınırımı iyi bilirim Yarımelf," dedi yavaşça. Sonra gülümseyerek omuzlarını silkti. "Sana karşı dürüst olacağım. Shalafi'm Kapı'dan dönmeye çalıştığı sırada gücünün doruğunda olsa o zaman onu durduramazdım. Kimse durduramaz. Ama Raistlin öyle olmayacak. Kaliçe'nin dalkavuklarını öldürüp Kraliçe'nin onunla tek başına yüzleşmesini sağlarken gücünün çoğunu harcamış olacak. Zayıf ve yaralı olacak. Tek umudu... Karanlık Kraliçe'yi buraya, Raistlin'in düzlemine çekebilmek olacak. Burada gücünü yeniden kazanabilir; burada aralarında daha zayıf olan Kraliçe olacaktır. Ve böylelikle, evet, yaralı olduğu için, onu durdurabilirim. Ve evet, onu durduracağım!"
Tanis'in hâlâ kuşkuyla baktığını fark eden Dalamar'ın tebessümü alaya dönüştü. "Yani Yarımelf," dedi soğuk bir edayla, "uğraşılarıma değecek bir şeyin vaadini aldım." Bu sözü söyleyerek eğildi, selam verdi ve -büyü sözleri mırıldanarak- yok oldu.
O ayrıldığında Tanis Dalamar'ın yumuşak, elf sesinin gece için-
143
de konuştuğunu duymuştu. "Güneşe son kez baktın Yarımelf. Ra-istlin ile Karanlıklar Kraliçesi karşılaştılar. Takhisis şu anda dalkavuklarını topluyor. Savaş başlıyor. Yarın, şafak atmayacak."
144
E
B8(Um 10

tık.
ee Raistlin, yine karşılaş-
"Kraliçem."
Karşımda eğiliyor musun büyücü?
"Bu, sana gösterdiğim son saygıdır."
Ben de seni eğilerek selâmlıyorum Raistlin.
"Beni çok onurlandırdınız Majesteleri."
Tam tersine, senin oyununu büyük bir zevkle izledim. Her hareketime karşılık, bir hareketin vardı. Bir kereden fazla, elindeki her şeyi tek bir hareket için gözden çıkarttın. İyi bir oyuncu olduğunu ispat ettin ve oyunumuz beni pek eğlendirdi. Ama artık sonuna geldik değerli rakibim. Oyun tahtasında tek bir taşın kaldı -kendin. Senin karşına ise benim kara lejyonum dizildi. Fakat, beni eğlendirmiş olduğun için Raistlin, sana bir iltimas geçeceğim.
Rahibene geri dön. Ancak benim muktedir olduğum büyüklükte bir beden ve ruh acısı içinde kıvranarak ölüyor. Onun yanında diz çok. Onu kollarına al, sıkı sıkı sarıl. Ölümün örtüsü her ikinizin üzerine birden inecek. Nazikçe sizi örtecek; karanlık ve sonsuz huzur içine kayıp gideceksiniz.
"Kraliçem..."
Başını sallıyorsun.
"Büyük Kraliçe Takhisis, bu lûtfunuzdan dolayı gerçekten teşek-
kür ederim.Ama ben -sizin deyiminizle- bu oyunu kazanmak için oynuyorum. Ve sonuna kadar oynayacağım."
Çok da acı bir son olacak...senin içini Hüner ve cesaretinin sana kazan-' dırmış olduğu bir hakkı tanımıştım sana. Kabul etmeyecek misin?
"Majesteleri çok cömertler. Ben böylesi bir ilgiye layık değilim..."
Şimdi de benimle alay mı ediyorsun! Hâlâ gülümseyebilirken, o çarpık tebessümünü dudaklarından eksik etme büyücü çünkü kayıp da düştüğün zaman, o tek , minik hatayı yaptığın an...ellerim üzerinde olacak. Tırnaklarım tenine batacak ve ölmek için yalvaracaksın. Ama ölüm bir türlü gelmeyecek. Burada bir gün, asırlar sürer Raistlin Majere. Ben de hergün, seni zindanında ziyaret edeceğim -aklının zindanında. Ve beni eğlendirmiş olduğun için, beni eğlendirmeye devam edeceksin. Hem bedenin, hem aklın işkence görecek. Ve her günün sonunda, acıdan öleceksin. Ve her gecenin başlangıcında seni yeniden dirilteceğim. Uyuyanlayacaksın, onun yerine gelecek günün titreten beklentisiyle uyanık yatacaksın. Sabah da göreceğin ilk şey benim yüzüm olacak.
Ne oldu? Sarardın büyücü. Nazik bedenin, ellerin titriyor. Gözlerin korkudan faltaşı gibi açıldı.
Önümde diz çok! Affımı dileni
"Kraliçem..."
Hâlâ dizlerinin üzerinde değil misin sen?
"Kraliçem... hamle sırası sizin."

Böfüm 11
apalı hava şart mıydı'
Eğer fırtına kopacaksa bari hemen kopup bitse," diye mırıldandı Lord Gunthar.
Hakim rüzgârlar, diye düşündü Tas alayla, ama düşüncesini kendisine sakladı. Lord Gunthar'm inanmayacağını bildiği için Da-lamar'ın söylediklerini de kendisine saklamıştı. Yarımelf sinirliydi, her an patlayabilirdi. Görünüşte halinden memnun olan şövalye karşısında sabrını zorluyordu. İçinde bulunduğu haleti ruhiyenin nedenlerinin birazı da garip görünüşlü gökyüzüydü. O sabah, Da-lamar'ın kehanette bulunmuş olduğu gibi hiç şafak atmamıştı. Onun yerine yeşilin de değmiş olduğu morumtrak mavi bulutlar, ürkütücü ve rengârenk şimşeklerle ortaya çıkmış, tepelerinde kaynamaya ve dönmeye başlamışlardı. Hiç rüzgâr yoktu. Yağmur yağmıyordu. Gün boyunca hava ısınıp, boğucu bir hal almıştı. Yüce Rahip Kulesi'nin surlarında nöbet tutan ağır zırhları içindeki şövalyeler alınlarındaki terleri siliyor, bahar fırtınalarına söylenip duruyorlardı.
Daha iki saat önce Tanis Palanthas'da, Lord Amothus'un konuk odasındaki yatağın ipek çarşaflan içinde dönüp duruyor, Dala-mar'ın imalı son sözleri hakkında sürekli düşünüyordu. Yarımelf gece pek uyumamış, bu sözleri ve Elistan'ı düşünüp durmuştu.

Geceyarısına doğru Paladine rahibinin bu dünyadan, daha aydınlık bir varlık alanına intikal ettiğine dair haber geldi. Başını, gizemli bir şekilde peydahlanan ve bir o kadar gizemli şekilde

çekip giden sersem görünüşlü, iyi kalpli yaşlı bir büyücünün kucağına yaslayarak ölmüştü. Dalamar'ın uyarısı karşısında endişelenen, Elistan için üzülen, artık çok fazla ölüme tanık olduğunu düşünen Tanis tam huzursuz bir uykuya dalmıştı ki bir haberci geldi.
Haber kısa ve özlüydü:
Derhal gelmeniz gerekiyor. Yüce Rahip Kulesi - Lord Gunthar uth Wistan.
Yüzünü soğuk suyla yıkayarak, deri zırhını iliklemesi için yardım taleplerinde bulunan Lord Amothus'un uşaklarından birini tersleyen Tanis giyinerek, Charles'ın kahvaltı ikramını kibarca reddedip alel acele Saray'dan çıktı. Dışarıda gizli ejderha ismi Khirsah olan, kendisini Fireflash olarak tanıtan genç bir bronz ejderha bekliyordu.
"Sizin iki arkadaşınızı tanıyorum Tanis Yarımelf," dedi genç ejderha, güçlü kanatları onları uyumakta olan şehrin surları üzerinden rahatlıkla geçirirken. "Vingaard Dağları Muharebesi'nde savaşma şerefine nail olmuştum; cüce Flint Fireforge ile kender Tassle-hoff Burrfoot'u arbedenin içine taşımıştım."
"Flint öldü," dedi Tanis sıkkınca, gözlerini ovuşturarak. Çok fazla sayıda kişinin ölümüne tanık olmuştu.
"Ben de duydum," diye cevap verdi genç ejderha, saygıyla. "Duyduğuma çok üzüldüm. Yine de dolu dolu, zengin bir yaşamı olmuş. Böyle kişilere ölüm, son bir şeref gibi geliyor."
Mutlaka, diye düşündü Tanis bezmiş bir halde. Peki ya Tassle-hoff'a ne demeli? Hayattan biraz macera ve güzel şeylerle dolu bir keseden başka bir şey beklemeyen o mutlu, iyi huylu, iyi kalpli kendere? Eğer doğruysa -eğer Raistlin'in, Dalamar'ın ima ettiği gibi onu öldürdüğü doğruysa- onun ölümünde ne gibi bir şeref vardı? Sonra Caramon, zavallı sarhoş Caramon...ikizinin elleriyle gelen ölüm bir şeref gibi mi, yoksa acısını dindiren son bir bıçak darbesi gibi mi inmişti?
Düşüncelere dalan Tanis, ejderhanın sırtında uyuyakaldı ve ancak Khirsah Yüce Rahip Kulesi'nin avlusuna indiği zaman uyandı. Neşesizce etrafına bakman Tanis'in morali düzelmedi. Yolculuğunu ölümle yapmış, indiği yerde de ölümle karşılaşmıştı; çünkü Sturm -başka bir şerefli ölü- burada gömülüydü.

Sözün kısası Tanis, Lord Gunthar'ın Yüce Rahip Kulesi'nin yüksek bir yerinde bulunan dairesine götürüldüğünde morali hiç de iyi değildi. Kule'den hem gök, hem yer mükemmel bir şekilde gözler önüne seriliyordu. Pencereden dışarıya bakarak, bulutları gittikçe artan bir uğursuzluk beklentisiyle izledi. Lord Gunthar'ın içeri girmiş, kendisiyle konuşuyor olduğunu zor fark etti Tanis.
"Özür dilerim lordum," dedi arkasına dönerek.
"Tarbean çayı ister misin?" dedi Lord Gunthar, bir kupa dumanı tüten tadı acımsı olan içeceği uzatarak.
"Evet, sağolun." Tanis çayı kabul ederek birkaç yudum içti; dilini yakmış olmasına kulak asmadan sıcaklığın bedeninde yayılmasının tadını çıkarttı.
Gelip Tanis'in yanında duran ve pencereden fırtınayı seyreden Lord Gunthar çayını, yarımelfin şövalyenin bıyıklarını yolma isteği uyandıran bir sükûnetle içiyordu.
Neden beni çağırttı? diye düşündü, tepesi atarak. Fakat şövalyenin konuya gelmeden önce yüzyıllardır uygulanan geleneksel nezaket kurallarını yerine getireceğini biliyordu.
"Elistan'ı duydunuz mu?" diye sordu Tanis sonunda.
Gunthar başıyla onayladı. "Evet, bu sabah erkenden duyduk. Şövalyeler burada, Kule'de anısına bir tören tertip edecekler... eğer imkân bulabilirsek."
Tanis çayını içerken boğulur gibi oldu ve ağzmdakini zor yuttu. Şövalyelerin Tanrıları Paladine'ın bir rahibine merasim düzenlemelerini ancak tek bir şey engelleyebilirdi: Savaş. "İmkân bulursak mı? Yani bir haber mi aldınız? Sanction'dan bir haber? Casuslar neler..."
"Casuslarımız öldürüldü," dedi Lord Gunthar sakin bir tonda.
Tanis pencereye sırtını çevirdi. "Ne? Nasıl..."
"Parçalanmış cesetleri kara ejderhalar tarafından Solanthas'a kadar taşınarak dün gece avluya atılmış. Bunun ardından bu garip fırtına başladı; ejderhaları gözlerden gizlemek için mükemmel bir örtü ve..." Lord Gunthar pencereden dışarı bakıp kaşlarını çatarak sustu.
"Ejderhalar ve ne?" diye sordu Tanis. Aklında bir olasılık şekillenmeye başlamıştı. Sıcak çay, titreyen elleri üzerine döküldü. Aceleyle çay kupasını pencerenin pervazına bıraktı.
Gunthar bıyıklarını çekiştiriyordu; kaşları daha da çatılmıştı. "Önce Solanthas'tan, sonra da Vingaard'dan acaip haberler aldık."

"Ne haberleri? Bir şey mi görmüşler? Ne?"
149
"Bir şey görmemişler. Duydukları şey önemli Garip sesler geliyormuş bulutlardan...ya da bulutların üzerinden bir yerlerden "
Tanis'in aklına Nehiryeli'nin Kalarnan Kuşatması hakkında anlattıkları geldi. "Ejderhalar mı?"
Gunthar başını salladı, "insan sesleri, gülüşmeler, açılıp kapanan kapılar, homurtalar, gıcırtılar..."
"Biliyordum!" Tanis'in yumruk halindeki elleri pencere pervazına indi. "Kitiara'nın aklında birşeyler olduğunu biliyordum! Tabii ya! Bu olmalı!" Kaynamakta olan bulutlara ümitsizce baktı. 'Uçan bir hisar!"
Yanında duran Gunthar derin bir iç çekti. "Bu Ejderha Yüceefen-disine önem verdiğimi söylemiştim Tanis. Belli ki yeterli önemi vermemişim ona. Tek bir insafsız hamlede askerlerinin sevkiyatını ve lojistik sorununu çözüverdi. Erzak konvoylarına ihtiyacı yok, erza-ğını da yanında taşıyor. Yüce Rahip Kulesi, yerden gelen bir saldırıya karşılık verebilecek şekilde tasarlanmıştı. Uçan bir hisar karşısında ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum. Kalaman'da ejde-ranlar hisardan atlamış, kanatlarıyla süzülmüş ve bütün caddelere ölüm getirmişti. Kara cüppeli büyü kullanıcıları alev topları savur-muştu; ve tabii ki Kitiara'nın yanında kötü ejderhalar da var.
"Şövalyelerin kaleyi, uçan hisara karşı savunacaklarına hiç şüphem yok tabii ki," diye ekledi Gunthar sert bir edayla. "Fakat ilk düşündüğümden çok daha zorlu bir çarpışma olacak. Stratejimizi yeniden ayarladım. Kalaman'da, bütün askerlerin hisardan atlaması beklendikten sonra, iyi ejderhaların silahlı adamları hisara taşıma-larıyla ve hisarın denetimini ellerine almalarıyla alt edilmişti uçan hisarın saldırısı. Şövalyelerin çoğunu burada, kalede bırakacağız tabii ki, atlayan ejderanlarla çarpışmaları için. Yüz kadar şövalyeyi de bronz ejderhalarla birlikte her an havalandırıp, uçan hisara saldıracak şekilde hazırda tutuyorum."
Akıllıca, diye kabul etti Tanış kendi kendine. Kalaman'daki çatışmanın bu kadarını Nehiryeli ona anlatmıştı. Fakat Tanis Kala-man'ın hisara dayanamadığını da biliyordu. Onlar hisarı geri püskürtmüşlerdi o kadar. Kitiara'nın askerleri Kalaman'daki çatışmadan vaz geçerek hisarı yeniden ele geçirmişler ve hisarı Sanction a, Kit'in uçan hisarı yeniden toparladığı yere geri götürmüşlerdi.
Tam bunu Lord Gunthar'a söyleyecekti ki sözü kesildi.
"Hisarın her an saldırmasını bekliyoruz," dedi Gunthar, sakin bir edayla pencereden dışarı bakarak. Aslında..."
150
Tanis, Gunthar'ın koluna yapıştı. "Bak!" diye işaret etti. Gunthar başıyla onayladı. Kapıdaki emir erine dönerek, "Alarm
verin," dedi.
Borazanlar öttü, davullar çaldı. Şövalyeler düzenli bir beceriyle Yüce Rahip Kulesi'nin mazgallı siperlerindeki yerlerini aldılar. "Bütün gece tetikteydik," diye ekledi Gunthar gereksiz yere. Şövalyeler o kadar disiplinliydiler ki uçan hisar bulutların örtüsünden çıkıp da gözler önünde yüzmeye başlayınca kimse konuşmadı veya bağırmadı. Yüzbaşılar teftişlerine devam ediyor, emirlerini veriyorlardı. Borazanlar meydan okurcasına gürlediler. Zaman zaman Tanis, oradan buradan, yerinde huzursuzlukla kıpırdanan bir şövalyenin zırhının tıkırtısını duyuyordu. Sonra yukardan bir yerden, -Khirsah yönetiminde- birkaç bronz ejderha filosunun Ku-le'den göğe doğru yükselirken kanatlarından çıkan sesi duydu.
Beni Yüce Rahip Kulesi'ni güçlendirmem için ikna ettiğin için teşekkür ederim Tanis," dedi Gunthar, hâlâ özellikle sakin bir tonda konuşarak. "Böyle olduğu halde, ancak son anda uyarabildiğim birkaç şövalyeyi bir araya toplayabildim. Yine de burada iki binin üzerinde şövalye var. Hepimiz tedarikliyiz. Evet," tekrarladı, "Ku-le'yi savunabiliriz, hiç kuşkum yok hisara karşı bile. Kitiara'nın o şeyin içinde binden fazla askeri yoktur..."
Tanis, Gunthar'ın bu konuya parmak basıp durmaktan vazgeçmesini diledi. Sanki şövalye kendi kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu insana. Gitgide yaklaşan hisara bakarken Ta-nis'in içinden bir ses haykırmaya paşladı; onu dürtüklüyor, bir terslik olduğu konusunda çığlıklar atıyordu...
Öte yandan kıpırdanamıyordu bile. Düşünemiyordu. Uçan hisar artık bulutlardan aşağıya doğru alçaklığı için iyice görünüyordu. Hisar bütün dikkatini kendi üzerine çekmişti. Kalaman'da hisarı ilk gördüğü zamanı hatırladı; bu görüntünün yarattığı insanı donduran şoku, o korkunç, dehşet verici şokunu hatırladı. Daha önce olduğu gibi tek yapabildiği olduğu yerde donup seyretmekti.

Sanction şehrinin kara tapınaklarının derinliklerinde, - şeytanı zekâsı neredeyse Karanlık Kraliçe'sinin zafer kazanmasına neden olacak olan ejderha orduları komutanı- Lord Ariakas nezaretinde çalışmış olan kara cüppeli büyükullanıcıları ile kara rahipler bir hisarı temelinden sökerek gökyüzüne kaldırmayı başarmışlardı. Savaş sırasında uçan hisarlar birkaç kasabaya saldırmış; bunların sonuncusu, savaşın son gününde saldırdıkları Kalaman olmuştu. Hi-
151
sar, son derece iyi silahlanmış ve bu saldırıyı bekleyen surlarla çev-J rili şehri neredeyse yeniyordu.
Kara büyü bulutları arasında sürüklenen, gözleri kör eden rengârenk şimşeklerle aydınlanan uçan hisar gittikçe yaklaşıyordu. Ta-] niş üç kulede bulunan pencerelerdeki ışıkları görebiliyor, yerde du-', yulduğunda olağan olsa da gökten duyulduğunda insana uğursuz ve ürkütücü gelen sesleri - verilen emirlerin, takırdayan silahların seslerini- duyabiliyordu. Sanki kara cüppeli büyükullanıcılarının güçlü büyülerini yapmak için mırıldandıklarını da duyabiliyordu. Kötü ejderhaların, halkalar çizerek tembel tembel hisar etrafında uçuşlarını görebiliyordu. Uçan hisar yaklaşmaya devam ederken, hisarın yan tarafındaki yıkık avluyu gördü; bu avlu, hisar temelinden çekilip çıkartılırken yıkılmıştı.
Tanis çaresizlik içinde bir huşuyla seyrediyordu ama içinden gelen o ses de hâlâ susmamıştı. İki bin şövalye! Son anda bir araya toplanmış ve doğru dürüst hazırlanmamıştı! Ejderhaların birkaç uçuşu yeterliydi. Yüce Rahip Kule'sinin dayanacağına kuşku yoktu ama bu çok pahalıya mal olacaktı. Yine de birkaç gün dayansalar yeterliydi. O zamana kadar Raistlin yenilmiş olacaktı. Kitiara'nın artık Palanthas'a saldırmaya ihtiyacı kalmayacaktı. Ayrıca bu zamana kadar Yüce Rahip Kulesi'ne iyi ejderhaların yanı sıra daha çok sayıda rahip ulaşırdı. Belki de sonunda Kitiara'yı yenerlerdi, kesin olarak.
Kitiara Ejderha Yüceefendisi ile Ansalon hür halkları arasında yapılmış olan gergin ateşkesi bozmuştu. Sanction korunağından ayrılmış, açığa çıkmıştı. Bu onlar için bir fırsattı. Onu yenip, yakalayabilirlerdi belki de. Tanis'in boğazı kasıldı. Kitiara canlı teslim olur muydu? Hayır. Tabii ki olmazdı. Kılıcının kabzasını kavradı. Şövalyeler hisarı alacakları zaman o da orada olacaktı. Belki o, Kitiara'yı teslim olması için ikna edebilirdi. Ona, şerefli bir düşman gibi, adil davranılmasını sağlayabilirdi...
Aklında onu o kadar net canladırabiliyordu ki! Düşmanlarınca kuşatıldığında, hayatını seve seve vermeye hazır, meydan okurcasına duracaktı. Sonra etrafına bakacak ve onu görecekti. Belki o pırıltılı, kara gözler yumuşayacak, belki de kılıcını elinden düşürerek kollarını uzatacaktı...
Neler düşünüyordu böyle! Tanis başını salladı. Sevdaya düşmüş bir delikanlı gibi hayaller kuruyordu. Yine de kesinlikle şövalyelerin yanında...
152
Aşağıdaki mazgallı siperlerden gelen kargaşayı duyan Tanis aceleyle dışarı baktı; gerçi bakmasına gerek bile yoktu. Ne olduğunu biliyordu... ejderha korkusu. Kara ve mavi kanatları, bulutların önünde seçilebilen kötü ejerhaların saldıkları bu korku, oklardan daha yıkıcıydı; bu korku surlarda bekleyen şövalyeleri etkisi altına almıştı. Mızrak Savaşı gazisi olan daha yaşlı şövalyeler silahlarına davranarak yüreklerine dolan dehşetle savaşmaya başlamışlar, geri adım atmamışlardı. Fakat ilk kez ejderhalarla savaşan daha genç şövalyeler bembeyaz kesilerek sinmişler; kimisi önlerindeki bu korkunç sahneden bağırıp kaçarak kendilerini rezil etmişlerdi.
Aşağıdaki surlarda bulunan dehşet içinde kalmış bu gençleri, bu genç şövalyeleri gören Tanis dişlerini sıktı. O da insanı hasta eden korkunun üzerinden geçtiğini, midesinin büzüştüğünü, ekşi-diğini hissetmişti. Lord Gunthar'a bakan Tanis şövalyenin yüz ifadesinin sertleştiğini gördü ve onun da aynı şeyleri hissetmekte olduğunu anladı.
Başını kaldıran Tanis Solamniya Şövalyelerine hizmet eden bronz ejderhaların düzenli bir biçimde uçtuklarını, Kule'nin tepesinde beklediklerini gördü. Onlara saldıran olmadan saldıramaz-lardı - savaşın sonundan beri- iyi ejderhalar ile kötü ejderhalar arasındaki ateşkesin şartları böyleydi. Fakat Tanis, liderleri Khirsah'ın başını mağrurca salladığını, keskin pençelerinin şimşeklerin göz kamaştıran parıltısıyla alevlenmiş gibi göründüğünü fark etti. En azından ejderhanın aklından, kısa bir süre sonra çatışmanın başlayacağı vardı.
İçten gelen o ses Tanis'i dürtüp durmaya devam ediyordu. Her şey çok basit görünüyordu, çok kolay. Kitiara bir şeylerin peşindeydi...
Hisar uçarak, gittikçe daha da yaklaşıyordu. Zararlı böceklerin yuvasına benziyor diye düşündü Tanis neşesizce. Ejderanlar kesinlikle bu tanıma uyuyordu! Kısa, güdük kanatları açılmış

duvarlara ve temelde buldukları her boşluğa tutunup asılmışlar, surlara tünemişlerdi; kulelerin tepelerinden sallanıyorlardı. Pis bakışlı sürüngen yüzleri pencerelerden görülüyor, kapı aralıklarından bakıyorlardı. Yüce Rahip Kulesi'ni böyle bir dehşet dolu sessizlik (arasıra korkuya yenilen bir şövalyenin kaba haykırışları hariç) dolduru-yordu; öyle ki yukarıdaki hisardan yaratıkların kanatlarının hışırtı ve bunun da üzerinde bu korkunç savaş aletini havada tutan büyücü ve rahiplerin birbirine karışan seslerinden meydana gelen hafif

mırıltı seçilebiliyordu.
Yaklaştıkça yaklaştı hisar; şövalyeler gerildi. Alçak sesle emirler verildi, kılıçlar kınlarından çekilip çıkartıldı, mızraklar hazırlandı, okçular yaylarını gerdi, ateşleri söndürmek için kovalar suyla dolduruldu, gökyüzünden aşağıya atlayacak ejderanlarla dövüşmek için tümenler avluda toplandı. Tepelerinde Khirsah, düşmanın üzerine bronzdan bir şimşek gibi inecek olan, havada duran ejderhalarını, ikişerli, üçerli gruplar halinde bölerek savaş düzenine soktu.
"Aşağıda bana ihtiyaçlar» var," dedi Gunthar. Miğferini alarak başına taktı ve gözetleme kulesindeki yerini almak için subayları ve yardımcılarıyla birlikte karargâhının kapısından çıktı.
Fakat Tanis ayrılmadı, hatta Gunthar'ın onunla birlikte gitmesi için gecikmiş çağrısına cevap bile vermedi. İçindeki ses daha da büyüyor, daha ısrarcı oluyordu. Gözlerini kapatarak başını pencereden çevirdi. Gittikçe zayıflayan ejderha korkusunu, kasvetli ölüm hisarını yok ederek, içinden gelen sese konsantre olmaya çalıştı.
Ve sonunda sesi duydu.
"Tanrıların adına, hayır!" diye fısıldadı. "Ne kadar aptalca! Ne kadar da kör olmuşuz! Tam onun ellerine düştük!"
Aniden Kitiara'nın planı aklında netleşivermişti. Sanki kadın orada durmuş da bütün ayrıntılarıyla planım anlatmıştı. Göğsü korkuyla daraldı, gözlerini açarak pencereye doğru sıçradı. Yumruklan taştan oyulmuş pencere pervazını dövüyor, elleri kesiliyordu. Çay kupasını yere devirdi; kupa paramparça oldu. Fakat ne yaralı elinden akan kanı, ne de yere dökülen çayı hissedebiliyordu. Korkunç görünüşlü bulutlarla kararmış göğe bakarak havada yüzmekte olan hisarın gittikçe yaklaşışını seyretti.
Artık bir ok atımı kadar yaklaşmışlardı.
Artık mızrakların erişebileceği menzildeydiler.
Başını kaldıran, şimşekten neredeyse kör olan Tanis ejderanların zırhlarının detaylarını seçebiliyor, düşman saflarında savaşan paralı askerlerin sırıtan yüzlerini görebiliyor, üstlerinde uçan ejderhaların pullarını ayırt edebiliyordu.
Derken, gitti.
Ne bir ok atıldı, ne de bir büyü yapıldı. Khirsah ile bronz ejderhalar huzursuzca dönüp duruyorlar, kötü kuzenlerini hiddetle gözlüyorlar ama yine de yeminleriyle bağlı oldukları için önce kendilerine saldırmadıkları için, saldıramıyorlardı. Şövalyeler surlarda

duruyor, o korkunç devasa savaş aletinin, Yüce Rahip Kulesi'nin en tepesinden teyet geçişini seyredebilmek için boyunlarını büküyorlardı; hisar geçerken birkaç taş yuvarlanmış aşağıdaki avluya düşerek parçalanmıştı.
Kendi kendine küfreden Tanis kapıya koşunca, yüzünde şaşırmış bir ifadeyle içeri girmekte olan Gunthar'la çarpıştı.
"Anlıyamıyorum," diyordu Gunthar yaverlerine. "Neden bize saldırmadı? Ne yapıyor?"
"Şehre doğrudan saldırıyor, be adam!" Tanis Gunthar'ın koluna yapıştı ve sallamaya başladı. "Başından beri Dalamar'ın söylediği buydu! Kitiara Palanthas'a saldırmayı planlıyordu! Bizimle vakit harcamaya niyetli değildi ve artık buna mecburiyeti de yok! Yüce Rahip Kulesi'nin üzerinden geçip gidiyor!"
Gunthar'ın miğferinin yarıkları arasından belli belirsiz görünen gözleri kısıldı. "Bu delilik," dedi soğuk bir edayla bıyığını çekiştirerek. Sonunda, huzursuzca miğferini çekip çıkarttı. "Tanrılar adına Yarımelf, ne biçim bir askeri stratejidir bu? Ordusunun arkasını savunmasız bırakıyor! Palahthas'ı alsa bile, elinde tutacak güce sahip değil. Şehrin surları ile aramızda kısıp kalır. Hayır! Önce burada işimizi bitirip, şehre sonra saldırması gerek! Yoksa onu rahatlıkla yok ederiz. Onun için bir kaçış yolu yok!"
Gunthar yaverlerine döndü. "Belki de bu, bizi gafil avlamak için bir savaş hilesidir. Hisar ters yönden saldıracakmış gibi hazırlanalım..."

"Beni dinle!" diye atıldı Tanis. "Bu bir savaş hilesi değil. Palanthas'a gidiyor! Sen şövalyelerle şehre vardığında, kardeşi de Ka-pı'dan dönmüş olacak! Şehri denetimi altına almış olan Kitiara onu bekliyor olacak!"
"Saçmalık!" diye kaşlarını çattı Gunthar. "Palanthas'ı o kadar çabuk alamaz. İyi ejderhalar savaşmak için havalanır...Lanet olsun Tanis, Palanthaslılar o kadar iyi asker olmasalar bile, sadece sayıları itibariyle kazanırlar!" Burnundan soluyordu. "Şövalyeler hemen harekete geçer. Dört günde orada oluruz."
"Tek bir şeyi unuttun," diye atıldı Tanis; sertçe ama kibarca şövalyeyi kenara itip geçerek. Topukları üzerinde dönerek seslendi, Hepimiz bir şeyi unuttuk... savaşan tarafları eşitleyen bir faktör var... Lord Soth!"

Botum 12
üçle arka bacaklarından kuvvet alan Khirsah havaya sıçrayarak, zarif bir rahatlıkla Yüce Rahip Kulesi surları üzerinden süzüldü. Ejderhanın güçlü kanat hareketleri, ejderha ile üzerinde taşıdığı kişinin kısa bir sürede yavaşça hareket eden hisara yetişmesini sağlamıştı. Ama yine de, diye fark etti Tanis, hisar ertesi gün şafaktan önce şehre varacak kadar hızlı hareket ediyordu.
"Çok yaklaşma," diye uyardı Khirsah'ı.
Üzerlerinden, büyük bir halka, onlara göz kulak olmak için tembel yaylar çizen kara bir ejderha uçtu. Uzakta da başka kara ejderhalar görünüyordu; artık hisar ile aynı hizada olan Tanis yüzmekte olan kalenin gri kuleleri arasında uçan mavi ejderhaları da görebiliyordu. Aralarında iri bir mavi ejderhayı Tanis tanımıştı, Kiti-ara'nın bineği Skie'ydı bu.
Kit nerede acaba? diye merak etti Tanis, yığınla ejderanın birikmiş onu işaret ederek eğlendiği percerelerden içerisini boşuna görmeye çalışarak. Aniden eğer seyrediyorsa kadının onu tanımasından korktu ve kukuletasını başına geçirdi. Sonra hüzünle gülümseyerek sakalını kaşıdı. Bu uzaklıktan Kit bir ejderhaya tek başına binmiş birinden, muhtemelen şövalyelerin bir habercisinden başka bir şey göremezdi.

Hisarın içinde olup bitenleri gözlerinde canlandırabiliyordu.
"Onu vurup düşürebiliriz Lord Kitiara," diyordu herhalde komutanlarından biri.
Kitiara'nın hatırından çıkmayan kahkahası Tanis'in kulaklarında çınladı. "Hayır, bırakın haberi Palanthas'a taşısın ve onlara neyin geleceğini söylesin. Onlara ter dökecek vakit tanıyalım."
Ter dökecek vakit. Tanis yüzünü sildi. Dağların üzerindeki soğuk havada bile, deri tuniği ve zırhı altındaki gömleği ıslak ve soğuktu. Soğuktan titreyerek pelerinine iyice sarındı. Kasları ağrıyordu; arabalar içinde seyahat etmeye alışmıştı, ejderhalar üzerinde değil; kısa bir an için sıcacık arabasını özlemle andı. Sonra kendi kendisiyle alay etti. Kendine gelmek için başını sallayarak (neden bir geceyi uykusuz geçirmek onu bu kadar etkilesindi?) aklım, önündeki çözülmesi imkânsız sorunların yarattığı huzursuzluktan kurtarmaya çalıştı.
Khrisah, hâlâ yakınlarından süzülen kara ejderhaları görmezliğe gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bronz ejderha hızını arttırdı ve onları gözlemek için yollanmış olan kara ejderha zamanla geri döndü. Hisar arkalarında kalmış, koca bir ordunun önünü kesecek olan dağların tepeleri üzeriden zahmetsizce süzülüyordu.
Tanis plan yapmaya çalıştı fakat yapmayı düşündüğü her şeyin içinde, daha önce yapması gerektiğini düşündüğü başka bir şey çıkıyordu; sonunda panayırlarda seyrettiği, minik çarkı, muazzam bir aceleyle çevirdiği halde hiçbir yere gitmeyen eğitilmiş fareler gibi hissetti kendisim. En azından Lord Gunthar Amothus'un generallerini (bu Palanthas'ta toplum için büyük işler başarmış kişilere verilen saygın bir sıfattı, o anda görev başında bulunan generallerin bir tanesi bile bir savaş görmemişti)azarlayarak, yerel bir milis gücünü seferber etmesi için başlarının etini yemişti. Ne yazık ki seferberlik onlar için bir kutlama bahanesi olmuştu.
Gunthar ile şövalyeleri etrafta durmuş birbirlerini dürterek, sivil askerlerin talimleri sırasında acemice hareketlerine gülmüşlerdi. Bunun ardından Lord Amothus iki saatlik bir konuşma yapmış ve -kahramanlıklarıyla övünen- milisler kendilerinden geçinceye dek içmiş ve gönüllerince eğlenmişti.
Hem birbirlerine, hem de silahlarına takılıp duran, hiç verilmemiş emirlere uyup, verilen emirlere kulak asmayan tombul meyhane sahiplerini, terleyip duran tacirleri, terzileri, demircileri hayalinde canlandıran Tanis, sıkıntıdan ağlayabilirdi. İşte bunlar, diye dü-

şündü kasvetle, yarın Palanthas kapılarında ölü bir şövalye ile onun iskelet savaşçılarının ordusuyla karşılaşacak olan ordu.
"Lord Amothus nerede?" diye sordu, koca kapılar daha açılmadan ittirip açarak, kapıdaki görevliyi neredeyse yeri deviren Tanis.
"U...uyuyor efendim," diye başladı uşak, "daha sabah olmadı..."
"Çabuk kaldır. Şövalyelerin başında kim var?"
Uşağın gözleri faltaşı gibi açılarak kekelemeye başladı.
"Lanet olasıca!" diye hırladı Tanis. "En yüksek rütbeli şövalye kim kuş beyinli!"
"Gül Şövalyelerinden Sir Markham olması gerekir efendim," dedi Charles sakin, ağırbaşlı sesiyle, iç taraftaki odalardan birinden çıkarak. "Çağırtayım..."
"Evet!" diye bağırdı Tanis; sonra sarayın giriş holündeki herkesin kendisine deli gibi baktığını fark ederek ve paniğe kapılmanının böyle bir durumda kimseye faydası olmayacağını hatırlayan yarı-melf eliyle gözlerini örttü, derin bir nefes aldı ve daha sakin konuşmaya başladı.
"Evet," diye tekrarladı sakin bir sesle, "Sir Markham'ı ve büyücü Dalamar'ı da çağırın."
Bu son istek Charles'ı bile şaşırtmıştı. Yüzünde ıstırap dolu bir ifadeyle bir an için bunu düşündükten sonra, "Çok üzgünüm lordum fakat Yüksek Büyücülük Kulesi'ne haber yollamamın bir yolu yok. Hiç bir canlı, hatta kenderler bile o lanetli Orman'a adım atamaz," demek cesaretini kendisinde buldu.
"Lanet olsun!" diye hiddetlendi Tanis. "Onunla konuşmam şart!" Aklından düşünceler koşuşturup duruyordu. "Elinizde goblin tutsak vardır herhalde? Onlardan biri Koru'dan geçebilir. Yaratıklardan birini alın, ona özgürlük, para, krallığın yarısını, Amothus'un kendisini, her hangi bir şeyi vaad edin! Yeter ki o kahrolasıca Ko-ru'ya girsin..."
"Buna gerek yok Yarımelf," dedi pürüzsüz bir ses. Kara cüppeli bir suret sarayın holünde belirerek Tanis'in boş bulunup ürkmesine, uşağın şok geçirmesine ve hatta Charles'ın dahi bir kaşını kaldırmasına neden oldu.
"Güçlüsün gerçekten," dedi Tanis, büyükullanıcısı kara elfe doğru yaklaşarak. Charles uşakların bir kısmına emirler sıralıyor, birini Lord Amothus'u uyandırmaya, bir başkasını Sir Markham'ı bulmaya yolluyordu. "Seninle özel konuşmam gerek. Buraya gel."

Tanis'i izleyen Dalamar, soğuk bir edayla tebessüm etti. "Övgünü kabul etmek isterdim Yarımelf, fakat senin gelişini sadece gözlemleyerek fark ettim, öyle büyü sayesinde akıl falan okuyarak değil. Laboratuvar penceresinden bronz ejderhanın saray avlusuna indiğini gördüm. Senin inip saraya girişini gördüm. Senin ne kadar benimle konuşmaya ihtiyacın varsa, benim de seninle konuşmaya ihtiyacım var. O yüzden buradayım."
Tanis kapıyı kapattı. "Çabuk, diğerleri gelmeden. Buraya neyin gelmekte olduğunu biliyor musun?"
"Dün gece biliyordum. Sana haber yolladım ama sen gitmiştin bile." Dalamar'ın tebessümü alaycı bir ifade aldı. "Casuslarım hızlı kanatlar üzerinde hareket eder."
"Kanatla uçuyorlarsa," diye mırıldandı Tanis. İçini çekerek sakalını kaşıdıktan sonra başını kaldırarak dikkatle Dalamar'a baktı. Kara elf ellerini kara cüppesi içinde kavuşturmuş sakin ve emin görünüyordu. Genç elfin, gergin bir ortamda serinkanlı bir cesaretle hareket etmesine güvenilebilir biri olduğu kesindi. Ne yazık ki, kim için harekete geçeceğinden bir türlü emin olamıyordu insan.
Tanis alnını ovaladı. Ne kadar akıl karıştırıcı bir durumdu bu böyle! Eski günlerde ne kadar daha kolaydı her şey -birilerinin dedesi gibi olmaya başlamıştı!- hani iyi ile kötünün kesin tanımlarla ayrıldığı, herkesin bir savaş sırasında kiminle ve kime karşı savaştığını bildiği zamanlarda. Şimdi ise, kötüye karşı, başka bir kötüyle işbirliği yapıyordu. Nasıl oluyordu bu? Kötülük kendi kendine döner, diye okumuştu Elistan Mishakal Diskleri'nden. Başını hiddetle sallayan Tanis zamanı boşa harcadığını fark etti. Bu Dalamar denen elfe güvenmek zorundaydı...en azından, onun hırsına güvenmek zorundaydı.
"Lord Soth'u durdurmanın bir yolu var mı?"
Dalamar yavaşça başıyla onayladı. "Çabuk kavrıyorsun Yarımelf. Yani sen de ölü şövalyenin Palanthas'a saldıracağını düşünüyorsun, öyle mi?"
"Bu çok aşikâr, değil mi?" diye atıldı Tanis. "Kit'in planı bu olmalı. İşi dengede tutan bu."
Kara elf omuzlarını silkti. "Soruna cevap vercek olursak, hayır, yapılabilecek bir şey yok. En azından şimdilik yok."

"Sen? Sen onu durdurabilir misin?"
"Ben Kapı'mn yanıdaki yerimden ayrılmayı göze alamam. Bu kez geldim çünkü Raistlin'in hâlâ Kapı'dan uzak olduğunu biliyo-
159
rum. Fakat aldığımız her nefes onu biraz daha yaklaştırıyor. Bu Kule'den ayrılabilmem için benim son şansımdı. O yüzden seninle konuşmaya geldim...seni uyarmak için. Çok az zaman kaldı."
"Kazanıyor!" Tanis Dalamar'a kuşkuyla baktı.
"Onu her zaman olduğundan küçük gördün," dedi Dalamar alay edercesine. "Sana onun artık güçlü, kuvvetli, bu güne kadar yaşamış en büyük büyücü olduğunu söyledim. Tabii ki kazanıyor! Ama ne pahasına... hem de ne pahasına."
Tanis kaşlarını çattı. Raistlin hakkında konuşurken Dalamar'ın sesinde duyduğu gurur tınısını sevmemişti. Bu hiç de gerektiğinde Shalafi'smi öldürmeye hazır olan bir çırağa benzemiyordu.
"Fakat Lord Soth'a dönecek olursak," dedi Dalamar soğuk bir edayla, Tanis'in yüzünden, yarımelfin göstermeyi düşünmediği kadar çok düşüncesini okuyarak. "Onun çok uzun süredir nefret ettiği şehir ve sakinlerinden -eğer düşüşüyle ilgili efsanelere kulak asacak olursak- kendi öcünü almak için bu fırsatı kaçırmayacağı ihtimali olduğunu ilk farkettiğimde VVayreth Ormanı'ndaki Yüksek Büyücülük Kulesi'yle irtibata geçtim..."
"Tabii ya!" Tanis rahat bir nefes aldı. "Par-Salian! Meclis! Onlar belki..."
"Mesajıma yanıt veren olmadı," diye devam etti Dalamar, sözünün kesilmesine aldırış etmeyerek. "Orada garip bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Habercim yolun kapalı olduğunu söyledi; -nasıl anlatsam- hava kadar hafif bir niteliğe sahip olan biri için bir yerden geçememek zordur."
"Ama..."
"Ha," -Dalamar kara cüppeli omuzlarını silkti- "denemeye devam edeceğim. Onlara güvenemeyiz ama ölü bir şövalyeyi durduracak kadar büyük bir güce sahip yegâne büyükullanıcıları da onlardır."
"Paladine rahipleri..."
"...nin inançları daha yeni. Huma'nın zamanında gerçekten güçlü rahiplerin Paladine'm yardımını yeryüzüne indirebildikleri söyleniyor ama -öyleyse bile- artık Krynn üzerinde o güce sahip kimse yok."
Tanis bir an için düşündü.
"Kit'in hedefi, kardeşiyle buluşup ona yardım edeceği Yüksek Büyücülük Kulesi, öyle değil mi?"
"Ve beni durdurmaya çalışacak," dedi Dalamar gergin bir sesle,
160
yüzü solarak.
"Kitiara Shoikan Korusu ndan geçebilir mı? Dalamar yeniden omuzlarını silkti ama Tanis kara elfin soğuk , vranış biçiminin aniden gergin ve zorlayıcı bir nitelik kazandığı-fark etti. "Koru benim denetimim altında. Canlı ve ölü bütün yaratıkları uzak tutar." Dalamar yine gülümsedi ama bu kez neşesizdi "Bu arada senin goblin beş saniye bile dayanamazdı. Öte yandan Kitiara'mn, Raistlin tarafından verilmiş bir tılsımı var. Eğer hâlâ tılsım ondaysa ve bunu kullanma cesaretine hâlâ sahipse ve Lord Soth hâlâ yanındaysa, evet, geçebilir. Fakat bir kez içeri girince Ku-le'nin muhafızlarıyla yüzleşmesi gerekecektir; onlar da Koru'daki-lerden daha az ürkütücü değildir. Yine de bunlar benim meselelerim -senin değil-"
"Senin endişelenmen gereken çok mesele var!" diye atıldı Tanis. "Bana bir tılsım ver! Beni Kuleye al! Ben Kit ile başa çıkabilirim..." "Ya, öyle mi," diye cevapladı Dalamar, eğlenerek, "senin mazide onunla nasıl başa çıktığını biliyorum. Dinle Yarımelf, sen şehri denetim altında tutmaya çalışarak zaten bütün gücünü harcayacaksın. Öte yandan bir şeyi unuttun...Soth'un asıl amacı bu. O, Kiti-ara'yı ölü istiyor. Onu kendisine istiyor. Bana bu kadarını anlatmıştı. Tabii ki bunu belli etmemesi gerekiyor. Hem onun ölümünü sağlayıp, hem de Palanthas'tan öcünü alabilirse, istediğine erişmiş olacak. Raistlin onun umurunda değil."
Aniden ruhuna kadar ürperen Tanis cevap veremedi. Gerçekten de Soth'un amacını unutmuştu. Yarımelf ürperdi. Kitiara çok kötü şeyler yapmıştı. Sturm onun mızrağının ucunda ölmüştü; emriyle ölenlerin ise haddi hesabı yoktu; çok daha fazlası ise acı çekmiş ve çekmeye de devam ediyordu onun yüzünden. Ama Kitiara bunu hak ediyor muydu? Cehennemden gelen bu yaratıkla kutsallıktan uzak bir çeşit evlilikle bağlanmış, soğuk ve karanlık bir azapla dolu sonsuz bir yaşam.

Tanis'in gözlerine kara bir örtü indi. Başı dönüp kendini halsiz hisseden yarımlef kendisini sonuna kadar açılmış uçurum gibi deliğin kıyısında sendelerken gördü ve düşüyormuş gibi oldu... Sanki yumuşak kara bir kumaşla sarmalanmış gibi hissetti kendisin; güçlü eller sanki ona destek olmuş, onu bir yere doğru yönlendiriyordu.....
Sonra hiçlik.
161
Cam bardağın serin, pürüzsüz kenarı Tanis'in dudaklarına değdi; brendi dilini ısırarak, boğazını ısıttı. Dermansızca bakınca üzerine eğilmiş Charles'ı gördü.
"Bir lokma bir şey yiyip içmeden millerce yol katetmiş olduğunuzu söyledi kara elf bana." Charles'ın gerisinde Lord Amothus'un endişeli soluk yüzü görülüyordu. Beyaz bir robdöşambra sarılmış olan Lord Amothus çılgına dönmüş bir hayalete benziyordu.
"Evet," diye mırıldandı Tanis, bardağı ittirip ayağa kalkmaya çalışarak. Odanın ayaklarının altında sallandığını hissedince, oturduğu yerde oturmasında fayda olduğuna karar verdi. "Haklısınız...bir şeyler yesem iyi olacak." Kara elfi görmek için etrafına bakındı. "Dalamar nerede?"
Charles'ın yüzü sertleşti. "Kim bilebilir lordum? Karanlık konutuna kaçmıştır herhalde. Sizinle işinin bittiğini söyledi. İzninizle aşçıya kahvaltınızı hazırlamasını söyleyeceğim." Eğilerek selam veren Charles, önce Sir Markham'ın içeri girmesi için yol verdikten sonra odadan çekildi.
"Kahvaltı ettiniz mi Sir Markham?" diye sordu Lord Amothus tereddütle; neler olup bittiğini hiç anlayamıyor ve kara elf büyü-kullanıcısımn evine dilediği gibi gelip gidiyor olmasından da belli ki telaşa düşüyordu. "Etmediniz mi? O halde üç kişilik bir kahvaltı alalım. Yumurtalarınız nasıl olsun istersiniz?"
"Şu anda yumurtaları tartışmasak daha iyi lordum," dedi Sir Markham, Tanis'e hafif bir tebessümle bakarak. Yarımelfin kaşları telaşla çatılmıştı; ayrıca dağınık ve yorgun görüntüsü de berbat bir haber vermek üzere olduğunu gösteriyordu.
Amothus içini çekti; o zaman Tanis lordun, kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyor olduğunu fark etti.
"Bu sabah Yüce Rahip Kulesi'nden döndüm..." diye başladı.
"Ya," diye kesti sözünü Sir Markham umursamaz bir havayla bir sandalyeye oturup, kendisine bir kadeh brendi koyarak. "Lord Gunthar'dan bu sabah düşmanla karşılaşmayı beklediklerine dair bir haber almıştım. Savaş nasıl gidiyor?" Markham varlıklı, yakışıklı, tasasız, iyi ve yumuşak huylu genç bir soyluydu. Mızrak Sava-şı'nda, Laurana'nın emrinde dövüşerek kendisini göstermiş ve Gül Şövalyesi yapılmıştı. Fakat Tanis, Laurana'nın genç adamın cesaretinin kayıtsız bir çeşit cesaret - neredeyse umursamaz bir tutum-içersinde olduğunu ve ona güvenilemiyeceğini söylediğini hatırladı. ("Bana hep," demişti Laurana düşünceli düşünceli, "o sırada ya-
162
nacak daha ilginç bir şeyi olmadığı için savaşıyor gibi geldi.")
Laurana'nın genç şövalye hakkındaki yargısını hatırlayan ve adamın neşeli, umursamaz tonunu duyan Tanis kaşlarını çattı.
"Savaş olmadı," dedi kısaca. Lord Amothus'un yüzünde komik bir ümit ve rahatlama ifadesi belirdi. Bu görüntü karşısında Tanis neredeyse gülecekti ama -bunun bir isteri nöbeti olmasından korkan yarımelf- kendini tutmayı başardı. Bir kaşını kaldırmış olan Sir Markham'a baktı.
"Savaş olmadı mı? Yani düşman gelmedi..." "Yo, geldiler," dedi Tanis buruk bir ifadeyle, "gelip geçtiler. Yanımızdan." Eliyle havada bir işaret yaptı. "Vuuuu."
"Vuuuu mu?" Amothus bembeyaz kesildi. "Anlamıyorum." "Uçan bir hisar!"
"Cehennem adına! "Sir Markham alçak sesle bir ıslık çaldı. "Uçan bir hisar." Markham düşüncelere dalmış, eli gayri ihtiyari şık binici giysilerini düzeltiyordu. "Yüce Rahip Kulesi'ne saldırmadılar. Dağların üzerinden uçuyorlar. Bunun anlamı..."
"Ellerindeki her şeyi Palanthas üzerine boşaltmak!" diye tamamladı sözü Tanis.
"Ama, anlamıyorum!" Lord Amothus dehşete düşmüş gibi duruyordu. "Şövalyeler onları durdurmadı mı?"
"Bu imkânsız bir şey lordum," dedi Sir Markham umursamaz bir edayla omzunu silkerek. "Uçan bir hisara ancak, ejderha filo-suyla saldırma ihtimaliniz olabilir."
"Ve teslim olunduğunda imzalanan ateşkese göre iyi ejderhalar, önce kendilerine saldırılmadan, saldıramazlar. Yüce Rahip Kule-si'nde sadece tek bir bronz ejderha filomuz vardı. Bundan çok daha fazla bir sayıya ihtiyacımız var -gümüş ve altın ejderhalara da-, eğer hisarı durdurmak istiyorsak," dedi Tanis ihtiyatla.

Arkasına yaslanan Sir Markham düşündü. "Bölgede, kötü ejderhaları görür görmez -mutlaka- hemen havalanacak birkaç gümüş ejderha bulunuyor. Ama çok fazla yok. Belki ejderhalar çağrılabilir..." "Karşımızdaki en büyük tehlike hisar değil," dedi Tanis. Gözlerini kapatarak odanın dönmesini engellemeye çalıştı. Nesi vardı böyle? Yaşlanıyordu herhalde. Bu işler için çok yaşlıydı.
"Değil mi?" Lord Amothus bu fazladan darbe karşısında neredeyse olduğu yere yığılmak üzereydi ama -bir soylu olduğundan-paramparça olmuş denetimini yeniden kazanmak için elinden geleni yapıyordu.
163
"Çok büyük bir olasılıkla Lord Soth da Yüceefendi Kitiara ile birlikte."
"Ölü bir şövalye!" Sir Markham hafif bir tebessümle böyle fısıldamıştı. Lord Amothus o kadar soldu ki, yiyecekle geri dönmüş olan Charles yemekleri bırakarak efendisine doğru koştu.
"Teşekkürler Charles," dedi Amothus gergin, doğal olmayan bir sesle. "Biraz brendi iyi gelir belki."
"Bir sürü brendi daha isabetli olabilir," dedi Sir Markham neşeyle, bardağındakileri bitirerek. "Şöyle sıkı, gürültücü bir sarhoş olmalı. Ayık kalmanın pek bir işe yarayacağını zannetmiyorum. Ölü bir şövalye ile lejyonlarına karşı, yarayacağını..." Genç şövalyenin sesi azalarak kesildi.
"Beyler, sizin artık bir şeyler yemeniz gerek," dedi Charles katiyetle, efendisini biraz daha rahatlatarak. Bir yudum brendi Amot-hus'un yüzüne biraz renk getirmişti. Yemeğin kokusu, Tanis'e acıktığını anımsattı; o nedenle, Charles büyük bir beceriyle koşuşturarak bir masa getirip servise başladığında itiraz etmedi.
"Bu...bunlar ne anlama geliyor?" diye kekeledi Lord Amothus, peçetesini otomatikman kucağına yayarken. "Da...daha önce de bu ölü şövalyeden söz edildiğini duymuştum. Büyük-büyük-büyük büyükbabam, Soth'un Palanthas'ta yargılanışına tanık olmuştu. Ayrıca Laurana'yı kaçırmış olan bu Soth'tu, öyle değil mi Tanis?"
Yarımelfin yüzü karardı. Yanıtlamadı.
Amothus ellerini dokunaklı bir tavırla uzattı. "Ama bir şehre karşı ne yapabilir ki?"
Hâlâ bir yanıt yoktu. Bir yanıta gerek de yoktu. Amothus yarı-melfin ciddi, yorgun yüzünden, masa üzerindeki dantel örtü üzerine hançeriyle düzenli olarak delikler açarken acı acı tebessüm eden genç şövalyenin yüzüne döndü. Lord, cevabını almıştı.
Kahvaltısına hiç dokunmadan ayağa kalkınca peçetesi kucağından yere düşen Amothus zengin döşeli odadan geçerek, son derece karmaşık bir desenin işlenmiş olduğu kesme camlı bir pencere önüde durdu. Desen ortasında bırakılmış oval bölümden güzel Pa-lanthas şehrinin manzarası gözler önüne seriliyordu. Şehrin tepesinde gök kararmış, dönüp durmakta olan o kara bulutlarla kaplanmıştı. Ama tepesinde toplanan fırtına bulutlan sanki şehrin güzelliğini ve aşikâr huzurunu daha da fazlalaştırıyordu.
Lord Amothus saten perdeyi tutarak orada durmuş, şehri seyrediyordu. Bugün, pazar günüydü. Pazar yerine giden insanlar sara-
164
vm yanından geçiyor, bu uğursuz görünüşlü gök hakkında konuşuyorlar, sepetlerim taşıyorlar, neşeli çocuklarım azarlıyorlardı.
"Ne düşündüğünü biliyorum Tanis," dedi Amothus sonunda, sesinde bir kırgınlıkla. "Tarsis'i, Solace'ı, Silvanesti'yi ve Kalaman'ı düşünüyorsun. Yüce Rahip Kulesi'nde ölen dostunu düşünüyorsun. Biz Palanthas'ta hiç etkilenmeden, bize hiç dokulunmadan yaşarken, son savaşta ölen, azap çekenleri düşünüyorsun."
Tanis hâlâ bir tepki vermiyordu. Sessizce yemek yemeye devam etti.
"Ve senin Sir Markham..." Amothus içini çekti. "Geçen gece hem sizin, hem şövalyelerinizin güldüğünüzü duydum. Palanthas halkının savaşa para keselerini de götürüp, paralarını düşman üzerine saçıp, 'Gidin! Gidin!' diye bağırarak düşmanı altetme planları hakkında söylediklerinizi duydum."
"Lord Soth'a karşı, bu en az kılıçlar kadar etkili olacaktır!" Omuzlarını silkip kısa, alaycı bir kahkaha atan Markham brendi kadehini doldurması için Charles'a uzattı.
Amothus başını pencere pervazına dayadı. "Savaşın kapımıza dayanacağını hiç düşünmemiştik! Bütün çağlar boyunca Palanthas bir barış, güzellik ve ışık şehri olmuştu. Afet sırasında bile Tanrılar bizi kayırmıştı. Şimdi, şimdi dünyada barış varken, başımıza bunlar geliyor!" Döndü; solgun yüzü asık ve endişeliydi. "Neden? Anlamıyorum?"
Tanis tabağını itti.Arkasına dayanıp, kaslarındaki krampları gidermeye çalışarak gerindi. Yaşlanıyorum gerçekten, diye düşündü, yaşlanıyorum ve yumuşuyorum. Geceleri uyumadığım

zaman koyuyor. Bir öğün yemek atlasam bayılıyorum. Eski günleri özlüyorum. Çoktan kaybettiğim dostlarımı özlüyorum. Anlamsız, aptalca bir savaşta ölen insanları görmekten bıktım usandım!
Derin bir nefes alarak sulanmış gözlerini ovuşturduktan sonra dirseğini masaya dayayarak, başını ellerine yasladı.
"Barıştan mı söz ediyorsun. Ne barışı?" diye sordu. "Anne ve babaları sürekli kavga eden bir evdeki çocuklar gibiydik; şimdi, sonunda sakinleştiler ve medenileştiler. Biz de bol bol gülümsüyoruz, mutlu olmaya çalışıyoruz, tabağımızdakileri bırakmıyoruz, etrafta parmak uçlarımızda yürüyerek gürültü yapmamaya çalışıyoruz. Çünkü biliyoruz ki bunları yapmazsak, kavgalar yeniden başlayacak! Buna da barış dedik!" Tanis acı acı güldü. "Tek bir yanlış söz söylerseniz lordum, Porthios bütün elfleri ensenize bindirir. Sakalı-
165
mızı yanlış biçimde sıvazlayacak olsanız, cüceler dağlardaki kapıları bir kez daha kaparlar."
Lord Amothus'a bakan Tanis adamın başının eğildiğini gördü, narin elini gözlerine götürdüğünü, omuzlarının düştüğünü gördü. Tanis'in hiddeti azaldı. Kime kızıyordu böyle? Kadere mi? Tanrılara mı?
Yorgun argın ayağa kalkan Tanis gidip pencere kenarında durarak huzur dolu, güzel, lanetli şehre baktı.
"Bir cevabım yok lordum," dedi sessizce. "Eğer cevabım olsaydı kendi adıma bir Tapınak yaptırırdım ve peşimde dizi dizi rahipler olurdu herhalde. Bütün bildiğim pes edemeyeceğimiz. Denemeye devam etmeliyiz."
"Bir brendi daha lütfen," dedi Sir Markham bir kez daha kadehini uzatarak. "Şerefe beyler."
Kadehim kaldırdı.
"Denemeye...'Ölmeye' ile kafiyesi tutuyor."
166
Botum 13
apı hafifçe çalındı. İşine dalmış olan Tanis irkildi. "Buyrun, ne var?" diye seslendi.
Kapı açıldı. "Ben, Charles lordum. Saat başlarında size seslenmemi söylemiştiniz."
Başını çeviren Tanis pencereden dışarı baktı. Biraz hava girmesi için pencereyi açık bırakmıştı. Ama bahar gecesi sıcaktı, boğucuydu, hiç esinti yoktu. Gökyüzü, zaman zaman buluttan buluta çakan ürkütücü pembe renkli şimşekler hariç karanlıktı. Dikkati bu konuya çekilince çanların Derinsaati çaldığını, görev başına gelen yeni nöbetçilerin seslerini, dinlenmek için ayrılanların da uygun adımlarını duyuyordu.
Dinlenmeleri kısa sürecekti.
"Sağol Charles," dedi Tanis. "Biraz içeri gel olmaz mı?"
"Elbette lordum."
Uşak, kapıyı nazikçe kapatarak içeri girdi. Tanis, bir an daha masa üzerindeki kağıtlara baktı. Sonra kararlılıkla dudaklarını sıktı, sıkı elf yazısıyla iki satır daha yazdı. Kurutmak için mürekkebin üzerine kum serptikten sonra mektubu bir kez daha dikkatle okudu. Ama gözleri buğulandı ve el yazısı bulanıklaştı. Sonunda pes ederek imzaladı, parşömeni rulo yaptı ve elinde kağıtla oturdu.
"Beyefendi," dedi Charles, "iyi misiniz?"
167
"Charles..." diye başladı Tanis, parmağındaki çelik ve altından bir yüzüğü çevirerek. Sesi kesildi.
"Lordum?" diye teşvik etti Charles.
"Bu, eşime yazdığım bir mektup Charles," diye devam etti Tanis alçak bir sesle, uşağa bakmadan. "Şimdi o Silvanesti'de. Bu mektubun bu gece buradan çıkması gerek, henüz..."
"Anlıyorum beyim," dedi Charles ileri doğru bir adım atıp, mektubu himayesine alarak.
Tanis, suçluluk duyarcasına kızardı. "Yollanması icap eden bundan çok daha önemli belgeler - şövalyelere yollanması gereken yazılar falan- olduğunu biliyorum ama..."
"Tam bu işe göre bir habercim var lordum. Aslında Silvanesti'li bir elf. Son derece sadakatlidir ve doğrusunu da söylemek gerekirse, onurlu bir görevle şehirden ayrılacağına da eminim memnun olacaktır."
"Teşekkür ederim Charles." Tanis içini çektikten sonra eliyle saçlarını düzeltti. "Eğer bir şey olursa, karımın bilmesini istediğim..."
"Elbette lordum. Son derece makul. Bu konuyu artık düşünmenize gerek yok. Ama belki mührünüzü koysanız?"

"A, tabii, elbette." Yüzüğü çıkartan Tanis bunu Charles'm mektup üzerine damlattığı balmumuna bastırarak, toz ağacı yaprağı şeklindeki mührünü çıkarttı.
"Lord Gunthar geldiler lordum. Şu anda Lord Markham ile görüşüyor."
"Lord Gunthar mı!" Tanis'in yüzü aydınlandı. "Mükemmel. Ben..."
"Eğer bir mahsuru yoksa sizinle de görüşmek istiyorlarmış lord-rum," dedi Charles heyecansızca.
"Hiç mahsuru yok," dedi Tanis, ayağa kalkarak. "Sanırım daha hisar görün..."
"Henüz görünmedi lordum. Lordları yazlık kahvaltı salonunda bulabilirsiniz...artık orası resmi olarak savaş odası yapıldı."
"Teşekkür ederim Charles," dedi Tanis, sonunda kendisi de bir cümleyi tamamlayabilmiş olduğuna hayret ederek.
"Başka bir emriniz var mı lordum?"
"Hayır teşekkür ederim. Yolu bili..."
"Çok iyi lordum." Mektup elinde eğilerek selam veren Charles kapıyı Tanis'e açtıktan sonra, ardından kapattı. Tanis'in son anda bir isteği olabileceğini düşünerek biraz bekledikten sonra tekrar

eğilip selam vererek ayrıldı.
Aklı hâlâ mektupta olan Tanis, az aydınlatılmış koridorun gölgeli sükûnetine şükrederek tek başına durdu. Sonra içi titreyerek bir nefes alıp -artık savaş odası olan- yazlık kahvaltı salonunu aramaya çıktı.
Tanis tam kapı kulpunu tutmuş odaya girecekti ki gözünün ucuna bir hareket takıldı. Başını çevirince karanlık bir suretin havadan çıkıp cisimlendiğini gördü.
"Dalamar?" dedi Tanis hayretle, açmamış olduğu savaş odası kapısını bırakıp holden kara elfe doğru yürüyerek. "Ben de demiştim ki..."
"Tanis. Ben de seni arıyordum."
"Haberlerin mi var?"
"Duymaktan hoşlanacağın bir haberim yok," dedi Dalamar omuzlarını silkerek. "Uzun kalamayacağım, kaderimiz bıçak sırtında. Ama sana bunu getirdim." Yanında sallanan siyah kadife keseye uzanarak gümüş bir bilezik çıkartıp Tanis'e uzattı.
Bileziği eline alan Tanis, merakla inceledi. Bilezik on santim eninde, saf gümüşten yapılmıştı. Genişliğinden ve ağırlığından Tanis bunun bir erkek için yapılmış olduğunu tahmin etti. Hafifçe kararmış olan bileziğe, yüzeyleri koridorun titrek meşale ışığında parlayan kara taşlar kakılmıştı. Ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nden geliyordu.
Tanis, bileziği ihtiyatla tutuyordu. "Yoksa bu..." diye tereddüt etti, bilmek isteyip istemediğinden pek emin olamayarak.
"Büyülü mü? Evet," diye cevap verdi Dalamar.
"Raistlin'in mi?" diye çattı kaşlarını Tanis.
"Hayır." Dalamar alay edercesine gülümsedi. "Shalaft'nin böyle büyülü savunma aletlerine ihtiyacı yok. Kule'deki bu tür aletlerin koleksiyonundan bir parça. Kuşkusuz bu çok eski bir bilezik, Huma zamanından kalma."
"Ne işe yarayacak?" Tanis hâlâ kaşlarını çatarak, bileziği kuşkuyla inceliyordu.
"Bunu takanı büyüye karşı koruyor."
Tanis başını kaldırdı. "Lord Soth'un büyüsüne karşı mı?"
"Her büyüye karşı. Ama evet, bunu takanı ölü şövalyenin 'öldür,1 'dondur1, 'kör et' gibi güç sözlerine karşı korur. Takanı, onun yaydığı korku hissinin etkilerinden de korur. Ve takanı onun ateş

ve buz büyülerine karşı korur."
Tanis Dalamar'a dikkatle baktı. "Bu, gerçekten değerli bir armağan! Bize bir şans tanıyacak."
"Takan, bana eğer sağ salim dönerse teşekkür eder!" Dalamar ellerini cüppesinin kollarında birleştirdi. "Ona, ölümün bile silemediği bir sadakat yemini ederek izleyenleri bir tarafa bırakacak olsak bile Lord Soth büyüsü olmadan da çetin bir rakiptir. Evet Yarımelf, bana dönünce teşekkür et."
"Ben mi?" dedi Tanis hayretle. "Ama iki yıldır hiç kılıç kullanmadım!" Aniden kuşkulanarak Dalamar'a dikkatle baktı. "Neden ben?"

Dalamar'ın tebessümü yayıldı. Çekik gözleri neşeyle pırıldadı. "Bunu şövalyelerden birine ver yarımelf. Bırak onlardan biri taksın. O zaman anlarsın. Unutma...karanlıklardan geldi. Kendisinden olanı tanır."
"Bekle!" Kara elfin gitmeye hazırlandığını fark eden Tanis Dalamar'ın kara cüppeli kolunu kavradı. "Bir dakika daha. Haberler olduğunu söylemiştin..."
"Seni ilgilendirmez."
"Anlat."
Dalamar duraksadı, alıkonulduğu için huzursuzlukla kaşları kalkmıştı. Tanis, genç elfin kolunun gerildiğini hissetti. Aniden Tanis, kara elfin korktuğunu fark etti. Ama daha bu düşünceler aklından geçerken Dalamar'ın yeniden kendisine hakim olduğunu fark etti. Yakışıklı yüzünün ifadesi sakinleşti, hatta ifadesizleşti.
"Rahibe Lady Crysania ölümcül bir yara almış. Ama Raistlin'i korumayı başarmış. Raistlin yaralı değil ve Kraliçe'yi bulmaya gitmiş. Karanlıklar Majestesi öyle söyledi bana."
Tanis boğazının kasıldığını hissetti. "Peki ya Crysania?" dedi sertçe. "Onu öyle ölüme mi terk etmiş?"
"Tabii ki." Dalamar bu soru karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. "Kız artık işine yaramaz ki."
Bileğindeki bileziğe bakan Tanis, içinden bunu kara elfin parlak dişlerine fırlatmak istedi. Ama tam zamanında hiddetlenme lüksü dahi olmadığını hatırladı. Ne kadar delice, çarpık bir durumdu bu böyle! Alâkasız bir şekilde Elistan'ın Kule'ye giderek, başbüyücüyü rahatlatması geldi aklına... Topukları üzerinde dönen Tanis hiddetle ve koca adımlarla ayrıldı. Ama bileziği elinde sıkı sıkı tutuyordu.
170
"Büyü, bileziği koluna takınca işlemeye başlar," diye yüzüp geldi Dalamar'ın yumuşak sesi, Tanis'in hiddet pusu içinden. Kara el-fin güldüğüne yemin edebilirdi.
"Ne var Tanis?" diye sordu Lord Gunthar yanmelf savaş odasına girerken. "Sevgili dostum, ölü gibi beyazsın..."
"Bir şey yok. Kö...kötü bir haber aldım. Bir şeyim kalmaz." Tanis derin bir nefes alarak şövalyelere baktı. "Siz de pek iyi görünmü-yorsunuz."
"Yine mi kadeh kaldırıyoruz?" dedi Sir Markham, brendi kadehini kaldırarak.
Lord Gunthar ona sertçe, kınayarak baktı; genç şövalye içkisini gayet rahatça bir yudumda dikerken bu bakışı görmezliğe geldi.
"Hisar görüldü. Dağları geçmiş. Şafakta burada olur."
Tanis başıyla onayladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim." Sakalını kaşıdıktan sonra, yorgun argın gözlerini ovuşturdu. Brendi şişesine bir bakış attıktan sonra başını salladı. Hayır, büyük bir ihtimalle içerse hemen uyurdu.
"Elindeki ne öyle?" diye sordu Gunthar, bileziği almak için elini uzatarak. "Şans getiren bir çeşit elf tılsımı mı?"
"Ben olsam dokunmazdım..." diye başladı Tanis.
"Lanet olasıca!" Gunthar'ın nefesi kesilir gibi oldu, elini geri çekti. Bilezik yere, el dokuması uzun tüylü halıya düştü. Şövalye elini acıyla sallıyordu.
Eğilen Tanis bileziği aldı. Gunthar onu, gözlerine inanamayarak izliyordu. Sir Markham kahkalar atmamak için kendisini zor tutuyordu.
"Bunu bize büyücü Dalamar getirdi. Yüksek Büyücülük Kule-si'nden," dedi Tanis, Lord Gunthar'ın çatık kaşlarını görmezliğe gelerek. "Takanı, büyünün etkisinden koruyor -birisine Lord Soth'a yaklaşma şansı tanıyacak tek şey."
"Birisine!" diye tekrarladı Gunthar. Eline baktı. Bileziğe değdiği yerler yanmıştı. "Sadece bu da değil, kalbimi durduracak gibi bir de şok dalgası gönderdi tüm vücuduma! Cehennem adına, kim böyle bir şeyi takabilir?"
"Ben, örneğin takabiliyorum," diye cevapladı Tanis. Karanlıklardan geldi. Kendisinden olanı tanır.
"Şövalyeler ve Paladine'a edilmiş kutsal yeminlerle bir ilgisi var," diye mırıldandı kızardığını hissederek.
171
"Göm şunu!" diye hırladı Lord Gunthar. "Kara Cüppelilerden gelecek yardıma ihtiyacımız yok!"
"Bana, bulabildiğimiz bütün yardımları kabul etmemiz gerekir gibi geliyor lordum/' diye atıldı Tanis. "İnsana ne kadar tuhaf gelirse gelsin, aynı tarafta olduğumuzu hatırlatmak isterim size! Evet, Sir Markham, şehri savunma planınız nedir?"

Lord Gunthar'ın kızgın bakışlarını görmemezliğe gelerek bileziği kesesine atan Tanis, bu ani hitapla biraz sasırsa da verdiği raporla imdadına yetişen Sir Markham'a baktı.
Solamniya Şövalyeleri Yüce Rahip Kulesi'nden yola çıkmışlardı. Palanthas'a varmaları günler alırdı. İyi ejderhaları uyarmaları için haberciler yollamıştı ama onların da Palanthas'a zamanında gelme şansları pek yok gibiydi.
Şehir de alarma geçmişti. Kısa ve özlü bir konuşmayla Lord Amothus hemşehrilerine neyle karşı karşıya olduklarını anlatmıştı. Hiç panik yaşanmamıştı; bu Gunthar'ın inanmakta güçlük çektiği bir şey olmuştu. Gerçi zenginlerin birkaçı gemi kaptanlarına onları götürmeleri için rüşvet teklif etmişti fakat kaptanlar böyle meşum görünüşlü fırtına bulutlan tehditi altında denize açılmayı reddetmişti. Eski Şehir'in kapıları açıldı. Şehirden kaçmak ve kırlara gitme riskini göze almak isteyenlerin gitmelerine tabii ki izin verilmişti. Bu riski pek göze alan olmadı. Palanthas'ta en azından şehir surları ve şövalyeler onları korumayı vaad ediyordu.
Tanis şahsen, eğer şehir sakinleri gerçekten neyle karşı karşıya olduklarını bilseler, her şeyi göze alırlardı, diye düşünüyordu. Öte yandan kadınlar zengin giysilerini bir kenara bırakıp, yangınları söndürmek için mümkün olan bütün kaplan suyla doldurmaya başlamıştı. Yeni Şehir'de oturanlar (yani surlarla korunmuyor olanlar) surları kalan bu az zamanda mümkün olduğunca kuvvetlendirilen Eski Şehir'e alınmıştı. Çocuklar şarap 'mahzenlerine ve sığınaklara saklanmıştı. Tüccarlar dükkanlarını açarak gerekli malzemeleri dağıtmışlardı. Silah satıcıları silahlarını dağıtmış, demirciler gecenin geç saatlerinde ateşlerini kızgın tutarak kılıçları, kalkanları ve zırhları onarmışlardı.
Şehre bakan Tanis evlerin çoğunda ışık gördü -tecrübelerinden-bildiği kadarıyla hazırlanılması mümkün olmayan bir sabaha hazırlanılıyordu.
İçini çekip Laurana'ya yazdığı mektubu düşünerek acı bir karar verdi. Ama bunun tartışmalara neden olacağını biliyordu- İşin te-

melini bilmesi gerekiyordu. Aniden dönerek Markham'ın sözünü kesti. "Sence nasıl saldırmayı düşünüyorlardır?" diye sordu Lord Gunthar'a.
"Bence çok basit." Gunthar bıyıklarını çekiştiriyordu. "Kala-man'da yaptıklarını yapacaklar. Hisar'ı mümkün olduğu kadar yaklaştıracaklar. Kalaman'da çok fazla yaklaştıramamışlardı. Ejderhalar onları yaklaştırmıyordu. Fakat" -omzunu silkti- "bizim onlar kadar ejderhamız yok. Hisar surların üzerine gelince ejderanlar atlayacak, şehri içeriden almaya çalışacak. Kötü ejderhalar saldıracak..."
"Ve Lord Soth kapıdan içeri girecek," diye bitirdi Tanis.
"Şövalyelerin en azından zamanında gelip Lord Soth'un bizim cesetlerimizi ele geçirmesini engellemesi gerekir," dedi Sir Mark-ham, kadehini bir kez daha boşaltarak.
"Kitiara da," diye düşündü Tanis, "Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmeye çalışacak. Dalamar hiçbir canlının Shoikan Korusu'ndan geçemeyeceğini söylüyor ama söylediğine göre Kit'de Raistlin'in verdiği bir tılsım varmış. Gitmeden önce, kendisine yardım edeceğini düşünerek Soth'u bekleyebilir."
"Eğer amacı Kule ise," dedi Gunthar, eğer'in üzerine basa basa. Raistlin masalına hâlâ pek inanmadığı belliydi. "Bence savaştan yararlanarak ejderhasını surların üzerinden uçurarak, Kule'ye mümkün olduğu kadar yakın bir yere indirecek. Belki onu durdurması için Koru'nun etrafına şövalyeler yerleştirebiliriz..."
"Yeterince yaklaşamazlar," diye sözünü kesti Sir Markham ve biraz geciktikten sonra ekledi, "lordum. Koru, kendisine birkaç mil yaklaşan herkesin sinirleri üzerinde büyük bir etki bırakır."
"Ayrıca, şövalyelere Soth'un lejyonlarıyla uğraşırken ihtiyaç duyacaĞız," dedi Tanis. Derin bir nefes aldı. "...Benim bir planım var, söylememe izin verilirse, anlatmak isterim."
"Elbette Yarımelf."
"Kit'in Kule'ye ulaşmasını sağlayacak bir kargaşa yaratmak için Hisar'ın yukarıdan saldıracaĞını, Lord Soth'un da ön kapıdan gireceĞini düşünüyorsunuz. Tamam mı?"
Gunthar başıyla onayladı.
"Bundan sonra, ne kadar bronz ejderha varsa hepisine şövalyeleri bindirelim. Ben Fireflash'i alayım. Bilezik beni Soth'a karşı koruyacaĞı için, ben onun peşine düşeceĞim. Şövalyelerin kalanı, Soth'un peşindekilerle uğraşırlar. Zaten Soth'la aramda halletmem

gereken özel bir mesele vardı/' diye ekledi Tanis, Gunthar'm daha şimdiden başını hayır anlamında salladığını görerek.

"Kesinlikle olmaz. Son savaşta çok büyük başarıların oldu ama sen eğitimli değilsin! Bir Solamniya şövalyesine karşı koymak..."
"Ölü bir Solamniya Şövalyesi bile olsa!" diye söze atıldı Sir Markham, sarhoş kıkırdamasıyla.
Gunthar'm bıyıkları hiddetle titredi ama kendisine hakim oldu ve soğuk bir edayla devam etti, "Soth gibi bir eğitim almış, eğitimli bir şövalyeye karşı koymaya çalışırsan -bileziğin olsun, olmasın-düşersin."
"Öte yandan, bilezik olmadığında lordum, iyi bir silahşor olmanın pek bir anlamı olmuyor," diye dikkat çekti Sir Marham, bir brendi daha içerek. "Parmağını uzatıp 'öl' diyen bir arkadaşın hatırı sayılır bir üstünlüğü oluyor."
"Lütfen efendim," diye araya girdi Tanis, "eğitimimin sınırlı olduğunu kabul ediyorum ama kılıç kuşandığım yılların toplamı sizinkini geçer lordum, neredeyse yarı yarıya üstelik. Bende elf kanı var..."
"Elf kanın Cehenneme gitsin," diye mırıldandı Gunthar, üssünü hiç kaale almadan başka bir brendi şişesini havaya kaldıran Sir Markham'a kızgın kızgın bakarak.
"Eğer mecbur kalırsam rütbemin imtiyazını kullarım lordum," dedi Tanis sakin bir edayla.
Gunthar'm yüzü kızardı. "Kahrolasıca, o sadece bir şeref payesiydi!"
Tanis gülümsedi. "Emir'de böyle bir ayrım yok. Şeref payesi için verilmiş olsun veya olmasın ben bir Gül Şövalyesiyim ve yaşım yüzün çok üzerinde lordum... bu da beni kıdemli yapıyor."
Sir Markham gülüyordu. "Tanrılar adına Gunthar, ona ölmesi için izin ver. Zaten Cehennem adına, ne fark edecek ki?"
"Sarhoş oldu," diye mırıldandı Gunthar, Sir Markham'a sert sert bakarak.
"Daha genç," diye cevap verdi Tanis. "Evet lordum?"
Lord Gunthar'm gözlerinde hiddet şimşekleri çaktı. Yarımelfe hiddetle bakarken diline kadar sert azarlama sözcükleri geldi. Ama bu sözler hiç söylenmedi. Gunthar, Soth ile yüzleşen kişinin -sihirli bileziği olsun, olmasın- kendisini mutlak bir ölüme attığını gayet iyi biliyordu. İlk başta Tanis'in bunu anlayamayacak kadar saf veya gözüpek olduğunu düşünmüştü. Yarımelfin kara, gölgeli gözlerine

bakınca bir kez daha onu yanlış değerlendirdiğini anladı.
Sözlerini kaba bir öksürükle yutan Lord Gunthar Sir Markham'ı işaret etti. "Bak bakalım onu ayıltabilecek misin Yarımelf. Sonra da hazırlansan fena olmayacak. Ben Şövalyeleri hazır edeceğim, beklesinler."
"Teşekkür ederim lordum," diye mırıldandı Tanis.
"Tanrılar yardımcın olsun," diye ekledi Gunthar, alçak, boğuk bir sesle. Tanis'in elini tuttuktan sonra dönüp odadan çıktı.
Tanis, elindeki boş brendi şişesini hoşnutsuzluk belirten bir tebessümle seyreden Sir Markham'a doğru baktı. Görünmeye çalıştığı kadar sarhoş değil, diye karar verdi Tanis. Ya da, eğer isterse ayılabilir.
Genç şövalyeye arkasını dönen yarımelf, pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakıp, şafağı bekledi.

Laurana,
Biricik eşim, bir hafta önce ayrıldığımızda bu ayrılığın çok çok uzun bir zaman için olabileceği hiç aklımıza gelmemişti. Hayatımızın büyük bir bölümünü ayrı geçirmek zorunda kalmıştık. Fakat itiraf etmeliyim ki şu anda ayrı olduğumuza üzülemiyorum bile. Senin emniyette olduğunu bilmek beni rahatlatıyor, gerçi eğer Raıstlin amacına ulaşırsa Krynn üzerinde emniyetli bir yer kalacağını da zannetmiyorum.
Dürüst olmalıyım, canımın içi. Hiçbirimizin hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Hiç korkmadan yüzleşiyonım ölümle -bunu rahat rahat söyleyebilirim. Ama bu acı bir öfke duymadığım anlamına gelmiyor. Son savaşta, kahramanlık yapmayı göze alabilirdim. Hiçbir şeyim, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ama şimdi yaşamak istediğim kadar hiçbir zaman is-tememişimdir. Bulmuş olduğumuz neşe ve mutluluğu kıskanan bir cimri gibiyim, bunlardan vazgeçmek istemiyorum. Planladıklarımızı, gelmesini umut ettiğimiz çocuklarımızı düşünüyorum. Seni düşünüyorum sevgilim ve ölümümün yaratacağı üzüntüyü; içimdeki hüzün ve hiddet yüzünden ağlarken, yazdıklarımı bile okuyamıyorum.
Bunun sana olduğu kadar bana da teselli getirmesini diliyorum sadece: Bu bizim son ayrılığımız olacak. Dünya bir daha bizi ayıramayacak. Seni bekleyeceğim Laurana, zamanın öldüğü o diyarda. Ve bir akşam, o sonsuz bahar diyarında, o sonsuz alacakaranlıkta yola bakacağım ve senin bana doğru geldiğini göreceğim. Seni rahatça görebiliyorum sevgilim. Kavuşan güneşin son ışınları altın saçlarında parlıyor, gözlerin ise benim de içimi dolduran aşkla ışıldıyor.

Bana geleceksin.
Sana sarılacaĞım.
Gözlerimizi kapatıp sonsuz rüyamızı görmeye başlayacaĞız.
176
Dönüş
JSvapı nöbetçisi Eski Şehir m nöbet odasının karanlık gölgeleri içine oturmuştu. Cesaretlerini toplamak için konuşan diĞer nöbetçilerin dışarıdan gelen, heyecan ve korkuyla gerginleşmiş seslerini duyabiliyordu. Dışarıda yirmi kadar nöbetçi olması gerektiĞini düşündü yaşlı nöbetçi. Akşam nöbetleri ikiye çıkartılmıştı; nöbetini devredenler evlerine geri dönmektense bulundukları yerde kalmaya karar vermişlerdi. So-lamniya Şövalyelerinin tepesindeki surları sürekli adımlayışlarını duyabiliyordu. Üzerinde, zaman zaman ejderhaların kanatlarını çırparken çıkarttıkları sesleri, kimi zaman da ejderhaların aralarında kendi gizemli lisanlarındaki konuşmalarını duyabiliyordu. Nasıl insanlar yerde nöbet tutuyorsa, bunlar da havada nöbet tutan, Lord Gunthar'ın, Yüce Rahip Kulesi'nden getirmiş olduĞu bronz ejderhalardı.
Etrafında bir sürü ses duyuyordu... yaklaşmış olan kıyametin seslerini...
Kapı nöbetçisinin aklında bu düşünceler vardı, tabii ki o bu şekilde kelimelere dökmemişti düşüncelerini...ne 'yaklaşmış' ne de 'kıyamet' onun lûgatında pek geçmezdi. Kelimeleri bilmese, bunları biliyordu. Kapı nöbetçisi yaşlı bir paralı askerdi, böyle geceleri çok görmüştü. Bir zamanlar, sabah olunca neler yapacaĞını atıp tutan, aynı dışarıdakiler gibi genç bir adamdı. İlk savaşında o kadar korkmuştu ki, hâlâ o günden hiçbir şey hatırlayamıyordu.
Ama o ilk günden sonra çok savaşlar olmuştu. Korkuya alışmıştı. Korku, kılıcı gibi insanın bir parçası oluyordu. Yaklaşmakta olan bu savaş hakkında düşünmek de onun için diĞerlerinden pek fark-
178
h deĞildi. Sabah olacaktı ve eĞer insanın şansı yaver giderse, akşam da olacaktı.
Mızrakların ani takırtısı ve genel bir heyecan, yaşlı nöbetçiyi felsefi düşüncelerinden kopardı. Homurdansa bile yine de o eski heyecanı hissetmiş ve başını nöbet odasından dışarı çıkartmıştı.
"Bir şey duydum!" diyordu genç bir nöbetçi nefes nefese koşarak yaklaşırken. "O...orada! Zırh takırtılarının sesiydi sanki, koca bir ordunun zırhı."
DiĞer muhafızlar karanlıĞa doĞru bakıyordu. Solamniya Şövalyeleri bile volta atmayı kesmiş, Yeni Şehirden, Eski'sine uzanan geniş yola bakıyorlardı surlardan. Surlarda yanmakta olan meşalelere yenileri eklendi. AşaĞıyı parlak bir ışık halkası şeklinde aydınlatmışlardı. Fakat ışık altı metre kadar sonra bitiyor, gerisindeki karanlıĞı daha da koyulaştırıyordu. Yaşlı nöbetçi de artık sesleri duyuyordu ama paniĞe kapılmadı. Karanlık ve korkunun, tek bir adamın bile koca bir alay gibi duyulmasına neden olabileceĞini bilecek kadar kıdemliydi.
Nöbetçi odasından sert adımlarla çıkarak ellerini salladı, hırlar gibi ekledi, "Yerlerinize geri dönün!"
Genç nöbetçiler söylenerek yerlerine geri döndüler ama silahlarını hazır etmişlerdi. Yaşlı nöbetçi, eli kılıcının kabzasında heyecansızca caddenin ortasında durup bekledi.
Gerçekten de ışıĞa çıka çıka -bir tümen ejderan deĞil de- bir adam (ki adam iki adam iriliĞinde sayılırdı) ile bir kender çıktı.
Gelenler meşale ışıĞından gözleri kamaşınca durdular. Yaşlı nöbetçi onları şöyle bir tarttı. İri yarı adam pelerin giymiyordu ama nöbetçinin gördüĞü kadarıyla meşale ışıĞı, eĞer gri bir çeşit çamurla kaplı ve sanki bir yangından çıkmış gibi orası burası kararmış olmasa, parıl parıl parlayabilecek bir zırhtan yansıyordu. Kender de aynı cins çamurla kaplıydı, -gerçi- kenderin çamuru parlak mavi pantalonundan çıkartmak için bir çaba sarfetmiş olduĞu belliydi, iri yarı adam yürürken aksıyordu; üstelik hem o, hem de kender kısa bir süre önce bir çatışmaya katılmış gibi duruyorlardı.
Tuhaf, diye düşündü nöbetçi. Henüz hiç çatışma olmamıştı, en azından kulaĞına gelen bir çatışma olmamıştı.
"Her ikisi de iyi müşteri," diye mırıldandı yaşlı nöbetçi, durumu kavramak için etrafa bakman koca adamın elinin kaygısızca kılıcının kabzasında durduĞunu fark ederek. Kender etrafa bildik kender merakıyla bakmıyordu. Öte yandan kapı nöbetçisi kenderin
179
kollarında kocaman, deri kaplı bir kitap taşıdıĞını görünce biraz hayrete düşmüştü.
"Burada ne işiniz var, söyleyin," dedi kapı nöbetçisi, önlerinde durmak için ilerleyerek.
"Ben Tasslehoff Burrfoot," dedi kender, kitapla kısa süreli bir cebelleşmeden sonra minik elini kurtabilmişti. Elini nöbetçiye uzattı. "Bu da arkadaşım Caramon. Nereli olduĞumuza gelince, biz Sol..."

"İşimiz nerede olduĞumuza baĞlı," dedi Caramon denilen adam arkadaşça, ama yüzündeki ciddi ifade kapı nöbetçisinin duraklamasına neden olmuştu.
"Yani nerede olduĞunuzu bilmiyor musunuz?" diye sordu nöbetçi kuşkuyla.
"Ülkenin bu tarafından deĞiliz," diye cevap verdi koca adam soĞuk bir edayla. "Haritamızı kaybettik. Şehrin ışıklarını görünce, doĞal olarak bu tarafa doĞru geldik."
Ya, ben de Lord Amothus'um, diye düşündü nöbetçi. "Palant-has'tasınız."
Koca adam arkasına baktıktan sonra ancak omzuna gelen nöbetçiye baktı. "O halde o arkamızdaki Yeni Şehir olmalı. İnsanlar nerede? Şehri baştan başa geçtik. Kimseden iz bile yoktu."
"Alarma geçtik." Başıyla kısa bir hareket yaptı. "Herkes surların içine alındı. Sanırım şu anda bunları bilmeniz yeter. Şimdi, burada işiniz ne? Üstelik nasıl oluyor da neler olup bittiĞini bilmiyorsunuz? Herhalde söylentiler ülkenin her tarafına yayılmıştır şimdiye dek."
Koca adam elini tıraşsız çenesinde gezdirdi; yüzünde kederli bir tebessüm belirdi. "İnsan bir şişe cüce içkisi içince, neredeyse herşey uçup gidiyor. Öyle deĞil mi komutan?"
"Öyle," diye hırladı nöbetçi. Ama bu herifin gözlerinin keskin, berrak, belirli bir amaçla dolu olduĞu ve katı bir kararlılık içerdiĞi de doĞruydu. O gözlere doĞrudan bakan nöbetçi başını salladı. Bu gözleri daha önce de görmüştü: Kendi ölümüne giden, herşeyi bilen, hem Tanrılar, hem de kendiyle barışmış olan bir adamın gözleri.
"Bizi içeri alacak mısınız?" diye sordu koca adam. "GöründüĞü kadarıyla, birkaç savaşçı daha sizin için fena olmayacak."
"Senin cüssendeki bir adamı kullanabiliriz," diye cevap verdi nöbetçi. Kendere kaşlarını çatarak baktı. "Ama korkarım onu burada akbaba yemi olarak bırakacaĞız."

"gen de bir savaşçıyım!" diye karşı çıktı kender içerleyerek. "Ca-ramon'un hayatını bile kurtarmıştım bir kere!" Yüzü aydınlandı. "Nasıl olduĞunu dinlemek ister misiniz? Çok harika bir hikayedir. Büyülü bir kaledeydik. Arkadaşımı öldürdükten sonra Raistlin götürmüştü beni o...Neyse bunu boşverelim. Ne demiştim, kara cüceler vardı ve Caramon'a saldırıp duruyorlardı, onun da ayaĞı kaymıştı ve..."
"Kapıyı açın!" diye baĞırdı yaşlı nöbetçi.
"Haydi gel Tas," dedi koca adam.
"Ama en güzel kısmına daha yeni gelmiştim!"
"Ha, bu arada" -koca adam, eliyle aĞzını kapatıp kenderi büyük bir beceriyle susturarak- "bana tarihi söyleyebilir misiniz?" dedi.
"Üçüncügün, Beşinciay, 356," dedi nöbetçi. "Şey, belki bir rahibin ayaĞına bakmasını istersin."
"Rahipler," diye mırıldandı koca adam kendi kendine. "Öyle ya unutmuşum. Artık rahipler var. Teşekkür ederim," diye seslendi kenderle birlikte kapılardan geçerlerken. Kapı nöbetçisi kendisini koca adamın elinden kurtaran kenderin sesinin yeniden viyakladıĞını duyabiliyordu.
"Pof! Gerçekten de yıkanman icap ediyor Caramon. Ben - öĞĞĞ! Uf aĞzım çamur dolmuş! - Şimdi, ne diyordum? Hikâyemi bitirmeme izin vermeliydin! Senin kana basarak kaydıĞın yere gelmiştim ve..."
Başını sallayan kapı nöbetçisi ikisinin peşinden baktı. "Bu işin içinde bir iş var," diye mırıldandı koca kapılar yeniden kapanırken, "bir kender bile daha iyi bir hikâye uyduramazdı herhalde."

Böfiim l
e diyor Caramon?" Tas parmak uçlarında durmuş, koca adamın kolundan öteye bakmaya çalışıyordu.
"Şşşışşş" diye fısıldadı Caramon huzursuzca. "Okuyorum." Kolunu salladı. "Bırak." Koca adam Astinus'dan almış oldukları Tarihçe'nin sayfalarını aceleyle karıştırıyordu. Ama artık sayfalan çevirmeyi bırakmış, bir tanesini dikkatle inceliyordu.
İçini çeken Tas -sonuç olarak kitabı taşıyan oydu!- surlara dayanarak etrafına bakındı. Palanthaslıların geceyi aydınlatmak için kullandıkları alevli mangallardan birinin altında duruyorlardı. ŞafaĞın atmak üzere olduĞunu tahmin ediyordu kender. Fırtına bulutları güneş ışıĞını kesiyordu ve şehir, kasvetli gri bir renge bulanmaya başlamıştı. Limandan soĞuk bir sis kıvrılarak yükseliyor, caddelerden dönerek dolanıyordu.
Pencerelerin çoĞunda ışık olmasına raĞmen şehirde çok az insan vardı; şehir ahalisine evlerinde kalmaları, orduya mensup deĞillerse sokaĞa çıkmamaları gerektiĞi söylenmişti. Fakat Tas, yüzlerini camlara yapıştırmış ortalığı seyredip bekleyen kadınları görebiliyordu. Arada sırada, elindeki silahı sıkı sıkı tutan bir adam yanlarından koşarak geçiyor, şehrin kapısına doĞru ilerliyordu. Bir keresinde, tam Tas'ın önündeki evlerden birinin kapısı açıldı. Elinde

ash bir kılıçla bir adam çıktı dışarı. Arkasından gözleri yaşlı bir kadın izliyordu. EĞilen adam nazikçe önce kadını sonra da kadının kucaĞındaki minik çocuĞu öptü. Sonra hemen sırtını dönerek sokaktan hızla uzaklaşmaya başladı. Tas'ın yanından geçerken, ken-der adamın yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü.
"Yo, hayır!" diye mırıldandı Caramon.
"Ne? Ne?" diye seslendi Tas sıçrayarak, Caramon'un okumakta olduĞu sayfayı görmeye çalışıyordu.
"Şunu bir dinle: 'Üçüncügünün sabahı, uçan hisar, eşliĞindeki mavi ve siyah ejderhalarla Palanthas'm tepesinde belirir. Hisarın havada belirmesiyle Eski Şehir'in kapılarına, bir çok savaşa katılmış kıdemli bir savaşçının bile korkuyla bembeyaz kesilerek başını çevirmesine neden olan bir hayalet gelir.
" 'Çünkü burada, sanki gecenin karanlıĞından yaratılmış gibi, gözleri ve ayakları alevden bir kabusa binmiş olan Kara Gül Şövalyesi Lord Soth belirir. Hiç karşılık görmeden şehir kapılarına sürer bineĞini; nöbetçiler önünden dehşet içinde kaçışır.
" 'Ve burada durur.
' "Palanthas Lordu," diye seslenir şövalye, ölüm diyarından gelen yankılı bir sesle, "şehrini Lord Kitiara'ya teslim et. Ona Yüksek Büyücülük Kulesi'nin anahtarlarını ver, kendisini Palanthas'm hükümdarı ilan et ki o da sizin barış içinde yaşamanıza izin versin. O takdirde şehriniz yok olmaktan kurtulacaktır."
" 'Lord Amothus surlardaki yerini alarak aşaĞıdaki ölüm şövalyesine bakar. Yanmdakilerin çoĞu korkularıyla o kadar sarsılmışlardır ki bakamazlar bile. Fakat -kendisi de bir ölü kadar soluk görünen- lord tüm haşmetiyle dimdik durur; sözleri cesaretini kaybetmiş olanların cesaretlerini geri getirir.
' "Şu mesajı Ejderha Yüceefendisi'ne götür. Palanthas yüzlerce yıldır huzur ve güzellikler içinde yaşadı. Ama özgürlüĞümüzü satarak huzur veya güzellik alacak deĞiliz."
1 "O halde hayatlarınız pahasına alın!" diye haykırır Lord Soth. Görünüşe göre lejyonları havadan peydahlanıverir... gözleri ve ayakları alevden atlara binen on üç iskelet savaşçı ardında yerlerini alırlar. Onların da arkasında dikenli ejderhaların çektiĞi, insan kemiĞinden savaş arabalarında duran bansheeler -Tanrıların Soth'a hizmet etmeĞe mahkum ettikleri elf kadınların ruhları- ortaya çıkar. Bunlar ellerinde buzdan kılıçlar tutmaktadır, sadece bu kadınların uluyuşlarîhı duymak bile ölüm demektir.
183
" 'Yalnızca üzerine giydiĞi zincirli çelik eldiven nedeniyle görülebilen elini kaldıran Lord Soth şehrin kapalı duran, yolunu kapatan kapısını işaret eder. Tek bir büyü sözü söyler ve o sözle seyretmekte olan herkesin üzerine korkunç bir soĞuk iner, kanları bir yana ruhlarını dondurur. Kapının demiri buz tutarak beyazlaşmaya başlar, sonra buza dönüşür ve derken -Soth'dan gelen başka bir sözle- buzdan kapı paramparça olur.
" 'Soth'un eli iner. Lejyonları peşinde, kırık kapıdan içeri saldırır.
" 'Kapının diĞer yanında onu bekleyen (ejderhaca ismi Khirsah olan) bronz ejderha Fireflash üzerine binmiş Mızrak Kahramanı Ta-nis Yarımelf bulunmaktadır. Rakibini hemen fark eden ölüm şövalyesi, büyülü söz "Öl!" komutuyla onu hemen öldürmeye yeltenir. Büyüye karşı dirençli gümüş bir bilezik ile korunmakta olan Tanis Yarımelf bu büyüden etkilenmez. Fakat onu bu ilk saldırada savunan bilezik, daha fazla koruyamaz...' "
'Daha fazla koruyamaz' mı!" diye haykırdı Tas, Caramon'un okumasını bölerek. "Ne demek şimdi bu?"
"Sus!" diye tısladı Caramon ve devam etti. "' ...koruyamaz. Büyüye karşı bir koruması olmayan, üzerine bindiĞi bronz ejderhanın Soth'un emriyle ölmesi, Tanis Yarımelf'i ölüm şövalyesiyle yerde dövüşmeye mecbur bırakır. Lord Soth, çok çok uzun bir süre önce yargıyla sınırlanmayı reddetmiş olduĞu halde Solamniye Şövalyeleri tarafından konulmuş olan Dövüş Kanunları hâlâ kendisini baĞladıĞından, bu kanunlara göre rakibiyle karşılaşmak için bineĞinden iner. Tanis Yarımelf büyük bir cesaretle dövüşür fakat Lord Soth'un dengi deĞildir. Ölümcül bir yara alarak, ölüm şövalyesinin kılıcı göĞsüne saplı olarak düşer...'"
"Hayır!" Tas'ın nefesi kesilir. "Hayır! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!" Tas uzanarak Caramon'un kolunu çekiştirir. "Haydi gidelim! Hâlâ vakit var! Onu bulup uyarabiliriz..."
"Yapamam Tas," dedi Caramon sessizce. "Kule'ye gitmem gerek. Raistlin'in varlıĞının bana yaklaştıĞını hissedebiliyorum. Zamanım yok Tas."
"Böyle diyor olamazsın! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!" diye fısıldadı Tas, gözleri faltaşı gibi açık Caramon'a bakakalarak.
"Hayır Tas, veremeyiz," dedi Caramon, kendere ciddiyetle bakarak. "Onu, sen kurtaracaksın."

Düşünce kelimenin tek anlamıyla Tasslehoff'un nefesini kesti. Yeniden konuşabilecek şekilde sesine kavuştuĞunda, bir viyakla-
184
madan başka bir şey çıkmadı aĞzından. "Ben mi? Ama Caramon ben bir savaşçı deĞilim ki! A, tamam nöbetçiye öyle dediĞimi biliyorum..."
"Tasslehoff Burrfoot," dedi Caramon sertçe, "Tanrıların bütün bu meşeliyi, sırf seni eĞlendirmek için hazırlamış olmaları mümkündür. Mümkün...ama ben olsam kuşku duyardım. Bu dünyanın bir parçasıyız ve onun için sorumluluk yüklenmek zorundayız. Şimdi bunu anlayabiliyorum. Çok net anlıyorum." İçini çekti; bir an için yüzü o kadar ciddi, o kadar hüzünlüydü ki Tas, boĞazına bir şeylerin takıldıĞını hissetti.
"Ben dünyanın bir parçası olduĞumu biliyorum Caramon," dedi Tas üzüntüyle, "ve elimden gelen sorumluluĞu da seve seve üstlenirim. Ama -ben dünyanın o kadar kısa bir parçasıyım ki- bilmem anlatabildim mi. Lord Soth ise o kadar uzunboylu ve çirkin bir par-çası..ve..."
Önce bir tane, ardından bir tane daha borozan öttü. Hem Tas, hem Caramon susup, boruların sesi solup gidinceye dek dinlediler.
"Buydu, deĞil mi?" dedi Tas yavaşça.
"Evet," diye cevap verdi Caramon. "Acele etsen iyi olacak."
Kitabını kapatıp, Tas'ın terk edilmiş Yeni Şehir'den "tedarik" etmeyi becerdiĞi eski bir heybeye dikkatlice yerleştirdi. Kender kendisi için de, Caramon'un bilmesine gerek duymadıĞı birkaç ilginç şey yanı sıra birkaç yeni kese de tedarik etmeyi becermişti. Derken koca adam elini uzatarak Tas'ın kafasındaki acaip tepe saçını geriye doĞru okşadı.
"Hoşçakal Tas. Teşekkür ederim."
"Ama Caramon!" diye bakakaldı Tas koca savaşçıya, aniden kendisini çok yalnız ve kafası karışmış hissederek. "Se...sen nerede olacaksın?"
Caramon önce gökyüzüne, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin yükseldiĞi yere, fırtına bulutları arasındaki kara yırtıĞa baktı. Kule'nin üst pencerelerinde laboratuvar -ve Kapı'nın- olduĞu yerdeki pencerelerde ışık vardı.
Tas onun bakışlarını izleyerek Kule'ye baktı. Fırtına bulutlarının kuleye doĞru indiĞini, ürkütücü şimşeklerin kulenin etrafında oynaştıĞını, kuleyle oynadıĞını gördü. Shoikan Korusu'na bir kez yakından nasıl bakmış olduĞunu hatırladı...
"Ah Caramon!" diye haykırdı, koca adamın kolunu yakalayarak. "Caramorvyapma... bekle..."
185
"Hoşçakal Tas/' dedi Caramon, üzerine yapışmış kenderi katiyetle üzerinden ayırarak. "Bunu yapmam şart. EĞer yapmazsam neler olacaĞını biliyorsun. Ayrıca sen de ne yapman gerektiĞini biliyorsun. Şimdi acele et. Hisar kapıların üzerine gelmiştir bile."
Ama, Caramon..." diye uludu Tas.
"Tas, bunu yapmalısın!" diye baĞırdı Caramon, hiddetli sesi boş sokaklarda yankılanıyordu. "Tanis'e yardım bile etmeden, ölmesine izin mi vereceksin?"
Tas geri çekildi. Daha önce Caramon'u hiç böylesi hiddetli görmemişti, en azından kendisine bu denli kızdıĞını görmemişti. Birlikte yaşadıkları bütün maceralarda Caramon ona hiç baĞırmamış-tı.
"Hayır Caramon," dedi yumuşakbaşlılıkla. "Sadece...ne yapabileceĞimden emin deĞilim..."
"Aklına bir şeyler gelir," diye mırıldandı Caramon, kaşlarını çatarak. "Her zaman aklına bir şeyler gelir." Arkasını dönüp, kendisini kederle izleyen Tas'ı bırakıp yürüyerek ayrıldı.
"Ho...hoşçakal Caramon," diye seslendi Tas, ayrılmakta olan suretin peşinden. "Se...seni yarı yolda bırakmayacaĞım."
Koca adam döndü. KonuştuĞunda sesi Tas'ın kulaĞına komik gelmişti, sanki boĞuluyormuş gibi çıkıyordu. "BırakmayacaĞını biliyorum Tas, ne olursa olsun." Elini sallayarak yeniden sokaktan aşaĞı doĞru yürümeye devam etti.
Uzakta, Tas, Shoikan Korusu'nun kara gölgelerini görüyordu; hiçbir günün aydınlatamayacaĞı gölgeleri, Kule'nin muhafızlarının dolandıĞı gölgeleri.
Tas bir an için durup Caramon karanlıkta kayboluncaya kadar peşinden seyretti. DoĞrusunu söylemek gerekirse Caramon'un aniden fikrini deĞiştirip dönmesini ve şöyle baĞırmasını ummuştu: "Bekle Tas! Ben de seninle Tanis'i kurtarmaya geleceĞim!"
Ama yapmadı.
"Böylece her şey bana kaldı," dedi Tas içini çekerek. "Üstelik bana baĞırdı da!" Biraz burnunu çekerek döndü ve aksi yönde, kapıya doĞru yürümeye başladı. İçi kabarmış, üzerinde bir aĞırlık hissetmesine neden olmuştu. Tanis'i ölüm şövalyesinden nasıl kurtaracaĞı konusunda hiçbir fikri yoktu; üstelik bu konuda düşündükçe de Caramon'un ona bu sorumluluĞu yüklemesi daha bir akla aykırı geliyordu.

"Yine de Caramon'un hayatını kurtarmıştım," diye mırıldandı Tas. "Belki de fark etmeye başlamıştır..."
186
Aniden durup, sokağın ortasında taş kesildi.
"Caramon benden kurtuldu!" diye haykırdı. "Taslehfoo Burfoot, Flint'in de sık sık söylemiş olduğu gibi sende kapı kulpu kadar beyin var. Benden kurtuldu! Oraya, ölmeye gidiyor! Tanis'i kurtarmam için beni yollaması bir bahaneydi sadece!" Çılgına dönen mutsuz Tas sokağın bir bir yanına, bir diğer yanına baktı. "Şimdi ne yapacağım?" diye mırıldandı.
Caramon'a doğru bir adım attı. Sonra borazanların yeniden çaldığını duydu; bu kez tiz, acılı bir tehlike tınısı vardı. Ve bu seslerin üzerinde, emirler veren bir ses duyduğunu düşündü...Tanis'in sesini.
"Ama eğer Caramon'a gidersem, Tanis ölecek!" Tas durdu. Yarı yarıya dönerek Tanis'e doğru bir adım attı. Sonra yeniden durdu, tepe saçını kararsızlıktan tam bir vida gibi döndürmüştü. Kender bütün hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti kendisini.
"Her ikisinin de bana ihtiyacı var!" diye feryat etti ıstırapla. "Nasıl bir seçim yapacağım?" Derken..."Biliyorum!" Çatık kaşlarını indirdi. "Tamam!"
Rahat bir nefes alan Tas dönerek kapıya doğru yoluna devam etti ama bu kez koşuyordu.
"Tanis'i kurtaracağım," dedi soluk soluğa, kestirmeden gitmek için dar bir sokağa saparken, "sonra da dönüp Caramon'u kurtarırım. Tanis bana yardımcı bile olabilir."
Dar sokaktan geçerken, kedileri ürkütüp dört bir yana saçan Tas huzursuzlukla kaşlarını çattı.
"Acaba, böylece kaç kahraman kurtarmış olacağım," dedi kendi kendine burnunu çekerek. "Doğrusunu söylemek gerekirse artık canıma tak etmeye başladılar."
Tam nöbet değişimi için borazanlar öterken uçan hisar Palant-has semalarında göründü. Harabe halindeki yüksek kuleler ve mazgallı siperler, yüksek surlar, ejderan askerle dolu aydınlık pencereler: Kaynamakta olan büyülü bulutlardan temeli üzerinde yükselen hisar, aşağı doğru inerken tüm çıplaklığıyla görülebiliyordu.
Eski Şehir'in surları erkeklerle dolmuştu... kasabanın erkekleri, şövalyeler ve paralı askerler. Kimse tek kelime dahi etmiyordu. Hepsi silahlarını tutmuşlar kasvetli bir sessizlikle yukarıya doğru bakıyorlardı.
Ama, sonuç olarak, hisarın görülmesiyle söylenmiş olan bir -ya da birkaç- kelime ye*k değildi.
· 187
"Ah!" dedi Tas dehşetle nefes nefese ellerini sıkmış, bu görüntüyü huşuyla seyrederken. "Ne kadar mükemmel değil mi! Uçan hisarların ne kadar muhteşem ve görkemli olduğunu unutmuşum! Birinin üzerine çıkmak için her şeyi, her şeyi verirdim." Sonra, içini; çekerek kendini şöyle bir toparladı. "Ama şimdi Burrfoot," dedi kendi kendine sertçe, Flint sesiyle. "Yapman gereken işler var. Hem de şimdi" -etrafına bakındı- "kapı şu tarafta. Hisar da burada. İşte Lord Amothus da gidiyor... Ay, ne kadar korkunç görünüyor! Daha iyi görünen ölüler görmüştüm. Ama nerede... Ah!"
Ciddi görünüşlü bir alay belirerek, caddeden Tas'a doğru ilerlemeye başladı; bunlar, atlarını yedeklemiş bir grup yaya Solamniye Şövalyesiydi. En ufak bir coşku yoktu, konuşmuyorlardı bile. Her adamın yüzü ciddi ve gergindi; her adam -büyük bir ihtimalle- ölümüne gittiğini biliyordu. Başlarındaki adam, etrafındaki şövalyelerin traşlı, bıyıklı yüzleriyle büyük bir tezat oluşturan sakallı bir yüze sahipti. Gül Şövalyelerinin zırhını giyse de bunu diğer şövalyelerin huzuruyla taşımıyordu.
"Tanis metal zırhtan hep nefret etmiştir," dedi Tas, arkadaşının yaklaşışını seyrederken. "Şimdi de Solamniya Şövalyelerinin zırhını giymek zorunda kalmış. Sturm görseydi ne düşünürdü acaba! Keşke şu anda Sturm de burada olsaydı!" Tas'ın alt dudağı titremeye başladı. Durduramadan burnundan bir gözyaşı süzüldü. "Keşke cesur ve akıllı olan herkes şu anda burada olsaydı!"
Şövalyeler kapıya yaklaşınca Tanis durarak onlara döndü, alçak sesle emirler vermeye başladı. Tepelerinden ejderha kanatlarının gıcırdayan sesleri geliyordu. Başını kaldıran Tas halkalar çizerek, diğer bronz ejderhaların oluşturduğu bir gruba başkanlık eden Khirsah'ı gördü. Hisar da oradaydı, gitgide surlara daha çok yaklaşıyor, durmadan alçalıyordu.
"Sturm burada değil. Caramon burada değil. Kimse burada değil Burrfoot," diye mırıldandı Tas, kararlılıkla gözlerini silerken. "Bir kez daha tek başına kaldın. Şimdi, ne yapacağım ben?"
Kenderin aklından çılgın düşünceler geçip duruyordu: Tanis'e kılıç çekmekten ("Ciddiyim Tanis, ellerini havaya kaldır!"), başına sert bir taşla vurmaya kadar ("Iıı, şey Tanis, miğferini bir dakikalığına çıkartabilir misin?"). Tas gerçeği bile söylemeyi düşünecek kadar çaresiz hissediyordu kendisini ("Yani Tanis önce zamanda geriye gittik, sonra da ileriye ve Caramon bu kitabı dünyanın sonu gelirken Astinus'tan aldı; son bölümde senin nasıl öldüğünü anlatı-
188

yor ve...") Tas aniden Tanis'in saĞ kolunu kaldırdıĞını gördü. Gümüş bir şimşek çaktı.
"Tamam işte," dedi Tas, derin bir iç çekerek. "Ne yapacaĞımı biliyorum, en iyi yaptıĞım şeyi yapacaĞım..."
"Ne olursa olsun Lord Soth'u bana bırakın," dedi Tanis, etrafındaki şövalyelere ciddiyetle bakarak. "Bu konuda Emir ve Kurallar adına yemin etmenizi istiyorum."
"Tanis, lordum..." diye başladı Sir Markham.
"Hayır, bu konuda tartışmayacaĞım Şövalye. Büyülü bir korumanı/ olmazsa ona karşı hiçbir şansınız olmaz. Her birinize, onun lejyonuyla çarpışmak için ihtiyaç var. Şimdi ya bu yemini edersiniz ya da size cepheden çekilme emri veririm. Yemin edin!"
Kapalı kapı ardından derin, boş bir ses konuşarak Palanthas'ı teslim olmaya davet etti. Şövalyeler, bu insandışı ses karşısında bütün bedenlerinde bir korkunun dolaştıĞını hissederek birbirlerine baktılar. Sadece, koca yaratıklar -bronzu, gümüşü, mavisi ve siya-hıyla- tepelerinde halkalar çizip birbirlerini nefretle süzerken, savaş çaĞrısını bekleyen bu ejderhaların kanatlarının gıcırtısıyla bozulan bir anlık bir sessizlik oldu. Khirsah havada, binicisine yakın bir yerde asılı duruyor, bir emirle aşaĞıya inmeye hazır bekliyordu.
Derken Lord Amothus'un ölüm şövalyesine cevap veren sesini duydular, nazik ve gergindi ama taşıdıĞı amaçla güçlüydü. "Şu mesajı Ejderha Yüceefendisi'ne götür. Palanthas yüzlerce yıldır huzur ve güzellikler içinde yaşadı. Ama özgürlüĞümüzü satarak huzur veya güzellik alacak deĞiliz."
"Emir ve Kurallar adına," dedi Sir Markham yavaşça, "yemin ederim."
"Yemin ederim," diye geldi diĞer şövalyelerin tepkileri onun ardından birbiri ardısıra.
"Teşekkür ederim," dedi Tanis, önünde duran bütün genç adamlara teker teker bakıp, bir çoĞunun kısa bir süre sonra hayatta olmayacaĞını düşünerek... Kendisinin de... Hiddetlenerek başını salladı.
"Fireflash..." Tam ejderhasını çaĞırmak için söyleyeceĞi sözler dilinin ucuna gelmişti ki şövalyelerin arka sıralarında bir kargaşanın çıktıĞını duydu.
"Uf! AyaĞımın üzerinden çekil, seni koca ahmak seni!"
Bir at kişnedi. Tanis bir şövalyenin küfrettiĞini, ardından da tiz bir sesin masumane cevap verdiĞini duydu, "Şey, bu benim suçum

deĞil! Senin atın beni çiĞnedi! Flint bu aptal hayvanlar konusunda haklıymış..."
Bir çatışmayı hisseden ve zaten binicilerinin gerginlikleriyle etkilenmiş olan diĞer atlar da burunlarından sinirli sinirli hava üflemeye başladılar. Birisi sıradan çıktı, binicisi yularını çekmek zorunda kaldı.
"Şu atları denetim altına alın!" diye seslendi Tanis, gergin bir halde. "Neler oluyor..."
"Bırakın geçeyim! Yolumdan çekilin. Ne? Bu hançer senin mi? Düşürmüşsün demek ki..."
Kapının ardında Tanis ölüm şövalyesinin sesini duyuyordu.
"Bunu yaşamlarınızla ödeyeceksiniz!"
Sıranın önünden ise başka bir ses duydu.
"Tanis, benim, Tasslehoff!"
Yarımelfin içine bir gariplik çöktü. O anda, hangi sesin kendisini daha çok ürpertmiş olduĞunu anlayamadı.
Fakat ne düşünecek, ne de hayret edecek vakit vardı. Omzu üzerinden bakan Tanis kapının buza dönüştüĞünü gördü; parçalandıĞını gördü...
"Tanis!" Bir şey kolunu tutmuştu. "Ah Tanis!" Tas ona yapıştı. "Tanis! Hemen gelip Caramon'u kurtarman gerek! Shoikan Koru-su'na gidiyor!"
Caramon mu? Caramon öldü! idi Tanis'in ilk düşüncesi. Ama Tas da ölmüştü. Neler oluyordu? Korkudan deliriyor muyum acaba?
Birisi baĞırdı. Rüyadaymış gibi etrafına bakan Tanis miĞferlerinin altından, şövalyelerin yüzlerinin bembeyaz kesildiĞini görünce Lord Soth ile lejyonunun kapılardan geçmekte olduĞunu anladı.
"At bin!" diye seslendi, kendisini inatla tutunmuş olan kender-den kurtarmak için çılgınlar gibi uĞraşarak. "Tas! Zamanı deĞil. Buradan git lanet olasıca!"
"Caramon ölecek!" diye feryat etti Tas. "Onu kurtarmalısın Tanis!"
"Caramon... zaten... öldü!" diye hırladı Tanis.
Khirsah yanına inmiş, savaş çıĞlıĞı atıyordu. Hem iyi, hem kötü diĞer ejderhalar hiddetle çıĞlıklar atarak, pençelerini birbirlerine doĞru uzatarak uçuyorlardı. Bir anda savaş başladı. Hava şimşek ışıĞı ve asit kokusuyla doldu. Yukarıdan, uçan hisardan borazanlar öttü. Zevkle hisardan aşaĞıya atlamaya başlayan, atlarken de düş-

melerini engellemek için kanatlarını açan ejderanlar sevinç çıĞlıkları atıyordu.

Tensiz bedeninden ölümün soĞuĞu dört bir yana yayılan Lord Sohth gittikçe yaklaşıyordu. Fakat ne denli uĞraşırsa uĞraşsın Tanis, Tas'tan kurtulamıyordu. Sonunda kendi kendine küfreden yarımelf kıvranmakta olan ken-deri yakaladı. Tas'ı belinden tutan Tanis o kadar hiddetliydi ki, gerçekten de neredeyse boĞulacak gibi oldu ve kenderi yakınlardaki bir sokaĞa fırlattı.
"Ve orada kal!" diye gürledi.
"Tanis!" diye yalvardı Tas. "Oraya gidemezsin! Öleceksin. Biliyorum!"
Tas'a son kez hiddetle bakan Tanis topukları üzerinde dönerek koştu. "Fireflash!" diye baĞırdı. Ejderha üzerine doĞru alçalarak, caddede yanına indi.
"Tanis!" diye baĞırdı Tas tüm tizliĞiyle. "Bilezik olmazsa Lord Soth ile dövüşemezsin!"

BÖCÜm
2
ilezik! Tanis bileĞine baktı. Bilezik yoktu! Dönerek kendere doĞru atıldı. Fakat çok geç kalmıştı. Tasslehoff caddeden aşaĞıya koşmaya başlamış, sanki canını kurtarmak içinmiş gibi arkasına bakmadan kaçıyordu. (Ta-nis'in hiddetli yüzüne bir bakan Tas, belki de gerçekten canını kurtarmış olduĞunu düşündü.)
"Tanis!" diye baĞırdı Sir Markham.
Tanis döndü. Lord Soth kabusu üzerine binmiş, Palanthas şehrinin parçalanmış kapısı içinde duruyordu. Alevli gözleri Tanis'in-kiyle karşılaşıp, yarımelfin bakışlarını hapsetti. Tanis yürüyen ölüyü sarmalayan korkuyla ruhunun dahi büzüştüĞünü hissetti.
Ne yapabilirdi? Bilezik yoktu. Bileziksiz hiç şansı olamazdı. Hiçbir şansı! Tanrılara şükürler olsun, diye düşündü Tanis o saniyenin binde birinde, Tanrılara şükürler olsun ki, şerefle ölmek için kendimi baĞlamış bir şövalye deĞilim.
"Kaçın!" diye emretti, neredeyse konuşamayacak kadar kaskatı kesilmiş dudakları arasından. "Kaçın! Bunlara karşı yapabileceĞiniz hiçbir şey yok! Yemininizi unutmayın! Geri çekilin! Hayatınızı canlılarla dövüşmek için saklayın..."
Daha o konuşurken önüne bir ejderan indi, korkunç sürüngen yüzü, kana duyduĞu açlıkla çarpılmıştı. YaratıĞı kılıçlamaması ge-

AtiĞini, yaratıĞın öldüĞünde taş kesilip kendisini öldüren kılıcı kıstırdıĞını son anda hatırlayan Tanis yaratıĞın yüzüne kılıcının kabzasıyla vurup midesine bir tekme indirdi; sonra da yaratık yere yuvarlanırken üzerinden atlayıp geçti.
Ardında atların dehşetle çıĞlık attıĞını, ayaklarını yere vurduĞunu duyabiliyordu. Şövalyelerin son emrine itaat etmiş olduklarını umdu ama dönüp bakacak kadar dahi vakti yoktu. Tas'ı ve tılsımlı bileziĞi ele geçirebilirse hâlâ bir şansları olabilirdi...
"Kendere!" diye baĞırdı ejderhaya, caddeden aşaĞıya kaçmakta olan, ayaĞı çabuk minik sureti işaret ederek.
Khirsah anladı ve hemen havalandı; geniş caddeden Tas'ı izlerken kanatlarının uçları binaları sıyırıyor, taşları ve tuĞlaları yere deviriyordu.
Tanis ejderhanın ardından koştu. Etrafına bakmadı bile. Bakmasına gerek yoktu. Acı içindeki haykırışlar ve çıĞlıklardan neler olup bittiĞini duyabiliyordu.
O sabah Palanthas sokaklarında ölüm kol geziyordu. Lord Soth tarafından kumanda edilen hayalet ordusu kapılardan buz gibi bir rüzgâr misali geçerek önüne çıkan her şeyi kuruttu.
Tanis ejderhaya yetiştiĞinde Khirsah Tas'ı dişleri arasına almıştı bile. Kenderi mavi pantalonunun poposundan tutan ejderha en deneyimli zindan muhafızları gibi silkeliyordu onu. Tas'ın yeni toparlamış olduĞu kesecikleri açılarak yüzüklerden, kaşıklardan, peçete tutacaklarından yarım dilim peynire kadar her şey caddeye minik bir saĞnak halinde yaĞmaya başladı. Ama gümüş bilezik yoktu.
"Nerede o Tas?" diye sordu Tanis hiddetle, kenderi kendisi tutup silkelemek için yanıp tutuşarak.
"H...hiç b...b...bir... z...z...zaman... b...b...bulamaya...c...c...çaksın," diye cevapladı kender, takırdayan dişleri arasından.
"İndir onu aşaĞıya," diye bildirdi Tanis ejderhaya. "Fireflash, nöbet tut."
Uçan hisar şehir surları üzerinde durmuş, büyü kullanıcıları ve kara rahipleri saldıran gümüş ve bronz ejderhalarla bir çatışmaya girmişti. Gözleri kör eden şişekler ve yayılan dumandan görmek zor oluyordu ama Tanis hisardan ayrılan mavi bir ejderhayı görür gibi olduĞuna emindi. Kitiara, diye düşündü; ama onun için endişelenecek zamanı yoktu.
Khirsah Tas'ı bıraktı (neredeyse kafa üstü düşüyordu) ve -kanat-

larını yayarak- düşmanın yığıldığı ve şehri savunan askerlerin k ramanca onları durdurmaya çalıştığı şehrin güney kısmına çak şekilde döndü.
Tanis gelip minik suçluya baktı; o da ayağa kalkarken kahr manca onun bakışlarına karşılık veriyordu.
"Tasslehoff," dedi Tanis, sesi bastırmaya çalıştığı bir hiddetle tit riyordu, "bu kez çok ileri gittin. Bu muzipliğin yüzlerce masum in sanın hayatına mal olmuş olabilir. Bana bileziği ver Tas ve sunuda bil, şu andan itibaren arkadaşlığımız bitiyor!"
Kuşbeyinlice bir mazaret veya sümüklü bir özür bekleyen yarı-melf Tas'ın kendisine soluk bir yüzle, titreyen dudaklarla ve sükunet içinde bir ciddiyetle bakmasına hazırlıklı değildi.
"Açıklaması çok zor Tanis ve gerçekten de vaktim yok. Ama senin Lord Soth ile dövüşmen hiçbir şeyi değiştirmeyecekti." Yarımel-fe ciddiyetle baktı. "Bana inanmalısın Tanis. Doğruyu söylüyorum. Hiçbir şey fark ettirmeyecekti. Ölecek olan bütün o insanlar yinede ölecekti; üstelik sen de ölecektin ve -daha da kötüsü- bütün dünya ölecekti. Ama ölmedin, belki dünya da ölmez. Şimdi," dedi Tas keselerini çekiştirip, üstünü başını düzelterek, "Caramon'u kurtarmamız gerek."
Tanis Tas'a bakakaldı; sonra yorgun bir halde ellerini başına götürüp ısınmış, çelik miğferini çekip çıkarttı. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Tamam Tas," yorgun bir edayla." na Caramon'dan söz et. Hayatta mı? Nerede?"
Tas'ın yüzü endişeyle gerginleşti. "Mesele de bu Tanis. Hayat olmayabilir. En azından fazla vakti kalmamış olabilir. Shoikan K rusu'na girmeye çalışacak!"
"Koru mu!" Tanis endişelenmiş görünüyordu. "Bu imkansı;
"Biliyorum!" Tas sinirli sinirli tepe saçıyla oynadı. "Fakat F lin'i durdurmak için Yüksek Büyücülük Kulesi'ne girmeye çal çak..."
"Anlıyorum," diye mırıldandı Tanis. Miğferini caddeye fırla attı. "Ya da en azından anlamaya başlıyorum. Haydi gidelim. 6 raftan?"
Tas'ın yüzü aydınlandı. "Geliyor musun? Bana inanıyor mu Ah Tanis! O kadar mutluyum ki! Caramon'a göz kulak olma; lışmak ne büyük bir sorumluluk tahmin bile edemezsin, ı tan!" diye bağırdı, hevesle işaret ederek.
"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı YarımeH
194
rdu Khirsah, kanatlarını sallayarak, gözleri yukarıda devam eden çatışmalara kayıyordu hevesle.
"Koruya giremezsen, yok."
Khirsah başını salladı. "Üzgünüm Yarımelf. Ejderhalar dahi o lanetli ormana giremez. Sana iyi şanslar dilerim ama arkadaşını canlı bulabileceğini umma."
Kanatlarını çırpan ejderha havaya doğru sıçrayıp, hareketin olduğu yere doğru süzüldü. Başını içi kararak sallayan Tanis hızlı adımlarla caddeden aşağıya doğru atıldı; Tasslehoff ona ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kalmıştı.
"Belki Caramon oraya kadar gidememiştir," dedi Tas umutla. "Son kez Flint'le birlikte geldiğimizde ben de gidememiştim. Üstelik kenderler hiçbir şeyden korkmazlar!"
"Raistlin'i durdurmaya mı çalışıyor demiştin?"
Tas başıyla onayladı.
"Oraya kadar gider," diye tahmin yürüttü Tanis hüzünle.
Shoikan Korusu'na yaklaşmak dahi Caramon'un bütün sinirlerini allak bullak etmiş, cesaretini emip bitirmişti. Buna rağmen, bu noktaya kadar yaklaşabilen, kendisine geçiş için bir tılsım verilmemiş tek ölümlüydü. Artık o kara, sessiz ağaçlar önünde durmuş, titriyor, terliyor ve bir adım daha atabilmek için kendisini zorluyordu.
"Ölümüm orada," diye mırıldandı, kuru dudaklarını yalayarak. "Ama bu neyi değiştirir ki? Daha önce de, yüzlerce kere ölümle karşılaşmıştım!" Kılıcının kabzasını kavrayan Caramon bir adım daha attı ileri doğru.
"Hayır, ölmeyeceğim!" diye bağırdı ormana. "Ölemem. Bana bağlı olan çok fazla şey var. Ayrıca ağaçlar... ağaçlar tarafından da durdurulacak değilim!"
Diğer adımını da attı.
"Bundan çok daha karanlık yerlerden geçtim," meydan okurcasına konuşmaya devam ediyordu. "VVayreth Ormam'ndan geçtim ben. Krynn üzerinde, gezegen ölürken dolaştım. Dünyanın sonunu gördüm. Hayır," diye devam etti kararlılıkla. "Bu orman beni yenebilecek bir dehşet içeriyor olamaz."
Bu sözle birlikte Caramon ilerleyerek, Shoikan Korusu'na adım attı. Anında bitimsiz bir karanlık içine daldı. Sanki yeniden Kule'ye dönmüştü, Crysania'nın büyüsünün onu kör ettiği zamana. Ama
195

bu kez tek başınaydı. Her yanını bir panik sardı. O karanlık içinde bir yaşam vardı! Yaşam değil de yaşayan bir ölüm olan korkunç kutsal olmayan bir yaşam... Caramon'un kasları zayıfladı. Elleri ve dizleri üzerine düşüp, dehşetten hıçkırıp titremeye başladı.
"Bizimsin!" diye fısıldadı yumuşak, tıslayan bir ses. "Kanın, sıcaklığın, yaşamın! Bizim! Bizim! Yaklaş. Bize o tatlı kanını, sıcak tenini getir. Biz üşüyoruz, üşüyoruz, üşüyoruz, tahammül dışı bir soğuk bu. Daha da yaklaş, daha da yaklaş."
Dehşet Caramon'un her yanını kaplamıştı. Dönüp kaçsa kurtulabilecekti... "Ama hayır," tıslayan, boğucu karanlıkta boğulacak gibi oldu, "Raistlin'i durdurmalıyım! Yoluma... devam... etmeliyim."
Hayatında ilk kez Caramon kendi derinliklerine inerek, ikizinin amacına ulaşmak için, narinliğini, acısını ve hatta ölümü bile yenmek için kullandığı o aynı yılmaz iradeyi buldu. Dişlerini sıktı; ayakta duramasa da ilerlemeye kararlı olan Caramon elleri ve dizleri üzerinde toprak üzerinde emekledi.
Bu yiğitçe bir çabaydı ama fazla ileriye gidemedi. Karanlığa bakarak, etsiz bir elin yerden çıkıp uzanışını felç edici bir hayranlıkla seyretti. Bir mermer kadar soğuk ve pürüzsüz parmaklar onun elini kavrayarak yere çekmeye başladı. Çaresizlik içinde kendisini kurtarmaya çalıştı fakat diğer el ona sıkı sıkı sarılmış, tırnakları etini yırtmaya başlamıştı. Aşağıya doğru emildiğini hissetti. Kulaklarına tıslama halinde sesler geliyor, kemiğin dudakları tenine yapışıyordu. Soğuk kalbini dondurdu.
"Başaramadım..."
"Caramon," dedi endişeli bir ses.
Caramon kıpırdadı.
"Caramon?" Sonra, "Tanış, o kendine geliyor!"
"Tanrılara şükürler olsun!"
Caramon gözlerini açtı. Bakışlarını kaldırdığında, kendisini rahat bir nefes almayla karışık bir aklı karışmışlık, bir hayret ve bir takdirle seyretmekte olan sakallı yarımelfe baktı.
"Tanis!" Hâlâ dehşetten hissizleşmiş olduğundan dermansiz bir halde oturan Caramon arkadaşının güçlü kollarını tutup, içi rahatlayarak hıçkırıklar içinde yarımelfe sarıldı.
"Dostum!" dedi Tanis; daha sonra kendi gözyaşlarıyla boğulacak gibi olarak başka bir şey söyleyemedi.
"İyi misin Caramon?" diye sordu Tas, yaklaşarak.
Koca adam titrek bir nefes aldı. "Evet," dedi, başını titreyen elle-

i arasına alarak. "Galiba iyiyim."
"Bu, bugüne kadar bir adamın yaptığına tanık olduğum en cesurca hareketti," dedi Tanis ciddiyetle, Caramon'a bakmak için topukları üzerinde arkaya doğru kaykılarak. "En cesurca... ve en aptalca."
Caramon kızardı. "Evet," diye mırıldandı, "eh, sen beni tanırsın." "Tanırdım," dedi Tanis sakalanı kaşıyarak. Bakışları koca adamın mükemmel fiziğine, bronz tenine, sakin ve kararlı yüz ifadesine takıldı. "Lanet olsun Caramon! Bir ay önce leş gibi sarhoş bir halde ayaklarımın dibine yığılmıştın! Karnın yerlere sarkıyordu! Şimdi ise..."
"Aradan yıllar geçti Tanis," dedi Caramon, Tas'ın yardımıyla yavaşça ayağa kalkarak. "Bütün söyleyebileceğim bu. Fakat ne oldu? O korkunç yerden nasıl çıktım?" Arkasına bakan Caramon ağaçların gölgesini caddenin ta öte ucunda görünce, titremekten kendini alamadı.
"Seni ben buldum," dedi Tanis, ayağa kalkarak. "Onlar -o şeyler-seni aşağıya çekiyorlardı. Orada kolayca bir mezar bulabilirdin dostum."
"Sen nasıl girdin içeri?"
"Bununla," dedi Tanis gülümseyip gümüş bir bileziği göstererek.
"Bu seni içeri soktu mu? O halde belki..."
"Hayır Caramon," dedi Tanis, bir yandan son derece masum duran Tas'a yan yan bakarak bileziği kemerindeki yerine yeniden sokarak. "Tılsımı ancak beni o lanetli ormanın kenarına sokacak kadar güçlüydü. Gücünün azaldığını hissettim..."
Caramon'un hevesli yüz ifadesi soldu. "Ben de bizim tılsımlı aletimizi denedim," dedi Tas'a bakarak. "O da çalışmıyor. Çalışmasını da pek beklememiştim. Bizi Wayreth Ormanı'ndan bile geçirememişti. Ama denemem şarttı. A...aletin biçim değiştirmesini bile sağlayamadım! Neredeyse elimde paramparça olacaktı o yüzden bıraktım." Bir an için sessiz kaldıktan sonra çaresizlikten titreyen bir sesle patladı, "Tanis, Kule'ye ulaşmam şart!" Ellerini yumruk yaptı. "Nasıl olduğunu açıklayamam ama geleceği gördüm Tanis! Kapı'ya giderek Raistlin'i durdurmalıyım. Durdurabilecek tek kişi benim!"

Hayret içinde kalan Tanis, sakinleştirmek için koca adamın omzuna elini koydu. "Tas da söyledi bunu, yani söyledi sayılır. Fakat
197

Caramon, Dalamar orada...ve... zaten Tanrılar adına Kapı'dan nasıl geçebilirsin ki?"
"Tanis," dedi Caramon; arkadaşına o kadar ciddi ve kafi bir ifadeyle bakıyordu ki yarımelf hayretle gözlerini kırpıştırdı, "anlaman mümkün deĞil ve açıklayacak vakit yok. Fakat bana inanmak zorundasın. Kuleye girmem şart!"
"Haklısın," dedi Tanis, Caramon'a meraklı bir hayretle bakarak, "anlamıyorum. Ama elimden gelirse sana yardım edeceĞim, tabii bu mümkünse."
Caramon aĞır aĞır nefes aldı, başı düştü, omuzlan çöktü. "Teşekkür ederim dostum," dedi sadece. "Bütün bu süreçte o kadar yalnızdım ki. EĞer Tas olmasaydı..."
Kendere baktı fakat Tas onu dinlemiyordu. Bütün dikkati hâlâ şehir surları üzerinde asılı duran uçan hisara çevrilmişti. Çatışmalar havada ejderhalar arasında hisarın etrafında ve şehrin güney kesiminde yükselen dumanlardan, çıĞlıklardan ve haykırışlardan, silahların takırtılarından, atların nal seslerinden de anlaşıldığı üzre aşaĞıda yerde devam ediyordu.
"Eminim o hisarı, biri Kule'ye doĞru uçurabilir," dedi Tas, hisara ilgiyle bakarak. "Vuuup! Tam Koru'nun tepesinden. Sonuç olarak onun büyüsü de kötü, Koru'nun büyüsü de kötü ve çok da büyük, hisar büyük, Koru deĞil. Onu durdurmak için çok fazla miktarda büyüye ihtiyaç duyulacaktır ve..."
"Tas!"
Kender dönünce Caramon ile Tanis'in kendisine bakmakta olduĞunu gördü.
"Ne?" diye haykırdı telaşla. "Ben yapmadım! Benim suçum deĞil..."
"Oraya bir tırmanabilsek!" diye baktı Tanis hisara.
"Büyülü alet!" diye haykırdı Caramon heyecanla, zırhının altına giydiĞi gömleĞinin iç cebine uzanıp aleti çıkararken. "Bu bizi oraya götürür!"
"Bizi nereye götürür?" diye sordu Tasslehoff aniden nelerin olup bittiĞini fark ederek. "Bizi oraya mı..." -Tanis'in bakışlarını izledi-"götürecek? Oraya mı!" Kenderin gözleri yıldızlar kadar parladı. "Gerçekten mi? Gerçekten mi? Uçan hisara! Bu harikulade bir şey! Ben hazırım. Hadi gidelim!"
Bakışları Caramon'un tuttuĞu büyülü alete takıldı. "Ama o sadece iki kişilik Caramon. Tanis nasıl çıkacak?"
198
Caramon huzursuzca boĞazını temizledi, kenelerin anladıĞı ani-yüzünden belli oldu.
"Yo hayır!" diye uludu Tas. "Hayır!"
"Üzgünüm Tas," dedi Caramon; titreyen elleriyle aceleyle minik, belirsiz pandantifi parlak, taşlarla işlemeli bir asaya çevirirken, "ama o şeyin içine girebilmek için zorlu bir dövüşü göze almamız gerekecek..."
"Beni almalısın Caramon!" diye haykırdı Tas. "Benim fikrimdi! Ben de dövüşürüm!" UĞraşıp kemerinden minik bıçaĞını çıkarttı. "Senin hayatını kurtardım! Tanis'in hayatını kurtardım!"
Caramon'un yüzünden bu konuda inatçılık edeceĞini anlayan Tas, Tanis'e dönerek yalvarırcasına ona sarıldı. "Beni de yanınıza alın! Belki alet üç kişiyle çalışır. Ya da belki iki kişi ve bir kenderle çalışır. Ben çok kısa boyluyum. Belki beni fark etmez! Lütfen!"
"Hayır Tas," dedi Yarımelf kesinlikle. Kenderi zorla kendinden ayıran Tanis ilerleyerek Caramon'un yanında durdu. ParmaĞını uyarırcasına kaldırarak ikaz etti...bu Tas'ın çok iyi bildiĞi bir bakıştı. "Bu kez söylediĞimi de kast ediyorum!"
Tas, o kadar mahsun bir ifadeyle kalakaldı ki Caramon'un içi parçalandı. "Tas," dedi yavaşça aklı başından gitmiş kenderin yanına doz çökerek, "eĞer başarısız olursak neler olacaĞını sen gördün! Tanis'e ihtiyacım var... onun gücüne, kılıcına. Anlıyorsun, deĞil mi?"
Tas tebessüm etmeye çalıştı ama alt dudaĞı titriyordu. "Evet Caramon, anlıyorum. Özür dilerim."
"Üstelik sonuç olarak bu senin fikrindi," diye ekledi Caramon aĞır başlılıkla, ayaĞa kalkarken. Düşünceleri kenderi biraz rahatlatır gibi görünse de, yarımelfin güvenini arttırmaya pek yaramamıştı. "Nedense," diye mırıldandı Tanis, "bu beni endişendirdi." Kenderin yüzündeki ifade de öyleydi. "Tas" -Tanis, Caramon yeniden yanındaki yerini alırken en sert ifadesini takındı- "emniyetli bir yer bulup orada duracaĞına ve başını belaya sokmayacaĞına dair bana söz ver! Söz veriyor musun?"
Tas'ın yüzü içindeki fırtınaları yansıtıyordu; dudaĞını ısırdı, kaşlarını çattı, tepe saçını kafa tasına kadar burktu. Sonra -aniden-gözleri faltaşı gibi açıldı. Gülümsedi, saçını bıraktı, saçı sırtına düştü. "Tabii ki söz veriyorum Tanis," dedi yarımelfin inlemesine neden olan büyük bir masumiyet ifadesiyle.

Ama artık bu konuda elden gelen bir şey yoktu. Caramon büyü-
199
lü sözleri söylemeye başlamış, aleti işletiyordu. Büyünün dönen pusu içinde yok olmadan önce Tanis'in gördüĞü son şey, tek ayak üzerinde durmuş, bir bacaĞını diĞerine sürterken mutlu bir tebessümle elini sallayan kenderdi.
200
Borum 3
ireflash!" dedi Tassle-hoff kendi kendine Tanis ile Caramon gözden kaybolur kaybolmaz. Dönen kender, çatışmaların en yakın yaşanmakta olduĞu şehrin güney ucuna doĞru koşmaya başladı. "Çünkü," diye fikir yürütüyordu, "büyük bir ihtimalle ejderhaların savaşları o tarafta oluyordur."
İşte tam o sırada Tas, planının talihsiz aksaklıĞını fark ediverdi. "Tüh be!" diye mırıldandı durup, hırsla birbirlerine hırlayan, pen-çeleyen, ısıran, ateşten nefeslerini birbirleri üzerine salan ejderhalarla dolu gökyüzüne bakarken. "Şimdi, bu kargaşa içinde onu nasıl bulacaĞım?"
Öfkeyle derin bir nefes alan kender ardından hemen boĞulur gibi olarak öksürmeye başladı. Etrafına bakınınca havanın aşırı derecede dumanlı olduĞunu ve biraz önce fırtına bulutlan altında şafakla grileşen gökyüzünün şimdi alevli bir parlaklıkla aydınlandıĞını fark etti.
Palanthas yanıyordu.
"Pek emniyetli bir yer sayılmaz," diye mırıldandı Tas. "Tanis emniyetli bir yer bulmamı söylemişti. BildiĞim en emniyetli yer onun ve Caramon'un ki ile aynı; onlar da o hisara çıkmışlardır artık ve muhtemelen başlarını bitmeyen bir belaya sokmuşlardır, ben ise
201
burada, bu yanan, talan edilen, yaĞmalanan kasabada kısıp kaldım." Kender şöyle iyice bir düşündü. "Buldum!" dedi aniden. "Fiz-ban'a dua edeceĞim! Birkaç kez işe yaramıştı; şey, yaradıydı herhalde. Ama -en azından- bir zararı olmaz."
Caddeden bir ejderan devriyesinin geldiĞini gören ve rahatsız edilmek istemeyen Tas yakınlardaki bir dar sokaĞa dalarak, çöp yıĞının ardına büzüşerek, bakışlarını göĞe çevirdi. "Fizban," dedi ciddiyetle, "bu son artık! EĞer bundan kurtulamazsak annemin dediĞi gibi gümüşü kuyuya atıp, tavukların yanına taşınabiliriz -gerçi tam olarak annemin neyi kastettiĞini de anlamış deĞilim- ama yine de insanın kulaĞına berbat geliyor. Tanis ile Caramon'un yanında olmalıyım. Bilirsin, ben olmazsam bir şeyi halledemezler. Bunu yapmak için de bir ejderhaya ihtiyacım var. Şimdi, bu o kadar da fazla bir istek sayılmaz. Çok daha fazla şeyler dileyebilirdim...yani ayrıntıyı atlayıp hop diye beni oraya götürmen gibi. Ama bunları istemedim. Sadece tek bir ejderha. O kadar."
Tas bekledi.
Hiçbir şey olmadı.
Bitkinlikle derin bir nefes alan Tas inatla gözlerini göĞe çevirerek biraz daha bekledi.
Hâlâ bir şey yoktu.
Tas, içini çekti. "Tamam, kabul ediyorum. Hisar'a uçmak uĞruna keselerimden birinin -hatta belki ikisinin- bile içindekileri vermeye razıyım. Gerçekten, doĞru söylüyorum. En azından doĞrunun bir kısmı. Üstelik sana şapkanı buluveren hep ben oluyordum..."
Bu yüce gönüllü davranışı karşısında bile beliren bir ejderha olmamıştı.
Sonun Tas vaz geçti. Ejderan devriyenin geçmiş olduĞunu fark ederek çöp yıĞının ardından kalkarak, dar sokaktan yeniden caddeye çıktı.
"Eh," diye mırıldandı, "galiba çok meşgulsün Fizban ve..."
Tam o anda, Tas'ın ayaĞının altında zemin yükseldi, hava taş, tuĞla ve dökuntüyle doldu, gökgürültüsü gibi bir ses kenderin kulaklarını saĞır etti ve sonra...sessizlik geldi.
Kendini yerden kaldırarak pantalonundaki tozları silkeleyen Tas duman ve moloz arasından bakarak neler olduĞunu anlamaya çalıştı. Bir an için, Tarsis'teki gibi üzerine bir bina düşmüş olabileceĞini düşündü. Fakat sonra durumun böyle olmadıĞını gördü.
Bronz bir ejderha caddenin ortasında sırt üstü yatıyordu. Bede-
202
ni kanlar içinde kalmış, binalar üzerine gerilmiş kanatları birkaç tanesini yıkmış, kuyruĞu ise birkaç tanesinin üzerinde duruyordu. Gözleri kapalıydı, yanları yanmıştı; sanki nefes de almıyordu.
"Benim istediĞim," dedi Tas huzursuzca, ejderhayı seyrederek, "bu deĞildi!"
Ama tam o anda ejderha kıpırdadı. Gözlerinden biri kırpışarak açıldı ve dönen başı arasından kenderi tanıyarak baktı.
"Fireflash!" yaralı ejderhanın gözüne bakabilmek için koca bacaklarından birinden yukarı doĞru koşan Tas'ın nefesi tıkanır gibi oldu. "Ben de seni arıyordum! Ço...çok kötü mü yaralandın?"

Genç ejderha tam cevap vermeye yelleniyordu ki karanlık bir gölge her ikisinin de üzerini örttü. Kihrash'ın gözleri faltaşı gibi açıldı, hafifçe bir hırladıktan sonra boşu boşuna başını kaldırmaya çalıştı ama bu onu aşan bir gayretti. Başını kaldıran Tas iri bir siyah ejderhanın kendilerine doĞru inişe geçmiş olduĞunu gördü, belli ki niyeti kurbanının işini bitirmekti.
"Yok efendim yapamazsın!" diye mırıldandı Tas. "Bu benim bronzum! Fizban yolladı onu bana. İyi de, bir ejderhayla nasıl savaşılır?"
Huma'nın hikayeleri geldi kenderin aklına ama ejderhamızraĞı ve hatta bir kılıcı bile olmadıĞı için bunlar pek ona yardımcı olmuyordu. Minik bıçaĞını çeken kender umutla bıçaĞına baktıktan sonra başını sallayarak, yeniden kemerine geri soktu. Eh, elinden geleni yapmaya çalışmalıydı en azından.
"Fireflash," diye talimat verdi ejderhaya, yaratıĞın kocaman, pullu karnına çıkarken. "Orada sessizce yat sen, tamam mı? Evet, düşmanınla savaşarak şerefli bir şekilde ölmek falan filan onları biliyorum. Solamniya Şövalyesi olan bir arkadaşım vardı. Ama şu anda şerefli olmayı göze alamayız. Şu anda hayatta olan iki dostum daha var ama bana yardım etmezsen hayatta kalamayabilirler. Ayrıca bu sabah senin hayatını bir kere kurtardım, gerçi şu anda bu pek belli olmuyor olabilir ama, yine de bana borçlusun."
Khirsah anlayıp Tas'ın talimatına mı uyuyordu yoksa gerçekten bayılmış mıydı Tas emin olamadı. Her neyse, en azından bu konuda enşilenmesine gerek kalmadı. Ejderhanın karnında durarak bir işe yarayacak bir şeyler bulmak umuduyla keselerini karıştırırken eline Tanis'in bileziĞi geçti.
"İnsan bilezik konusunda bu kadar dikkatsiz olacaĞını ummaz-dı," diye mırıldandı Tas, kendi kendine bileziĞi takarken. "Cara-

mon'la uĞraşırken düşürmüş olmalı. İyi ki ben almışım. Şimdi..." < Kolunu kaldırarak tam tepelerinde dönen, koca aĞzını açmış, öldürücü asidini kurbanı üzerine boşaltmaya hazırlanan siyah ejderhaya işaret etti.
"Dur bakalım!" diye baĞırdı kender. "Bu ejderha leşi bana ait. Ben buldum. Şey..o beni buldu aslında. Neredeyse pestilimi çıkartıyordu. O yüzden toz ol ve o pis nefesinle mundar etme!"
Aklı karışan siyah ejderha duraksayarak aşaĞıya bakmaya başladı. Zaman zaman ejderanlara ve goblinlere bazı armaĞanlar verirdi ama -hatırlayabildiĞi kadarıyla- bir kendere hiç vermemişti. O da dövüşte yaralanmıştı; kan kaybından ve burnuna yediĞi bir darbeden dolayı başı biraz dönüyordu ama içinden bir ses bu işte bir terslik olduĞunu söyledi. Daha önce kötü bir kenderle karşılaşmış olup olmadıĞını hatırlayamadı. Ama her şeyin bir ilki olduĞunu da kabul etmiyor deĞildi. Bu kenderin kolunda kuşkusuz ki kara tılsımlı bir bilezik vardı, bileziĞin büyüsüne engel olduĞunu hissedebiliyordu.
"Sanction'da şu günlerde bir ejderha dişi kaça gidiyor biliyor musun sen?" diye baĞırdı kender.
"Pençeler cabası. Sadece tek bir pençeye otuz çelik parça ödeyen bir büyücü tanıyorum."
Siyah ejderha kaşlarını çattı. Bu salakça bir konuşmaydı. Canı yanıyordu ve kızgındı. Bu can sıkıcı kenderi de düşmanıyla birlikte yok etmeye karar veren dişi ejderha aĞzını açmıştı ki...arkadan gelen başka bir bronz ejderhanın saldırısına uĞradı. Hiddetle çıĞlık atan siyah ejderha peşindeki bronzdan canını kurtarmak için sıvışıp, havada mesafe kazanmak için havayı tırmalarken avını unuttu bile.
Kocaman rahat bir nefes alan Tas Khirsah'ın karnına oturdu.
"Artık gidiyoruz demiştim," diye mırıldandı kender, gümüş bileziĞi çıkartıp yeniden kesesine koyarken. Altındaki ejderhanın kıpırdayıp derin bir nefes aldıĞını hissetti. Ejderhanın pullu böĞründen kayan Tas yere atladı.
"Fireflash? Çok...çok kötü mü yaralandın?" İnsan bir ejderhayı nasıl tedavi edebilirdi ki? "Gi...gidip bir rahip bulabilirim, gerçi herhalde şu anda, her yanda bu savaş yaşanırken hepsi çok meşguldür..."
"Hayır kender," dedi Khirsah derin bir sesle, "buna gerek yok." Gözlerini açan ejderha koca başını salladıktan sonra etrafa bakmak için boynunu yılan gibi kıvırdı. "Benim hayatımı kurtardın," dedi

Cendere aklı karışmış bir halde bakarak.
"İki kere," diye dikkat çekti Tas neşeyle. "İlki, bu sabah Lord Soth'a karşıydı. Dostum Caramon'da - sen onu bilmezsin- gelecekte neler olduĞunu anlatan bir kitap var...ya da gelecekten neler olmayacaĞını anlatan bir kitap, artık deĞiştirdiĞimize göre. Her neyse sen Tanis'le birlikte Lord Soth ile dövüşecek ve her ikiniz de ölecektiniz eĞer ben bileziĞi çalmasaydım; yani artık deĞilsiniz. Yani ölü deĞilsiniz."

"Gerçekten de." Yana doĞru dönen Khirsah kayışımsı koca kanatlarından birini dumanlı havaya doĞru uzatarak dikkatle inceledi. Hâlâ kesikler vardı ve kanama devam ediyordu ama kanadı parçalanmamıştı. Tas büyülenmiş gibi seyrederken aynı şekilde diĞer kanadını da inceledi.
"Bir ejderha olmak hoşuma giderdi her halde," dedi içini çekerek.
"Tabii." Khirsah yavaşça bronz bedenini döndürerek pençeli ayakları üzerinde durdu; önce kuyruĞunu yıkmış olduĞu binaların içinden çekip çıkarttı. "Biz Tanrıların seçilmişleriyiz. Bizim ömrümüz o kadar uzundur ki ciflerin ömürleri bile bize bir mumun yanıp sönmesi gibi gelir; insanlar ile siz kenderlerin ömürleri ise bizim için kayan birer yıldız gibidir. Nefesimiz ölümdür, büyümüz o kadar güçlüdür ki sadece en ulu büyücüler bizimle boy ölçüşebilir."
"Biliyorum," dedi Tasslehoff sabırsızlıĞını gizlemeye çalışarak. "Her şeyin çalıştıĞına emin misin?"
Khirsah gülmemek için kendisini zor tuttu. "Evet Tasslehoff Burrfoot," diye cevap verdi ejderha ciddiyetle kanatlarını esneterek, "her şey..111... çalışıyor, senin deyişinle." Başını salladı. "Kendimi biraz halsiz hissediyorum o kadar. Ve benim hayatımı kurtarmış olduĞuna göre ben..."
"İki kere."
"İki kere," diye düzeltti ejderha, "benim de senin bir dileĞini yerine getirmem gerek. Benden ne diliyorsun?"
"Beni hisara götür!" dedi Tas, ejderhanın sırtına tırmanmak için hazırlanarak. Khirsah'ın dişlerinden birine geçmiş olan gömleĞinin yakasından havaya kaldırıldıĞını hissetti aniden.
"TaşıyıverdiĞin için saĞol. Gerçi kendi başıma da yapabilirdim..."
Ama ejderha onu sırtına yerleştirmemişti. Tas kendisini Khirsah ile burun buruna buldu.
"Bu son derece tehlikeli olur -hatta ölüm tehlikesi var- senin için

kender," dedi Khirsah şerçte. "Buna izin veremem. Seni şu anda Yüce Rahip Kulesi'nde bulunan Solamniya Şövalyelerinin olduĞu yere götüreyim..."
"Yüce Rahip Kulesi'ne gittim!" diye uludu Tas. "Benim uçan hisara gitmem gerekiyor! Yani, şey, yani... Tanis Yarımelf! Onu tanıyor musun? Şu anda o orada ve u... beni burada onun için önemli bir bilgi toplamam için bıraktı ve" -Tas aceleyle sözünü tamamladı-"ben de bilgiyi aldım ve ona ulaştırmam gerek."
"Bilgiyi bana var," dedi Khirsah. "Ben ona taşırım."
"Y...yo, yo, bu -m- bir işe yaramaz," diye kekeledi Tas açıkça. "Bu... bu -ıı-s kenderdilinde! Ve -ve Ortak Lisana -m- çevrilemez. Sen kenderdili bilmezsin deĞil mi Fireflash?"
"Tabii bilirim," diyecekti ejderha. Fakat Tasslehoff un umut dolu gözlerine bakan Khirsah homurdandı. "Tabii ki bilmem" dedi küçümseyerek. Kenderi yavaşça ve dikkatle sırtına, kanatları arasına yerleştirdi. "EĞer dileĞin buysa, seni Tanis Yarımelf'e götüreceĞim. Üzerimizde binicilerimiz olmadan savaştıĞımız için ejderha eyeri yok, o yüzden yeleme sıkı sıkı tutun."
"Tamam Fireflash," diye baĞırdı Tas neşeyle, keselerini etrafına yerleştirip ejderhanın bronz yelesini iki minik eliyle kavrayarak. Aniden aklına bir şey geldi. "Baksana Fireflash," diye seslendi, "yukarıda -baş aşaĞı yuvarlanmak veya doĞrudan yere dalmak gibi-maceracı ruhlu bir şeyler yapmazsın, deĞil mi? Çünkü bunlar çok eĞlendirici de olsa kayışlarla baĞlı olmadıĞım için benim için oldukça rahatsızlık verici olabilir..."
"Hayır," diye cevap verdi Khirsah gülümseyerek. "Savaşa geri dönebilmek için seni elimden geldiĞince hızlı götüreceĞim."
"Sen hazırsan ben de hazırım!" diye baĞırdı Tas, bronz ejderha havaya sıçrarken Khirsah'ın böĞürlerini topuklayarak. Hava akımlarını yakalayan ejderha gökyüzüne yükselerek Palanthas şehri üzerinden süzüldü.
Pek hoş bir gezinti olmamıştı. AşaĞıya bakan Tas nefesini tuttu. Neredeyse Yeni Şehir'in her yanı alevler içersindeydi. Boşaltılmış olduĞu için ejderanlar hiç bir mukavemete maruz kalmadan şehirde kol gezerek etrafı yaĞmalıyor ve yakıyorlardı. İyi ejderhalar, mavi ve siyah ejderhaların -Tarsis'te olduĞu gibi- Eski Şehir'i tamamen yakıp yıkmalarını engellemişti; insanlar da kanlarının son damlasına kadar şehri ejderanlara karşı koruyordu. Fakat Lord Soth'un saldırısının faturası aĞır olmuştu. Tas, yukarıdan bakınca şövalyelerin

cesetleriyle atlarının caddeler boyunca, yaramaz bir çocuĞun teneke askerlerini eliyle daĞıtmış olduĞu gibi, dört bir yana saçılmış olduklarını gördü. O seyrederken Soth'un hiç engelle karşılaşmadan atım sürmeye devam ettiĞini, askerlerinin önlerine çıkan her canlıyı kırıp geçtiĞini, bansheelerin korkunç feryatlarının ölenlerin haykırışlarını bastırdıĞını görebiliyordu.
Tas zorla yutkundu. "Vah vah," diye fısıldadı, "galiba bu benim suçum! Tam olarak emin olamıyorum sonuç olarak. Caramon kitabı biraz daha okumamıştı! Ben de öyle varsaydım. Hayır,"

diye cevapladı kendi kendisini Tas katiyetle, "eĞer Tanis'i kurtarmasay-dım, Caramon Orman'da ölecekti. Elimden geleni yaptım, bu öyle karmaşık bir şey ki bu konuda bir daha düşünmeyeceĞim."
Aklını daĞıtmak için -ve aşaĞıda gerçekleşmekte olan korkunç şeylerden almak için- gökyüzünde neler olup bittiĞini görebilmek amacıyla etrafına bakınıp, dumanın arasından görmeye çalıştı. Arkalarında bir hareket gözüne çarpınca, iri bir mavi ejderhanın Sho-ikan Korusu yakınlarındaki caddelerden birinden yükselmekte olduĞunu gördü. "Kitiara'nın ejderhası!" diye mırıldandı, o muhteşem, tehlikeli Skie'yı tanıyarak. Fakat ejderhanın bir binicisi yoktu, Kitiara etrafta görünmüyordu.
"Fireflash!" diye seslendi Tas uyararak, onları fark eden ve yönünü deĞiştirip onlara doĞru hızlanan mavi ejderhayı seyredebilmek için olduĞu yerde dönmüştü.
"Farkındayım," dedi Khirsah soĞuk bir ses tonuyla Skie'a bakarak. "Endişelenme, gitmek istediĞin yere yaklaştık. Seni bıraktıktan sonra kender, düşmanımla ilgilenmek için döneceĞim."
Dönen Tas gerçekten de uçan hisara çok yaklaşmış olduklarını gördü. Kitiara ve mavi ejderhanın düşünceleri anında aklından uçup gitti. Hisar yakından, aşaĞıdan görüldüĞünden de harikaydı. Altında sallanan o muazzam, çentikli kayaları görebiliyordu bunlar -bir zamanlar- hisarın üzerine inşa edilmiş olduĞu kayalardı.
Etrafında tılsımlı bulutlar kaynıyor, onu yüzdürüyor, kuleleri arasında ise şimşekler cızırdayıp, patlıyordu. Hisarı inceleyen Tas, hisarın yanlarından bir yılan gibi yukarı doĞru ilerleyen devasa çatlaklar gördü; bu, binayı yerkürenin kemiklerinden söküp alırken meydana gelmiş yapısal bir hasardı. Hisarın üç yüksek kulesindeki pencerelerden ve önündeki açık asma kapısından ışık süzülüyordu ama Tas içeride bir hayat olduĞuna dair başka bir işaret görmedi. Ama içeride yaşamın her türlüsünü bulabileceĞinden

emindi!
"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Khirsah, sesinde bir sabırsızlık tınısı vardı.
"Hiç fark etmez, saĞolasın," diye cevap verdi Tas kibarca, ejderhanın çatışmaya dönmek için acele ettiĞini anlayarak.
"Ana girişin çok akıllıca olduĞunu zannetmem," dedi ejderha ani bir sapışla. Sertçe hisarın kıyısından öbür yana dolandı. "Seni arkaya götüreceĞim."
Tas, yine "saĞol," diyebilirdi ama ejderhanın halka çizmesi her ikisini de havada yan yatırmış, midesi beklenmedik bir nedenle alaşaĞı olurken kalbi ta boĞazına çıkmıştı. Sonra Khirsah düzelerek alçalmaya başladı ve terkedilmiş bir avluya indi. Bir an için içindeki organların yerlerine yerleşmesini bekleyen Tas ejderhanın sırtından aşaĞıya zor kaydı ve nezaket kurallarını hiçe sayarak gölgelik bir yere koştu.
Bir kez saĞlam topraĞa (eh saĞlam toprak sayılabilirdi) basınca kender hemen kendisini daha iyi hissetmeye başladı.
"Hoşçakal Fireflash!" diye seslendi minik elini sallayarak. "Teşekkür ederim! İyi şanslar!"
Ama bronz ejderha onu duyduysa bile cevap vermemişti. Khirsah hızla yükseliyor, havada mesafe kazanıyordu. Arkasından hızla Skie yaklaşıyor, kızıl gözleri nefretle parlıyordu. Omuzların silkip hafifçe bir iç çeken Tas onları kendi savaşlarına bıraktı. Dönerek, etrafını incelemeye başladı. Hisarın arkasında bulunan yarım bir avludaydı, belli ki avlunun kalan kısmı, hisar yerden sökülüp çıkartıldıĞında yerde kalmıştı. Kenardaki kırılmış kaldırım taşlarına oldukça fazla yaklaşmış olduĞunu fark eden Tas aceleyle hisarın duvarlarına doĞru se-yirtti. Sessizce hareket ediyor, kenderlerin doĞuştan sahip oldukları bilinçaltındaki usta hırsızlık hüneriyle gölgelerden çıkmıyordu.
Duraksayarak etrafına bakındı. Avluya açılan bir arka kapı vardı; vardı ama kocaman, ahşap bir kapıydı ve demirlerle sürgülen-mişti. Aslında Tas'ın parmaklarının seyirmesine neden olan son derece ilginç bir kilidi de olsa kender içini çekerek, kapının diĞer tarafında aynı derecede ilginç bir nöbetçinin de bulunuyor olabileceĞini düşündü. Pencereden süzülse daha iyi olacaktı ve tam tepesinde ışıkların süzüldüĞü bir pencere vardı.
Tepesinde çok yukarlarda bir yerde.
"Tüh be!" diye mırıldandı Tas. Pencere en azından yerden iki

metre yukarıdaydı. Etrafına bakman Tas parçalanmış bir kaya parçası buldu; bunu itip yuvarlayarak pencerenin altına kadar getirdi. Kayaya tırmanan Tas ihtiyatla içeri baktı.
Kafaları patlamış iki ejderan yerde taşlaşmış yatıyordu. Başka bir ejderan da, başı tamamen bedeninden ayrılmış bir halde yakınlarda yatıyordu. Cesetlerin dışında odada ne başka biri vardı, ne de başka bir şey. Bir ayaĞının parmak uçlarında duran Tas başını içeri sokarak dinledi. Çok

uzakta olmayan bir yerlerden birbirine çarpan metal sesleri, kaba bağırtılar, haykırışlar duydu ve bir kez de muazzam bir kükreme işitti.
"Caramon!" dedi Tas. Pencereden tırmanıp girerek yere atladı; atladıktan sonra hisarın hâlâ yerli yerinde olduğunu ve bir yerlere gitmediğini hissettiğinde pek memnun oldu. Bir kez daha dinleyince o tanıdık kükremenin daha da güçlendiğini, Tanis'in küfürlerine karıştığını duydu.
"Aferin onlara," dedi Tas, memnuniyetle başını sallayıp odada ilerlerken. "Beni bekliyorlar."
Bomboş taş duvarları olan bir koridora çıkan Tas üzerine çeki düzen vermek için bir an duraksadı. Çatışma sesleri tepesinden geliyordu. Meşalelerle aydınlatılmış koridora göz atan Tas bir merdiven görerek o tarafa yöneldi. Bir tedbir olarak da minik bıçağını çekti ama kimseyle karşılaşmadı. Koridor boştu, tıpkı dar, dik merdivenler gibi.
"Hm," diye mırıldandı Tas, "şu anda şehre nazaran çok daha emniyetli bir yer olduğu kesin. Bunu Tanis'e söylemeyi unutmamalıyım. Dedim de aklıma geldi acaba Caramon ile neredediler ve ben oraya nasıl giderim?"
Neredeyse on dakika boyunca dimdik merdivenleri tırmanan Tas durup, meşalelerle aydınlatılmış karanlığa doğru baktı. Hisar kulelerinin iç ve dış duvarları arasına sıkışmış dar bir merdivenden tırmanmakta olduğunu fark etti. Hâlâ çatışmanın tüm hiddetiyle devam ettiğini duyabiliyordu -o anda Tanis ile Caramon, onun bulunduğu seviyede, duvarın diğer yanındaydı sanki- fakat onlara ulaşabilecek bir yol bulamıyordu. Bunalan -ve bacakları yorulan-Tas düşünmek için durdu.
Ya aşağıya inebilirim ya da başka bir yol deneyebilirim, diye dü-Şündü, ya da yoluma devam ederim. Aşağıya inmek -daha kolay olmasına rağmen- büyük bir ihtimalle daha kalabalık olurdu. Üstelik yukarıda bir yerlerde mutlaka bir kapı olmalıydı, yoksa neden böyle bir merdiven yapsınlardı ki?

Bu şekilde mantık yürütmek Tas'm daha çok işine geldiği içjn çatışma sesleri artık yukarıdan değil aşağıdan gelmeye başlamış olsa bile yoluna devam etmeye karar verdi. Tam bu merdivenleri çarpık bir mizah anlayışı olan sarhoş bir cücenin inşa etmiş olabileceğini düşünüyordu ki aniden tepeye vararak kapıyı buldu.
"Aaa, bir kilit!" dedi ellerini ovuşturarak. Uzun zamandır bir kilit açma şansı olmamıştı, paslanmaktan korkmaya başlamıştı. Tecrübeli gözlerle kilidi inceleyen kender ihtiyatla ve hafifçe elini kapının kulpuna koydu. Ne yazık ki, onu büyük bir hayal kırıklığında bırakan kapı, kolaycacık açılıverdi.
"Eh ne yapalım," dedi içini çekerek, "zaten çilingir aletlerim de yanımda değildi." Kapıyı dikkatle iterek, kapının dışına baktı. Önünde tahta bir parmaklıktan başka bir şey yoktu. Tas kapıyı biraz da iterek dışarıya bir adım atınca kendisini kulenin içini dolanan dar bir balkonda buldu.
Çatışma sesleri artık daha net duyuluyor, taşlardan yankılanıyordu. Balkonun ahşap zemini üzerinden hızla ilerleyen Tas parmaklıkların kenarından aşağıya bakarak odunların vurulduğu, kılıçların şangırdadığı, bağrış çığrışın geldiği yere doğru baktı.
"Huu Tanis. Huu Caramon!" diye seslendi heyecanla. "Bu zımbırtının nasıl uçurulduğunu anlayamadınız mı daha?"

Bö(üm 4
as'ın eğilip baktığı balkondan birkaç kat aşağıda başka bir balkona sıkışmış olan Tanis ile Caramon, kulenin diğer tarafında canlarını kurtarmak için dövüşüyorlardı. Ejderan ve goblinlerden küçük bir ordu altlarındaki merdivene yığılmıştı.
İki savaşçı, merdivenlerin başına kadar sürükledikleri koca bir tahta sırayı kendilerine siper etmişlerdi. Arkalarında bir kapı vardı ama Tas'a öyle gelmişti ki, kapıya doğru kaçmaya çalışmışsalar da, daha kapıya varamadan durdurulmuşlardı.
Elleri dirseklerine kadar yeşil kana bulanmış olan Caramon balkon korkuluğundan çıkarttığı bir kalasla düşmanlarının kafasını patlatıyordu, bedenleri taşa dönen bu yaratıklarla dövüşürken kılıçtan daha etkili bir silahtı bu kalas. Tanis'in kılıcı çentik çentik olmuştu -o da kılıcını bir sopa gibi kullanıyordu- kollarında zincir zırhın yarılmış olduğu yerlerdeki birkaç kesikten kan akıyordu; ayrıca göğüs zırhında da iri bir vuruk vardı. Tas, Tanis'in o ilk hiddetli bakışından kıpırdıyamayacak durumda olduklarını anladı. Ejde-ranlar sırayı yollarından çekip atacak veya üzerinden atlayacak kadar sıraya yaklaşamıyordu. Fakat Caramon ile Tanis bir adım çekil-seler, üzerinden atlayıp geçeceklerdi.
"Tanis! Caramon!" diye bağırdı Tas. "Yukardayım!"

Her iki adam da kenderin sesini duyunca hayretle etrafına bakındı. Sonra Tanis'in koluna yapışan Caramon işaret etti.

"Tasslehoff!" diye seslendi Caramon, gümbürtülü sesi kulenin iç bölümünde patlamıştı. "Tas! Arkamızdaki şu kapı! Kilitli! Çıkamıyoruz!"
"Hemen geliyorum!" diye seslendi Tas heyecanla, parmaklığa tırmanıp, olayların göbeğine atlamaya hazırlanarak.
"Hayır!" diye bağırdı Tanis. "Diğer taraftan aç! Öbür taraftan!" Deliler gibi işaret ediyordu.
"Haa," dedi Tas hayal kırıklığıyla. "Tabii, hiç önemli değil." Yeniden balkona inip tam kapıya doğru ilerlemek için dönüyordu ki Tanis ile Caramon'un altındaki merdivenlerdeki ejderanların dövüşmekten vazgeçtiğini gördü; belli ki dikkatlerini bir şey çekmişti. Sert bir emir sesi duyuldu; ejderanlar birbirlerini itip kakmaya başladılar; sırıtmaya başladıkları için dişleri de görünmeye başlamıştı. Savaşın durmasıyla şaşıran Tanis ile Caramon, Tas parmaklıklardan sarkmış olanları seyrederken sıranın üzerinden bakmayı göze aldılar.
Üzeri sırri rünlerle süslü kara cüppe giymiş bir ejderan merdivenlerden çıkıyordu. Pençeli ellerinde bir asa vardı, saldıran bir yılan şeklinde oyulmuş bir asa.
Bir Bozak büyükullanıcısı! Tas'ın mide boşluğunda, neredeyse ejderhayla yere indikleri zaman olduğu gibi bir ağırlık hissi olmuştu. Ejderan savaşçılar silahlarını kınlarına koyuyorlar, belli ki çatışmanın bittiğini düşünüyorlardı. Büyücü hızla, basitçe halledecekti meseleyi.
Tas, Tanis'in elini kemerine götürdüğünü gördü... ve eli boş kaldı. Tanis'in yüzünün bembeyaz kesildiği sakalının altından belli oluyordu. Kemerinin başka bir yerini daha yokladı. Orada da bir şey yoktu. Yarımelf deliler gibi yerleri araştırdı.
"Biliyor musun," dedi Tas kendi kendine, "büyüye dayanıklı o bilezik şimdi işe yarardı işte. Belki de onu arıyordur. Sanırım kaybettiğini fark etmemiş." Kesesine uzanan kender gümüş bileziği çekip çıkarttı.
"Burada Tanis! Endişelenmene gerek yok! Düşürmüştün ama ben buldum!" diye bağırdı Tas, bileziyi sallayarak.
Yarımelf kaşlarını çatarak bakışlarını kaldırdı; kaşlarını öyle bir çatmıştı ki Tas aceleyle bileziği ona fırlattı. Tanis'in ona teşekkür edip etmiyeceğini biraz bekledikten sonra (etmemişti) kender içini

çekti.
"Bir dakikaya kadar oradayım!" diye bağırdı. Dönerek kapıdan çıktığı gibi merdivenlerden indi.
"Pek minnettar görünmediğine kuşku yok," diye burun büktü Tas, aceleyle ilerlerken. "Hiç o eski, eğlence düşkünü Tanis'e benzemiyor. Sanırım bir kahraman olmak ona yaramadı."
Ardından, duvarlar sesi boğsa da sert büyü sözlerini ve birkaç patlamayı duyabildi. Ejderanların sesleri hiddetli ve hayal kırıklığı yüklü haykırışlar halinde yükseldi.
"O bilezik biraz dayanmalarım sağlar," diye mırıldandı Tas, "ama çok sürmez. Şimdi, onlara varabilmek için kulenin diğer tarafına nasıl ulaşabilirim? Galiba ta aşağıya kadar inmekten başka çarem yok."
Merdivenlerden aşağıya koşarak inen Tas yeniden zemin katına vardı, hisara girmiş olduğu odayı geçerek sonunda onun koştuğu koridora dik açı yapan başka bir koridora vardı. Bu koridorun kulenin diğer tarafına, Tanis ile Caramon'un sıkışıp kaldıkları yere gitmesini diledi.
Başka bir patlama sesi duydu; bu kez bütün kule sallandı. Tas hızını arttırdı. Sağa doğru keskin bir dönüş yapan kender hızla köşeyi döndü.
Güm! Pof! diye yere yuvarlanan bodur ve kara bir şeye çarptı.
Çarpışma Tas'ın altını üstüne getirmişti. Kokusundan bir çöp çuvalına çarptığı izlenimi edinen kender kıpırdamadan yattı. Biraz sarsılmış da olsa yine de tökezlenerek ayağa kalkmayı başardı, minik bıçağını eline alarak kendisini ayağa kalkmayı başarmış bu kısa boylu, kara yaratığa karşı korumaya hazırlandı.
Elini alnına koyan yaratık "Uff," dedi acılı bir tonda. Sonra dermansız bir halde etrafına bakınınca önünde amansız ve kararlı duran Tas'ı gördü. Meşale ışığı kenderin bıçağından yansıdı. O, "uff" sesi bir "AHHHH"a dönüştü. Leş kokulu yaratık inleyerek bayıldı kaldı.
"Lağım cücesi!" dedi Tas burnunu tiksintiyle buruşturarak. Bıçağını kınına sokup, ayrılmaya başladı. Sonra durdu. "Ama biliyor musun," dedi kendi kendisiyle konuşarak, "bu işime yarayabilir." Eğilen Tas lağım cücesini paçavralarından kavradığı gibi salladı. "Huu, uyan!"
Kesik kesik içini çeken lağım cücesi gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş sert yüzlü kenderi gören lağım cücesi kül gibi olarak gözlerini

yumdu ve baygın numarası yapmaya çalıştı.
Tas, çuvalı yeniden sarstı.

Titrek bir iç çekişle laĞım cücesi tek bir gözünü açtı ve yine Tas'ı olduĞu yerde gördü. Yapılabilecek tek bir şey kalmıştı. Ölü numarası yapmak. Bu (laĞım cüceleri arasında) nefeslerini tutup hemen ölü gibi sertleşerek yapabildikleri bir şeydi.
"Haydi," dedi Tas huzursuzca laĞım cücesini sarsarak. "Yardımına ihtiyacım var."
"Sen git," dedi laĞım cücesi derinden gelen, hayaletvarimsi bir sesle. "Ben ölü."
"Daha ölmedin," dedi Tas çıkartabildiĞi en korkunç sesiyle, "ama bana yardım etmezsen öleceksin!" BıçaĞını kaldırdı.
Yutkunan laĞım cücesi derhal doĞrulup oturdu ve aklı karışmış bir halde başını kaşıdı. Sonra Tas'ı görerek, kendere sarıldı. "Sen iyi et! Ben, ölümden dön! Sen ne ulu, ne güçlü rahip!"
"Hayır, deĞilim!" diye kesti sözünü Tas, bu tepkiden oldukça hayrete düşerek. "Şimdi, bırak beni. Yo, keseme takıldın. Öyle deĞil..."
Biraz sonra kendisini laĞım cücesinden ayırmayı başardı. YaratıĞı çekip ayaĞa kaldıran Tas ona sertçe baktı. "Kulenin öbür tarafına geçmeye çalışıyorum. DoĞru yoldan mı gidiyorum?"
LaĞım cücesi koridor boyunca düşünceli düşünceli baktıktan sonra Tas'a döndü. "Bu, doĞru taraf," dedi sonunda, Tas'ın gitmekte olduĞu yönü göstererek.
"Güzel!" Tas yemden yola koyuldu.
"Ne kulesi?" diye mırıldandı laĞım cücesi, başını kaşıyarak.
Tas durdu. Dönerek laĞım cücesine hiddetle baktı, eli bıçaĞına doĞru kayıyordu.
"Ben ulu rahiple git," diye önerdi laĞım cücesi aceleyle. "Ben rehber."
"Bu kötü bir fikir olmayabilir," diye düşündü kender. LaĞım cücesinin pis elini tutan Tas onu da yanı sıra sürüklemeye başladı. Kısa bir süre sonra yukarıya çıkan başka bir merdiven buldular. Çatışma sesleri artık daha da güçlüydü; bu laĞım cücesinin gözlerinin faltaşı gibi açılmasına neden olmuştu.
Elini kurtarmaya çalıştı. "Ben bir kere öldü," diye baĞırdı laĞım cücesi, kendini deliler gibi kurtarmaya çalışarak. "İki kere öldün mü, bir kutuya koyup, büyük deliĞe atıyolar. Ben bunu sevmez."
Bu ilginç bir kavram gibi gelse de Tas'ın izah edecek vakti yok-

w. LaĞım cücesini sıkı sıkı tutan kender merdivenlerden yukarı doĞru çekti; duvarın diĞer tarafındaki çatışma sesleri her geçen an biraz daha fazlalaşıyordu. Kule'nin diĞer tarafındaki gibi, dik merdivenler bir kapıyla bitti. Kapının ardından gelen gümbürtüleri patırtıları, küfreden Caramon'u duyabiliyorlardı. Tas kapının kulpunu tuttu. Kapı o taraftan da kilitliydi. Kender gülümseyerek yine ellerini ovuşturdu.
"Güzel yapılmış bir kapı olduĞuna kuşku yok," dedi kapıyı inceleyerek. AşaĞı eĞilerek anahtar deliĞinden baktı. "Buradayım!" diye seslendi.
"Kapıyı" -boĞuk bazı sesler- "aç!" diye geldi Caramon'un patlayan böĞürtüsü.
"Elimden geleni yapıyorum!" diye baĞırdı Tas, biraz rahatsız olarak. "Aletlerim yanımda yok biliyorsun. Eh, bir şeyler yapmaya çalışacaĞım. Sen! OlduĞun yerde kal!" Yeniden merdivenlere doĞru süzülmekte olan laĞım cücesini yakaladı. BıçaĞını çıkartarak, tehdit edercesine tuttu.
LaĞım cücesi olduĞu yere yıĞılıverdi.
"Ben kal!" diye zırladı, yere kapanarak.
Kapıya geri dönen Tas bıçaĞının ucunu kilide soktu ve dikkatle çevirmeye başladı. Tam kilidin açılmaya başladıĞını hissetmeye başlamıştı ki bir şey kapıya doĞru çarptı. Bıçak kilitten fırladı çıktı.
"Bana yardımcı olmuyorsunuz!" diye baĞırdı kapıdan. Uzun bir iç geçiren Tas bıçaĞı yeniden kilide soktu.
LaĞım cücesi emekleyerek yaklaştı, yerden Tas'a bakıyordu. "Sen çok biliyor. Ben düşünüyor, sen ulu bir rahip deĞil."
"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Tas, yaptıĞı işe odaklanmaya çalışırken.
"Bıçak kapı açmaz," dedi laĞım cücesi son derece küçümseyerek. "Anahtar aç."
"Ben de kapıları anahtarların açtıĞını biliyorum," dedi Tas bunalmış bir halde bakınarak, "ama bir anahtarım yo... Onu bana ver!"
Tas hiddetle laĞım cücesinin elinde tuttĞu anahtarı kaptı. Anahtarı kapının kilidine sokunca kilidin tıkladıĞını duydu ve kapıyı çektiĞi gibi açtı. Tanis, tam kenderin üzerine yuvarlandı; Caramon onun ardından koşuyordu. Koca adam, kapıdan içeri doĞru girmekte olan bir ejderan kılıcını kırarak aĞır kapıyı kapattı. Sırtını kapıya dayayıp, aĞır aĞır soluyarak Tas'a baktı.
"Kilitle!" diyebildi nefes nefese.

Tas çabucak yeniden anahtarı kilit içersinde çevirdi. Kapının gerisinden baĞırışlar, patırtılar, parçalanan ahşap sesleri geliyordu.
"Sanırım kapı bir süre dayanır," dedi Tanis kapıyı inceleyerek.
"Ama çok uzun sürmez," dedi Caramon asık bir yüzle. "Özellikle de oradaki o Bozak büyücüyle. Haydi."
"Nereye?" diye sordu Tanis, yüzündeki teri silerek. Elindeki bir basit yara ve kollarındaki bir çok kesik kanıyordu ama bunun dışında yaralanmamış gibi duruyordu. Caramon da kan revan içindeydi ama kanların çoĞu yeşil renkteydi, o yüzden Tas bunların düşman kanı olduĞunu biliyordu. "Bu şeyi uçuran aletin nerede olduĞunu hâlâ bulamadık!"
"Eminim o biliyordur," dedi Tas, laĞım cücesini işaret ederek. "O yüzden onu yanımda getirdim," diye ekledi kender, yaptıĞından pek bir gurur duyarak.
Korkunç bir çatırtı koptu. Kapı titredi.
"En azından buradan çıkalım," diye mırıldandı Tanis. "Senin adın ne?" diye sordu laĞım cücesine, merdivenlerden hızla inerlerken.
"Rounce," dedi laĞım cücesi, Tanis'i kuşkulu gözlerle süzerek.
"Pekala Rounce," dedi Tanis, soluklanmak için gölgeli bir merdiven sahanlıĞında durarak, "hisarı uçuran aletin bulunduĞu odayı göster bize."
"Rüzgâr Kumandanı'nın KoltuĞu," diye ekledi Caramon, laĞım cücesine sert sert bakarak. "Goblinlerden birinin böyle söylediĞini duyduk."
"O sır!" dedi Rounce ciddiyetle. "Ben söylemez! Ben söz yaptı!"
Caramon öyle bir hırladı ki Rounce'ın ölü gibi bembeyaz kesildiĞi, yüzünün kirinin altından bile belli oluyordu; laĞım cücesinin yeniden bayılacaĞından korkan Tas aceleyle araya girdi. "Pöh! Eminim bilmiyordur!" dedi Tas, Caramon'a göz kırparak.
"Bal gibi ben biliyor!" dedi Rounce kendini beĞenmişçe. "Ve sen ben söyle diye numara yapıyor. Ben senin aptalca numarana düşmez ki."
Tas içini çekerek duvara yaslandı. Caramon yeniden hırladı fakat biraz sinen laĞım cücesi yine de ona cesur bir küstahlıkla bakmaya devam ediyordu. "Kudurmuş domuzlar bile benden sırrı söyletmez!" diye beyan etti Rounce, kollarını yaĞ kaplı, yemek artıkları bulaşmış göĞsünde kavuşturarak.
Yukarıdan bir şey parçalanmış gibi bir çatırdı ve ejderan sesleri

geldi.
"Şey, Rounce," diye mırıldandı Tanis güven telkin edip, laĞım cücesinin yanına çömelerek, "tam olarak, ne söylememen gerekiyor?"
Rounce kurnaz bir ifade takındı. "Ben, Rüzgâr Kumandanı'nın KoltuĞu'nun orda kulenin en tepesi olduĞunu söylememek. Bu, ben hiç söylememeli!" Tanis'e kaşlarını çatarak bakan laĞım cücesi yumruk yaptıĞı minik elini kaldırdı. "Ve sen beni söyletemez!"
Rüzgâr Kumandanı KoltuĞu'nun bulunmadıĞı odaya çıkan koridora vardılar (bütün yol boyunca "Bu, gizli yere çıkan merdiven deĞil," deyip durarak onlara rehberlik eden Rounce'u izleyerek tabii ki). Etrafın haddinden fazla sakin olduĞunu düşünerek kapıdan dikkatle girdiler. Haklıydılar da. Bozak büyükullamcısının izlediĞi yirmi kadar ejderan üzerlerine çullandı.
"Arkama geçin!" dedi Tanis kılıcını çekerek. "Bilezik hâlâ bende..." Tas'ın da yanlarında olduĞunu hatırlayarak, "sanırım," ı da ekledikten sonra, aceleyle kolunu kontrol etti. Bilezik hâlâ yerinde duruyordu.
"Tanis," dedi Caramon, kılıcını çekmiş, Bozak'tan bir talimat bekledikleri için tereddüt eden ejderanlar karşısında yavaş yavaş gerilemişti, "zamanımız azalıyor! Biliyorum! Bunu hissedebiliyorum! Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmeliyim! Birisi oraya çıkıp, bu şeyi uçurmak zorunda!"
"Sadece bir kişi bu kadar fazla sayıda ejderam geri tutamaz!" diye cevap verdi Tanis. "O zaman da geriye Rüzgâr Kumandam'nı harekete geçirebilecek biri kalmıyor..." Sözcükler dudaklarında donup kaldı. Caramon'a baktı. "Yo, ciddi olamazsın..."
"Başka çaremiz yok," diye hırıldadı Caramon, büyü sözleri havaya dolarken. Tasslehoff'a baktı.
"Hayır," diye başladı Tanis, "kesinlikle olmaz..."
"Başka yolu yok!" diye ısrar etti Caramon.
Tanis içini çekti, başını salladı.
Her ikisini de izlemekte olan kender gözlerini kırpıştırıyordu. Sonra aniden anladı.
"Ah Caramon!" dedi nefes nefese, ellerini kavuşturarak; neredeyse bıçaĞıyla kendisini yaralayacaktı. "Ah Tanis! Kule! Pişman olmayacaksınız! Rounce, yardımına ihtiyacım olacak."

LaĞım cücesinin kolundan yakalayan Tas, Rounce'ın işaret ederek, "Bu merdiven sizi gizli yer götürmez!" diye iddia ettiĞi döner
217
"Dur bekle! Rounce! Beni bırakma!" diye baĞırdı Tas. 'Bak, gelip bana yardım et! Bunu birlikte uçururuz!"
"Ben!" Rounce'un nefesi kesilir gibi oldu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Koca büyücü patron gibi mi uçmak!"
"Evet Rounce! Haydi, gel tırman, omuzlarımda dur ve..."
Rounce'un yüzünde bir merak ifadesi belirdi. "Ben," dedi heye- j canla soluk soluĞa, "koca büyücü patron gibi uçacak!"
"Evet Rounce evet," dedi Tas sabırsızca, "şimdi acele et, et de koca büyücü patrona yakalanmayalım."
"Ben acele et," dedi Rounce, paltforma tırmanıp oradan da Tas'ın omzuna çıkarak, "Ben acele et. Ben hep uçurmak isteri..."
"Dur, bileklerini tutayım. Şimdi, uf! Saçımı bırak! Çekiyorsun! Seni düşürecek değilim. AyaĞa kalk. AyaĞa kalk Rounce. Yavaşça i ayaĞa kalk. Bir şey olmayacak. Bak, bileklerini tuttum. Düşmene i mani olurum. Hayır! Hayır! Dengede durman..."
Kender ile laĞım cücesi bir yumak halinde yere yuvarlandı.
"Tas!" Caramon'un uyaran sesi merdivenlerden yukarı yükseldi.
"Bir dakika! Neredeyse becerdim!" diye seslendi Tas, Rounce'u tutup ayaĞa kaldırdıktan sonra tutup sallayarak. "Şimdi, denge, denge!"
"Denge, denge," diye mırıldandı Rounce, dişleri birbirine çarparken.
Tas bir kez daha siyah kristal dairelerdeki yerini aldı ve Rounce bir kez daha omuzlarına çıktı. Bu kez laĞım cücesi, bir iki kez sallanıp bir gerginlik yaşadıktan sonra ayakta kalmayı başardı. Tas rahat bir nefes aldı. Pis ellerini uzatan Rounce -birkaç yanlış girişimden sonra- bunları siyah kristal küreler üzerine ihtiyatla koydu.
Derhal tavandaki halkadan aşaĞıya doĞru ışıktan bir perde inerek Tas ile laĞım cücesi etrafında parlak bir duvar oluşturdu. Tavanda rünler oluşarak kızıl ve menekşe renklerinde parlamaya başladı.
Ve insanın içini eriten bir silkinmeyle birlikte uçan hisar hareket etmeye başladı.
Bu silkinmeyle Rüzgâr Kumandanı KoltuĞu'na çıkan merdivenlerin altındaki koridorda bulunan ejderanlar ile büyükullanıcısını yere yuvarladı. Tanis de savrularak sırtı duvara çarptı ve Caramon onun üzerine yapıştı.
ÇıĞlıklar atıp lanetler okuyan Bozak büyücüsü ayaĞa kalkmaya çalıştı. Koridoru doldurmuş olan kendi adamlarını çiĞneyen ve Ta-
220
niş ile Caramon'u tamamen görmemezliĞe gelen ejderan, Rüzgâr Kumandanı odasına doĞru koştu.
"Durdur onu!" diye hırladı Caramon, hisar batmakta olan bir gemi gibi b*1" yana doĞru yatarken iterek kendisini uzak tutmaya çapıyordu.
"Elimden geleni yapacaĞım/' diye soludu hırıltıyla, çünkü soluksuz kalmıştı, "fakat sanırım bu bileziĞin gücü bitmek üzere."
Bozak'a doĞru atıldı fakat hisar aniden tam ters yöne doĞru yatmıştı. Tanis ıskalayarak yere yuvarlandı. Bütün dikkatini hisarı çalan hırsızları yakalamaya vermiş olan Bozak düşe kalka merdivenlere doĞru ilerliyordu. Hançerini çeken Caramon, hançeri Bozak'ın sırtına fırlattı. Fakat hançer kara cüppeler etrafındaki büyülü ve görünmez bir engele çarparak hiç bir zarar vermeden yere düştü.
Bozak Rüzgâr Kumandanı odasına çıkan döner merdivenlerin başına ulaştıĞında diĞer ejderanlar yeniden ayaĞa kalkmaya başlamışlar ve Tanis de tam bir kez daha Bozak'a yaklaşmıştı ki, hisar havaya doĞru sıçradı. Bozak sırtüstü Tanis'in üzerine düştü; ejderanlar dört bir yana uçuştu ve ayakta kalmayı zar zor başaran Caramon Bozak büyücünün üzerine atladı.
Kulenin aniden kendi ekseni etrafında dönmesi büyücünün konsantrasyonunu bozmuştu. Bozak'ın koruma büyüsü düştü. Ejderan pençe şeklindeki elleriyle deliler gibi boĞuşmaya çalışıyordu ama - yaratıĞı Tanis'in üzerinden çeken- Caramon, tam büyücü başka bir şeyler mırıldanmaya başladıĞında kılıcını Bozak'a soktu.
Ejderanın bedeni anında korkunç bir sarı birikintiye dönüşerek bütün bölmeye dolan kötü, zehirli bir duman saldı.
"Kaç!" diye baĞırdı Tanis, açık bir pencereye doĞru tökezlenerek; bir yandan da öksürüyordu. Dışarı uzanarak temiz havayı ciĞerlerine çektikten sonra yine soluksuz kalır gibi oldu.
"Tas!" diye baĞırdı, "yanlış tarafa gidiyoruz! Ben kuzeybatı demiştim!"

Kenderin tiz sesini duydu yukardan, "Kuzeybatıyı düşün Roun-ce! Kuzeybatı."
"Rounce mu?" diye mırıldandı Caramon bir yandan öksürürken bir yandan da ani bir telaşla Tanis'e bakarak.
"Nasıl ben iki yön aynı anda düşünsün?" diye sordu bir ses. Kuzeye mi gitmek istiyorsun, batıya mı? Karar ver."
"Kuzeybatı!" diye baĞırdı Tas. "O tek bir yo... Aman boşver. Bak Rounce, sen kuzeyi düşün, ben batıyı düşünürüm. Belki bu bir işe

yarar.
Gözlerini kapatan Caramon umutsuzlukla içini çekerek, duvara yaslandı.
"Tanis," dedi, "En iyisi sen..."
"Vakit yok," diye cevap verdi Tanis sertçe, elinde kılıcıyla. "BaK geliyorlar."
Fakat liderlerinin ölümüyle akılları karışan ve hisarlarına neler olduĞunu hiçbir şekilde anlayamayan ejderanlar sorarcasına birbirlerine -ve düşmanlarına- bakıyorlardı. Tam o anda uçan hisar bir kez daha yön deĞiştirerek kuzeybatıya doĞru yönledi ve aynı zamanda altı metre kadar da irtifa kaybetti.
Dönen, birbiri üzerinden atlayan, itişip kakışan, kayıp düşen ejderanlar koridordan koşarak, geldikleri gizli yoldan gözden kayboldular.
"Sonunda doĞru tarafa gidiyoruz," diye belirtti Tanis, pencereden dışarı bakarak. Ona katılan Caramon Yüksek Büyücülük Kule-si'nin gitgide yaklaştıĞını gördü.
"Güzel! Bakalım neler oluyor," diye mırıldandı Caramon, merdivenleri çıkmak için doĞrularak.
"Yo, dur bekle" -Tanis onu durdurdu- "Belli ki Tas göremiyor. Onu bizim yönlendirmemiz gerek. Ayrıca o ejderanlar her an geri dönebilir."
"Sanırım haklısın," dedi Caramon, merdivenlerden yukarıya kuşkuyla bakarak.
"Birkaç dakika içersinde orada oluruz," dedi Tanis, pencere per-vezına bitap bir halde dayanarak. "Ama sanırım neler olup bittiĞini anlatmana yetecek kadar zamanımız var."
"İnanması zor," dedi Tanis yavaşça, yeniden pencereden dışarı bakarak, "Raistlin bile olsa."
"Biliyorum," dedi Caramon, sesinde bir hüzün vardı. "Ben de i inanmak istemedim, uzun bir süre üstelik. Fakat onu Kapı'nın j önünde görüp de Crysania'ya yaptıklarını anlatışını duyduktan sonra artık kötülüĞün ruhunu kemirip bitirdiĞini anladım."
"Haklısın, onu durdurmalısın," dedi Tanis, uzanıp koca adamın ellerini tutarak. "Fakat Caramon bunun anlamı onun ardından Cehenneme mi gitmen olacak? Dalamar Kule'de, Kapı önünde nöbette. Mutlaka ikiniz bir olunca onun girmesine engel olursunuz. Senin Kapı'dan geçmene gerek kalmaz..."

"Hayır Tanis," dedi Caramon başını sallayarak. "Unutma! Dala-rnar ilk seferinde Raistlin'i durduramamıştı. Kara elfe bir şey olmuş olması gerek yapması gerekeni yapmasına engel olan bir şey." Sırtındaki torbaya uzanan Caramon deri kaplı Tarihçe'yi çıkarttı.
"Belki oraya bütün bunlara engel olabilecek zamanda gidebiliriz," diye fikir yürüttü Tanis, anlatılmış olan bir gelecek hakkında konuşmak ona garip gelmişti.
İşaretlediĞi sayfayı açan Caramon sayfayı aceleyle taradıktan sonra derin bir nefes alırken, bir ıslık sesi çıkartmıştı.
"Ne var?" diye sordu Tanis görmek için eĞilerek. Caramon aceleyle kitabı kapattı.
"Ona bir şey oluyormuş doĞrusu," diye mırıldandı koca adam, Tanis'le göz göze gelmemeye çalışarak. "Kitiara onu öldürüyor."

Böfüm
5
alamar Yüksek Büyücülük Kulesi'nin laboratuvarında tek başına oturuyordu. Kule'nin canlı ve ölü muhafızları kapının yanındaki yerlerinde durmuşlar bekliyorlar... izliyorlardı.
Dalamar Kule penceresinden Palanthas şehrinin yandıĞını görebiliyordu. Kara elf savaşın ilerleyişini Kule'nin tepesindeki yerinden rahatlıkla seyretmişti. Lord Soth'un kapıdan geçişini, şövalyelerin daĞılıp düşüşünü, ejderanların uçanhisardan aşaĞıya süzü-lüşlerini hep görmüştü. Bütün bu süre zarfında yukarıda ejderhalar savaşmıştı; ejderha kanı aşaĞıdaki şehrin caddelerine yaĞmur gibi yaĞıyordu.
Yükselmekte olan duman görüş açısını kapatmadan önce gördüĞü son şey uçan hisarın bulunduĞu yöne doĞru harekete geçme-siydi; hisar yavaşça, düzensizce hareket ediyordu; hatta bir kere sanki fikrini deĞiştirip daĞlara doĞru gider gibi bile olmuştu. Aklı karışan Dalamar bir

süre bunu seyrederek, neye alâmet olduĞunu merak etti. Acaba Kitiara Kule'ye bu yolla mı gelmeyi planlıyordu?
Kara elfin içini anlık bir korku doldurdu. Hisar Shoikan Koru-su'nun üzerinden uçabilir miydi? Evet, diye fark etti, uçabilir! Elleri kasıldı. Neden bu olasılığı daha önce fark etmemişti? Görüş açısını iyice kapatmaya başlayan dumana lanetler ederek pencereden

dışarı bakmaya devam etti. O seyrederken hisar yine yön deĞiştirdi, gökyüzünde evinin yolunu arayan bir sarhoş gibi yalpalayıp duruyordu.
Bir kez daha Kule'ye doĞru yönlenmişti ama kaplumbaĞa hızıyla. Neler oluyordu? Acaba kullanan kişi yaralanmış mıydı? Görmeye çalışarak hisara doĞru baktı. Derken kalın, kara duman pencerelere kadar ulaşarak hisarı tamamen gözlerden sakladı. Yanmakta olan zift ve kenevir kokusu çok keskindi. Ambar, diye düşündü Dalamar. Tam küfrederek pencereden ayrılıyordu ki karşısında bulunan binadan yani Paladine'ın Tapmak'ından gelen, bir alevin kısaca parlayıp geçmesi dikkatim çekti. Parlaklığın arttığını dumanın arasından bile görebiliyor; beyaz gürz ve sopa kullanan, düşmanlarını katlettikçe Paladine'a yakaran cüppeli rahipleri aklında canlandırabiliyordu.
Dalamar üzeri şişeler, kavanozlar ve ibrikler dolu masaya doĞru, yani odanın diĞer tarafına geçerken başını sallayıp neşesizce gülümsedi. Masanın üzerindekiler! bir yana itip büyükitaplarına, tomarlara ve büyü araç gereçlerine yer açtı. Yüzüncü kere baktı bunlara, her şeyin hazır olduĞundan emin olduktan sonra işine devam etti; Fistandantilus'un gece mavisi ciltli ve Raistlin'in kendi kara ciltli büyükitaplarının bulunduĞu rafların yanından hızla geçti.
Laboratuvarın kapısına varan Dalamar kapıyı açarak gerisindeki karanlığa tek bir söz söyledi. Anında önünde bir çift göz parladı; hayaletimsi beden sanki rüzgârla dalgalanıyormuş gibi bir görünüp, bir kayboluyordu.
"Muhafızların Kule'nin tepesine gelmesini istiyorum," diye talimat verdi Dalamar.
"Nereye, çırak?"
Dalamar düşündü. "Kapıya, Ölüm Yolu'na açılan kapıya. Onları oraya dik."
Gözler, söyleneni kabul ettiklerini belirtircesine kısaca bir açılıp kapandıktan sonra yok oldular. Dalamar laboratuvara geri dönerek kapıyı arkalarından kapattı. Sonra tereddüt ederek durdu. Kapıya bir büyü yapabilir, herkesin girmesini engelleyebilirdi. Bu, Raistlin'in laboratuvarda, en ufak bir müdahalenin bile korkunç sonuçlar verebileceĞi hassas büyü deneyleri yaparken her zaman yaptığı bir işlemdi. Yanlış bir anda alınmış bir nefes dahi Kule'yi bile yok edebilecek büyü güçlerinin serbest kalmasına neden olabilirdi. Dalamar duraksadı, narin parmakları kapıda, sözler dilinin ucunday-

di.
Sonra, yok, diye düşündü. Yardıma ihtiyacım olabilir. Büyüleri kaldıramazsam muhafızlar yardım etmek için içeri girebilmeli. Odayı tekrar geçerek, en çok sevdiĞi, rahat bir koltuĞa oturdu - tuttuĞu nöbetin yorgunluĞunu azaltmak için- kendi odasından getirdiĞi bir koltuktu bu. Büyüleri kaldıramazsam. KoltuĞun yumuşak, kadife minderlerine gömülen Dalamar ölüm ve ölmek üzerine düşünmeye başladı. Bakışları Kapı'ya kaydı. Her zamanki gibi görünüyordu. İçeri doĞru bakan, her biri başka bir renk olan ejderha başlan: Beşinin de aĞzı, Karanlık Kraliçe' lerine duydukları takdir karşısında beş sessiz haykırışla açılmıştı. Her zamanki gibi görünüyordu. Başlar karanlık ve donuktu, Kapı'mn içindeki boşluk boştu, deĞişmiyordu. Yoksa deĞişiyor muydu? Dalamar gözlerini kırpıştırdı. Belki de hayal gücünden kaynaklanmıştı bu ama sanki başların üzerindeki gözler belli belirsiz parlamaya başlamıştı.
Kara elfin boĞazı kasılır gibi oldu, avuç içleri terliyordu; ellerini cüppesine sildi. Ölüm, ölmek. İş oraya mı varacaktı? Parmakları siyah kumaşa işlenmiş gümüş rünler üzerinden geçti, bazı büyülü saldırıları durduracak veya yok edecek rünler üzerinden yani. Ellerine baktı, parmaklarında tatlı bir yeşili olan bir şifa yüzüĞü parlı- · yordu. Bu güçlü bir büyü aracıydı. Fakat gücü sadece bir kez kullanılabilirdi.
Dalamar, Raistlin'in, bir yaranın gerçekten ölümcül bir yara i olup olmadığını, derhal iyileştirmek icap edip etmediĞini, şifa ale- i tinin gücünün saklanmasının gerekip gerekmediĞini anlamanın yollarını anlattığı derslerini aklından aceleyle bir geçirdi.
Kara elf ürperdi. Shalafi'sinin, acının deĞişik derecelerini soĞuk kanlılıkla anlatan sesini duyar gibi olmuştu. Anatomisinin deĞişik bölümlerini tarayarak önemli bölümleri işaret eden, içten gelen garip hararetle yanan o parmaklan hissedebiliyordu. Gayri ihtiyari Dalamar'ın eli göĞsüne,

Raistlin'in teninde yakmış olduğu, ebediyen kanayan ve irinlenen beş deliğin olduğu yere gitti. Aynı anda Raistlin'in gözleri aklında alevlendi: Ayna gibi, altın rengi, düz, öldürücü.
Dalamar olduğu yere büzüştü. Güçlü büyüler var etrafımda, koruyor beni, dedi kendi kendine. Sanat'da da hünerliyim; onun kadar hünerli olmasam da Shalafi o Kapı'dan yaralı, zayıf, ölmek üzereyken girecek! Onu yok etmek kolay olacak! Dalamar'ın elleri ka-

sildi. O halde neden korkudan boğulacak gibi oluyorum, diye sordu.
Tek bir kez, gümüş bir çıngırak çaldı. İrkilen Dalamar oturduğu koltuktan kalktı; aklında hayalini kurduğu korkunun yerini, gerçek bir şeyden duyduğu korku aldı. Ve bu elle tutulur, gözle görülür korku karşısında Dalamar'ın bedeni gerginleşti, kanı damarlarından buz gibi akmaya başladı, aklındaki karanlık gölgeler yok oluverdi. Yeniden denetimini ele almıştı.
Gümüş çıngırak davetsiz bir misafir demekti. Birisi Shoikan Ko-rusu'ndan geçmiş ve Kule'nin girişine varmıştı. Normal şartlarda Dalamar, davetsiz misafirle bizzat ilgilenmek için tek bir büyü sözüyle anında laboratuvardan ayrılırdı. Fakat Kapı'dan ayrılmayı göze alamıyordu. Yeniden Kapı'ya bakan kara elf yavaşça kendi kendine başını salladı. Hayır, hayal gücü değildi, ejderha başlarının gözleri parlıyordu. Hatta Kapı'nın içindeki boşluğun hareket edip değiştiğini, sanki yüzeyinden bir dalgalanmanın gelip geçtiğini görmüştü.
Hayır, ayrılmayı göze alamazdı. Muhafızlara güvenmeliydi. Odanın kapısına doğru yürüyerek eğilip dinledi. Aşağıdan belli belirsiz bazı sesleri duyar gibi olmuştu, boğuk bir haykırış ve çeliğin tangırtısı. Sonra sessizlikten başka bir şey duyulmaz oldu. Nefesini tutarak bekledi kara elf, sadece kendi kalp atışlarını duyuyordu. Başka bir şey yoktu.
Dalamar içini çekti. Belli ki nöbetçiler duruma el koymuştu. Kapıdan ayrılarak, pencereden bakmak için odayı geçti ama bir şey göremedi. Duman, sis kadar yoğunlaşmıştı. Uzaktan gelen bir gök-gürültüsü duydu; ya da belki de bir patlamaydı bu. Aşağıdaki kimdi acaba? diye düşünmekte olduğunu fark etti. Belki de bir ejderan-dı? Daha çok öldürmeye, daha çok yağmalaya hevesli. İçlerinden biri içeri girmiş olabilirdi...
Önemli olduğundan değil ya işte, dedi kendi kendine soğukkanlılıkla. Her şey olup bittikten sonra aşağıya iner ceseti incelerdi...
"Dalamar!"
Dalamar'ın midesi ağzına geldi; bu sesle birlikte içinde hem bir korku, hem de bir ümit kabardı.
"Dikkatli ol, dikkatli ol dostum," diye fısıldadı kendi kendine. "Kardeşine ihanet etti. Sana ihanet etti. Ona güvenme."
Yine de laboratuvarm kapısına doğru ilerlerken ellerinin titre-

mekte olduğunu fark etti.
"Dalamar!" Kadının sesi yine acı ve dehşetle titremekteydi. Kapıda boğuk bir gümbürtü sesi duyuldu, kapıdan aşağıya doğru kaymakta olan bir bedenin sesi. "Dalamar," diye seslendi kadın yine, cılızca.
Dalamar'm eli kapının kulpundaydı. Ardında ejderhalarının gözleri kırmızı, beyaz, mavi, yeşil ve siyah renklerde parlıyordu.
"Dalamar," diye mırıldandı Kitiara baygınca, "Sa...sana yardım... etmeye geldim."
Dalamar yavaşça labarotuvarın kapısını açtı.
Kitiara yerde, ayaklarının dibinde yatıyordu. Kadını görünce Dalamar derin bir nefes aldı. Bir zamanlar üzerinde bir zırh var idiyse bile, merhametsiz eller tarafından bedeninden sökülüp çıkartılmıştı. Kadının tenindeki tırnak izlerini görebiliyordu. Zırhının altına giymiş olduğu siyah, sıkı giysi neredeyse lime lime olmuş, yanık tenini ve beyaz göğüslerini gözler önüne seriyordu. Bacağındaki korkunç bir yaradan kan sızıyordu; deri çizmeleri paramparça olmuştu. Yine de kadın ona keskin gözlerle bakmıştı, korkmayan gözlerle. Elinde Raistlin'in ona, onu Koru'dan koruması için vermiş olduğu gecemücevherini tutuyordu.
"Yeterince güçlü olduğum söylenebilir," diye fısıldadı, dudakları Dalamar'm kanını kaynatan bir tebessümle çarpılmıştı. Kadın kollarını kaldırdı. "Sana geldim. Ayağa kalkmama yardım et!"
Uzanan Dalamar Kitiara'yı ayağa kaldırdı. Kit, ona yaslandı. Dalamar kadının bedeninin titrediğini hissederek, kanında ne gibi bir zehrin işlediğini bilerek başını salladı. Kadına sarılıp, laboratu-vara kadar ona destek olarak götürdü; sonra da arkalarından kapıyı kapattı.
Kadının ağırlığı artmaya, gözleri kaymaya başlamıştı. "Ah Dalamar," diye mırıldandı; kara elf Kit'in bayılmak üzere olduğunu anladı. Ejderha Yüceefendisi'ne tamamen sarıldı. Kadın başını onun göğsüne dayayarak, minnettarlıkla derin bir nefes aldı.

Kara elf, kadının saçının kokusunu duyuyordu, parfüm ve çelik karışımı o garip kokuyu. Kollarında tuttuĞu bedeni titriyordu. Kadına daha sıkı sarıldı. Gözlerini açarak kara elfin gözlerine baktı. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," diye fısıldadı. Elleri yanına kaydı...
Çok geç gördü Dalamar kahverengi gözlerin pırıldadıĞını. Çok geç gördü o tebessümün iyice çarpıldıĞını. Çok geç hissetti kadının

elinin sert bir harekette bulunduĞunu ve bıçaĞın bedenine girdiĞinde yarattıĞı o ani acıyı.
"Eh, başardık," diye seslendi Caramon, Shoikan Korusu'nun kara aĞaçlarının tepesinden süzülmekte olan uçan hisarın ufalanan avulusundan aşaĞıya bakarak.
"Evet, en azından buraya kadar," diye mırıldandı Tanis. BulunduĞu yerden, lanetli ormanın çok üzerinden bile sanki muhafızlar onları o anda bile aşaĞıya çekebileceklermiş gibi onlara uzanan nefret ve kan tutkularının dalgalarını hissedebiliyordu. Titreyen Tanis bakışlarını gittikçe yaklaşarak büyüyen Yüksek Büyücülük Kule-si'nin tepesine çevirdi. "Yeterince yaklaşabilirsek," diye seslendi Ca-ramon'a kulaklarmdaki rüzgârın uĞultusandan, "kulenin tepesini çevreleyen şu yürüyüş yoluna atlayabiliriz."
"Ölüm Yolu," diye cevapladı Caramon kasvetle.
"Ne?"
"Ölüm Yolu!" diye yaklaştı Caramon kıyıdan, aşaĞıdaki karanlık aĞaçların siyah bir okyanusun dalgaları gibi altlarında hareket edişini kollarken. "Kule'yi lanetlerken kötü büyücü orada durmuş Öyle anlatmıştı Raistlin bana. Oradan aşaĞıya atlamış."
"Ne hoş, ne neşeli bir yer," diye mırıldandı Tanis kendi kendine, yola sıkıntıyla bakarak. Etraflarında dumanlar dönüyor, aĞaçları gözden saklıyorlardı. Yarımelf şehirde neler olup bittiĞini düşün-memeye çalışıyordu. Paladine Tapınak'ının alevler içinde olduĞu gözüne takılmıştı bile.
"Tabii bir de," diye baĞırdı Tanis, Caramon'un omzunu tutarak, birlikte hisarın avlusunun kenarında dururlarken, "Tasslehoff'un bu şeyi gidip kuleye çarpma ihtimali de var!"
"Buraya kadar geldik," dedi Caramon yavaşça. "Tanrılar bizimle."
Tanis gözlerini kırpıştırdı, doĞru duyup duymadıĞını merak ederek. "Hiç de eski neşeli Caramon'un sözlerine benzemiyor," dedi sırıtarak.
"O Caramon öldü Tanis," diye cevap verdi Caramon kesinlikle, gözlerini yaklaşmakta olan Kule'den ayırmadan.
Tanis'in tebessümü yumuşadı, içini çekti. Aklına, sakar elini Caramon'un omzuna koyarak "Özür dilerim," demekten başka bir şey gelmedi. Caramon ona baktı; gözleri parlak ve berraktı. "Hayır Tanis," dedi. "Par-Salian beni zamanda geri yollarken, beni 'Bir ruhu

kurtarmaya, ne fazla, ne eksik bir ruhu kurtarmaya' yolladıĞını söylemişti." Caramon hüzünle gülümsedi. "Ben bununla, Raist-lin'in ruhunu kastettiĞini zannetmiştim. Şimdi öyle olmadıĞını anladım. Benim ruhumu kastetmiş." Koca adamın bedeni gerildi. "Haydi," dedi, aniden konuyu deĞiştirerek. "AşaĞıya atlayabilecek kadar yaklaştık."
Altlarında belirmiş olan, bütün Kule'yi dolanan balkon, dönmekte olan dumanın arasından zar zor görülebiliyordu. AşaĞıya bakan Tanis midesinin büzüştüĞünü hissetti. İmkansız olduĞunu bilmesine raĞmen ona sanki kendisi kıpırdamadan durduĞu halde, Kule'nin kendisi altında yalpalıyormuş gibi geliyordu. Yaklaştıkça Kule gözlerine çok büyük görünmeye başlamıştı. Sanki şimdi bir vallen aĞacından, bir çocuĞun oyuncak kalesinin tepesine atlamaya hazırlanıyor gibi gelmişti ona.
Daha da kötüsü hisar Kule'ye yaklaşmaya devam ediyordu. Kulenin tepesindeki kara minarelerin kan kırmızısı uçları, hisar bir ileri bir geri, bir yukarı bir aşaĞı salınırken, dans edip duruyordu.
"Atla!" diye baĞırdı Caramon, kendisini boşluĞa bırakarak
Bir duman girdabı Tanis'in yanından geçerek onu kör etti. Hisar hareket etmeye devam ediyordu. Aniden önünde devasa kara kayadan bir sütun yükseldi. Ya atlayacak, ya da ezilecekti. Tanis deliler gibi atlarken tepesindeki o korkunç ezilme ve sürtünme sesini , duydu. BoşluĞa düşüyordu; etrafındaki dumanlar dönüyordu; derken ayaklarının altındaki Ölüm Yolu'nun taşlarına düşmek için hazırlanmasına bir anlık bir süresi kalıvermişti.
Yere güm diye büyük bir sarsıntıyla inince bedenindeki bütün kemikler sarsılarak onu afallamış bir halde soluksuz bırakmıştı. Etrafına taşlar yuvarlanırken karın üstü yuvarlanıp başını eleriyle korumak ancak son anda aklına gelmişti.
Caramon ayaĞa kalkmış kükrüyordu. "Kuzey! Kuzeye gidin!"
Tanis, üzerindeki hisardan tiz bir sesin çok çok uzaktan baĞırdıĞım duyar gibi olmuştu, "Kuzey! Kuzey! Kuzey! DosdoĞru kuzeye yönelmeliyiz!"

Sürtünme ve ezilme sesi kesildi. Başını ihtiyatla kaldıran Tanis dalgalanan dumanın arasından uçan hisarın yeni yolunda biraz yalpalayarak yavaşça sürüklendiĞini, doĞruca Lord Amothus'un sarayına yollandıĞını gördü.
"Sen iyi misin?" diye sordu Caramon, Tanis'in ayaĞa kalkmasına yardım ederken.
230
"Evet," dedi yarımelf sersem gibi. AĞzındaki kanı sildi. "Dilimi ısırdım. Of, çok aĞrıyor!"
"Tek iniş buradan," dedi Caramon, Ölüm Yolu'nda önden giderken. Kale'nin kara taşına oyulmuş kemerli bir kapıya geldiler. Küçük bir tahta kapı kapalı ve sürgülü duruyordu.
"Büyük bir ihtimalle muhafızlar vardır," diye dikkat çekti Tanis, Caramon geri çekilmiş, koca cüssesiyle kapıya yüklenmeye hazırlanırken.
"Evet," diye homurdandı koca adam. Kısa bir mesafe koştuktan sonra ileri doĞru atılarak kapıya çarptı. Kapı titreyerek çatırdadı, demir sürgülerinin etrafında tahtalar parçalandı ama kapı dayandı. Omzunu ovalayan Caramon yeniden geriledi. Kapıyı şöyle bir süzerek bütün gücünü ve gayretini kapı için toplayarak bir kez daha kapıya yüklendi. Bu kez, çatırtılı bir patlamayla kırılan kapı, Cara-monla birlikte açıldı.
Aceleyle içeri girip duman dolu karanlıĞa bakan Tanis Cara-mon'u, tahta parçacıklarının arasında yerde buldu. Tam yarımelf elini arkadaşına uzatıyordu ki yarı yolda dona kaldı.
"Cehennem adına!" diye küfretti, nefesi boĞazına takılırken.
Caramon aceleyle ayaĞa kalktı. "Evet," dedi dikkatle. "Daha önce de bunlarla karşılaşmıştım."
Gövdesiz bir çift göz, ürkütücü, soĞuk bir ışıkla parlayarak, önlerinde havada yüzüyordu.
"Sana dokunmalarına izin verme," diye uyardı Caramon alçak sesle. "Bedenindeki yaşamı emip kuruturlar."
Gözler biraz daha yaklaştı.
Caramon aceleyle Tanis'in önüne geçerek gözlerle yüzleşti. "Ben Caramon Majere, Fistandantilus'un kardeşi," dedi yavaşça. "Beni tanırsınız, daha önce görmüştünüz, çok eskiden bir zamanlar."
Gözler durakladı, Tanis gözlerin ürperten dikkatli bakışlarını hissedebiliyordu. Yavaşça kolunu kaldırdı. Muhafızın gözlerinin soĞuk ışıĞı gümüş bilezikten yansıdı.
"Ben efendiniz Dalamar'ın bir dostuyum," dedi, sesine hakim olmaya çalışarak. "Bana bu bileziĞi verdi." Tanis aniden kolunda do-Ğuk bir temas hissetti. AĞrı doĞrudan kalbine saplanmış gibi olduĞundan nefesi kesildi. Sendeledi, neredeyse düşecekti. Caramon onu yakaladı.
"Bilezik gitti!" dedi Tanis sıktıĞı dişleri arasından.
"Dalamar!" diye baĞırdı Caramon, sesi bulundukları yerde pat-
231
lamış, yankılanıyordu. "Dalamar! Ben, Caramon! Raistlin'in kardeşi! Kapı'ya ulaşmalıyım! Onu durdurabilirim! Muhafızları çaĞır Dalamar!"
"Belki de çok geç kalmışızdır," dedi Tanis, kendisine bakmakta olan soluk gözlere bakarak. "Belki de Kit bizden önce gelmiştir. Belki de o ölmüştür..."
"O halde biz de ölürüz," dedi Caramon yavaşça.
232
Böfiim 6
anet olsun sana Kiti-ara!" Dalamar acıdan konuşamayacak hale gelmişti. Geri geri sendeleyerek elini böĞrüne bastırınca kendi kanının ılık ılık aktıĞını hissetti.
Kitiara'nın yüzünde bir gurur tebessümü bile yoktu. Daha çok bir korku ifadesi vardı çünkü öldürmesi gereken darbesinin ıskaladıĞım görmüştü. Neden? diye sordu kendi kendisine hiddetle. Yüzlerce adamı bu şekilde öldürmüştü! Neden şimdi ıskalasındı? BıçaĞını elinden bırakarak kılıcını çekerek aynı anda saldırdı.
Kılıç Kit'in hamle gücüyle ıslık çaldı fakat sert bir duvara çarptı. Metal, Dalamar'm etrafına örmüş olduĞu büyülü kalkanla çarpışınca kıvılcımlar çıktı; felç edici bir şok kılıçtan kabzasına, oradan da kadının koluna doĞru yayıldı. Kılıç Kit'in hissizleşmiş elinden düştü. Kolunu tutan, hayretler içinde kalmış Kitiara dizleri üzerine çöktü.
Dalamar, yarasının şokunu atlatabilmişti. Yapmış olduĞu savunma büyüsü refleks olarak yapılan bir şey, yıllar süren bir eĞitimin sonucuydu. Bu konuda düşünmesine bile gerek yoktu. Ama şimdi yerde önünde duran, bir yandan saĞ elini esneterek yeniden hissine kavuşmasını saĞlamaya çalışırken öte yandan sol eliyle kılıcına uzanan kadına vahşice bakıyordu.
Savaş yeni başlamıştı.
Kitiara bir kedi gibi kıvrılarak ayaĞa kalktı; gözleri savaş hidde ti ve dövüşürken kadına hakim olan neredeyse cinsellikle dolu bir arzuyla yanıyordu. Dalamar o ifadeyi daha önce birinin gözünde görmüştü: Kendi büyüsüne kapılıp gittiĞi zamanlarda, Raistlin'in gözlerinde de olurdu

bu ifade. Kara elf boğazına düğümlenen bir şeyi yutmaya calışırcasına yutkunduktan sonra acı ve korkuyu aklından uzaklaştırmaya çalışıp sadece büyülerine konsantre olmaya gayret gösterdi.
"Kendini bana öldürtme Kitiara," dedi, her an güçlendiğini hissederek vakit kazanmaya çalışıyordu. Bu gücü muhafaza etmeliydi! Kitiara'yı kardeşinin ellerinde ölmesi için durdurması ona pek bir fayda sağlamazdı.
İlk aklına gelen şey muhafızları çağırmak olmuştu. Ama bunu aklından uzaklaştırdı. Kadın onlardan bir kez kurtulabilmişti, büyük bir ihtimalle gecemücevherini kullanarak. Ejderha Yüceefendi-si'nin önünde gerileyen Dalamar fark ettirmeden büyü aletlerinin bulunduğu taş masaya doğru ilerledi. Gözünün ucuyla altın bir nesnenin, sihirli bir değneğin parlamasını yakaladı. Zamanlamasının son derece titiz olması gerekiyordu çünkü sihirli değneği Kit'e karşı kullanabilmesi için büyü kalkanını kaldırması gerekiyordu. Ayrıca Kitiara'nın gözlerinden, kadının bunu bildiğini fark etti. O da, kara elfin kalkanı indirmesini bekleyerek zamanını kolluyordu.
"Kandırıldın Kitiara," dedi Dalamar yavaşça, kadının dikkatini dağıtmayı umarak.
"Senin tarafından!" diye alay etti Kit. Çok kollu gümüş bir şamdan alarak Dalamar'a doğru fırlattı. Şamdan hiç zarar vermeden büyü kalkanından geri dönerek ayaklarının dibine düştü. Halıdan bir duman kıvrımı yükseldi fakat minik yangın, eriyen mum içinde boğularak hemen söndü.
"Lord Soth tarafından," dedi Dalamar.
"Hah!" Kitiara cam bir sürahiyi büyü kalkanına atarak güldü. Sürahi binlerce parlak kıymığa dönüşerek parçalandı. Bunu başka bir şamdan izledi. Kitiara daha önce de büyü kullanıcılarıyla çarpışmıştı. Onları nasıl yeneceğini biliyordu. Yolladıkları bir zarar vermek için değil, sadece büyücüyü zayıflatmak, kalan gücünü kalkanı korumak için harcamasını sağlamak, kalkanı indirmeden önce onu iyice düşünmek zorunda bırakmak içindi.
"Palanthas'ı neden silahlanmış buldun sanıyorsun?" diye de-

vam etti Dalamar gerileyip, taş masaya daha da yaklaşarak. "Bunu bekliyor muydun? Soth bana senin planlarını anlattı! Kardeşine yardım etmek için Palanthas'a saldıracağını söyledi bana! 'Raistlin peşinde Karanlık Kraliçe ile birlikte Kapı'dan geçtiğinde, Kitiara onu candan bir kardeş gibi karşılayacak!'"
Kitiara duraksadı, kılıcı bir milim kadar indi. "Sana bunu Soth mu söyledi?"
"Evet," dedi Dalamar, kadının tereddütünü ve akıl karışıklığını hissedince içi rahatlamıştı. Yarasının acısı sanki azalmıştı. Yarasına bir bakmayı göze aldı. Cüppesi yarasına yapışmış, bir nevi kaba bir sargı görevi görmüştü. Kanama neredeyse durmuştu.
"Neden?" Kitiara kaşlarından birini alayla kaldırdı. "Lord Soth, neden beni sana satsın kara elf?"
"Çünkü seni istiyor Kitiara," dedi Dalamar yavaşça. "Seni, sana sahip olabilecek tek şekilde istiyor..."
Soğuk bir dehşet kıymığı Kitiara'nın ruhunun derinliklerini deş-mişti. Soth'un o boş sesindeki garip tınıyı hatırlayıvermişti. Palanthas'a saldırması gerektiğini kendisine salık verenin o olduğunu hatırladı. Öfkesi azalmaya başlayan Kitiara ürperdi, üşüyerek titremeye başladı. Kolları ve bacaklarındaki uzun çizikleri görerek, onları yapan buz gibi pençeleri bir kez daha hissederek, buruklukla yaralarının zehirli olduğunu fark etti. Lord Soth. Düşünemiyordu. Başı dönerek baktığında Dalamar'ın tebessüm ettiğini gördü.
Hiddetlenerek, hislerini gizlemek, kendisine hakim olabilmek için adama sırtını döndü.
Bir gözünü ondan ayırmayan Dalamar taş masaya biraz daha yaklaştı, bakışları ihtiyacı olan o değnekteydi.
Kitiara'nın omuzları çöktü, başı eğildi. Kılıcı sağ elinde mecalsizce tutuyor, kılıcın ucunu sol eliyle düzeltiyor, ciddi bir yara almış numarası yapıyordu. Bütün bu süre zarfında hissizleşmiş kılıç tutan koluna gücün yeniden geldiğini hissedebiliyordu. Bıraksın kara elf kazandığını düşünsün. Saldırdığında onu duyarım. Söylediği ilk büyülü sözde onu ikiye biçeceğim! Eli kılıcın kabzasını sıkı sıkı kavradı.
Kulaklarını dört açan Kit hiçbir şey duyamadı. Sadece kara cüppenin yumuşak hışırtısı ve kara elfin nefesinin acıyla kesilmesi vardı. Acaba Lord Soth ile ilgili söyledikleri doğru mu, diye merak etti. Eğer öyle olsa bile, bir önemi var mıydı? Kitiara bu düşünceyi biraz da eğlenceli bulmuştu. Erkekler onu elde etmek için çok daha

fazlasını yapmıştı. Hâlâ hürdü. Lord Soth ile sonra ilgilenirdi. Da-lamar'ın Raistlin hakkında söyledikleri daha çok ilgisini çekmişti. Acaba kazanabilir miydi?
Karanlık Kraliçe'yi bu düzleme getirecek miydi? Bu düşünce Ki-tiara'yı sarsmıştı; hem sarsmış, hem de korkutmuştu. "Bir zamanlar senin işine yaramıştım değil mi Kara Majeste?" diye fısıldadı Kit.
"Bir zamanlar; senin aynanın bu tarafında zayıf ve sadece bir gölge olduğun zamanlarda. Ama sen

güçlenince, benim için bu dünyada bir yer olacak mı? Hiç olmayacak! Çünkü benden hem nefret edip, hem de korkuyorsun; nasıl ben de hem korkup, hem de nefret ediyorsam.
"Benim sümüklü kardeşime gelince, onu burada bekleyen biri olacak: Dalamar! Sen hem bedenin, hem ruhunla Shalafi'ne aitsin. Kapı'dan geçince onu engelleyecek deĞil, ona yardım etmeye niyetli olan sensin! Hayır sevgili aşkım. Sana güvenmiyorum! Güvenmeye cesaret edemiyorum!"
Dalamar Kitiara'nın titrediĞini, bedenindeki yaraların morumsu bir maviliĞe dönüştüĞünü gördü. Belli ki zayıflıyordu. Soth'dan bahsettiĞinde kadının yüzünün solduĞunu görmüştü, gözleri bir an için korkuyla açılmıştı. İhanete uĞradıĞını anladıĞına şüphe yoktu. Şüphe yoktu ki artık büyük ahmaklıĞını da fark etmişti. Artık bir faydası olacaĞından deĞil ya işte. Kara elf, Kit'e güvenmiyordu, ona güvenmeye cüret edemiyordu...
Dalamar'ın eli yılan gibi geriye doĞru uzandı. DeĞneĞi tutarak havaya kaldırdı, aynı anda kendisini koruyan sihirli kalkanı delen büyü sözleri söylüyordu. Tam o anda savrulurcasına arkasını döndü. Her iki eliyle birden kavradıĞı kılıcını bütün gücüyle kullandı. Darbe Dalamar'ın başını gövdesinden ayırabilirdi, eĞer ki deĞneĞi kullanmak için bedenini oynatmamış olsaydı.
O haliyle bile kılıç, saĞ omzunun arka kısmına denk gelerek etini kesti, kürek kemiĞini parçalayarak kolunu koparttı. Kara elf çıĞlık atarak elindeki deĞneĞi düşürdü ama önce büyülü gücünü harekete geçirmişti. Bir şimşek çatallandı; cızırdayarak patlayan şimşek Kitiara'nın göĞsüne isabet ederek kıvranan bedenini geriye savurdu, yere çaldı.
Dalamar acıyla sersemlemiş bir halde masanın üzerine yıĞıldı. Kolundan kanlar, ritmik olarak boşalıyordu. Donmuş gibi bunları seyretti, bir an için hiçbir şey anlamadan; sonra Raistlin'in anatomi derslerini hatırladı. Akmakta olan kalbinden gelen kandı. Birkaç

dakika içinde ölebilirdi. Şifa halkası saĞ elinde, yaralı kulundaydı. Sol eliyle uzanarak taşı tuttu ve büyüyü harekete geçiren basit sözcüĞü söyledi. Sonra bayıldı; bedeni yerde kendi kanından oluşmuş gölcüĞün içine düştü.
"Dalamar!" Bir ses ismini söylemişti.
Kara elf mahmur bir halde kıpırdandı. Bedenini bir aĞrı kapladı. İnleyerek, yeniden karanlıĞa gömülmeye çalıştı. Fakat ses bir daha seslendi. Hatıralar canladı, hatıralarla birlikte içine bir korku doldu.
Korku aklını başına getirdi. DoĞrulup oturmaya çalıştı fakat acı her yanını parçalıyor, neredeyse yeniden bayılmasına neden oluyordu. Kırılmış kemiklerin uçlarının bir araya gelirken çıkarttıĞı kütürtüyü duyuyordu; saĞ kolu ve eli cansız bir halde yanından sallanıyordu. Halka kanamayı durdurmuştu. Yaşayacaktı ama Sha-lafi'simn elinde ölmek için mi?
"Dalamar!" diye baĞırdı ses yine. "Ben Caramon'um!"
Dalamar rahatlayarak inledi. Başını kaldırarak -bu büyük bir çaba gerektiren bir hareketti- Kapı'ya baktı. Ejderhanın gözleri daha da parlaklaşmış, parlaklık sanki boynuna doĞru yayılmaya başlamıştı. Boşlukta bir kıpırtı olduĞu artık kesindi. Sıcak rüzgârı yanaklarında hissedebiliyordu; ya da belki de bedenindeki ateşten kaynaklanıyordu bu.
Odanın ötesindeki gölgeli bir köşeden bir hışırtı sesi duyunca başka bir korku dalgası Dalamar'ı sardı. Hayır! Kadının hayatta olması mümkün deĞildi! Acı karşısında dişlerini sıkarak başını çevirdi. Ejderhanın gözlerinden yayılan parlaklıĞı yansıtan zırhlı bedeni görebiliyordu. Gölgeler içinde kıpırdamadan yatıyordu Kit. Yanık tenin pis kokusunu alabiliyordu. Fakat o ses...
Dalamar halsiz bir halde gözlerini yumdu. Karanlık, başı içinde dönüp duruyor, onu da aşaĞıya çekmekle tehdit ediyordu adeta. Henüz dinlenemezdi! Acıyla savaşarak kendine gelmek için tüm gücünü zorladı ve Caramon'un neden gelmediĞini merak etti. Yeniden seslenişini duyabiliyordu. Sorun neydi acaba? Derken Dalamar hatırladı -muhafızlar! Tabii ki onları geçmesi mümkün deĞildi!
"Muhafızlar sözlerimi duyup itaat edin," diye başladı Dalamar, bütün düşüncesi ve gücüyle konsantre olarak ve Caramon'un Ku-le'nin korkunç koruyucularını geçip odaya girmesine yardımcı olacak sözleri mırıldandı.

Dalamar'ın arkasında ejderhanın başı daha da parlamaya başlarken önünde, gölgeler içindeki köşede bir el, kan içinde kalmış kemerine uzanarak, can havliyle bir hançerin sapım kavramıştı.
"Caramon," dedi Tanis yavaşça, kendisini takip eden gözleri izleyerek, "ayrılabiliriz. Yeniden merdivenler çıktı. Belki başka bir yol vardır..."
"Başka yol yok. Ben ayrılmıyorum," dedi Caramon inatla.
"Tanrılar adına Caramon! Bu lanet olasıca şeylerle dövüşemez-sin!"
"Dalamar!" diye seslendi yeniden Caramon, çaresizlik içinde. "Dalamar, ben..."
Parlayan gözler sanki üflenivermiş gibi yok oluverdiler.

"Gittiler!" dedi Caramon, sabırsızca ileri atılarak. Fakat Tanis onu yakaladı.
"Bir numara..."
"Hayır." Caramon onu da çekti. "Görünmeseler bile onları hissedebilirsin. Ve ben artık onları hissedemiyorum. Sen hissedebiliyor musun?"
"Ben bir şeyler hissediyorum!" diye mırıldandı Tanis.
"Ama hissettiğin onlar değil, bizimle ilgilenmiyorlar!" dedi Caramon, koşarak Kule'nin tepesindeki döner merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı. Merdivenlerin altında başka bir kapı açıldı. Burada Caramon, binanın ana bölümüne dikkatle bakarak durak-sadı.
içersi karanlıktı, sanki ışık daha yaratılmamışcasına karanlık. Meşaleler sönmüştü. Hiçbir pencere Kule'nin dışındaki dumanla örtülü ışığın içeri süzülmesine izin vermiyordu. Tanis'in gözünde aniden bu karanlığa adım atıp sonsuza kadar yok olmak, her kayaya, her taşa sinmiş bu kötülük tarafından yutulmak belirivermişti. Yanında, Caramon'un nefesinin hızlandığını duydu, koca adamın bedeninin kasıldığını hissetti.
"Caramon... Orada ne var?"
"Orada hiçbir şey yok. Sadece dibe kadar uzun bir düşüş. Kule'nin ortası boştur. Duvarın dibinden dönen merdivenler vardı, odalar merdivenlere açılır. Ben şu anda dar bir çıkıntıda duruyor olmalıyım, eğer doğru hatırlıyorsam. Laboratuvar buradan iki kat aşağıda." Caramon'un sesi kesildi. "Devam etmek zorundayız! Zaman kaybediyoruz! Gittikçe yaklaşıyor!" Tanis'e yapışan Caramon

soğukkanlılıkla devam etti. "Haydi. Duvardan ayrılma yeter. Merdiven laboratuvara iner..."
"Bu kahrolasıca karanlıkta tek bir yanlış adım atsak, sevgili kardeşinin ne halt ettiği artık umurumuzda olmayacak!" dedi Tanis. Fakat sözlerinin boşuna olduğunu biliyordu. Boğucu ve sonsuz bir gecedeymiş gibi körleşse de, Caramon'un yüzünün kararlılıkla sertleştiğini görür gibi oluyordu. Koca adamın, duvarı yoklayıp yönünü bulmaya çalışarak ayaklarını sürüyerek ileri doğru bir adım attığım duydu. İçini çeken Tanis, onu izlemeye hazırlandı...
Derken gözler geri gelmiş, ona bakmaya başlamıştı.
Tanis kılıcına uzandı -bu salakça, boşuna bir hareketti.- Fakat gözler ona bakmaya devam etmekle yetindi ve bir ses konuştu. "Gelin. Bu taraftan."
Karanlıktan bir el sallandı.
"Göremiyoruz, lanet olsun!" diye hırladı Tanis.
Sonra o heba olmuş elin tuttuğu hayaletimsi bir ışık belirdi. Tanis ürperdi. Aslında karanlığı tercih ederdi. Fakat bir şey söylemedi çünkü Caramon aceleyle ilerliyor, dönen merdivenlerden aşağıya doğru koşuyordu. Aşağı varınca gözler, el ve ışık durdu. Önlerinde açık bir kapı, kapının da ardında bir oda vardı. Odanın içinde parlak bir ışık yanıyor, ışık koridora süzülüyordu. Caramon ileri atıldı; Tanis onu takip ederken, bir an duraksayarak o korkunç gözler izleyemesinler diye kapıyı ardından kapattı.
Sonra dönüp durdu, odaya bakınınca aniden nerede olduğunu anladı: Raistlin'in laboratuvarındaydı. Sırtını iyice kapıya yaslamış olan Tanis uyuşmuş bir halde, hızla gidip yerdeki kan gölü içine yığılmış suretin yanında diz çöken Caramon'u izledi. Dalamar olduğunu fark etti Tanis bu yığının, kara cüppesini görerek. Ama ne bir tepki verebiliyor, ne de kıpırdıyabiliyordu. Kapının dışındaki kötülük boğucuydu, tozluydu, yüzyıllar yaşındaydı. Fakat buradaki kötülük canlıydı; nefes alıyor, zonkluyor, nabız gibi atıyordu. Soğuğu, raflardaki gece mavisi kaplı büyükitaplarından akıyor; sıcağı kum saati rünlerle işaretlenmiş, yanında duran yeni bir takım siyah kaplı büyükitabından yükseliyordu. Dehşet dolu gözlerle ibriklere bakınca, ıstırap içindeki gözlerin kendisine bakmakta olduğunu gördü. Baharat, küf, mantar, gül kokulan ve nereden geliyorsa yanmış bir ten kokusu onu boğacak gibi oldu.
Sonra bakışları bir köşeden yayılan parlak bir ışığa takıldı kaldı.

Işık çok güzel de olsa korku ve dehşet yüklüydü; belli belirsiz olarak ona Karanlık Kraliçe ile karşılaşmalarını hatırlatıyordu. Büyülenmiş gibi ışığa bakakaldı. O güne kadar görmüş olduğu tüm · renklerin dönerek tek bir renge dönüşmesi gibi bir şeydi. Fakat dehşet içinde, hayranlıkla bakışlarını çevirmeden seyrederken ışıklardan birinin ayrılarak belirginleştiğini, beş başlı bir ejderha halini aldığını gördü.
Bir kapı aralığı! diye fark etti Tanis aniden. Ejderhanın beş başı altın bir kaideden yükseliyor, boyunları bir oval şekil oluşturuyordu. Her biri içeri doğru uzanmış, ağızları donmuş bir çığlıkla açılmıştı. Tanis, oval içinde bulunan o ötelerindeki boşluğa baktı. Orada hiçbir şey yoktu ama o hiçbir şey kıpırdıyordu. Her şey boş ve canlıydı. Aniden, içgüdüsel olarak kapının nereye açıldığını anladı ve bu bilgi onu ürpertti.

"Kapı," dedi Caramon, Tanis'in soluk yüzünü ve takılmış bakışlarını görerek. "Gel buraya, bana yardım et."
"Oraya mı gireceksin?" diye fısıldadı Tanis deli gibi, koca adamın sakinliği karşısında hayrete düşerek. Odadan ilerleyerek arkadaşının yanında durdu. "Caramon ahmaklaşma!"
"Başka seçeneğim yok Tanis," dedi Caramon, yüzünde o kararlığını sükunetle belirginleştiren yeni ifadeyle. Tanis tam tartışmaya başlayacakken Caramon ona sırtını dönerek, yeniden yaralı kara elfe baktı.
"Neler olacağını gördüm!" diye hatırlattı Tanis'e.
Sözlerini yutarken boğulacak gibi olan Tanis, Dalamar'ın yanında diz çöktü. Kara elf doğrulmayı başararak, yan oturur bir pozisyona geçti, böylece artık Kapı'ya dönebilmişti. Yeniden bayılır gibi olmuştu fakat onların sesleri gözlerinin aniden açılmasına neden olmuştu.
"Caramon!" Nefesi kesilir gibi olarak, titreyen elini uzattı. "Durdurman lazım..."
"Biliyorum Dalamar," dedi Caramon kibarca. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ama senin yardımına ihtiyacım var! Anlat ba-
Dalamar'ın gözleri kırpışarak kapandı, teni kül rengiydi. Tanis uzanarak, genç elfin boynundaki nabzı kontrol etti. Tam büyücüye değmişti ki bir çınlama sesi duyuldu. Bir şey kolunu sıyırarak zırhına çarptı ve geri sıçrayarak bir takırtıyla yere düştü. Bakışlarını yere indiren Tanis kan içinde kalmış bir hançer gördü.

Şaşkınlıkla arkasını döndü, elinde kılıcıyla savrulurcasına ayağa kalktı.
"Kitiara!" diye fısıldadı Dalamar, başıyla güçsüz bir hareket yaparak.
Laboratuvarm gölgeleri içine dikkatle bakan Tanis köşedeki bedeni gördü.
"Tabii ya," diye mırıldandı Caramon. "Onu, böyle öldürmüş." Hançeri eline aldı. "Bu kez Tanis, onu sen engelledin."
Fakat Tanis duymuyordu bile. Kılıcını kınına sokan elf, umursamadan kırık camlara basıp, ayaklarının altında yuvarlanan gümüş şamdanı tekmeleyip ilerledi.
Kitiara yüzü koyun yatıyordu; yanağı kanlı zemindeydi, kara saçları gözlerine girmişti. Belli ki savurduğu hançer son gücünü de alıp gitmişti. Ona yaklaşan, duyguları büyük bir kargaşa içinde olan Tanis, Kit'in öldüğünü düşünüyordu.
Fakat bir kardeşi karanlıklardan geçiren ve diğerini aydınlığa ulaştıran o yılmaz irade hâlâ kadının içinde yanıyordu.
Kit ayak seslerini duydu... düşmanı...
Eli, zayıf bir hareketle kılıcına davrandı. Hızla kararan gözleriyle bakmak için başını kaldırdı.
"Tanis?" Kit aklı karışarak, hayret içersinde yarımelfe bakakaldı. Neredeydi? Flotsam'de mi? Yeniden bir araya mı gelmişlerdi? Tabii ya! Ona geri dönmüştü! Gülümseyerek, elini ona doğru kaldırdı.
Midesi kasılan Tanis nefesini tuttu. Kadın kıpırdadıkça, Tanis gövdesindeki kararmış delikleri gördü. Kit'in etleri yanmıştı, altındaki beyaz kemikleri görebiliyordu. Korkunç bir görüntüydü; midesi bulanan, eskiden canlanıp gelen anılarla dolan Tanis başını çevirmek zorunda kalmıştı.
"Tanis!" diye seslendi kadın, çatlak bir sesle. "Bana gel."
Yüreği merhametle dolan Tanis Kit'i kucaklamak için diz çöktü. Kit onun yüzüne bakınca... kendi ölümünü onun gözlerinde gördü. Bir korku her yanını sarstı. Ayağa kalkmaya çalıştı.
Fakat bu çaba ona çok fazla gelmişti. Olduğu yere yığıldı.
"Yara...landım," diye fısıldadı hiddetle. "Ne kadar...kötü?" Elini yarasına götürüp ellemeye başladı.
Pelerinine asılıp çıkartan Tanis, Kitiara'nın parçalanmış bedenini sarmaya başladı. "Kıpırdama Kit," dedi nazikçe. "İyileşeceksin."
"Sen lanet olasıca bir yalancısın!" diye haykırdı kadın; elleri yumruk olmuş -bilmese de- ölüm döşeğindeki Elistan'ın sözlerini

tekrarlıyordu. "Beni o öldürdü! O rezil elf!" İğrenç bir tebessümle gülümsedi. Tanis ürperdi. "Ama onu mıhladım! Artık Raistlin'e yardım edemez. Karanlıklar Kraliçesi onu katledecek, hepsini katledecek!"
İnleyen Kit acıyla kıvranarak Tanis'e sıkı sıkı yapıştı. Tanis de ona sıkı sıkı sarılmıştı. Ağırısı biraz rahatlayınca Kit, Tanis'e baktı. "Seni zayıf şey," diye fısıldadı biraz buruk bir azar, biraz da buruk bir pişmanlık sayılabilecek bir tonda, "dünya bizim olabilirdi, senin ve benim."
"Ben dünyaya sahibim Kitiara," dedi Tanis yavaşça, kalbi tiksinti ve hüzünle parçalanmıştı.
Öfkeyle salladı başını Kit ve tam bir şey daha söyleyecek gibiydi ki gözleri fal taşı gibi açıldı ve odanın öte yanındaki bir şeye takılıp kaldı.

"Yo!" diye baĞırdı dehşet içinde; öyle ki hiçbir işkence, hiç bir eziyet ondan böyle bir çıĞlık kopartamazdı. "Yo!" Korkup, Tanis'e doĞru büzüşen Kit, boĞulur gibi çıkan bir sesle deliler misali fısıldadı. "Beni almasına izin verme! Tanis hayır! Onu uzaklaştır! Seni hep sevdim yarımelf! Seni... her zaman... sevdim..."
Sesi, nefes gibi çıkan bir fısıltıya dönüştü.
Tanis telaşlanarak bakışlarını kaldırdı. Fakat kapıda kimse yoktu. Kimse durmuyordu. Acaba Dalamar'ı mı kastetmişti? "Kim? Ki-tiara! Anlayamadım..."
Ama Kit onu duymadı. Kulakları sonsuza dek ölümlü seslere ti-« kanmıştı. Artık duyduĞu tek ses sonsuza dek daima duyacaĞı sesti.
Tanis kollarındaki bedenin gevşediĞini hissetti. Siyah, kıvırcık saçları eliyle geriye doĞru okşayarak, yüzünde ölümün ruhuna getirdiĞi huzurun bir izini aradı. Fakat kadının yüzünde dehşetin bir ifadesi vardı...kahverengi gözleri dehşet içinde bir noktaya dikilmişti; o çekici, çarpık tebessümü gitmiş, yüzü ekşimişti.
Tanis, bakışlarını Caramon'a kaldırdı. Yüzü solgun ve asık olan koca adam başını salladı. Tanis, Kitiara'nın cesedini yavaşça yeniden yere bıraktı. EĞilerek soĞuk alnından öpmeye yeltendi fakat ; bunu yapamayacaĞını fark etti. Cesedin yüzündeki ifade çok sert, çok korkunçtu.
Peleriniyle Kitiara'nın yüzünü örten Tanis bir an için karanlıkta,] kadının cesedi yanında diz çökerek durdu. Sonra Caramon'un ayak ı sesini duydu, kolunda elini hissetti. "Tanis..."

"Bir şeyim yok," dedi yarımelf hırçınlıkla, ayaĞa kalkarak. Fakat aklından kadının ölürken yaptıĞı yakarış gitmiyordu... "Onu uzaklaştır!"

Böfüm
7
yi ki yammdasın Tanis," dedi Caramon.
Kapı'nm önünde durmuş dikkatle bakıyor, Kapı içindeki boşluktaki bütün kıpırdanmaları, bütün dalgalanmaları izliyordu. Yanında, sandalyesine minderlerle desteklenmiş bir halde oturan Dalamar vardı; kara elfin yüzü soluk, acıyla asılmış, kolu da kaba bir kol askısına alınmıştı. Tanis sabırsızca volta atıp duruyordu. Ejderha başlan artık o kadar büyük bir parlaklıkla yanıyordu ki, doĞrudan bakmak insanın gözünü aĞrıtıyordu.
"Caramon," diye başladı Tanis, "lütfen..."
Caramon, aynı ciddi ve sakin ifadeyle ona baktı.
Tanis'in aklı karışmıştı. Bir taşla nasıl tartışabilirdi insan? İçini çekti. "Tamam. Ama oraya nasıl gireceksin?" diye sordu aniden.
Caramon gülümsedi. Tanis'in ne demek üzere olduĞunu biliyordu ve bunu söylememiş olduĞu için ona minnettar oldu.
Kapı'ya sertçe bir bakış attıktan sonra Tanis açıklıĞı işaret etti. "Bana daha önce söylemiş olduĞuna göre Raistlin'in Fistandantilus olup, kendisiyle gelmesi ve Lady Crysania'yı tuzaĞa düşürmesi için senelerce çalışması gerekmişti ve öyle olmasına raĞmen bunu anca becerebildi!" Tanis, bakışlarım Dalamar'a kaydırdı. "Sen Kapı' dan geçebilir misin kara elf?"

Dalamar başını salladı. "Hayır. Senin de söylemiş olduĞun gibi o eşikten geçmek için çok büyük güce sahip olmak gerekir. Benim öyle bir gücüm yok; büyük bir ihtimalle hiç de olmayacak. Fakat bana öyle ters ters bakma Yarımelf. Zamanımızı boşa harcamıyoruz. Eminim, nasıl girileceĞini bilmeseydi Caramon böyle bir şeyi göze almazdı." Dalamar koca savaşçıya dikkatle baktı. "Çünkü ya o girecek, ya da bizim sonumuz gelecek."
"Raistlin Cehennem'de Karanlık Kraliçe ve yaltakçılarıyla dövüşürken," dedi Caramon, sesi sabit ve duygusuzdu, "bütün dikkatini istisnasız onlara vermek zorunda. Bu doĞru deĞil mi Dalamar?"
"Kesinlikle." Kara elf titreyerek, kara cüppesini sağlam eliyle üzerine iyice çekti. "Tek bir nefes, tek bir seyirme... onu yutmak için lime lime yaparlar."
Caramon başıyla onayladı.
Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? diye merak etti Tanis. Ve içinden bir ses ona cevap verdi: Bu kaderini bilen ve kabullenen birinin sükuneti.
"Astinus'un kitabında," diye devam etti Caramon, "Raistlin'in bütün büyüsünü Kraliçe ile savaşa yönelteceĞinden, çatışma başlamadan önce kaçış yolunu açık tutmak için Kapı'yı açmış olduĞu yazılı. O yüzden Kapı'ya vardıĞında, bu dünyaya dönmesi için Kapı'yı hazır bulacaktı."
"Büyük bir ihtimalle, çatışma sonunda Kapı'yı açamayacak kadar zayıf düşeceĞini de biliyordu," diye mırıldandı Dalamar. "Gücünün doruĞunda olması gerekiyor. Evet, haklısın. Kapıyı açacak, hem de pek yakında. Kapı'yı açtıĞında da geçecek güce ve cesarete sahip herkes sınırı aşabilir."

Kara elf gözlerini yumarak, baĞırmamak için dudaĞını ısırdı. Acısını azaltmak için bir iksir almayı reddetmişti. "EĞer sen başarılı olamazsan," demişti Caramon'a, "son umudumuz, benim."
Son umudumuz, diye düşündü Tanis, bir kara elf. Bu delilik! Bunlar oluyor olamaz. Taş masaya dayanarak başını elleri arasına aldı. Tanrılar adına, çok yorgundu! Her yanı sızlıyordu, yaralan yanıyor ve batıyordu. Zırhının göĞüs levhasını çıkartmıştı bu parça ona boynuna asılmış bir mezar taşı gibi aĞır geliyordu. Ama bedeni ne kadar acı çekerse çeksin, ruhu daha çok acı içersindeydi. Hatıralar, Kule'nin muhafızları gibi etrafında uçuşuyor, soĞuk elleriyle ona dokunmak için uzanıyorlardı. Caramon, sırtı dönük Flint'in tabaĞından yemek çalıyordu. Raistlin Rotsam'deki çocuk-

lar için hoş ve harika görüntüler yaratıyordu. Kitiara gülüyor, boynuna sarılıyor, kulaĞına bir şeyler fısıldıyordu. Tanis'in kalbi burkuldu, bu acı gözlerini yaşlarla doldurdu. Hayır! Her şey yan-; lıştı! Her halde bu şekilde bitmezdi!
Bulanıklaşmış gözlerinde bir kitap belirdi: taş masa üzerinde duran Caramon'un kitabı; Astinus'un son kitabı. Yoksa her şey o şe-kilde mi bir son bulacaktı? O sırada Caramon'un kendisine endişeyle baktıĞını fark etti. Hiddetle yüzünü gözünü silip içini çekerek doĞruldu.
Ama hayaller onunla kalarak yakınlarında bekleşmeye devam etti. Yakınlarında... ve bir köşede pelerini altında yatan yanmış, kırık dökük cesedin yakınlarında.
İnsan, yarımelf ve kara elf, hep birlikte Kapı'yı sessizce izliyorlardı. Şömine rafında duran bir su saati zamanı tutuyor, damlalar birer birer, kalp atışları kadar muntazam aralıklarla damlıyordu. Odadaki gerginlik her an kopacakmış gibi artmış, laboratuvarda korkunç bir öfkeyle her yanı kamçılıyordu adeta. Dalamar elfçe bir şeyler mırıldanmaya başladı. Tanis, kara elfin sayıklıyor olmasından korkarak ona sertçe baktı. Büyücünün yüzü solgundu, kadavra gibiydi, derin, mor gölgelerle halkalanmış gözleri göz çukurlarına iyice kaçmıştı. Bakışları hiç kaymıyor, gözleri sürekli olarak dönen boşluĞa doĞru bakıyordu.
Caramon'un o sakin hali bile geçer gibi olmuştu. Koca ellerini gerginlikle bir yumruk yapıyor, bir açıyordu; ter bütün bedenini kaplamış, ejderhanın beş başından çıkan ışıkla parlıyordu. Gayri ihtiyari titremeye başladı. Kollarındaki kaslar düzensiz olarak seyi-riyor, kasılıyordu.
Derken Tanis, garip bir hissin her yanına yayıldıĞını hissetti. Hava durgun, aşırı durgundu. Kule'nin dışındaki şehirde tüm şiddetiyle devam eden çatışmaların sesleri -farkına bile varmadan bir yandan duymaya devam ettiĞi o sesler- aniden kesilivermişti. Kulenin içinde de sesler susmuştu. Dalamar'ın mırıldandıĞı sözler, dudaklarında donup kaldı.
Koridordaki karanlık, odadaki kötülük kadar, yoĞun ve boĞucu bir sessizlik üzerlerini örtmüştü. Su saatinin damla sesleri daha da yükseldi, arttı; her damla sanki Tanis'in kemiklerini sarsıyordu. Dalamar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, eli seyirdi, kara cüppesini eklem yerleri bembeyaz kesilmiş eliyle sıkı sıkı tuttu.

Tanis Caramon'a biraz daha yaklaşıyordu ki koca adamın da kendisine yönelmiş olduĞunu fark etti.
İkisi de aynı anda konuştular. "Caramon..."
"Tanis..."
Caramon çaresizlikle Tanis'in koluna yapıştı. "Hatırım için Ti-ka'ya göz kulak olursun deĞil mi?"
"Caramon, oraya tek başına girmene izin verememem!" Tanis onu sıkı sıkı tuttu. "Ben de geleceĞim..."
"Hayır Tanis." Caramon'un sesi kat'i çıkmıştı. "EĞer ben başarılı olamazsam, Dalamar'ın sana ihtiyacı olacaktır. Tika'ya veda ettiĞimi söyle ve ona olanları anlatmaya çalış Tanis. Onu çok sevdiĞimi söyle, onu o kadar çok seviyorum ki..." Sesi kesildi. Devam edemedi. Tanis ona sıkı sıkı sarılmıştı.
"Ona ne söylemem gerektiĞini biliyorum Caramon," dedi, kendi veda mektubunu hatırlayarak.
Caramon başını salladı, gözlerindeki yaşları silerek derin, titrek bir nefes aldı. "Tas'a da benim için veda et. Be...ben onun hiçbir zaman tam olarak anladıĞını zannetmiyorum. Pek anlayamadı."
Kendisini zorlayarak gülümseyebildi. "Tabii önce onu uçan kaleden çıkartman gerekecek."
"Sanırım o her şeyi biliyor Caramon," dedi Tanis yavaşça.
Ejderhanın başlarından tiz bir ses çıkmaya başlamıştı; sanki çok uzaktan gelen zayıf bir çıĞlık sesi. Caramon gerildi.
ÇıĞlıklar gitgide arttı, yaklaştı, daha da tizleşti. Kapı rengarenk bir ışıkla yandı, ejderhanın her başı pırıl pırıl parladı.
"Hazır ol," diye ikaz etti Dalamar, sesi çatlamıştı.
"Hoşçakal Tanis." Caramon elini uzattı, çok gergindi
"Hoşçakal Caramon."

Arkadaşını bırakan Tanis geriye doĞru bir adım attı.
Boşluk aralandı. Kapı açıldı.
Tanis Kapı'dan içeri doĞru baktı... Kapı'dan içeri baktıĞını biliyordu çünkü bakışlarını çevirememişti. Ama hiçbir zaman tam olarak ne gördüĞünü hatırlayamayacaktı. Yıllar sonra bile bunun rüyasını gördü. Rüyasını gördüĞünü biliyordu çünkü gecenin bir yansı kan ter içinde kalmış uyanıyordu. Ama gördüĞü görüntü hep aklından uçup gidiyor, hiçbir zaman ayık kafasıyla bu görüntüyü yakalayamıyordu. Bundan sonra saatlerce karanlıĞa bakıp, titreyerek olduĞu yerde yatıyordu.

Ama bunlar daha sonra olacaktı. O anda bütün bildiĞi Cara-mon'u durdurması gerektiĞiydi! Kıpırdayamıyordu. BaĞıramıyor-du. OlduĞu yere mıhlanmış, dehşetten donup kalmıştı; son, sakin bir bakışla dönüp, altın platforma tırmanan Caramon'u seyretti.
Ejderhalar ikaz edercesine, zaferle, nefretle çıĞlık attılar... Tanış farkında deĞildi. Bedeninden sökülüp çıkan kendi çıĞlıĞı bu tiz, kulakları saĞır edici ses içinde kaybolup gitmişti.
Rengarenk bir ışıĞın gözleri kör eden, dönen, patlayan bir dalgası görüldü.
Sonra karanlık oldu.
Caramon gitmişti.
"Paladine yanında olsun," diye fısıldamıştı ki Tanis, Dalamar'm soĞuk sesinin yankılandıĞını duydu, huzursuzca, "Kraliçem Takhi-sis yanından ayrılmasın."
"Onu görüyorum," dedi Dalamar bir an sonra. Kapı'ya dikkatle bakarak, daha iyi görebilmek için olduĞu yerde doĞrularak ayaĞa kalktı. Heyecanıyla unuttuĞu yarası nedeniyle nefesi acıyla kesilir gibi olmuştu. Lanetler okuyarak yeniden sandalyesine oturdu, soluk yüzü ter içinde kalmıştı.
Tanis huzursuzca attıĞı voltadan vazgeçmiş, gelip Dalamar'm yanında durmuştu. "Bak," dedi kara elf, nefesi sıktıĞı dişleri arasından geliyordu.
Kapı'ya ilk baktıĞı zaman yaşadıĞı şokun üzerinde bıraktıĞı etkiyi hâlâ hissettiĞi için Kapı'ya gönülsüzce baktı Tanis. İlk başta yanan bir göĞün altında uzanan kasvetli ve çıplak bir manzaradan başka bir şey görememişti. Derken parlak bir zırhtan yansıyan kırmızı renkli bir ışık gördü. Kapı'nın önünde sayılabilecek bir yerde duran, elinde kılıcıyla, sırtını onlara dönmüş bekleyen küçük bir suret gördü...
"Nasıl kapatacak?" diye sordu Tanis, keder sesini boĞsa da konuşmaya çalışarak.
"Kapatamayacak," diye cevap verdi Dalamar.
Tanis telaşla ona baktı. "O halde kraliçenin girişine ne engel olacak?"
"Önünden başka biri geçmezse, Kraliçe Kapı'dan geçemez yarı-melf," diye cevap verdi Dalamar, biraz sinirlice. "Yoksa, şimdiye kadar çoktan girerdi. Raistlin Kapı'yı açık tutuyor. EĞer Raistlin Kapı'dan geçerse, kraliçe de onu izler. Raistlin'in ölümüyle Kapı

kapanacak."
"Yani Caramon onu... kardeşini öldürmek zorunda kalacak, öyle mi?"
"Evet."
"Ve o da ölmek zorunda kalacak," diye mırıldandı Tanis.
"Dua et de ölsün!" Dalamar dudaklarını yaladı. AĞrısı başını döndürüyor, midesini bulandırıyordu. "Çünkü o da Kapı'dan geçemez. Karanlık Kraliçe'nin elinden ölmek çok yavaş ve çok nahoş da olsa, inan bana yarımelf, bu yaşamdan çok daha iyidir!"
"Bunu biliyordu..."
"Evet, biliyordu. Ama dünya kurtulmuş olacak Yarımelf," diye dikkat çekti Dalamar, alay edercesine. KoltuĞuna gömülerek Ka-pı'yı seyretmeye devam etti; eliyle rünlerle kaplı kara cüppesini bir kırıştırıyor, bir düzeltiyordu.
"Hayır, dünyayı deĞil, tek bir ruhu kurtaracak," diye buruklukla cevap vermeye başlamıştı ki ardından, laboratuvar kapısının gıcırdadıĞını duydu.
Dalamar'ın bakışları anında o yöne kaydı. Gözleri parlayan kara elfin eli beline sokmuş olduĞu bir büyü rulosuna gitti.
"Kimse giremez," dedi yavaşça, sesi duyarak dönüp bakan Ta-nis'e. "Muhafızlar..."
"Onu durduramaz," dedi Tanis, bir an için yüzü Kitiara'nm ölü yüzünde donmuş korkuyu yansıtmıştı.
Dalamar suratsızca gülümseyerek yeniden sandalyesine gömüldü. Dönüp bakmasına gerek yoktu. Ölümün ürpertisi odaya kötü bir sis gibi dolmuştu.
"Girin Lord Soth," dedi Dalamar. "Ben de sizi bekliyordum."

C

Böfüm 8
aramon, göz kapaklarından bile sızıp geçen o göz kamaştırıcı ışıkla kör olmuştu. Etrafını bir karanlık sarmış ve gözlerini tekrar açtığında bir an için hiçbir şey göremeyince Yüksek Büyücülük Kulesi'nde kaybolup kör olduğu zamanları hatırlayarak paniğe kapılmıştı.
Fakat zamanla karanlık kalktı ve gözleri etrafındaki o ürkünç ışığa alıştı. Etraf, Tasslehoff'un ona anlatmış olduğu gibi sanki güneş yeni kavuşmuşcasına garip, pembemtrak bir parlaklıkla yanıyordu. Manzara da aynı kenderin tarif ettiği gibiydi: Engin, boş bir gök altında uzanan sonsuz bir arazi. Baktığı her yanda, her yönde gök ile yer aynı renkti.
Tek bir yer hariç. Başını çeviren Caramon, artık arkasında kalmış olan Kapı'ya baktı. Kapı, çıplak toprak içinde rengarenk bir yama gibiydi. Ejderhanın beş başından oluşan ovalle çerçevelenmiş olan Kapı'nın yakınında olduğunu bilse de Caramon'a Kapı uzakta ve küçük görünüyordu. Sanki duvara asılmış bir resim gibi görünmüştü Caramon'un gözüne. Tanis ve Dalamar'ı bütün netliğiy-le görebilmesine rağmen, onların hareket etmediğini fark etti. Bu halleriyle durdurulmuş zaman içinde kısıp kalmış, boyalı varlıklarını hiçliğe bakarak geçirmeye zorlanmış, çizilmiş iki resim de olabilirlerdi.
250
Kati bir niyetle onlara sırtını dönen, içi cız ederek onların da onu, kendisinin onları gördüğü gibi görüp göremediklerini merak eden Caramon, kılıcım kınından sıyırıp ayaklarını kıpır kıpır olan zemine sıkı sıkı basarak ikizini beklemeye başladı.
Caramon'un Raistlin ile yapacakları bir dövüşte kendisinin öleceğinden hiçbir, hem de hiçbir şüphesi yoktu. Zayıflamış olmasına rağmen Raistlin'in büyüsü yine de güçlü olacaktı. Ayrıca Caramon -elinden geldiği takdirde- Raistlin'in hiçbir zaman kendisini tamamen açıkta bırakmayacağını bilecek kadar da iyi tanıyordu kardeşini. Her zaman için geriye bıraktığı bir tılsım olurdu -ya da en azından- bileğinde gizlediği minik bir hançeri.
Ama ölsem bile amacıma ulaşmış olacağım, diye düşündü Caramon sükunetle. Güçlüyüm, sağlıklıyım ve o zayıf, narin bedene tek bir kılıç darbesi yeterli olacaktır.
Kardeşinin büyüsünü, yıllar önce Yüksek Büyücülük Kulesi'nde yok ettiği gibi onu yok etmeden bu kadarını yapabileceğini biliyordu...
Gözyaşları batıyor, boğazından aşağıya doğru süzülüyordu. Göz yaşlarını yuttu; aklını korku ve hüzünden uzaklaştırmak için başka şeyler düşünmeye zorladı kendisini.
Lady Crysania.
Zavallı kadın. Caramon içini çekti. Onun adına, çabuk ölmüş olmasını temenni etti... hiçbir şey anlamadan...
Caramon gözlerini kırpıştırarak önüne baktı. Neler oluyordu? Daha önce pembemtrak, parlak ufukta bir şey yokken, şimdi bir nesne duruyordu. Pembe gök önünde simsiyah duruyordu; sanki kağıttan kesilmiş gibi yassı görünüyordu. Aklına Tas'ın sözleri geldi. Ama gördüğünün ne olduğunu anladı...bu tahta bir direkti. Eski günlerde... cadıları bağlayıp yaktıkları cinsten!
Hatıralar aklına uçuştu. Raistlin'in bu direğe bağlanmış olduğunu gözünde canlandırabiliyordu; şarlatan bir rahibin foyasını meydana çıkartarak, kurtarmaya çalıştığı insanlar tarafından yakılmak istenirken, kendisini kurtarmaya çalışan kardeşinin, ayaklarının dibine odunların yığıldığını görebiliyordu adeta. O insanlar, onu 'cadı' zannetmişlerdi.
"Srurm'le tam zamanında yetişmiştik," diye mırıldandı Caramon, şövalyenin güneş altında şimşekler çakan kılıcını hatırlayarak; kılıcından yansıyan ışık dahi o batıl inançlı köylülerin gerilemesine neden olmuştu.
251
Sanki kendiliğinden yaklaşıyor gibi görünen direğe daha dikkatle bakan Caramon, direğin dibinde yatan bir suret gördü. Raist-lin miydi bu? Direk durmadan kayarak yaklaşıyordu...ya da acaba o mu direğe doğru yürüyordu? Caramon başını yine çevirdi. Kapı daha da uzaklaşmıştı ama hâlâ görebiliyordu.
Savrulup gitmekten korkarak kendi kendini durdurmaya çalıştı ve hemen de durdurdu. Sonra, yeniden kenderin sesini duydu. Bir yere gitmek istediğinde bütün yapman gereken, orayı düşünmek. İstediğin bir şeyi elde etmen için gereken tek şey onu düşünmen, ama dikkat etmelisin çünkü Cehennem gördüğün şeyleri çarpıtıp değiştirebiliyor.
Tahta direğe bakan Caramon kendini onun yanında düşününce hemen direğin yanında durur buldu kendisini. Bir kez daha dönüp Kapı tarafına doğru bakınca, Kapı'yı gök ile yer arasında minyatür bir resim gibi gördü. İstediği an geri dönebileceğini düşünüp rahatlayan Caramon, direğin altında yatan surete doğru aceleyle ilerledi.

İlk başta gözüne, yerde yatanın üzerinde siyah cüppe var gibi görününce midesi aĞzına geldi. Ama şimdi, parlak zemin üzerinde kara bir siluet olduĞunu görüyordu. Üzerindeki cüppe ise beyazdı. O zaman anladı.
Tabii ya, onu düşünüyordu.
"Crysania," dedi.
Kız gözlerini açarak, başını onun sesinin olduĞu yere doĞru çevirdi ama gözleri ona bakmıyordu. Bakışları onu aşıp geçiyordu; o zaman kızın kör olduĞunu anladı.
"Raistlin?" diye fısıldadı Crysania; sesinde o kadar fazla bir umut ve özlem vardı ki, Caramon bu umudu yerine getirebilmek için her şeyi, hatta hayatını bile seve seve feda edebilirdi.
Fakat başını sallayıp diz çökerek, kızın elini eline aldı. "Ben Ca-ramon'um Lady Crysania."
Kız görmeyen gözlerini Caramon'un sesine doĞru çevirdi, adamın elini kendi elleriyle zayıfça da olsa sıkı sıkı tuttu. Aklı karışmış olarak ona doĞru baktı. "Caramon? Neredeyiz?"
"Ben Kapı'dan girdim Crysania," dedi Caramon.
Kız içini çekerek gözlerini kapadı. "Demek ki sen de burada, Cehennem'de bizimle birliktesin..."
"Evet."
"Bir ahmakmışım Caramon," diye mırıldandı kız, "ama ahmaklĞımın bedelini ödüyorum. Keşke... keşke bilebilseydim... Benden

başka... herkes... herkes zarar gördü mü? Ya o?" Son söz, neredeyse duyulmamıştı.
"Hanımefendi..." Caramon ne cevap vereceĞim bilemedi.
Ama Crysania onu susturdu. Adamın sesindeki hüznü duymuştu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerini, eliyle de aĞzını kapattı. "Tabii ya. Anlıyorum!" diye fısıldadı. "O yüzden geldin. Üzgünüm Caramon. Çok üzgünüm!"
Crysania aĞlamaya başladı. Onu iyice kendine doĞru çeken Caramon, küçük bir çocuk gibi kollarında sallayıp teselli etmeye çalıştı. O zaman kızın ölmekte olduĞunu anladı. Kızı kucaĞında tutarken yaşamının kızdan çekilmekte olduĞunu hissedebiliyordu. Fakat onu neyin yaralamış olduĞunu, ne tür yaralardan muzdarip olduĞunu hayal bile edemiyordu, çünkü teninde hiç bir iz yoktu.
"Üzülecek bir şey yok hanımım," dedi Caramon, kızın kül rengi yüzüne dökülmüş gür, parlak saçlarını geriye doĞru okşayarak. "Sen onu sevdin. EĞer senin ahmaklĞın bu ise, ben de aynı ahmaklĞı yaptım o halde ve bunu seve seve ödemeye razıyım."
"Ah bu keşke doĞru olsaydı!" Kız inledi. "Fakat beni buraya getiren gururumdu, hırsımdı."
"Öyle miydi Crysania?" diye sordu Caramon. "EĞer öyleyse neden Paladine Kralrahip'in taleplerini yerine getireceĞine senin dualarına cevap verdi ve Kapı'yı senin için açtı? EĞer gerçekten senin kalbinde olanları görmeseydi neden sana böyle bir şey bahşetsindi ki?"
"Paladine bana sırtını çevirdi!" diye haykırdı kız. Madalyonunu eline alarak boynundan çekip çıkartmaya çalıştı. Ama çok zayıftı. Eli madalyonun üzerinde kapanıp orada kaldı. Kız bunu yaparken yüzüne bir huzur doldu. "Hayır," dedi, yavaşça kendi kendine konuşarak, "o burada. Bana sarılıyor. Onu o kadar kesin hatlarla görebiliyorum ki..."
AyaĞa kalkan Caramon kızı kucaĞına aldı. Kızın başı Cara-mon'un omzuna yaslandı, adamın kucaĞında rahatlamıştı. "Kapıya dönüyoruz," dedi kıza.
Kız bir cevap vermedi, sadece tebessüm etmekle yetindi. Cara-mon'u duymuş muydu, yoksa başka bir sesi mi dinliyordu?
Uzakta rengarenk bir müveher gibi parlayan Kapı'ya dönen Caramon kendisini orada hayal etti ve hızla ileri hareket etti.
Aniden Caramon'un etrafındaki hava ayrıldı, çatırdadı. Gökyüzünden bir şimşek bir bıçak gibi indi yere; o ana kadar hiç görme-

diĞi bir şimşekti bu. Binlerce mor, cızıltılı dalı yere çarptı ve bir an için onu parmaklıkları ölüm olan, görülmeye deĞer bir hapishane içinde kapattı. YaşadıĞı şoktan felç olan Caramon hareket edemedi. Şimşek yok olduktan sonra bile, olduĞu yere sinerek beklemeye devam etti, sanki bu patlayan gök gürültüsü onu sonsuza kadar saĞır etmişti.
Ama artık sadece sessizlik, sessizlik vardı; bir de çok uzaklarda acı dolu, insanın yüreĞini parçalayan bir çıĞlık.
Crysania'nın gözleri açıldı. "Raistlin," dedi. Eli madalyonunu iyice kavradı.
"Evet," diye cevap verdi Caramon.
Gözyaşları kızın yanaklarından süzüldü. Crysania gözlerini yumarak Caramon'a sıkı sıkı sarıldı. Caramon, Kapı'ya doĞru hareket etmeye devam ediyordu; artık daha yavaş yolculuk ediyordu; aklına huzur kaçırıcı, rahatsız edici bir şey gelmişti. Belli ki Lady Crysania ölüyordu. Boynundaki

nabız, Caramon'un parmakları altında yavru bir kuşun kalbi gibi iyice zayıflamış, pırpır eder gibiydi. Ama kız ölmemişti, henüz ölmemişti. Belki de, onu Kapı'dan yeniden geçirebilirse yaşardı. Ama kızı, kendisi de geçmeden, Kapı'dan geçirebilir miydi acaba?
SaygıdeĞer Rahibeyi kucaĞında tutan Cramon Kapı'ya gittikçe yaklaşıyordu. Daha doĞrusu Kapı ona yaklaşıyor, ebatları büyüyor, ejderhanın başları ona parlak gözleriyle bakıyor, aĞızları onu yutmak ve yakalamak için açılıyordu.
Hâlâ Kapı'dan içersini, Tanis ve Dalamar'ı görebiliyordu: Biri ayaktaydı, diĞeri oturuyordu; ikisi de kıpırdamıyordu, ikisi de zaman içinde donmuştu. Ona yardım edebilirler miydi? Crysania'yı alabilirler miydi?
"Tanis!" diye seslendi. "Dalamar!"
Ama içlerinden onu duyan var idiyse bile, onun haykırışlarına tepki veren olmadı.
Nazikçe Lady Crysania'yı yere, Kapı'nın önünde, kıpırdanıp duran zemine indirdi. O anda Caramon bunun umutsuz bir şey olduĞunu anlamıştı. Başından beri biliyordu aslında. Kızı geri götürebilirdi ve o zaman kız yaşardı. Fakat bunun anlamı Raistlin'in de yaşayıp, peşinden Kraliçe'yi sürükleyerek kaçması ve dünya ile halkının sonunu hazırlaması anlamına geliyordu.
O da o garip zemine çöktü. Crysania'nın yanına oturarak kızın

elini tuttu. En azından kızın burada yanında olduĞuna memnundu. Kendini o kadar yalnız hissetmiyordu. Kızın elinin teması insanı rahatlatıyordu. Ah bir de kızı kurtarabilseydi...
"Raistlin'e ne yapacaksın Caramon?" diye sordu Crysania yavaşça, bir süre sonra.
"Onun Cehennem'den çıkmasına engel olacaĞım," diye cevap verdi Caramon, sesi tekdüze ve ifadesizdi.
Kız anlayışla başını salladı; sıkı sıkı adamın elini tutuyor, görmeyen gözlerle ona bakıyordu.
"Seni öldürecek öyle deĞil mi?"
"Evet," diye cevap verdi Caramon sebatla. "Ama o da ölmeden olmayacak bu."
Bir acı nöbeti Crysaina'nın yüzünü kastı. Caramon'un eline asıldı. "Seni bekleyeceĞim!" BoĞulur gibi olmuştu, sesi zayıflıyordu. "Seni bekleyeceĞim. Her şey bittikten sonra benim rehberim olacaksın, ben göremiyorum ya. Beni Paladine'a götüreceksin. Beni karanlıktan alıp götüreceksin."
Kızın gözleri kapandı. Başı, sanki bir yastıĞa yaslamrcasına yavaşça geriye kaydı. Ama eli hâlâ Caramon'un elindeydi. GöĞsü her nefes alıp verişinde inip çıkıyordu. Caramon parmaklarını kızın boynuna koydu, kızın yaşamı parmaklarının altında atıyordu.
Kendini ölüme mahkum etmeye hazırdı, kardeşini de ölüme mahkum etmeye hazırdı. Her şey o kadar basit görünüyordu ki!
Ama...kızı da mahkum edebilir miydi?...
Belki hâlâ vakti vardı... belki kızı Kapı'dan taşıyıp, geri döne-bilirlerse...
Umutla dolan Caramon ayaĞa kalktı ve Crysania'yı yeniden kucaĞına almaya başladı. O sırada gözünün ucuna bir hareket takıldı.
Dönünce Raistlin'i gördü.

Böfiim
9
ir içeri Kara Gül Şövalyesi," diye yineledi Dalamar.
Alevden gözler, elini kılıcına götüren Tanis'e baktı. Aynı anda ince parmaklar Tanis'in koluna deĞerek irkilmesine neden oldu.
"Karışma Tanis," dedi Dalamar yavaşça. "Biz onun umurunda deĞiliz. O buraya tek bir şey için geldi."
Kıpırdaşan, alevli bakış Tanis'i yalayıp geçti. Mum ışıĞı, ateşten kararmış -çoktan toprak olmuş- kendi kanının lekelerinin altında kalsa da hâlâ Solamniya Şövalyeleri'nin sembolü olan Gül suretinin belli belirsiz hatlarını taşıyan kadim, eski moda, süslü zırhı üzerinde parlıyordu. Hiç ses çıkarmayan çizmeli ayaklar odayı geçti. Kavuniçi gözler, aradıĞı şeyi gölgeli bir köşede buldu: Tanis'in pelerini altında yatan yıĞın.
Uzaklaştırın onu! dediĞini duydu Tanis, Kitiara'nın çılgınlaşmış sesinin. Ben hep seni sevmiştim Yarımelf!
Lord Soth cesetin yanında durarak diz çöktü. Fakat sanki görünmeyen bir güç ona engel oluyormuş gibi bir türlü cesede doku-namıyordu. AyaĞa kalkarak döndü; kavuniçi gözleri, taktıĞı miĞferin boş karanlıĞı içinden alevleniyordu.
"Onu bana bırak Tanis Yarımelf," dedi o boş ses. "Senin aşkın onu bu düzleme baĞlıyor. Ondan vazgeç."

Tanis kılıcını kavrayarak ileri bir adım attı.
"Seni öldürür Tanis," diye uyardı Dalamar. "Gözünü kırpmadan kıyar sana. Bırak, Kit onunla gitsin. Sonuç olarak bence aramızda Kit'i tam manasıyla bir tek o anlayabilmişti."
Kavuniçi gözler alevlendi. "Onu anlamak mı? Onu takdir ettim! Aynı benim gibi o da yönetmek için doĞmuştu, fethetmek onun kaderiydi! Ama o benden daha güçlüydü! Onu zincirlemeye çalışan aşkı bir kenara atabiliyordu o. Kader ona bir oyun oynamamış olsaydı şu anda tüm Ansalon'u yönetebilirdi!"
Bu boş ses odada yankılanarak Tanis'i ihtirası ve nefretiyle hayret içersinde bırakmıştı.
"Ama işte oraya kısıp kalmıştı!" Zincirli zırhtan eldiven giyen eli yumruk oldu. "Kafese kapatılmış bir hayvan gibi Sanction'a hapsol-muş, kazanamayacaĞı bir savaşın planlarını yapıyordu. Cesareti ve kararlılıĞı azalmaya başlamıştı. Hatta kara elf, bir aşka kendisini köle gibi zincirlemeyecek kadar her şeye göz yummuştu! Hayatının mum gibi eriyip gitmesindense dövüşerek ölmeyi tercih etti."
"Hayır!" diye mırıldandı Tanis, kılıcını sıkıca kavrayarak. "Hayır..."
Dalamar'ın parmakları bileĞini kavradı. "Seni hiç sevmedi Tanis," dedi soĞuk bir edayla. "Seni de hepimizi, hatta onu bile kullandıĞı gibi kullandı." Kara elf Soth'a doĞru bakmıştı. Tanis tam konuşacak gibi oldu ama Dalamar onun sözünü kesti. "Seni sonuna kadar kullandı Yarımelf. Şimdi bile, yaşam ötesinden uzanarak, hâlâ onu kurtarabileceĞini umuyor."
Tanis hâlâ tereddüt ediyordu. Aklında Kit'in dehşet dolu yüzü alev alevdi. Görüntü yandı, alevler yükseldi...
Tanis'in bütün görüş açısını alevler kapladı. Alevlere bakınca, bir zamanlar maĞrur ve soylu olan bir kalenin artık kararmış, ufalanmakta, alevlere doĞru yıkılmakta olduĞunu gördü. Güzel, narin bir elf kızı gördü, kollarında küçük bir çocukla birlikte alevlerin içine düşüyordu. Koşuşturan, alevlere düşerek ölen savaşçılar gördü. Ve alevlerin içinden Soth'un sesini duydu.
"Sende yaşam var Yarımelf. Yaşaman için birçok nedenin var. Yaşayanlar arasında sana muhtaç olanlar var. Biliyorum, çünkü şu an senin olanlar bir zamanlar benimdi. Ben bunların kıymetini bilmedim, ışıktansa karanlıkta yaşamayı seçtim. Beni mi izleyeceksin? Her şeyi, çok önce gecenin yollarında yürümeyi seçmiş birisi için yabana mı atacaksın?"
257
Ben dünyaya sahibim, Tanis kendi sesini duymuştu. Laurana'nın yüzü ona gülümsedi.
Gözlerini yumdu... Laurana'nın yüzü; güzel, bilgelik dolu, sevecen yüzü. Altın rengi saçlarında, berrak elf gözlerinde ışıklar parlıyordu. Tüm saflıĞıyla, tüm parlaklıĞıyla öyle bir parıldıyordu ki ışık, Tanis artık pelerinin altındaki soĞuk yüzü hayalinde canlandı-ramıyordu bile.
Tanis yavaşça elini kılıcından çekti.
Lord Soth döndü. Diz çökerek, artık kanla şırıl sıklam olmuş pelerine sarılı cesedi görülmeyen kollarına alıp kaldırdı. Bir büyü sözü söyledi. Tanis, aniden ölü şövalyenin ayaklan dibinde kara bir uçurumun açıldıĞını gördü. İnsanın ruhunu titreten bir soĞuk odayı süpürüp geçti; bu akım, sanki sert bir rüzgârla karşılaşmış gibi Tanis'in başını çevirmesine neden olmuştu.
Tekrar baktıĞında gölgeli köşenin boşalmış olduĞunu gördü.
"Gittiler." Dalamar elini Tanis'in bileĞinden çekti. "Caramon da gitti."
"Gitti mi?" Bedenini buz gibi bir ter kaplayan Tanis titreyerek, sallanarak dönüp bir kez daha Kapı'ya baktı. Yanar gibi görünen manzara boştu.
Boş bir ses yankılandı. Her şeyi, çok önce gecenin yollarında yürümeyi seçmiş birisi için yabana mı atacaksın?
258
Mumun, meşalenin ve çürüyen tahtanın IşıĞını bırak bir yana, Ve duy yükselen kanına yakalanmış Gecenin dönüşünü.
Geceyarısı ne kadar sakin aşkım, Kuzgunların uçtuĞu yerdeki rüzgârlar ne sıcak, Hani o deĞişen mehtabın aşkım, Kararan gözlerinde solduĞu yerde.
Kalbin ne kadar yükses sesle çaĞırıyor aşkım, Karanlık göĞsüne ne kadar yakın, Ölmekte olan bileĞinden çekilen, aşkım, Nehirler ne kadar da heyecanlı.
Ve aşkım narin tenin nasıl da gizliyor ısıyı, Tuz kadar saf, ölüm kadar tatlı, Ve karanlıkta nefesinin kızıl ateşine Kızıl ay binmiş gidiyor.
259
*^r ^^
O
Borum 10
nünde Kapı.
Arkasında, Kraliçe. Arkasında acı, ıstırap...

Önünde...zafer.
Ayakta duramayacak kadar zayıf düştüĞünden Büyücülük Asa-sı'na dayanan Raistlin, Kapı'mn görüntüsünü zihninden hiç çıkartmıyordu. Sanki miller boyunca bu Kapı'ya ulaşmak için yürümüş, tökezlenmiş, emeklemişti. Artık yaklaşmıştı. Kapı'mn parladıĞmı görebiliyordu; o güzel renkleri, yaşamın renklerini...çimlerin yeşilini, göĞün mavisini, bulutların beyazını, gecenin siyahını, kanın kırmızısını...
Kan. Kan içinde kalan, kendi kanıyla sırılsıklam olmuş ellerine baktı. Yaraları sayılamayacak kadar çoktu. Topuzlar vurmuş, kılıçlar kesmiş, şimşekler yakmış, ateşler kavurmuştu onu; hepsi de Karanlık Majesteleri'ne hizmet eden kara rahipler, kara büyücüler, korkunç hayaletleri ve iblis orduları üzerine saldırmıştı. Kara cüppesi kan içinde, lime lime olmuş bir halde her yanından sarkıyordu. Bir nefes almıyordu ki onu acıyla kıvrandırmasın. Çok önce kan kusmaktan vazgeçmişti. Öksürse de, ayakta kalamayıp dizleri üzerine çökmek zorunda kalacak kadar öksürüp öĞürse de, çıkan bir şey yoktu. İçinde hiçbir şey kalmamıştı.
Ve bütün bunlara dayanmıştı.
260
Sevinç damarlarından büyük bir heyecanla akıyordu. Dayanmıştı/ hayatta kalmıştı. Yaşıyordu...kıl payıyla. Ama hayatta kalmıştı. Kraliçe'nin hiddeti ardından patlıyordu. Yerin ve göĞün bu öfkeyle nabız gibi attıĞını hissedebiliyordu. En iyi hizmetkârlarını alt etmişti, artık Raistlin'e kafa tutacak kimsesi kalmamıştı. Kendinden başka kimse.
Kumsaati şeklindeki görüş açısında Kapı rengarenk parıldıyor-du. Gitgide yaklaştı Kapı'ya. Ardından da -hiddetin dikkatsiz, umursamaz yaptıĞı- Kraliçe. Artık Cehennem'den kaçabilirdi, Kraliçe onu durduramazdı. Üzerinden bir gölge geçerek onu ürpertti. Başını kaldırıp bakınca dev gibi bir elin gökyüzünü kararttıĞını, elin tırnaklarının kan kırmızısıyla parladıĞını gördü.
Gülümseyen Raistlin yoluna devam etti. Bu bir gölgeden başka bir şey deĞildi. Üzerine gölge salan el boşu boşuna ona uzanmaya çalıştı. O, Kapı'ya çok yaklaşmıştı; onu durdurması için yardakçılarına güvenen Kraliçe ise çok uzaktaydı. Kapı'nın eşiĞinden geçtiĞinde Kraliçe'nin eli onun lime lime olmuş kara cüppesinin ucundan tutacaktı ve o zaman kalan son gücüyle Raistlin onu Kapı'dan çekecekti.
Ondan sonra, kendi düzleminde bilin bakalım kim daha güçlü olacaktı?
Raistlin öksürdü; ama bir yandan öksürürken, bir yandan sancısı onu paramparça ederken gülümsedi...daha doĞrusu sırıttı; kan içindeki ince dudaklarıyla bir sırıtıştı bu. Hiç kuşkusu yoktu. Hiç kuşkusu.
Bir eliyle göĞsünü, diĞeriyle de Büyücülük Asası'nı tutan Raistlin dikkatle kalan ömrünü hesaplıyor, aldıĞı her acılı nefese, paraları üzerine titreyen bir cimri gibi önem vererek ilerliyordu. Gelecek dövüş muhteşem olacaktı. Şimdi kendi adına savaşması için kendi askerlerini çaĞırma sırası ondaydı. Tanrılar onun yakarışına cevap vereceklerdi, çünkü Kraliçe'nin dünyada tüm kudreti ve ihtişamıyla boy göstermesi göklerin gazabını üzerine çekecekti. Aylar düşecek, gezegenler yörüngelerini deĞiştirecek, yıldızlar yollarından şaşacaktı. Bütün unsurlar -rüzgâr, hava, su, ateş- onun dediĞini yapacak, emrine girecekti.
Şimdi de önünde Kapı'daki ejderha kafaları, onu durduracak güçte olmadıklarını bilmenin aciz hiddetiyle çıĞlıklar atıyorlardı.
Tek bir nefes, tek bir yorgun kalp atışı, tek bir adım daha...
Kukuletalı başını kaldırdı ve durdu.
261
AĞrılarının dumanı, ölümün kan ve gölgesiyle örtüldüĞünden daha önce görmediĞi bir suret elinde parlak bir kılıçla önünde, Kapının önünde duruyordu. Surete bakan Raistlin bir an için hiçbir şey anlamadan bakakaldı. Sonra, paramparça olmuş bedenini bir neşe kapladı.
"Caramon!"
Titreyen elini uzattı. Ne biçim bir mucizeydi bu anlayamamıştı. Ama işte ikizi buradaydı, sanki hep burada onu beklermiş gibi, onun yanında dövüşmek için beklermiş gibi...
"Caramon!" dedi Raistlin nefes nefese. "Yardım et bana kardeşim!"
Yorgunluk üzerine çökmeye, acılar da onu kendinden geçirmeye başlamıştı. Düşünme, konsantre olma kabiliyetini hızla yitiri-yordu. Büyüsü artık bedeninde civa gibi pırıldamıyordu, sanki ya-ralarındaki kan gibi aĞır aĞır ve pıhtılaşmış gibi hareket ediyordu.
"Caramon, gel yanıma. Tek başıma yürüyemiyorum..."
Ama Caramon kıpırdamadı. Orada durmuş elinde kılıcıyla, sevgi, hüzün -derin ve yakan bir hüzünle- ona bakıyordu. Acı bulutunu kesip Raistlin'in çıplak, boş ruhunu gözler önüne seren bir hüzünle. Ve o anda anladı Raistlin. İkizinin neden burada olduĞunu anladı.
"Yolumu tıkıyorsun kardeşim," dedi Raistlin soĞuk bir edayla.

"Biliyorum."
"O halde, bana yardım etmeyeceksen yana çekil!" Raistlin'in kurumuş boğazından gelen sesi hiddetle çatlamıştı.
"Hayır."
"Seni ahmak! Öleceksin!" Bu yumuşak, ölümcül tonda çıkan bir fısıltıydı.
Caramon derin bir nefes aldı. "Evet," dedi kesinlikle, "ve bu kez, sen de öleceksin."
Üzerlerindeki gök karardı. Etraflarına gölgeler doluştu, sanki ışık yavaş yavaş emiliyormuş gibi. Işık karardıkça hava da söğüdü fakat Raistlin arkasından gelen engin ve alevli bir ısıyı, Kraliçe'si-nin hiddetini hissedebiliyordu.
Korku karnını buruyor, hiddet midesini büzüyordu. Büyü sözleri kabardı; aynı ağzındaki kan tadındaydılar. Bunları kardeşine savurmaya başladı ama boğulur gibi olmuş, öksürmeye başlamış, dizleri üzerine çökmüştü. Ama sözler hâlâ oradaydı, büyü onun emrindeydi. Uzun zaman önce Yüksek Büyücülük Kulesinde ikizi-

nin yanan hayalini görmüş olduğu gibi iki/inin alevler içinde kaldığını görebilirdi. Ah bir, bir nefesine hakim olabilse...
Sancısı geçti. Büyü sözleri beyninde kaynıyordu. Başını kaldırdı; yüzünde korkunç bir ters bakışla elini kaldırdı...
Caramon elinde kılıcıyla önünde duruyor, gözünde bir acıma ifadesiyle ona bakıyordu.
Acıma! Bu bakış Raistlin'e yüzlerce kılıç darbesi gibi inmişti. Evet, ikizi ölecekti ama yüzünde o ifadeyle değil!
Asasına dayanan Raistlin ayağa kalktı. Elini kaldırarak, kardeşi onun altın gözlerinden yansıyan sonunu görsün diye kara kukuletasını geri itti.
"Demek ki bana acıyorsun Caramon," diye tısladı. "Sen, seni kuş beyinli homurtulu ayı. Sen benim elde etmiş olduğum gücü, üstesinden geldiğim acıyı, kazandığım zaferleri anlayabilecek kapasitede bile değilsin. Sen nasıl olur da bana acımaya cüret edersin? Seni öldürmeden -çünkü seni öldürürüm kardeşim- dünyaya bir Tanrı olmak için döneceğimi bilmeni istiyorum!"
"Biliyorum Raistlin," diye cevap verdi Caramon, kesin bir tavırla. Gözlerindeki acıma duygusu gitmemiş, daha da derinleşmişti. "Ve o yüzden sana acıyorum. Çünkü ben geleceği gördüm. Sonucu biliyorum."
Raistlin, bir numara olmasından kuşkulanarak kardeşine baka-kaldı. Tepesinde kızıl renkli gök daha da kararıyordu ama uzanmış olan el duraksamıştı. Kraliçe'nin tereddüt ettiğini hissedebiliyordu büyücü. Kraliçe de Caramon'un varlığını öğrenmişti. Raistlin Kraliçe'nin kafasının karıştığını, korkusunu hissetti. Caramon'un, onu durdurmak için yaratılmış olan bir görüntüden ibaret olduğu düşüncesi aniden kafasından uçup gitti. Raistlin kardeşine doğru bir adım daha attı.
"Geleceği mi gördün? Nasıl?"
"Sen Kapı'dan geçtiğinde büyülü alan, zaman aletini etkisi altına alarak Tas ile beni geleceğe attı."
Raistlin kardeşini gözleriyle sanki yutacak gibi olmuştu. "Ve? Ne olacak?"
"Sen kazanacaksın," dedi Caramon öylece. "Kazanan sen olacaksın; sadece Karanlıklar Kraliçesi'ni değil ama bütün Tanrıları yeneceksin. Gökyüzünde sadece senin takım yıldızın parlayacak...bir süre için..."
"Bir süre için mi?"Raistlin'in gözleri kısıldı. "Anlat bana! Neler

oluyor? Kim tehdit ediyor beni? Kim beni yerimden ediyor?"
"Sen," diye cevap verdi Caramon, sesi hüzün yüklüydü. "Sen ölü bir dünyada hüküm sürüyorsun Raistlin...gri küllerle, için için yanan harabelerle, şişmiş cesetlerle dolu bir dünyada. O alemde tek başına kalıyorsun Raistlin. Yaratmaya çalışıyorsun ama içinde yararlanabileceğin hiçbir şey kalmıyor o yüzden sonunda patlayıp ölünceye kadar yıldızların yaşamını emiyorsun. Ondan sonra ne etrafında, ne de içinde bir şey kalmıyor."
"Hayır!" diye hırladı Raistlin. "Yalan söylüyorsun! Lanet olsun sana! Yalan söylüyorsun!" Büyücülük Asası'nı fırlatıp atan Raistlin ileriye atıldı; pençe gibi uzattığı elleriyle kardeşini yakaladı. Şaşıran Caramon kılıcını kaldırdı ama Raistlin'den gelen tek bir sesle kılıç elinden kıpır kıpır kıpırdanan zemine düştü. Koca adamın, ikizinin kollarını kavrayan kolları sarsılmaya başladı. Beni ikiye ayırabilir, diye düşündü Raistlin, küçümseyerek. Ama ayırmayacak. Zayıf. Tereddüt ediyor. Kaybetti. Ve ben gerçeği öğreneceğim!
Uzanan Raistlin kan kaplı, yanan elini kardeşinin alnına bastırdı ve Caramon'un hayalindeki görüntüleri kendi aklına aktardı.
Ve Raistlin gördü.

Dünyanın iskeletini, aĞaçların gövdelerini, gri çamuru ve külü, ateşten kararmış kayaları, yükselen dumanı, ölülerin çürüyen bedenlerini gördü...
Etrafındaki ve içindeki boşlukla, soĞuk hiçlik içinde asılı kalmış halini gördü. Bu görüntü onu ezdi, sıkıştırdı. Onu kemirdi, yiyip bitirdi. Kendi kendine dönerek çaresizlikle bir gıda aradı -bir damla kan, bir parça acı. Ama hiçbir şey yoktu. Orada hiçbir şey olamazdı bir daha. Ve o, içine doĞru kıvrılmaya devam edecek ve her seferinde hiçbir şey... hiçbir şey... hiçbir şey bulamayacaktı.
Raistlin'in başı önüne düştü, eli kardeşinin alnından kayarak acıyla kasıldı. Bütün bunların olacaĞını biliyordu, bu paramparça olmuş bedeninin en son zerresine kadar bunu biliyordu. Biliyordu çünkü boşluk belirmişti bile. Çok uzun zamandır, çok uzun zamandır bu boşluk içini doldurmaya başlamıştı. Yo, daha onu tam olarak -henüz- yutmamıştı. Fakat dövüşen, tek başına kalmış, boş ve karanlık bir köşeye büzüşmüş ruhunu gözünde canlandırabiliyordu.
Acı bir haykırışla Raistlin kardeşini iterek kendinden uzaklaştırdı. Etrafına bakındı. Gölge daha da koyulaşmıştı. Kraliçesi artık tereddüt etmiyordu. Kraliçe gücünü topluyordu.
Raistlin, düşünmeye çalışarak, içindeki hiddeti bulmaya çalışa-

rak, büyüsünün yanan alevini canladırmaya çalışarak bakışlarını indirdi... Fakat bu bile ölüyordu. Korkunun etkisinde kalan Raist-lin kaçmaya çalıştı ama çok halsizdi. Bir adım atayım derken tökezlenerek elleri ve dizleri üzerine düştü. Korku onu sarsıyordu. Elini uzatarak yardım aradı...
Bir ses, bir inilti, bir aĞlama sesi duydu. Elleri beyaz bir bezi kavramıştı; sıcak bir ten hissetti!
"Bupu," diye fısıldadı Raistlin, çaresizlik içersinde onu tutmaya çalışarak. "Bupu, beni hatırlamıyor musun? Bir zamanlar bana bir kitap vermiştin. Bir kitap ve bir zümrüt." Keselerinden birini bularak içinden parlak, pırıltılı yeşil bir taş çıkarttı. "İşte Bupu. Bak, 'o güzel taş.' Al bunu, sakla! Seni koruyacaktır!"
Bupu uzandı ama daha uzanırken parmaklan ölümle katılaştı.
"Hayır!" diye haykırdı Raistlin ve Caramon'un elini kolunda hissetti.
"Onu rahat bırak!" diye baĞırdı Caramon kabaca, ikizini tutup geriye fırlatırken. "Zaten ona yeterince zarar vermedin mi?"
Caramon bir kez daha kılıcını eline almıştı. Kılıcın parlak ışıĞı Raistlin'in gözlerini acıtıyordu. Kılıcın ışıĞında Raistlin -Bupu yu deĞil de- Crysania'yı gördü; teni kararmış ve su toplayarak kabarcık kabarcık olmuştu; gözleri onu görmeden, ona doĞru bakıyordu.
Boş...boş. içinde hiçbir şey yok muydu? Evet... Bir şey vardı. Bir şey, çok fazla deĞil ama bir şey vardı. Elini uzatarak Crysania'nın su toplamış tenine deĞdi. "Ölmemiş, henüz ölmemiş," dedi.
"Hayır, henüz ölmedi," diye cevap verdi Caramon, kılıcını kaldırarak. "Bırak onu! Bırak da en azından huzur içersinde ölsün!"
"EĞer onu Kapı'dan geçirirsen yaşar."
"Evet, yaşar," dedi Caramon iĞleneyici bir tonda, "ama sen de yaşarsın deĞil mi Raistlin? Ben onu Kapı'dan geçirirsem, sen de arkamızdan geleceksin..."
"Götür onu."
"Hayır!" Caramon başını salladı. Gözlerinde gözyaşları parlasa da yüzü hüzün ve ıstırapla solmuştu; kılıcını hazır ederek kardeşine doĞru bir adım attı.
Raistlin elini kaldırdı. Caramon kıpırdayamadı, kılıcı sıcak, deĞişken havada asılı kaldı.
"Onu götür; bunu da yanına al."
Uzanan Raistlin, yanında duran Büyücülük Asası'nı kavradı. Asanın kristalinden çıkan ışık, derinleşmekte olan karanlık içinde

tüm gücü ve parlaklıĞıyla ışıldayarak, büyülü aydınlıĞını her üçü üzerine düşürdü. Asayı kaldıran Raistlin bunu kardeşine uzattı.
Kaşları çatılan Caramon tereddüt etti.
"Al!" diye atıldı Raistlin, gücünün azalmakta olduĞunu hissederek. Öksürdü."Al onu!" diye fısıldadı, nefes almaya çalışarak. "Hem asayı, hem kızı alarak Kapı'dan geçir. Asayı, Kapı'yı arkanızdan kapatmak için kullan."
Caramon, hiçbir şey anlayamadan ona bakakaldı; sonra gözleri kısıldı.
"Hayır, yalan söylemiyorum," diye hırladı Raistlin. "Sana daha önce yalan söyledim ama şimdi söylemiyorum. Dene. Ve gör. Bak, seni büyünün etkisinden kurtarıyorum. Başka bir büyü yapamam. EĞer yalan söylüyorsam beni öldür. Seni durdurmaya gücüm olmayacak."
Caramon'un kılıcını tuttuĞu kolu serbest kalmıştı. Kolunu hareket ettirebiliyordu. Hâlâ elinde kılıcı, gözleri kardeşinin üzerinde tereddüt ederek diĞer elini uzattı. Parmakları asaya deĞince

korkuyla, ışığın sönmesini ve onları gittikçe artan, buz gibi karanlıkta bırakmasını bekleyerek kristaldeki ışığa baktı.
Ama ışık dalgalanmadı bile. Caramon'un eli, kardeşinin eliyle birlikte asayı kavardı. Işık tüm parlaklığıyla akıyor, yırtılmış, kan içinde kalmış kara cüppeye, donuklaşmış, çamurla kaplanmış zırha parlaklığını yayıyordu.
Raistlin asayı bıraktı. Yavaşça, neredeyse düşecek gibi olarak sarsakça ayağa kalktı, kendini toparladı, hiç destek almadan, tek başına ayakta durdu. Caramon'un elindeki asa parlamaya devam ediyordu.
"Acele et," dedi Raistlin soğuk bir edayla, "Kraliçe'nin sizi takip etmesini engeleyeceğim. Ama gücüm çok dayanmaz."
Caramon önce bir an için ona, sonra hâlâ tüm parlaklığıyla ışıldayan asaya baktı. Sonunda derin, titrek bir nefes alarak kılıcını kınına soktu.
"Sana... ne olacak?" diye sordu sertçe, Crysania'yı kucaklamak için diz çökerken.
Hem akim, hem bedenin işkence görecek. Her günün sonunda acıdan öleceksin. Her gecenin sonunda da ben seni yeniden dirilteceğim. Uyuya-mayacaksın, gelecek günün korkusuyla titreyerek uyanık yatacaksın. Sabah, göreceğin ilk şey benim yüzüm olacak.
Sözler Raistlin'in beyninde bir yılan gibi kıvrılıyordu. Ardından

bunaltıcı, alaycı kahkahaları duyabiliyordu.
"Git Caramon," dedi. "Geliyor."
Crysania'nın başı, Caramon'un geniş göğsüne yaslanmıştı. Kızın kara saçları yüzüne düşmüştü; eliyle Paladine'ın madalyonunun sıkı sıkı tutuyordu. Raistlin ona bakarken ateşin tahribatının yavaş yavaş geçtiğini, yüzünde leke bile bırakmadığını; tatlı, barış dolu bir huzurla yumuşadığını gördü. Raistlin'in bakışları kardeşi-ninkine çevrilince Caramon'un yüzünde her zamanki aptal ifadeyi gördü: O aklı karışmış, şaşkınca incinmişlik ifadesini.
"Seni koca ahmak! Bana ne olacağından sana ne?" diye hırladı Rasitlin. "Çık dışarı!"
Caramon'un yüzündeki ifade değişti, ya da belki değişmedi. Belki yüzündeki ifade hep böyleydi. Raistlin'in gücü büyük bir hızla azalıyordu, gözleri karardı. Fakat Caramon'un gözlerinde, anlayışlı bir ifade görür gibi olmuştu...
"Elveda... kardeşim," dedi Caramon.
Crysania'yı kucaklayıp, Büyücülük Asası'nı bir eliyle tutan Caramon döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Asa'nın ışığı etrafında ışıktan bir daire oluşturuyor, aynı Kristalmil Gölü'nün sakin suları üzerinde parlayan Solinari'nin ışığı gibi karanlık içinde gümüşten bir halka halinde parlıyordu. Gümüş ışınlar ejderhaların başlarına saplanarak onları dondurup gümüşe dönüştürdü; çığlıklarını susturdu.
Caramon Kapı'dan içeri adımını attı. Onu ruhuyla seyreden Raistlin renklerin ve yaşamın bulanık görüntüsünü yakalayarak, çökük yanaklarına ılık bir fısıltının değer gibi olduğunu hissetti. Arkasında alaycı kahkahaların, sert, tıslayan, lıkırdıyan bir nefese döndüğünü duydu. Pullu devasa bir kuyruğun yılan gibi sü-züldüğünü, kanat tendonlarının gıcırdadığını duyabiliyordu. Ardından beş adet baş işkence ve dehşet sözleri fısıldıyordu.
Raistlin yerinden kıpırdamadan durarak Kapı'ya baktı. Tanis'in Caramon'a yardım etmek için koştuğunu, Crysania'yı kucakladığını gördü. Gözyaşları Raistlin'in gözlerini bulanıklaştırdı. O da peşlerinden gitmek istiyordu! Tanis'in onun eline değmesini istiyordu! Crysania'yı kucaklamak istiyordu... İleri doğru bir adım attı.
Caramon'un ona doğru döndüğünü gördü, elinde asa vardı.
Caramon Kapı'ya baktı, ikizine baktı, ikizinin arkasındakilere baktı. Raistlin kardeşinin gözlerinin korkuyla açıldığını gördü.
Raistlin, onun gördüğünün ne olduğunu anlamak için geri dön-

mek zorunda değildi. Takhisis arkasından sinsice yaklaşıyordu. İğrenç sürüngen bedenin etrafına yaydığı, cüppesini kıpırdatan soğukluğu hissetebiliyordu. Takhisis'in arkasında olduğunu hissetmişti ama Kraliçe'nin düşünceleri ona yönelmemişti. Kraliçe dünyaya açılan yolunun açık durduğunu görmüştü...
"Kapat şunu!" diye bağırdı Raistlin.
Bir alev topu Raistlin'in tenini yaktı. Bir pençe onu sırtından vurdu. Tökezlenerek dizleri üzerine düştü. Ama gözlerini Kapı'dan hiç ayırmadı ve Caramon'u gördü; yüzü ıstırapla dolan ikizi ileri, ona doğru bir adım atmıştı!
"Kapat şunu ahmak herif!" diye viyakladı Raistlin, yumruklarını sıkarak. "Beni rahat bırak! Artık sana ihtiyacım yok! Sana ihtiyacım yok!"

Derken ışık kayboldu. Kapı güm diye kapandı ve karanlık üzerine sınırsız, azgın bir hiddetle çöktü. Pençeler tenini yırttı, dişler kaslarını parçaladı, kemiklerini kırdı. GöĞsünden kan boşaldı ama canını da alıp gitmedi.
Raistlin çıĞlık attı ve çıĞlık atacak, atmaya da devam edecekti, sonsuza dek...
Bir şey dokundu... bir el... Bu el onu nazikçe sarsarken o da ele sıkı sıkı tutundu. Bir ses geldi, "Raist! uyan! Sadece bir rüyaydı. Korkma. Onların seni incitmelerine izin vermem! Bak, seyret... Seni güldüreceĞim.
Ejderhanın onu saran kıvrımları gerginleşerek nefesini kesti. Parlak siyah dişler canlı organlarını yedi, kalbini yuttu. Bedenini parçalayarak ruhunu aradılar.
Güçlü bir kol sarılıp, onu sıkı sıkı tuttu. Bir el kalktı gümüş bir ışıkla parlayan ve gece içinde çocuksu resimler yaptı ve belli belirsiz duyulan ses fısıldadı, "Bak Raist, tavşancıklar..."
Raistlin gülümsedi, artık korkmuyordu. Caramon da oradaydı.
Acı azaldı. Rüyadan kurtulmuştu. Uzaktan buruk bir hayal kırıklığı ve hiddetle yükselen bir uluma sesi duydu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece kendisini yorgun hissediyordu, çok çok yorgun...
Başını kardeşinin koluna yaslayan Raistlin gözlerini yumarak karanlık, rüyasız, sonsuz bir uykuya daldı.

Böfüm 11
u saatindeki su damlaları, sessiz laboraruvarda yankılanarak acımasızca sürekli akışına devam etti. Gerginlikten yanan gözlerle Kapı'ya bakıp duran Tanis'e sanki damlalar birer birer gergin sinirlerine düşüyormuş gibi geliyordu.
Gözlerini ovuşturarak, üzüntüyle bir oflama sesi çıkartarak Kapı'ya sırtını döndü ve pencereden dışarı bakmak için yürüdü. Akşamüstü olduĞunu görünce çok hayret etti. Yaşadıklarından sonra, baharın gelip geçtiğini, yazın yaşanıp bitmiş olduĞunu ve güzün çöktüĞünü görse, bu kadar şaşırmazdı.
Artık pencerenin yanından kesif bir duman geçmiyordu. Beslendikleri şeyleri yiyip bitiren yangınlar artık ölüyordu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Görünürlerde ne iyi, ne kötü ejderhalar yoktu. Dinledi. AşaĞıdaki şehirden hiç ses gelmiyordu. Hâlâ şehrin üzerinde, Shoikan Korusu'nun daha da karartmış olduĞu bir sis, duman asılı duruyor, fırtına bulutları kıpırdamıyordu.
Uyuşmuş bir halde çatışmaların geçmiş olduĞunu fark etti. Bitmişti. Ve kazandık. Zafer. Boş, berbat bir zafer.
Uçanhisar aniden görüntü alanına girdi. Fırtına bulutlarının altına inen hisar, nereden edinmişse rüzgârda dalgalanan parlak mavi bir sancak edinmiş, yan yatmış bir halde mutlu mesut ilerliyor-

du. Tanis daha dikkatle bakınca sadece sancaĞı deĞil, sancaĞın tutturulmuş olduĞu, şimdi kaymış bir halde hisarın kulelerinin birine takılmış zarif minareyi de tanıdıĞını fark etti.
Başını sallayan yanmelf gülümsemekten kendini alamadı. Sancak -ve minare- bir zamanlar Lord Amothus'un sarayının bir parçasıydı.
Pencereye yaslanan Tanis, kendisine bir bronz ejderhayı şeref muhafızı olarak edinmiş olan hisarı izlemeye devam etti. İçindeki kasvetin, sıkıntının ve korkunun gevşediĞini, bedenindeki gerginliĞin azaldıĞını hissetti. Dünyada veya ardındaki düzlemlerde ne olursa olsun bazı şeyler -ki bunların arasında kenderler de vardı-hiç deĞişmiyordu.
Tanis uçan kalenin sallana sallana körfezin üzerine uçuşunu seyretti ama hisarın aniden bir takla atıp havada baş aşaĞı durduĞunu görünce hayret içinde kaldı.
"Tas neler yapıyor?" diye mırıldandı.
Sonra anladı. Hisar, bir tuzluk misali bir aşaĞı, bir yukarı hızla sallanmaya başladı. Pencereler ve kapılardan kayış kanatlı suretler dökülmeye başladı. Bir yukarı, bir aşaĞı; bir yukarı, bir aşaĞı sallandı hisar ve daha çok siyah suret döküldü. Tanis sırıttı. Tas, muhafızları temizliyordu! Sonra, artık suya dökülen başka ejderan kalmayınca hisar yeniden düzelerek yoluna devam etti... sonra, mavi sancaĞı rüzgârda neşeyle dalganır ve o neşeyle hoplar zıplarken aniden talihsiz bir dalışla okyanusun sularına gömüldü!
Tanis'in nefesi tıkanır gibi oldu ama hemen ardından hisarın yine çıktıĞını gördü; hisar sudan mavi sancaklı bir yunus gibi fırlamış ve bir kez daha gökyüzüne yükselmiş -sular artık bütün deliklerden akıyordu- ve fırtına bulutlan içinde kaybolmuştu.
Başını sallayarak gülümseyen Tanis döndüĞünde Dalamar'ın başıyla Kapı'yı işaret ettiĞini gördü.
"İşte orada. Caramon yerine geri döndü."
Yanmelf aceleyle odadan ilerleyerek bir kez daha Kapı'nın önünde durdu.

Caramon'u görebiliyordu: Hâlâ parlak zırhları içinde minik bir suret. Bu kez kucağında birini taşıyordu.
"Raistlin mi o?" diye sordu Tanis, aklı karışarak.
"Lady Crysania," diye cevap verdi Dalamar.
"Belki de hâlâ hayattadır!"
"EĞer hayatta olmasaydı onun için daha iyi olurdu," dedi Dala-
270
mar soĞuk bir edayla. Burukluk sesini ve yüz ifadesini daha da sertleştirmişti. "Hepimiz için daha iyi olurdu! Şimdi Caramon'un zor bir karar vermesi icap edecek."
"Ne demek istiyorsun?"
"Kızı, Kapı'dan geçirirse onu kurtabileceĞi kaçınılmaz olarak aklına gelecektir. Bu da bizi ya kardeşinin, ya da Kraliçe'nin, ya da her ikisinin birden insafına bırakmak anlamına gelir."
Tanis hiç sesini çıkartmadan izlemeye başladı. Kollarında beyaz cüppeli kadın suretiyle Caramon Kapı'ya gitgide yaklaşıyordu.
"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Dalamar, beklenmedik şekilde. "Nasıl bir karara varır? En son gördüĞümde ayyaşın tekiydi ama belli ki yaşadıkları onu deĞiştirmiş."
"Bilmiyorum," dedi Tanis aklı karışarak; Dalamar'dan çok kendi kendisiyle konuşuyordu. "Benim tanımış olduĞum Caramon yarım bir adamdı, diĞer yarısı kardeşine aitti. Şimdi farklı. Artık deĞişmiş." Tanis sakalanı kaşıyarak kaşlarını çattı. "Zavallı adam. Bilmiyorum..."
"Ah, görünüşe göre onun yerine bir karar veren olmuş," dedi Dalamar, sesinde korkuyla karışık bir rahatlama tınısı vardı.
Kapı'ya bakan Tanis Raistlin'i gördü. İkizler arasındaki son karşılaşmaya tanık oldu.
Tanis kimseye bu karşılaşmadan söz etmedi. Görmüş olduĞu görüntü ve duyduĞu sözler hafızasına silinmemecesine kazılmış olduĞu halde, bunlar hakkında konuşamadıĞını fark etmişti. Bunları seslendirmek sanki bunları alçaltmak, onların o korkunç dehşetini, o korkunç güzelliĞini almak demekti. Fakat keyifsiz veya mutsuz olduĞu zamanların çoĞunda o gece karanlıĞında kalmış ruhun verdiĞi o son armaĞını hatırlayarak gözlerini yumacak ve Tanrılara bahşettikleri bu şey için şükür edecekti.
Caramon Lady Crysania'yı Kapı'dan geçirdi. Yardım etmek için ona koşturan Tanis Crysania'yı kucağına alarak ışıĞı hâlâ pırıl pırıl olan büyücülük asasını taşıyan koca adama hayretle baktı.
"Onu yanından ayırma Tanis" dedi Caramon, "benim Kapı'yı kapatmam lâzım."
Dalamar'ın "Çok çabuk kapat!" diye nefes çekişini duydu Tanis. Kara elfin Kapı'ya dehşetle baktıĞını gördü. "Kapat şunu!" diye bağırdı kara elf.
Crysania'yı kucaklayan Tanis kıza bakınca, ölmekte olduĞunu
271
fark etti. Kızın nefesi teklemiş, teni kül rengine dönmüş, dudakları morarmıştı. Ama kızı güvenli bir yere götürmekten başka onun için elinden gelen bir şey yoktu.
Güvenli bir yer! Tanis etrafına bakmınca bakışları, odanın gölgeli bir köşesinde ölü yatan başka bir kadına kaydı. Burası Kapı'dan en uzak köşeydi. Crysania orada emniyette olurdu -en az diĞer yerler- kadar emniyette diye düşündü hüzünle. Kızı yere yatırıp elinden geldiĞince rahat ettirmeye çalışarak aceleyle boşluktaki açıklıĞa döndü.
Gözlerinin önündekiler karşısında büyülenmiş gibi olan Tanis duraksadı.
Kapı'yı bir kötülük gölgesi doldurmuştu; Kapı'yı oluşturan metal ejderha başları zaferle uluyordu. Kapı'nın gerisindeki canlı ejderhaların başları, başbüyücü pençelerine düşünce kurbanlarının bedeni üzerinde kıvrılıp duruyorlardı.
"Yo! Raistlin!" Caramon'un yüzü ıstırapla çarpılmıştı. Kapı'ya doĞru bir adım attı.
"Dur!" diye çıĞlık attı Dalamar hiddetle. "Durdur onu Yarımelf! Gerekirse öldür! Kapı'yı kapat!"
Onlar taş kesilmiş dehşet içinde seyrederken bir kadın eli açıklıĞa doĞru atıldı; el bir ejderha pençesine dönüştü; tırnakların ucu kıpkırmızıydı, pençeler kan içinde kalmıştı. Kapı'dan Kraliçe'nin eli gitgide daha da yakına geliyor, bir kez daha girebilmeyi denemek için bu dünyaya açılan Kapı'yı açık tutmayı planlıyordu.
"Caramon!" diye haykırdı Tanis, ileri atlayarak. Ama elinden ne gelebilirdi ki? Koca adamı yenecek güce sahip deĞildi. Kardeşine dönecek, diye düşündü Tanis ıstırapla. Kardeşinin ölmesine izin vermeyecek...
Hayır, dedi yarımelfin içinden bir ses. Böyle yapmayacak... ve dünyanın kurtuluşu da buna bağlı olacak.
Caramon durdu ve o kan içindeki elin gücüne karşı koydu. Uzanmış olan ejderha pençeleri yaklaşmıştı ve onların ardında içleri gülen, muzaffer, sadist gözler ışıldıyordu. Caramon, Büyücülük Asası'nı kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı!
Oval şekilli Kapı'nın ejderha başları, Kraliçelerinin dünyaya girişini selamlamak için havayı böğürtüleriyle yırttılar.
Derken gölgeli bir suret belirerek Caramon'un yanında durdu. Kara cüppeler giymiş, ak saçları omuzlarına dökülen Raistlin altın
272
tenli elini kaldırarak uzandı ve Büyücülük Asa'sını, ikizinin elinin yanından tuttu.
Asa saf, gümüş rengi bir ışıkla parladı.
Kapı'nın içinden gelen rengarenk ışık döndü, hayatta kalmaya çalıştı ama gümüş ışık, alacakaranlıkta yanan akşam yıldızının sarsılmaz parlaklığıyla parladı.
Kapı kapandı.
Metalik ejderha başlan çığlıklarını o kadar aniden kestiler ki sessizlik orada bulunanların kulaklarında çınladı. Kapı'nın içersinde hiçbir şey yoktu; ne bir kıpırtı, ne bir hareketsizlik, ne bir karanlık, ne bir ışık. Sadece hiçlik vardı.
Caramon Kapı'nın yanında elinde Büyücülük Asası'yla tek başına duruyordu. Kristalin ışığı bir an için tüm parlaklığıyla yanmaya devam etti.
Sonra ışığı kırpıştı.
Sonra öldü.
Oda karanlıkla dolmuştu; tatlı, gözleri kör eden ışıktan sonra insanın gözlerini rahatlatan bir karanlıkla.
Ve karanlık içinden fısıltılı bir ses geldi.
"Elveda kardeşim."
273
Böfüm 12
alanthaslı Astinus Büyük Kütüphane'deki çalışma odasında oturmuş, daha Tanrıların Krynn'e ilk baktıkları günden, kitabın ebediyen kapanacağı son gününe kadar olanları yazdığı tarihçesine, belirgin, siyah darbelerle yazıyordu. Astinus etrafındaki kaosun farkına bile varmadan yazıyordu; ya da -aslında da öyle görünüyordu- kaosun onu fark etmemesi için kaosu zorluyordu.
Tarihçe'de Astinus'un "İkizlerin Sınavı" (fakat geri kalan herkesin "Palanthas Muharebesi") dediği olayların üzerinden yalnızca iki gün geçmişti. Şehir harabe halindeydi. Ayakta kalan yegâne iki bina Yüksek Büyücülük Kulesi ile Büyük Kütüphaneydi; üstelik Kütüphane de nasibini almadan kurtulamamıştı.
Hâlâ ayakta kalabiliyor olması bile daha çok Aestheticlerin kahramanlıklarından kaynaklanmıştı. Söylenenlere göre bir ejderanm pençesini kutsal kitaplardan birine uzatma cüretine tanık olunca kahramanlık damarı kabaran Tombul Bertrem'in öncülüğündeki Aestheticler düşmana öyle bir coşkuyla, vahşice, kendi hayatlarını hiçe sayarak saldırmışlardı ki ancak bir iki sürüngen yaratık kaça-bilmişti.
Fakat Palanthas'ın geri kalanı gibi Aestheticler zaferleri için ağır bir bedel ödemişti. Tarikat mensuplarının bir çoğu savaş sırasında
274
hayatlarını yitirmişti. Kardeşleri bunların arkasından yaslarını tutmuşlar; bu kişilerin küllerine, korumak için hayatlarım feda ettikleri kitaplar arasında dinlenme aynalığı tanımışlardı. Yiğit Bertrem ölmemişti. Sadece biraz yaralanmıştı; kendi isminin de Palanthlas-lı diğer kahramanların isimlerinin yanına, büyük kitaplardan birine yazılışını görmüştü. Bertrem için yaşamın kendisine sunabileceği daha büyük bir ödül olamazdı. Raftaki o kitabı gizlice yerinden alıp, O sayfayı açıp, kendi şerefinin ışığında gözleri kamaşmadan, yanından geçmiyordu.
Palanthas şehri artık hatıralarda ve Astinus'un kitaplarındaki birkaç kelimelik tasvirlerde kalan bir şehirden başka bir şey değildi. Artık saray gibi konakların bir zamanlar bulundukları yerlerin varlığı kararmış, kömürleşmiş taş yığınlarından anlaşılıyordu. Kaliteli şarap ve bira fıçılarının, pamukların ve tahılların, Krynn'in dört bir yanından gelen harika malların toplandığı zengin depolar bir yığın kül olmuştu. Yanmış gemi enkazları, küle batmış limanlarda yüzüyordu. Tüccarlar dükkanlarının yıkıntısı arasında eşeleniyor, ellerinden geleni kurtarmaya çalışıyordu. Aile fertleri birbirlerine sarılarak harabe halindeki evlerine bakıp en azından canların. kurtarabildikleri için Tanrılara şükrediyorlardı.
Çünkü kurtulamayan çok kişi vardı. Lord Soth ile dehşet saçan lejyonuna karşı umutsuzca bir çatışmaya giren Solamniya Şövalye-leri'nden neredeyse kimse kalmamıştı. İlk düşenlerden biri, rüzgâr gibi saldıran Sir Markham olmuştu. Tanis'e verdiği söze sadık kalan şövalye Lord Soth ile dövüşmemiş ama onun yerine şövalyeleri bir araya getirerek hepsini Soth'un iskelet savaşçılarına karşı sürmüştü. Birçok yara almasına rağmen kahramanca dövüşmeye devam etmiş, sonunda

kendisi ölüp de atından düşünceye dek, kanlar içinde kalmış, bitap düşmüş adamlarını zaman zaman düşmanlarına karşı sürmüştü.
Şövalyelerin cesurlukları sayesinde, aksi takdirde -söylenene göre- liderleri kucaĞında kefenlere sarılmış bir cesetle ortaya çıkar çıkmaz gizemli bir şekilde ortadan yok oluveren ölmeyenlerin buz gibi kılıçlarıyla yok olacak olan Palanthas'da çok kişi hayatta kalmıştı.
Arkalarından birer kahraman gibi yaslar tutulan Solamniya Şövalyeleri arkadaşları tarafından Yüce Rahip Kulesi'ne götürülmüştü. Burada naaşları, Mızrak Kahramanı Sturm Brightblade'in naaşının olduĞu yere yatırılmıştı.

Şövalyeler Yüce Rahip Kulesi'nde Savaş'tan beri hiç rahatsı: edilmemiş olan mezarlıĞı açınca, Sturm'un naaşının zamandan hiç etkilenip bozulmamış olduĞunu görüp hayretler içinde kalmışlardı. Bu mucize göĞsünde parlayan bir çeşit elf mücevherine atfedil-mişti. Sevdikleri dostlarının ölümü nedeniyle mezara büyük bir yasla girenlerin hepsi sürekli pırıldayan mücevhere bakarak, o acılı anlarında dahi bir huzur duydular.
Tek yas tutanlar şövalyeler deĞildi. Palanthas'da sıradan birçok vatandaş da hayatlarını kaybetmişti. Şehirlerini ve ailelerini savunan adamlar, evlerini ve çocuklarını koruyan kadınlar da ölmüştü. Palanthas ahalisi ölülerini yüzyıllardır sürdürdükleri adetleri uyarınca yakarak, sevdiklerinin küllerini denize döktüler; burada külleri sevgili şehirlerinin küllerine karıştı.
Astinus tüm bunlar olurken hepsini kaydetti. Yazmaya devam etmişti; -böyle olduĞunu haber vermişti Aestheticler korkuyla karışık bir merakla- hatta Bertrem, efendisinin çalışma odasına girmeye cüret eden bir ejderam tek elini kullanıp kısa sopasıyla döverek öldürürken bile. Bütün o patırtı, gümbürtü, hışırtı sesleri arasında sonunda Bertrem'in ışıĞını kestiĞini fark edinceye kadar yazmaya devam etmişti Astinus.
Başını kaldırarak kaşlarını çattı.
Düşman karşısında bir an bile yüzü solmayan Bertrem'in yüzü ölü gibi kül rengine döndü ve derhal geri çekilerek yeniden güneşin kitabın sayfasına düşmesini saĞladı.
Astinus yazmaya devam etti. "Eee?" dedi.
"Caramon Majere ve bir... bir kender sizi görmeye geldi Usta." EĞer Bertrem, Cehennem'den bir iblisin Astinus'u görmek için geldiĞini söylemiş olsaydı sesinde "kender" dediĞi zamanki kadar bile bir dehşet olmazdı.
"Onları içeri yolla," diye cevap verdi Astinus.
"Onları mı Usta?" diye hayretle tekrarlamaktan alamadı kendisini.
Astinus bakışlarını kaldırdı, alnı kmşmıştı. "Ejderanlar işitme duyuna bir zarar vermedi deĞil mi Bertrem? Yani başına örneĞin, bir darbe almadın deĞil mi?"
"Ha...hayır Usta." Kızaran Bertrem aceleyle geri geri odadan çıktı; çıkarken de yine cüppesine takılmıştı.
"Caramon Majere ve...ve Tassle..hof...foot B...burr...foof," diye

beyan etti bocalamış olan Bertrem biraz sonra.
"Tasslehoff Burrfoot," dedi kender minik elini, bu eli ciddiyetle sıkan Astinus'a uzatırken. "Siz de Palanthaslı Astinus'sunuz," diye devam etti Tas, tepe saçı heyecanla sıçrarken. "Sizinle daha önce karşılaşmıştım ama siz hatırlamıyorsunuz çünkü henüz bunu yaşamadık. Ya da, daha doĞrusu, düşününce, o günler hiç gelmeyecek, öyle deĞil mi Caramon?"
"DoĞru," diye cevap verdi koca adam. Astinus bakışlarını Caramon'a çevirdi ve ona dikkatle baktı.
"İkizine hiç benzemiyorsun," dedi Astinus soĞuk bir edayla, "ama Raistlin onda hem ruhen, hem de bedenen yaralar bırakan bir sürü sınavdan geçmişti. Yine de gözlerinde ondan bir şeyler var..."
Tarihçinin aklı karıştı; kaşlarını çattı. Anlamıyordu; üstelik Krynn yüzünde onun anlamadıĞı hiçbir şey olmazdı. Sonuç olarak hiddetlendi.
Astinus nadiren sinirlenirdi. Onun huzursuz olması bile Aestheticler arasında bir dehşet dalgası yaratırdı. Şimdi ise hiddetliydi. Aklaşan kaşları dik dik oldu, dudakları kasıldı ve gözlerinde öyle bir ifade vardı ki kenderin o anda ihtiyacı olan bir şeyi dışar-daki holde bırakıp bırakmamış olduĞunu düşünmesine neden olarak etrafına bakınmasına sebep olmuştu.
"Nedir bu?" diye sordu tarihçi elini kitabına vurup, kaleminin sıçramasına, mürekkebinin dökülmesine ve koridorda beklemekte olan Bertrem'in de sandaletlerinin müsade ettiĞince kaçmasına neden olarak.
"Sende bir gizem var Caramon Majere; ama benden hiçbir şey gizli olamaz! Ben Krynn'in yüzünde olup biten herşeyi bilirim. Her canlı varlıĞın düşüncelerini bilirim ben! Hareketlerini görürüm! Gönüllerindeki arzuları okurum! Ama senin gözlerini okuyamıyorum!"

"Tas anlattı ya," dedi Caramon soĞukkanlılıkla. Sırtındaki bir çantaya uzanan koca adam büyük, deri kaplı bir cilt çıkartarak bunu tarihçinin önündeki masaya dikkatle bıraktı.
"Bu benim kitaplarımdan biri!" dedi Astinus kitaba bakarak; kaşları daha da çatılmıştı. Sesi o kadar yükseldi ki, sonunda bağırmaya başlamıştı. "Nereden geldi bu? Kitaplarımın hiç biri benim bilgim olmadan buradan ayrılmaz! Bertrem..."
"Tarihine bak."
Astinus bir an için hiddetle Caramon'a baktıktan sonra öfkeli

bakışlarını kitaba çevirdi. Cildin üzerindeki tarihe baktı ve yine Bertrem'e bağırmaya hazırlandı. Fakat sesi boĞazına takıldı. Gözleri açılarak tarihe baktı. Sandalyesine çökerek kitap üzerindeki bakışlarını Caramon'a kaldırdı; sonra tekrar kitaba baktı.
"Gözlerinde geleceĞi görüyorum!"
"Kitaptaki geleceĞi," dedi Caramon, kitaba ciddi bir edayla bakarak.
"Oradaydık!" dedi Tas, heyecanla zıplayarak. "Dinlemek ister misiniz? Dünyanın en harika öyküsü. Şimdi Solace'a dönmüştük ama hiç de Solace'a benzemiyordu. Aslında ben ay olduĞunu düşünmüştüm çünkü büyülü aleti kullandığımız sırada aklıma ay gelmişti ve..."
"Sus Tas," dedi Caramon nazikçe. AyaĞa kalkarak elini kenderin omzuna koydu ve sessizce odadan ayrıldı. Kesin bir tarzda kapıdan dışarıya sürülmüş olan Tas arkasına baktı. "Hoşçakal!" diye seslendi elini sallayarak. "Sizi yine görmek çok hoştu, şey aslında daha öncesinde, yani daha sonra, aman işte her neyse."
Fakat Astinus ne duyuyor, ne de görüyordu. Astinus'un Caramon Majere'den kitabı aldığı gün tüm Palanthas tarihinde kitaplara bir girişten başka bir şey yazılmayan tek gün olmuştu:
Bugün, yukarıdaki gibi Saatsonrası 14 'e yükselirken Caramon Majere bana Krynn Tarihçelerinden 2000. cildi getirdi. Bu benim tarafımdan yazılmış, benim hiç yazmayacağım bir cilt.
Elistan'm cenazesi, Palanthas halkına, aynı zamanda sevgili şehirlerinin de cenazesi gibi gelmişti. Tören Elistan'm ricası gereĞi gün doĞarken yapıldı; Palanthas'taki herkes -genç, ihtiyar, zengin, fakir herkes- cenaze törenine katıldı. Hareket edebilecek durumda olan yaralılar evlerinden taşınmışlar, ot şilteleri Tapınak'ın, bir zamanlar güzelliĞine doyulmayan ama artık yanmış, kararmış çimleri üzerine serilmişti.
Bunların arasında Dalamar da vardı. Kara elf çimler üzerinden, kömür gibi yanmış toz aĞaçlarının altındaki yere Tanis ve Caramon tarafından taşınırken kimseden bir mırıltı bile yükselmedi. Çünkü söylentilere göre büyükullanıcısınm genç çıraĞı Kara Hanım'a -Kitiara böyle tanınıyordu- karşı savaşmış, onu yenmiş ve böylelikle de kadının kuvvetlerinin sonunu hazırlamıştı.
Elistan Tapınak'ma gömülmek istemişti fakat bu artık mümkün

deĞildi: Tapınak artık içi kül olmuş mermer bir kabuktan başka bir şey deĞildi. Lord Amothus kendi aile mezarlığını önerdiyse de Crysiana reddetmişti. Elistan'ın inancını Pax Tharkas'taki köle madenlerinde bulduĞunu hatırlayan -artık Tapınak'ın başına geçmiş olan- SaygıdeĞer Kızkardeş, Elistan'ın Tapınak'ın altında daha önceleri depo olarak kullanılan yeraltı maĞaralarından birine yatırılması kararı aldı.
Kimisi şaşkınlık içinde kalsa da kimse Crysania'nın emirlerini sorgulamadı bile. MaĞaralar temizlenip takdis edildi ve Tapınak'ın kalıntılarından mermer bir tabut yapıldı. Ve bundan sonra, kilisenin gelecek şaşaalı günlerinde dahi bütün rahipler, zamanla Krynn üzerindeki en kutsal yerlerden biri sayılan bu mütevazi yerde ebedi uykularına yatırılıyordu.
İnsanlar sessizlik içinde çimler üzerine yerleştiler. Ne ölümü, ne de savaşın hüznünü bilmeyen ama bir tek, güneşin doĞduĞunu, bu parlak sabahta hayatta olduklarını bilen kuşlar havayı şarkılarıyla doldurdular. Güneşin ışınları hafifçe dağlara vurarak gecenin karanlığını uzaklaştırıyor, yürekleri hüzünle aĞırlaşmış olanların gönüllerini hafifletiyordu.
Elistan'a övgü sunmak için tek bir kişi ayaĞa kalktı, geri kalan herkese bu işi onun yapması uygun gelmişti. Sadece (Elistan'ın vasiyeti üzerine) artık onun yerini alıp Tapınak'ın başına geçeceĞinden deĞil, aynı zamanda Palanthas ahalisinin, kayıpları ve acılarını en iyi onun temsil ettiĞini düşündüĞünden öyle olmuştu.
SöylendiĞine göre o sabah, Tanis Yarımelf onu Yüksek Büyücülük Kulesi'nden rahiplerin yaralanmış ve ölmekte olanlar arasında çalıştıkları Büyük Kütüphane'nin basamaklarına getirdiĞinden beri Crysania yataĞından ilk kez kalkmıştı. Crysania da ölüm döşeĞindeydi. Fakat kızın inancı ve rahiplerin duası onu yeniden hayata döndürmüştü. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, gözlerini tedavi edememişlerdi.

Crysania o sabah, herkesin önüne çıkarak bir daha hiç göremeyeceĞi güneşe doĞrudan baktı. Güneşin ışınları, derin, ebedi bir merhamet ve inançla daha da güzelleşmiş yüzünü çevreleyen siyah saçları üzerinde parlıyordu.
"Ben karanlıkta dururken," dedi Crysania, sesi tüm tatlılıĞı ve saflıĞıyla çalıkuşlarının sesleri arasından yükselirken, "ışıĞın sıcaklıĞını tenimde hissedebiliyor, yüzümün güneşe dönük olduĞunu

biliyorum. Artık güneşe bakabiliyorum çünkü gözlerim sonst kadar karanlıkla örtüldü. Fakat gözleri görenler uzun süre güne bakarlarsa gözlerini kaybederler; aynı uzun süre karanlıkt yaşayanların zamanla kendi gözlerini kaybedecek oldukları gibi.
"Bunu Elistan öĞretmişti; yani ölümsüzlerin ne sırf güneşte, sırf gölgede yaşayamacaklarını ama her ikisinde birden yaşamalar gerektiĞini. EĞer yanlış kullanılırsa her ikisi de tehlikelidir; he ikisinin de kazançları vardır. Kan, karanlık ve ateş sınavlarını ve dik de geldik..." Sesi tam bu noktada titreyerek kesildi. Yakınında bulunanlar yanaklarında gözyaşları gördü. Fakat devam ettiĞinde sesi güçlü çıkıyordu. Gözyaşları güneşte pırıldadı. "Bu sınavlardar Huma'mn kendi sınavlarından geçtiĞi şekilde geçip geldik; büyük bir kayıpla, büyük bir feragatla fakat aynı zamanda ruhumuz par-ladıĞı ve belki de bizim gökyüzündeki yıldızlar arasında parlayacaĞımız bilgisiyle güçlenerek.
"Çünkü kimimiz kendilerine siyah ayı rehber alarak gecenin yollarında yürümeyi seçerken, kimimiz günün yollarını tercih eder; her iki yolun çetin, taşlı izleri de bir dostun eliyle, sesiyle daha kolaylaşabilir. Sevgi ve ilgi hepimize bahşedilmiştir...bu Tanrıların tüm ırklara bahşettiĞi en büyük armaĞandır.
"Güzel şehrimizi alevler yuttu." Sesi yumuşadı. "SevdiĞimiz çok kişiyi kaybettik; belki şu anda yaşam tahammülü zor bir yük gibi bindi omuzlarımıza. Ama elinizi uzatın, eliniz, size uzanan başka birinin eline deĞecektir ve -birlikte- devam etmek için ihtiyacınız olan gücü ve umudu bulacaksınız."
Törenlerin bitiminde rahipler Elistan'ın naaşım istirahat edeceĞi son yere taşıdıktan sonra Caramon ile Tas, Lady Crysania'yı aradı. Onu, ona rehberlik yapan genç bir kadın rahibenin koluna girmiş bir halde rahiplerin arasında buldular.
"Sizinle konuşmak isteyen iki kişi var SaygıdeĞer Kızkardeş," dedi genç rahip.
Lady Crysania elini uzatarak döndü. "Gelin size dokunayım," dedi Crysania.
"Ben Caramon," dedi koca adam sakil bir edayla, "ve..."
"Ben," dedi Tas uysal, alçak bir sesle.
"Veda etmeye geldiniz." Lady Crysania gülümsedi.
"Evet. Bugün ayrılıyoruz," dedi Caramon, kızın elini elleri arasına alarak.

"DoĞrudan yurdunuz Solace'a mı gidiyorsunuz?"
"Hayır, henüz...deĞil," dedi Caramon alçak sesle. "Tanis ile birlikte Solanthas'a döneceĞiz. Sonra, ben...ben biraz daha kendime geldikten sonra Solace'a dönmek için büyülü aleti kullanacaĞım."
Crysania Caramon'un elini iyice sıkarak, onu kendine doĞru çekti.
"Raistlin huzur içinde Caramon," dedi yavaşça. "Ya sen?"
"Ben de öyleyim hanımım," dedi Caramon; sesi sert ve kararlıydı. "Huzur içersindeyim. sonunda." İçini çekti. "Sadece Tanis'le biraz konuşup yaşamıma bir düzen vermek, işlerimi ayarlamak istiyorum. Ayrıca," diye ekledi kızarıp, utangaç bir gülümsemeyle, "bir evin nasıl inşa edildiĞini de öĞrenmem gerek! Kendi evimi yaparken genellikle kütük gibi sarhoş oluyordum ve ne yapmış olduĞum hakkında en ufak bir fikrim bile yok."
Caramon kıza baktı; -adamın delip geçen bakışlarını görmese bile farkına varan- Crysania gülümseyince solgun teni belli belirsiz pembeleşti. Bu kez o tebessümü ve tebessüm etrafına düşen gözyaşlarını gören Caramon kıza sarıldı. "Çok üzgünüm. Senin için buna bir çare bulmak..."
"Hayır Caramon," dedi Crysania yavaşça. "Çünkü artık görebiliyorum. Loralon'un söz vermiş olduĞu gibi tüm açıklıĞıyla görüyorum." Caramon'un elini öperek yanaĞına yasladı. "Hoşçakal Caramon. Paladine yanında olsun."
Tasslehoff burnunu çekti.
"Hoşçakal Crysania...yani SaygıdeĞer Kızkardeş," dedi Tas kısık sesle, aniden kendisini yalnız ve kısa boylu hissederek. "He...her şeyi birbirine kattıĞım için özür dilerim..."
Ama Lady Crysania onun sözünü böldü. Caramon'a arkasını dönerek Tas'ın tepe saçını okşadı. "ÇoĞumuz hem ışıkta, hem gölgede yürürüz Tasslehoff," dedi, "ama bu dünyada bir yandan yürüyüp bir yandan da hem gün, hem de geceyi aydınlatacak ışıklarını yanında taşımak için seçilen çok az kişi vardır."

"Gerçekten mi? Öyle bir ışıĞı oradan oraya taşıyarak çok yoruluyor olmalılar, deĞil mi? Bu bir çeşit meşale mi? Mum olamaz. Mum olsaydı eriyip her yana akar, ayakkabılarına damlardı sonra - baksana- acaba ben öyle biriyle kaşılaşabilir miyim?" diye sordu Tas ilgiyle.
"Sen öyle birisin," diye cevap verdi Lady Crysania. "Ayrıca mumunun eriyip ayakkabılarına akmasından da endişelenmene

gerek yok. Hoşçakal Tasslehoff Burrfoot. Senin için Paladine'ın takdisini istememe gerek yok, çünkü ikinizin çok yakın, iyi birer dost olduĞunuzu biliyorum..."
"Ee," diye sordu Caramon aniden Tas ile birlikte kalabalık içinden geçerken. "Ne yapacaĞına karar verdin mi artık? Uçan bir kalen var, Lord Amothus onu sana verdi. Krynn üzerinde istediĞin yere gidebilirsin. Hatta belki istersen bir aya bile gidebilirsin."
"Ha o mu." Lady Crysania ile konuşmasından sonra biraz şaşkınlık içinde olan Tas, Caramon'un ima ettiĞi şeyi hatırlayınca biraz huzursuz olmuş gibiydi. "Artık hisarım yok. Bir kez içinde dolanıp inceledikten sonra çok büyük ve can sıkıcı gelmeye başlamıştı. Ayrıca aya da gitmiyor. Denedim. Biliyor muydun," dedi Caramon'a gözleri fal taşı gibi açılarak, "çok yükselince burnun kanamaya başlıyor. Ayrıca inanılmayacak derecede soĞuk ve rahatsız. Sonra ay benim tahmin ettiĞimden de çok uzakta. Şimdi, eĞer büyülü aletim olsaydı..." Göz ucuyla Caramon'a baktı.
"Hayır," dedi Caramon sertçe. "Kesinlike olmaz. Bu aleti Par-Salian'a geri vereceĞiz."
"Ben götürebilirim," diye teklif etti Tas yardımseverlikle. "O zaman Gnimsh'in onu tamir etmesini ve benim büyüyü bozmamı açıklamak için fırsat bulurum, sonra... Hayır mı?" Derin bir iç çekti.
"Sanırım hayır. Eh, zaten ben de Tanis ve sana takılmaya karar vermiştim, yani eĞer beni kabul ederseniz?" Biraz özlemle Caramon'a baktı.
Cevap olarak Caramon uzanıp, keselerindeki birkaç ilginç ve belirsiz deĞere sahip nesnenin ezilmesine neden olarak ona sarıldı.
"Bu arada," diye ekledi Caramon, biraz daha düşündükten sonra, "uçan hisarı ne yaptın?"
"Ha" -Tas umursamazca elini salladı- "Rounce'a verdim."
"LaĞım cücesine mi!" diye durdu Caramon dehşetle.
"Tek başına uçuramaz ki!" diye ikna etti Tas onu. "Gerçi," diye ekledi bir anlık derin bir düşünceden sonra, "yardım alacak birkaç laĞım cücesi bulursa uçurabilir de. Bunu hiç düşünmemiştim..."
Caramon homurdandı. "Nerede?"
"Onun için kaleyi güzel bir yere indirmiştim. Çok güzel bir yere. UçtuĞumuz şehrin oldukça zengin bir bölgesiydi. Rounce çok sevmeye başlamıştı...hisarı yani şehri deĞil. Her neyse, zaten bana çok yardımcı falan olmuştu o yüzden hisarı isteyip istemediĞini sor-

dum; o da istediĞini söyleyince ben de hisarı o boş yere indirdim.
"Baya bir olay yarattı," diye ekledi Tas memnuniyetle. "Benim hisarı indirdiĞim yerin yanındaki tepede bulunan koca bir şatodan bir adam koşup geldi, oranın kendi mülkü olduĞunu, oraya bir hisar düşürmeye ne hakkımız olduĞuna dair baĞırıp çaĞırıp yaygara etti. Ben de hisarın adamın bütün arazisini kaplamadıĞım ve yardımlaşmayla ilgili bir şeyler söyledim, dinleseydi çok da işine yarardı eminim ama o dinlemedi bile. Derken Rounce nasıl bütün Burp klanı ya da onun gibi bir şey işte oraya getireceĞini, hep birlikte hisarda yaşamaya başlayacaklarını söyleyince adam bir çeşit kriz geçirdi; adamı alıp götürdüler ve kısa bir süre sonra bütün kasaba oraya geldi. Bir süre için gerçekten çok heyecanlıydı ama sonunda can sıkıcı olmaya başladı. Fireflash'in gelmesi iyi oldu. Beni geri getirdi."
"Bana bunların hiçbirini anlatmamıştın!" dedi Caramon kaşlarını çatıp kendere, kızgın görünmeye çalışarak bakarken.
"Sa... sanırım aklımdan uçup geçmiş," diye geveledi Tas. "Bu günlerde düşünmem gereken çok şey var, biliyorsun ya."
"Biliyorum Tas," dedi Caramon. "Senin için endişeleniyorum. Dün başka bir kenderle konuştuĞunu gördüm. Yurduna dönebileceĞini biliyorsun deĞil mi? Bir zamanlar bunu, Kender-more'a geri dönmeyi düşündüĞünü söylemiştin bana."
Tas'ın yüzü olaĞanüstü ciddi bir ifadeye büründü. Caramon'un elini tutarak ona yaklaştı ve ciddi bir ifadeyle koca adama baktı. "Hayır Caramon," dedi yavaşça. "Bu aynı şey deĞil. Ben...ben artık diĞer kenderlerle konuşamıyorum." Başını sallayınca tepe saçı saĞa sola sallandı. "Fizban'ı anlatmaya çalıştım onlara; ve şapkasını ve Flint'i ve aĞacı ve... Raistlin ile zavallı Gnimsh'i." Tas yutkunarak cebinden bir mendil çıkartıp gözlerini sildi. "Anlayamıyorlar. Yani... şey... hiç umursamıyorlar. Bir şeyi umursamak zor, öyle deĞil mi Caramon? Bazen insanın canını yakıyor."

"Evet Tas," dedi Caramon yavaşça. Gölgeli bir koruluğa girmişlerdi. Tanis bahar dalları sabah güneşinde altın rengi parlayan uzun, zarif bir toz ağacının altında durmuş onları bekliyordu.
"Genellikle yakar. Ama insanın içinin boş olmasındansa acıtması daha iyi."
Onlara doğru yürüyen Tanis bir kolunu Caramon'un geniş omzuna, diğerine de Tas'a doladı.
"Hazır mısınız?" diye sordu.
"Hazırız," diye cevap verdi Caramon.
283
"Güzel. Atlar burada. Atla gideriz diye düşündüm. Arabayı da kullanabilirdik ama -dürüst olmak gerekirse- o lanet olasıca şeyin içine tıkılmaktan hiç hoşlanmıyorum. Hiç kabul etmese de, Laurana da öyle. Yılın bu zamanında kırlar çok güzel olur. Acele etmeden yolculuk edip zevkine varırız."
"Sen Solanthas'da yaşıyorsun değil mi Tanis?" diye sordu Tas, atlarına atlayıp kararmış, harabe halini almış caddelerden atlarını sürerlerken. Cenazeden ayrılıp, hayatlarının kalan kırıntılarını bir araya toplamak için geri dönen insanlar, kender gittikten uzun süre sonra bile sokaklarda yankılanan neşeli sesini duydular.
"Bir zamanlar Solanthas'a gitmiştim. Orada inanılmayacak kadar iyi bir hapishane var. Bugüne kadar gördüğüm en güzellerinden biri. Tabii ki oraya, bir yanlış anlaşılma sonucu yollanmıştım. Tamamen bir kaza sonucu benim keselerimden birinin içine yuvarlanmış olan gümüş bir çaydanlık nedeniyle..."
Dalamar, dolanarak Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesine çıkan dik merdivenleri tırmandı. Büyüyle kendisini oradan oraya götürevereceğine merdivenleri tırmanıyordu çünkü o gece önünde uzun bir yol vardı. Elistan'ın rahipleri onun yaralarını iyileştirmiş de olsalar hâlâ halsizdi ve gücünü zayıflatmaya niyeti yoktu.
Daha sonra siyah ay gökyüzüne yükselince havaya karışıp Way-reth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gidip orada Büyücüler Mec-lisi'ne katılacaktı: Bu çağda toplanan en önemli meclisti bu. Par-Salian, Meclis başkanlığından ayrılıyordu. Ardılı seçilecekti. Büyük bir ihtimalle Kızıl Cüppeli Justarius olacaktı bu. Bu, Dalamar'ın pek umurunda değildi. Henüz yeni başbüyücü olacak kadar güçlenmemiş olduğunu biliyordu. En azından şimdilik. Ama içinde, Kara Cüppe Tarikatı'nın da başının yeniden seçileceğine dair bir his vardı. Dalamar gülümsedi. Onun kim olacağından hiç şüphesi yoktu.
Ayrılmak için bütün hazırlıklarını tamamladı. Gardiyanlara talimat verdi: Hiçkimse -ölü veya diri hiç kimse- o yokken Kule'ye alınmayacaktı. Böyle bir şey olacağından değil ya, işte. Pahant-has'ın geri kalanını yutan alevlerden zarar görmeyen Shoikan Korusu kendi amansız nöbetini tutuyordu zaten. Fakat Kule'nin uzun zamandır yaşadığı o karanlık yalnızlığı yakında sona erecekti.
Dalamar'ın emriyle Kule'nin birkaç odası temizlenerek yeniden cilalanmıştı. Kendisine birkaç çırak getirmeyi planlıyordu...tabii ki
284
Kara Cüppeli ama eğer uygun bir iki kişi bulabilirse Kızıl Cüppelilerden de getirebilirdi. Öğrenmiş olduğu hünerleri, bilgileri başkalarına aktarmak için can atıyordu. Ayırca -kendi kendine itiraf ediyordu ki- birkaç kişinin dostluğunu da arıyordu.
Ama önce yapması gereken bir şey vardı.
Laboratuvara giren kara elf eşikte duraksadı. O kaderin tayin edildiği son gün Caramon onu dışarı taşıdığından beri bu odaya hiç dönmemişti. Şimdi, gece vaktiydi. Oda karanlıktı. Bir sözle mumlar alev alarak odayı yumuşak bir ışıkla ısıttılar.
Şamdanı eline alan Dalamar odayı dolanarak bazı nesneleri -rulo halinde kağıtlar, tılsımlı bir değnek, birkaç yüzük- seçerek, tek bir emir sözüyle aşağıda bulunan kendi çalışma odasına yolluyordu
Kitiara'nın ölmüş olduğu karanlık köşenin yanından geçti. Kadının kanı hâlâ yerdeydi. Odanın bu köşesi soğuk, buz gibiydi; Dalamar orada fazla oyalanmadı. Üzeri ibriklerle ve şişelerle dolu taş masanın yanıdan geçti; gözler hâlâ yakarırcasına ona bakıyordu. Tek bir sözle gözlerin kapanmasını sağladı, üstelik ebediyen.
Sonunda Kapı'ya ulaştı. Ebediyen boşluğa bakan Ejderhanın beş başı hâlâ Karanlık Kraliçeleri'ne şükranlarını sessizce, donmuş bir halde haykırıyordu. Karanlık, cansız metal başlardan tek parlayan şey Dalamar'ın mumlarının yansımasıydı. Kapı'nın içine baktı. Bir şey yoktu. Uzun bir süre Dalamar Kapı'ya baktı. Sonra elini uzatarak tavandan sarkan altın, ipek karışımı bir ipe asıldı. Kalın bir perde inerek Kapı'yı ağır, mor bir kadifeyle örttü.
Arkasını dönen Dalamar laboratuvarın en arkasında duran kitap raflarını gördü. Mum ışığı, sıra sıra gece mavisi deriyle ciltlenmiş, gümüş rünerle süslenmiş kitaplar üzerine düştü. Kitaplardan birine dokunmak için elini uzatan Dalamar bütün bu kitapların içten gelen bir ısıyla yanarak neredeyse garip bir canlılık içerdikleri hissini verdiklerini fark etti.

Raistlin'in büyükitapları -artık- onundu.
Dalamar bütün kitaplara dikkatle baktı. Hepsi kendine ait harikalar barındırıyordu, kendine ait gizemleri, kendi gücünü. Kara elf, raflar boyunca yürüdü. Rafların sonuna, kapının yanma varınca şamdanı, büyük taş masanın üzerine yolladı. Eli kapının kulpundayken bakışları son bir nesneye gitti.
Karanlık köşede duvara dayanmış Büyücülük Asası duruyordu. Bir an için Dalamar'ın nefesi kesilir gibi oldu; sanki asanın tepesin-
285
deki kirstalden -o günden beri soĞuk ve kararık duran kristalden-bir ışık çıkmıştı. Fakat sonra içi rahatlayarak bunun sadece mum ışıĞının yansıması olduĞunu gördü. Tek bir sözle alevi söndürerek odayı karanlıĞa boĞdu.
Asanın durduĞu köşeye dikkatle baktı. Gece içinde kaybolmuştu, pırıldayan ışıktan iz bile yoktu.
Derin bir nefes alıp salan Dalamar yürüyerek laboratuvardan çıktı. Kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Güçlü rünlerin işlenmiş olduĞu tahta bir kutuya uzanarak gümüş bir anahtar çıkarttı ve bunu süslü bir kilide soktu; kilit yeniydi ve Krynn üzerindeki hiçbir anahtarcı tarafından yapılmamıştı. Büyü sözleri fısıldayan Dalamar anahtarı kilit içersinde çevirdi. Kilit tıkladı. Bir tık sesi daha yankılandı. Ölümcül tuzak kurulmuştu.
Dönen Dalamar muhafızlardan birini çaĞırdı. Bedensiz gözler onun emriyle hemen havada yüzmeye başaldı.
"Bu anahtarı al," dedi Dalamar, "ve ebediyen bunları yanından ayırma. Bunları kimseye -bana bile- verme. Şu andan itibaren senin işin bu kapıyı korumak. Hiç kimse girmeyecek. Deneyenlerin ölümü tez olsun."
Muhafızın gözleri rızayla kapandı. Dalamar merdivenlere giderken, kapının içinde kalan gözlerin yeniden açıldıĞını, geceye soĞuk ışıltılarıyla baktıĞını gördü.
Kendinden memnun olan kara elf kendi kendine başını sallayarak yoluna gitti.
286
yuvaya Dönüş
lum, güm, güm.
Tika Waylan Majere yataĞında dimdik doĞruldu.
Güm güm atan kalbininin sesi arasından duymaya çalışarak dinledi; onu derin uykusundan uyandıran şeyin ne olduĞunu anlamaya çalışıyordu.
Hiç.
Rüya mı görmüştü acaba? Yüzüne düşen darmadaĞınık kızıl buklelerini geri iten Tika uykulu gözlerle pencereden dışarı baktı. Sabahın erken saatleriydi. Güneş daha doĞmamıştı ama gecenin derin gölgeleri çekiliyor, şafaktan önceki yarı aydınlık havada gökyüzünü berrak ve masmavi haliyle gözler önüne seriyordu. Kuşlar uyanmış, yuva sakinleri korolarını oluşturarak kendi aralarında neşeyle ıslıklar çalıp çekişmeye başlamıştı. Ama Solace'da daha kimse yerinden kıpırdamazdı. Hatta gece bekçisi bile bahar sabahının ılık, nazik etkisine boyun eĞerek bu saatte başı önüne düşmüş bir halde mutluluk içersinde uyuyor olurdu.
Herhalde rüya görüyordum, diye düşündü Tika sıkıntıyla. Acaba yalnız uyumaya alışabilecek miyim? En ufak bir tıkırtıda bile uyanıveriyorum. Yeniden yataĞa uzanarak örtüsünü çekip uyumaya çalıştı. Gözlerini sıkı sıkı yuman Tika, Caramon yanındaymış gibi yaptı. Güya Caramon'un yanında yatıyordu, başını koca göĞsüne dayamış, nefes sesini, kalp atışını duyuyordu: sıcaklıĞım, güvenini... Tika uykulu uykulu, "Bu sadece kötü bir rüya Tika...sabah her şey geçecek..." diye mırıldanırken Caramon Tika'nın omzunu okşadı.
Güm, güm, gümgümgüm.
287
Tika'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Rüya görmüyordu! Ses -ya da her ne idiyse- tepesinden bir yerlerden geliyordu! Biri veya bir şey vardı yukarıda... vallenaĞacının tepesinde!
Yatak örtülerini bir yana atıp, savaş zamanındaki maceraların-daki gibi sessizce hareket eden Tika yataĞının ayak ucundan sabahlıĞını alarak giymeye çalışarak (bu arada sinirleri gergin olduĞundan kollarını karıştırmıştı) odadan çıktı.
Güm, güm, güm.
Dudaklarını kararlılıkla sıktı. Orada, yeni evinde biri vardı. Caramon'un onun için vallenaĞacında yaptıĞı evde. Ne yapıyorlardı? Bir şey mi çalıyorlardı? Caramon'un aletleri oradaydı...
Tika neredeyse gülecekti ama aĞzından hıçkırık sesleri çıktı. Caramon'un aletleri: Ne zaman bir çiviye vurmaya kalksa tepesi uçup giden oynak çekici; dişlerinin çoĞu eksik olduĞu için gülen bir laĞım cücesine benzeyen testeresi, tereyaĞını bile düzel-temeyen bir planya. Ama bunlar Tika için kıymetliydi. O da bu aletleri, Caramon'un bıraktıĞı yerde saklayacaktı.

Güm, güm, güm.
Minik evinin holüne çıkan Tika tam elini kapının kulpuna atmıştı ki durdu.
"Silah," diye mırıldandı. Aceleyle etrafına bakarak gözüne ilk takılan şeyi eline aldı: AĞır demir tava. Tavayı sapından sıkı sıkı tutan Tika ön kapıyı yavaşça açarak usulca dışarı süzüldü.
Güneş ışınları dağların tepelerini yeni aydınlatmaya başlamış, kar kaplı zirvelerini, bulutsuz berrak, mavi bir göĞe karşı altın renginde belirginleştirmişti. Çimen, minik pırlantalar gibi çiy damlaları ile parlıyordu. Sabah havası tatlı, canladırıcı ve saftı. Val-lenaĞaçlarının yeni parlak yaprakları güneşin dokunup onları uyandırışıyla hışırdıyor, gülüyordu. Bu sabah o kadar taze, o kadar net, o kadar parlaktı ki sanki Tanrıların yaptıkları işe bakıp gülüm-sedikleri o ilk günün, ilk sabahıydı.
Ama Tika'nın aklında ne Tanrılar, ne sabahlar, ne de ayaklarını buz gibi yapan çiy damlaları vardı. Bir eliyle tavayı sıkı sıkı tutup arkasına gizleyen Tika, vallenaĞacının güçlü dalları arasına tünemiş yarım eve çıkan el merdiveninin basamaklarını sessizce tırmandı. Tepeye varmadan durarak, çıkacaĞı yerin kenarından bir göz gezdirdi.
İşte! Orada biri vardı! Tika, gölgeli bir köşeye çömelmiş olan suretin ana hatlarını belli belirsiz görüyordu. Sessizce hareket et-

meye devam edip kendisini yukarı çeken Tika tahta zeminde ilerlerken, tavayı sıkı sıkı tuttu. Davetsiz misafire doĞru yerde emeklerken, birinin kıkırdayışını engellemeye çalıştıĞını duyar gibi olmuştu.
Önce tereddüt eden Tika sonra kararlılıkla yoluna devam etti. Sadece hayal ediyorum, dedi kendi kendine, pelerinli surete yaklaştıkça. Artık açık açık görebiliyordu. Bu bir adamdı, bir insan; üstelik kaslı kollarından ve adaleli omuzlarından adamın Tika'nın gördüĞü en iri adamlardan biri olduĞuna da kuşku yoktu! Adam elleri ve dizleri üzerinde, sırtı Tika'ya dönük olarak duruyordu; Tika adamın elini kaldırdıĞını gördü.
Caramon'un çekicini tutmuştu!
Ne hakla Caramon'un eşyalarını elleyebilirdi! Eh, ister büyük, ister küçük olsun; insan bir kez yere devrildi mi hepsi birdi bu adamların.
Tika tavayı kaldırdı...
"Caramon! Dikkat et!" diye haykırdı tiz bir ses.
Koca adam ayaĞa kalkarak döndü.
Tava tangırdayarak yere düştü. Çekiçle bir avuç çivi de.
Minnettar bir hıçkırıkla Tika kocasına sarıldı.
"Harika olmadı mı Tika? Eminim çok şaşırmışsındır, deĞil mi! Şaşırdın mı Tika? Söylesene -eĞer- ben seni durdurmasaydım hakka tten Caramon'un kafasına vuracak miydin? Seyretmesi çok ilginç olurdu herhalde ama Caramon'a pek yaramayacaĞı kesin. Baksana o ejderanın... hani Gilthanas'ı dövmeye hazırlanan ejderanın kafasına tavayla vurduĞun günü hatırlıyor musun? Tika?... Caramon?"
Tas her iki dostuna da baktı. Tek bir söz söylemiyorlardı. Tek bir söz duymuyorlardı da. Öylece orada birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Kender gözlerinin nemlenir gibi olduĞunu hissetti.
"Eh," dedi yutkunup gülümseyerek, "ben aşaĞıya inip sizi oturma odasında bekleyeyim bari."
Merdivenden aşaĞıya kayan Tas kendisine kol kanat germiş vallen aĞacının altındaki derli toplu küçük eve girdi. İçeri girer girmez bir mendil alarak burnunu sildikten sonra büyük bir neşeyle eşyaları incelemeye başladı.
"Görünüşe göre," dedi kendi kendine -eline aldıĞı- yepyeni bir kurabiye kavanozunu o kadar uzun süre incelemişti ki ne yap-

tıĞının farkına bile varmadan kavanozu (kurabiyeleriyle birlikte) kesesine atıvermişti ama sorsanız kavanozu rafına geri koyduĞuna yemin edebilirdi... "Tika ile Caramon orada epey bir oyalanacaklar, belki de bütün sabahı orada geçirirler. Galiba eşyalarımı gözden geçirmenin tam zamanı."
Yere baĞdaş kuran kender mutluluk içinde keselerini tersyüz ederek içindekileri halının üzerine döktü. Kurabiyelerden birkaçını ne yaptıĞının farkına bile varmadan yerken Tas'ın gözleri önce, Tanis'in ona vermiş olduĞu yeni haritalara gitti maĞrurca. Bir bir haritaları açarak minik parmaĞıyla maceralarında izlemiş olduĞu yolların üzerinden geçti.
"Seyahat etmek çok hoştu," dedi bir süre sonra, "ama eve geri dönmek çok daha hoş oluyor. Burada Tika ve Caramon ile kalacaĞım. Bir aile olacaĞız. Caramon, yeni evinde bana bir oda vereceĞini söyledi...A, bu da ne?" Haritaya dikkatle baktı. "Merilon mu? Merilon diye bir şehir hatırlamıyorum. Acaba nasıl bir yer..."

"Hayır!" diye karşılık verdi kendi kendine Tas. "Artık macera bitti Burrfoot. Şu halinle bile Flint'e anlatacak dünya kadar hikâyen var. Yerleşip toplumun saygın bir ferdi olacaksın. Belki Yüksek Şerif bile olursun."
Haritayı rulo yaparak (bir yandan da aklında Yüksek Şeriflikle ilgili güzel hayaller koşuşturuyordu), bunları (hafifçe hüzünlü bir ifadeyle) kılıfına yerleştirdi. Sonra, haritalara sırtını çevrirek hazinesini karıştırmaya başladı.
"Beyaz bir tavuk tüyü, bir zümrüt, ölü bir fare...ıĞĞ, bunu da nereden buldum? Sarmaşık dallan şeklinde oyulmuş bir yüzük, minik altın bir ejderha -bu çok komik-, çünkü bunu keseme koyduĞumu kesinlikle hatırlamıyorum. Bir parça kırık mavi kristal, bir ejderha dişi, beyaz bir gül yapraĞı, bir çocuĞun yıpranmış pelüş tavşanı ve...ay, şuraya bak. Gnimsh'in mekanik asansör planları ve... bu da ne? Bir kitap! İnsanları Hayrete Düşürüp EĞlendirmek İçin Elçabukluğu Teknikleri! Bak şimdi, ne kadar ilginç deĞil mi? Eminim bu çok işe yarayacak ve, o, yo" -Tas huzursuzca kaşlarını çattı- "bak Tanis'in şu şeytani bileziĞi burada yine. Ben etrafında olup da arkasından her şeyi toplamasam nasıl bir şeyleri kaybetmeden duracak bilemiyorum. Çok dikkatsiz. Laurana ona nasıl katlanıyor hayret."
Keseye baktı. "Sanırım hepsi bu." İçini çekti. "Eh, gerçekten çok ilginçti, -genellikle- gerçekten harikaydı. Birkaç tane ejderhayla

karşılaştım. Bir hisarla birlikte uçtum. Kendimi bir sıçana çevirdim. Bir ejderha küresi kırdım. Paladine ile yakın, samimi dost olduk.
"Hüzünlü zamanlar da olmadı deĞil," dedi kendi kendine yavaşça. "Ama artık bana hüzünlü bile gelmiyorlar. Sadece tam şuramda komik bir sızı bırakıyorlar."Elini kalbinin üzerine koydu. "MaceracılıĞı çok özleyeceĞim. Ama artık birlikte maceraya atılacak insan kalmadı. Hepsi yerleştiler; yaşamları parlak ve hoş." Minik eliyle son bir kesenin pürüzsüz düĞmesini yokladı. "Söylemiş olduĞum gibi benim de yerleşmemin zamanı geldi; üstelik Yüksek Şeriflik son derece de heyecan verici olacaktır ve..."
"Dur bakayım...bu da ne? Tam dibinde..." Minik bir nesne çıkardı; neredeyse kaybolmuş, kesenin bir köşeciĞine gizlenmişti. Nesneyi elinde tutup hayretle bakan Tas derin ve titrek bir iç çekti. "Caramon bunu nasıl kaybetti? Öyle de dikkat ediyordu ki. Ama son zamanlarda aklında çok şey vardı. Gidip bunu ona geri vereyim. Büyük bir ihtimalle koyduĞu yeri bulamadığı için çok en-dişelenmiştir. Sonuç olarak Par-Salian ne der sonra..."
Elindeki sade, süssüz pandantifi inceleyen Tas diĞer elinin (maceraperestlikten vazgeçtiĞi için belli ki kendi kendine hareket eden diĞer elinin) arkasına kayarak harita kılıfını kavradığını fark etmedi.
"Şu yerin adı neydi? Merilon mu?"
Konuşan da el olmuştu herhalde. Maceraperestlikten vaz geçenin Tas olmadığına şüphe yoktu. Harita kılıfı, keselerden birine girdi; Tas'ın diĞer hazineleriyle birlikte; eli tüm bunları aceleyle toplayıp kesenin içine tıkıyordu.
Eli, Tas'ın keselerini de topladı, sırtına attı, beline astı, birini de yepyeni kırmızı pantalonunun cebine soktu.
El, sade, süssüz pandantifi -her yanı taşlarla süslü- gerçekten çok güzel ve son derece büyülü görünüşlü bir asaya çevirdi.
"İşin bitince," dedi Tas eline ciddiyetle, "aleti yukarı çıkartıp Caramon'a vereceĞiz..."
"Tas nerede?" diye mırıldandı Tika, Caramon'un o sıcacık, rahat kollan arasından.
YanaĞını karısının başına yaslayan Caramon kızıl bukleleri öperek Tika'ya daha da sıkı sarıldı.
"Bilmiyorum. Eve indi sanırım."
"Farkında mısın," dedi Tika, daha da yanaşarak, "evde tek bir kaşığımız kalmayacak."

Caramon gülümsedi. Karısının çenesini tutarak başını kaldırdı, dudaklarından öptü...
Bir saat sonra birlikte bitmemiş evin tahta zemini üzerinde yürüyorlar, Caramon yapmayı planladığı değişiklikleri gelişmeleri anlatıyordu. "Bebeğin odasını buraya yapacaĞım," dedi, "bizim yatakodasının yanına; burası da daha büyük çocukların kalacaĞı oda olacak. Yok, iki oda olacak sanırım, biri kızlar, biri oĞlanlar için." Tika'nın pempeleşen yanaklarını görmemezliğe geldi. "Ve mutfak, Tas'ın odası, misafir odası -Tanis ile Laurana ziyarete gelecek- ve..." Caramon'un sesi kesildi.
Evin, bitirmiş olduĞu tek odasına geldi...büyücünün işaretinin kapının üzerindeki bir levhaya kazınmış olduĞu odaya.
Gülen yüzü aniden solup ciddileşen Tika kocasına baktı.

Uzanan Caramon yavaşça levhayı indirdi. Uzun bir süre sessizce levhaya baktıktan sonra gülümseyerek bunu Tika'ya uzattı.
"Bunu benim için saklarsın, deĞil mi canım?" diye sordu yavaşça ve nazikçe.
Kadın ona hayretle baktı; titreyen elleri levhanın muntazam kenarları üzerinde yürüyor, üzerine kazılmış kadim sembolü hissediyordu.
"Bana neler olduĞunu anlatacak mısın Caramon?" diye sordu kadın.
"Günün birinde, "dedi Caramon, karısına sıkı sıkı sarılırken. "Günün birinde," diye tekrarladı. Sonra kızıl bukleleri öperek ayaĞa kalktı ve uyanıp uyanmadıkları, yaşamın başlayıp başlamadıĞını anlamak için şehre baktı.
VallenaĞaçlarmın sık yapraklan arasından Han'ın üçgen biçimindeki damını görebiliyordu. Artık sesleri; mahmur, gülen, birbirini azarlayan sesleri duyabiliyordu. Vadiyi yumuşak bir pusla doldurup havaya yükselen ateşteki yemeklerin kokusunu alabiliyordu.
Karısına sıkı sıkı sarılıp, onun sevginin de kendisini sarmaladıĞını hisseden, karısına duyduĞu aşkın önünde parladıĞını, Solinari'nin ışıĞından daha saf, daha beyaz parladıĞını...ya da büyülü bir asanın tepesindeki kristalden daha parlak olduĞunu gördü...
Derin derin çekti içini Caramon memnuniyetle. "Önemi yok zaten," diye mırıldandı.
"Artık evdeyim..."

DÜĞÜN ŞARKISI
(nakarat)
Fakat seninle birlikte yanan ovalardan,
topraĞın karanlıĞından geçerek onayladık;
dünyayı ve halkını, onları doĞuran gökleri, aramızda geçen nefesleri,
durduĞumuz bu yeni evi, ve kadın ile erkek arasındaki yeminle daha da büyüyen şeyleri.